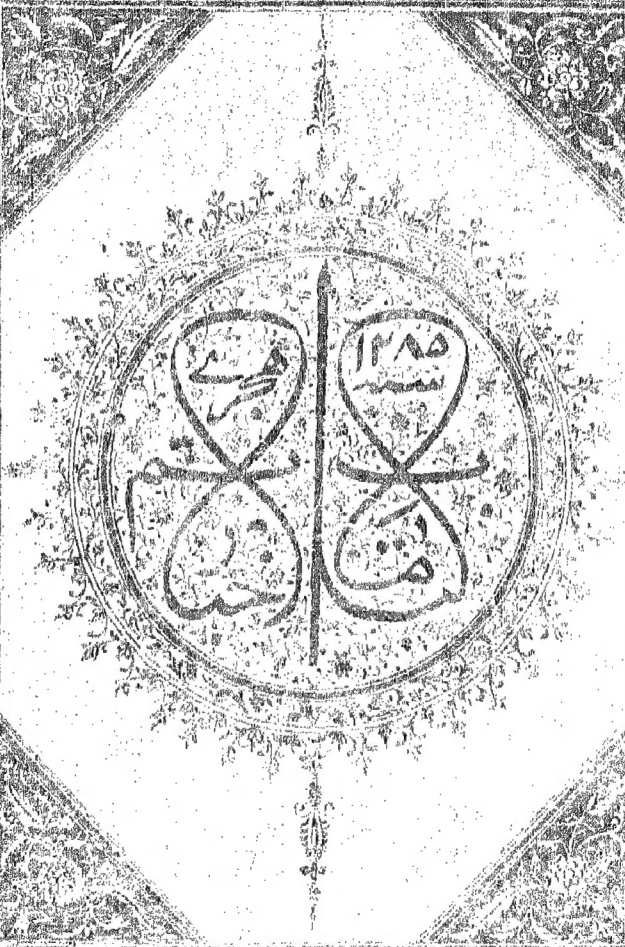
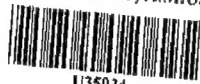

مَوْلَى اللَّهِ الرَّؤُوفِ الرَّحِيمِ

مَوْلَى اللَّهِ الرَّؤُوفِ الرَّحِيمِ

M.A.LIBRARY, A.M.U.

U35934

U35934

[illegible]

امور ساسی ناهلین واقعات از سید ایزدین اوزار کی تعلیم
 رعایت موجب مزید تقریر و درونی و خوشی معصومین
 ۵۴۲ روایت علقمه حبیب حضرت باقر اواب عراد ما تم
 ۵۴۳ روایت سمیع حباب صادق سی احمد بکاد حله اشک احباب
 زکین شور نشا
 ۵۴۴ کلام امام رضا علیه السلام اواب ذبح کو سفند و جبرائیل غلام
 ۵۴۵ اخبار بنی الوری فاطمه کو قتل سید الشهدا سی مانتداری آل احباب
 نظر ابو لطف ای حاضران با خرد و صاحبان خوش
 صحبت استغاثه امام و صد سید سجاد ناکام شهادت حضرت
 شاه شهید جگر اشعار سقراط و بهاد غریب کر بلا نقد در جرات
 هجوم احد احباب سرافات کثرت زخم کل رمونا ایک طفل حریک
 سیدان بن جان کهنه نازیب خانو کی کجیحه سی هر آنا شیون زاری
 نظم مولف غلام عباس مین تهلکه مو انا نظم زبان کو تمام
 ۵۹۳ مجلس باغیون حسین کی دای بیوه حله حبس کاتا و امام حسین
 و باغی زمین فی کما بختی سی مین چوشت کی و باغی عابدی
 کما که سر اوداری جایین و باغی کفار کی کر بلا مین کما لکم کیا
 رباعی ای مومنون فاطمه کا پیار شیر
 تمبید نر نازده روایت بیماری پیغمبر مین بهر کل طین انا و اخوان
 رسوخه اکا کما حسین کاتا او کونو بی نونش کی پر سود کجیحه خدا
 سنا اچهر علی مرتضی کا شریک موحا انا حبس کاتیل کفاجب
 او مین ایک صحابی کو لا او کی کما مین ده نمر کجیحه نه بولا
 ۵۹۴ روایت حسین کا جد بزرگوار کی پاس جانا جبرئیل سی شهادت کجیحه
 سمعنا او کما به و انار و سبب یا ما تم زهر این و غم شیه خدای کاتا
 در هنا سبب کار و ز عا شور کما سید الشهدا کی فرار سی شهادت
 جسد مطهر

حسین کی منزل و ما و اسی
 روایت ثانی مضمون مذکور مین بی عایشه کی زبانی
 ۵۹۵ روایت پوشاک عید کو حسین کی بی نبوک کجا طر حلال
 او رقیه رات کو رضوانها جاسه انو این مین لانا عبارت سفید
 محفل کو خطاب سوز و گداز و حضرت
 ۶۰۲ نظم فضیحه ای ابل عرا که یہ وزاری کی یہ جایی
 صحبت امام کا جائید رس منکا ناهف رات پر جاکي بھر کتا
 و فور جرات سی شعل بی شش کما ناعبد حسن علیہ السلام کاتا
 نظم فضیحه ایک اہوم صحبت کی او بی دشت بلا سے
 ۶۱۲ مجلس باغیون فضائل مودت حسین علیہ السلام خاک و دین
 کون سی امام
 رباعی یہ مجلس نام نہ والا کی رباعی احکام ای کاتا
 تها حسین رباعی ہی نقشہ کر بلا کہ و شیون شین رباعی
 کیا زرم ضیاء باری سبحان الله
 ۶۱۳ تمبید مودت چتن کا بار خد ارض مونا یہ قل لا تسلم کی صحابا
 اسامی قدس پو غنا
 ۶۱۴ روایت عمران بن حسین بیان پیغمبر و فرجیت انای طین روتا
 دعوت پر سید قلین کا جانا راہ مین امام حسین کو صرف بازی بابا
 ۶۱۵ روایت سلمان فارسی اوز احمد خمار الفت سی نواسو کی او
 او مین جو دوست رکھین جتنی سو کی
 روایت ابو هریرہ پیغمبر کا نماز پڑھنا اور سبک کشت بہار کجیحه
 ۶۱۶ روایت سرور کانیات کا دعاء قبول سی کدنا آوا کجیحه شریک
 مایکد کرنا روایت ابن عمر سجد مین بالای شہر طلیخہ البشر کاتا
 ۶۱۷ پیر این سی اولیج کر فقرات شیون انگیز و اعلی مردم اشک
 جسد مطهر

نظم حسین و فضائل مودت حسین علیہ السلام و کاتا و کجیحه

هی رنن رباعی حاصل دین روی کز او و یکجا رباعی

زهر ارج صند آه و نغان پستی بی

همید یکجا و سحر سات کاسما خزان گلزار ازل عبا

روایت غزوه خیره و اسیری مصطفی حی بن کلبه کی و خیره

روایت غزوه ثور و شهادت جعفر و عبدالله و او کی برادر

نادر کو تعزیت و دلاری پیغمبر

روایت غزوه احد و شهادت حمزه و یونس و شیون رات المصطفی

روایت اسیری بنت حاتم و رعایت رسول مکرم

روایت کفر فزاری همشیره رضائی سید فیا و قوم کی ربائی و شربت

غریب ناله و نغان و ذکر شاه شهیدان

نظم مولفانه نغمه غزاین ناله و مندر یاد چاه بی

صیبت بیدار باران و نزول الایک و نبی و علی و حسن و سیده ناله

بیان مصایب غریب که باده شور و نغان ناله

حرمیه ابی اسیمه النوری ابی الحسن

نظم مولفانه گی هو ی لال ظلم کی زبان حال

محاسن تنیون ز نایرت ناحیه و حال فن شهادت

رباعی وار و شجادون من حسن آن هو رباعی عابدی

دم و نگر و یکجا رباعی جو مری فی القور و سب فن بو

رباعی مرقد بی شهید و کی بنائی نگر

همید یکجا حرمیه نگو انک اصحاب القبار

استاد ز نایرت ناحیه و شروح و تعدیل معارضه عبارت زیارت

روایت شیخ مصطفی و ذکر فن جاهدان شهید

روایت پست امام حسین علیه السلام بر اثر جراحت حمل ص قاصد کا

روایت قول امام رضا علیه السلام و فن کرنا امام کو و دوسری

علیه السلام کو صدا و نغانا

نظم مولفانه بی بی شیه سب تشنه و مظلوم حسین

محاسن تنیون تمهید یکجا و خواب امام رضا و ساسانه انبیا

رباعی اعدا کی تصرف بین جویا پانی رباعی شه کهنی تیه

الکد کاپار این هو رباعی کسپر ستم قاضی ناقص هوا

رباعی جفا طرد کی شریک ماتم هوگی

بیان تخریص ناله و نغان پانی پلانا ذبیحش از کی کما کما ناله

روایت نعل بن فزبان امام کا خواب و قصه خیره بی برادر بی

نظم مولفانه ایو منو شیه یکجا و روح سهرای

صیبت شهادت نغمه و ابراهیم و حارث کا نظم سلیم

نظم مولفانه کیا گی اکی هو ن ناظم احوال صیبت که

محاسن تنیون تمهید یکجا و تقسیم سهرای شهید و کفران نغمه

رباعی کعبه بی و مان حسمه بی خانه بی رباعی شربت

رونی بی تول رباعی سهر جوش باغبان کی کافی رباعی

زهر اغم سهر و دین سهرای و لکیر

خطبه و فضایل یکجا حدیث بی ذکر محسنین غنچه و حدیث

موشین فاضل طیف بی اسطالین کی

حرمیه قوایه لایتنی انجمنین و نغمه

نظم مولفانه ای جو داران سیلات طفی تنیون که و سهرای

صیبت تبایل سپاد کو تقسیم سهرای شهید و کفران نغمه

رفت زبانی و نسا و صورت کالاک بیاس زیارت بی کلام

بی با بر و چوپا او کما نظاره سهر او بی کران استعاره و شیه

نظم مولفانه کی زیاد کیا اکیون رفت کا جتس بی

محاسن تنیون سهر کو نغمه بی کما بی کما و نغمه و نغان

محسن تنیون نغان و نغمه

محسن تنیون نغان و نغمه

محسن تنیون نغان و نغمه

مجلس ختمیون در بیان زکریا و یونس

۸۱۱ تمهید بکامیان اقبالان عباس کا خطاب بچینا نظر حضرت
و انزان و تعبیری رویاکی واقع شاه شمسیدان
نظم فصیح ای ابل عزاکر یہ وزاری کی یہ دن بین
۸۱۲ مصیبت روایت مسلم شمار دایم زین العابدین کی اشعار طری کا
روئی و خرم افسال کو دنیا مکتوم کا محل سی و بکینا آرام نہ لینا
سر سرور کا روبرو نیزہ پرانا زینب کا انبات میں شرح غم سنا
سید الساجدین کا اپنی شب و سبک بنا ملاست بدھدی لازم فنا
مردم کا شوخ و فریاد و وقت چمان زبان حال غم ابرام کا اندیشہ زین لانا
نظم لموعه ناظم زیادہ طول نہ دو اس میان کو
۸۲۵ مجلس ختمیون حضرت سید الشہداء و درباری یاد میں غم کا
سرباچی ایدل نور ماعیش کا جو کیا سرباچی اقامت میں مکی
بی حیایا سرباچی ایمنو خوش ہو کوں ہونم سرباچی مکی
ش گیاراج مرا
۸۲۹ عبارت رنگین حضرت حاضرین استعارات بہار کوئی سی
۸۳۵ روایت اصبح مائتہ واقع مسجد تارایت دفع بریں خواب کا سبز
روایت دوم و کا ایک عورت طفل میں فیصلہ رہا ہے سحر کرین
دوم پای امام اور حبشی بیت روغن لینا وید شمس فرزند غلام
عبادت دین خار و قدم حضرت سی عیاری کا ستر
۸۳۳ روایت حلی و تواضع میں امام کا فکر کی پاس جلاسن جهان ملا و ملا
طعام و لباس روایت مساکین کی ساتھ بیٹا کہا اگر میں نے
لالی درم نیافت و کرم دہا
روایت اہل کو فد کا امیر المؤمنین سی پانی انعامیہ الشہداء کی دعا
۸۳۵ کہ کا سبب برسانا و کی مناسب عبارت مفید نادر وقت
نظم لموعه ای ابل عزاکر شمسیدین زونو

نظم لموعه بن غم و ناظم محمد و ن یہ روایت
۸۵۰ مجلس ختمیون و کربنا ف آسمان پر شہید سید العابدین
سرباچی سرباچی میں جانی شکیک نہیں باقی مانعہ کمال خاصہ
مہم و سرباچی دہر اس کوئی غم سیر و بچی سرباچی آج ہی مجرم تیر کی
تمہید و فضل امیر المؤمنین جعفری و انبات سی ہی گھنیں رہنم لانا
۸۵۱ روایت سلمان انخرام غزوہ احد کھانکی صفت فی فرض و لا ست
۸۵۲ مقابل صوم و صلوة کھانکی طریقی روایت انبا و اولیا و ہضی
سرور و صبا اندنی طو کا ذکر لایا روایت عیاری بقول غذا
و منظر العیاری کا انور لانا روایت آسمان پر صوت فی خدا کا کار
بزیارت کرنا روایت حب امام زین و علیہ السلام کا بارتشالی چرکی
۸۶۱ روایت نبی و وصی کا تین روز کا کہ جسم بعد تعال کی رہی کھانا
اور پھر وہ بندہ خرم شستہ اعلی درجات کو جانی ہی قول تو کھانک
و اعلی ہونی ابدان مظہرہ کی اپنی مزار میں روایت زیارت حضرت عیاری
عظام آدم و نوح و نوح خج میں
۸۶۳ روایات و اختلافات سرورن سید الشہداء کی دفن میں
۸۶۴ روایت ابی عبد اللہ ثانی کا مدینہ سی و انجاز قبر امیر المؤمنین پر کھانا
و اشارہ ادوی سلام اور دفن سر امام حسین علیہ السلام کی خبر
۸۶۵ روایات ذکر نایع عربی و فارسی و فاربا کھانا قرانی حضرت عبد اللہ
و حضرت علی بن سالم و حضرت زکریا بن عیین خراجی طالب و ہر عبادت
بن کا د اور ہر جناحانی نہیں کھانا و ان کے ہر ہر انعام کی
سازشی تمہید کو روایت سنگونی اور خبر محمد بن علی بن قرانی زکریا
ادوی لوازم شصیت اور بیان صدق پرانہ عبادت
نظم لموعه بپا ہی حب سی جهان ین کا د غم کا اس
۸۶۱ مصیبت شکارش ابن زیاد نامہ پیام سعید بن جاکم شمسیدین

مجلس ختمیون در بیان زکریا و یونس

۸۷۸ مجلس چلثیون کو دسی باب نام الموم کو لیجانا قصہ حضرت شمس
 ۸۷۹ شمس جرحیہ عربی فی فضائل و مناقب ضائع بیان طاقت نادر
 ۸۸۰ مدورہ و احوال و سرگذشت عورات الحبیب کی بیان و ثمنان آقا
 و سنواری اور بیوقوفی میں الٰہی کی ناپاری
 ۸۸۱ حثیہ عربی با صفت لایزال و خیر
 ۸۸۲ روایت محل ہر نام و منزل پر نمود قلم دست کاتب و تکریم
 روایت در و دشت کرب و صوفیہ راہب اور حضرت زوی
 لیجانا کلام اعجاز پر او سکا اسلام لانا
 روایت بلبلک میں اسیران مظلوم کا گد رنا او انہ سارہ و
 ام کلثوم کا نفرین کرنا
 ۸۹۱ مقامات و ساری راہ کی نام کو دسی ماہر شام
 نظم لعل و جہنم و روان اشک لگوان کری
 ۸۹۱ حبیب و عدلی مقدم المرحوم شہر حلب میں اور ذرہ قصہ کافری
 حضرت و قصب میں راہ کی آفت و خواری و زاری غریبی کو
 محلہ و بازار میں دل آزادی
 نظم لعل و حبیب قلم روک لون بس بیان
 مجلس چلثیون فی فضائل سید الشہداء و شفیعی و در و دشت
 ۹۰۳ مرہاجی گہماہی کہ اکثر بی قصہ عرب راہی عابد کو دوا و
 خدا دیتی ہیں مرہاجی یہ پیش کش گریکل خدا دیوی کی راہی
 در و دشتی خاطر کی جانی زینب
 روایت زیادتی رکعات نماز پر راہ رسوخ و قیام امام شمس

اوسی مقدار
 ۹۰۵ روایت جد بزرگوار کی خدمت میں چلثیون والدہ پارس جانا راہ میں
 برقی کا شعلہ نور و ضیا اپنا دکھانا روایت مجتہد کا در شمس
 ۹۰۶ قرب الہی کی خاطر نہرا کو بتانا روایت جبریل کا زمین پر آنا
 امام حسین کا سہولہ لانا
 ۹۰۸ بیان حسرت و رقت و زاری امام حسین علیہ السلام اور اولاد کی
 جو زار دسی ناپاری
 نظم لعل و جہنم جو ظلم کہ راہی کر بلا میں رسول حق کی لہجہ پر
 ۹۱۰ مصیبت و اندازہ شام نظم و ترغیب ارادہ کا حضرت جی
 التزام ام کلثوم کا شمس کلام او سکا طعنی جو بہت اہم آرا
 در و دیوار و نام و کوچہ و بازار میں ہجوم عام عجزہ کا تہہ مارنا
 امام پر اور ہلاک حاضرین قصہ کی انہدام پر
 نظم لعل و جہنم میں زبان کو طاقت کلام کی
 ۹۲۳ مجلس اثنیون نزول ملائکہ عاشوراکو دشت میں پہنچانا
 مرہاجی جو چشم غم شہ میں سدا زوی ہی مرہاجی فرزند دل
 بی سبب قتل ہوا مرہاجی کیا کیا نہ سمجھا جاکر ہی ہی
 مرہاجی پانی جو پانی کو کوئی لانا تھا
 روایت عاشوراکو دن ملائکہ جی سس میں آتی ہیں شہیدانی آگ
 ۹۲۴ عزیمت لہجائی میں روایت سوال عبد بن بکر سادق الٰہی میں
 اگر قبر سید الشہداء میں کیسین تو ہجر پان لاش ابن علی میں روایت
 جعفر بن عثمان کا جعفر بن محمد علیہما السلام کی پاس آنا قصہ کا
 اشعار پرانی خبر حضور علیہ السلام کا سنا روایت
 مرد گناہ کا کار کا خدمت رسول میں حسین کو تین ناموں پر
 ابر و کذا قصہ از ظہور اکا

مجلس اثنیون نزول ملائکہ عاشوراکو دشت میں پہنچانا

مجلس اول تالیسویں در کمال غایت شریف

مجلس اول تالیسویں در کمال غایت شریف

۹۳۴ مجلس اول تالیسویں فضایل مردم پر یکا و شام کا احراج
سرباعی حاصل حسی آفاکی حضور ہی ہو جای سرباعی
و شادمانی کث جای سرباعی کر محوس ہی خود کو ای مسخ
در باجی قارون فی بہت عزیز تھا مال کیا
۹۳۵ رنابق ارباب رقت بطریق استنباط فرض و منت شد
زینو انجائیکم حدیث نقش المؤمن المہوم لظننا حدیث
ان اللہ یامر بالیکہ المقتدرین روایت ابن عباس جام ہدیہ
علامہ اور کتب ہی و فی وجہین علیہ السلام پر و سکا تحت کتب
آیات قرآن کا زبان فصاحت ہی پر ہنس
۹۳۶ روایت وفات ابراہیم خلیفہ خیمہ و فدیہ ابن زہر کی جیسا
۹۳۷ روایت اسون لہ شد کا فضایل امام شہید بایک کرنا چہ بدو
مادر رحم و رحمہ و خالہ و اجا کا جنت میں رہنا
۹۳۸ نظم مولفہ ای مومنینا ربہ نہ زید علی سے
مصیبت عنوان در و د شام و پیر و کاسید سجاد ہی ملامت آیا
قرآن دیل شرف و افتخار زید کا آراشیں باز قید خانہ میں
اہلبیت کا قیام بیان سر و صوت امیر ان و بی سامانی
۹۳۹ نظم مولفہ ج مصیبت آل احمد فی ادبائی شام میں
مجلس چالیسویں عظمت عطیہ جنت و زید طاہرہ کا پانا و
۹۴۰ زید میں حرم کا جانا
سرباعی کیا کیا ستم اہل جناسی کہنچا سرباعی کیا مرثیہ
جبار کی کا ہی در باجی عابد ہی غم شاہ میں سونا چوٹا کر با
حب مائتم سے و رکافہ اثر تابی
پیشگوئی مولفہ ای نازنا سوز اثر اپنا و کہادی
۹۴۱ حدیث اجتماع اہل قبلہ امامت حسین پر چہ فاطمہ و بی
۹۴۲

۹۴۱ و کجا پانا روایت زائدہ مجاور دینہ کا خواب کینا قیامت کو شہادت
امام حسین علیہ السلام ہی نجات ہونا عاقبت کو
نظم مولفہ کیا مرثیہ مائتم نہ زید ہی
۹۴۲ مصیبت ارشاد بارگاہ یزید و یابین و شرب خمر پر جلوس
تہل بن تعد کا ذکر تاج و تخت و سر امام کا آنا تحت سیر رخت
سیاہی فرق مبارک آشفہ او کف بلا میں وہ ماہ و ہفتہ الحرم
در من و غیر و طوق سی رو برو لانا فاطمہ بنت حضرت شام
زینب خاتون کا سر لندہ کرانا اور فقرات سوزناک سنا کرنا
سب اقدس پر گنا اوتوڑہ صحابی کا چلانا یزید کا اشتعال آبی
پیشنا بھال مائتم و حج بنی امیہ کنا
۹۴۳ نظم مولفہ مجلس در و د شام کی اندوہناک ہی
مجلس اکتالیسویں فضایل و معجزات امام و دربار یزیدین
سرباعی شبیر کی غم میں جان سب کو قی میں باجی کتا ہی جملہ
مدام او سکا مون سرباعی کس کس طرح ہی بکونہ رخ و الم ہوی
سرباعی سجاد کا دم سینہ میں گہرا تابی
۹۴۴ تقریر عظم اللہ عز و جہار روایت آتش ہوا جازہ لہ شد
ابو ہریرہ کا خاک زیر قدم کو منہ پر گنا روایت عورت و مرد
طواف میں ملنا اور کرابت امام سی خلاص ہو رہنا روایت
۹۴۵ مردم بیان حدیث عظام کا اور امتحان پر تحمل ہونا فرمانام
روایت نبی معجزہ امام مر دیکھا جانا و عورت کا اوٹہ کی امانا تابی
روایت آزادی علامہ ہود اسلام فی شوہر ہود روایت
۹۴۶ حسین و عقبہ محل جبریل و رسول الثقلین روایت ہر جازہ
شاخ ریجان کو اور پانا آزادی و وجہ ان کو
نظم مولفہ ای مومنینا شبیر بہت اہل و فانی
۹۴۷

مجلس اکتالیسویں در کمال غایت شریف

انشاء سید سجاد و آیات قرآن کا ابرو و نام و ذکر احادیث
 فقر کرنا امام زین العابدین کا و حکم قتل دنیا ظالم بیدریک اہلبیت کا
 لیت کی روما اور جلا د کا ضربت عجب سی جان گوونا
 نظم لولعہ مخوش ناظر محزون نہیں ہی تاب سخن
 عباس ریالسیون ذکر سیوفانی دنیا اہلحرم کا نزدیک محل جانانا
 سراچی دنیا سی طبیعت نہیں ہستی ہی تری سراچی حسرت کے
 دنیا سی جلی جاوینگی سراچی آرام سی کس دن تیرا فلک زری
 سراچی تدبیر سے غافل نہیں جو دانا ہی

تمیبه بکارندگانی بی بقا روایت این بصیرت نام و یاد قبر
 و سیلان بدگانه گزینش تقوی بی روایت نت ایست بر
 و سید حیات آتش و عذاب عجبی آیات قدرت الایم
 یا لفظات و بیان عنوان بیاری موت و دفن کون غزل اول
 اولی قریای پرغم هنومان سبک و اعلی نام حسین علیه السلام
 بلکه برعکس بوی بجای تسل جفا و جور اعدای ناما مرکب
 خاقان کائنات فصل بین آنا اشعار جانوز پدر کو حلق بریده می
 نظم مولود ای محبوبه و صیت زن بجای شمشیر می

۱۰۰۰
صیبت در بار زید کی شان طعنان ال علی کا یہ مامور پریشان
زار سی او کو بٹھایا اور تباہی کجیہ کی شریا باطلمہ منت امام حسین
علیہ السلام کو مانگنا مرسامی کا بار و لوڈی ثانی پر علیا خاں
اکر بہ کلامی کا بکھم شقی سہرا نام کو دروازہ میں لڑکا یا طبیعت کو اند
سہرا سی ظلم کی پہنچایا نان نبی امیہ فی استقبال کیا تا م و یونیک
تکرک لباس وزیر میں پرسا ویا ہند باہر نکلی پردہ پوشا اور چہرہ
حلاوت ابن زیاد سی او کو بٹھایا وہ دگر سہرا نام لچکا کی
روئی خواہیہ اسیر فی بھی زاری میں جان کہونی

أهلاً بك يا محمد بن عبد الله

ہلاکو یا میر باغی دربار نیریدین جب آنی زینب سرا ہے
ماہیکوئی اشک فشان کم ہو گیا

۱۰۱۰ تہذیب بکار و آیت فیصل حدیث تفسیرین و تفسیر تون حدیث
سن و معتق تفسیر ہینا حدیث تفسیر تفسیرین کی ابتدا
نظم مولفہ یہ دن و دین کہ دینہ ہی کا ویران ہے
نظم مولفہ یہ دن و دین کہ دینہ ہی کا ویران ہے
۱۰۱۱ صیبت قیام المہرم درخانہ زبون اور وفات سکینہ خانوں
نظم واحمد ست و در داموی بیوان سکینہ

نظم مولفہ اکی زیادہ کیا کہوں، دگو ہی منظر اب
مجلس عیالوین غافلہ قبر و مین کا اور خطبہ پڑھنا سیدہ الساجدہ
سراجیانی دل ایل شرم ہو جاتا ہی رباعی یا ربک تجھ پہ
آقا سیر اس رباعی ایام حیات میں گندہ کی سیٹ سرائے
میں دوری کو ملا سی بس پرانی

تمید بجا چهل کورستانین وید با سبب از قهر سبب
 السلام علیکم یا صاحب القبر الی شیخ و الساب السلام علیکم
 ایضا لظرف توئی لا فایرب و لا فایرب شما خاک است
 و من سبب است امیر المومنین که روز آخر کربلا
 عیال و اعمال نظر میکنی فایر گشت شوق و آشتی خاک کربلا
 حدیث امیر المومنین بود چنانچه بنامی اندر زمین کی با یکجا
 ایضا حدیث است غافل فطیم که ز مای حاسه که در کربلا بود
 حدیث نبوی درجه شهر با یکجا بود که در کربلا بود و در کربلا
 لایکجا انتهی ذکر غلام که با یک که در کربلا بود و در کربلا

نظم المصنف في الفقه المأثور

11. 11. 1920

مجلس ششمین در بیان فضائل حضرت زین العابدین

سی ہزار کر ملاکو بلانا اور تین حاجت کار بلانا

نظم مولفہ فغان و نالاسی بر ہم ہی آسمان زمین

۱۴۵ مجلس ششمین در بیان فضائل حضرت زین العابدین

سرباعی خوشوقت ہیں کیا زائر مولای ذریعہ سرباعی ہر روز کی
خان فی وہ اسید کی سرباعی بیجا ہر کوشش و طلب کو پایا
سرباعی اس غم میں جو مرگمی وہ مغفور ہوئی

تہدیکار روایت محمد بن مسلم زیارت شوق کی حسنت میں ایضاً
حدیث کہ زوار کو بخونادی پکار کجا عرصات میں روایت نہ کی
خبر ایسی گل خیر کی روایت غلطہ تہدیکہ مذکور سی آب زیارت کی
دو سی برگ آمد و رفت پر ملاست جو ہمدی ولایت عبد الرحمن
ابن کثیر روایت بارون بن جابر روایت غلطہ ایضاً روایت
حسرت و خروج شیعہ سی ترک زیارت خبر محمد بن مسلم و خبر تہدیکہ
و خبر شام و خبرانی تہدیکہ روایات حد و جابر بلا و آواب و
خاک شفا تو اب زیارت قبر علی مرتضیٰ و مزار فاطمہ ہر ایام
۱۰۵۵ اگر سختی اجابی آل عبا کی او محضی کرنا زیارات و غزائی مثل ماہیت
کا شام و محصول اندھنا

۱۰۵۱ مسئلہ کا اور خرابی تربت شہیدان پر اور ظہور معجزات او کی علامت

اول روایت طاہر بن محمد و سہری از اہم ذریعہ تہدیکہ
ابن راہبہ جو تہی تہی بن بنیہ یا جو بن جعفر بن محمد تہدیکہ
ادیس برس آبیاری و کیت جوئی کا حضور پس تہدیکہ مہر کرنا
زیدی او خلق کو دعوت مہر ملائی کی

نظم مولفہ وہ ظلم و ستم جو اہل بدعت کی کیا

۱۰۶۶ نصیحت زیدی کی معذرت و اہلیت کو حضرت کر بلا میں مانا
شور و شین انا او شہور اقربا پر نام و ہم کی دعا جابر بن

مجلس ششمین در بیان فضائل حضرت زین العابدین

سرباعی اب خواب سی چونک وقت بیداری ہی سرباعی کب
و خیر کی مقابل کعبہ رباعی ظاہر میں تو دریاہ علم کی ربا
عابد جو اوٹھائی سنج و ایدائی

سلام و تحیات نام پرستید اللہ او زین العابدین زینب اُم کلثوم
و کچینہ و فاطمہ و بنات ہاشمیہ صلوٰۃ اللہ علیہم
تہدیکار روایت سیاہ پوشی عورت روایت روز عاشور میں
ترک حاجات روایت ذکر امام حسین علیہ السلام کی سگام میں بار
صلی اللہ علیک یا ابا عبد اللہ کبھی روایت داؤد زہری بیان اللہ وہ
صادق روایت کجائی تہدیکہ روایت روز عاشور کا سبب جو
اعظم ترین ایام رقت و مصیبت ہی روایت امام کا مہر سنج کی
پاس آنا او کی سینہ پر لٹنا خاک تربت کو سونا یا ہانت او جو
غبار کو دیکھنا بارقت نور حیات کی سماعت اور سلطان ناخبر تھا
نظم مولفہ وہ کون دل ہی کہ اس بزم میں نگار ہند

۱۰۸۸ نصیبت شام و کر بلا سی المہر کی حاجت تہدیکہ کا مدینہ
زمان محلات کا نوحہ سی شور مچانا تہدیکہ کا واقعہ شہادت
لوگوں کا پڑی کو چارہ فنی انا اُم کلثوم کا حق خدمت تہدیکہ
اور اشعار مرثیہ میں رسول و نبوی داو لینا مقام و منزلت
زبان حال ہی روزانہ و تہدیکہ شہادت کا نام دار ہونا کا
سرگذشت کی بیان چلیں کا سماعت پر جان سی گذرنا
نظم مولفہ کسی جگر کو تاب ہی لگی بیان کی

۱۱۰۳ خانہ کتاب انجاء ماعلم اور طعنت کا دیباچہ صلوٰۃ اللہ علیہم

شہناج التلوک سی ذکر خلقت لوح و قلم عرش و کرسی و جہنم
و جہنم ایجاد روح و جسد حضرت ادم علیہ السلام اور جسد
پیدائش و فراغت و حاجت میں قیام

۱۶ ذکر بخت و قدر و نام زجرات و مریجات و بخت و مریجات و بخت و مریجات
 ۲۳ ایضا انیکرام کا ہی حال زوجه و اولاد و صحابہ ربیع و رجاست
 ۳۷ احادیث کتب فریقین کی نقل و نقل و بارہ نام ہی محل و محل
 ۴۴ جدول ولادت چار و معصوم
 ۴۶ جدول نسب و تین پائین شہادت آدم علیہ السلام نکاح اور فوج
 ۴۸ جدول وفات و شہادت و مقام و وفات و مقام و مقام و مقام
 ۵۰ جدول مہاشین ارض و تمام آبادی دنیا و تمدن و تمدن و تمدن
 ۹۳ ایضاً و یوزپ و افریقہ و افریقہ و افریقہ و افریقہ و افریقہ
 ۵۲ جدول کوہستان کی بلندی و دیوار و دیوار و دیوار و دیوار و دیوار
 اور کمر و مساحت سطح بری جیسون کی
 ۵۳ اعمال ماہ جب و نماز سلمان فارسی علم داؤد و روزہ یوم
 ۵۸ اعمال و شبان و زیارت شاہ شیدان و زیارت حضرت
 صاحب الزمان و دعای و روتیت ہلال
 ۶۴ اعمال ماہ رمضان دعای بعد ہر نماز دعای وقت افطار
 دعای سحر و آب شب و روز و ہم و لیانیات در
 ۷۰ اعمال ماہ شوال نماز عید و فلسفہ صیام
 ۷۱ اعمال ماہ ذیحجہ و زیارت حیدر علی قریب و یوم غدیر مبارک
 ۷۲ اعمال ماہ محرم و زیارت اول و آخر روز عاشورا و طریقہ نماز
 و دعا و ملاقات احبابین تقریب سید الشہداء و زیارت اربعین
 ۸۳ طریقہ عقد و نکاح و نیت و ادب و لیسہ و رفع و روزہ
 دعا و دستور حقیقہ و غیرہ و شہادت و عمل و کتب و کتب و کتب
 و تساول خاک شفا و دعای توبہ و طریقہ استخارات الہیہ
 و ذکر سجدات قرآن و دستور نوشتن و کتب و کتب و کتب
 ۹۰

پرستاری بیت ادب و عمل و مکن و نماز جہان و دینی و دینی
 و تفسیر اعتقاد و زیارت قبول و اعمال باقیات مصاحبات
 و توفیق کی تقریر و بابت ثواب و تقریب و اوصاف و اوصاف
 کیونکہ جناب خاتمہ پر دعای مستجاب و کتب و کتب و کتب و کتب
 صفحہ فہرست حاشیہ بند کتب
 لغات شرح الفاظ و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر
 بروایت دعوت بنی سہیل طہارت میں آل عبا کی دعا و دعا
 فزوی جبار و تفسیر قبول عذر راسی
 تفسیر زاری زہر اسبی و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر
 حرمہ عربی عشاء جہانہ و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر
 ایضاً روایات مذکور مختلف میں سوختہ و سوختہ و سوختہ و سوختہ و سوختہ
 و نصحت نامگی تب اندر قدم بر بانی
 روایات منقول تفسیر الامام ربیع و ذکر یوم غدیر بعبادت
 و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین و دین
 بابائت و ذکر احتجاج امیر المؤمنین علیؑ و پرانج شرف علی
 یوم شوریٰ بنی حقیقہ و حکایت و حکایت و حکایت و حکایت و حکایت
 روایات بجا ملاقات شہادت حیدر کار و راسخ اخبار و اخبار
 روزگار و ذکر معجزات جبریل انور سے ہونے اہلکار
 تمہید اثبات امامت حسین علیہا السلام و ذکر ولادت و ولادت و ولادت
 حال امام حسن و ذکر معجزات و جوانی حیات میں پیغمبری قبول و ذکر
 دین احادیث فضائل اربع العبا بقیہ بجا راسخ اخبار و اخبار
 احادیث شہادت و اولاد کی حقیقت
 ۲۰۳ صفحہ اثبات امامت امام علیؑ و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر
 ۲۱۱ مستند و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر و تفسیر

[illegible]

۹۳	ادب عمل که واجب چندین مرتبه است و از ناسی و اعلیٰ است	۹۳	ساعت شهور و خروج و اسباب و عوارض و ایام و احوال
۹۵	ادب آداب وضو و جهت نماز و دعای پندگی	۹۵	و سلاطین و مسکین و ملائکه و فرشتگان و اوصیای مبرور
۹۷	ادب طروف و منو و افعال و تقصص و وضو و طهارت	۹۷	و فضائل احادیث و مقبولین و مذکور پائی و اسمای مبارک
	ادب تنه و خاک بدل وضو و غسل		ظاهرین و جواب معترضین عدم شکست ایدین بر این دفعه
۹۸	باب نماز چنگا و یوسیه و مقدمات و ترک صلوة کی	۹۸	بر غایت جنت که بر آن دعوی رجعت بین اخبار و آثار و موقوفه
۹۹	تواب تسبیح و سجده گاه خاک شفا و ادب نافه و فرض پوشیدن		بیان و معادین است و از جمله صحیح اعتقاد ایمان
	و بیان ارکان و قنات و قیام و رکوع و سجده و تکرار		و ذکر خروج دین امامیه صلوة و صوم و حج و جهاد و زکوة و خمس
			و دفع و خل و اعلیٰ سبب صحابه اخبار و از فضیلت است

۱۰۲	بیان سبب نماز و سجده و سوره	۱۰۲	اول وضع و ترکیه و قسم و الوان لباس و باب دوم زیور و
۱۰۴	فضیلت نماز و اهل و ادب تلاوت آیات و سوره و از غلبه	۱۰۴	و سوره و خطاب و باب سوم ادب طعام و خورش و باب
۱۰۹	نماز غفلت کی ترکیب و ادب زیور و کفایت نماز و سوره و	۱۰۹	چهارم فضیلت کساح و کافور زن و شوهر و زینت و زهد و
۱۱۲	ادب نماز و تقویٰ طهارت و غسل و ادب نماز و سوره و	۱۱۲	سیرت اخلاق و ادبیت و باب پنجم ادب سوک و شانه
	و در بعد وقت شب اول و در شب بعد کو		و صفاتی موی سه و تراش ناخن و باب ششم ادب استعمال
	ادب تسبیح جازه و تقویت مختصر یوسیه و چون شکر جلالا		باب هفتم ادب حمام و بدنی شست و شو و باب هشتم ادب
	مجموع آیات و حدیث روایات		خواب و باب نهم ادب حجامت و تقویت جسم و طریقه خاک شفا
	مذکور مکرر و بیختا		و عظام و دعا و پاره ها و در مرض و کله با و باب دهم ملاقات و
۸۲۰	متب الخیر ۱۲۹۹		و عیادت و تسبیح جازه و سوسن و باب یازدهم ادب صحبت
			و مصاحبه و معاشرت و باب دوازدهم ادب دخول و خارج و
			و بی خارگی و در سالانی و عیادت و عظام و کسیره و سوار و
			باب سیزدهم سوار و پیاده و پلنگ و تجارت و زراعت و کربا و
			ادب سفر و سیرت و نیک و کلز و وقت خروج نماز و دعا
۹۰۰			و ذکر توبه و بیخ و در ماه و بیخ و اشیا کابعد و وقت بلال
۹۱۰			و بیان صفاتی آب چاه و خوشبو و جای

هو الكتاب الأول من كتب الإمامين علي بن الحسين وحماد

في الرجال كتاب

الأربعين في الرجال المفسر المختار

الفقيه الموثوق على الكفاء ولا ملامسة بأخبار أئمة

مجمع أحوال الأولاد المعجزة والمصا الواقعة لرسول

الكبرياء ثواب الثقلين في الزهراء أم السبطين في السيرة

مولى الكونين مقتله إمامين في الحسين الحسين

عليه السلام في السيرة ما ذا للبيان في الأئمة من

تأليف عبد الله الرازي محمد حسين بن محمد علي

غفر الله له ولوالديه ورحمته

الحق في الرجال

جسني مطبع حسيني في واقع بيروت في سنة ١٣٠٠

[illegible]

[illegible][illegible]

علی محمد خان بابر
بمقام این قریب
برای کرم و شرف
کتاب محمد صبیح
در خط انان اوقات
یافتن این خط انداخته
و حسن و زوال
که در آن

طرز تالیف کتاب

اور صاحب دیوان غزل تہی علم نظریات کی شایق ذی استعداد اجل تہی خادم فی جالیات نمینکا
 اور تفسیر دعا کو پیشتر کوئی تخلص ناظم پر تحریر کیا۔ بقای نام ولی نعمت کی ایلی اوسل نظام کو
 قدیم سی تغییر نہیں دیا تاکہ مؤید خیر کی روح متوجہ حسنات سی جائزہ میخما می پائی۔ حدیقہ عمل کا پائل
 روضہ جنات میں ہاتھ آئی جسکی زبان ہم طرز جدید کی لذت اوٹھائی اور گاہ و گاہ میں دعا
 مغفرت کو دست موافقت برائی۔ سابق ایام عشرہ مجسمہ کی پرہیزی کو شایع متوجہ سی مجلسین
 مشہور تہیں باب ائمہ ذلک الکتاب میں شان و نزول حکم سی متشایہ آیات صواب وہ متون
 مستطوریکن جو ہر واحد کا عبارت تہید میں تحریریں نادر و نفعان پر جہاد اعدائے نون گھٹا رہے
 مناسب وقت ایک سی دوسرے کو بدینی کا خواندہ کی ہاتھ میں اختیار سی۔ خلاصہ بزم اس اقل
 انام کو متبادر فیاض فی طویر انجام کا یون انہام منہ مایا کہ آغاز میں رباعیات کلام شہر کو عدد کو
 توجہ خاص و عام کیو سطح مختلف اقسام لایا۔ بعد ازان برکت استہلال پر شور و شین کی روایا
 فضیلت اور مصیبت کا متن شایع بوستان اخزان بنایا۔ سرگزشت کو زبان حال میں متین
 مقام سی مقتضای واقعات پر بہت در و دست بیان برمایا۔ ترجمہ میں حاصل مضمون کی رعایت
 رکھی۔ جو بات منافی عصمت اور ہمارت نہیں وہ نہیں لکھی کجسی عبارت فارسی اور ہندی کی
 جامع عربی نہیں پینا یا بہت اور شہرت کی طلب کو القباس حدیث کا فقرہ لوحہ دل سی
 قرب و جوار میں تکرار الفاظ سی دور کا ملاحظہ موجود ہی بہت در امکان ایک جنس کی دو چیز
 فاصلہ مقصودی۔ ہمزو فی طبع فی چہان تک صفائی لکھ باقی۔ ووجود فقرات کو زیور سج کی لباس
 مرقعہ پینائی اس دستور العمل خیرات کو تالیف کیا اور بحث مدہ و احد اور پینا لیس محکم کی بنا
 خاتمہ عالمی ترخیص ہوا سی ادب زیارات اور حیات و ممات کی ضروریات اہل ولایت
 جب اظلام حق ازبام فی آثار نساب اور نواب اکی سید نام کو حلیہ تمام دیا تبہ استہام

نظر ثانی ہو کر تالیف فرمائی۔
 سیدنا امیر علیؑ کی شایق ذی استعداد اجل تہی خادم فی جالیات نمینکا
 اور تفسیر دعا کو پیشتر کوئی تخلص ناظم پر تحریر کیا۔ بقای نام ولی نعمت کی ایلی اوسل نظام کو
 قدیم سی تغییر نہیں دیا تاکہ مؤید خیر کی روح متوجہ حسنات سی جائزہ میخما می پائی۔ حدیقہ عمل کا پائل
 روضہ جنات میں ہاتھ آئی جسکی زبان ہم طرز جدید کی لذت اوٹھائی اور گاہ و گاہ میں دعا
 مغفرت کو دست موافقت برائی۔ سابق ایام عشرہ مجسمہ کی پرہیزی کو شایع متوجہ سی مجلسین
 مشہور تہیں باب ائمہ ذلک الکتاب میں شان و نزول حکم سی متشایہ آیات صواب وہ متون
 مستطوریکن جو ہر واحد کا عبارت تہید میں تحریریں نادر و نفعان پر جہاد اعدائے نون گھٹا رہے
 مناسب وقت ایک سی دوسرے کو بدینی کا خواندہ کی ہاتھ میں اختیار سی۔ خلاصہ بزم اس اقل
 انام کو متبادر فیاض فی طویر انجام کا یون انہام منہ مایا کہ آغاز میں رباعیات کلام شہر کو عدد کو
 توجہ خاص و عام کیو سطح مختلف اقسام لایا۔ بعد ازان برکت استہلال پر شور و شین کی روایا
 فضیلت اور مصیبت کا متن شایع بوستان اخزان بنایا۔ سرگزشت کو زبان حال میں متین
 مقام سی مقتضای واقعات پر بہت در و دست بیان برمایا۔ ترجمہ میں حاصل مضمون کی رعایت
 رکھی۔ جو بات منافی عصمت اور ہمارت نہیں وہ نہیں لکھی کجسی عبارت فارسی اور ہندی کی
 جامع عربی نہیں پینا یا بہت اور شہرت کی طلب کو القباس حدیث کا فقرہ لوحہ دل سی
 قرب و جوار میں تکرار الفاظ سی دور کا ملاحظہ موجود ہی بہت در امکان ایک جنس کی دو چیز
 فاصلہ مقصودی۔ ہمزو فی طبع فی چہان تک صفائی لکھ باقی۔ ووجود فقرات کو زیور سج کی لباس
 مرقعہ پینائی اس دستور العمل خیرات کو تالیف کیا اور بحث مدہ و احد اور پینا لیس محکم کی بنا
 خاتمہ عالمی ترخیص ہوا سی ادب زیارات اور حیات و ممات کی ضروریات اہل ولایت
 جب اظلام حق ازبام فی آثار نساب اور نواب اکی سید نام کو حلیہ تمام دیا تبہ استہام

دردی ترشح شد
 در اندام جگر و کبد

نام و تخلص تا لیف

خاطر چہرے رس فی ارشاد غیب می اخبار ماتم نام کیا پس ہی تاریخ ہی منہ بھی تھیندے غم کی جو نہ بند
آفتاب ^{نور} طبع ملک ^{بھارت} خیرام ہی چکی قطعہ مولفہ سندھی ترانو کی ناظم کی کتابا روایات میں
مصائب کو باہم غم و درد شیون بھری ایسی مضمون خدا کی مدد سی کئی ہیں منہ لہم ہر اک لفظ
بنتیاح قیل کجا ہی ^{نور} لرین سطر کی سنگ کو ہر سی تو ام ^{نور} ضیا بخش مضائق نور علی نور ^{نور} عروج
معانی کو نہ پایہ سلم قلم کی زبان پر ہی ہیں جو انداز ہواروی ^{نور} پلاس اشکونی پر غم ^{نور} نظر
جو انصاف کی اوٹکو دیکھیں تو شاید شان خوان ہوں باہم عالم ^{نور} حقیقت میں استاد روح
اقدس ہی کہ ثبات پر قول صادق ہی حکم یہ ذکر حسین علی کی ہی بخشش کہ کہ جکا عر خانہ
عرش اعظم ^{نور} حبیب خدا کا وہ پیار کہ دایم ^{نور} محبت کا دم اوٹکا بھرتی ہیں آدم ^{نور} رہہ دین
عرفان ہی جو راست جای ^{نور} درود سلام اونہ بھی مقدم ^{نور} خرد سی جو تاریخ تالیف ^{نور} غم
نزدای یہ اوسنی کہ اخبار ماتم ^{نور} جاسان انجمن بیت الحسن کو شچا سخن ^{نور} منہ ہی مکرر
حدیث شتر اور حسن جو اس بند زناہ و شیون میں ہی داؤن میں بشیر اخلاف مضامین سرگند
دیجا جانا لاکن مؤلف سکواینی علمای ^{نور} مؤمن کی تحریر سی ^{نور} منہ کہ نالانا ^{نور} فکری ^{نور} ضعیف
دوہ انداد او نقش یون عقل و نقل میں آئی کہ واقعات مصائب میں راویان باویانت کی جالی
رسائی حضور کی کہان پائی اعدا ظلم کرنیوالی ساری جہان کی فاسق اور فاجر بیدین سیتہ
ناظرین دور و نزدیک آئند و نصاریٰ خواہ نامسلمان ہی حتمی تہیں دوستوں بریک
انہیں اشخاص کی شہادہ اور ساعت پر سب باہر گذرا ^{نور} جکی زبانی جملہ قصص شہر میں او
سکے بیان منتہی ہوا بعض فی حکایت میں غلبہ زبان سی تفاوت کیا وہ ^{نور} تصرف بنا
حسینی نصیر نازل کو قصور ہم سی نہ بھیجا مگر اپنی طرف سی جو پایا ویسا ہوا پھر چار سو
بلکہ زیادہ شدت ^{نور} زخما میں ^{نور} یافانی در میان ^{نور} حلائی اسانی ^{نور} مذکور ہوتی ^{نور} آئی تاکہ ^{نور} شہید

[illegible]

ذکر اختلاف حدیث و روایت

مصلحتانی برگزیده و نمارسی اقوال مردم کو سبکی ثبت کتاب فیہ ما فیہ حصہ دراز میں مجموعہ خریداری
اخبار اور حصول نام و نمود کی راہ و اصلی فن و طالب جاہ کھلی سخن ساز و نکل و فریز و ادائیگی
تجارت حاصل خواہ ملی و فریقین کی واقعہ نویس فی اوسمین تقسیم بفقہ حدیث کو عدم امکان سے
اسباب و حج مانا و ذکر ہر ایک سانچہ کو یاد حضرات کی لیلی جولایا میں سبر کیا صورت فضیلت او
مغین بجا جانا بہت مدت میں آثار ساقب اور تصائب کو قید نگار شمیم لای و فاصلہ و سطح
جو صد ہا سال گزری قوت و منافات ایک دوسری کی حافظہ پر ٹھہر میں آی و لہذا میں لوگوں
توفیق اور توفیق عبارت سند رجسی ناچار ہوں جو سانچہ ذکر سلف میں لکھا یا یا یا اوغلا
حضرت نظر آیا اوس میں پانچ درشتہ انہما ہوں از ان قبیل فاطمہ بنت امام زکریا کا مدینہ میں
رہنا میری منہ کی اتلا سی عراق میں پدر بزرگوار کو نامہ رستم کرنا وراثت ثانی واقعہ طلب
الحکم کی ساتھ ناراجی کا رد و الم سہنا بازار کو فرو شام کی رنگداریں خلق کو سخن ملاست کہنا
لاکن شادی قاسم جواد ل بیاض خرمی میں ذکر آیا وہی ناخدا روضہ الشہدایہ و انہیں دو
عربی اور فارسی کی سند سی بساط اعجاز بہکاتہ نشاط کو سب فی پیلا یا ہی و عدم تدبیرین از ہر
عقل و نقل کی روسی کہا یا و خبر معتبر میں فاطمہ کا یاہ حسن شہی کی ہمراہ قبل از سفر کر بلا ٹھہر یا یا
دوسری وہ نقطہ جدال اور محاصرہ اعدا میں ایسی تفسیر کی مہلت اور ضرورت کہاں تھی
عبارت اعلیٰ الامور سی معلوم ہوا کہ باگشت خیمہ تک ہی مجال امان ہرگز نہ ملی تفسیری آن
سال قاسم روز شہادت میں والد کی تین برس کا یا یا جاتا ہی لہذا غیر بالغ ہونا شاہزاد کا
تحریر وصیت نامہ اور قبائلی نکاح کو شامی ہو وقوع رُخاف غلط کہتے ان آب سی و دو فر
امام حجت زین معاذ اللہ امین صلی علیہ وسلم کو دخل نہ یا نہ ہی سپہ وی ضلالت پناہ و زارع
بنی اسد کا ششادہ صورت شیر میں ولی حسد کو جو شعل سی آتا ہتھای ایمان کی حفاظت

[illegible]

[illegible]

بهمانداری شیرین پنهان در دود و ساری بنده خرابه زندانین ملا محمد خطابی نانی بتیاهی افلاک و فرائض
 خاتون شهر و قسطنطنیه حکایت می شه و پھر او نکاح عقدین جانما شوهر کی اور مدت و از رنگ جنایاتی
 دو نو حادثون میں کچھ تباحت نہیں جو پڑی او کو کبر و خفاقت نہیں انارباب سر سرور دین اخبار
 دفن ہوئی کاشام اور صرور کو بلا و خفت اور دین میں جو نظر آیا واقعی او کی حقیقت حال کو معلوم نہیں کس
 ناقلین لاری متغیر فرمایا خلاصہ تقریر مختصر کردن دفع اعتراض کی بیان کو ایسا بہت ہی مقام شہادت
 و توبہ اغراض لازم جانلو عاصی فی ہر مصیبت پر سیرت انبیا و اولیا کا دھیان لگایا مجالس الاخلاقی
 سر شہیدہ صدق و صفائی و دوسرا دیای عرفان پہیلا دوسری روضہ خلد آئین کی چمن سٹوری گلابی الفاظ
 رنگین کو پند تالیف پر جایا دوسری عثمان کی صدف اوراق سی لالی حروف پر معانی کو سیلاب تسریر میں
 منہج فقرات ابدار اشکار کو طرہ و تسار صفحات رکبا مجمع فارسی زبان کو تبدیل جا و مقام کی کس
 جسکی خلاصہ تعریف پر نخل انام کی غرض طبعی اعلان میں طلب اللسان کرتی ہیں بشارت تو صیف سی بر صفا
 درو گوہر دامن بیان میں غلطان اور چچان پھر تین چشم بداندیش دوریہ مسودہ پسندیدہ ضیاء انبیا
 نور افراختل الجواہری دل نیک نہاد و سرور کہ عجا گزیدہ خلاصہ المصاب کا سرمایہ زخار ہی سواد کا
 دہنگ تیلیون پر حوران جنت کی چشمک زن بیاض کارنگ طباشیر صبح عید کو جلوه پزیرن حصہ
 طوطی سبزہ اور صدق زینان طوطی شاخون بلاغت سی علم بیان اور معانی کا سلسلہ عیان مسلمان
 کلام کی دانی تفسیر اور توجہ کوثرانی بھری در شاقہ الفاظ میں بہانہ زبان دانی ریح الامین
 ساعت پر کان دہری فقرات شکر کو عقد ثریا کی سہتہ قدر و قیمت کا دعویٰ بیانات کی نظم
 پزیرن اور سنبلیلی عروض حلت کو پایا می دیدہ فیسہ منازب اور حساب شاہ کو لالہ
 لما خلقت الافلاک ہی بہترینہ رحمت اور کرامت انبیا پاک بلکہ عرش علکا زیتون انبیا
 جسکی ایک دیر شریک سی رونی والی کو قصہ بیا قوت اور ایوان زمر و ملی صرف دوسری الم عثمانی

[illegible]

یہ تمام نام کراچی کے باشندوں کے ہیں۔
 ۱۔ نام جلیل الدین
 ۲۔ نام شاد
 ۳۔ نام شاد
 ۴۔ نام شاد
 ۵۔ نام شاد
 ۶۔ نام شاد
 ۷۔ نام شاد
 ۸۔ نام شاد
 ۹۔ نام شاد
 ۱۰۔ نام شاد
 ۱۱۔ نام شاد
 ۱۲۔ نام شاد
 ۱۳۔ نام شاد
 ۱۴۔ نام شاد
 ۱۵۔ نام شاد
 ۱۶۔ نام شاد
 ۱۷۔ نام شاد
 ۱۸۔ نام شاد
 ۱۹۔ نام شاد
 ۲۰۔ نام شاد
 ۲۱۔ نام شاد
 ۲۲۔ نام شاد
 ۲۳۔ نام شاد
 ۲۴۔ نام شاد
 ۲۵۔ نام شاد
 ۲۶۔ نام شاد
 ۲۷۔ نام شاد
 ۲۸۔ نام شاد
 ۲۹۔ نام شاد
 ۳۰۔ نام شاد
 ۳۱۔ نام شاد
 ۳۲۔ نام شاد
 ۳۳۔ نام شاد
 ۳۴۔ نام شاد
 ۳۵۔ نام شاد
 ۳۶۔ نام شاد
 ۳۷۔ نام شاد
 ۳۸۔ نام شاد
 ۳۹۔ نام شاد
 ۴۰۔ نام شاد
 ۴۱۔ نام شاد
 ۴۲۔ نام شاد
 ۴۳۔ نام شاد
 ۴۴۔ نام شاد
 ۴۵۔ نام شاد
 ۴۶۔ نام شاد
 ۴۷۔ نام شاد
 ۴۸۔ نام شاد
 ۴۹۔ نام شاد
 ۵۰۔ نام شاد
 ۵۱۔ نام شاد
 ۵۲۔ نام شاد
 ۵۳۔ نام شاد
 ۵۴۔ نام شاد
 ۵۵۔ نام شاد
 ۵۶۔ نام شاد
 ۵۷۔ نام شاد
 ۵۸۔ نام شاد
 ۵۹۔ نام شاد
 ۶۰۔ نام شاد
 ۶۱۔ نام شاد
 ۶۲۔ نام شاد
 ۶۳۔ نام شاد
 ۶۴۔ نام شاد
 ۶۵۔ نام شاد
 ۶۶۔ نام شاد
 ۶۷۔ نام شاد
 ۶۸۔ نام شاد
 ۶۹۔ نام شاد
 ۷۰۔ نام شاد
 ۷۱۔ نام شاد
 ۷۲۔ نام شاد
 ۷۳۔ نام شاد
 ۷۴۔ نام شاد
 ۷۵۔ نام شاد
 ۷۶۔ نام شاد
 ۷۷۔ نام شاد
 ۷۸۔ نام شاد
 ۷۹۔ نام شاد
 ۸۰۔ نام شاد
 ۸۱۔ نام شاد
 ۸۲۔ نام شاد
 ۸۳۔ نام شاد
 ۸۴۔ نام شاد
 ۸۵۔ نام شاد
 ۸۶۔ نام شاد
 ۸۷۔ نام شاد
 ۸۸۔ نام شاد
 ۸۹۔ نام شاد
 ۹۰۔ نام شاد
 ۹۱۔ نام شاد
 ۹۲۔ نام شاد
 ۹۳۔ نام شاد
 ۹۴۔ نام شاد
 ۹۵۔ نام شاد
 ۹۶۔ نام شاد
 ۹۷۔ نام شاد
 ۹۸۔ نام شاد
 ۹۹۔ نام شاد
 ۱۰۰۔ نام شاد

فرض خوان غمست نودی و الفجر
فرشته تاجیه بان جنت عیاره
نخواب ثبت پیچ عید تا محمد تو بر
چلبی خردی لا نشو شایه لاجر
نیز چهره غم از ناپایه سب
ایزیشیم بدم سحر کوی باب
آغلام الویش کتاب جال جلد
مقصود انوارنا اعلی کبری حق
مندی تاج دست کمال شمس
بهجت توفیق غرب و شرق
تال و تکبیر فی الشیخ محمد بن احمد بن علی بن
از محمد بن علی الشیخ محمد بن احمد بن علی بن
از ابی ابراهیم از ملا علی

[illegible]

و کوهین غل کوه را
و خلقت و باری را
و من نشسته سنا
و طار که شده حنا
چو تنگ از بزم
خار و خویان بهینه عار
داده مردم و رفت اسر
سای کشت کی بی حجاب و غم

حقیقت سبحانی آب و رنگ حدیث و روایت سی و دو قواعد صوت اور معنی سبائی کہ صفہ
 سینہ پر نقش ماتم کہنہ پیچی آذوئے مطہر تعبیرت کی ایسی عطر گلزار سبائی تا جانشین گوین
 شمیم الم بہنجی ملکہ عشق بزارن با ایمان جو کشتین اندوہ و کلال سی کہیستی بین دانو
 حریف شیطان کی ٹھہرہ عمل کو نہ مارین اور سہ و سرایان بزم عرفان جو نمہ
 خیال میں تان اور اوچکی لیتی بین حال و جذب سی قول و عمل پر ہائے پیر نہ مارین انقباض
 طبع قاسیہ اس جت ایاخ سی کھینٹ مال پر ملائم رہی اور سکتہ نفوس غالیہ کو
 روح فخر و شور و اتہال سی شہا جم کری حاذق طبقت اور سو گوری مہرہ سی
 کہ تپ فخر و عصیان کو اس تدبیر سی یکچیدہ دیدہ تبسید عقل سی اور شایع کج آہ و
 زاری پر ظاہر کہ مغلس بین روز حساب کی خرید جس غفران کو یہ بدرہ شور و شین سہ مایہ
 کامل سی خاکستان زمرہ البیت کو جو ہر ناکس کی چوٹی لقمہ پر فخر کعاش میں منہ سپلائی
 کل جہد لکھنڈن نہ ماتی صدق تعالیٰ آذوئے حلال کا انباری اور عابد و شان
 صومعہ ریا کو جو دیر ترس و مجوس میں شہہ حرم چہاتی ذکر خات میں ناخوس سبائی
 اصلاح حال سی حسن اعمال کا وظایف رخسار ہی درجا کہ سبق پر سنی والی سیمہ سی
 شریعہ موم کی مکتب دارین میں روبروی عالم اسرار آموختہ الزام و مقبول انعام پر
 بی سہ اور بین اور کاتب حروف کو مخططات انجام پر پیر آب و جذرونی و ولانی میں جب
 فضیلت پائین و دعای مختصرت سی یاد کریں اسید کہ یہ ذخیرہ ثوابت دارین جو دامن
 آرایش میں بھرا سی اور پیرایہ جنات ثقلین کی منیار استعدادنی کف عایش دہریہ
 بظہر قبول نذر حضور مصداق طلال ہو دایرہ محضہ مانول نتیجہ حصول فرت ریت شہرہ لاف و

۱۲
 حقیقت سبحانی آب و رنگ حدیث و روایت سی و دو قواعد صوت اور معنی سبائی کہ صفہ
 سینہ پر نقش ماتم کہنہ پیچی آذوئے مطہر تعبیرت کی ایسی عطر گلزار سبائی تا جانشین گوین
 شمیم الم بہنجی ملکہ عشق بزارن با ایمان جو کشتین اندوہ و کلال سی کہیستی بین دانو
 حریف شیطان کی ٹھہرہ عمل کو نہ مارین اور سہ و سرایان بزم عرفان جو نمہ
 خیال میں تان اور اوچکی لیتی بین حال و جذب سی قول و عمل پر ہائے پیر نہ مارین انقباض
 طبع قاسیہ اس جت ایاخ سی کھینٹ مال پر ملائم رہی اور سکتہ نفوس غالیہ کو
 روح فخر و شور و اتہال سی شہا جم کری حاذق طبقت اور سو گوری مہرہ سی
 کہ تپ فخر و عصیان کو اس تدبیر سی یکچیدہ دیدہ تبسید عقل سی اور شایع کج آہ و
 زاری پر ظاہر کہ مغلس بین روز حساب کی خرید جس غفران کو یہ بدرہ شور و شین سہ مایہ
 کامل سی خاکستان زمرہ البیت کو جو ہر ناکس کی چوٹی لقمہ پر فخر کعاش میں منہ سپلائی
 کل جہد لکھنڈن نہ ماتی صدق تعالیٰ آذوئے حلال کا انباری اور عابد و شان
 صومعہ ریا کو جو دیر ترس و مجوس میں شہہ حرم چہاتی ذکر خات میں ناخوس سبائی
 اصلاح حال سی حسن اعمال کا وظایف رخسار ہی درجا کہ سبق پر سنی والی سیمہ سی
 شریعہ موم کی مکتب دارین میں روبروی عالم اسرار آموختہ الزام و مقبول انعام پر
 بی سہ اور بین اور کاتب حروف کو مخططات انجام پر پیر آب و جذرونی و ولانی میں جب
 فضیلت پائین و دعای مختصرت سی یاد کریں اسید کہ یہ ذخیرہ ثوابت دارین جو دامن
 آرایش میں بھرا سی اور پیرایہ جنات ثقلین کی منیار استعدادنی کف عایش دہریہ
 بظہر قبول نذر حضور مصداق طلال ہو دایرہ محضہ مانول نتیجہ حصول فرت ریت شہرہ لاف و

مقدمة الكتاب

بَشَرًا مِثْلَهُمْ لَٰكِن دَٰخِلُ الْوُجُوهِ أَفْرِدِيَّانَ كُنْهَاتِ كِي دِهَاتِ كُو بَغِيرِ سَبْعِ اَوَّلِ سَبْعِ
بَشَرًا وَجِسْنَ عَنِ سَبْعِ كَبِي طَلُوبَتْ اِلَيْهِمْ رُسُلًا مِّنْ غَيْرِ صُنْفِهِمْ وَصُورِهِمْ
لَتَقَرَّوْا عَنْهُمْ وَلَقَدْ قَبِلُوا مِنْهُمْ اِذَا رَاكُمُي صَوْرَتِ سَبْعِ رُسُلٍ مِّنْ هِمَّتَا تُو بَرَكِي
لَوْ كُو كَادَ لَيَرْكَزَنَّ لَهَا قَوْلُ نَبِي كُو قَبُولُ كَرْتِي اِمَّا تَخْلِفُ سِي بِي كَانَهُ رَهْتِي فَمَا جَاؤُهُمْ
وَكَا نُوَادُّ سُلَٰمِيْنَ جِسْنِهِمْ يَٰ كَاكُوْنَ الطَّعَامُ وَيَشْعُوْنَ فِي الْاَسْوَاقِ سَبْعِ
رَهْتَا جَابِ اَوْ سِي قَسْمِ اَوْ نَوْعِ كِي كَلْمِي بِمِثَالِ مَرْدَمِ كَمَا نَا كَمَا تِي كُو چُو اَوْبَرَا زَارِي مِ بَرْتِي بَابِي
قَالُوْا لَٰهُمْ اَنْتُمْ مِثْلُنَا فَلَا قَبْلُ مِنْكُمْ حَيْثُ تَآوُّوْا نَاحِيَّتِي فَيُجْرَانُ نَآئِي بِمِثْلِهِ
اَوْ سِي كَمَا عِبَادِي تَمِ بَارِي صَوْتِ كِي بُو تَهَارِي بَاتِ مِّنْ هِمَّتَا چَتِكِ وَهَ كَامِ كَرِ وَجُو اَوْبِ
بِمِ مِّنْ جَانِبِي مَقْعَلُ اَنْتُمْ مَحْصُوصُوْنَ دُوْنَا يَمَا اَلْقَدَرُ عَلَيْهِ جِسْمِ تَمِ قَادِرِيْنَ
وَهَ ظَاكِرِ وَتُو جَانِبِي كِي كَشَفِ اَوْرَا كَرَا سِتِ بَرْمِ مَحْصُوصِ مَاهِرِ تُو جَعَلَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ
لَهُمُ الْمُعْجَزَاتِ الَّتِي يَعْجِزُ الْخَلْقُ عَنْهَا پس اِنَّهٗ تَعَالٰی فِی اِسْمِی بَغِيرِ وَكُو حَبْرَاتِ قَتْمِ
عَطَا كِي كِي طَاقَتِ بَشَرِی سِی نَبُو كِي مِ وَهَ بَاعَثَ عِزِّهِ خَلَاقِی هُو مِّنْ فَحْمِهِمْ مِّنْ جَاءِ
بِالطُّوفَانِ بَعْدَ الْاِذْدَارِ وَالْاَعْدَارِ فَحَرَّقَ جَمِيعَ مَنْ طَغَى وَفَرَّدَ اِيَّكَ اَوْ
دُوْنِي اَوْبَرِ سَهْمَانِ كِي بَعْدِ جَلَالِ مِی اَيَا اَهْلِ الْخَارِ بِرِلَایِ طُرْفَانِ كُو لَایَا هِجْنِ كُو كُو كَا تَرُوْا
طِفَانِ دِي كَمَا تَهَامَا وِنِ سَبْكَو مَوْجِ تَهْمِ مِ دُو دِيَا وِو مِنْهُمْ مِّنْ اَلْفِی فِی التَّوْفِی كَمَا لَتِ
عَلَيْهِ بِرَدًا وَسَلَامًا دُوسَرِی مُثَبِّدِ رَا نَا رُفُوْ دِی مِّنْ دَالِ كَبِي كَدَهَ اَشْسِ سَوَابِ
سِرِّ اَوْرِ سَلَا سِتِ رَا كَبِي دَالِ رَمِی جَرَسَا دُوْیِ هَبُوْیِ مَوْصِيْمُ مِّنْ اَحْرَجِ مِّنْ الْحَجْرِ الْكَبْرِ
نَاقَةً وَاَجْرِي فِی ضَرْحِهَا الْبَنَّا وَاَوْصِيْنَ اِيَّكَ وَهَ تَهَا جِنِی خَارَا تَهْرِ كِي اَنْدَرِشِ اَوْ نَفْسِ
كَمَا لِي كِي چَا تِي نَفْسِ دُو دِي تَا فُو مِ دِي كَبِي مِ یَا لِي وَهَ مِنْهُمْ مِّنْ قُلُوْ كِي اَلْاَصْرُ وَفُجْرًا لَّهِ

مقدمہ الکتاب

مِنَ الْجَرِّ الْعَيُونُ وَجُعِلَ لَهُ الْعَصَاءُ الْيَاسِيَّةُ نَعْبَانًا مَلَقَتْ مَا يَأْكُلُونَ
 ایک بنی کی واسطی دریا شکافت ہو اور راستہ چلنی کو پانی دیوار بنا کر ہا پتھر سپٹ کی آب روان کا
 چشمہ نکلا سو کبھی لکڑی کا عصا اتر دیا بنا دیا ساحر و کی شقیدہ و نکوسب گل مجا فرعون اور اس کی
 تابعین کو ڈرا دیا و مِنْهُمْ مَنْ اَبْرَأَ الْاَكْمَةَ وَالْاَبْرَصَ وَاجْتَمَعَ الْمُتَوَنِّي بِاِذْنِ اللَّهِ
 عَزَّ وَجَلَّ وَكَانَ بَاءُ هُمْ بِمَا يَأْكُلُونَ وَمَا يَكْتُمُونَ فِي بُيُوتِهِمْ اَوْغِينَ سِیْ اَبْکَ مَا دُرُ
 اندھونکو رو شنی چشم دیتی بیماری برص اور خراج کو اچھا کر لیتی اذن خدا پاتی تو مرد و نکوسب لانی
 لوک جو اپنی کہر میں بہانی خواہ چپاکی رکھتے تھے اس کی خبر بفضل من رانی مہر چپکا نام اور پتا بتانی
 وَمِنْهُمْ مَنْ اَشْقَى لَهُ الْقَسْرُ وَكَلَّمَهُ الْبَهَائِمُ مِثْلَ الْبَعِیْرِ وَالذِّئْبِ وَكَثِيرٌ
 فُزِلَتْ اور او میں ایک وہ سید البشر تھی جس کی اشارہ انجست سی چاند و لکڑی ہوا بیوتا
 مانڈا و نٹ اور گرگ وغیرہ فی صاف کلام کیا فُلْنَا اَنْوَاعًا مِثْلَ هَذِهِ الْمُحْجَرَاتِ وَكَثِيرٌ
 خَلَقَ مِنْ اَمَمِهِمْ عَنْ اَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِهِ جب یہ خرقی عادت ساسنی لائی تھے سلاخ لانی
 بڑی محضی دکھائی تو ان کی امت میں لوک مشرمانی کہ دیب کرنی سی عاجز آئی کان میں
 تَقَدَّرَ لِلَّهِ وَلَطْفِهِ بِعِبَادِهِ وَحِكْمَتِهِ یہ صورت تقدیر الہی کی حکمت سی ظاہر ہوئی
 چشم لطف و عنایت خدا ناظر حال پر بند و کی رہی اَنْ جَعَلَ اَنْبِيَاءَهُ مَعَ هَذِهِ الْمُحْجَرَاتِ
 فِیْ حَالِ غَالِبِينَ وَفِیْ اُخْرٰی مَغْلُوبِينَ وَفِیْ حَالِ قَاهِرِينَ وَفِیْ حَالِ مَغْلُوبِينَ
 اپنی غیر و نکوسب و ذوق لانی آزمایا با وجود ہونی ان محجزات کی ایسا جو کبھی غالب اور ذوق
 وقت ضعف یا با کبھی زیر دست زمان ثانی زیر دست کا رتبہ دیا و لَوْ جَعَلَهُمْ فِیْ جَمِيعِ
 اَسْوَاحِهِمْ غَالِبِينَ وَقَاهِرِينَ وَلَمْ يَتَّكِلْهُمْ وَلَمْ يَمْنَحْنِهِمْ لَأَخَذْتَهُمُ النَّاسُ
 اَلِهَةً مِنْ دُونِ اللَّهِ اگرنیزد و پر سب حال میں او نکوسب کہتا غیر شریعت میں

لغف سبک کون چیمما لغف دادون دلا رانک
دمن آکف اوزون دین سیر یوز ودرت پیرشکن
کون از بلای بیز قشیدین بیز آرمیکان
کون اوز اوزا کرمه شوره خن

از جهت بزرگداشت آن که با یاری آن کادرا و کادرو
توفیق این شوق و اشتیاق و اشتیاق و اشتیاق
پی این اشتیاق و اشتیاق و اشتیاق و اشتیاق
دوستان آن که در این اشتیاق و اشتیاق و اشتیاق

[illegible]

۲۱

[illegible]

درای نوعی از این گشتن خنکی
 و پاک کردن خسته از این
 گرفتن است که هرگز بدین
 نطفه خطا نه زیده و خود شدن
 از نوعی و العجم

فدائی الشریعہ اندازہ فرمایا کہ اگر ایک آدمی ایک سو ایک سال تک زندہ رہے اور ہر روز ایک سو ایک بار اللہ تعالیٰ کا ذکر کرے تو اللہ تعالیٰ اس کو جہنم فرستے گا۔

مقدمه کتاب

استحسان اور متلاکرت ہر آئینہ ساری ہندی خدا کو بھول جاتی اور کئی صورت کی عبادت سب لاتی
 وَاَعْرِفْ فَضْلَ صَدِيقِهِمْ عَلَى الْبَلَاءِ وَالْحَزَنِ وَالْاِخْتِيَارِ بِسِرِّهِمْ شَرَفَ كَوْنِهِمْ
 صبر میں اور بلا و محنت کی پہچان کہ اختیار تھا وہ قبول کریں یا چھوڑ دیں اذیت اور ہٹاؤ و گرنہ
 درجہ فضل حلال پر چہا رہتا ہے مگر عمل اقامت دار میں اور بلا کی ہرگز نہ بھٹکتا و لکھتے دعا
 جَلَّ اَحْوَالُهُمْ فِي ذَلِكَ كَاَحْوَالِ غَيْرِهِمْ لِيَكُونُوا فِي خِلَالِ الْمَحْنَةِ وَالْيُسْرِ صَابِرِينَ
 وَفِي خِلَالِ الْعَافِيَةِ وَالظُّهُورِ عَلَى الْاَعْدَاءِ شَاكِرِينَ لَٰكِنْ خَافَ فِي اَوَّلِهَا جَانَهُ انسانی
 پناہ گزراں معاش میں شامل اور آدمیوں کی بنیاد کہ بتلائی محنت اور ایذا کی اہل عداوت میں نہ
 جب آرام و چین اور صحت پائیں دشمنوں پر ظفر ہو تو شکر کریں و یگو توفی جمع احوالہم
 مُتَوَاضِعِينَ غَيْرِ شَاكِحِينَ وَلَا مُتَجَبِّرِينَ وہ بزرگوار ہر حال میں قوت و ضعف کی
 عبادت اللہ سے متواضع رہیں گے اور سخت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوں و لیعلم العباد ان کلمہ
 عَلِيمُ السَّلَامُ اَلْهٰذَا هُوَ خَالِقُكُمْ وَمُكَدِّرُكُمْ فَيَعْبُدُوْهُ وَيُطِيعُوْا سُرَّةً نَّكَاطًا
 جانیں اور سر زمین کا جان آفرین مدبر امور اور پالنی والا ہی پیغمبر کی طاعت اور عبادت
 پروردگار کو پہچانیں واجب الادائی و یگو و رُسُلُهُ حُجَّةُ اللّٰهِ تَعَالٰی ثَابِتَةٌ عَلٰی مَنْ
 تَجَاوَزَ الْحَدَّ فَيَنْهَمُ وَاَدْعٰی لَهُمُ الزُّبُوْنَةُ ہر آئینہ اس کی انبیاء و رسول محبت و اثن
 اور سپر جو خدا و الہی ہی نکل جائیں اللہ کو بھول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 اَوْ عَانَدُوْا خَالَفَ وَعَصٰی وَجْهًا بِمَا اَنْتَ بِرِ الْاَنْبِیَاءِ وَالرُّسُلِ یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیاء و مرسلین سے حسنی انکار کیا
 وَلِهٰذَا مِنْ هٰذَا عَنْ نَبِيٍّ وَیَحْیٰی مِنْ حَیٍّ عَنْ نَبِيٍّ پس اگر ایسی نسل اور برہان
 عیان کو نہ دیکھا وہ نہ تو نبی اور ملاک ہوا جو اس طریق کا مطلع اور پیرو بنا البتہ امر زیدہ

مقدمہ کتاب
 ہر آئینہ ساری ہندی خدا کو بھول جاتی اور کئی صورت کی عبادت سب لاتی
 وَاَعْرِفْ فَضْلَ صَدِيقِهِمْ عَلَى الْبَلَاءِ وَالْحَزَنِ وَالْاِخْتِيَارِ بِسِرِّهِمْ شَرَفَ كَوْنِهِمْ
 صبر میں اور بلا و محنت کی پہچان کہ اختیار تھا وہ قبول کریں یا چھوڑ دیں اذیت اور ہٹاؤ و گرنہ
 درجہ فضل حلال پر چہا رہتا ہے مگر عمل اقامت دار میں اور بلا کی ہرگز نہ بھٹکتا و لکھتے دعا
 جَلَّ اَحْوَالُهُمْ فِي ذَلِكَ كَاَحْوَالِ غَيْرِهِمْ لِيَكُونُوا فِي خِلَالِ الْمَحْنَةِ وَالْيُسْرِ صَابِرِينَ
 وَفِي خِلَالِ الْعَافِيَةِ وَالظُّهُورِ عَلَى الْاَعْدَاءِ شَاكِرِينَ لَٰكِنْ خَافَ فِي اَوَّلِهَا جَانَهُ انسانی
 پناہ گزراں معاش میں شامل اور آدمیوں کی بنیاد کہ بتلائی محنت اور ایذا کی اہل عداوت میں نہ
 جب آرام و چین اور صحت پائیں دشمنوں پر ظفر ہو تو شکر کریں و یگو توفی جمع احوالہم
 مُتَوَاضِعِينَ غَيْرِ شَاكِحِينَ وَلَا مُتَجَبِّرِينَ وہ بزرگوار ہر حال میں قوت و ضعف کی
 عبادت اللہ سے متواضع رہیں گے اور سخت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوں و لیعلم العباد ان کلمہ
 عَلِيمُ السَّلَامُ اَلْهٰذَا هُوَ خَالِقُكُمْ وَمُكَدِّرُكُمْ فَيَعْبُدُوْهُ وَيُطِيعُوْا سُرَّةً نَّكَاطًا
 جانیں اور سر زمین کا جان آفرین مدبر امور اور پالنی والا ہی پیغمبر کی طاعت اور عبادت
 پروردگار کو پہچانیں واجب الادائی و یگو و رُسُلُهُ حُجَّةُ اللّٰهِ تَعَالٰی ثَابِتَةٌ عَلٰی مَنْ
 تَجَاوَزَ الْحَدَّ فَيَنْهَمُ وَاَدْعٰی لَهُمُ الزُّبُوْنَةُ ہر آئینہ اس کی انبیاء و رسول محبت و اثن
 اور سپر جو خدا و الہی ہی نکل جائیں اللہ کو بھول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 اَوْ عَانَدُوْا خَالَفَ وَعَصٰی وَجْهًا بِمَا اَنْتَ بِرِ الْاَنْبِیَاءِ وَالرُّسُلِ یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیاء و مرسلین سے حسنی انکار کیا
 وَلِهٰذَا مِنْ هٰذَا عَنْ نَبِيٍّ وَیَحْیٰی مِنْ حَیٍّ عَنْ نَبِيٍّ پس اگر ایسی نسل اور برہان
 عیان کو نہ دیکھا وہ نہ تو نبی اور ملاک ہوا جو اس طریق کا مطلع اور پیرو بنا البتہ امر زیدہ

وہ بزرگوار ہر حال میں قوت و ضعف کی
 عبادت اللہ سے متواضع رہیں گے اور سخت کی ہرگز مرتکب نہیں ہوں و لیعلم العباد ان کلمہ
 عَلِيمُ السَّلَامُ اَلْهٰذَا هُوَ خَالِقُكُمْ وَمُكَدِّرُكُمْ فَيَعْبُدُوْهُ وَيُطِيعُوْا سُرَّةً نَّكَاطًا
 جانیں اور سر زمین کا جان آفرین مدبر امور اور پالنی والا ہی پیغمبر کی طاعت اور عبادت
 پروردگار کو پہچانیں واجب الادائی و یگو و رُسُلُهُ حُجَّةُ اللّٰهِ تَعَالٰی ثَابِتَةٌ عَلٰی مَنْ
 تَجَاوَزَ الْحَدَّ فَيَنْهَمُ وَاَدْعٰی لَهُمُ الزُّبُوْنَةُ ہر آئینہ اس کی انبیاء و رسول محبت و اثن
 اور سپر جو خدا و الہی ہی نکل جائیں اللہ کو بھول کی ان سادات پر شان خدائی کا شبہ لائی
 اَوْ عَانَدُوْا خَالَفَ وَعَصٰی وَجْهًا بِمَا اَنْتَ بِرِ الْاَنْبِیَاءِ وَالرُّسُلِ یا جو مرتکب ہو
 مخالفت اور سرکشی اور عصیان کا۔ یا لائی ہوئی احکام انبیاء و مرسلین سے حسنی انکار کیا
 وَلِهٰذَا مِنْ هٰذَا عَنْ نَبِيٍّ وَیَحْیٰی مِنْ حَیٍّ عَنْ نَبِيٍّ پس اگر ایسی نسل اور برہان
 عیان کو نہ دیکھا وہ نہ تو نبی اور ملاک ہوا جو اس طریق کا مطلع اور پیرو بنا البتہ امر زیدہ

مقدمه کتاب

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالى ذكره على صریح
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی و ثواب الله تعالى
 و قسم ارشاد کما هی با یک استحقاق که طاعت سی ملای «دوسری اختصاص قبول و کرم
 عطا کتای و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقراء ولا مر ضیالهم
 لکن هم شخص پرا و سکا سید نهین کتای که کس لبی خالق ابتلا من کتای ۳۲ سوالی نهین
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت من حقیر سمیو یا فقیر کو سبب ناداری خواه مر فی کتای
 بیاری سی ناخیز و کیمو و لیعلموا انه یسقم من کتاه و کیشی من کتاه منی کتاه
 کیف کتاه یا ای سبب کتاهن جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتای جسی چاهتای و صحت
 دیتای جکو مناسب جاتای جب چاهی جس طور چاهی جس طت سی چاهی و یجعل
 ذلک جمره لمن شاء و سقاوه لمن شاء و سعاده لمن شاء او سکی و طری کتای
 شقاوت یا سعادت نصیب کتای و هو عز وجل فی جمیع ذلک صدق فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عبادیه الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا لیه با جود
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای و او برنی افعال بین نصف او
 حکیم و دانای بی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح او ضرورت نهین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نهین آتای مری فی المستحب ان موسی کتای
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بی بات سندی کبی بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو اطلی ارا وده کیا ناکا و بنده گان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی ابلغ
 ربک انی احبه و انا مصلح له یا موسی ای رب کو سید پیام بچا نای بین او سی هست

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالى ذكره على صریح
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی و ثواب الله تعالى
 و قسم ارشاد کما هی با یک استحقاق که طاعت سی ملای «دوسری اختصاص قبول و کرم
 عطا کتای و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقراء ولا مر ضیالهم
 لکن هم شخص پرا و سکا سید نهین کتای که کس لبی خالق ابتلا من کتای ۳۲ سوالی نهین
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت من حقیر سمیو یا فقیر کو سبب ناداری خواه مر فی کتای
 بیاری سی ناخیز و کیمو و لیعلموا انه یسقم من کتاه و کیشی من کتاه منی کتاه
 کیف کتاه یا ای سبب کتاهن جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتای جسی چاهتای و صحت
 دیتای جکو مناسب جاتای جب چاهی جس طور چاهی جس طت سی چاهی و یجعل
 ذلک جمره لمن شاء و سقاوه لمن شاء و سعاده لمن شاء او سکی و طری کتای
 شقاوت یا سعادت نصیب کتای و هو عز وجل فی جمیع ذلک صدق فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عبادیه الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا لیه با جود
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای و او برنی افعال بین نصف او
 حکیم و دانای بی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح او ضرورت نهین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نهین آتای مری فی المستحب ان موسی کتای
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بی بات سندی کبی بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو اطلی ارا وده کیا ناکا و بنده گان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی ابلغ
 ربک انی احبه و انا مصلح له یا موسی ای رب کو سید پیام بچا نای بین او سی هست

و این زلمه جاوید را ل قال ان الثواب من الله تعالى ذكره على صریح
 استحقاق و اختصاص کتاب خصال بین قول مصوم سی کما هی و ثواب الله تعالى
 و قسم ارشاد کما هی با یک استحقاق که طاعت سی ملای «دوسری اختصاص قبول و کرم
 عطا کتای و لئلا یخفقوا ضعیفا الضعفاء ولا فقیرا الفقراء ولا مر ضیالهم
 لکن هم شخص پرا و سکا سید نهین کتای که کس لبی خالق ابتلا من کتای ۳۲ سوالی نهین
 چاهنی که ضعیف کو او کی سلب طاعت من حقیر سمیو یا فقیر کو سبب ناداری خواه مر فی کتای
 بیاری سی ناخیز و کیمو و لیعلموا انه یسقم من کتاه و کیشی من کتاه منی کتاه
 کیف کتاه یا ای سبب کتاهن جانو که وی حکیم بی نیاز بکار کتای جسی چاهتای و صحت
 دیتای جکو مناسب جاتای جب چاهی جس طور چاهی جس طت سی چاهی و یجعل
 ذلک جمره لمن شاء و سقاوه لمن شاء و سعاده لمن شاء او سکی و طری کتای
 شقاوت یا سعادت نصیب کتای و هو عز وجل فی جمیع ذلک صدق فی قضا
 حکیم فی افعاله لا یفعل عبادیه الا الاصلح لهم و لا یفعل لهم الا لیه با جود
 اسکی و ده پاک پروردگار ان ساری امور بین عادل قضا یا ای و او برنی افعال بین نصف او
 حکیم و دانای بی بند و نسی کو فی فعل بدون او کی صلاح او ضرورت نهین ظهور بین لامای او
 محی کو زور و طاعت بی امداد الهی نهین آتای مری فی المستحب ان موسی کتای
 توجه منا جات ربهم عز وجل عرصه و جل من عباد الله الصالحین کتاب
 شنب قحری بین روایت کی بی بی بات سندی کبی بی ایک دن حضرت موسی فی منا جات
 الهی کیو اطلی ارا وده کیا ناکا و بنده گان خدای مرد صالح راه بین ملا فقال له یا موسی ابلغ
 ربک انی احبه و انا مصلح له یا موسی ای رب کو سید پیام بچا نای بین او سی هست

[illegible][illegible]

و حاجت در شیر و خر و خدوی ترش با نام علف
 دانه دیل جانکاه که در دوش شن خاکستر
 کلوبیان مرغ الکس به نام پارسه در دنیا
 شتر بقوت و نام پارسه در دنیا

[Faint handwritten notes at the bottom of the page.]

یوسف اشک درین شیرین پرده بخشش و کوهائی وادو خوشش ایوان ناله زمره و احمر ترای خاطر
فایسی کو نرم بنای سلیمان اخلاص ملک مجلسین جن و انس کو بساط نوحه پر امر سینه زنی فرما
ازدیس توفیق آگاهی و لاکو زیبای قریح جاسه بی صبری پنهانی خضر مقال سه شنبه زاری پر
لب تشنگان داد و کمال کو چپائی آریاس ابتعال شریعت راری مین شنگان بادیه اسما کو
لای موسی دریا شگاف اندوه طور ترقی پر بدیهضای خج کو صندای آرنی می چکائی عیسی سیاح
عشق انضای نفس خلق کو دل پر مژده می فوسه قم باذن ربی سنائی محاکش سی ازده تاسف کانیک
شکل کاجسم دوطاره هوبیش خج مختلف می گردن عیسی شکیب حواله آه و ناله هواس هستی
روز عاشور اورمانی یوسف شور مین اشکهار می کرنت المود مین ذکر اصیخت راری زبان قدسین
نگار می بصیر امیع لاجوت مین صیف ملائکه غلغل و افتخار سی برهم حایع ناسوت می وفات زبده دنیا
یافه ناسی در بهمن زمین اور ساری زمانی مین صدای خروش کاجوش سادات زنگ انقلاب
نیل پوشش دریا چشم خاب سی درمای بر شک بهائی مین کوه اور حوضه اخلاک اندوه سپر اوراق مین
اسواصلی که فاطمه زهرای اعضا و پهلوی نگار مین علی مرضی کی انجمن خوبار مین حسن مخمینی کادل گبر
صد پاره حسین بیسواک سر و سینه خنکا قواره زینب اور ام کلثوم موریشان از و جارت طاهره
بشسته و نالان بگر مین اهلیت کی رقت سی کهرام مصاب کافت از نیمبر سی کام تمام هاجر و انصاف
بیات سبزه اور حجاب سبزه خراب نژولی وخی اور برکات اله کاسله قطع بوتامی پشت و پناه عالم
جانا نگه اور مدینه رومای مینه انجمن شیون مین سخن دخت کربان که رقت شوق آبی درو
زن کو چمن عدن و صیف رسالت کا و کمانا مین جو حالت ذوق بر لای شامیل بی عربی جو نکه
آیات و آثار مین ده فضایل شعی ادر جسی سجد شمعار مین کیا کهناسنقت کا اوکی جو صهر طرائف
لا مکان می چایسی درو و پنهان او سپر که سر و از بساط طرب یزدان می و چکایا به عبور خوشی

[illegible]

مجلس اول

فراموشی در گذر اشیاء زمانه ظهور نور حق کی بر تویی پسد ابو الفریز بر رخت بین و ما مقام احمدی
 سراج بی درمزه است می گینه غلام انجاس صاحب تمت و لاج بی چکی رایحه و امان سی و باغ و جانان
 سطر خاک نعلین سی دیده افلاک او که خوش بیان شود و جامه خانه بستی بر طفت خلعت سی که در کمان
 بهره اندوز کارنامه حق پرستی بر تنه رسالت سی وادار کی چهره افروز خلعت بین کایا
 مستقیم خلعت بین زینبورات الهی کی خرم شمسوار براتی و زخرف میار و نای غرور شرف بهار
 حجاب رب الارباب و خطاب بنی الرحمه سی کایا ب آفرینش عالم کی سبب آمدن برش کی و طلاء
 طلب السید البری السراج الحقی صاحب الوقار و سند اکبر الالکلام
 اکمل حبیب الله العالمین المودع بنصر الله فی السماء و الارضین ابوالقاسم
 محمد صلی الله علیه و آله و سلم فرموی فی الاکلام الویری و لدر رسول الله علیه
 النبی و السلام یوم الجمعة عند طلوع الشمس السابع عشر من شهر ربيع الاول
 عام الفیل و کتبت له ابوالقاسم و انتم محمد بن عبد الله بن عبد المطلب بن
 هاشم کتاب اعلام الویری من مولانا طبری فی ارشاد و کیا جبهت ازل فی مشورتم رسالت
 جلوه ظهور دیا شهر بار اعلیم موت کی ولادت با سعادت روز جمعه هنگام طلوع آفتاب هوی کرده
 ماه ربيع الاول سال فیل کی تہی گشت حضرت ابوالقاسم نام نہام کر امجد ابن عبد المطلب بن عبد
 المطلب ہی کہ ذکر لقب اور اسم قدس پر لین کو در و پر بناسب ہی و امه آمنه بنت
 وهب بن عبد مناف و امر صغته حتی شب حلیه بنت الحارث بن شعبه السعدي
 من بنی سعد بن بکر بن هوازن و كانت ثویبه مولاة ابي لهب بن عبد المطلب
 امر صغته ايضا و والده کریم آمنه بنت وهب بن عبد مناف تمین کہ بتداین دودنا پلا
 جب او کا شیر خشک ہوا تو حلیه بنت حارث دانی رہی اور پرورش میں جو ان کا تالان کی

فانین دست و پا کی کجی
 بنی فزونی و خوشی کو کجی
 سر انداز شد و کجی کو کجی
 سراج جان و دل و دین
 سطر خاک و دل و دین
 بهره اندوز کارنامه حق پرستی
 مستقیم خلعت بین زینبورات الهی
 حجاب رب الارباب و خطاب بنی الرحمه
 طلب السید البری السراج الحقی
 اکمل حبیب الله العالمین
 محمد صلی الله علیه و آله و سلم
 النبی و السلام
 عام الفیل و کتبت له
 ابوالقاسم و انتم
 محمد بن عبد الله بن عبد المطلب
 بن هاشم کتاب اعلام
 الویری من مولانا
 طبری فی ارشاد و کیا
 جبهت ازل فی مشورتم
 رسالت جلوه ظهور
 دیا شهر بار اعلیم
 موت کی ولادت با
 سعادت روز جمعه
 هنگام طلوع آفتاب
 هوی کرده ماه
 ربيع الاول سال
 فیل کی تہی گشت
 حضرت ابوالقاسم
 نام نہام کر امجد
 ابن عبد المطلب
 بن عبد المطلب
 بن عبد مناف
 و امر صغته
 حتی شب
 حلیه بنت
 الحارث بن
 شعبه
 السعدي
 من بنی
 سعد بن
 بکر بن
 هوازن
 و كانت
 ثویبه
 مولاة
 ابي لهب
 بن عبد
 المطلب
 امر
 صغته
 ايضا
 و والده
 کریم
 آمنه
 بنت
 وهب
 بن عبد
 مناف
 تمین
 کہ بتداین
 دودنا
 پلا
 جب او کا
 شیر خشک
 ہوا تو
 حلیه بنت
 حارث
 دانی رہی
 اور پرورش
 میں جو ان کا
 تالان کی

مجلس اول

عالم محزون نام سرایا مرا هم ز وقت کو خاطرات و این بزمایا و قلم بکده بعد البغته
 ثلاث عشر سنة ثم هاجر منها الى المدينة بعد أن استخفى الغار ثلاث
 أيام ودخل المدينة يوم الاثنين لخامس عشر من شهر ربيع الأول وبقى
 بها عشر سنين ثم قبض صلى الله عليه وآله يوم الاثنين ليلتين بقيتا من شهر
 صفر سنة إحدى عشر من الهجرة بوقت ما فيه هو كثره سال كرمين بكثير بعد ان
 غم هجرت پرتین روز غارین چسکی مدینه کو راهی ہوئی و دوشنبه کی دن چهار دین ربيع الاول
 شهر طبعه کو رتب شکست سی پنهانی و س برس و ان رسی ما پهاستون ماه صفر پر کو سال از دهم
 هجری جنس بدین گئی فی ذکر آیات الباهرة و معجزاته الخارقة للعادات
 وهذه الايات فثمان احدها ما ظهر قبل مبعضهم والاخره اظهر بعد ذلك
 اما ما ظهر قبل الدخول والبعث منها ما استفاض في الحديث أن أم
 رسول الله صلى الله عليه وآله لما وصعته مرات ثورا انصابت له قصوى
 الشارب حديثين اردو ہا ہی کہ والدہ ہونکہ اصلی اللہ علیہ والہ فی حب وضع حمل کیا ہی تو ان کو
 ایسا نور حقیت چمکا جسکی روشنی میں قصا ہی عمارت شام کو بخوبی دیکھا و حدیث بھی
 انہا ائمتہ جین حکمت پر رسول اللہ فقیل ہا اناک حکمت بسید ہذیہ الا
 فاذا وقع علی الارض فقولي معجزا دق کی والدین فی خبر دی کہ ہر گاہ رسول قبول کی
 باری حاملہ ہوئی ہندسی غیب آبی کر نکو پیٹ راہی سید است ہی اخر الزمان کا پس وہ سو
 جب پیدا ہون تو اس دما کو پڑنا اچھڈہ بالواحد من شتر کل حاسد فان اية
 ذلک ان یخرج معہ نور من لآء قصور قصوی من أرض الشام اس بشارت کے
 پیرانی ہی کہ جمال سہر دی وہ نور زہور کر کیا جو شعور بصری شام کو جلوہ امنہ روز دما کا

[illegible]

مجلس اول

کثرت ہو قرآن کی تلاوت میں اور بظہور کسی صاحب عصا رسالت میں کمال جای پیدا و نازل ہو کمال کمال
سکون مجرور ساوہ کا شان کا آشناء فارس ہر کاہ ہیکلادیں شام اور بطبع اوسین باقی زسیہ کا
یَمَلُکُ مِنْهُمْ مَمْلُوکٌ وَ مَمْلَکَاتٌ عَلٰی عَدَدِ الشَّعَرَاتِ وَ کُلُّ مَا هُوَ اَوْ اِت
خاندان سلطنت میں ملک اور ملکہ چودہ شخص گنگرہ شمشہ کی عدد سی بادشاہت کر نیکی پھر جو بات
ہونی والی ہی ملک اور عیت میں اس کا کلمہ کہیں کی حکایت مِنْهُمْ عَشْرَةٌ فِیْ اَمْرِ وَ سِنِیْنِ
وَالْبَاقُونَ اِلٰی اَمَادَةِ عُثْمَانَ یہ خبر جو بخبر نی فی سنی تو اپنی دسی تجویز کی اتنی سلاطین کو
عرصہ بعید حکمرانی کرنی گذر یکا بعد از ان معلوم نہیں کیا انقلاب جلوہ کر یکا دیگر چار برس میں اس
پادشاہ ماری گئی باقی عہد خلافت میں عثمان ابن عفان کی پوری ہوئی مِنْهَا عَن عَزْمَةٍ
عَنْ اَبْنِ عَبَّاسٍ قَالَ كَانَ یُوضَعُ لِعَبْدِ الْمُطَّلِبِ الْاَسَدُ فِی ظِلِّ الْکَنْبَةِ لَا یَجْلِسُ
عَلَيْهِ اَحَدٌ اِجْلَالًا وَ کَانَ یُؤَدُّ یَجْلِسُونَ حَوْلَهُ حَتّٰی یُخْرِجَ عَبْدَ الْمُطَّلِبِ فَرَسَهُ
ابن عباس کی زبان کہا سید محمد بن واسطی عبد المطلب کی مدام فرس چھپا اعظیم مقام اور حرکت کے
سبب اوسپر کوئی نہیں بیٹھا بساط کی چاروں طرف حلقہ فرزند و کھاسبند کا کرنا جبکہ عبد المطلب
گہری باہر شریف لاتی صدر عزت اور جلال پہنچے کاتی فَکَانَ رَسُولُ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ
وَاٰلِهٖ وَسَلَّمَ وَ هُوَ عَلَاهُ فَمِنْهُنَّ حَتّٰی یَجْلِسَ عَلَی الْاَرَاشِ رُحْمًا وَ یُطْفِلُ نَحْوَ اُتَمِ
ہر اہ او کی اتی دادا کی ساتھ قدم بڑا تکی پہلو میں جلوس فراتی فَمِنْهُمْ ذٰلِكَ اَعْمَامُهُ
وَاِیَّاحُ وَ نَبَیُّوْهُ وَ نَبَیُّوْهُ فَمِنْهُمْ ذٰلِكَ اَعْمَامُهُ اِذَا مَرَّ اِیَّ ذٰلِكَ مِنْهُمْ دَعَا
اِبْنِ نَوَاسٍ اَنْ لِّسَانًا عَظِیْمًا یہ مرتبہ توقیر کا اور ہوتا اب اعظام خیر الامم کو باہر ہر کے
نیچے اوتار تکی کہ فرشتے پر علی حدہ بیٹھو ہر کاہ عبد المطلب او کی بی ادبی و کثرت تو کہتی تھا کہ کیا
خبر رہی سیری فہر زنگو پاس رہی و جب دشان او کی عظیم و برتری اِیَّ اَمْرِ اَنْہَ سَیَکُنَ

[illegible]

پدیدان و پیدایان است تا منشی شخصی کلام مردم و وضع مذاکره
 به جای هر کس که کند کار
 شتر خدایه را بسوی اهل دین خود از عجز و راضی نایابی است
 و بسیار شدن اربابان حکمران که اهل بیرون را از بیرون بیرون
 حق و نه دیگری را و او را و بسیار که حق و نه دیگر را
 حق و طلب از ملک بسیار از خجسته کردن و در هر خجسته طلب
 علی اقتضای مطلوب خجسته شده و طلب جوینده و خجسته
 پدید خجسته و روح و ادل هر خجسته و و پیکار که خجسته
 و پدید و در دین خجسته از خجسته های گوناگون که خجسته از پیکار
 کجاست که خجسته و پیکار که خجسته و پیکار که خجسته

مجلس اول

عَبْدُ الْمَطْلِبِ لَهُ مِرْقَةٌ وَحِفْظًا بِسَاحِلِهَا مِائَتَانِ مِائَتَانِ يَتِيمٌ وَبِكَيْسٍ هَوَى كَبَابُ
 مَالِ هِيَ كَوْنِي سِرِّ بَاقِي نَزْهِي ، اَوْ سَوَقْتُ عَبْدَ الْمَطْلِبِ كِي رَقْتُ وَالْفَتْ حَضْرَتِ بِرَزَادَه بِرَسِيحِ
 اَو رُوَاوَزِمِ حِفْظًا وَبِاسِ دَارِي مِيزَاتِ اَوْ قَاتِ كَذَرِي وَكَانَتْ هَذِهِ حَالَهُ حَيْثُ
 اَدْرَكَ عَبْدُ الْمَطْلِبِ الْوَفَاةَ اَيْسَاهِي عَبْدَ الْمَطْلِبِ وَاسْطَى بُوْنِي كِي هِرْدَمِ رُوْتِي نَوِي اَو
 غَرِي وَنَا چَارِي سِي اَو كِي دَمِ جَانِ كَوْتِي تَبِي نَا كِي وَفَتِ حِلَّتِ اَوْ نَخَابِي نَزْدِيكِ اَيَا اَو رُوْتِي
 اَبِي سِرِّ رَا دِه پَا اَفْعَشْتِ اِلَى اَبِي طَالِبٍ نَجَاهُ وَنَحْدُ عَلَى صَنْدِرِهِ وَهُوَ فِي عَمَلِ
 الْمَوْتِ جَبِ حَالِ اِنَا غَيْرِ پَا تَوَانِي طَالِبِ كُو پَا سِ بِلَا يَا دِه جَلْدِي سِي اَتِي تُو سَا مَانِ مَرَكِ بِرُوْتِي
 لَا كِي دِي كِي كِه رُو خُذَا سِينِه پُر وَا كِي مِثْبِي هِيْنِ اَو رُسْكِرَاتِ مِيزِ هِي عَبْدَ الْمَطْلِبِ اَو كُو جَانِ كِي
 لِي هِيْنِ فَضْلَانِ يَنِي وَنَلَقَتْ اِلَى اَبِي طَالِبٍ وَيَقُولُ يَا اَبَا طَالِبِ اَنْظُرَانِ كُنْ
 حَافِظًا لِهَذَا الْوَجِيدِ الَّذِي لَمْ يَكُنْ مَرَا حِجَةً اَبِيهِ وَلَا ذَاقَ شَفَقَةِ اُمِّهِ اَوْ حَالِ
 بَسْتِ رُو كِي جَانِبِ اَبُو طَالِبٍ وَبِهِيَا اَو رُخِ اَو رُو كِي سَفَارَشِ كُو وَصِيَّتِ مِيزِ كِهَادِي جَانِ پَرِ
 طَلِ نَا زِي رُو كِي طَرَفِ نَكْرَانِ رُو خُفَاطِ وَخَا طَرِ وَدَارَاتِ مِيزِ غَرِي وَحِي كِي سِي كُرُو كِه وَصَدُ
 بَابِ كِي بُوِي الْفَتْ نَهِيْنِ سُو جِي اَو رَمَانِ كِي هِي لَذَتْ شَفَقَتْ نَهِيْنِ كِي اَفْسُ كِه خُرْدَالِي مِيزِ
 مِيزِمْ وَبِنُو اَبُو كُوِي سُو شِ وَغَمُو اَرِ دِيَا مِيزِ جِيَا نِه چَا اَنْظُر يَا اَبَا طَالِبِ اَنْ نَكُونُ مِيزِ
 جَسَدِي لَكِ يَمْنَانِي كِي لَكِ فَاتِي تَمَرَكْتِ مِيزِ كَلَامُكُمْ وَوَصِيَّتُكُمْ بِه لَكُنْكُمْ مِيزِ
 اَهْرَ اَبِيهِ خُبَرِ دَارِ اِي اَبَا طَالِبٍ دِي كُو اَسْكُو اَبِي جَلَكِي بَرَابَرِ سُو جِي وَفَتِ پَرَسَارِي سِي خَا طَرِ
 نَزْهِي دِه چِي مِيزِ بَسْتِ خُرْدِ چُو رُو مِيزِ لَا كِي عِلَا وَنَحْبَتِ سَكِي تَهْوَرِي هِيْنِ اَبْنِ عَجَلِ كِي سَفَارَشِ
 خَاصِ نَكُو بِلِي كِي هِي بُو تَهَارِي وَالِدِه اَو كِي سَقِي دَاوِي هِي يَا اَبَا طَالِبِ اِنْ اَكْرَمْتِ
 اَيَا مَهْ فَا عِلْمِي اِنِي كُنْتُ مِيزِ اَبَصَرِ النَّاسِ بِه وَمِنْ اَحْلَمِ النَّاسِ بِه اِي اَبَا طَالِبِ

عبدالمطلب له مرقه و حفظا بساحلها مائتان مائتان يتيم و بكيس هوى كباب
 مان هيكوئي سرباقي نزهي ، اوسوقت عبدالمطلب كيرقت والفت حضرت برزاده برسيح
 اور لوازم حفاظت و پاس داري ميزات اوقات گذري و كانت هذه حاله حيه
 اذ ملك عبدالمطلب الوفاة ايساهي عبدالمطلب واسطى بوني كيردم روتي نوي اور
 غري و ناچاري سي او كي دم جان كوتوي تبي ناكه وقت حلت او نخابي نزديك ايا اور روتي
 ابي سربا ديه پا افعشت الي ابي طالب نجاه و نحد على صنديره و هو في عمل
 الموت جب حال انا غير پا تواني طالب كوپاس بلا ياده جلدي سي اتي توسا مان مرگ بر روتي
 لكان و كچا كه رسوخدا سينه پرواكي ميثي هين اور سكرات ميز هيك عبدالمطلب او كو جان كي
 لي هين فضا نيني و نلقت الي ابي طالب و يقول يا ابا طالب انظران كن
 حافظا لهذا الوحيد الذي لم يكن مرا حجة ابيه ولا ذاق شفقة امه او حال
 بست رو كي جانب ابو طالب و بهيها او رخي او رو كي سفارش كو وصيت ميز كهادي جان پير
 طل ناز رو كي طرف نكران روهو خفاط و خاطر و دارات ميز غري و حيك سي كروه و صدي
 باب كي بوي الفت نهين سو جي اور مان كي هي لذت شفقت نهين كچي افسوس كه خردالي ميز
 ميزم و بنوا ابو كوئي سوش و غمو ار ديا ميز جيا نيه چا انظر يا ابا طالب ان نكون ميز
 جسدي لك يمناني كي لك فاتي تمركت ميز كلامكم و وصيتكم به لكانكم ميز
 اهر ابيه خبر دار ابي ابا طالب ديكو اسكو ابي جل كي برابر سو جي وقت پر ساري سي خاطر
 نزهد دچي ميز بست خرد چو روي ميز لكان علا و نحبست سكي تهوري هين ابن عجل كي سفارش
 خاص نكو بلي كي هي بو تهاري والده او كي سقي داي هي يا ابا طالب ان اكرمك
 ايامه فاعلم اني كنت ميز ابعصر الناس به ومن احلم الناس به ابي ابا طالب

عبدالمطلب له مرقه و حفظا بساحلها مائتان مائتان يتيم و بكيس هوى كباب
 مان هيكوئي سرباقي نزهي ، اوسوقت عبدالمطلب كيرقت والفت حضرت برزاده برسيح
 اور لوازم حفاظت و پاس داري ميزات اوقات گذري و كانت هذه حاله حيه
 اذ ملك عبدالمطلب الوفاة ايساهي عبدالمطلب واسطى بوني كيردم روتي نوي اور
 غري و ناچاري سي او كي دم جان كوتوي تبي ناكه وقت حلت او نخابي نزديك ايا اور روتي
 ابي سربا ديه پا افعشت الي ابي طالب نجاه و نحد على صنديره و هو في عمل
 الموت جب حال انا غير پا تواني طالب كوپاس بلا ياده جلدي سي اتي توسا مان مرگ بر روتي
 لكان و كچا كه رسوخدا سينه پرواكي ميثي هين اور سكرات ميز هيك عبدالمطلب او كو جان كي
 لي هين فضا نيني و نلقت الي ابي طالب و يقول يا ابا طالب انظران كن
 حافظا لهذا الوحيد الذي لم يكن مرا حجة ابيه ولا ذاق شفقة امه او حال
 بست رو كي جانب ابو طالب و بهيها او رخي او رو كي سفارش كو وصيت ميز كهادي جان پير
 طل ناز رو كي طرف نكران روهو خفاط و خاطر و دارات ميز غري و حيك سي كروه و صدي
 باب كي بوي الفت نهين سو جي اور مان كي هي لذت شفقت نهين كچي افسوس كه خردالي ميز
 ميزم و بنوا ابو كوئي سوش و غمو ار ديا ميز جيا نيه چا انظر يا ابا طالب ان نكون ميز
 جسدي لك يمناني كي لك فاتي تمركت ميز كلامكم و وصيتكم به لكانكم ميز
 اهر ابيه خبر دار ابي ابا طالب ديكو اسكو ابي جل كي برابر سو جي وقت پر ساري سي خاطر
 نزهد دچي ميز بست خرد چو روي ميز لكان علا و نحبست سكي تهوري هين ابن عجل كي سفارش
 خاص نكو بلي كي هي بو تهاري والده او كي سقي داي هي يا ابا طالب ان اكرمك
 ايامه فاعلم اني كنت ميز ابعصر الناس به ومن احلم الناس به ابي ابا طالب

عبدالمطلب له مرقه و حفظا بساحلها مائتان مائتان يتيم و بكيس هوى كباب
 مان هيكوئي سرباقي نزهي ، اوسوقت عبدالمطلب كيرقت والفت حضرت برزاده برسيح
 اور لوازم حفاظت و پاس داري ميزات اوقات گذري و كانت هذه حاله حيه
 اذ ملك عبدالمطلب الوفاة ايساهي عبدالمطلب واسطى بوني كيردم روتي نوي اور
 غري و ناچاري سي او كي دم جان كوتوي تبي ناكه وقت حلت او نخابي نزديك ايا اور روتي
 ابي سربا ديه پا افعشت الي ابي طالب نجاه و نحد على صنديره و هو في عمل
 الموت جب حال انا غير پا تواني طالب كوپاس بلا ياده جلدي سي اتي توسا مان مرگ بر روتي
 لكان و كچا كه رسوخدا سينه پرواكي ميثي هين اور سكرات ميز هيك عبدالمطلب او كو جان كي
 لي هين فضا نيني و نلقت الي ابي طالب و يقول يا ابا طالب انظران كن
 حافظا لهذا الوحيد الذي لم يكن مرا حجة ابيه ولا ذاق شفقة امه او حال
 بست رو كي جانب ابو طالب و بهيها او رخي او رو كي سفارش كو وصيت ميز كهادي جان پير
 طل ناز رو كي طرف نكران روهو خفاط و خاطر و دارات ميز غري و حيك سي كروه و صدي
 باب كي بوي الفت نهين سو جي اور مان كي هي لذت شفقت نهين كچي افسوس كه خردالي ميز
 ميزم و بنوا ابو كوئي سوش و غمو ار ديا ميز جيا نيه چا انظر يا ابا طالب ان نكون ميز
 جسدي لك يمناني كي لك فاتي تمركت ميز كلامكم و وصيتكم به لكانكم ميز
 اهر ابيه خبر دار ابي ابا طالب ديكو اسكو ابي جل كي برابر سو جي وقت پر ساري سي خاطر
 نزهد دچي ميز بست خرد چو روي ميز لكان علا و نحبست سكي تهوري هين ابن عجل كي سفارش
 خاص نكو بلي كي هي بو تهاري والده او كي سقي داي هي يا ابا طالب ان اكرمك
 ايامه فاعلم اني كنت ميز ابعصر الناس به ومن احلم الناس به ابي ابا طالب

[illegible][illegible]

که کاک حاج نوی انصار خوشبختیست و مستور
که کاک حاج نوی انصار خوشبختیست و مستور
که کاک حاج نوی انصار خوشبختیست و مستور
که کاک حاج نوی انصار خوشبختیست و مستور

[illegible]

مجلس اول

وَالَّذِي لَبِثَ لَمَّامَاتٍ تَرَدَّدَىٰ لِلْحَارِثِي فِي بَيْتِي جَنَّاءَ وَخَنَّاءَاتٍ هَكَاهُ بَنِي اسدِ كَا
واقعه رحلت ہوا عالم کو داغِ صیبت دیداد وہ مرکبِ فرطِ حزن و اندوہ سی جا کی چاہ میں گرا
تر تبار کا نام کیا بہت مشابہت ہی اس مرکب کی حال کو ساتھ سب سید الشہد کی جو روضہ
بعد قتل مولانا و غیمہ پہنچا اچھلاکی بیان تک سر کو زمین پر پٹکا کہ آہستہ گیمہ ہو کی مرا خاک گرد
مِنْهَا خَرُفُجُ الْمَاءِ مِنْ بَيْنِ اصْبَاعِهِ وَذَلِكَ اَنَّهُمْ كَانُوا مَعَهُ فِي سَفَرٍ فَشَكَّوْا
اَنَّهُ لَمَّا مَعَهُمْ اَوْ جُوسَهُ وَرَكَعَاتٍ عَلَيْهِ الصَّلَاةُ وَالرَّسُولُ اَوْ رَجَعُوا اِلَيْهِمْ
وہ ہجرات و خارق عادات سوای مستہ ان کی بہت سی چہوڑ کو کہائی او میں جاری ہونا تھا
انحسرت شریف کی پانی کا جو تھاء صحابی علیانی پایا ثبت تالیف کیا کہ ایک سفر خیر الشہدین
جمیعت شکر ہر تہی منزل قرار کا کہ میں رہ قحاشکی ہوی جو بوند پانی کی باقی نہ رہی و اَللّٰهُمَّ
بِعَرَضِ التَّكْلِيفِ وَسَبِيلِ الْعَطْيِ فَقَالَ كَلَّا اِنَّ مَعِيَ دِقْقِي عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وہ سب کو ک پیاس کی شدت سی قریب پلاکت پہنچی جب مہر ای تو کی حضرت سی متحی ہوئی خلیفے
ساری اصحاب کو جواب دلا سا دیا کہ میری ساتھ فضلِ خدا ہی اوسپر بھی ہمیشہ تھکے توکل رہا
تَقَدَّرَ مَا تَوَكَّلَ فَصَبَّتْ فِيْهَا مَاءٌ مَا كَانَ لِيْ رَوْيَ رَجُلًا ضَعِيفًا وَجَعَلَ يَدُهُ
فِيْهِ فَتَنَعَ الْمَاءَ مِنْ بَيْنِ اصْبَاعِهِ هَسَ اَيْك دُول سنگا کی رویدر کہا اتنا پانی جو دیر
ضعیف کو سیراب کرے او میں دلا دوست ہجرت کا اندر ظف کی داخل کیا تو میان پختا
حضرت سی پانی او بٹنا شہدوع ہوا وَصْنَعِ فِي النَّارِ فَسَرُّوْا وَسَقَوْا احْتِیٰ نَمَلًا
وَعَلَوْا وَهُمْ اَلْوَفُّ وَهُوَ يَقُوْلُ اَشْهَدُ اِنِّيْ رَسُوْلُ اللّٰهِ حَقًّا خَلَاتِيْ كُو واصل شہد
بکار ایسہی جو ہزاروں ہی کی پیادو اب کو ہی بلایا یہاں تک کہ ساری شک و ہچا کل چری
ہر چند وہ صرف کرتی و یہاں بھرا پانی ہی اوسوقت ناطق بن کر پیکار کی نہ پایا کہ کوئی نہ

[illegible]

۴۹
 بیشتر از سیان تلف مالک شدن و اناط مالک کردن
 مقبل بماند و غرضه در گنج که چشم پریدند و دیدار
 انک سیل راه مستقیم و دست سینه غرضه سبیل نامی است
 خطب مالک خطب غرضه غرضه سبیل نامی است
 و کمال ای که در اسم غرضه غرضه سبیل نامی است
 کردن هر که در اسم غرضه غرضه سبیل نامی است
 در ملک بکار و در کلمات جی که در کلمات جی که
 پناه گرفتن و در آخر کردن و در اول گرفتن
 بلان هر می سیر ب شدن و در اول گرفتن
 اوتان و دست سبیل شدن و در اول گرفتن
 و در هر که در اسم غرضه غرضه سبیل نامی است
 غرضه سبیل نامی است

و در این کتاب که منتهی به یک عدد می باشد و در آن از اعداد ۱ تا ۹ و ۰
بکار رفته است و هر یک از این اعداد را با یک حرف یا یک نماد مشخص کرده اند
تا بتوانند آنها را با هم جمع کنند و از نتیجه آن استفاده نمایند.

محاسب اول

لکھیں سوئی ہوں ہر بات کو یا مہربان! جنہیں الجذع الذی کان یخطب عندہ
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وذلک اَنَّهُ کان فی مسجدہ بالمدینۃ
 یستدلی الجذع فیخطب الناس اوسری رونا سو بھی دخت خرا کا جو مسجد میں
 ہدی زمین ہی او پھا گیا تھا جب سرور انبیا کھڑی ہوئی خطبہ پڑھتی اوس پر تھیک کر بیٹھے
 صحابی ہی موغظہ اور حدیث کہتی تھا کثر الناس اتحدوا لہ وھتبرا فلما صعدہ جن
 الجذع جنین الثاقہ فقدت ولدھا ہر کاہ حاضرین بزم رسالت کا جمع زیادہ ہوا
 واسطی عروج قدیم بابرکت کی نینا کی کہا، جب صدر آرا می با وقرب الی فی اوس پر چڑھو یا
 جب شک غل فی شال ناقد کی جھکا گچھ مجھ ہو جای آہ و نال کا شور مچا یا فتکر رسول اللہ صلی اللہ
 علیہ وآلہ حتی جاء فوضع یدہ علیہ فھتمہ الیہ فکان یأْن اَیْن الصَّیِّ الَّذِی
 یسکت وہ غیورین رحم و کرم نکل چین ہوئی پس برس اوس کی بیخ دخت کی پاس شریف لگی
 اوس تسکین و تسلی میں لگی سی لگایا، ہیانت کہ جو شش رفت میں اوس تیرا کی آرام یا ہوئی
 لڑکا دلا سی میں چپ ہو جای ہو سیاہی حضرت کی پیاری سو بھی لکڑی کو لوازم رشتہ پہنچائی
 رسالت پناہ زاری و آہ چپ خشک پردل داری کو دوڑی با وجود مرتبہ خلافت و باوٹھائی لکڑی
 چھاتی سی لگاتی کہ اوس چین پڑی تعجب ہی اونکی اولاد کو ستیا یا شیون و بکا پرست فی ترش یا
 گلا کا نا اسباب لونا کھم جلایا عورت و الطفال کو عوض دلا سا مار کی رولایا ایک رحم دل آوا
 کہ سیکھہ دختر قریب کی زنت کو ہلائی کوئی سلمان نہتا جو غریب خاتون کی شیون میں پر سادی
 قریب آئی غریزہ وکی سر ہو ہری نیرول پر ساسنی لیمائی جو حرم مخرم تنگ باقی ظالم
 دُرائی کہ بے نیرہ اور تازیانہ لگاتی وہ بی پدر بچہ کا اتھان ہستکار اداک طلیان مہربان
 النار و لَنۡہُ عَلَیہُ وَاللّٰہُ السَّامِعُ عَلَمًا اَوۡیَ اِلَی النَّارِ یَقْرُبُ مَکَّۃَ یَعُوۡذُہُ النَّارُ

مجلس اول

وَيَا وَيَ إِلَيْهِ الرُّعَاةُ مُنَوَّجَةٌ إِلَى الْخَوْفِ أَيْضًا عَلَّ حَبِثَ غَارِي وَشَتَّ رَوَّكَارِي هَكَذَا
سَعَادَتِينَ قُرْشِي فِي كَثْرَتِ أَهْلِهِمْ تَدِيرُ قَتْلَ صَفْوَةِ أَسَدِكِ سِيدَا بَارِي قَرِيبِ مَكْرَ زَاوِيَةِ كُوهِ مِيْنِ پَاهِ لِي
جَمَانِ آيَنْدُو رَوْنْدِ چَاوُ كُو طِشْ آفَابِ سِي خُشْ كَدَرِي هِي چَوَا يَكِي تَكِي نَمَانِي اَوَزْ كَرْتِي عَزْمِ حَبِثِ
سَيِّدِ الشُّرَاوَكِي اَنْدَرُو شِيدِهِي بِهِي بِرَامَانِ فَرْجِ پَايَا صَدَايَتِ خَرَبِ هِي خُشْ حُجَّ الْقَوْمِ فِي
طَلَبِهِمْ فَعَسَى لِلَّهِ أَثَرُهُ وَهُوَ صَبَّ أَعْيُنَهُمْ وَصَدَّ هَمَّ عَنْهُ وَآخَذَ بِأَبْصَارِهِمْ
دُونَهُ وَهُمْ ذَهَابُ الْعَرَبِ تَقَشَّ قَدَمُ سِرُّو بِرَنَا خُشْ تَلَاشِ مِيْنِ بَاهِرِ آتِي خَذَانِ اَزْ اَنْجَلِشِ
فَرْسَانِ مِيْنِ پَرَاوَنَكِي طِشْ نَظَرِ سِي چَهَانِي پَرْدِهِي حَبِثِ اَوَرِ سِرْگَرَانِي حَالِ كِيَا كُوهِ مِيْنِ اَوَهْلِ اَنْسِ
اَمَانِ مِيْنِ رَكَبَاوَرِ رُو سَايِ تَوَمِ عَرَبِ چَهِي هِي عِيَادَتِي خُو قِيَا سِ وَطَلَبِ سَايِ تَا كَرْتِ جَاهِ مِيْنِ وَ
سَحَابَانِهِ وَتَعَالَى الْعَنْكَبُوتُ فَسَجَّتْ فِي وَجْهِ الشَّيْءِ فَسَرَتْهُ وَآكَيْهِمْ ذَلِكَ مِيْنِ
الطَّلَبِ فِيهِ سَحَابَانِهِ وَتَعَالَى فِي عَنْكَبُوتِ كُو مَوَا كِيَا بُوَدِ غَارِ پَرَاوَنِي خُو رَا جَا لَانَا كَدَرِي كِي
تَارِ سِي رُو بَرُو رِسَالَتِ تَابِ حَاجَابِ هُو كِيَا اَمَكُو اَوْ سِ زَا مَتِ فِي حَبِثِ اَوَطَلَبِ سِي حَضَرَتِ كِي
تَا مِيدِ رَكَبَاوَرِ وَبَعَثَ اللَّهُ حَامَتَيْنِ وَخَشِيَتَيْنِ فَوَقَعَتَا بِغَمِّ الْغَارِ وَكَبُورِ صَحْرَانِي كُو
رَبِّ دَاوَرِي خَدْمَتِ سِرُّو مِيْنِ هِي كِيَا كَدَرِي پَرِ سَكَا نَكِي كَدَرِي جُو رَا مِيَا قَا قَبْلِ قُشْيَانِ قُرْشِي
مِنْ كُلِّ بَطْنٍ رَجُلٌ يَهْتَدِيهِمْ وَهَلَا فَاهُمْ وَبَسُوهُمْ حَتَّى إِذَا كَانُوا مِنَ الشَّيْءِ بِقَدَرِ
اَسْرَعَيْنِ دَسَرَا حَا قَرِيبِي قُرْشِي سِي چَا لَا كُو دِهوشِيَارِ اَدَمِي لَاهِي اَوَرِ تَلَوَارِي هِي دُرِّي تَا كَدَرِي
خَيْرِ الْمُسْلِمِينَ تَهُو رَا فَاصِلُهُ رَا دِهَانِ تَا كَرْتِي بُرْهِي تَجَلَّ رَجُلٌ مِنْهُمْ لَيْسَ ظَنُّ مِيْنِ الْغَارِ
إِلَى اصْحَابِهِمْ اِيَكِ شَخْصِ سَقَبَتِ كَرْتِي بِشْتَرِ سَبِ سِي كِيَا خُو غَارِ مِيْنِ دِي كِي كُونِ سِي چَا كِي جَلْدِي هِي
رَتَقَا كُو چَا رَا يِهَانِ كِي كَدَرِي مِيْنِ هِي چَلُو عِيْشَتِ اِيْنِي اَوْ قَاتِ ضَايَعِ مَكْرُو فَقَا اُولَا كُو مَالِكِ الْاَنْطَلِ
فِي الْغَارِ اَشْتِيَا فِي هِي تَجَرِي كِيَا هُو كِي سِي حَا اَنَا اَوَرِ مِيْنِ رُو تَا هِي چَوَا كِي نَهِي مِيْنِ تَا مَعْلُومِ هُو اِيَا

در این عطف گویا ز رخسار چرخ
 شد و باخته در شانه انداخته و باهر شدن
 میزد و بدانی و جدا کردن چه کلاه آشفته بود
 و غنچه از راه برشته می شد و در شرف آواز و سرخ
 رسیدن شبان چنان چنان که کوفته اند
 پوشیده شدن کاغذی پانزده و در شرف
 بپایستد و نصب بر پا کرد و در شرف
 چشم از نور و مال پدید آمد و در شرف
 چشم از نور و مال پدید آمد و در شرف

[illegible]

مجلس اول

وھم ینکبھن فقال لرايت حاتميين يقيم الغار فقلت ان ليس فيه احد
 جاليد يا جاليد كبر ان وحشي كانا براسيان لكائي كمين هي اس علامت سي مني جانا بهان كج
 بنين هي وسمع النبي ما قال ود حاله النبي ووض جواؤه من فالتخدر من في
 العوم حضرت في اوكي سب باتين حواسين هو عين سماعت كين كجور وكود عابن خير وسلاسي
 اور بركت كي دين او كاستانا اور ساري كجور حرم كا مارا خرام فرماياد وسدن سي كجور كي جوري في
 خانه خد مين آسيان ريني كونا يا فغنها ان اصحاب صلوة الله عليه وآله امره وان
 ضاقت بهم الحال وصاروا يعرض الهلاك لقضاء الاكراد في يوم الاخر ارب
 اور غره اخراب مين اصحاب رسالت مآب پر فقر اور بنوئي كي شدت هوئي تمام آدو غور شين
 نوبت هلاكت پهنچي قد حاه رجل من اصحابه الي طعامه فاجعل القوم معه فدخل
 ولكن جند القوم الاقوت رجل واحد اقر جلالت ايك خير غره فداكي كو قدر طوام
 يسر آيا صنيافت كي واسطى رسول الله كو بلايا سلا جمع قوم كا رفاقت حضرت مين ساهت جيل
 جب وار دھوي تو ديگھا نيران كي پاس بقدر خوراك ايك آدمي ياوسي زيادوتھا فقال
 رسول الله عليه وآله عطفوا انا انكم نستم بركت عليه وفكره سرور عالم پنے
 فرمايا كھاني كي ظرف پر چادر دھانك دين پھر قدرت خدا سي اعجاز نبی كا تماشا كمين كجور
 اپنا وسيت حق پرست واسطی بركت كي او سپر بھرايا كمال كي دينا اور كھلا شروع كيا تا سب
 لشكر كو پھنچا يا والقوم الوف فاكلوا وصدروا وكان لم يبقوا قط شبا عا روا دا
 والطعام بخاله لم يبق قد وامنہ شيئا وھ كروہ ہزارون آدمي تھي جواتي نوش كرتي
 سپر ہو كي بھر جاتي كوئي باقی زما چوٹا بھرا جكا پٹ مان كر مھي نہ بھرا لكان وہ برتن كو نوش كر
 ويا ساري سپر ز باقی دھو مين تمايافت در وداو كر معبود جلالا في فغھا ما انہ جھتي اليه

في يوم واحد من ذلك الذي ذكرناه من احوال رسول الله صلى الله عليه وآله
 ان ارايت حاتميين يقيم الغار فقلت ان ليس فيه احد
 جاليد يا جاليد كبر ان وحشي كانا براسيان لكائي كمين هي اس علامت سي مني جانا بهان كج
 بنين هي وسمع النبي ما قال ود حاله النبي ووض جواؤه من فالتخدر من في
 العوم حضرت في اوكي سب باتين حواسين هو عين سماعت كين كجور وكود عابن خير وسلاسي
 اور بركت كي دين او كاستانا اور ساري كجور حرم كا مارا خرام فرماياد وسدن سي كجور كي جوري في
 خانه خد مين آسيان ريني كونا يا فغنها ان اصحاب صلوة الله عليه وآله امره وان
 ضاقت بهم الحال وصاروا يعرض الهلاك لقضاء الاكراد في يوم الاخر ارب
 اور غره اخراب مين اصحاب رسالت مآب پر فقر اور بنوئي كي شدت هوئي تمام آدو غور شين
 نوبت هلاكت پهنچي قد حاه رجل من اصحابه الي طعامه فاجعل القوم معه فدخل
 ولكن جند القوم الاقوت رجل واحد اقر جلالت ايك خير غره فداكي كو قدر طوام
 يسر آيا صنيافت كي واسطى رسول الله كو بلايا سلا جمع قوم كا رفاقت حضرت مين ساهت جيل
 جب وار دھوي تو ديگھا نيران كي پاس بقدر خوراك ايك آدمي ياوسي زيادوتھا فقال
 رسول الله عليه وآله عطفوا انا انكم نستم بركت عليه وفكره سرور عالم پنے
 فرمايا كھاني كي ظرف پر چادر دھانك دين پھر قدرت خدا سي اعجاز نبی كا تماشا كمين كجور
 اپنا وسيت حق پرست واسطی بركت كي او سپر بھرايا كمال كي دينا اور كھلا شروع كيا تا سب
 لشكر كو پھنچا يا والقوم الوف فاكلوا وصدروا وكان لم يبقوا قط شبا عا روا دا
 والطعام بخاله لم يبق قد وامنہ شيئا وھ كروہ ہزارون آدمي تھي جواتي نوش كرتي
 سپر ہو كي بھر جاتي كوئي باقی زما چوٹا بھرا جكا پٹ مان كر مھي نہ بھرا لكان وہ برتن كو نوش كر
 ويا ساري سپر ز باقی دھو مين تمايافت در وداو كر معبود جلالا في فغھا ما انہ جھتي اليه

مجلس اول

فقرا و اصحابه فی عز و کبر و شکوای الجمع روایت می خواند و بگویند که من غمنازی
سپاه و اصحاب رسول الله و کتب خدمت میں فراہم ہوئی یہ ہو کہ اور خدا ان طعام می الجمع کی کالی
اور شکوای کئی قد عا فی فصل شراد لهم فلم یوجد الا یضع عشره ممره فطرحت باین
بید و حضرت فی توشه پس مانده او نکاشگایا هر چند ساری لشکر میں دہونڈ با پندہ سولہ و اندکی
سوا کچھ ملا و ہر خوش قلیل نو با و غریب کو لاکہ دی خلیفہ اسد فی اپنی و ر و کبھی فافصل القوم
فوضع ید علیہما و قال کوا و اسم الله قوم طلب خدا کا جوش و خوش ہوا و اسم فی اپنا
ماندہ او سپرد و انکا کو کونکو دینا اور بکمان شروع کیا و فرمایا تم سب او بسم الله کہو نعمت خدا
عطا می رسول تو کون فاکل القوم حتی شبعوا و ہی بخالہا ین و نہا عیانا پس جلدیہا
و کباب عادت باب کا و ہ خوش می پیٹ بھر اہم و یکما تو اطعمہ و سیاہی برقرار و موجود رہا
ایسا سجدہ بارہ اشکارانطری گدازا و بنین کو سرور و منافقین کا رویہ را فافصل ان طلبیہ
کلیتہ جین و وقت فی شبکہ فقالت لہ یا رسول الله ان لی طفلا یحتاج
الی لکین منقول ہی مادہ ہرن بنی الفتن سی ہم سخن ہوئی جب صیاد کی حال میں ہنسی کہہ رہی تھی
عرض کی اسی حاجت و روائی کو نہیں میرا بچہ چوٹا مایہ بچل میں ہوگا و دو کو تر پناہی وانی قد و
فی ہذی الشبکہ یخانی حتی امر ضعیف میں ہندی میں گرفتار بلا ہوں اگر چہ او و سی
شیر ملا و ن فقال صلی الله علیہ و آلہ کیف اخلیک وصاحب الشبکہ غائب
فرمایا کہ بیکر تھی راکر و ن صیاد مالک دام غائب ہی او کا جواب کیا و ون قالت فارہے
امر جمع فکلاھا و جلس حتی رجبت الطبیۃ و جاء صاحبہا فشفع رسول الله صلی
الله علیہ و آلہ حتی خلی سبیلہا مادہ آہونی کہا میں عہد کرتی ہوں خلاف نہ ہوگا اپنی بچہ کی
پاس جلدی جا و کن دو و ملاکی اوی سر پھر و کن پس شکایتی عالم فی اوی چو دیا او کی نظر

[illegible]

فی الجہر والسر والعلانی الخیر دند و فی السر و غیرہ
نہشتن و نشینندگان و خد
انکاد

جلسہ اول

اور سر و پا کا مسح بختین تک پہنچایا وعلیہ السلام رکوع و السجود اور اسی صلوٰۃ میں نیام و قعود کی
 ترکیب بجا آئی عید و عید کی راہ سلوک و رضامندی حبیب و کھانی فلما تم کہ اسے معلوم
 سنہ اہلہ بالصلوٰۃ وعلیہ السلام حد و دھا فلم یثزل علیہ اوقافہا ہر گاہ ہر گاہ
 عمر مبارک کی گزری پھر جبریل حاضر خدمت والا ہوئی نماز پڑھنے کو امر کیا تاکہ بجائے اور اس کی
 ارکان و حدود حضرت کو بتائی لاکن وقت ہی خبر نہ دی اور حد و رکعات ہی ہی کہی رہتی تھیں
 رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم یصلی رکعتین فی کل وقت پر بیٹھوایں گائیں
 عبادت میں کئی رہتی ہر وقت میں دو رکعت نماز ادا کرتی وکان علی بن ابی طالب
 علیہ السلام یالغہ ویکون معہ فی حبیبہ وذہابہ لا یغایرہ قد حل
 علی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم وھو یصلی علی بن ابی طالب علیہ السلام جو خیر الانام
 الفت زیادہ کرتی تھی ہر دم انی جانی میں رفاقت ہی جدا نہ رہتی تھی حبیب رسول مقبول نماز میں
 مشغول تھی تاکہ شاہ ولایت پناہ وبرد ہوئی فلما نظر الیہ یصلی قال یا ابا القاسم
 ہا ہذا قال ہذا الصلوٰۃ الی الی اللہ علیہا ہر گاہ سرور او ایسا ہی تہذیب انما کوہ وقت
 صلوٰۃ رکوع اور سجود میں دیکھا عرض کی اسی الواسع سے کیا فعل ہی کہا نماز بسکوت بھی خدائی امر کیا
 ودعاہ الی الاسلام فاسلم وصلى دھا ہادی است فی شاہ نجف کو دعوت اسلام اذہا
 ملت کی دلالتی فوراً مسلمان ہو کر ساتھ نماز پڑھی و اسلمت خدیجہ وکانت لا یصلی
 الا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم وعلی و خدیجہ خلفہ پس خدیجہ ہی مذہب
 اسلام رغبت ہی قبول کیا خیر الوری کی بھی نماز پڑھنی والا کوئی تھا سوائے خدیجہ اور علی رضی اللہ
 فلما اتی لک آیاتہ حل ابو طالب رضی اللہ عنہ الی المنبر لرسول اللہ
 صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم معہ جعفر ہر گاہ یونہی چند روز گزری ایک دن ابو طالب رضی اللہ

[illegible][illegible]

[illegible]

جلس اول

خانی بری تیرید و بعد شهادت بر سبکی خال قیلت یارب و سکت و ان الله و اننا
الیه راجعون عرض کی رسالت پناهی کی که الهی همی بری منظوری اور دل و زبان پر تسلیم مضامین
صبر و شکر و نوری و اما انبیا الآخر فقد عوه امتک الی الجها و تم یعلمونه صبرا
و یقنلون ولده و من معه من اهل بینه و سربا اوس دختر کا است کی کوک نامی
بھو بیگی پر دسین چھا کی واسطی غریب مظلوم کو بلا نیگی حالت صبر و برکسی اور پائیں تین کر سیکے
او کی فرزند اور ساری اقربا جو ساتھ ہوگی سبکو باریکی تم کیلینون حریہ پھر عورت الھرم کا اسباب
زیور نیگی وہ بی وارث نام و کاسی پھانی کو تین کی فیس تعین بی وقد مضی القضاء پس
فیہ بالشیادہ لہ و لمن معه و تفرده بمسی امداد نامی گاہ اپنی حال زار پر اعانت چاہی کا
جیتنے کی سیری تضا و قدر میں او کی شہادت کا امر ہو چکا اور جو رتھا و عزیز ہر اہی میں ہوگی او کا جاننا
کہہ گیا و یکنون قتله حجة علی امایین قتل او کی قتل کا حادثہ جہاں پر دست آویز اور محبت ہوگی
غضب اور ثواب کا نتیجہ ماری و زانی کو ملی گا ہا کیسکینہ اهل السماوات و اهل الارض
جزا حکمہ او کی شہادت سی ساری اہل آسمان و زمین نوحہ و تیرری کر نیکی با شہر پر چکا اور دل خوش
و تبکیہ ملا لکے لم یدر کوا انصرونہ دلم رقت میں آنسو ہا نیگی سب جہاں فدائی آودہ
فرشتے جنہوں کی او کی سعادت نصرت نہیں پائی تم کی طرح من صلیہ ذکر آید انصرونہ او کی
صلیب الھم اور نسل بنبر و برتری ایک فرزند پر شید پیدا کرو تھا او کی برکت و جود سی تیرری اور ملت کو تو
ردن و دغا تو ان شعبہ عنندی تحت العرش یملأ الارض بالعدل و بطیہا
بالقسط یبیر سعة الرغب یقلل رغبی کیشکی فیہ وہ صحت نورانی کی شبیہ سیری تحت
عرش نیست افزا ہی او کی ہائوسن روی زمین پر چھٹی عدل اور برکت کو بھرنا ہی لشکر حبیب اور انبیا
مفرده سرور کی ہر اہی گاہ کا فرور نا پاک انسان و حیوان کو قتل کر یکجا ایمان تک جو نور تھا کہ سے

قبل شہادت بر سبکی خال قیلت یارب و سکت و ان الله و اننا الیه راجعون
عرض کی رسالت پناهی کی کہ الهی همی بری منظوری اور دل و زبان پر تسلیم مضامین
صبر و شکر و نوری و اما انبیا الآخر فقد عوه امتک الی الجها و تم یعلمونه صبرا
و یقنلون ولده و من معه من اهل بینه و سربا اوس دختر کا است کی کوک نامی
بھو بیگی پر دسین چھا کی واسطی غریب مظلوم کو بلا نیگی حالت صبر و برکسی اور پائیں تین کر سیکے
او کی فرزند اور ساری اقربا جو ساتھ ہوگی سبکو باریکی تم کیلینون حریہ پھر عورت الھرم کا اسباب
زیور نیگی وہ بی وارث نام و کاسی پھانی کو تین کی فیس تعین بی وقد مضی القضاء پس
فیہ بالشیادہ لہ و لمن معه و تفرده بمسی امداد نامی گاہ اپنی حال زار پر اعانت چاہی کا
جیتنے کی سیری تضا و قدر میں او کی شہادت کا امر ہو چکا اور جو رتھا و عزیز ہر اہی میں ہوگی او کا جاننا
کہہ گیا و یکنون قتله حجة علی امایین قتل او کی قتل کا حادثہ جہاں پر دست آویز اور محبت ہوگی
غضب اور ثواب کا نتیجہ ماری و زانی کو ملی گا ہا کیسکینہ اهل السماوات و اهل الارض
جزا حکمہ او کی شہادت سی ساری اہل آسمان و زمین نوحہ و تیرری کر نیکی با شہر پر چکا اور دل خوش
و تبکیہ ملا لکے لم یدر کوا انصرونہ دلم رقت میں آنسو ہا نیگی سب جہاں فدائی آودہ
فرشتے جنہوں کی او کی سعادت نصرت نہیں پائی تم کی طرح من صلیہ ذکر آید انصرونہ او کی
صلیب الھم اور نسل بنبر و برتری ایک فرزند پر شید پیدا کرو تھا او کی برکت و جود سی تیرری اور ملت کو تو
ردن و دغا تو ان شعبہ عنندی تحت العرش یملأ الارض بالعدل و بطیہا
بالقسط یبیر سعة الرغب یقلل رغبی کیشکی فیہ وہ صحت نورانی کی شبیہ سیری تحت
عرش نیست افزا ہی او کی ہائوسن روی زمین پر چھٹی عدل اور برکت کو بھرنا ہی لشکر حبیب اور انبیا
مفرده سرور کی ہر اہی گاہ کا فرور نا پاک انسان و حیوان کو قتل کر یکجا ایمان تک جو نور تھا کہ سے

مجاہد اول

[illegible]

پایان و در این کتاب غایتی نیست بجز بیان این که
چرا مردم را از حق دور کرد و خوف ابریدن ایشان را
و آنرا هم فرموده که اگر کسی خوف ابریدن ایشان را
دور برساند یا سالها از ایشان دور شود
بسیار گناه است و هر کس که از ایشان دور شود
یا از آنها جدا شود یا از آنها دور شود
یا از آنها جدا شود یا از آنها دور شود

[illegible][illegible][illegible]

صحابہ کو پیام فراتر نہایا، کہا اسی گروہ خلافت میری رحلت کا وقت آیا، میں غریب سفر کرتے کرتے
 فَمَنْ كَانَ لَهُ عِنْدِي عِدَّةٌ فَلْيَكُنْ بِهَا عِدَّةً يَا هَٰؤُلَاءِ وَمَنْ كَانَ لَهُ عَلَىٰ دِينٍ فَلْيُخَيِّرْ
 دین جسکی واسطی میرے کوئی طرح کا وعدہ ہو بیان کری اوسی دیا جائی اور جو کسی کا سیری اوپر کچھ فرض
 مانگی تا اسم اپنا حق بائی فقامہ الیہ سر جُلْ فَقَالَ يَا رَسُولَ اللَّهِ لِي عِنْدَكَ عِدَّةٌ لَمْ
 تَرَوْجِعْتُ فَوْقَهَا تَعْنِي اِنْ شَطِئْتَنِي فَلَا تَقُلْ اَوْ اِقُلْ اَيْکَ شَخْصٍ نِی حضرت کی روبرو اوئے کی کہا
 اسی میدانیا تھا میری ساتھ اقرار ہوا تھا جب میںی شادی کی تو اپنی وعدہ کیا، میںی اور عیلا
 کرنے کا فَعَالَیٰ عَلَیْهِ رَافِعُ السَّلَاحِ اِنَّا لَیَا فَضْلٌ فَمَا لَیْ فِیْ فِضْلِ خِزَانَةٍ کَرَمٌ سِی لادو
 اور سایل کا مدعا چور کر دُشْمَنٌ نَزَلَ قَلْبُتِ الْاَمْرِ بَعَاوُ الْخَبِیْثِس ابدال اداوی ہند اونیضاح
 سچی اور تری روز چھا شنبہ اور پونشبہ علیہ مرض میں مبتلا رہی اور کُلَا تَانِ یَوْمَ الْجُمُعَةِ جُلَسَ عَلَی
 الْمِنْبَرِ فَخَطَبَ سَمْعَکِ دِنِ سَجْدِیْنِ قَدَمِ سَمَا سَمَرِ رِجَالِی خُطْبَہ لُا فَرَّقَ قَالَ لَیْسَ بَالِیْهَا التَّاسِ اِنَّہُ
 لَیْسَ بَیْنَ اللّٰهِ وَبَیْنَ اَحَدٍ شَیْءٌ یُعْطٰی بِہُ شَیْءٌ اَوْ یَصْرَفُ بِہُ عَنْہُ شَیْءٌ الْاَنْھَلِ
 پھر پکار کر کہا اسی گروہ خلافت یقین جانو در میان ہندی اور خدا کی واسطہ قربان نہ مانو جسکی
 اپنی نیکی اور برائی کو عبادی دور کری سوا سی عمل خیر کی جو ان میں مطیع اور سرگرم کلام بَدْعِ
 مَدْعِ وَلَا یَتَمَنَّیْ مُمْتَنِ اس دعوی باطل پر کوئی قدم نہ برہائی اور نہای یہودہ میں نہ کہ
 وَالَّذِیْ یَعْبُدُنِیْ بِالْحَقِّ لَا یَنْجِیْنِیْ الْاَعْمَلُ مَعَ دَحَّةِ اللّٰهِ وَلَوْ عَصِیْتُ لَکُونْتُ
 قسم ہی اسکی سنی بھی برحق ہی کیلکہ خات دینی والا سیر کوئی نہیں مگر عمل خیر کا وہ ہی حبیت
 الہی شامل ہی اور اگر یہ گناہ کروں تو ہلاکت سی جان پہچان اَللّٰھُمَّ هَلْ بَلَغْتُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ
 خداوند تیرے حکم پہنچا یا پس سیر گواہ با حق رہنا اس کلام کو تین بار تکرر کیا اور نہا فقیہ کی بہت
 دُا وَاٰتَمَّ نَزَلَ فَضْلُیْ بِالْاَنْاسِ ثُمَّ دَخَلَ مَبِیْعَہُ وَكَانَ اِذَا ذَاکَ بَیْتُ اَمْرِ سَمَکَہُ

مجلس اول وفات سرور کائنات

[illegible]

جلس اول وفات سرور کائنات

وسم واپسین کلمه بی وح شریف فی خلدین کی راه لی پیدانده فی انا دست حق پرست پیر کی ضاری چو پایا
 وس ما ته سی ای پی من که سوخ میا تفر و جهه و عتصه و مد حکیه ایزان و اشد علی النظر
 فی آخره شاه ادویانی سید بنیکو بقدر و ثانی اگه نکور و مال سی باند ما جده طهر بالا پوشش اوریا
 و کی حال بی ثیون اور یکاسی ایتهم کیا قال و صاحت فاطمه حکیمه السلام و صاحت
 المسکون و یضعون الثراب علی رؤسهم اوسوقت فاطمه زهرا غم بدری جلایین حسینه
 اور سر پیت کی چهاین کما بین و امده و اسید و اتبا کستین زبان من جگر خراش فوج ترین
 های طیلت مهر و محبت کمان پا دگی اندوه و بلا یمن و در جگر کسوسا و گشتین کی ناز کون او نهی
 اقرار و رفاقه من نصبت راحت کون پنچا یکا ساری سلیم بقیاب هو کی آنسو بهای حسینه چاک اپنی سحر
 انکال مصیبت اورانی قلبی مرقضی ماتم سی نالان سبط مصطفی نانا کی بی محققان ریت اور ام کلثوم و
 ماری و فمین ز و جات بی ثیون اور فیدامین جان کهنون و نبات حکیه و الیه السلام و لکن
 بقیشا من صفر سده عشرین هجری تا سال ویم هجرت من حضرت کی رحلت ہوئی جو ماه
 صفر کی دوا تین تاریخ اخر سی باقی تین و قمری ایضا الا شتی عشره لکنه من شهر رجب
 الاول بود که شتی اور دوسری روایت من باب چون ریح الاول کو ذکر کیا که ده و شصت کار و
 قال ابان بن شکیب و حکثی ابو جهم عن ابی جعفر حکیه السلام قال قال ابان
 کیف الصائم حکیه ابان ابن تغلب یہ روایت کو ابو جهم سی لایا کہ اونی کما حضرت مابقر
 علیه السلام فی فرمایا بعد از وفات پیغمبر معابدی چو چاکیا السهین کہ خار و رسول پر کو کار و شیت
 فقال علی بن ابی طالب و ابی امیامنا حیا و میتنا فکنا و احلیه عشره عشره الا تم فی
 کما فی الوری امور و حیات من ہی جاری پیشو الاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما
 که و او فضاوا علیه یوم الارشین و لکنه الا شتی و لکنه الا شتی

حضرت علی بن ابی طالب و ابی امیامنا حیا و میتنا فکنا و احلیه عشره عشره الا تم فی کما فی الوری امور و حیات من ہی جاری پیشو الاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما که و او فضاوا علیه یوم الارشین و لکنه الا شتی و لکنه الا شتی

حضرت علی بن ابی طالب و ابی امیامنا حیا و میتنا فکنا و احلیه عشره عشره الا تم فی کما فی الوری امور و حیات من ہی جاری پیشو الاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما که و او فضاوا علیه یوم الارشین و لکنه الا شتی و لکنه الا شتی

حضرت علی بن ابی طالب و ابی امیامنا حیا و میتنا فکنا و احلیه عشره عشره الا تم فی کما فی الوری امور و حیات من ہی جاری پیشو الاش مصطفی کی برابر دس دس دی گری ہو کی نما که و او فضاوا علیه یوم الارشین و لکنه الا شتی و لکنه الا شتی

دوسری مجلس فضائل قبول علیہا اسلام

حسنت میں پختایا گیا کہ وہ بیت الشرف کہ جسکی پاس ادب سی ملا کہ مقرب فی اذن اندر آئین
 پر وہ پیشوای سلف کہ اوکی علمای است مرسلمان نبی انزل علیہ السلام لیما ینزل شوبہا
 کہ اوس نے پھر انہر کی دیکھنی سی بندون فی خدا کہ ہا فرزند وہ اولاد نامور کہ جسکی تعریف پر عقدہ گزرا
 و سیت رحمت سی کہ ہلا تیلان ایسی گرامی نصیب جو اسیری میں برقع رضا و تسلیم کو اوڑھتی پھر
 نوڈیان جمل و حرمت کی برقیں جو نہات انیا اوکی تعظیم کرتی رہیں ہای حاضران سو گوارا
 شہادت سیدہ ابرا کو سہ تو لازمی دل نیک ہادی شادمانی کروا اور انار صہیت جو دی
 بصیرت میں و کھج تو واجب ہی کہ چشم اعتقاد کی در ہای سیر شک سی کنارہ خوانی بھر دہ
 بہت پر شور علی بر پامو ہر فقرہ حسرت و محنت پر جو بن نامہ و کجا تو قب و لدات فاطمہ
 حکمہ بعد النبوة و جنتین سیدین کتاب مناقب ابن کثرت میں روایت کی ہی او
 ظهور نور سیدہ سانی شہادت سونیں کو ہی کہ کثرت میں نیست خیر الانبیاء جب پانچ برس
 تو اہل بصیرت فی سرور عالم کی گھر میں فاطمہ زہرا کی قدم دیکھی و بعد الاسراء و ثلاث
 سیدین رسول قبول ہدایت سال شہب سراج کی بروز ولادت ہی قبول کی سرور ہونی و
 فی النبوت من جمادی الاخرہ جمادی الثانی کی میوین تاریخ ہی جو ماہ و ہر رضیہ و غیر
 خیر الناس کل و اکامات مع آیتھا حکمہ ثمانی سیدین و ہا جنت معہ الی اللہ
 والدہ بزرگوار کی پاس مکہ میں سات برس روین پھر اوکی ہر ماہ دینہ کو ہاجرہ ہوین فوجہا
 من علی بعد مقدمہا المدینہ بسنتین اول یوم من ذی الحجۃ پشادی کر کا
 اوکی علی مرتضی علیہ السلام ہی اول ماہ ذی الحجہ کو جو دو برس و روف و دینہ میں بسر ہوئی و فقہ
 النبوی و ہا یوم من ثمانی عشر سنۃ و سبعمۃ اشہر و ولدت الحسن و لھا
 اشہر عشرۃ سنۃ جب شیعہ مشرکی عمر بارہ برس گذری تو امام حسن علیہ السلام کی ولادت

حسنت و سیت رحمت سی کہ ہلا تیلان ایسی گرامی نصیب جو اسیری میں برقع رضا و تسلیم کو اوڑھتی پھر
 نوڈیان جمل و حرمت کی برقیں جو نہات انیا اوکی تعظیم کرتی رہیں ہای حاضران سو گوارا
 شہادت سیدہ ابرا کو سہ تو لازمی دل نیک ہادی شادمانی کروا اور انار صہیت جو دی
 بصیرت میں و کھج تو واجب ہی کہ چشم اعتقاد کی در ہای سیر شک سی کنارہ خوانی بھر دہ
 بہت پر شور علی بر پامو ہر فقرہ حسرت و محنت پر جو بن نامہ و کجا تو قب و لدات فاطمہ
 حکمہ بعد النبوة و جنتین سیدین کتاب مناقب ابن کثرت میں روایت کی ہی او
 ظهور نور سیدہ سانی شہادت سونیں کو ہی کہ کثرت میں نیست خیر الانبیاء جب پانچ برس
 تو اہل بصیرت فی سرور عالم کی گھر میں فاطمہ زہرا کی قدم دیکھی و بعد الاسراء و ثلاث
 سیدین رسول قبول ہدایت سال شہب سراج کی بروز ولادت ہی قبول کی سرور ہونی و
 فی النبوت من جمادی الاخرہ جمادی الثانی کی میوین تاریخ ہی جو ماہ و ہر رضیہ و غیر
 خیر الناس کل و اکامات مع آیتھا حکمہ ثمانی سیدین و ہا جنت معہ الی اللہ
 والدہ بزرگوار کی پاس مکہ میں سات برس روین پھر اوکی ہر ماہ دینہ کو ہاجرہ ہوین فوجہا
 من علی بعد مقدمہا المدینہ بسنتین اول یوم من ذی الحجۃ پشادی کر کا
 اوکی علی مرتضی علیہ السلام ہی اول ماہ ذی الحجہ کو جو دو برس و روف و دینہ میں بسر ہوئی و فقہ
 النبوی و ہا یوم من ثمانی عشر سنۃ و سبعمۃ اشہر و ولدت الحسن و لھا
 اشہر عشرۃ سنۃ جب شیعہ مشرکی عمر بارہ برس گذری تو امام حسن علیہ السلام کی ولادت

۱- نام و نام خانوادگی: محمد علی محمدی
 ۲- نام پدر: محمد
 ۳- نام مادر: فاطمه
 ۴- نام و نام خانوادگی همسر: فاطمه محمدی
 ۵- نام و نام خانوادگی فرزندان: محمد علی محمدی
 ۶- نام و نام خانوادگی اجداد: محمد علی محمدی
 ۷- نام و نام خانوادگی اقربا: محمد علی محمدی
 ۸- نام و نام خانوادگی خویشاوندان: محمد علی محمدی
 ۹- نام و نام خانوادگی همکاران: محمد علی محمدی
 ۱۰- نام و نام خانوادگی دوستان: محمد علی محمدی
 ۱۱- نام و نام خانوادگی همسایگان: محمد علی محمدی
 ۱۲- نام و نام خانوادگی همکاران: محمد علی محمدی
 ۱۳- نام و نام خانوادگی دوستان: محمد علی محمدی
 ۱۴- نام و نام خانوادگی همسایگان: محمد علی محمدی
 ۱۵- نام و نام خانوادگی همکاران: محمد علی محمدی
 ۱۶- نام و نام خانوادگی دوستان: محمد علی محمدی
 ۱۷- نام و نام خانوادگی همسایگان: محمد علی محمدی
 ۱۸- نام و نام خانوادگی همکاران: محمد علی محمدی
 ۱۹- نام و نام خانوادگی دوستان: محمد علی محمدی
 ۲۰- نام و نام خانوادگی همسایگان: محمد علی محمدی

دوسری مجلس فضائل قبولِ عذر علیہا السلام

عرض کی ای غیر خدا کی و کفر و ابرار اس میں قبولِ حذر نہ تھا کہ خلقِ خدا اللہ عزوجل نے تو فرما
قبل ان یخلق انی اذکر انی کانت الامم و اوحی فیہا نور علی صحابہ کو جواب و یا دعا تو عرض
سانی او سکوا ایجا و کیا پہلی اوس زمانہ کی کہ ابو البشر آدم ہو پیدا جبکہ عالم ارواح میں وجود
جسم تھا فلما خلق اللہ عزوجل آدم عرضت علی آدم یرس عن تعالیٰ ہر گاہ ہر گاہ یعنی اللہ کو
جاہ و عرض پنا یا میرا تو او سکوسپرد فرمایا قیل یا سبیح اللہ و ایں کانت فاطمہ
کو گوئی تو پناہی اے حجت کبریا پھر اس عرصہ دراز میں کہاں رہیں فاطمہ نہرا قال کانت
فی حقہ تحت سنان العرش سرور کائنات فی خیر نبات دی نور کی فیدل میں تجھے
باری اتنی مدت گذری قالو ایا ربی اللہ فاما ان کان حکما ہا سوال کیا ای ضلیہ کبریا اس ال
مک او کی خوراک کیا تھی کوئی فدا پر زندگی باقی رہی قال الشیخ و التلمیذ و التہجد
عابد یا قوت او نکا ذکر خدا کرنا پروردگار کی تسبیح و تہلیل و تحمید پر ہوتا تھا دنیا فلما خلق اللہ
عزوجل آدم و احوج جی من صلیہ ہر گاہ ایجاد فرمایا صاحب عالم ابو البشر آدم کو او میرا
مقدم ہو کر کیا او کی تسبیح کرم کو حاجت اللہ عزوجل ان یخیرھما من صلیہ
فما حق فی الجنة و اتانی ہما جبریل پس جب چاہا انیز تعالیٰ کی کہ او سکوسر فیہما
پیدا کر ای بہشت عنبر شربت میں بہال قدرت پر سیب بنایا جبریل وہ بیوہ سکر کو بوقت بدیہی
پاس آیا فقال لی یا محمد ان ربک یقرک السلام قلت منہ السلام و الیہ
یعود السلام ہما ای محمد رب و اور تیر سلام و شریعت بہتیا ہی میں جواب دیا سلام او کی
جانب سے اور وہی بغداد بارگشت شاہی قال یا محمد ان ہذا فی حقہ اھذا اللہ
عزوجل الیہ من الجنة فاحملھا و حملھا الی صلیہا جبریل فی ربک
بانی النور فی ایک سیب کو خدائی نہا ہی ای تحفہ بھی دیا تو فراموشی وہ غیر روح پرور کو ایک سب گما

دوسری مجلس قضایل بتول عذر علیہا السلام

بیچ مروی ان ابا ذر قال یحییٰ رسول اللہ اذ عوا علی کتاب خیرج میں کہا ہے
 کہ ابو ذر نے کہا میں ایک وزیر النوری نے مجھے بھیجا کہ علی مرتضیٰ کو بلالہا فأتیت بیتہ فنادیتہ
 فلم یجیبنی احد والرحی فظنن انہ لیس معها احد من اہل بیتہ اور وہی در دولت سر پر گریہ چند کہا
 سینے جواب نہ دیا لکن دیکھا کہ ایسی پھر تھی اور کوئی عورت پسینی والی نظر نہ پڑتی تھی فنادیتہ
 فخرج واصغی الیہ رسول اللہ فقال لہ شیئا لم اقصہ منہ پھر کہ آیا خدا تین سرور دنیا کے
 چلایا یا سارا ماجر اسنایا جو بدوان سہاری آسیا کو دوران میں پایا حضرت سہا کی پاس خانہ نکالنے
 بیت الشرف ہی قدم رکھا رسول داؤد برابر جاکے ایسی کلام ہی گویا ہوی کہ میں او کو نہ بھیجا
 فقلت یجب ان یجیبنی فی بیت علی تد ویر لیس معہا احد من اہل بیتہ میں کہا تعجب ہی آسیا
 جو سکر علی میں دیکھی کوئی آدمی پاس تھا آپ ہی گردش کرتی تھی قال ان ابنتی فاطمہ
 سلامہ اللہ علیہا و جوارہا انما انا و شیئنا وان اللہ علیہ صلواتہا فاما ہا علی ذکرہا
 و کھا ہا فمیں صادق فی فرمایا میری دختر فاطمہ کی اعضا و دلو خدا فی ایمان و یقین ہی بھرا ہوا
 او کی صفت پر اسہ فی ترس کہا یا خواب و آرام غالب کیا اور سلام دیا ہی اما علیت ان
 اللہ ملائکہ مولاکین بمقوتہ ال محمد یا ہو نہیں جانا کہ قادر توانا فرشتہ ہا ہی مقرب کو
 سینہا ہی واسطی خدا شکاری ال محمد او کو ماسور فرمانا رہتا ہی بیچ مروی عن جابر بن عبد اللہ
 قال ان رسول اللہ اقام آیاماً و لم یطعم طعاماً حتی شق ذلک علیہ
 کتاب خیرج میں جابر ابن عبد اللہ ہی بقول ہی جو کہا اتنا فار سو خدا پر چند روز گذری اطمینان
 میر ہوا رحمت فاقہ ہی و شوری پاتی طاعت بشہری زیادہ محنت شکیبائی تو ہما ہی
 فطاف فی دیا سارا راہ و فلم یسب عند احد یوم شیئاً اپنی ہر ایک زوجہ کی
 جہری میں تلاش توت پر گردش فرمائی لکن کسی جاسی مطلق خدا ہما نہ آئی فاتی فاطمہ

[illegible]

دوسری مجلس فیضانِ تعلیم عذر علیہا السلام

إِنَّ اللَّهَ يَرْزُقُ مَنْ يَشَاءُ بِغَيْرِ حِسَابٍ عرض کی و اہلب العظام فی غیب سی ہجو ایاہی
 جس وہ چاہتا ہی روزی سیاب پہنچا ہی فَبَعَثَ رَسُولُ اللَّهِ إِلَى عِلِّيٍّ قَدْ عَاهَدَ خَصْمَهُ
 وَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ وَعِلِّيٌّ وَفَاطَةُ وَالْحَسَنُ وَالْحُسَيْنُ وَجَمِيعُ أَهْلِ وَاجِ النَّبِيِّ
 سَبْعُونَ رَسُولُ خُدَّانِی اَدَمِ رَوَانَه فرمایا علی مرتضیٰ کو باہر سی وہ گھر میں بلالایا اوس خا
 طیبہ کو ایکجا میں خیر الورسی وہی مصطفیٰ اور فاطمہ زہرا و جنین طہیم السلام فی ساو ل کیا ساری
 مخدرات حرم زوجات ہی کو ہی اوس طعام سی پیٹ بھر کی ملا قالت فاطمة وَبَقِيَتْ الْخَبْنَةُ
 كَاهِي فَوَسَّعَتْ مِنْهُ عَلَى جَمِيعِ خَيْرَانِي جَعَلَ اللَّهُ فِيهَا بَرَكَهً وَخَيْرًا كَثِيرًا مَرَدِيكِي
 خزانہ ہی وہ کانسہ و سیاسی طعام سی ملو تھا مینی اوس میں سی جملہ زمانہ سیاسہ کو حصہ سیاسہ
 پھر ہی خیر و برکت سی بھر اراج قب روى الى اليهود كان لهم عرس فجاءوا الى
 النَّبِيِّ وَقَالُوا لَنَاخَةُ الْجَوَارِمِ فَهَلَّاكَ اَنْ تَبْعَتْ فَاطِمَةُ يَتَكَ إِلَى دَارِنَا حَتَّى يَفَادَ
 حُرْسَانِيهَا وَكُلُّوْا عَلَيْكَ نَسَابَ خِرَاجٍ اور نسا قبہ یہ یہ قصہ کہای حب شاہ اولیا کا تہل ہر
 سیاسہ ہو کہای اسرار الطیبات الطیبتین کا معاد کہلاہ نار صریح البھرتین یلک عینات
 دیباہی تہرت اور امانت کو و سال ملاہ منافقین قریش کو خبر بطیش آیاہ شکر میں اور ہجو کو
 صدرہ صدق کہہ ایاد اتفاقات سی زمرہ نوسانی میں کسی فی بساط انبساط بیلا فی انیسین عورت
 زہرا کی رسم اسو علی ٹھرا نی تک اؤ کو فرما عشرت میں زیور و لباس میسر نہیں کہنے جاسہ ہی تنگی
 بہاری گہنی اور بہاری جڑی و کینی سی شمر با تنگی میں حضور میں رسوخد کی تساجت سی کہا
 تمیز حق سیاسی ثابہ ہی ہمارا سامان نشا ط غریب خانی میں برابر کی حاضر خدمت ہوئی +
 چاہتی ہیں اپنی دختر کو بنم عروسی میں مسجد و کہنگانہ عشرت بڑھی فقال انہا سرتوجہ
 علی بن ابی طالب وھی چنگم حضرت فی جواب دیا وہ زو جہ علی مرتضیٰ ہی اختیار میں شہر کی

[illegible][illegible]

مجلس پناهگاه و دیگر اقدار شش تن در راه علاج الجحرانی ای ای
 لایقش از بابا آقا خود و صحبت با امانات الناس ای
 خدمت و مدد الهی و علاج و ماما الاضطرار ای
 حاج بی دختان جانت کیندن و از کینش
 بارگزن ایسید کرده و خند شدن

دوسری مجلس فضایل قبولِ غذا علیہا السلام

اَوْنَحْنَحَانَا نَامِي وَسَالُوْكَ اَنْ يَنْفَعِيَ اِلَى عِلِّيٍّ فِيْ ذٰلِكَ عَوْرَتٌ وَمَرْوِيٌّ دَرْخَوَسْتُ كِيَاپ
 سَمَدَشْ كَرِيْنِ اَوْر فَاطِمَه زَهْرَا كُو رَحْمَتِ رُوحِ سِي هَمَارِي كِه مَي جِيْدِيْن وَ قَدْ جَمَعَ الْيَهُودِيُّ
 الطَّمْرَ وَالرَّوْحَرْنَ الْعَلِيَّ وَطَكَ الْيَهُودُ اَنْ فَاطِمَه تَدْخُلَ فِيْ بَدَنِهَا وَاَمْرًا دَوَالِشْهَا
 يَهَا زَنَانِ يَهُودِيْ بَسْتِ اِهْتِمَامِ سِي حَلَكَه يَاسِي عَمَدَه اَوْر زِيُوْرَهْ سِي كِه تَغَاغَرِيْنِ سَوَارِيْ تَهِي شَيْخِيْنِ
 وَفُوْر كَرَمِ سِي اَوْنَحْنَحَا سَوَالِ فَعُوْلِ سِيَا مَنظَرِ الْعَجَابِ كِي جَمْرِيْ مِيْنِ كِيْ يَمِيْ كُو سِيَامِ مَنهُوْلِ دِيَا هَرْ خِيْدَهْ تَقَامِ
 عَزْدَرْتَهَا كِه رَسِيْبِ رَسُوْلِ نِي اِجَابَتِ كِي اِيْنِيْ خُبَالَتِ پَرُوْ هِيَا نَزِهْمَا اَمْرِدَرْ مِيْنِ غَرِيْبَتِ كِي قِيَاَمَهْ
 جِبْرِئِيلُ يَشِيَابُ مِنَ الْجَنَّةِ وَحَلِيْ وَحَلِيْلُ لَمْ يَمُرْ وَاَمْرُهَا نَاغَاهْ جَبْرِئِيلُ طَرْسِيْ سِي طَلَبِ كِي
 سَا زُوْ سَا مَانِ اِيْ اِيْ اَمِيْ عَمَدَه كِهْنَا اَوْر كِهْرِيْ حَسْبَتِ كِي وَجُوْشِيْمِ فَلَكِ سِي زَكْدَرِيْ تَهِي لَآئِي كِهْمَا سِي طَرِيْ
 آرِيْشِ وَجُوْدِيْ وَهْ پِيْرِيْ اِيْ كِه سَا دَهْ كَارِ قَدْرَتِ نِي كِهْرِيْ ذَرَاوَر كُو پَرُوْ قَهَار كُو زِيَا بِيْشِ رُوحِ سِي دَرِ
 رَحْمَتِ نِي اِلَانِ جَبْرُوْ دِيَا سِي مَنظَر كُو اَسْ حَلَكَه كِي مَغْرَبِكُنِ فَيَكُونُ مِيْنِ تِلْجِ قَصَايِ تَارِدِ وَبُوْدَظَرِيْ اَوْر
 مَجَالِدِ چَا دَرْخَوَسْتُ بَرَقِ طَارَتِ پَرِيْنِ عِيْشَتِ كُو جَا سَهْ خَانَهْ رِيْجِ سَكُونِ مِيْنِ خِيَا طَرْفِضِغِ نِي سِيَا مَحْفَايِ
 هَرْ دَرَز كُو سَوْنِ مَرْتَكَا نِ سِي خَوَا كِي رَشْتَهْ اَمْتِيَا زِلَا لَهْ اَوْر مَقْرَضِ تَشْنَانِيْ مَانْجَرُوْر سَا رَا كِي مَادَامِ كِه رِيَا نِ
 نِيَا زِرِ بَاهْتَهْ لَا اَسِيْءَهْ اَعْرَضِيْمُ كِه اَسْكِيْ اَسْتِيْنَانِ شَرْفِ سِي اَرْزُوْ يُوْسُ وَكُنَا تَبِيْ هَرْ خَاوَلُوْنِ كِه اَكْرَمِ
 يُوْسُ مِيْنِ مَنظَارَهْ قَدْرِ قِيَمَتِ پَر اَسِيْدَهْ وَارْتَبِيْ اِلْوَالِيْ رَحْمَتِ اَوْر بَرْكِيْ سِي رَحْمَتُوْنِ كِه اَكْرَمِ اَسْتِيْنَانِ
 اَمِيْ زَنَكِ لَا يَدِ پَرُوْ دِيْدَهْ فَلَكِ سِي سَتُوْر اَسْ جَا نَزْدِ كِي دَرَسِ مِيْنِ مَطَرِ غَايَاتِ مِيْنِيْ اَكْثَا كِه سِي
 بَشَرِيْ اِيْمِيْ حَقِيْقَتِ فَيَقِيْلَتِ نَهِيْنِ يَافِيْ خَاقِيْ اَكْرَمِيْ وَاسْطِ نَفْثَهْ رَسَالَتِ كِي جَوَالِيْ فَلَيْسَتْهَا
 فَاطِمَه وَنَحْلَهْ تَهَا اَفْقَعْبُ النَّاسُ مِنْ زَيْنَتِهَا وَاَلْوَانِهَا وَطَبْنِهَا پَسِ لَقِيْسُ حَجَلَهْ تَقْدِيْرِيْ
 وَهْ پُوْشَاكِ فَيَقِيْسُ شَكْرَهْ يَانِ سِيْ اَنْوَاعِ زَيْنَتِ خَدَا دَا شَاكِيْ دِيَا عَزْتِ اَوْر تَوْقِيْرِيْ دَسْتِ وَبَازِيْشِ نَا
 سِيْ نَافَرِيْنِ كُو اَوْتِيْشِ وَزِيُوْرِيْ كِي چَاكِ دَكِ نِي حِيْرَتِ مِيْنِ دَالَا دَكِ دَبُوْ نِي چِيْمِ وَدَانِغِ سِي حَا سَرِيْ

فانها اولى من يلقى من اهل الجنة واما الحسن والحسين
فانهم اولى من يلقى من اهل الجنة واما الحسن والحسين
فانهم اولى من يلقى من اهل الجنة واما الحسن والحسين

دوسری السدی ذریت نبی اولاد زہرا سی برائی و لم یضتها بذلک الا فیصل اخلاص عرفہ
 من نبیہا یہ خصلت نہیں ملی کہ سب اوس فضیلت کی جو حق تعالیٰ کوئی نیت خاص بھی معرفت
 طاعت کی ایضا و سدا عن عائشہ کہ اذ دخلت علی رسول اللہ
 فامر لہا من تجلیسہ بی بی عائشہ زوجہ خیر الوری ہی روایت کی ہے جوہ خبر صدق و اہمیت کی
 جب فاطمہ زہرا رسول خدا کی خدمت میں آئیں بیت الشرف پر میں قرآن السعیدین ہاتھیں حضرت امینی
 مقام سی اوکی تعظیم کو سر و قد کھڑی ہو جاتی پیار میں سر کا بوسہ لیتی ہاتھی سی لکاتی پہلوی اکرام اور
 میں برابر ہتھان قدر و نہرت میں کی سب سی برائی و اذ الجاء الیہا لقیۃ و قبل کل واحد
 منہما صاحبہ و جلسا معاً ہر گاہ رسالت پناہ خانہ قبول میں جاتی فاطمہ استقبال کرتیں
 سلام کو ادب سی حکمت میں دست پر چوشتیں تار و تار اور تخریج میں سید انبیاء بعد از نبی پس
 اجلاس فرماتی و مروی ابو اللہ عدا ذلت فی قصائل العشر و ان المودن نے
 الامر بعین بالاسناد عن عکرمہ عن ابن عباس قالوا کان النبی اذا امرہ ان
 کان اخو الناس عہدا یطرحہ ابو السعادات کی فضائل اور اس مود کی اوصین میں کہا ہے
 جو نہ عکرمہ زسی زبانی ابن عباس کی یون کہا ہے جب ارادہ سفر کا رسول خدا ولین کہتی تو کسی طائر
 زہرا سی ملتی اور ودل کرتی و اذ اقد مرکان اول الناس عہدا یطرحہ ہر گاہ راجعت
 سفری آتی بر تمام اقربا و حرم محترم سی پہلی ملاقات قبول کو جاتی و کو کہیں کہا عند اللہ تعالیٰ
 فضل عظیم کم یکن رسول اللہ یفعل معہا ذلک اگر حضور راور میں فضل و کرامت سید
 عظیم پائی کہ آہرہ خیر الوری اوکی ساتھ اسی کریم اور رسالت فرماتی اذ اکانت ولادہ و قد
 امر اللہ بخلقہم امو لولہ لوالدہ و لا یجوز ان یفعل معہا ذلک و هو یضد ما امرہ
 امۃ عن اللہ بدرستی کہ وہ مصدقہ فرزند تہیں امدنی اولاد کو تعظیم والد پر امر کیا پیغمبر کو جائز نہا

باب في بيان ما كان عليه حاله من قبل ان يبعث
 من ربه من قبل ان يبعث من ربه من قبل ان يبعث

دوسری مجلس فیاضیل مقبول عذر علیہا السلام

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

منها كشف الشبهه وفضائل ابن
السادات في معنى قوله تعالى لا يفرح
بها أهل الجنة في الجنة بعد ما سكنوا
سرا وغورا أضواء الجنان فيقول

[illegible]

ناظرین یہ شرافتِ اعظم حصول کی *

[illegible]

میان شهرت نشان پر جفت البقیع سماعت میں ہنچائی لیون خاکِ حبیبیت پہیلائی ہیں کہ جب ایامِ حیات

مجلسی ہندی رتبہ کا حضور کو ہی پیش کیا۔ یہ سید محمد علی گارہ پور سے تھا جس کی جانی گارہ پور سے تھی۔

هو مريم وسفيان بن عبد الله الأسدي قال في حديثها جازا الى بيت الله

چون که عازم اورمقچه بود احوال من بهتر تا تما ناگاه اکبر عورت سینه رنگش شرمین سخن کو فضا

ای بابی تجدد پرستی، الهییت کا منسلک ہونا، جوابدہ یا سچہ ہی جو خیر گمان جانائی، قلم و صورت

راجعت فاطمة
 رسول الله ص
 ما يشاء
 ما يشاء
 ما يشاء

[illegible]

[illegible][illegible]

۱- سرخون میں تو دیکھا جڑ نہ شون سے
 ۲- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۳- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۴- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۵- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۶- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۷- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۸- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۹- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا
 ۱۰- کھانہ کھانے کا کھانہ کھانے کا

فزاد که ملک و خونی سر را بر یکدین
 بچای خروانی شسته غرور شسته
 خجسته مردم و خفت ستار
 در جنگی که بر رخ گویا
 چپ باره بر سر نهاده و بدین
 چو شمشیر از دهنش برآید
 شدن کو خندان شب بخت چو شبنم
 موی شمره کجا آید و سرش در شمره دوی
 از شمع و جگر نفس و جان و جان
 سال و دولت و نمودن شمره
 کردان و خفت کردان
 دوسری مجلس وفات قبول عذر اعلیایم
 در جنگ و باره بر سر نهاده و بدین
 چو شمشیر از دهنش برآید
 شدن کو خندان شب بخت چو شبنم
 موی شمره کجا آید و سرش در شمره دوی
 از شمع و جگر نفس و جان و جان
 سال و دولت و نمودن شمره
 کردان و خفت کردان

[illegible][illegible]

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

[illegible]

۱- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۲- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۳- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۴- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۵- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۶- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۷- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۸- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۹- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.
 ۱۰- در صورتی که در این مورد هیچگونه مدرکی در دسترس نباشد، باید در مورد این موضوع تحقیقات بیشتری انجام داد.

هل أتى في أهل البيت علي
شي من نعمهم الجنة الا ذكركم
في الامم العندين فان قال
الجليلة تسقيان الشجر
عن الامم من الرسل
وقالوا فانما اذا النعمان
ترجعت قال ما من معي من
القيامة الا اذا افطى القضا
مردج الله على باب الجنة
لنق من شاء الدنيا وسعيها
من حرم الجنة الا على بن ابي
الاسود فاطمة في الدنيا
وغيري الجنة غيا
والفصحى

فانه من روي في الحديث
في الاخر في الجنة ليست له
من نساء الدنيا الا كما في الجنان سبعين
كل من سبعين الف فان من قال كنت في تقاض يد
يريد اني سلمان الفان على يد يدي اذ دخلت الجنة
من سجد الله اسكب الماء على يدي سجد وقال ما كبر
في يدي فوض النبي يدي على يدي فقلت من روي
لا اكبر الله عيني يدي روي عني فقلت من روي
من نساء قرشي في من فضلات فلما انشأت في
قريش وقام ملا فقال لها وروى في
وكان الله عز وجل من في مكان يده من روي
انه خطيب فلان و فلان فقلت فلان جهات
امر الى الله وامسكت عن الناس فبينما هي
يوم الجمعة صلوات الفجر سمعت فبينما هي
واذا بصيبر جبريل و معه سبعون صفحا من
عشرون مفرطين من الجليل فقال يا بصيبر
من السماء يا بصيبر فقال يا بصيبر
عن روي اطلع الى الان في طاعة فامتنعها
من الرجال عليها من النساء فامتنعها
من روي فقلت يا بصيبر فامتنعها
يا بصيبر

الفضيلة وانا على البراق وجلا
تمردوا بل ركبنا كركبنا المنيعة
في غير غيبة قالت بل قال لا يريد
لما سئل فقال لا يريد ان يروا فاجابته
فوجد بكائها قالت منيت بها مرضي الله
قاله عن علي في وقت ميلها وتبعته
على ارجل طلائع فاطمة عليها

دوسری مجلس وفات بتول عذرا علیہا السلام

عن أبي طالب مرعاشي رحمه الله
ثم بعث الله نبياً ودفن سبطاً
بنياء فقطرت عليه من لؤلؤها
فكان في جدها وفي أقبيةها وقامت اللآلئ
من ثمرات من سبل الجنة وقرمها
عند الخاترت الملائكة ثم أله الله

[illegible]

بین تنهارا پر حسین مومن مومن سی بولوتا درو جگر بین فراق کی نہ مر جاؤن قالت کما اسماء یاکا
 رسول اللہ اطلقنا الی ایتیکما علی فآخبرنا ۱۰ بموت ایتیکما فخرجا حتی اذا کان
 قریب للسجده فاعصا تھما بالکبد اسماء فی اونیس کہا ای ابنا مصطفیٰ خیرت بین
 جاذر حلت سی خاتون قیامت کی خبر کو وہاں لاؤ جلدی دو غرہ نکلی قریب سجدی ہو جا
 روی گئی فابتدئتمھا جمع الصحابة فقالوا ما یبئینکما یا ابائی رسول اللہ لا کبکی اللہ
 اعینکمما العکمما نظن شما الی من قف جدد کما فیکمما اشوقا الیکم بشیر صحابی دو
 پوچھا ای ابنا بی رسول اللہ خدا کو نہ رو لائی مگر جانی مانا کو خانی دیکھنی سی رقت بین ائی فقلا
 اولیس قد ماتت ایتنا فاطمۃ الزھراء قال فقی علی علی وجہہ یقول جلیہ
 مگر نہیں جانتی کہ ہماری والدہ مہرین امیر المؤمنین یہ باجر اسکی دوری جائزہ بتول پر گری
 باین گئی بین والدین بی اختیار چشمہ حسرت سی دریا ی سرشک بہائی یہ اشعار مرثیہ ضا کو
 ساری شعری بین الزھراء یا بنت محمد کنت یات اقوی و قدیم العزاء من یعدل
 و فی رہا ایتہ الکافی قد ذکرته قبل هذا اسم و فیست فصاحت اهل التذکر
 صیغہ واحد و اجتمعت ذینا فری ہا شیشیم فی ذامر ہا قصہ خوار بیت پر و نہ
 پوچھی اوسکا ذکر ہو اکلبائی کہ حسب سیدۃ النساء دینا سی ارتحال کیا ہی کیارہ شور کا خلق مدید کا
 ایسا او تھا کہ عالم کو ملا دیا ساری زنان بی با شرم گہرین شاہ مرواکی فرات ہم تین خوش نام اور عزا
 بتول بین کہ کو کی چلائیں و اقبل الناس مثل عرف الفرس الی الخ و هو جالس
 و الحسن و الحسین بین یکدیہ یبئینان تمام اہل مدینہ مثل انہو مال اسب امام نام
 پاس حاضر ہوئی حسین انکی خدمت میں مصیبت مادی روی پر سرگرم رہی مکتبی الناس
 انکار ہما و اجمع الناس مجلسا و ہم یبئون و یبئون ان شہر الخ الجنان

بین تبار ابراهیم بنی یونس بنی بولوتاد و جبرین فراق کی نہ مر جانے قالے کما اسماء یلا
 رسول اللہ ﷺ اطلقا الی ایتیکما علی فاختبراه یموت ایتیکما فخر جا حتی اذا کما
 قرب السعید فعا اصوا فتمما بالبعاد اسماء فی اولی سہای ابنا مصطفیٰ حضرت پیر
 جا و رعت سی خاتون قیامت کی خبر کو یہاں لاؤ جلدی دو نو غرہ کھلی قریب سجد پشی نو کجا
 رون کن فابتدئہا جمع الصحابة فقالوا ما یبکینکما یا ابائی رسول اللہ ﷺ لا یبکی اللہ
 اعینکما علیکمما نظر سما الی من قریب جد کما فبکیتما اشوقا الیہ بشر صحابی دور
 پونچھای ابنا بی اند خدا کو نہ رولائی مگر جانی نا کو خالی دیکھنی سی رقت بنی فی قلا
 اولیس قد ماتت امانا فاطمۃ الزہراء قال فقی علی علی وسمیہ یقول جلیہ
 مگر نہیں جانتی کہ ہماری والدہ مگر حسین امیر المؤمنین یہ باجر اسکی دوری جائزہ بتول پر گری
 باہن گلی بن دالدین بن اختیار چشمہ حسرت سی دریای سیر شک بہائی یہ اشعار مرثیہ ضاکو
 سنا شی شعری عن الغراء یا بنت محمد کنت یات آخری و قدیم الغراء من یعدل
 و فی رفا ایتہ الکافی قد ذکرته قبل هذا اسمہ و یقوت مصاحبت اهل اللہ
 صبیحہ واجلہ و اجتمعت ذلک بنی ہاشم فی ذامر ہا قصص و رواہ بن یونس
 پہلی اسکا ذکر مہو الکبائی کہ حسب سیدۃ النسانی دیناس ارتحال یاہی کیارہ شور کا خلق مدینہ کا
 ایسا وہا کہ عالم کو بلا دیا ساری زمان بنی ہاشم کہ بن شاہ مردو کی فرما ہم آئیں خوش نام او عری
 بتول بن کہ مولک چلائین و اقبل الناس مثل عرف الفرس الی علی و هو جالس
 و الحسن و الحسین بین یکدیہ یبکیان تمام اہل مدینہ مثل ابنوہ یال حسب امام نام
 پاس حاضر ہوئی حسین و علی نہ دست بن صبیحہ مادی رونی پر سر گرم رہی فبکی الناس
 ابکار ہما و اجتمع الناس فجلسوا و هم یبکیون و یقولون ان تخرج البنائن
 فی ہذا الموضع فیکونوا کما یبکیون و یقولون ان تخرج البنائن

ثم قالت والذى قبلك الخبيث
ما فعل الا عبادة قال اصنع
بها هكذا وكذا واشار بيده
فقلت هذا جدى امرته
كخيف اصنع لى بالى الى بها
ملاده وكانت عليه خلقة قال
ثم اذنت له فادخل فقال لا ادم
عليك يا بنه كيف اصبح
فقلت اصبح وعا على ما فى لست اذنت
ارادنى والله وعا على ما فى لست اذنت
ارادنى والله وعا على ما فى لست اذنت
ارادنى والله وعا على ما فى لست اذنت

یا ابا الحسن امر فضیلاً ما عنہا فلقد انبأنا والله ملائكة السماء وارت فقد
اشتناق الحبيب الى الحبیب انما فک سی باقرب غیب فی کما را جلدی خبر ہوا می
ابو الحسن دونو انہای پیغمبر کو بتول کی چاتی پرسی اوہا وہ کہ انکا مان سی ملنا اثم انہ کما ہرانی
محبت کرنا جو دیدہ قدسیوں کی گذرا تو سب ملائکہ فی رو ویا غلبہ حزن سی حبیب و محبوب کے
نا سب کیا قال ففعلنا من صلہ ہا وجعلت اعداء الرداء و منی مصطفی فی کما
کہ میں حسن اور حسین کو صدر سی بنت بنی کی چھرا یا جلد میں روای کی کھن کی ہذا کو باذ ما تابوت کو ہوا
قر حکمنا علی یدہ واقبل ہا الی قبرا ینہا و نادى السلام علیک یا رسول اللہ
السلام علیک یا حبیب اللہ عنی السلام علیک والرحمة و اصداء صبیہ
الیاک و کذیک و من انبتک الشاؤ لہ علیک یفنائک پر بنی ہا تہو نہ پیغمبر
جنازہ لیا سبت فرار والد نہ را جا کی سلام کیا پکاری یا رسول اللہ تم تختیت اور درود ہو میری
اور جانب سی تہاری بی بی کی جو خدمت اقدس میں پہنچی و ات الودیعۃ قد استقرت
والرحمۃ قد اخذت فواخذنا لا علی التبولی شتم من جہل علی التبولی تفتیر ہا
ایک جہ نسانی تہی پھر کی اور گروی و دیت کبری کی ہاتھ سی چلی ہا فوس سی اشتیاق پر جناب کی
اور حزن و الم ہی فراق سی بتول کی شتم عدل رہا علی التوضیۃ فصلی حکمنا فی
اہلہ و احبابہ و مولیہ و احبابہ و طاغیۃ من المہاجرین و الاخوان
پھر ہا لی روضہ سی دوسری طرف لیکن تابوت چل ہا ہبت و اصحاب و مولی و اصحاب اور طاغیہ
ہما جہ و انصار کی ہمراہ ہا سی فاعز ہوی و فی ہر ذلک فلما جئ الکلیل غسلہا علی
و وضعہا علی الشریف و قال الحسن ادع لی ابا دسر قد حاکہ فکلا لہ الی الحد
فصلی علیہا شتم فصلی ہر گشتین روایت میں ایا کہ جب رات اند پیری بہت گذری

وابتلاه كيفما أحببت والله تعالى
 فقلت اصبر يا يحيى واليه المرجع
 واليزين والله يعلم جدك الجبريل
 على طعامك اكله فقيل له اني لارجو
 فقال لا تأكل من هذا الا امر الله
 طعاما منذ ثلاث في اكله اكلت
 ولوسئلت الله لآكلته في اكله اكلت
 ولوسئلت الله لآكلته في اكله اكلت
 الاخر على الدنيا ثم سئل الله
 وقال لها ائبني في الدنيا فقلت
 فقلت يا ابنتي فابن آسية فقلت
 البنت فقلت يا ابنتي فابن آسية
 امرأة فرعون ومن لم ينسها
 سببت له سوءا طويلا في يوم
 ثم قال طاعتني في الدنيا فقلت
 زواجك سيدا في الدنيا فقلت
 ابو القاسم القمي في كتابه
 انقطعت في البداية عن القاطبة فوجدت
 امرأة قتلت لها من ابنت فقلت
 سلام فوفت لها من ابنت فقلت
 ما تصنعون هنا قالت من هذا
 مفضل اقول اقول اقول اقول
 قالت يا ابني اقول اقول اقول
 ابن اقبلت قال سيدا ومن
 سيدا ومن سيدا ومن سيدا
 فقلت

اليوم قتلت الشهيدين طهما قاتل
 خلقنا السموات والارض في ستة
 ايام قتلتهم جدارا لا يكون
 الطعام فاطمها ثم قلت عز و
 متى انقضت قالت ولقيت
 الله على الناس حج البيت
 بعبد قد

و من السند بر بعدال
 خیر العرف قال رایت علیا
 علیه السلام یضجک یوما
 اکثر منه حتی یذک خلیج
 قال سبنا انا معی رسول الله
 ثم ذکر حدیثنا ثم قال اللهم
 انی لا اعرف ان عبدک
 فی هذه الامه عبدک قبل
 غیر نیک قال ذلالت ناکه
 موت ثم قال لقد صلیت
 قبل ان یصلی احد سبعا فی من نفسی
 الثعلبی فی سوق برأه فی قوله تعالی انما یعرف
 الاولون قال اختلف اهل العلم فی اول
 من امن بربهم اول ذلک اتن بالنیر
 خلیج فقال بعضهم اول ذلک اتن بالنیر
 و صدق علی بن ابیطالب و هو قول ابن عباس
 و جابر بن عبد الله و زید بن اسلم و محمد بن
 المنکدر و غیره و هو ان تسع سنین و قال
 قال الکلبه اسلم علی و هو ان تسع سنین و قال
 قال الکلبه اسلم علی و هو ان تسع سنین و قال
 قال الکلبه اسلم علی و هو ان تسع سنین و قال

خرجت ید فستأولتهما و انصرف لعل کی ہی جب سیر برتول جانب مزار کیستی اندر
 و باز یکی عازم ہوئی ناگاہ قدرت خداسی دو ہاتھ ظاہر بین کلّ جنازہ او کو دیکھی نا شان
 سٹایا او کھر چلی بہمان اندھسکا تابوت را نگو نظرنا محرم سی سورا و مائیں اور پردہ خایین
 مزار مبارک غیر مشہور بنائیں ہدایت قرینہ رسول و افروہون ملائکہ رفیع شان کھر کی خادم
 مجاور ہونے او کی اولاد کو ظلم و بیداری یزید و ابن زیاد ماری اسباب لٹی خیرہ علی چاد ہی سیر
 ناموس کی اوارائی بیٹی سپاسی شہید ہون تو گور و کھن نہایت بنات کو بی پردہ اسیر و خواہ
 پھر تین نظم ملو لغہ گفت ہی اگلی سیری زبان کو درقت سی ہوش باقی نہیں اب جہان
 آل نبی میں ماتم زہر اکا تھا وہ شور نالون فی بھر اکر کیا انس و جان کو بزرگ ہوئی خرابین جو
 نادر کی سو گوار غم فی سیاہ پوش کیا آسمان کو چھو ران خلد روتی ہن زہر کی دھلی بیت
 بنایا ہی قصیر عیان کو بے سکر کلام ناظم دل خستہ خیرین و ذرات جوش کیری سپرد جان کو

بجلاس تیسری مضمت اور فرخ شہادت میں شاہ ولایت علی بن ابی طالب علیہ السلام

سراج داخل ہون چیل شہ کی جانان میں و جبریل و سفیر شاخونون میں بہ کتا ہی محسار و کا
 تہامی خورشید و چھر ہی مرا علی کی در بانوں میں مس باہمی عین عین جہانکساہ انام
 لام وہ لام کہ جس لامی اسلام ہوا بی سی یاد ہوئی شکل میں ہر ایک بندی کی بوین قار
 ہون کیا خوب علی نام ہوا مس باہمی حیدر کی فضائل کوئی کیا جانتا ہی حق جان کی کار علی
 جانتا ہی پونچھی کوئی محسوس توین کہد و بی ویرہ جانی یہ مینی کہ حب را جانتا ہی مس باہمی
 خالص زرا ایمان کو جو ہونا ہوگا و تو خاک و علی چھو ناموگا اگر خواب اجل خیم میں جاسی ہو
 کیر مری حق میں وہ سونا ہوگا تمہید بجا قصدا لعل علی مرتضی حاکمۃ القتیۃ الشنا

و کان العباس علی الدیاس بن عبد
 الی الی یشتد فی صدیق و کان یزید
 فیہ نماذی الدیاس فیہ فیہ الدیاس
 ان یظہر امر رسول اللہ از جاء رجل
 شاب حین خلقت الشمس قطر اللہ
 فی بعض الی السماء ثم استقبل الکعبۃ
 لیث ان جاءت امراء فقامت
 خلفه فی کل الثاب فی کل الثاب
 والرائۃ فی کل الثاب فی کل الثاب
 فالرائۃ فی کل الثاب فی کل الثاب
 معہ فی کل الثاب فی کل الثاب
 فقلت یا عباس اے عظیم
 فقلت یا عباس اے عظیم
 فقلت یا عباس اے عظیم
 فقلت یا عباس اے عظیم

(Handwritten notes in Urdu script, likely bleed-through from the reverse side of the page.)

ثم قال اللهم هوذا اطلبني مني
 واطلبني مني مني
 برضا الله تعالى قال قال رسول الله
 الاضطرار قال قال رسول الله
 الله جاهد في حبيبك من عند
 بعث قد آس خذل منك
 فيها يا حي افرقت كل
 خلق تخلف على بن ابي طالب
 فلبسك فاك من منافق
 الخاف مني برضا الله تعالى
 قال قال رسول الله جاهد في حبيبك
 عبد الله عن رجل مثل ما قام في فوج
 وكان له مثل آخر ذهابا فافقد في سبيل
 فمات في عمره حتى خرج الف مائة
 ثم قيل يا حي افرقت كل
 مع الاك يا حي افرقت كل
 فمات في عمره حتى خرج الف مائة
 ثم قيل يا حي افرقت كل
 مع الاك يا حي افرقت كل

زما به جو عزات خرمستان سلف کی متواتر اہل خبری سنی وہ اشارات سی گشت شایہ نصف کی
 ویکہی مکہ بعد انتقال کسی نبی کی قبر سی غار قی ما و کا عقدہ نہیں کہلا جو عقیقہ رسول کی تربت
 ثمرہ بن قیس کو مکاشفہ ضربت لادرا و یان آناری زبان صدق و صفاسی بیان کیا ہی کا کجنگار
 دمان و می ترجمان سی نشان دیای جب میں شب عراج درجہ ثاب قوشین اواکدی
 پہنچا دل مضطرب کا انتشار خوف الہی سی بی انہما و کھاپس ایک ہاتھ بازوی رحمت اذرا
 قدر سی میری پشت پر لایم کہ کیا بدست بداندہ ہائی علی بن ابی طالب کی نچہ شکاک
 شایہ و کھانچکی سی التھاب جگر میں فرزا سنگین آئی قلب شوشن فی بہت سی راحت اور کربان
 راوی کہنای بعد از فتح مکہ خیر الوری اور علی مرضی حرم کعبہ میں داخل ہوئی انصام قریش تھر کی جا
 پست و بلند میں رکھی کھچی ہا دم کفر و بدعت فی جو نی پائی چو کر کئی کچھ دیوار و طاق بلند میں باقی
 رہی رسیدانیانی سرور و ایسی کامیری دوش پر پڑ پڑا و پچی ہوئی ہاتھ بڑا و اور جو کو توڑ و
 حسب الارشاد ولی خدا عمل میں لائی قدم پاک بالائی تھر توت و ہر کی لات و عری گرا سی رکھنا
 صلی اللہ علیہ و آلہ سی منقول ہی کہ یہ بات فریقین کو مقبول ہی اس پای سر فرازی میری پشت
 سینہ کو وہ سردی ششی جو شب عراج میں اوس ہاتھ سی ملی ہی اس سھون کو سہانا تھری روہ
 قول مصوم لاتی ہیں جو فضائل سی متعارف منظوم فرمائی ہیں قیل ہی قیل اعلیٰ مدحاً
 ذکر کی یہ مدح نادا من صدکہ جھکو بشارت دی کہ علی علیہ السلام کی مع کھو ذکر اوسکا ہما
 اور در کرتا ہی آتش سوزا کی ضرر کو قلت لا اقدم فی مکناح اھرا و جبرئیل و سہیل
 حیدہ خد سی مینی کہا اوکل ثانیین کر کتاب جکی منافق خوان ہون جبرئیل اور سہیل
 و الشیء المصطفیٰ قال لانا لیکالہ المخرج لکنا صمدکہ بدرستی کہ فراموشی خامخا
 کہ ہر گاہ لیلہ العراج میں پایہ رفت سی قرب میں پہنچا و صنع اللہ علی کفی یگا کا کھنکھ

قال قال رسول الله جاهد في حبيبك
 عبد الله عن رجل مثل ما قام في فوج
 وكان له مثل آخر ذهابا فافقد في سبيل
 فمات في عمره حتى خرج الف مائة
 ثم قيل يا حي افرقت كل
 مع الاك يا حي افرقت كل
 فمات في عمره حتى خرج الف مائة
 ثم قيل يا حي افرقت كل
 مع الاك يا حي افرقت كل

لکوت بترجم علی بن ابی طالب
 کا بترجم علی بن ابی طالب
 لکوت بترجم علی بن ابی طالب
 کا بترجم علی بن ابی طالب
 لکوت بترجم علی بن ابی طالب
 کا بترجم علی بن ابی طالب

من زيارتها وكثير ما
 قد نزلت عن عرشها واداء
 وصفت النحل من اذنه
 حبيب الله تعالى فغناه اذنه
 من زيارتها وكثير ما
 قد نزلت عن عرشها واداء
 وصفت النحل من اذنه
 حبيب الله تعالى فغناه اذنه

معقرا وجهه في التراب كسبت حضرت ابو الحسن والابو جعفر والابو تراب جوهر
 رسالت مابني مقرر كنتم هرگاه خاك سجده گاه پيشاني و منبر پر كن بوني و كنبي سبته
 التراب المرتضى و يصفون الذين و انما المرتضى و لكتبه صلى الله
 عليه و آله امير المؤمنين و حصه النبي يدنا قال سلوا علي بن ابي
 المؤمنين القاب مبارك من مرتضى و يصفون الذين و امام المؤمنين كي سوا خاص
 امير المؤمنين مقرر يا سلام كرو علي مرتضى پر سرداري مومنين كاسيكو حكم ديا و كنم بيجو
 اصحابنا ان يملق هذه اللفظ لغيره من الاثمة عليكم السلام من غير
 كه ما باري علاني اهل اسلام هي يلقب كسي امام بر الله حاوي حشر عليهم السلام هي آت
 فضائل امير المؤمنين و مناقبه كثير و ليست الشبهة محضه
 في آياتها و ان اخصت بكثير من منها قلند و رب العامة و انما لقن من ذلك
 بيقين كه فضائل و مناقب امير المؤمنين كي و افرين ايمان او كي جماعت شيعه پر يا منبر
 مخالف و در عاصري تني رويين نكو كرين جو كثرات بين شماري زياده شهر بون و كنم
 قال السيد الاجل المرتضى حكم المحدثي سمعت شيخنا مقدما في الن و آله
 من اصحاب الحديث يقال له ابو جعفر عن علي بن شاهين يقول اقول
 من علي عليه السلام خاصة الف جوده سيد مرتضى حكم المحدثي في ما همس منكم
 شخص ما باري احاديث كونا ابو جعفر عن علي بن شاهين سمعنا او كونا ما باري فضل و كراستي
 علي عليه السلام كي نزار جو كونا و ما مر فاه اصحابنا من ذلك فلا يجمع احكامه
 و كراسته الا فاه جو باري فاضلين امير في اس باب بين رويين و انهم كرين و ده كرا
 احاطه باري و تواراد الاوت هي نهين آئين ذكر كرا من خصا شيعه التي كم كرا

حقيقه في الاسارة لذلك و لا دخل بنا
 للمعان لان الشوق لا يتجوز الا على الاجسام
 و اذا كان السؤل قد سال سواه ان ياتيه
 باحب خلقه اليه تعالى و ان لا ياتي عليه
 دعاءه بذلك و ان يعطى السؤل و يفتي
 السلام فكلما كان اسارة و تعظيم و توقيف
 المحبة من الله تعالى طاعة و حجب الاقلام
 منه تعالى و قد اوصى بالحق الى الله و الى
 دون غيره و انما كان اعترض مقتضى
 و انما كان اعترض مقتضى
 و انما كان اعترض مقتضى
 و انما كان اعترض مقتضى

من الله تعالى فاه ان كان قد
 سالتني عن احب الناس كان الى
 و حسنا و حسنا و قد روي عن
 اهل البيت و خاصة فاه
 عن ابي جعفر و علي بن ابي طالب
 قالت ماباري رسول الله

قال تعالى يا رسول الله ادعني استجب لك
والجواب هو عيسى فقالت عائشة
يا رسول الله قال هذا

[illegible]

قلت وشيخك الى هذا
التي تفيض حبيب وسما الى عثمان
بن عفان قال نال عمر ابن الخطاب
ان الله خلق ملائكة من نور
في علي بن ابي طالب وسما
بن عبد الله بن جاهد قال قيل لان
بهم

اَوَّلِيَّ الْوَلَوِيَّاتِ وَكَرَّمَهَا بِرُحْمَى اَوَّلِيَّاتِهَا وَكَرَّمَهَا بِرُحْمَى اَوَّلِيَّاتِهَا
 سُبْحَانَكَ عَلَى مَا تَرَى مِنْ قُوَّةٍ مَرْوَةٍ وَتُؤْنِ مَصْنُوعَةٍ وَتُؤْنِ مَصْنُوعَةٍ
 اسْتَفْعُ لَهُمْ وَيَكُونُ عَذَابُ الْجَنَّةِ جِزَاءً لِمَنْ تَرَى دُورَ اَوَّلِيَّاتِهَا وَتُؤْنِ مَصْنُوعَةٍ
 جُلُوسَ كَرِيْمٍ رِضَايَ اَوَّلِيَّاتِهَا وَهَمِيَّ زِيَادَةِ دُورِهَا وَتُؤْنِ مَصْنُوعَةٍ
 شَفَاعَتِ كُورِهِ جَاوِزِهَا وَرَأْبِ عَالِيَةِ رِضَا وَنَفْعَتِ دُورِهَا وَتُؤْنِ مَصْنُوعَةٍ
 بَارِئِهَا مَنْ هُوَ نِعْمَتِ اَبَدِيٍّ بِاَسْمَاءِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ سِلَاسِهَا
 سِرِّهَا وَرَأْبِ عِلَالَتِهَا عِلَالَتِهَا تَرَى نَهَارَ جَنَّةِ سِرِّهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 شَرَّهَا تَرَى اَوَّلِيَّاتِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 حَكْمَ كَسْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 جَوَابِهَا مِنْ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 تَرَى اَوَّلِيَّاتِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 مَعَكَ وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 تَرَى اَوَّلِيَّاتِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 اِيْمَانُ عِلَالَتِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 مَا تَرَى حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 نَهَارَ كَسْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 بِنَاةٍ وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا
 سَابِقَاتِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا وَرَأْبِ حَرْبِهَا

[illegible]

[illegible]

او ظلم و ستم او ستمگانه بودن کو مشهور است اس اوقات میں سنیات کو فرمایا گناہات ہو جائیں
 برائیاں منقلب صورت نیکی دکھائیں ایضا ساری الصدوق فی العلل عن محمد بن
 الهمدانی امیر المدینة فی حدیث طویل انه قال قال النبی علی یاعلی ان الله کل
 ذنوب شیعتیک ثم عقرک ہا لی شیخ صدوق فی کتاب علل میں ذکر کیا کہ محمد بن
 حاکم مدینہ فی روایت طولانی کی اخیر میں کہا جو حضرت صادق سی گوش میں آیا کہ رسول
 شاہ اولیاس فرمایا پروردگار فی یاعلی تمہاری سب دوسو کی گناہ فراہم کی اور انکو
 اول سی آخر تک میری ہی بخش دی و ذلک قوله عز وجل لیغفر الله لک ما انکرت
 من ذنوبک وما تاتخرون فی حکم الہی یہ آیت حدیث کی سند پھر بھی سی و مینہا
 قال رسول الله حکیمہ الاسلام و الامیر المؤمنین لو اجتمعوا علی علی لا ینک
 لما خلق الله النار و مجتہد صادق فی ارشاد و کیا جناب امیر المؤمنین کو فرمودہ دیا اگر دوستی اور
 تمہاری یاعلی خلائق میں اتفاق پڑے ہر ایشہ خدا تعالیٰ تشریف دے پھر دیگر تا و فی التبریع
 البشر انہ قال یدخل الجنة من اثنی سبعون الفرا یا احسب علیہم و لا علیہ
 یصل الیہم کتاب اخلاص الوردی میں رسول دو مرتبہ روایت کی جو قائم انبیاء صحابہ کو بتا
 کہ روز قیامت میں میری امت تیر ہزار آدمی بہشت کو جائیں گی انسی حساب کی یہ پیش ہو
 اور نہ وہ گوہر آویزش عذاب کا حد نہ پائیں گی ثم انکرت الی علی حکیمہ الاسلام و علی
 صلی الله علیہ و آلہ شیعتک ثم انت امامہم پھر جناب سرور کائنات فی ولایت
 جانب خطاب کیا اور فرمایا ای برادر وہ اشخاص تمہاری پیرو ہیں اور تم ہواؤ کی تفتہ و
 طراہ جابر بن عبد الله الانصاری عنہ و آخر فی عنہ ابو جعفر النعمانی حکیمہ اسلام
 اور ہی اوی کتاب میں ابو جعفر علیہ السلام سی روایت کی جو اس جناب فی جابر بن عبد الله

قال دخل على علي بن ابي طالب عليه السلام في بيته
في هذه المدينة فالتفت اليه
فبينما هما جالسان قال له
يا علي ما فعلت لاهل بيتي من بعدك
فحدثني عن ذلك

بن عمر بن الخطاب رضي الله عنه قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم ان شرب الخمر من اهل النار

[illegible]

[illegible]

عليه السلام عن النبي
قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
الذين آمنوا بالله واليوم الآخر

بِرَبِّي فَفُطِرْتُ لِي عَلِيٌّ وَهُوَ رَافِعُ رَأْسِهِ فَكَلَّمَنِي وَكَلَّمَنِي فِي حُجْرَتِي
 بِسَبْعِينَ سَنَةً جَانِبَ عَلِيٍّ دَرَجَةً وَهُوَ سِرَّانِي سِرِّي سِرِّي وَهُوَ سِرِّي سِرِّي
 بَاتِينَ كَيْفَ أَوْ رَيْبِي هِيَ أَوْ شَيْءٌ مِثْلُ سَارِي كَمِينَ سِرِّي أَوْ خَدَاكِ دَرِيَانِ خَنَانِ مَرَحَتِ
 أَمِّي بَسْتِ سِي كَلَامَتِ الطِّغْيَانِ خَالِقِ نِي أَرشَادِ فَرَاغِي قُلْتُ لَهُ يَا مَرْسُوعُ لَهِبْ
 كَلَامَكَ نُبْلًا مِثْلِي بِوَجْهِي أَيْبَانِي أَسَدُوهُ كَمَا كَلَامُ تَحَاوُجِ مَوْجِ كَامِ وَزَبَانِ كَاثِبِ سِي هَوَا
 قَالَ قَالِ لِي يَا مُعَذِّبِي جَعَلْتُ عِلْمًا وَصِيَّتَكَ وَفَرِيضَتِي لَكَ وَخَلْقِي بِنَا
 مِنْ خَلْقِي مِنْ بَدَلِكَ فَاعْلَمْهُ جَوَابِيَا كَمَا أَيْزِدُ تَعَالَى نِي فَرَايَا رَاسِي مَحْمُودِي عَلَى كَوْخِ
 وَرُزْدِي رَاوِصِي تَهَارِ بِنَا بِسَارِي مَخْلُوقِ سِي خَلْجِي أَوْ نِيرِ بَارِ بَانَسْتِ دَهْرِي كَمَا بَعْدِ نَهَارِي
 سِرَّانِجَامِ هَرَايَتِ كَرِي قُلْتُ فَمَا هُوَ كَيْفَ مَحْضُ كَلَامِكَ مِثْلِي دَرِگَاهِ رَبَانِي مِثْلِي عَرْضِ كِي
 وَهُوَ مَوْجِدُ دَهْرِي مِثْلِي تِيرِ أَرشَادِ بَكُوشِ خُودِ مِثْلِي مِثْلِي فَاَعْلَمْهُ وَكَانَ يَكُنْ يَكُنْ
 نَبِيٌّ بِسَبْعِينَ سَنَةً أَوْ رَافِعُ رَأْسِهِ فَكَلَّمَنِي وَكَلَّمَنِي فِي حُجْرَتِي
 نِي قَدْ قِيلْتُ وَكَلَّمَنِي مَنَظَرُ الْعَجَابِ كَوَا بِهَوِي سَبْعِينَ أَرِضًا قَبُولِ كَمَا أَوْطَاعَتِ مَعْبُودِ
 سِرَّوَجَانِ وَهَالِيَا قَا مَرَّ اللَّهُ مَرَّ لَيْلَةٍ أَنْ تَسْلِمَ عَلَيْهِ فَعَلْتُ فَوَدَّعْتُهُمْ
 بِسَبْعِينَ سَنَةً لَمَّا كَرِي تَعْلِيمِ كَمَا سَبْعِينَ مَجْرَاوُ تَسْلِيمِ كَوَا لِي أَسَدِي وَصِيَّتِي
 أَوْ رَافِعُ رَأْسِهِ فَكَلَّمَنِي وَكَلَّمَنِي فِي حُجْرَتِي
 فَرَشْتُ لَكَ مَوْجِدَ سِرَّانِجَامِ أَوْ رَافِعُ رَأْسِهِ فَكَلَّمَنِي وَكَلَّمَنِي فِي حُجْرَتِي
 مَرَّ لَيْلَةٍ لَمَّا كَرِي تَعْلِيمِ كَمَا سَبْعِينَ مَجْرَاوُ تَسْلِيمِ كَوَا لِي أَسَدِي وَصِيَّتِي
 وَهُوَ دَرِگَاهِ رَبَانِي مِثْلِي دَرِگَاهِ رَبَانِي مِثْلِي دَرِگَاهِ رَبَانِي مِثْلِي
 وَالدِّي جَعَلْتُكَ بِالْمَقِي سَيِّئًا لَكَ دَخَلَ السِّرُّ فَرَزْتُ عَلَى جَمِيعِ الْمَلَائِكَةِ بِأَسْمَائِهِ

رسول الله مثل
في منهاير فقد اتيه في ملكية السيرة
رسول الله لولاك لما عرف المومنون
في منهاير فقد اتيه في ملكية السيرة
لا يجل لجل ريان في حجة الايطي في منهاير
الى عبد الله بن اسعد بن زيد في ملكية السيرة
الله انتهت ايامه الى القدين وسيد المسار
التي في على ثلاث ايام الى القدين وسيد المسار
في فاما النماذج الى حجات العبيد
او المسجونين في الشرف الى حجات العبيد
والله اعلم بالصواب
قال ان علي بن ابي طالب في ملكية السيرة
التي في على ثلاث ايام الى القدين وسيد المسار
في فاما النماذج الى حجات العبيد
او المسجونين في الشرف الى حجات العبيد
والله اعلم بالصواب

وقال السدي وعنه ابن أبي حاتم
 وهم مائة من قسري الشام
 الذين يقيمون الصلوة ويؤتون الزكاة
 والمواظبة لله ورسوله والذكر
 في غالب ابن عبد الله
 سبحانه والمواظبة لله والذكر

[illegible]

انما معناه ان الله تعالى قد ورد من قوله تعالى في آية ذكر لفظة
في هذا وقد ورد من قوله تعالى في آية ذكر لفظة
انما معناه ان الله تعالى قد ورد من قوله تعالى في آية ذكر لفظة
في هذا وقد ورد من قوله تعالى في آية ذكر لفظة

ما لم يرب من ذلك ان الله تعالى قال الذين آمنوا الذين يصيبون الصلوات ويؤفون الزكوة وهم كاعون ولا يعلم من ذلك الا الله

تفسير علي بن فضال او ثبت شاه ولايت عليه السلام

وقد ذكره تعالى في آية المباهلة لم يلفظ لم يلفظ في قوله انفسنا وانفسكم لا نقس وسأؤنا

واكثر كتاب ما احدثوا فضائل علي بن ابي طالب اكثر مما يدرى حديثه
روايت في جرحه من اصله عليه وآله في منقبت جده كفي اگر ساری اشجار دنیا قائم من آفتاب
در باجده سیاهی رقم کی عین بن دانش ثابت با هم کین تو بی فضائل علی علیه السلام تمام نگین
و سر وی قال رسول الله علیه وآله السلام ان الله تعالى جعل له خلی علی
بن ابي طالب لا یحصى عدد ذلک غیره من ذوقین سی یروایت کی اگر خبر
صادق فی حدیث ذوقانی تحقیق که حدیثی علی بن ابی طالب که اسقدر فضائل علیایی بودی
الله کی سر او سخاوتی بی بین و کی من ذکر قصیده من فضائله من غیر انما غفر الله
ما تقدم من ذنبه وما تأخر و لو انی یوم القیامة یذ نوب الثقلین
بویان کری او کی شایسته ای ایک فضیلت که او در دین بی ناما هو صاحب کرامت کوهی
تعالی شایسته اول و آخر او کی شایسته اگر چه روز قیامت ده شخص ذنوب ثقلین بی ای شایسته ای
ضمن کتب قصیده من فضائله لم یزل اما لایله یستغفره ما یقی من ذنوب
الکتابه سر هم پس جو کی ایک تعریف یا صفت که می محمود کرامت سی شاه ولایت کی
همیشه ملایکه اوس کاتب کی ابی طالب مغفرت میگی مادی که اثر هر صغیر و بکارین فی دنیا
ومن استمع قصیده من فضائله غفر الله له الذنوب الیه اکتبها بالاذن
والاستماع جو من بی کوئی فضیلت سه و اوصیای جو کی کاتب مغفرت و خط که
ساعت سی اونی پسید کی ومن نظر قصیده من فضائله غفر الله له الذنوب
الکی اکتبها بالانظار او جو بنده خاص داو شوق سی و بی طرف ایک منقبت سانی کو کی
خانی اکبر شکی کا اوسکی ده شاه جو کسب کی نو کی نظری سابعی برتری علی هر شریسی
اوس غیر شری که پاک شری پایا جو من ولادت جو سی جید و فائده جو کجه پایا سانی

وقد ذکره تعالى في آية المباهلة لم يلفظ لم يلفظ في قوله انفسنا وانفسكم لا نقس وسأؤنا
و ذکر تعالی فاطمه بانظرا لجمع تعویله و سناؤنا
و ذکر آیه کی بیان زهد و فی الدنیا و فاضله
ما یسیر من آیه من کتاب سبط ابن الجوزی
الزمانی فی فضله علی سیدین عجله فی داره و سنی
علی علیه السلام و این فی فضله علی سیدین
و هو جالس علیه قیامت یا امیر المؤمنین
ملک المسلمین و الحاکم علیهم و علی بیت المال
و ابی طالب الوفاء و علی بن ابی طالب
و من منقلبون الیه من قریب و من مضلک
ابن فضال و من فی قریب و من مضلک
یوما و هو یضعف نفعه نقیصت ایضا فیه
هذه النمل الخ یضعف نفعه فذل علی حب الی
من دیکم و افرانک ده ایمن ایمن خالو کی
باطلا قال ابن عباس ما کان یاکل الا من شئ
کان یأینه من المذنبه و من سنا سنا
یضعف الی عبد الله بن ابی طالب یضعف الی
علی علیه قیصفا نازیلا اذ من باغ الظفر
واذا لسانه کان من نصف الدبابة و سنا
یضعف الی سیدین عجله فی داره و سنی

برای طالب القصر فوجد ان رجلا من
بریه صفیة بنی خازن را جید و سنا
و فیه و عیفة از سنا را جید و سنا
ابن و فیه و عیفة از سنا را جید و سنا
ضال و فیه و عیفة از سنا را جید و سنا
کان مضطربا لله

و هو جالس على المنبر
والسماون فقال اسلمت هذا الله هم
يا ايها المؤمنون فقال اسلمت هذا الله هم
في بيان رسول الله صلى الله عليه وسلم
تيمري مجلس بيان فضيلة او زفت شاه ولایت علیه السلام

السلامين على باب المسجد
و هو جالس على المنبر
والسماون فقال اسلمت هذا الله هم
يا ايها المؤمنون فقال اسلمت هذا الله هم
في بيان رسول الله صلى الله عليه وسلم
تيمري مجلس بيان فضيلة او زفت شاه ولایت علیه السلام

حرب و ضرب کی صفت میں عالم امکان بھاری پھر غضب کی تہمت سی شاہ بی جان کاسپ ہائی
قوت او طاقت اور بے شک قدرت الہی کی زور پھر ملائکہ اور بازی بہتری زیادہ ہی فعل سے
بنگ غیب میں جب لشکر ہو فی ٹیش کی ہر دو دنیا سیف اللہ کی تاتہدی گری وار و گیر میں سپہری
ایک جہود مخالفین سی اوٹھا کی نگینا سپاہ میں اپنی جاک چپ رہا شہر ہندی غرضی میں خندق
چاند کی تاتہدی باریا جھلنے دیکر کی ایسا ملاکہ سارا قلعہ زلزلہ میں آیا وہ دروازہ جی جالیس آدمی زور
بند کر کی اور دیسای مگر ان کی شکل سی ہوئی یہ اندہ فی بہت کو اوٹھا کی جہای ڈمال تھیں
ایسا جہاں ہوتی جہ فوج عدو کو میدان و غاسی بھگا دیا خندق میں کود کی اوس جہاں کیو کو
عوض مل اوٹھا گیا تاکہ سارا لشکر اسلام اوس سپہی گذر کی جہاں میں داخل ہوا نہاد
اور بہت عالی خاصہ تھوڑی وہ تھی کہ سپہ سالار تغیر جونی ہمیشہ پوری کی جس جیسے کلا
کوئی آیا این الی طالب سی فوراً ہی پایار و بہت سی کہیں لڑائی میں ایک شہر کی تلوار کو کا
حضرت پھر خانی شہر کو اوسکی رو برو پھیر گا وہ تختہ ہو کی بولای صاحب و انفسا رشیع عطا
ایسی بھگام کارزار میں اپنی سیف کو کسی بھی دیا بھگا کہ دشمن میں ہتیا شہی کا نام کہیں نہیں یاد نہا
ہندہ و زانی بہا جب تونی نہ عایا ہا کا پھیر کر مہی اسید عطا کر تیری سوال کو پور انکر تا وہ کا
دور کی کرش و سا پر گدہ صدق دل سمان ہو کی ساتھ رہا بھل ہی ایک سفر میں پھر خراج
مالک سپہرہ تاج مل آئی روئی ناگی جھنڈہ و دل سولہ فی فہر سی سپہرہ پایا پوری کر مہاد
عرض کی با مولار وئی ہی دسترخوان میں بند ہی کہا جی دسترخوان وہ فہر فی التماس کیا و
اوسپر لہ ای فرمایا شہر کی ساتھ غایت کردہ غلام بولای اقا بارکش قطار میں چلا جا آئی
ارشاد ہو اساری قطار سیخو کو خوشو قہر جلدی پشت ناقہ سی کو پڑی دور جاک خایف ٹہری ہی
جناب بی پونچھا تم کہوں یہ گہر لئی گذرش کی سا دور یای کر مچش میں ہی امروا کو کھڑا

ان قوم انقصوا علی لہر ابطالب و ضعیفہ
فخر اللہ و کثرت علیہ و صلے علی النبی و آلہ
ما قبلہ ثم قال حدثت عنک اسلمت قال الفخاک
عن ام سلمة قالت بیانا رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
جسلیت نادا و تکتیم رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم
عندہ قلت بانی و اوس ما افضلت بایر حو اللہ قال
انہ جلیت لہ تہمت و ہو ہی زور و ہو
ناہم تہا ہی بعض جہادہ قال زدو ت علیہ
فہر فوجا تہ تہا تہا تہا تہا تہا تہا تہا
برفہ قال دقتہ بن مصدقہ من بعد اللہ
قمام الی حلقہ تہا تہا تہا تہا تہا تہا تہا
فی طلاق لکامہ فقال انسان اصلہ فقال ہو
جناک و انت ام المؤمنین فقال اصلہ فقال ہو
طلاق لکامہ بنعت الی مجمل فضائلہ عن
فہر اللہ ما کلاک فقال عمر و نکات لکامہ
فہر اللہ اظہار ابطالب و ضعیفہ
اللہ یقول لوان التہات و الاخرین و صفت
فی کتہ و زدن ایمان چلے لڑنے ایمان چلے
و نہا برفہ الی مجمل کتب قال زور و
طالب التہمت یقول فی چلے فقال اللہ
یا محمد قال ایمان و حکمت قتال
ابوطالب اچلے یا مجمل تہا تہا تہا تہا تہا

۱۲۶
و داؤد قلم و ہدا یدل علی
اسلام الی طالب کا مقدم ہے
بیان اندہ ازب الناس من
و رسول اللہ من مسند بن حنبل
۱. فہر الی عبد اللہ بن حنبل

بها حقوق الاصحاء فيا اهل الازمة من هذه و نظامه لا يبيح
نضاف انظر في مقابلة النص الصحيح
الاجتهاد في مقابلة النص الصحيح
الصحيح الثابت من كتب صحيحكم

فی القدر جبر فی سیدنا
 نبین عن ابن عباس قال لما
 نزلت هذه الآية قالوا یا
 رسول الله آمن فی انما هذا
 الاذین فحببت علی ما
 قال علی فاطمة وایاها
 قال وایاها هذا الاذین ما
 حدیثنا به ابن عباس
 فی القدر جبر فی سیدنا
 نبین عن ابن عباس قال لما
 نزلت هذه الآية قالوا یا
 رسول الله آمن فی انما هذا
 الاذین فحببت علی ما
 قال علی فاطمة وایاها
 قال وایاها هذا الاذین ما
 حدیثنا به ابن عباس

فی القدر جبر فی سیدنا
 نبین عن ابن عباس قال لما
 نزلت هذه الآية قالوا یا
 رسول الله آمن فی انما هذا
 الاذین فحببت علی ما
 قال علی فاطمة وایاها
 قال وایاها هذا الاذین ما
 حدیثنا به ابن عباس
 فی القدر جبر فی سیدنا
 نبین عن ابن عباس قال لما
 نزلت هذه الآية قالوا یا
 رسول الله آمن فی انما هذا
 الاذین فحببت علی ما
 قال علی فاطمة وایاها
 قال وایاها هذا الاذین ما
 حدیثنا به ابن عباس

باسمہ سبحانہ فی الحشر مبارک او مبین فروکی اور سو گنجائش ایسا ای حلوانک و بومین چکا
 معلوم نہیں فی ایتہ تیرا کیا ہی پھر گشت کو صاف کر کی بولی او نہا لو اسی بیجا کی کسی دوسرے کی دود
 ایک روز مکان بیت المال میں حضرت کا جبر و موافق چاندی اور سو فی کوفہ اہم و کیتی ہی کا
 ای زو سیم دنیا سیری سوا غیر کو فسر یہ دنیا میں ہرگز تیرا فریقہ ہو گا ہمیشہ عیسیٰ تیرا اور زور
 رہو گنجائش تمام دولت اور مال کو اوٹھو یا یہ فقرا کی سالیکن اسلام کی واصل ہو جائیداد و پانچ کی
 بدست میں جو سلطنت ظاہر فی کئی خشت عمارت باہم نہیں جوڑی جب دنیا سی دار کا کو شریف
 ایک کی تو ایک درہم نہیں چوٹی بہت تر منہ مال کہ نعمت میں حلال جہا کی حساب ہی اور دولت میں
 حرم عالم کی عذاب و عتاب ہی بدقتل بعض ہی ایک درہم تیرے علیہا اسلام کو عارضہ بیماری لاجن
 والدین اور ساری گہنی بہت سوت اداسی نذر کار و زہر کا شام کو افطار کی لئی ہر ایک کی تو
 ناان بخر پانی جب ارادہ کہا کی کا جو اتو فقیر سائل کی آواز کان میں آئی محمد بن جبر و سنا علی شری
 عدلیت لام فی انما حصہ پہلی او سکو حوالی کیا پھر فاطمہ زہرا کو سستی معلوم نہا علیہم اور فخرہ فاطمہ لانی
 اپنی روٹی کو اوٹھو ادا یہ قط پانی پکی دوسری کھا و زہر دہا یہ فقرو فاطمہ میں نہایت طاقت اور
 سہر و فاطمت کا مزہ کچھا اوس روز ہی ہر کھا شام ہوئی ایک ایک روٹی جو کی سکو ملی پھر
 دروازہ کرم پر دستک طلب نکالا سہر و فاطمہ لانی انما حصہ او سکی داسی میں فاطمہ سب گھر کی کو
 دیسا ہی کل میں لای پانی ہی افطار کر کی دل پہلا ہی تیری دن پھر ہی صحت معنی استقامت پیش ہوئی
 گداور پر شاہ و ایا کی آیا انجوت کھا رہی روٹی او سکو ملی اون بزرگوار دن فی میں روز پانی
 کہی اور اپنا کھانا ہو کی فقیر کو خج پانی پکی ہی چن تھا فی اس طاعت کی شان میں سوزہ کل
 خانہ دل منہ دایا منزل فقریف میں سب سہرا اس کی خبر و ستر ان کھرا یا اسب تصور کی جا کھا ستر
 ہر مزہ خور و فریاد و اہی اسس حادثہ جانما میں صبح و ساجو اہم غرابو از کہ میں دن غلام کھا

انما یا علی ال محمد من هذا اللیل
 ہوا لا خیر من هذا اللیل
 فقال لہا ابوبکر فی سمعت رسول اللہ
 و ما یطیان امرضہ و سہم من فیہ
 یلستان میرا حصہ من رسول اللہ
 قالت ان فاطمہ و ابیاس انما یا ابی
 کتاب السقیفہ میرا حصہ از مالکین و من
 والی ابیہم قال علی علیہ السلام فی حقہ
 فی القدر جبر فی سیدنا
 نبین عن ابن عباس قال لما
 نزلت هذه الآية قالوا یا
 رسول الله آمن فی انما هذا
 الاذین فحببت علی ما
 قال علی فاطمة وایاها
 قال وایاها هذا الاذین ما
 حدیثنا به ابن عباس

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل القرآن الكريم
موسى عليه السلام من الرسل
الذين جاءوا بالبينات
والهدى والرحمة
من ربهم

من منافع ان الكواكب في هذا
 من الكعبة فحسبت عليه فها صوت يري يري
 هو باب لهم مدينتي ثم ما عليه فقال يا علي
 سلمت مسلمي حتى يكسروا ما عليه فقال يا علي
 وراسه في حجره على فاصل النص
 فخر من تبت الشمس فقال رسول الله
 ان كان علي على طاعتك فاني انا
 فانه في دياره الشمس في ايامه
 اية ما طاعت بعد ما عرفت وها في
 الى ما فتح قال رسول الله فاني
 وحققت صاقل العصم في الشمس
 ان ان يقط النبي فخر في
 ان ان يقط النبي فخر في
 استقط قال ان ان يقط النبي فخر في
 ان ان يقط النبي فخر في
 ان ان يقط النبي فخر في

[illegible][illegible][illegible][illegible]

ان النبي يوردها للناس الى مادي
 فيكونوا كان قوت النعماني
 الشك في ذلك في مادي
 فاما الناس الى علي فاخذ
 صبيته في ضاحك فظن ان
 الطمطم لم يقر فاحذر
 في ان الحظ لم يقر فاحذر
 في ان الحظ لم يقر فاحذر
 في ان الحظ لم يقر فاحذر

تيسري مجلس شهادت امير المؤمنين عليه السلام

مگذری تھی کہ حد و اندازین کلم کو جماعت محبین پر مکی لائی بیشکین باغزی چار طرفی گیسری نمشت
 ملاست کرتی مارتی سجدین ائی ثم انکبت الحسن علی وجهه ابيه یقبله وقال له
 یا اباہ فلم یجبه و کان فایما فکره ان یوقظ من نومه اوسوت امام من
 علیه السلام یکبیر و یحکان پدر پر چکی رخسار شہید انوار سرور کی بوسی ائی بکار کی اوسنی کا
 اسی بابا یہ تہا را قائل دشمن خدا گر قار اید ولایت ماب غش میں سوتی تھی کچھ نہ بولی اما
 حسن علیہ السلام کو ناگوار ہو کہ بیدار کریں چپ رہی فرقد ساحتہ قرع فتح حینہ
 وهو یقول امر فقولانی یا ملامکہ دینی تہو مری وینید کا خطہ رہا پھر پھر
 جاکی انھیں کو مین آواز صنیعتی فرمائی لکی اسی فرشتو سیری رب کی مہربانی میں اوہا
 تنخانی دنیاسی تمام راحت کو مارتی سہنچا و تروای قائل ہی زخم شیر سی ابراہیم
 اقدس کا بہا تہا کہ صوت اور جامعہ حضرت و امن مصداک بھرا تہا دم بدہم صغوبت زہر
 غش آتی ہر مرتبہ شیون مولیان اور فرزندانی چونک جاتی جسین خلائی سی جواب سوال
 کرتی روتی بر عباس و عون و جعفر و محمد و جعفری لکی کھڑی دیکھتی جان کہوتی فقال کہ
 الحسن هذا احد و الله وعد و لک ابن ملکیم و قد حصرت بین یدک یا رب لیس
 زہرائی بکار کی کہا اسی بابا ہکو عمدہ ہر اسی تہا راندوی قائل دشمن خدا گر قار اید یا رب
 قال ففتح امیر المؤمنین عینہ و نظر الیہ و هو مکثوف و سیفہ
 معلوق فی عنقہ شاد لاشی فی شیم حق میں سی اوس کور باطن کی طرف دیکھا باز دست
 سر کھلا توار کا طوق لست گردن میں پڑا تہا ثم التفت علیہ السلام الی ولیدہ
 وقال له امر فونی یا ولید یا سیرت و امر حہ و احسن الیہ و اشفق علیہ
 پس علی ابن ابیطالب امام حسن کی جانب نمشت ہوئی سفارش میں دشمن جان کی یہ عزت کی

فقال لیس اللہ اکبر علی احوال الدین و احوال العنہ
 و مرض الیہ و سالی و احوال الدین و احوال العنہ
 و ان من اولادہ و ما من مادی و ما من مادی
 و من کتاب شرفات الشو لا و جدد اللہ المرنج
 فی الخیر و الراج مثله و منہا سی ائی حارون
 العبدی قال کنت اری ذی الخراج لا اری
 فیہ خصلت الی ابن سعید الخدری فی صغیر
 یقول امر الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 و انہ قتل الی الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 رمضان قال قالوا حدیثہ لیس فیہ
 قال و لا یطعن بن ابیطالب فقال و انہ
 و من من قال نعم قال الی جلالہ فقال و انہ
 قال ابو سعید فہا ذی من نہ یجیب مناقب
 و من مناقب الخیر فی فیہ الی ابیہ
 قال من صام و صام فیہ عشر فی الخیر
 قال لیس اللہ اکبر علی احوال الدین و احوال العنہ
 و من کتاب شرفات الشو لا و جدد اللہ المرنج
 فی الخیر و الراج مثله و منہا سی ائی حارون
 العبدی قال کنت اری ذی الخراج لا اری
 فیہ خصلت الی ابن سعید الخدری فی صغیر
 یقول امر الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 و انہ قتل الی الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 رمضان قال قالوا حدیثہ لیس فیہ
 قال و لا یطعن بن ابیطالب فقال و انہ
 و من من قال نعم قال الی جلالہ فقال و انہ
 قال ابو سعید فہا ذی من نہ یجیب مناقب
 و من مناقب الخیر فی فیہ الی ابیہ
 قال من صام و صام فیہ عشر فی الخیر
 قال لیس اللہ اکبر علی احوال الدین و احوال العنہ
 و من کتاب شرفات الشو لا و جدد اللہ المرنج
 فی الخیر و الراج مثله و منہا سی ائی حارون
 العبدی قال کنت اری ذی الخراج لا اری
 فیہ خصلت الی ابن سعید الخدری فی صغیر
 یقول امر الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 و انہ قتل الی الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 رمضان قال قالوا حدیثہ لیس فیہ
 قال و لا یطعن بن ابیطالب فقال و انہ
 و من من قال نعم قال الی جلالہ فقال و انہ
 قال ابو سعید فہا ذی من نہ یجیب مناقب
 و من مناقب الخیر فی فیہ الی ابیہ
 قال من صام و صام فیہ عشر فی الخیر

ابن ابیطالب اصیبت مولا فی کفہ
 فقال لیس اللہ اکبر علی احوال الدین و احوال العنہ
 و من کتاب شرفات الشو لا و جدد اللہ المرنج
 فی الخیر و الراج مثله و منہا سی ائی حارون
 العبدی قال کنت اری ذی الخراج لا اری
 فیہ خصلت الی ابن سعید الخدری فی صغیر
 یقول امر الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 و انہ قتل الی الناس بنس فہو اباب و ترکوا
 رمضان قال قالوا حدیثہ لیس فیہ
 قال و لا یطعن بن ابیطالب فقال و انہ
 و من من قال نعم قال الی جلالہ فقال و انہ
 قال ابو سعید فہا ذی من نہ یجیب مناقب
 و من مناقب الخیر فی فیہ الی ابیہ
 قال من صام و صام فیہ عشر فی الخیر

مجلس تیسری شہادت علی مرتضیٰ علیہ السلام
 سال سالی چندی واقع ہوا
 منی میں قتلہ و اسرار اللہ تعالیٰ
 مجلس تیسری شہادت علی مرتضیٰ علیہ السلام

تشریح دین و وصیت رسالت کو ماننے کا قید رکھیں تو نہی اور غلامی بدتر نظر خات
 دیکھیں و قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ النَّعْفِیَّةِ ثُمَّ إِنَّ أَبَا قَالَ لَجُلُوهُنَّ إِلَى مَعْصِيَةِ مَصْلَاحِي فِي
 مَنَاصِبِي مُحَمَّدٌ حَفِيفِي رَوَيْتُ كَيْ هِيَ جَوَاهِرُ وَسُقُوتِ شَاهِ مُرْدَانِ مِیْرِی وَالدِّیْنِ اَمْرِ a

سماہ کتاب الاولیاء و ذکر ابوالعباس
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار

تشریح دین و وصیت رسالت کو ماننے کا قید رکھیں تو نہی اور غلامی بدتر نظر خات
 دیکھیں و قَالَ مُحَمَّدُ بْنُ النَّعْفِیَّةِ ثُمَّ إِنَّ أَبَا قَالَ لَجُلُوهُنَّ إِلَى مَعْصِيَةِ مَصْلَاحِي فِي
 مَنَاصِبِي مُحَمَّدٌ حَفِيفِي رَوَيْتُ كَيْ هِيَ جَوَاهِرُ وَسُقُوتِ شَاهِ مُرْدَانِ مِیْرِی وَالدِّیْنِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ اَمْرِ a

تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار

تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار
 تشریح طریقا و اولیاء کبار

[illegible]

مصر و کاهن خدای مصری
 حتی آنرا فدیه علیه و قتل
 مطلق مافی دان و ثبات
 الفتنة من الظلم الذي جنى
 عليه ولم يكن بعد الخلال
 العائنه في زمان امير المؤمنين
 منین علی کرام الله وجهه
 بعد الاتفاق علیه و عقد
 البیت له فاولاخر و عقد
 و الزیال بکله شمل حاله
 الالبقت ثم نصب القتال معه و بعض ثبات
 بجنب الجبل و المنی انما جعله ابن الجوزی
 ارا فاذكر انما الزیال بکله شمل حاله
 وقت الاضراف و هو في النازل و لما
 عليه السلام شرب قاتل ابن صفية بالنار و لما
 طلقة فرماه مروان ابن الحكم بهم و قتل الاخری
 فخرمیا و اما حادثة و ضل الله عنها و كانت
 حادثة علی ما فعلت ثم ثابت بعد ذلك و حجت
 و الخلاف بنید و بین حقایق و معاد و غیره
 و خلافة الخارج و حمله علی التکبیر و کماله
 و بینة و بین الشیعة الماروفین بالله و اولادهم
 و قولا و نصب القتال معه فضلا ظاهر استوف
 و الجبله کان علی رضی الله عنه من الخلیف
 معه فظهر فی زمانه الخواص علیه مثل الا
 شعشع بن قیس و مسعود بن فذک الثقی و
 بنی بن حبیب الطائی و غیرهم و کذلک
 و جاحه معه و من العزیزین مثل عبد الله
 و الفضلاء و صدق فی قول النبی جلیل القدر
 بهک اثبات فی حبه و محب و بعض قال و فی
 اختلاف جده و الثاني الاخری
 الاختلاف فی الامامة و الثاني
 فی الاصول و الاختلاف و الثاني
 بقت بالاهان و الاختیار و الثاني
 القول بان الامامة بیئت با
 و النبیین فمن قال ان الامامة
 بیئت بالاتفاق قال بالامامة کلی

وكان انزل الله قدرا مقدورا فاعلموا اني شربت الجميع ولم ابق لا سبيهم
 شيئا من هذا الا وانه اخبر رزقي من الدنيا فبالحق عليك يا بني الاما
 سقيته مثل ما شربت ثب جاب في افسوس من فرما يا بني ر دووني لياسا راجو
 تقديرتها اوسى انا طور و كما يا بهاري قيدي كي نام كوداسي زله جالو و نياسي آخري
 رزقي سيراها قسمي نهين يا حسن جعفر ميني بيا ابن نجم كوبي اوتنا كاسه بجر دنيا فجل
 ذلك فشر به حسب الارشاد ايك قرح ليجاك اوسكو هني يا كرم ساقى كو رسي يا بني
 هو كي شقي في زهر ماريا اور سر بلا يا قال محمد بن الحنفية لما كانت ليله اخذ
 وعشره بن و اظلم الليل جمع اولاده و اهل بيته و ودعهم فتر ايد و كو
 السقم في جسده الشريف حتى نظرنا الى قد منه قد احمرنا جديا حشر
 كما حسب شيب بست و كم رمضان آني ما ورا ندي سيري ظلت ما تم كي جهان ازنان مين جهاني كو
 جاب في ساري اولاد اور اهل بيت كو فراهم كيد و ارج باريسين مين و ارج الم اور صدمه حشر با
 زهر كي شدت في بدن اقدس مين سيرايش كي ديهان تك جوباي عرش پايه تمام شري دنا
 چري علامت رويه بشره سي پاني هو كي اوداسي نظرون مين تجرم لاني فذكر في ذلك كينا
 و آيسنا منه بهر حال سخت ناگوار گذري چنين سي شادين كي اميد قطع هو كي فم حشر
 فبلا فذل الناس عليه فامرهم و نهاهم و اوصاهم بست محبت ماري غم كي
 دروازي سي جدا نهو كي اقا كي خوش الفت مين و نوات ميئي اور كبري روي محب صبح صبيست
 دشواري مين و كهاني دي ملون في اجازت سي اندر جاك زيارت قدم سرور كي حضرت في او
 انحر و ف او نهني شكري و صيت فرماي گويا و اخري ملاقات قدرتي كبري سيرايش فم
 عرضنا عليه المأكول و المشروب فابى ان يشرب پس او كي باس آب و طعاما

بیت بالاتفاق قال بالامامة کلی
 و النبیین فمن قال ان الامامة
 بیئت بالاتفاق قال بالامامة کلی
 بقت بالاهان و الاختیار و الثاني
 القول بان الامامة بیئت با
 و النبیین فمن قال ان الامامة
 بیئت بالاتفاق قال بالامامة کلی

[illegible]

ثم اجري الى الامام الحسين ثم ابنه ابراهيم الاسير
فيقول ببيعة الله المنصور وقتل في الحامية
وهم من اجري الوصيفة في اوله
الحسين وقال بعد ذلك يا حاتم ابنه
يا حاتم بن الحارث بن فكاك عليه السلام
يا حاتم بن فكاك
فانظر

[illegible]

فأخذت من هذه الخبزة فبقيت في قاعها الأجر
أحمد الله سلطان مثل سيدى شباب أهل
الجنة غيرت قلوبهم بالله هل قلوبهم
فأخذت من هذه الخبزة فبقيت في قاعها الأجر
أحمد الله سلطان مثل سيدى شباب أهل
الجنة غيرت قلوبهم بالله هل قلوبهم

قال فاشهدكم بان الله اني فاضلت على
قائمه رسول الله وانتم تتقاتلون باعد
تقرب القرآن وانتم تتقاتلون باعد
على ناصيه غيره قالوا اللهم لا
فانشدكم
ومن السماء لا سيف الا
ولا فاضل الا على غيره قالوا اللهم لا
فانشدكم

وہ رسولہ تم قضی خبیہ حلیک السلاطہ آخرین کرا کرا عیشہ کی بدوح شریف سینے
منجھای جس دی راہ جنت ل قیعد ذلک صرخت ذنیب بنت حلی و اتم کلثوم
و جمیع نسائہ و قد شقوا الجوب و کطوا الخدود و داسو ق ساری مرد و
چوٹی بڑی اقربا شاہ اولیا کی بالین پر جمے کئی تہی ہر ایک سانٹھو لاسی محو شور و بجا ہو
نئی ناگاہ زینب خاتون بادل پر خون مرکب پرسی چلا میں اتم کلثوم جمال حسنہ و نالہ علیا
اور حسنہ یاد ای بابا میں بلبلایں زبان بنی ہاشم فی قلعہ مشیون سی شور و جگر کو اوٹھا کر سیا
چاک سر پر خاک اکٹھو سی دریای سیر شک ہایا میں اور حسنہ پیش کی نوخ و اما لاسی
بجائے بیابانی پر سر طرندہ کی چھائی میں تنہا ایک طرف حسین والد کی چھائی میں بیٹھی ہو
تھی دوسری جانب محمد خنیفہ عباس و عون و جعفر و دیواری لکر کی جان کوئی کوئی
آواز آہ و زاری عالم بالا کو تہ و بالا کرتی معلوم کو قرت مای سولا طی اقامین فکر سی
کرتی بہ کائنات غم اور الم فی جن و انس کا قرا کہو یاد جائے صبر و سکون کو ملائکہ کی غم سو کو
ڈبویا و امر نعت الصبیحۃ فی القصر فلعلم اهل الکوفۃ ان امیر المؤمنین
قد فیض جب یہ صدمہ بجای صحبت حسنہ اقصر عملا ی حرم کبریا سی بلند ہوئی اگر
ہر دم گوش بر آو از تہی سب فی جانا کہ امیر المؤمنین فی قصا کی فاقبل النساء و
وہ ہوں اقوالا و صاف صبیحہ عظیمہ فان شئت الکوفۃ یا ہلما و اکثر
لجاء و الخبیث راوی کہای سیر سیمہ عورت اور مرد اپنی جاسی دوری ہر ایک
قول پر غول قیامانہ سہ و پارہ نہ بڑی اتنا صدمہ ہو کہ زبان پر دشمنیں جوش خروش
نہ خود نکلیں ہر حال اور گہری دل و لاکا شو محبت چھائی کوئی سپیدی دارا مارہ جلین ہر
دہ و ہزار دہر کیا تم پر پانہ لاکہ زینب کو کوشل زلزلہ شہر الایاکو فی جوں سما کی واقعہ

فَقَالَ فَاذْكُم بِاللَّهِ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِن ثَمَرِهِ إِذَا أَثْمَرَ وَلَا تَذْكُم بِلَا إِلَهِ إِلَّا اللَّهُ ذُكِّرُوا وَلَٰكِن يَلْفُوفُونَ سُلُوكًا يَلْفُوفُونَ يَأْتِيهِمُ الرِّزْقُ رَغَدًا مِّنْ دُونِهِ يَتُوبُونَ عَلَيْهِمْ قُلْ أَطِيعُوا اللَّهَ وَأَطِيعُوا الرَّسُولَ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ اللَّهَ وَرَسُولَهُ عَذَابَ اللَّهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ

کونی را به من مضطرب و پریشان پیر تا کیون حاضران بزم سدا هرگاه اوس روزم می
روبان بار پاتی تو سوا کی حادثه شهادت بین کیا حال بناتی اگر جرات سر و سی لبو بنای
تو پی فرقی کی دستار و رکلاه و کثر الصبیح بالکوفه و قباها و دونه ها و
جسم قطار مکان ذلک کیوم مات فیدرسول الله فود اور شیون کوفی کولا
اور قبا بی شهر و اطراف میں وہ دہوم می ہو ایک جیسا مدینہ میں یوم وفات کو سو ہی اعلیہ السلام
والہ کی غلغلہ بجائتا تھا اظلم الليل قتیق افق السماء و انزلت الارض
و جمیع من علیہا بکثرہ جب دفن حضرت کی شب محنتی در دست روزگار می
لباس صبیح پیرانی افاق آسمان میں خونباری غیر و کیمیا زمین کا نالہ اور فغانی فحش
اور ہدایت بھر پور این ہر طرح کی ظلمت سو گواہی تھی دوسری دن تک شدت عذاب آدہ کے
طاری تھی و کاشمیع جبکہ و تسبیحانی الهواء فیکلنا انہا اصوات المادکہ
فلن یزال ذلک الی ان طلعت الفجر بموایں با یک تسبیح اور ٹریل بکوسانی دی فتر
صدی تقدیس تخریب مولا میں پیران لی دیابی طلق اور طلال کا یون ملاطرا با یک دست
صرت می گریبان صبح چاک ہوا بکر کثر یقوت الاصوات و سمعنا لها فاصوت
یکمعه الماصرون ولا یرون شخصہ پیر ایک مرتبہ غیب سی ایق فی نذابی طبع
حزین سی یہ شیر شریف رفدای کی نظم پر پی حاضرین کو مضامین اتہال کی شمار ساحت میں
لاک پیرنی والی کو چپہ ڈھونڈ پاتی بنانی حشیہ ینفخی وعلانی ثم اهلل انی
فدا لمن اقصی قبیل ابن ملجم جان اور مال قوم اور سبیل ایل و حیا میری فدا ہوں
اوس ظلموں کی جو تیغ ابن ملجم سی مالکیا اوسکی ضد نہایت اور والی منہم رہی علی مرتضی
الخالق فی الوفا فہدث لہ امر کان ببيت الخیر و علی علیہ السلام جرتہ وفا کو

رسول الله اناد عوفه ابراهيم قال قال
 ابيك ابراهيم قال اوصي الله عز وجل
 ان يا ابراهيم اني انا عوفه ابراهيم قال
 عهد الا ان يا ابراهيم اني انا عوفه ابراهيم قال

ما لہد الذی لا یفقد
 لا اعلیٰک اظالم من ذلک
 محمد مال ابراہیم خدو
 زاجنی و بی ان بعد
 الاصل من الذی قال الیہ
 جبرائی الذی قال الیہ
 ما لہد الذی لا یفقد
 لا اعلیٰک اظالم من ذلک
 محمد مال ابراہیم خدو
 زاجنی و بی ان بعد
 الاصل من الذی قال الیہ
 جبرائی الذی قال الیہ

ظالمی سی جان کی برتری اور نام سی حقارت والا کی ارکان خانہ خندہم اور زیر و برستی
 علی امیر المؤمنین ومن بکت بلعقل البطا واکثاف وخرم امیر السنہ کی
 شہادت پر چاہی رسم عز اس پر با جبکی ایی اطراف حرم اور چارہ زخم پر شور کجاسی ہنگامہ پر
 واصبحت الشمس المنیر ضیاء ہما لقتل علی لوئہا لون دہم امانی
 نور و ضیا ظلمت برج کا اندھیرا چاہا قتل علی علیہ السلام نظام انجم اور افلاک میں روز افلاک
 وناحت علیہ الجن اذ جمعت بہ جنیا ککلی نوحہا بیت تم غنا کہ
 سوگ میں اتنا سر و سیدنی پستی چین رہی جیسی ما دہ زہد مدہ بی کی لاش پر فوج اور شیر کی
 لفقد علی خیر من و علی الخضر اخی العالم الہادی السی المعظم علیہ
 علیہ السلام سی جو بہترین ساجد اور عابد عالم ہی جان در ہم ہوا وہ امامت ابوجنید کا بزرگوار

دو حکایتیں جو ملا علی قلی بروجہ دینی کتاب فارسی عین البکامین

لکھی ہیں جو اعتبار کی واسطی محمد ثانی فی عربی زبان میں

نقل کر کی ترجمہ ہندی میں ضبط کیں

جب جنین علیہا السلام دفن سی شاہ بدروجنین کی پھری زاہد میں ایک مکان ویران کی جا
 بادل شکستہ اور حال خراب گذری ہوا میں ایسی اواز نالہ شہبازی کہ دل سامعین سی تا
 قرار جاتی و دریافت حقیقت کو شاہزادوں فی اوس گہر میں قدم رکھا تو ایک بیاضیف
 اور بہت ناتوان زمین پر لیٹا دیکھا فرش خاک پر تکیہ کی بدنی اینٹیں سر ہانی دھری کر اہٹا
 حالت تبسیر سنا پوست اور استخوان مانند زین سپر مردہ آنسو بہا تا ہی پوچھا ہی مروانی سرکش
 خوار و زار ہمیں تباہ تو ہو کر یہاں رہتا ہی اور کہاں ہی کہاں تپتا اوسنی جواب دیا میں خانہ
 اور ملو کیس آوارہ وطن ہوں باوجود عوارض تنج اور بلای النور ج و جن ہوں پر سو گئی

ظالمی سی جان کی برتری اور نام سی حقارت والا کی ارکان خانہ خندہم اور زیر و برستی
 علی امیر المؤمنین ومن بکت بلعقل البطا واکثاف وخرم امیر السنہ کی
 شہادت پر چاہی رسم عز اس پر با جبکی ایی اطراف حرم اور چارہ زخم پر شور کجاسی ہنگامہ پر
 واصبحت الشمس المنیر ضیاء ہما لقتل علی لوئہا لون دہم امانی
 نور و ضیا ظلمت برج کا اندھیرا چاہا قتل علی علیہ السلام نظام انجم اور افلاک میں روز افلاک
 وناحت علیہ الجن اذ جمعت بہ جنیا ککلی نوحہا بیت تم غنا کہ
 سوگ میں اتنا سر و سیدنی پستی چین رہی جیسی ما دہ زہد مدہ بی کی لاش پر فوج اور شیر کی
 لفقد علی خیر من و علی الخضر اخی العالم الہادی السی المعظم علیہ
 علیہ السلام سی جو بہترین ساجد اور عابد عالم ہی جان در ہم ہوا وہ امامت ابوجنید کا بزرگوار
 قد ثبت بالایۃ عصمہ الایۃ والایۃ
 علیہم السلام فی حدیث آخر ان
 المؤمنین قائمہ تات الایۃ فاکثر الخیر
 والنظر الی السماء وہی قیول والایۃ
 ولا کذب وانہا الایۃ التي وقفت فیہا
 ثم لا وہی قیول والایۃ التي وقفت فیہا
 فخرج وہی قیول والایۃ التي وقفت فیہا
 فان الموت لا قیات ولا یخرج من الموت اذا
 مل جادیت فلا یخرج الا من داح
 لا یخرج من الموت الا من داح
 لا یخرج من الموت الا من داح

علیہ السلام سی جو بہترین ساجد اور عابد عالم ہی جان در ہم ہوا وہ امامت ابوجنید کا بزرگوار
 قد ثبت بالایۃ عصمہ الایۃ والایۃ
 علیہم السلام فی حدیث آخر ان
 المؤمنین قائمہ تات الایۃ فاکثر الخیر
 والنظر الی السماء وہی قیول والایۃ
 ولا کذب وانہا الایۃ التي وقفت فیہا
 ثم لا وہی قیول والایۃ التي وقفت فیہا
 فخرج وہی قیول والایۃ التي وقفت فیہا
 فان الموت لا قیات ولا یخرج من الموت اذا
 مل جادیت فلا یخرج الا من داح
 لا یخرج من الموت الا من داح
 لا یخرج من الموت الا من داح

فما ربي على وجه الاحقر الا اني
من مقدمه جبريل وسيدنا
موسى واذا مقدمه قماريق
النس والمسين الى السريين
وهو موضوع على السريين
التي هي خمسة اثنواثنا

مقدمه وقال محمد الحنفی
والله لقد نظرت الى البرزخ
والله لم يزل يظلمني
خوشا وحق مستقلا
الموضوع في بيان حال
دخيل الكوفة بالجملة
وتمت في شهر رجب سنة ١٢٠٠
حکایت زن بیوہ روایت عین البکاسی زبانی ام کلثوم رضی اللہ عنہما

عن البکاء والعلول ودموع
الى امامکم والسن يقولون
الافواه الا بالله العمل العظيم والله والاله
ساجدون يا اياه واقتطاع ظهرا من اجل
تعلت البکاء الى الله المستحق فلما انتهت
الى قبرها واذ احد من السراة قد وضع في
السن موزة ثم قام الحسن وصل عليه والي
جفنة فکبر سبعاً ثم قال برة ابو جعفر
سريه وسكتا القرباء واذ انفق قبره فخرنا
ولقد مشوق وسالبة منقور متکوب عليها
هذا ما اذخره البجدة فاني اليه الصديق
الظاهر الطاهر المشرق والبراهمه الصالح
اشواق الحبيب الى الحبيب فرفعت
الياس عند ذلك وخير والحمد لله
المؤمنين عليه السلام قبل طوع الفجر
شديداً واوكل كل من كان حاضر معه وجداوا
الى الحسن والحسين ومحمد وجعفر في بيوتهم
وتعبي وعون وعبد الله فخرهم في بيوتهم
وانصرف الناس ورجع اولادهم في بيوتهم
وشيعتهم الى الكوفة ولم يبق من آل البيت
والناس فلما طلعت الصلح وزعت الناس
الى بيوتهم واولادهم واولادهم واولادهم
فاجتمعوا من بعض العبيد
فقالوا ان انما مات الحسن والحسين
وقالوا ان انما مات الحسن والحسين
عند داسي حنظل من الجنة
والله انما مات الحسن والحسين
فجاءوا وحفظوا في الحنظل

حسین بولی اسی بیوہ اشقی ترین خلق فی اونکی سر پر دھر کی بھی تلواری لگا کی کہ اونکی صدقات سی
شید ہوئی جنت کو حلت فرمائی ابھی پہنی اونکو دفن کیا ہی داس ماتمی داغ تہی ہکو دیای ہ
نامیانی جو یہ خیر مصیبت اثر کو نہا خلاقت ضبط نہی قیاب ہو کی سہ و نہا ہنہ اور سینہ اپنا
پیٹ کی چلایا زار اور بقرار انجون سی دیای سہ شک ہایا ہکتا ہای افسوس ای سو سو کی
اب کون سیری خبر لین کی کو آجیگا صد حیف ای غریب کی پرستار اس ہرانی سی کون کہلائی
واحدتا ایسا شقیق دنیاسی گذر جائی اورین جتیار ہون ، لظلم و جناسی شہادت پائی اور
عزا و مصیبت میں جان سی نہ مروں ہر چہ اوس غمزدہ کو حسین علیہا السلام تسلی دینی گھر
خروش میں سرشک نہیں دم لیتی شاہزاد و نسی تہا کی واسطی اپنی ناما رسوخا کی بھی قہر حضرت پر
پہچاؤ غلام کو جلدی اوس تربت مقدس کی بوی رجح اف ستر استخما و فرزند ان بنول او سکا
پڑکی مزار والد پر لائی ہر انور کی برابر ہنایا الفاظ صبر و شجائی فرمائی اوس روشن لائی
مولای سر اپنا کھایا خال پاک ہنہ میں لگا کی درگاہ خداسی طالب رہا پروردگار بھی قسم دیا جون صبر
تربت کی سیری موت آجائی اب درو فراق میں ایک لمحہ چنیا شاق ہی مروں تو آرام ہی دعا کو کی
درہر اجابت کہ پہنچی مزار شاہ مردان پر جان بقرار بخلی حسین علیہا السلام فی او سکتا شعل کوڑن دیا
جوارا نام سلطان اوصیا میں فقیر کو دینا ایضا اوسی کتاب میں ام کلثوم سی روایت کی حسب
ہمائی جن اور حسین کو تجیز پدیری فراغت لی اور ہکو خبر دی مصنف ماقم حیدر صفدر کی اہلیت سین
المہم فی رسم سوگ اور غزاداری بر پارکھی ہماری گھرین فوج اور بکاسی شہر شہر ہونی لگا حسب
زیادہ ایک عورت کو سر میٹ کی روتی دیکھا یعنی جانا کو فی زن نامیہ سی وہ دیکھا ہی جعفر طر
اوسکا نام اور نشان بھی پھول گیا ہی نزدیک جاک پوچھا ای بی بی تھی عشرتہ رسالت کی
کہ سی زیادہ بتلای زاری وقت ہی اونی جواید ای ای بنت خاتون خان یحییت میں
سین

بکاسی

وستة أشهر متعاقباً
 المناقدين من الأكراد
 والقائمين والمباشرين
 من أصحابنا في القضا
 كما كان رسول الله صلى
 عليه وسلم من ثوبه شق
 من أحكامها ما يقا
 وحاشا ومطرد الكفر
 من جهاد الكافرين
 من فضاء المؤمنين
 وقام بعد الهجرة
 للشركين متخذاً
 إليه واسكنه جنات
 عليه قلائد في المسجل
 ليلة الجمعة لتسعى
 رمضان سنة أربعين
 الرحمان بن سليمان
 قبالاً من ثياب التراب
 بن قيس وقام ثبات
 حاشا سنة أربعين
 سنة ٥٩ هـ
 وبالمدنية سنة
 وهو ابن أربعين
 بالسيف في يد
 عشرة سنة
 تسع عشرة سنة
 اثنا عشر سنة
 أمة ثلاثون سنة
 سنين وأربعين سنة
 وأربعين سنة
 وثمانية عشر سنة
 سنة ثمانين
 سنة ثمانين
 سنة ثمانين

عليه السلام ما يرى شاة حارة فاستخرج منها عرقاً ثم نغعه ثم استخرج
 وإذا عليه بياض الدماغ فقال يا أمير المؤمنين اهد عهدك فان عدو الله
 قد وصلت ضربته الى أقرم أسك الحج من معجزة انه قال رايت رسول
 الله وهو مسيح الفبار عن وجهي وهو يقول يا علي لا عليك لا عليك قد
 قضيت ما عليك فما مكث الا ثلاثاً حتى ضرب ثم قال الحسن والحسين
 إذ أمثت فاجلاني الى الترمي من بخت الكوفة واجلا آخر سري والملاكة
 يجلون اوله وأمرهم ان يدفناه هناك ويعفيا قبره لما بعثه من دولة بني أمية
 بعدة ثم قال ستر يان صخرة بيضاء تلج نوراً فاحفر افوداً ساجدة مكتوباً
 عليها هذا ما ادخره نوح لعل بن ابي طالب قد فاه فيه وعفيا اثره ولم يزل
 قبره خفيّاً حتى دل عليه جعفر بن محمد عليهما السلام في ايام الدولة العباسية
 وقد خرج هارون الرشيد يوماً يتصيد واسل الصيقر والكلاب على
 الدباء بجانب الترمين فجاد لهما سائرته ثم لجأت الطيالى الالكة فجع الحراك
 والقصور منها فسقطت في ناحية ثم هبطت الطباء من الالكة فبسطت الصقور
 والكلاب ترجع اليها فترجعت الطباء الالكة فانضرفت عنها الصقور والحراك
 ففسدن ذلك ثلاثاً ففتجب هارون وسال شيخاً من بني اسد ما هذه الالكة
 فقال لي الامان قال نعم قال فيها قبر الامام علي بن ابي طالب فتوضأ هارون
 وصلى ودعاهم اظهر الصادق موضع قبره تلك الالكة شا كانت امامة
 أمير المؤمنين بعد النبي ثلاثين سنة منها اربعين سنة وعشرين سنة
 منصوصاً من التصريف في أحكامها مستقبلاً للتقية والملازمة ومنها خمسة

ان الظاهر الصادق ثم انهم
 نبي النبي ثم انهم
 والبناء عليهم وجد ذلك في
 وبلغت في ذلك

صلوة الله عليه فالحاج
رحمه الله بان يعجل ان
يكون عليه السلام آتيا في ذلك
بوقوع القتل في تلك
الوقت من تلك الليلة او في مكان
السلامة وان يحل عليه عليه
السلام من ان يثقلنا
في ان يكون ذلك محبة
الشيء في صلوة الله عليه
في ذات الله تعالى كالحاج
كان شاة في القتل في راحة
السلامة مضى ان
سواء ذلك ام قبل ان يوقع واقعه وجواب ان شيخ رحمه الله تعالى

قالوا لعبد الله اعزك الله
 ما لم يكن من الاجل
 فقال لهم يا اصحابي اهلوا
 ان الله قد جعل لسان علي
 اولكم وما العقد ما لذي
 حتى خلفت بغير جارية ولا
 عليك وجس دوابه لا
 فتعد الا ولاية علي بن ابي طالب
 والساد من الامم عليهم
 السلام وعلمهم واحد واحد
 من الحديث فاجابوا اصحابنا وسلم
 وسأوه فقال لهم رجعا ورجعا من الصلوة
 من المسجد الجامع مع علي بن ابي طالب
 من ابيها كنتم قبل ان تخرجوا من مكة
 ان ولا يكون احد منكم على علي بن ابي طالب
 كان حصة بني هاشم من الفضل
 هو جالس يستقرنا فقال يصحوا فقلان وفلان
 من الفضل فجاءه ببلان منها اثنا عشر
 فقال اجتمعوا كما كنتم فاركبوا في وقتكم من الزمان
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام

٢١٤ من طمان
 وَلَا تَكُ مَقْرَبٌ فَقَالَ عَزَّ مِنْ قَائِلٍ إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَ
 يَعْلَمُ مَا فِي الْأَنْفُسِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَاذَا تَكْسِبُ خَذَا وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَمْرٍ
 مَيِّتٌ يَأْمُرُكُمْ هَذِهِ خُصَّةٌ لَا يُطْلَعُ عَلَيْهَا بَنِي وَلَا وَصَى وَلَا مَلَكَ مَقْرَبٌ
 يَا مَعْشَرَ أَهْلِ الْقَضَاءِ فَلَا مَقْرَفٍ فِيهِ إِنْ مَلِمَ وَدَخَلَ وَكَانَتْ تِلْكَ اللَّيْلَةُ لَيْلَةُ
 سِتِّ عَشْرَةٍ مِنْ شَهْرِ رَمَضَانَ فَرَجَّحَ الْقُرَيْشِيُّ أَخْبَرَنِي عَمِّي السَّعِيدُ عَلَى بْنِ مُوسَى بْنِ
 طَاوُسٍ وَالْفَقِيهُ بَنِي الدِّينِ أَبُو الْقَاسِمِ بْنِ سَعِيدٍ وَالْفَقِيهُ الْمُتَّقِدِيُّ بِقِيَّةِ
 الْمَشِيقَةِ نَجِيبُ الدِّينِ يَحْيَى بْنُ سَعِيدٍ أَدَامَ اللَّهُ بَرَكَتَهُمْ كُلَّهُمْ عَنْ الْفَقِيهِ عَمْرِو بْنِ
 بِنِ هَرَّةٍ الْحَسِينِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ الْحُسَيْنِ الْعَلَوِيِّ الْحَسِينِيِّ السَّائِكِ مَشْهُدِ الْكَرَاطِمِ
 عَنْ الْقُتَيْبِ الرَّوَنْدِيِّ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ عَلِيٍّ بْنِ الْحُسَيْنِ الْحَلْبِيِّ عَنِ الطُّوسِيِّ وَنَقَلَهُ عَنْ
 حَرِّ قَافٍ عَنْ الْمُفِيدِ مُحَمَّدِ بْنِ مُحَمَّدِ بْنِ النُّعْمَانِ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ بْنِ دَاوُدَ عَنْ أَبِي
 بِنِ هَرْدِ بْنِ تَامِ الْكَوْفِيِّ قَالَ حَدَّثَنَا أَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ بْنِ الْحَاجِّ مِنْ حَفَظِهِ
 قَالَ كُنَّا جُلُوسًا فِي مَجْلِسِ ابْنِ عَمِّي أَبِي عَبْدِ اللَّهِ عَمْرِو بْنِ عَمْرٍو بْنِ الْحَاجِّ وَفِيهِ
 حَاجَةٌ مِنْ أَهْلِ الْكُوفَةِ مِنَ الشَّيَاحِ وَفِيهِمْ حَضَرُ الْعَبَّاسِيِّ بْنِ أَحْمَدَ الْعَبَّاسِيِّ وَكَانُوا
 قَدْ حَضَرُوا عِنْدَ ابْنِ عَمِّي بِمَقُومِهِ بِالْإِسْلَامِيَّةِ لَاحَةً حَضَرُوا قَدْ سَقُوطُ سَقِيَّةِ سَيِّدِهِ
 أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحَسِينِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ فِي ذِي الْحِجَّةِ مِنْ سَنَةِ ثَلَاثِينَ وَ
 وَمَا تَيْنَ فَيَنَاهُمْ قَعُودٌ يَتَخَذُونَ إِذَا حَضَرَ الْحَلْبِيُّ إِسْمَاعِيلُ بْنُ عَمْرِو الْعَبَّاسِيِّ
 فَلَمَّا نَظَرَتْ الْحَاجَّةُ إِلَيْهَا انْجَمَّتْ عَمَّا كَانَتْ فِيهِ وَأَطَالَ إِسْمَاعِيلُ الْحَلْبِيُّ فَلَمَّا
 نَظَرَ إِلَيْهِمْ قَالَ لَهُمْ يَا أَصْحَابَنَا اعْزَمُوا اللَّهَ لَعَلَّيْ قَطَعَتْ سِدِّي كَمَا يَحْسِبُ قَالَ
 أَبُو الْحَسَنِ عَلِيُّ بْنُ يَحْيَى السَّيْلَمَانِيُّ وَكَانَ شَيْخُ الْحَاجَّةِ وَمَقْدَمُ مَا فِيهِمْ لَا وَاللَّهِ يَا أَبَا

قالوا لعبد الله اعزك الله
 ما لم يكن من الاجل
 فقال لهم يا اصحابي اهلوا
 ان الله قد جعل لسان علي
 اولكم وما العقد ما لذي
 حتى خلفت بغير جارية ولا
 عليك وجس دوابه لا
 فتعد الا ولاية علي بن ابي طالب
 والساد من الامم عليهم
 السلام وعلمهم واحد واحد
 من الحديث فاجابوا اصحابنا وسلم
 وسأوه فقال لهم رجعا ورجعا من الصلوة
 من المسجد الجامع مع علي بن ابي طالب
 من ابيها كنتم قبل ان تخرجوا من مكة
 ان ولا يكون احد منكم على علي بن ابي طالب
 كان حصة بني هاشم من الفضل
 هو جالس يستقرنا فقال يصحوا فقلان وفلان
 من الفضل فجاءه ببلان منها اثنا عشر
 فقال اجتمعوا كما كنتم فاركبوا في وقتكم من الزمان
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام

قالوا لعبد الله اعزك الله
 ما لم يكن من الاجل
 فقال لهم يا اصحابي اهلوا
 ان الله قد جعل لسان علي
 اولكم وما العقد ما لذي
 حتى خلفت بغير جارية ولا
 عليك وجس دوابه لا
 فتعد الا ولاية علي بن ابي طالب
 والساد من الامم عليهم
 السلام وعلمهم واحد واحد
 من الحديث فاجابوا اصحابنا وسلم
 وسأوه فقال لهم رجعا ورجعا من الصلوة
 من المسجد الجامع مع علي بن ابي طالب
 من ابيها كنتم قبل ان تخرجوا من مكة
 ان ولا يكون احد منكم على علي بن ابي طالب
 كان حصة بني هاشم من الفضل
 هو جالس يستقرنا فقال يصحوا فقلان وفلان
 من الفضل فجاءه ببلان منها اثنا عشر
 فقال اجتمعوا كما كنتم فاركبوا في وقتكم من الزمان
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام
 وكانوا على هذا الفيلام

[illegible]

[illegible]

الرحيم بهم
امامنا وشفيعنا في كل امر
وقال الساجد اقرء ما في
الكتاب من غير ان يخطئ
من ذمته قال ان كان
دنيا ابراهيم وكن له اب
بل كان ابن ابنته فغضب اليه
مع جده فالحسن والحسين اولى
ان يغضب الي من رسول الله صلى
الله عليه وسلم

قربانہ کامل جنبہ اکاف
دنیا و امر مان بخلو کلامہ
ان داند و ادان کہ فی الجمع
قال الشیخ علی اصحبتک
فی نفسی قد وجب علی ان
ان هذا الشيخ فاصلا منه
معانی القول لان کمالی
ان احیایا فاما الاخر فما
فانیتہ فاذا اهل السعید و
کمال الدانی وین بدیہ فبقی
شیر عشر ویتصدق بہا تم قال هذا کلامہ
اللسان کا انحصار و احکام
سوار ح من الی ان
لایون

[illegible]

في باب اجتنب الرضا عند الامور
في الامانة وسياق في اجتناب
من جفوت خلفاء زمانه والارواح
الاجتناب بالامانة الاخيرة هو اتقوا
في باب اجتناب الرضا عند الامور

کتابه ففعل لم الطائفة بنحی
 الامامة مثل ما وجب لیس
 بنی النبوة وقال تعالى لیس
 من حله العرش الذین یحکمون
 العرش ومن حله یسبحون
 بحدسهم ویستغفرون لکم
 انزلنا وسنت کل شیء
 رحمة وعلما فانظر لادب
 تاجوا وایعوا سبیلک وایعوا
 مذاب عدن التي وعدتهم ومن حلیهم
 جنات عدن وانزلهم من علیها
 الایمهم وانزلهم من علیها
 الکلیهم ومن السیات وقال ایضا الذین
 رباهم لئلا من ازولعنا وندرس ما یقوله
 ولا یسبق النبی صلعم فی فضیله ولبس لیس
 الادعاء بهذه الصیفة من ذریته قدوة
 لهم الامامة ویستدل علی امامتها جاسر
 الطریقان المتعلقان بالطایفة ان الملباتین
 علی النبی علی امامته الا ان فی حقیقه
 من بعض النبی علی امامته الا ان فی حقیقه
 تلك من قال بالامامة الا ان فی حقیقه
 فی حقیقه من قال بالامامة الا ان فی حقیقه
 فان کما احدثت فقد ثبت امامتها وایضا
 کانا مطایرین فقد ثبت امامتها وایضا
 تضلیلها وجب القول بمتبناها و
 ایضاً بان طریق الامامة لا یفوت مسلم ویستدل
 بکون هو النص والوصف والاختیار و
 کل ذلک قد حصل فی حقها فوجب القول
 بامامتها ویستدل ایضاً بالما قبل ثبت
 بانها خیرا وادعیا ولم یکن فی زمانها
 خیرها وادعیا ولم یکن فی زمانها
 فیسب ان تكون الامامة لاهل البیت
 ویستدل ایضاً بالما قبل ثبت
 لانهم اجمعوا علی امامتها وایضا
 حجة ویستدل باینها لاهل البیت
 انه قال انما هی هذه الامانة
 فاما وقد اوضح اهل القبلة
 طان البیت قال الحسن والحسین

اسکى نهال وجودی معطری وهو سید شباب اهل الجنة وحجة الله على الامم
 امره امری وقوله قولی من تبعه فانه منی ومن عصاه فلیس منی
 جوانان چنان ہی اور میری است پر خدا کی محبت عیان ہی او کا حکم اور قول بعینه امری یا
 جنسی او کی طاعت مافی میرا فرمان بجایا یا ہی جو او کی ہدایت پرستی اور خلاف
 کر گیا وہ ملت نفس اور طریق اسلام سی خارج رہیگا وانی لما نظرت الیه مذکرت
 ما یحیرنی کلہ من الذلک بعد فی من جب اس فرزند نظام کو سامنی دیکھتا ہوں
 جو محنت اور ذلت او سپر گداری کی یا کرتا ہوں فلا یرال الامر یہ حق یقتل
 بالکم ظلماً وعدواً وانا یومئذ جرد و خای احدی صیبت او ہا بیگناہ نہ رہیگا
 شہید کیا جائیگا فقند ذلک تبکی للالاکہ والسبح الشیخ الشیخ وکثیر
 کل شیء یومئذ الطیر فی جو السماء والکائنات فی جو الماء او کی غم اور ماتم
 جلد فرستی وادبکا ونگی زمین اور آسمان سی اشک خونیں ہینگے سب مخلوق دنیا نالاد
 شیون کریگی حتی مرغاب ہوا مایان دریا ترستی زمین کی ذمہ بکا کہ تم حدیثہ
 یوم تقسی العیون ومن حزن کلہ لم یحزن قلبہ یوم تحن القلوب
 جو او کی شہادت سی روئیکار وہ روز قیامت بتلا سی رقت ہر گاہ جو او سپر حزن و
 الہی فریاد چائیگا جس دن ساری قلوب عین ہوگی کوئی اندوہ نہ پاسیگا ومن زکرت
 فی القلوب یومئذ قد صمد علی الصراط یوم تزل فیہ الاقدام جو او کی مرتبہ
 مستور پر زیارت کرنی جائیگا فرشتہ کو او کا قدم عبور صراط سی تشریف من نہ آئیگا
 مفری عن الدانی یومئذ عن عبد الله بن شداد عن ابيه قال خرج
 حکیمانہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ فی احدى صلوٰی العشاء وکھو

فاما وقد اوضح اهل القبلة
 انه قال انما هی هذه الامانة
 حجة ویستدل باینها لاهل البیت
 لانهم اجمعوا علی امامتها وایضا
 ویستدل ایضاً بالما قبل ثبت
 فیسب ان تكون الامامة لاهل البیت
 بانها خیرا وادعیا ولم یکن فی زمانها
 خیرها وادعیا ولم یکن فی زمانها
 فیسب ان تكون الامامة لاهل البیت
 ویستدل ایضاً بالما قبل ثبت
 لانهم اجمعوا علی امامتها وایضا

السلام وما يعي لبنيها ولد سواها ومن رعاها
 بنية رسول الله لها فإياها يصغر غير هانول
 القرآن يا حبيب ثواب الجنة من علمها مع ظاهر
 الطولية منها فهاهنا قال ويصغر الظاهر لا
 منها هذا القول مع أبيها وادخلها في الظاهر
 قال ابن علان المفضل هذا يدل على أنها حادثة
 مع البايعين وقال أصحابنا ان صفو السن عن
 حد البلوغ لا ينافي حال العقل وبلغ العلم حد
 اعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها
 على طفولتها بما لا ينافي العقل وبلغ العلم حد
 يعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها
 على طفولتها بما لا ينافي العقل وبلغ العلم حد
 يعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها

حَامِلٌ حَسَنًا مُّحَدَّثٌ ثَانِي فِي أُنْثَى سُنْدِي رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنِ شَدَّادٍ فِي بَابِي
 زَيْبَانِي بِعِبَارَتِ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ
 فِي سَجْدَةٍ مِنْ سَجْدَةٍ فَقَدَّمَ الرَّبِّيُّ فَوَضَعَهُ حَرَابٍ مِّنْ قَدِيمِ الْأَوَّلِ بِأَيَادِ مَنْ فَرَزَ
 بِرَبِّهَا بِأَيَادِ مَنْ فَرَزَ بِرَبِّهَا بِأَيَادِ مَنْ فَرَزَ بِرَبِّهَا بِأَيَادِ مَنْ فَرَزَ بِرَبِّهَا
 فَأَخَذَهَا كَثِيرَةً الْأَخْرَامِ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ
 قَالَ أَيْ فَوَضَعَهُ رَأْسِي فَأَذَاهُ الصَّبِيُّ عَلَى ظَهْرِ رَسُولِ اللَّهِ وَهُوَ يَسْتَلِ
 وَجَعْتُ إِلَى السُّجُودِ رَأْسِي فَأَذَاهُ الصَّبِيُّ عَلَى ظَهْرِ رَسُولِ اللَّهِ وَهُوَ يَسْتَلِ
 نَكَاحَهُ أَوْ طِفْلٍ كَوَيْتٍ بِغَيْرِ رِسْوَةٍ وَكَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ
 قَتَلَ رَسُولُ اللَّهِ الصَّلَاةَ قَالَ النَّاسُ يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّكَ سَجَدْتَ بَيْنَ
 ظَهْرِي صَلَوَاتِكَ سَجْدَةً أَكَلَمْتُهَا مُقَدِّمِي أَيْ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ
 تَعَبْتُ بِمَعْرِضِ كَيْ أَيْ قَبْلَهُ نَامَ أَوْ كَيْتَهُ مَرَامٌ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ
 طَوْلَ يَأْتِيهِ طَعْنًا أَنَّهُ قَدْ حَدَّثَ أَقْرَأُ أَنَّهُ يُوحِي إِلَيْكَ بِمَنْ يَأْتِيهِ طَعْنًا أَنَّهُ قَدْ حَدَّثَ
 أَمْرًا نَزَهَ بِهِ مِنْ أَيْدِيهِ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ كَوَيْتٍ
 إِلَّا أَنِّي أَرْتَحِلُ كَيْ فَرَحْتُ أَنْ أَعْمَلَهُ حَتَّى يَقْبَضَ حَاجَتُهُ حَضَرْتُ فِي فَرَايَا
 اسْ مَعَالِمَاتٍ سِي أَيْ كَيْتَهُ نَامَ أَوْ كَيْتَهُ مَرَامٌ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ رَوَيْتُ كَيْ يَكُنْ عَبْدُ اللَّهِ بْنُ شَدَّادٍ
 بَخْشِي نَحْيِي رَأْيَا بِمَنْ يَأْتِيهِ طَعْنًا أَنَّهُ قَدْ حَدَّثَ أَقْرَأُ أَنَّهُ يُوحِي إِلَيْكَ بِمَنْ يَأْتِيهِ طَعْنًا أَنَّهُ قَدْ حَدَّثَ
 يُوسُفُ بْنُ الْجَرَّاحِ عَنْ رِجَالِهِ عَنْ حَدِيثِ بْنِ الْيَمَانِ قَالَ بَيْنَمَا رَوَيْتُ
 عَلَى حَيْلٍ أَطْلَعَهُ حُرِّيٌّ أَوْ غَيْرُهُ وَمَعَهُ أَبُو بَكْرٍ وَعُسْرُ وَغُلَامَانُ وَعَلَى وَغُلَامَانُ
 مِنْ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ وَالْأَنْصَارُ حَاضِرُ هَذَا الْحَدِيثِ وَحَدِيثُهُ يَحْتَمِلُ

السلام وما يعي لبنيها ولد سواها ومن رعاها
 بنية رسول الله لها فإياها يصغر غير هانول
 القرآن يا حبيب ثواب الجنة من علمها مع ظاهر
 الطولية منها فهاهنا قال ويصغر الظاهر لا
 منها هذا القول مع أبيها وادخلها في الظاهر
 قال ابن علان المفضل هذا يدل على أنها حادثة
 مع البايعين وقال أصحابنا ان صفو السن عن
 حد البلوغ لا ينافي حال العقل وبلغ العلم حد
 اعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها
 على طفولتها بما لا ينافي العقل وبلغ العلم حد
 يعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها
 على طفولتها بما لا ينافي العقل وبلغ العلم حد
 يعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها

السلام وما يعي لبنيها ولد سواها ومن رعاها
 بنية رسول الله لها فإياها يصغر غير هانول
 القرآن يا حبيب ثواب الجنة من علمها مع ظاهر
 الطولية منها فهاهنا قال ويصغر الظاهر لا
 منها هذا القول مع أبيها وادخلها في الظاهر
 قال ابن علان المفضل هذا يدل على أنها حادثة
 مع البايعين وقال أصحابنا ان صفو السن عن
 حد البلوغ لا ينافي حال العقل وبلغ العلم حد
 اعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها
 على طفولتها بما لا ينافي العقل وبلغ العلم حد
 يعتقن الأحكام الشرعية فكان ذلك من آثارها

[illegible][illegible]

والله اعلم
والمؤمنين
والذين آمنوا
والذين آمنوا
والذين آمنوا

مؤمن بالله

ارشاد الهی شکی نداشتی ای پسر واده فاطمه زهرا که خدمت من قدم بگیتی ساری احکام منزل کرد
 ساسی بیان کنی کلمات داخل علی و جد عند هاجلما بالشریزیل فیکما لاهن
 ذلک فقالت من وکذک الحسن همیشه ایسا بود که از خانه الهیت من اسکا چارچا
 ایکن علی علیه السلام فی زبان تحول سی وخی کی خبری نین و پونجا تباری پاس به باین
 کما نسی بچین جواد یا فرزند سعادت من حسن مخفی کنی کین و او به یکاشنه جای تقیبا و
 قرابت نین فیحیی علیه السلام و کما فی الدار و قد دخل الحسن و قد
 سمع الوحي فامر ان یلقها لکنها فارتجح علیه ایک روز شاه لافنی واسلی
 دریافت باجر کی عقب جاب پوشیده ره بی جب حسن سینه فاسجدی گهرین وارو هوئی
 صحبت پیغمبر جو قهرات وحی بائی نهی ضبط کرای لویج عنقه و فرخاطره اس کی علم الیام
 نفس ربنا بنای اراده کیا سلطان سابق اغادات فرمایند و الیه واده ماجده کو سب عادت
 سناتین ایسا رغب کا اثر و لام بود که زبان کو سلطان یارای کلام نرم فاجبه انشاء
 من ذلک فقال لا تقبیت یا امه فان کبریا سمعته و استیسمعه فقد
 اوقعت جرمه نوش پیا که است بولی تعجب نکرده ای مادر جو منی لب شکرولی بهشتی گزیر
 ساعت فی چو نو کو چپ کما می فرامست فی کمال مثال پر جواد و یا فخر که علی علیه
 السلام فقبله و فی بر وایه یا امه قل کما فی وکل لسانی لعل سیدنا
 میر خانی پس شاه اولیا نگو شنه خاص قلمه و بر یا امام حسن کی پیشانی کا بر سیه
 سیندی گا لیا در دوسری روایت من آیا که سبط بنی فی یرتیا لیا می مادر میران
 قلت میان او خستکی زبان کا سبب ہی پر ویک جانا از نهان جو بر گز و نو یا گان که
 و به مکاشفه طلب ہی فی فحیم الطبرانی باسناده عن ابن عباس قال قال

[illegible]

قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 لا يورث المؤمن من تركته شيئا
 الا ما كان له من الدنيا
 او ما كان له من العلم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم

النبي ان الله عز وجل جعل ذرية كل نبي من صلبه خاصة وجعل
 ذريته من صلبه ومن صلب علي بن ابي طالب ثم طهراني من ابن عباس
 في زباني روايت هي كه رسول خداي فرماني به عبارت هي حق تعالى في اولاد پيغمبر
 او سكي نطفه سي پيده اياها وريسي ذريت كويري صلب او عصب علي بن ابي طالب
 نشود نماديا ان كل نبي ذريت يكتسبون الي ابيهم الا اولاد فاطمة فاني
 انا ابوهم برتنيكه هر نبي كي فرزند نام پدرسي اني نسبت كسي جاني بين سواي طفلان
 فاطمه نه بر كه مين او نكاد الدهون ده سبط نبي بملاتي مين ومن شجاعته عليه
 السلام قب دعي امير المؤمنين محمد بن النقيبه يوم الجمل فاعطاه
 رهنه وقال له اقصد بهذا الرهن قصد الجمل ذكر شجاعت مين او س
 مبارز عرصه جرات كي صاحب مناقب سي روايت هي كه روز جنگ جمل برنگاه
 سوار او رسييدل بندي بي بي عايشه كي طرف سي مقابله سدا ندين جاعت زير او
 قتل كو برهي حيدركراني محمد بن حنفية كو پاس بلايا پانا نيزه اذكو وكي فرمايه جاك
 يورج كو مارو او رعاكي باكو اوس پاكو و فدا هيب فمعهولا بنو فدايه كو اوس
 فاذي بي دليلانه حله كيا كه قتيبي بن حنفية بي برهنه نديا فداي سراجي الي والديه انك
 الحسن رهنه من يده و قصد قصد الجمل و طعنه برهنه جب حمر بن حنفية
 و اجنت كي پاي والدي سكايه نراحت كي سر و ارجوانان جنت پرورده انوشين است
 حضرت شهن امام حسن عليه السلام في بياني كي ماته سي به ايا مال قهر خا فخر به نورين او
 طعن مره ايكيا و سراجي الي والديه و على رهنه اثر الله زعيم كاري اعضايشتر
 نبشت اساس كي ككاي ماته نمايش نصرت او رنج والدي پاس چرائي نيزي اوكا كك

قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 لا يورث المؤمن من تركته شيئا
 الا ما كان له من الدنيا
 او ما كان له من العلم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم

قال رسول الله صلى الله عليه وآله
 لا يورث المؤمن من تركته شيئا
 الا ما كان له من الدنيا
 او ما كان له من العلم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم
 او ما كان له من النعم

[illegible]

عليه عهداً شهوراً ووصيته
ظاهرة في معالم الدين ويعون
الدعوة والأدب وقد نقل
هذه الوصية جمهور العلماء

[illegible]

عن شاهد
الشاهد في قوله الحقبة واما
الخوف في قوله تعالى فاعلم ان الله
الدين هو الذي شهد عن رسول الله
فقلت اخبرني عن شاهد ومشهود
فقال نعم اما الشاهد فهو ما شهد
بفوز الصلابة اما مشهوده فيقول بالدين

[illegible][illegible]

1

منقول اوسو و نوزلی
 بنده و صفوة مساللا
 بیکه الشیخ علی امام اهل
 جدی رسول الله الان
 قول و قلند حدیثی
 قول و قلند حدیثی
 شیعہ العبرہ نقد سادہ
 بطلان البیرو فاراد الکلام

مجلس عربی رویا ضیلت اور حلا شہاد امام حسن مجتبیٰ علیہ السلام

منقول اوسو و نوزلی
 بنده و صفوة مساللا
 بیکه الشیخ علی امام اهل
 جدی رسول الله الان
 قول و قلند حدیثی
 قول و قلند حدیثی
 شیعہ العبرہ نقد سادہ
 بطلان البیرو فاراد الکلام

فَقَالَ اسْكُتْ فَإِنَّهُ أَعْلَمُ بِمَا صَنَعَ كَمَا صَنَعَ لَكَ أَنْ أَمْرٌ عَظِيمٌ ارْشَادًا فَرَأَى
 ابْنِي زَبَانَ تَهَامِي بِدَرْسِي كَمَا وَهَبْتُ اِجْمَاعِي حَاكِمًا تَجِي جَوْسَابًا جَانِبِي عَمَلِي لِي
 صَلَاحُ كَرِيسِي سَفَاحِي اسْتَشَاءِي اِذَا رَلَابٍ بِرُودِهِ رَاضِي نَهْوِي تَوْجَانٍ وَهَالِ خَلْقِي هَبْتُ كَوْنِي
 بِسَيِّئِي حَاضِرَانِ بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 بِجَانِبِي سَلَاكَ كِي حَبِثَ خَدَاوِ سَلِي رَفَاهِ اِحْبَابِي قُوْتِ اِيَانِي جَانِبِي اَمَامِي مَصَابِي اَوْ رَحْمَتِي
 كُوْنِي كَرُوْنِي سَوَاوِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 فَرَاوِي اَبْنِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 تَجِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 تِيَابِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 دُونَ جِهَانِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي

ذِكْرُ مَصِيبَتِ اَوْرَشَهَادِ تِلْجِ اِلَى عَالِمِ اِمَامِ حَسَنِ مَجْتَبِي عَلَيْهِ السَّلَامُ
 اَبَشْ شَمَّكَانِ زَلَالِ خُرُونِ دِلَالِ وَ شَشْتَه كَانِ مَائِدَهُ اَنْدَوَهُ وَ اَسْتَهَالِ جَرْهَ نَوَاشِ
 زَهْرِ بِلَاوِ سَبْزِ بُوْشَانِ جَانَةِ تَسْلِيمِ وَ رَحْمَتِ دَفَاكَو اِيْشَانِ سَلَسَلِ مَصِيبَتِ وَ مَاتَمُ وَ دَرِ اِيْشَانِ
 سَوْدَهُ غَمِّ وَ اَلَمِ جَامِ سِيَانِ حَسْرَتِ قَامُ كُوْنِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 اِسْ كَتِيبِ مِيْنِ زَبَانِ وَ دِهْنِ پَرَلَا قِي مِيْنِ كِهْ دَامُ قَحْ جِيْجِي نِيَانِي سِي مِي اَلَامِ حَرِيْزَانِ بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 مِدْ بُوْشِ كَرَاهِي اَوْ رَسْتَانِ تِلْكَ كَامُ كُوْنِي بِرُحْمِ عَزَاوِي بِكَائِنِي سَنَابِقٍ اَوْ رَمَاتٍ عَلَاكَو سَنَا ابْنِي سَوَالِ اِمَامِي سَهْمَاكَ كِي قَدَرِي
 نَوْشِ مِيْنِ بَهْرِي كِي كِي كِي خَوَانِ بِيَا مَانِي مِيْنِ رُوْزِ مَشَانِي كُوْشِيْرِ بِلَاوِ اَمِيْرِ طَبِيقِ اَفْطَارِ وَ كَشِيْ كِي
 كِي نِي تَجِيْ زَنْدَاگَانِي رُوْزِ دِهْدِ وَ صَالِ مِيْنِ اَلْوَانِ كَرْنِي اَوْ رَسْمِ كِي كَا فَرِهِيْ كِي كِي نِي شِيْ كِي

ابن مکة و منی انا ابن الشیخ و منی
 اهل الجنة انا ابن الشیخ و منی
 اهل الجنة انا ابن الشیخ و منی
 اهل الجنة انا ابن الشیخ و منی

[illegible][illegible]

حبيبك على شىء سوى سر شفت مداه خصل انباته المالح

100

3-11
1/2
1/2

عليه السلام
 من المجتنب وعدمه سبعة وأربعون سنة وقيل في سنة ثمان
 ثمان وأربعين سنة وقيل في سنة ثمان وأربعين سنة
 من المجتنب وكان لذلك ثمانية عشر سنة وقيل ثمانية عشر
 وهي أئمة الطالعة عشرة وخمسة عشر سنة وقيل ثمانية عشر
 آلاف دينار واطلعت ثم الحسن وتولى الحسين فخلع
 سواد الكوفة على أن يقيم بالبيع عند الحسين في الجبال
 وتلقينه ودفنه وقبره بالبيع عند الحسين في الجبال
 بنت أسد في سنة ١٩٩
 بقيت السموم من بيتك
 الطست في الحارث بن سفيان السموم
 ديت وانا خاصة الى الله عز وجل في سنة ثمان
 ان تكلمت في ذلك بشي وانظر ما يريد
 الله عز وجل في غاذا اقصيت في سنة ثمان
 وعطى وكفى واحسن على سرير الى قبره
 من كمال الله لا جدب عهدا ثم ردى الى قبره
 جدب فاحية فادى هناك ويستعمل وان لم
 ان القوم يظنون انكم تريدون دفين منكم
 فيقولون في ذلك ويمنعونكم منه وبالله
 توفى في امرى محمد ثم وصي
 كانه صا كان

فمن لم يزل يظلم الناس على
الكون يظلم ولا يخفى
واعلم ان ظلم الدنيا
استودع لغيره وحصل
باب من حول الله قال نعم
مفيد قال فقلت له عطف
في كل حين خذوا ديني

مجلس تبيين وايات فضيلة اور حقا شهادت امام حسن مجتبي عليه الصلوة والسلام

[illegible]

جوئی مجلس شہادت اور وصیت امام حسن علیہ السلام

خاندان نبوت اور امامت میں خلیفہ کردار ہو زینب خاتون اور ام کلثوم خواہر ان ظالموں کو
 قتل دینا جو مصیبت اور محنت هجوم لائی صبر اور شکر میں نباہ لینا پس ہر ایک المحرم کو پابندی
 بلایا پیار میں اور کاسہ چہاتی سی گایا با قاسم اور عبداللہ اطہار شہد سال کو محبت سی کو تو
 بشاہیاد پیشانی چہم کی دست شہقت سر پرچہ ایا محمد حنفیہ عباس عون جعفر اور سائر انھوں
 اور پسر باری باری کی کئی سب سی وہ جناب ادب وصیت فرما کی رسم و دل بجالائی
 راوی کہتا ہی وہ زینب خاتون اور ام کلثوم اور باقران مغموم کا تباہی بانہ و دوزخا بہانی کی
 در و بھرائی شیون اور افغان سی تر پناہ دانی کو آہ و فریاد پر یاد رہیگا پیر و جوان کی قوت
 زیادہ کیگا اور وقت جوش غم سی چارون طرف میں اثر دہام ہو اور سامان رحمت میں مالہ
 انفرق اور رخوش بکاسی کرام ہوا و بھیجی اَنَ الْكَسَنَ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَا أَشْرَفَ
 عَلَى الْمَوْتِ قَالَ لَهُ الْحُسَيْنُ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَا أَسَى أُرِيدُ أَنْ أَعْلَمَ حَالَكَ
 نقل ہی جب امام حسن علیہ السلام کو شہرف موت و بھلا تو امام حسین علیہ السلام فی اوی
 ای برابر چاہتا ہوں دریافت ہو حال تمہاری انتقال کیا اور جانوں بدنی کتنا جان
 پر ملال کا فقال لَهُ الْكَسَنُ مَهْمُكَ الْبَيْتُ يَقُولُ لَا يُفَارِقُ الْقَتْلُ مَيْتًا
 أَهْلَ الْبَيْتِ مَا ذَا مَتَّ الزُّوْجُ فِينَا فَرَامَا صِيتَ كَوْسِيْنِ مِثْلِي سَابِغِي خُرْقَانِي
 البشرفی مہامی بدستیکہ ہم البیت کی ہرگز عقل کم نہیں ہوتی مادامیکہ روح او صبد میں فگار
 نہیں ہوتی فصنع يدك في يدي حتى إذا أحييت ملك الموت أتهنئ بك
 پس تم ہاتھ اپنا میری ہاتھ میں رکھو تا میری رہو نکلا کہ اگر ملک الموت نظرائی او صبد
 رفتار دہکا فوضع يده في يدهم فلما كان بعد ساعة عجز يدك عن حمله
 خنقنا امام حسین علیہ السلام فی اپنا خنقہ کسا بہانی کی دست حق پرست میں دیا

من اصعب ما جلت طيفه ولا يبين تحت
 التراب خنوب بيان قولها ان كل اذن الظلم
 الا و يكون ان يكون ان شددت خلفه و بعده
 الشعر فله خلاف الذي مضى و قرأت من اليه
 فواله نصيبات اي مناسبات بعد الموت لم يبق من
 في الخيف والملاسل الا الروية في المنام وفي بعض
 والقربات الظاهرة والارباب فكانه ليس نصيبك
 الفسخ طرفة من لا يراك فكانه ليس نصيبك
 الفصل الثاني من في كل ما كان من نصيبك
 وعدهم واسما من اجل ان الامام الحسين عليه السلام
 في النسخة من الامام الحسين عليه السلام
 منظور القوامع وحقوق النفس واهلها
 عليه السلام من ابناء النفس واهلها
 الزمان بن الحسن امهم ام ولد و عبد
 الملقب بالاشهر واخوه طلحة و اخته فاطمة
 امهم ام اسحاق بنت طلحة بن عبد الله
 وابو بكر بن الحسن بن عبد الله
 وام سلمة و سريضة امهم عبد الله و ما
 وكان من يد بن الحسن بن صدقات ال
 وكان جليل القدر كغير البهائم
 وله تسعون سنة وخرج من الدنيا
 ولم يدع الامامة و كان له
 مدد من الشيعة ولا غيرهم
 بن الحسن فكان فاضلا وكان
 على صدقات امير المؤمنين
 عليه السلام دخل على عبد الله

جیت گیا اور آقا کی دعا کا پانی
پانی آگ کی آگ میں پانی کو باران
کرنا میرا آگ میں سلسلہ خلعت
سب کا سیکھا میرا خلع میں آگ
نظر احکام خدا میں جیت گیا
سار جادو باد آگ کی طرف
جیت گیا کہ میری دعا کو سب
جیت گیا کہ میری دعا کو سب
جیت گیا کہ میری دعا کو سب

مرشد زاده روح الامین حکم میں کرسی عظمت کی مہیا یہ وقار و تمکین بہنودت میں وہ کرسی
کہ سر کی سائتہ تمام لہر لٹایا شجاعت میں خشک لب او چشم تر باقی مجروح تیس ہزار کرسی
زہد میں فانی گذری اور صبر و شکر سی دہہ سی تقویٰ میں زرو مال نیاسی نیازی کرتی
رہی بہ جزات و کرامات سی کتا بونکا دامان بھرا ہی تسلیم و رضا کا مرتبہ زمین آسمان میں
قضا پر کھلا ہی بہت وہ کہ بخشش است پر جو کہ باند ہی منہ نجات لینی کو عاصیوں کی جان ہی
رحم و مروت کا درجہ قدرت بیان کا بھر ہی ایک شہد زعفرین کی روایت میں قصہ مختصر ہی
بذل و توائل کا حال ایسا کہ دشمنوں کو سیاسیا پایا تو اپنی دست یاریت بخار وشت میں پانی
پلا یاد زور و طغات کا یہی ہنا جو باہر صیبت اور شہادت او ہنا یاد جسکی تہل سی انبیا و اولیا
روز آنت میں سر زانت ہیکل یا سجادہ ضرور یا صنت کو فخر سلطنت جانا ہر گز نہ
راہ مولائین دینا فرض العین مانا پس ای طبع رسا جو بھرن خلک سی آبدار و ضمیر مانتہ ہی
چاہی کہ نسبت میں امام ابراہیم کی صرف تصبیح کیا جائی کہ یہ پیچ و سیاہ کتاب سی حال کتاب
آگ جاکر بخیر صبر ایجا باب ہی اور پانچواں فقرہ اشتاب تعال میں وصف سید الشہد کی شود
لا جواب ہی اسی حاضرین سو منین جب یہ کلام فرحت انجام سنو زبان تحسین کی نام حسین علیہ السلام
وَرَوَّعَ عَلَى الدَّوَامِ هَيَّجُو مَرْجِي وَ لَدَ الْكَبِيرِ حَلَكَةُ السَّلَامِ عَامُ الْخَنَدَقِ وَالْمَدِينَةِ
يَوْمَ مَرْجِيٍّ لَيْكَلَةٌ خَالُونَ مِنْ شُعْبَانَ سَنَةِ اَرْبَعٍ مِنَ الْخَمِيسِ بَعْدَ اَكْبَرٍ
بَعْدَ تَوَاشِيٍّ وَ خَمِيسٍ يَوْمَ عَامِ اَمَامِ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ سَيِّدِ اَهْلِ بَيْتِ شَمْعٍ يَوْمَ جَوَالِ
عَرَفَةَ خَدَقِ تَهَادُوهُ رُوْزِ خَمِيسَةٍ قَمِيسِ شُعْبَانَ چوتھا برس ہجرت رسول حق صلی اللہ علیہ وسلم
علیہ السلام کی ولادت سی دس مہینہ او بیس دن کا زمانہ جب گذر اتوا دس کو کعب شریف کی
نور طوسی پیدہ اجا مطلع ضیا ہوا وَاَسْمَةُ الْحَسَنِ وَ فِي الْوَحْشَةِ شَيْبَانِ وَ فِي

در ایام و موسمی و مہینہ و عید و عید و عید
اس وقت میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
بوا و تفتیش میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
خلف این تہذیب میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
امان فاما و تفتیش میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
میرا سلو وادون میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
اسلام میں جب تفتیش میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
اشد میں کہ تفتیش میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
علی علیہ السلام کی ولادت میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
ہر گز نہ دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
فاخر فی فقرہ کا دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
ایمانی ظاہر دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
بہن دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
بزرگ دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
علا کا خاندان دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
فرزین دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
نور دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
سکر دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
نام دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں
ادوات دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں دسویں مرتبہ میں

[illegible][illegible]

[illegible]

لعمري جبرائيل المصطفى في هذه الدنيا
 الامامة من بعد علي بن ابي طالب
 من خصال النبي وآله الطاهين
 في خلافة علي بن ابي طالب
 في خلافة علي بن ابي طالب
 في خلافة علي بن ابي طالب

صَفَوْنَا بِاللَّسِيخِ وَالْقَدْحِ عَلَى اللَّهِ تَعَالَى اَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
 فِي أَوْهُ كَرِي يوصف بأنه كل تسبحه اور تقدس اور شای الہی اور کرو و اوحی اللہ الی
 جبرئیل و میکائیل و اسرافیل ان اہبطوا الی الارض فی قندیل
 من الملائكة قال ابن عباس و القندیل کف الکف ملک پھر ارشاد ہو کر
 میکائیل و اسرافیل کو ایک قندیل ملا کہ ہر ایک زمین پر اترو ہمارے رسول کو بشارت
 ابن عباس کا بیان ہے کہ قندیل شکر کرتی ہیں دس لاکھ فرشتوں کو قال فہبطت لعلی
 علی فاطمة و قالت لهما مرعبا یا بنت عجل کیف حالک قالت کما
 یجیراوی فی خبردی پس قندیل نازل ہوئی اور حضرت میں فاطمہ زہرا کی سچی کہا خوشا جاہ و
 جلال آج کا پوچھا ہی حضرت محمد مصطفی علیہ الصلوۃ والسلام کی حال ہی تمہارا صدیقہ کبریٰ نے جو
 غسل خدایا بخیر میزبان کنی لعلیاد فاطمہ من لعلیالکم تقدیر ما تقدیر کما اوتیر
 عباسی بقول عذر اسلمندہ سونے کی لائیں جو اجلاس لعلی و اعلیٰ کہیں پہلایں جینکا
 مسکن اذ ہبطت حوراء من الجنة و مہما درنوئے من درم انبیاء اللہ
 فہبطت فی قندیل فاطمہ فہبطت لعلیہ لعلیہ اس شیش میں در زمین ناگاہ
 جنت آئی مٹا سندہ بہترین شہت کی لائے وہ شہری امیر عرب میں چھادی امر فاقون شریک
 لعلیانی او شہرہ فیہم تہنن فاطمہ و کدت السین فی وقت الفجر فہبطت لعلی
 و قطعت شرفہ و کشفنہ بمیدیل من منادیل الجنة یز فاطمہ
 وقت جبرائیل علیہ السلام کو جاتے ہی فی نال کا فی نملایا رد مال میری خدی پوچھا جاہ
 فرد و میں لپیٹا گو میں لیا رد و دو سلام میرا سر و صورت کو مندا دیا و فہبطت جینکا
 و فہبطت فی فیہ و قالت لہ بارساء اللہ فہبطت من مولود و بارساء اللہ فہبطت
 فی فیہ و قالت لہ بارساء اللہ فہبطت من مولود و بارساء اللہ فہبطت

الترندی عن علی بن طہم علیہ السلام بعد ما باع
 رجل الی الحسن بن علی بن طہم علیہ السلام بعد ما باع
 معاویہ قال سؤقت و جہد المؤمنین فقال
 لا تؤمنی من حلفاء اللہ فان النبی صلعم امری
 امیہ علی مندرہ فادہ ذالت فانزل اللہ علیہ
 ان اعطیناک الکوفی و الکوفی منی الخبۃ و قلت
 انما انزلناہ فی لعلیہ القدر من الف شمس
 لعلیہ القدر لعلیہ القدر باجہ قال القدر من الف شمس
 بمکمل علیہ القدر باجہ قال القدر من الف شمس
 الی ال شمس من سیدین سیدین سیدین
 امریک قال و ما جہنم الا رب السیب
 بن امیہ علی الذاب و فادہ ذالت فانزل اللہ
 انما الذاب و فادہ ذالت فانزل اللہ
 الناس بلاد الناس و منہا الخبۃ
 قالہ سکا علی عیدین و لعلیہ القدر
 ترک فی بنی امیہ و بنی الفزیر و لعلیہ
 الذین احضم اللہ فاحضم و اعطی لعلیہ
 ثم یسم بنو العباس علی العباد فہبطت
 فاطمہ فاطمہ فاطمہ فاطمہ فاطمہ
 غیر ذلک فی الفصاد مع انہم حافظو
 العدد الذکر فی حفظ الرسول
 فی فیہ انما الذی قد منہ
 الفضل النلی و الشرف من حال
 امیر علیہ السلام قولہ فہبطت
 لعلیہ علیہ السلام قولہ فہبطت

[illegible]

في الناس وصيت قاضي الامن
اليه خاصة من الاملا
واهل بيته والوصية من الاملا
قريب الاستقلال الوص
اليه

ماخوذ من مجلس تذکرہ فضیلت اور نصرت میں خاندانِ عباسیہ علیہم السلام

للقول فيه **الضوء** الله على الواسية قال

قال هاني ما معك من اهل البيت
الخاصة قطيعة بيننا فالتفت اليه
علي بن الحسين وقال لا يومئذ
ما وثقت عشرة سنة فانه

وتمت بحمد الله تعالى في شهر ربيع الأول سنة ١٢٨٥

الفصل الاول في ذكر
 بيان حج مولده و مبلغ
 عام و جاسا بن زبدر
 من رايان و صاحب زبدر
 في ذكر الدلائل في املات
 والنصوص طبع من جهة
 امية و احيى من جهة
 جميع الطوائف الاغلبا
 والاخبار في ذكر ما في املات
 الحسن و بعينها فان جميعها يدل على
 ايدل على املات ابن عبد الله الحسين
 من بعده مثلا مثل في قد صرح الحسين
 طبع في املات ايضا بقوله املات
 هذان املات قاطبا و قدما و ايضا
 وصية الحسن طبع في املات الحسين طبع في املات
 وصية الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 طبع املات بحسب ما دللت و صفة رسول الله
 الى الامير المؤمنين طبع في املات الحسين طبع في املات
 في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 الذي يدل على املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 بل جعفر طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 احبته الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 او صلات اذا انما مثل الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 من سئل الله لا خذلنا في الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 الى املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 باليقين الى اخر الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 في مقصود الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات
 روایت الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات الحسين طبع في املات

روایت کی ہے اوسنی کہامین یہ سر گذشت انھوں سی دیکھی ہیں ایک دن فاطمہ زہرا بنت خاتمہ
 انبیا حسنین کو لیکر اپنی والدہ رسول خدا کی پاس آئیں اوس اوقات میں کہ نعم وفات سی خیر الوری
 دریا سی حیرت و یاس میں نہا میں فقالت یا رسول اللہ ہذا ان ابنک فخر ہما
 شہیدان فی مہر و ایتر آخر قالت فاحملہما عرض کی ای خلیفہ خدایہ دو نو تمہاری لادلی
 پیش نہیں آکر اپنا ورثہ کچھ دو اور دوسری روایت میں ہی کہا کوئی عطیہ نہ کرے و نہ شہرت
 مہر نہ کرے فقال اما الحسن فان له هيبتي و سوددي و اما الحسين
 فان له شجاعتی و جہادی فرمایا خیر صادق کی کہ امام حسن کو اپنی ہیبت اور ساد
 مختار کیا اور امام حسین کو صفت شجاعت اور جہاد و شجاعت کا افتخار دیا فی قول لانا
 فاحملہ لہیبتي و اللہم و الجود و التہجد قول ثانی میں راوی کی یوں بایں کہ ہر
 فرزند کو ہیبت و حلم اور چوٹی کو جود و نرم و کم فرمایا ہی کی عن نافع عن ابن عمر
 قال قال رسول اللہ اذا کان يوم القيامة نزل عرش من العرش المبين
 بكل ذیۃ کتاب انانی من نافع اور ابن عمر سی روایت کی ہی کہ یہ خبر تفسیر خبر البشیر
 ہی میں جب روز محشر عرشہ قیامت پرانی گا عرش رب دا و در ہر طرح کی زینت اور یو
 ثم یؤتی بمنبر من نور طوله امانۃ میل فی وضع احدہما عن یمین العرش
 و الآخر عن دیمار العرش بعد ذلک من نور جو ہر ایک رسول و لانی ہو گا ان کی جانب راست چو
 عرش بانی چھائیگی ثم یؤتی بالحسین الحسن احدهما و الحسن علی الاخر
 یقرن الی رب تبارک و تعالیٰ ہما عرشہ کلین من المراتۃ و ظاہر ہر حساب
 الہی حسنین علیہما السلام کو بلا نیکی ہر فرزند کی کو دانی بایں منبر کی عرشہ پر بٹھائیگی خدایا
 اپنی عرش کہہ لائی زینت اوسنی را ہی گا جیسا خاتون غیا کا پھر و بندوں سی کا نون کن دیا

ہذا روایت کی ہے اوسنی کہامین یہ سر گذشت انھوں سی دیکھی ہیں ایک دن فاطمہ زہرا بنت خاتمہ
 انبیا حسنین کو لیکر اپنی والدہ رسول خدا کی پاس آئیں اوس اوقات میں کہ نعم وفات سی خیر الوری
 دریا سی حیرت و یاس میں نہا میں فقالت یا رسول اللہ ہذا ان ابنک فخر ہما
 شہیدان فی مہر و ایتر آخر قالت فاحملہما عرض کی ای خلیفہ خدایہ دو نو تمہاری لادلی
 پیش نہیں آکر اپنا ورثہ کچھ دو اور دوسری روایت میں ہی کہا کوئی عطیہ نہ کرے و نہ شہرت
 مہر نہ کرے فقال اما الحسن فان له هيبتي و سوددي و اما الحسين
 فان له شجاعتی و جہادی فرمایا خیر صادق کی کہ امام حسن کو اپنی ہیبت اور ساد
 مختار کیا اور امام حسین کو صفت شجاعت اور جہاد و شجاعت کا افتخار دیا فی قول لانا
 فاحملہ لہیبتي و اللہم و الجود و التہجد قول ثانی میں راوی کی یوں بایں کہ ہر
 فرزند کو ہیبت و حلم اور چوٹی کو جود و نرم و کم فرمایا ہی کی عن نافع عن ابن عمر
 قال قال رسول اللہ اذا کان يوم القيامة نزل عرش من العرش المبين
 بكل ذیۃ کتاب انانی من نافع اور ابن عمر سی روایت کی ہی کہ یہ خبر تفسیر خبر البشیر
 ہی میں جب روز محشر عرشہ قیامت پرانی گا عرش رب دا و در ہر طرح کی زینت اور یو
 ثم یؤتی بمنبر من نور طوله امانۃ میل فی وضع احدہما عن یمین العرش
 و الآخر عن دیمار العرش بعد ذلک من نور جو ہر ایک رسول و لانی ہو گا ان کی جانب راست چو
 عرش بانی چھائیگی ثم یؤتی بالحسین الحسن احدهما و الحسن علی الاخر
 یقرن الی رب تبارک و تعالیٰ ہما عرشہ کلین من المراتۃ و ظاہر ہر حساب
 الہی حسنین علیہما السلام کو بلا نیکی ہر فرزند کی کو دانی بایں منبر کی عرشہ پر بٹھائیگی خدایا
 اپنی عرش کہہ لائی زینت اوسنی را ہی گا جیسا خاتون غیا کا پھر و بندوں سی کا نون کن دیا

وإذا كان في ذلك من مصلحة المسلمين
فإنه لا بأس به بل هو واجب عليهم
وإن كان في ذلك من مصلحة المسلمين
فإنه لا بأس به بل هو واجب عليهم
وإن كان في ذلك من مصلحة المسلمين
فإنه لا بأس به بل هو واجب عليهم

بوی بن اوی ماجرا کوساری شهسپس پهل و کرمیای می مادر گری کا نام کنی بنت ابی قهر بن
 عروه ثقیفه کرمی و جعفر بن الحسین لایقیه له واته ضاعیه وکاه
 و فاته فی حیات الحسین علیه السلام اور ایک میا جسکی ان تضاعیه جعفر
 بن احسین او سکا نام کما و عتی نر می والد کی حیات میں حنیفہ السیر و فاته میا و عبد
 بن الحسین قتل مع ایہ صغیرا جاء له سهم و هو فی حجر ایہ فذبحه
 اور عبد الله طفل شیر خوار آغوش پدر میں تھایا گاه شکر خالف می تیرا اگلی پرکا و اور پاره
 و سکنه بنت الحسین و امها الزباب بنت امرأ القیس بن حذاف
 کلثیه معدیه و هی أم عبد الله بن الحسین علیه السلام و سکنه و حرام
 حسین علیه السلام اوکی مان زباب بنت امرأ القیس اور می ما علی صغر میں کر یہ دو شیا
 می آنکو کی تار می نوشیم زهر کو بہت منظور میں و فاطمہ بنت الحسین و امها
 أم سحاق بنت طلحة بن عبد الله بن حمزة و دوسری می ام من علیہ السلام
 فاطمہ بن والدہ کرام اوکی ام سحاق بنت طلحة بن عبد الله بن حمزة و ان علی بن الحسین
 الباقر کان یومر کہ لا من ابناء ثلاثین سنة و ان ابنه محمد الباقر
 کان یومر من ابناء خمس عشر سنة و کان لعلی الاکبر المقول
 فوالشیخ خمس سنة علی ابن الحسین بن العابدین علیہ السلام و اقمہ کہ بلایا میں میں سر کی
 تھی اور اوکی فرزند محمد باقر علیہ السلام کی عمر شریف روز عاشورا بندہ برس گذری تھی
 علی صغر شہیدہ کو جو علی اکبر شہور میں بارہ سال کا بتایا ہی او کسی روایت میں اٹھارہ برس
 ہوا ہی ایامی مروی قال ابن الکلبی و لی امیر المؤمنین علی بن ابی طالب
 حرث بن جابر الجعفی جابا من الشر فی فبعث بنت یزدجرد بن شہر
 بن اوی ماجرا کوساری شهسپس پهل و کرمیای می مادر گری کا نام کنی بنت ابی قهر بن
 عروه ثقیفه کرمی و جعفر بن الحسین لایقیه له واته ضاعیه وکاه
 و فاته فی حیات الحسین علیه السلام اور ایک میا جسکی ان تضاعیه جعفر
 بن احسین او سکا نام کما و عتی نر می والد کی حیات میں حنیفہ السیر و فاته میا و عبد
 بن الحسین قتل مع ایہ صغیرا جاء له سهم و هو فی حجر ایہ فذبحه
 اور عبد الله طفل شیر خوار آغوش پدر میں تھایا گاه شکر خالف می تیرا اگلی پرکا و اور پاره
 و سکنه بنت الحسین و امها الزباب بنت امرأ القیس بن حذاف
 کلثیه معدیه و هی أم عبد الله بن الحسین علیه السلام و سکنه و حرام
 حسین علیه السلام اوکی مان زباب بنت امرأ القیس اور می ما علی صغر میں کر یہ دو شیا
 می آنکو کی تار می نوشیم زهر کو بہت منظور میں و فاطمہ بنت الحسین و امها
 أم سحاق بنت طلحة بن عبد الله بن حمزة و دوسری می ام من علیہ السلام
 فاطمہ بن والدہ کرام اوکی ام سحاق بنت طلحة بن عبد الله بن حمزة و ان علی بن الحسین
 الباقر کان یومر کہ لا من ابناء ثلاثین سنة و ان ابنه محمد الباقر
 کان یومر من ابناء خمس عشر سنة و کان لعلی الاکبر المقول
 فوالشیخ خمس سنة علی ابن الحسین بن العابدین علیہ السلام و اقمہ کہ بلایا میں میں سر کی
 تھی اور اوکی فرزند محمد باقر علیہ السلام کی عمر شریف روز عاشورا بندہ برس گذری تھی
 علی صغر شہیدہ کو جو علی اکبر شہور میں بارہ سال کا بتایا ہی او کسی روایت میں اٹھارہ برس
 ہوا ہی ایامی مروی قال ابن الکلبی و لی امیر المؤمنین علی بن ابی طالب
 حرث بن جابر الجعفی جابا من الشر فی فبعث بنت یزدجرد بن شہر

١٤ فلما وصلت الكتب الى نبيذ عالم سرجي موهو صفاوية وشاف في ذلك

من کسری فاعطاهما علی ابنه الحسن فولدت منه علیاً ابنی کنی فی کہا ایہ
 المؤمنین علی علیہ السلام فی حرث ابن جابر کو جانب ملک شرق حاکم رہا اوسنی بنت جرد
 ابن شہر یار پادشاہ ایران کو ومانسی سہیا اوس بانوی والا جاہ کو ولی السدی اپنی فرزند
 سبط خیر الوری کو دیا اونی بطن سی مقدم علی بن الحسین علیہما السلام فی مہر کیا و قال
 غیرہ ان حرمنا بعث الی امیر المؤمنین یسئلی یزید جرد بن شہر یار
 دوسری روایت میں کہا حرث والی عراق فی دویشیان یزید جرد ابن شہر یار کی پائین و
 دو نو شہزادیان عجم کی امیر المؤمنین سلطان عرب کو بھجوا این فاعطی واحد لایہ
 الحسن فاولدہا علی بن الحسن علیہما السلام ایک خان توں بھگ کو عقد میں
 خلف امام حسین کی لائی جو سید سجاد زین عباد اونس عالم و جود میں آئی و اعطی الی
 محمد بن ابی بکر فاولدہا القاسم بن محمد فہما ابنا خالہ دوسری بی بی کو جالہ کا
 میں محمد بن ابی بکر کی دیا اونی شکم سی قاسم ابن محمد فی نو لکھی آپس بجایا رکھا اور قاسم آپس چاہے نہ
 بہا بی بی و دو نو بزرگوار میں فراہمت ماور کی نسبتیں آئی ہن حدیث و روایات فضیلت بہت
 سنو کھا بشرطیات نگار اخبار اقام کہ ہر صفحہ سی چین جنت کی ملاو کھا اب لازم ہی طرح واری
 تو جہ کہ وہو گواری میں مصروف نالہ وزاری رہو ایہا الناس بہت جای حمد و سپاس اور
 بی بیاس ہی کہ ہم اور تم سال بھر جنتی رہی دوبارہ رحمت و سلامتی سی عشرہ محرم کی دنی جنت
 اتہال میں باہم ہوئی کسب سعادتی ایام دنیا میں آئی طریق تحصیل بہشت کی خدائی بنائی
 افسوس ویرن جو مگر ہی حسرت اس عمل خیر کی کہتی ہیں چیف اول کو گو کہ سی کہ حقیقی لاکھ
 غفلت میں بسر کرتی ہیں ای مجلس نشینان بزم غم اور دل پریشان مجمع ماقہ فرست گشت
 جانور زاد آخرت کا نتیجہ نہ ہو ہو تو کسو سر بسو اپچا نو راحت قبر کی راہ خیر خواہو عشرہ محرم

جو مجبوراً ہمیں پھانسی دے دے۔ سدا ان کا دھرم تھا کہ جو کسی کو سزا دے وہ اس کو زندہ کر دے۔

[illegible]

سینه کی بعد نظر بین آیمای دس روز منزل ولین مجھو کی رہی والا ہی زمان طیل بین بھان
 جیل کی توقیر کروا سکی خدمت برتھیل بین توحہ اولیہ وقت سی اخیر ہنویہ دولت سرور اپنی
 بیرون سی آئی سی سینہ پیٹ کی قدم کو جو رحمت بی نیازہ سر دست پائی ہاتھ سی لگیان نڈ
 نور عین رسول امام حسین علیہ السلام کی واسطی رونما و شنی چشم ایمان ہی پارہ جگر تیر کی لہی
 آہ و ناکہ کرنا رونق دل و جان ہی خوشا حال اوس بندہ ذوالجلال کا جو محبت ال سالک
 مخزون اور تیر بزم جاسم صدق تھا کہ جو اہلیت پیہر کی شادی بین سرور غم سی کشا
 آغاز تغیرت پر بند الشہد کی خوش محبت ہی وقت سی دہن ترک و استقبال لال کی واصل شہر لہی
 پیر بڑا کہہ تر وایت عروسی کو امام حسین علیہ السلام کی سالک سی سنو رو و پڑھو اور حکایت
 سفارقت سی شہر بانو کی برات مسرور قرار کی براج کو بڑھو فضل لہو لغہ اسی سو سنو خوش
 فغان کرو و دریاں اشک گنگو سی اپنہ روان کرو تا تم بسط اسچر تر کی کی جا ہی و درو جگر سی
 ترک جان کرو سو زخم و الم سی بل و شال شمع برجم جدی نالہ سی ہفت تھان کرو و پیہر کو پیٹو
 خاکہ مسر تیر بڑھو اہل عزائم نام پانی نشان کرو و و نرو لانا نیک عمل ہی خد گواہ فاطمہ کی
 اسی کلام کو و ز زبان کرو و ۹۰

عزت شہن باغی ہفت روزہ دران سہ ماہیہ طبعیہ لکھنؤ
 جازہ کشان مضامین صدق و درست و معارف کشان بانوان و بیست و ایتا نیم آریان کشی
 شاعر و سرور و سرایان سخن فرحت و انسا و ساز کشان مجلس تالیف غم بانا و دی و نرو
 نقاش غرض دامادی نو شاہ بیان کی ساتھ خاتون عبادت کا حقہ مرزا اور خاکہ لکھت
 مکر سامہ بین محف و جبر حجاب کو تا اس رنگ سی پیر و دکاتی بین کج و لا و لا و لا

هـ وقبل ذلك العاين
تعالى اليوم وهو انى داخل
ما جرحه علم النجاة اليه ابن
نزياد وكان بن عيسى بن عيسى
من عبيد الله بن ابي طالب

فانقلع من حضور علي بن ابي طالب
 قال ابن زياد مالي لا اري
 هاتيا قالوا هو هناك فقال
 لو كنت بمخيم احدته قد ولد
 عهدت الا شئت واسما بن
 خارجة وعمر بن الخطاب
 فقال لهم ما بيني وها هنا من
 قبيل ان شئت قال فليكن
 باجوبين ميس تذكره صلت اورشاد بين كل عبا اجم على السلام

رفقه نسبت امام زاده عالی نسب کا شہزادی والا حسب کی خاندان میں پہنچایا اور انسانی قدر
 نہایت تیس جاکو بنای صدق و صفائی لاکھ سلیمان آل عبا کا بیاہ شکوہ و شان میں رچایا
 اور بام پر عالم وجود کی نوبت خوشی رکھی گئی مہرام اور کیوان پر آدیش ملک اور ملکوت کی
 وہم و ہر ہی چشم سرور اس نرم کی تناسل پر نور اور دل نور و تصور محض کی موج و شناسی چ
 قسب لکھا و بر دیسی سبب الفرس الی اللہ بنیۃ اسرا و عمر بن الخطاب ان
 یسبح النشاء وان یجعل الرجال عیسید العرب کتاب کتاب میں ابن شکر
 فی روایت کہی ہی کہ جب سپاہ اسلام ملک عجم غلام فتح کی بھری ہی شہر مدینہ میں
 اسیر و نکو ٹھہرایا در حال و نشا کو سیر و جوی میں لای کہ گویا خلیفہ وقت کا ارادہ ہوا عورت
 شیخ و الین اور ساری مرد و نکو عرب کا غلام کریں و عمر علی ان یجعل الکیل و یضعف
 و الشیخ الکبیر فی الطواف حول البیت علی ظہر و ہر دم یہ تجزیہ کی جو بیاہ و
 ضعیف ہوں اوپر چڑھیں بریم حج میں حرم خدا کی طرف کو سوار چریں فقال کہ عیسیٰ
 و کثیر لیساکلہ عن الشیخ انہ قال اگر کو کہ تم کو میرا و ان لیساکلہ و ہوا لیساکلہ
 عبا کہ ما و بعد القول الینا التلم و ہر عہد و فی الاسلام ہر اربعین امیر امیر
 بولی رسوخ فی فرمایا ہی کافرین سی طریقہ ملک اور مدارات بنایا ہی کہ اشرف قوم کی غربت
 تو غیر کہ اگر چہ دین اسلام ہی او کو مخالف دیکھو پس یہاں فارس کو حکما اور برگان کرم کسین
 و ہماری ہاتھ میں گرفت ہو کی غربت حقیقت ہی کہتی ہیں و قد اعتقت فیہم و کوجہ
 کہی و حق کہی ہاشمیت تفسیر کہ مینی اسحاق اور بنی ہاشم کا انہری او ٹالیا اور وہ سطاہ
 خدا کی راہ میں عجم کو بخش دیا فقال لکم الجحور و الا حصان قد و ہینا حصان لک
 بالاکرام رسول اللہ ساری بہا جین و افضل پاس ہرست و رضائی حیدر کرار کی بولی ہی

انہ جلس علی باب دارہ الفلح
 و عروہ الاما علیہ من تھا فافق و شق و ہوا
 طبع عشیہ و ہر علی باب دارہ جالس تھا کہ
 ما منعت من لقاء الامیر فقال لکم الشکوہ
 تمنی من لقاء فاستطاع فدا حاشیا بہ فابسا
 دارک عشیہ فکجا فلما دخل علی بن زیاد فقال
 و دعا بعلیہ و الفاتحہ و قال اسر و ہا جاتہ
 بغاں و علی فابسا کہ من خلایک من مرادی فقال
 و بنی علی فابسا کہ من خلایک من مرادی فقال
 و ماذا انما یحالی الامیر قال ما ہذا و الا من المرادی
 فی دارک لا مہیہ المومنین و حافظہ السلام میں ہفت
 قال علی ثم دعابن زیاد و مقلات اللہ
 فقامت و وقف بین یدہ و ظہارہ ہا جاتہ
 علم ان کان حینا علیہم و انہ قد انا بانہا دم
 فقال اصبر صبر و صدق مقال و اللہ ما جہ
 الی شہری و لا علیہ و شریں امرہ و ہا جاتہ
 بلسانہ الزول فاستجیت مریدہ و ہا جاتہ
 و امینہ و ارا انطیک الیوم عہد لا انک
 سوء و لا خالہ و ان شئت احطیک ہم حبیہ
 فیکون فی یدک شتہ انیک بہ و امرہ و ہا جاتہ
 من داری جیت شاہ من الامری فلیخ
 من عوارہ فقال ابن زیاد و اللہ لا
 حاضر حقہ الباشا حقہ فانیسہ و فقال لا
 و اللہ لا یتک بہ و ذکر الکلام فیہما
 فقال لانیسہ بہ و لا صبری غنفلک فقال
 طاعنا و اللہ لک البامرقہ حل دارک
 فقال ابن زیاد بالبارقہ و ہر
 طاعنا و اللہ لک البامرقہ و ہر
 فقال ابن عسیر بہ و ہر

۲۲۱
 فی دارک لا مہیہ المومنین و حافظہ السلام میں ہفت
 قال علی ثم دعابن زیاد و مقلات اللہ

[illegible]

پهری دوسری فی ابن زیاد و مستمل کی غنادی ایذای مزید اور بیداد و ستمی مرتعب
جماعۃ فی بنات الملوک ان کسبتکھن فن قال امیر المومنین علیہ السلام
خیرھن ولا تکرھن اوس ابنوہن بادشاہان ایران کی ہوسنیان کہ تسانہ تین
پنی سخت کج رفتاری متبلائی صحبت اور خزانہ شجاعتیں بعضی حاضر وقت اوس
کحل کی رعب ہوئی امیر المومنین بی جرہ نہ کروا کی بنا اور خوشی جسمیں سے بدن کرادہ خوش
و کلا اوس و پنچو پشوہر کی جو طالب تہ صرف عقد میں ہو گا شاد اکبر ہم لالہ خیر شہر بانو
بنت نرجون شہر یار فحبت و انت پس اوس حال علی شہر یار بنت یزد
ابن شہر یار کو اشارہ کیا اور واسطی زوج اختیار کرنی کی حکم نظارہ یلادوس خندہ کو شہر
جیا آئی انکار کا حرف بیان سپار لائی نقاب سی نہہ و بانپ لیا گردن ہیکانی مسائل
جواب سکوت میں آواز نہ سنائی فقیل لہا یا کریمۃ قوم من تختان میں من خطا
و هل انت راضیۃ بالبعیل شکست خلق فی سمہا یا ای بانوی کرم آیا خافہ
امادہ ہی آوا دہو اس نرم خیم خدم کو دیکھ جس ہولای خسرو کو چاہو اپنا شوہر تجیز کر و
خانوں برگزیدہ حجاب سی خاموش تہین غیرت ناموس کی پر دہیں کچھ نہ بولیں فقال
امیر المومنین قد رضیت فقال لا یتار و بعد سکوت ازاو رہا فاعاد و لکھ
فی الخیر شاہ ولایت فی فرمایا رضای خاطر معلوم ہوئی لاکن سکوت میں حیرت اختیار
صوت تہ مطہر و نہیں کہلی پھر طرہ میں سکو کہ بناو پشاکل تکلیف سی غذائی مقصود کو رو
بناو حیدہ انجام و قبول او کی غرول پر کہو فعل خسار کی قابل رہو تاکہ زبان ناستانی
بہر منظور ہی مطلب مجرب او سکا نہ دیک یاد و رہی پھر دوبارہ مضمون ہدایت کو
شاہ راضیت خاطر کی بیان پر جلوہ مثال و کہا یا فقال انت من یعدیل عن اللہ

[illegible]

هو كتاب من تصنيف شيخنا الميرزا حسين بن محمد باقر
مسلّم قطع مشقة العلماء وأمرهم
في الشغل وضرب على جبل الماروق
منارة وقد بانور على جبل الماروق
وشرح عليهم مصنفنا سيفه فقال له
عبد الوهاب الأحمدي في الأمان
أقول فضلك وهو كتابهم

[illegible]

مسلم انت احسن من احدث في
الاملا والمساكن مع سوا الفعلة
وقد جعل المشاة ونجست السبع وادوم
الهيئة واختار من زاد فيهم السبع
وعلى اهلها السلام وعلى

المستعدين وكان قومه الذين عليه
 بالآخرة وكان قد اجتمع اليه عود من
 مكة فخرج من اهل الجدة والبصرة والامراء
 بين الصفاء والكوفة واهل من اهل البيت وسرى
 عيرة لانهم لم يكن من طائفة الاشارة اليه
 جالس بك فيقعد اليه فيبين مياودة عن
 الفروخ الساعه يقول بحجته بما في سنة
 سينا ناسوا فيعبر ما بين
 السنين

السلامة فائتة وسكنت طيرة فنة
القطار قاتيل السنين بن علي عليها
اسمها و فراسة قتلت ابن هذا
عليها السلام خارجا من الحرم
دخلت الحرم اذ هبت
سنين
اعطاه الله سواك والملك فما

رواق افزا ہوئی محفل شادمانی ہر گاہ شوکت سیامانی سی آراستہ کی اور منزل سبزہ کمانی
فریخت جادوانی سی پیراستہ کی حذیفہ ابن یمان حکم شاہ مردان کی پشت پر با حسن بلاغت
اور آنحضرت صاحتی سخن و خدا و مرین خطبہ پر با جہدہ کراست کو آنحضرت کی صبا
کناج میں تیر لہارت پر لایا اور عالم ایجاد فی شرف توالد اور خیر سائل کا شاد دینا نہ سرت
بجایا بخیران بزم نصیحت کو نقل و شیرینی کی عوض لائی اور جو عمر غفران سی دامن بھری حاض
غاب کو بجای پیالہ شربت ثلال رضوان کی سپر شمی ملی ہر گاہ دو نوامہ و مہر فی درجہ انجباب
اور قبول سی منزل سعادت کی راہ لی اسرافیل اور میکائیل فی مثال نقیب سیدانی پڑاؤ
عمر و دولت کی صدای مہول کی یقین اور یسار میں تر کر اور شان خدا داد عمدہ شجرہ
ایں دور و بی چلی آسیہ اور قمر دست تعظیم سی دامان برقع عروس کو سنبھالی ہوئی
خدا م اقبال وجاہ کی صفین جلو میں طوق کو یان تہیں کیزان شیریں اندام احتشام نام جا
طرف حید اب سی روان تہیں حوا و طقیس فی پانڈا کو انجمن بھائی خور الطبق ہای نور
پیرایہ جنت نثار کو لائیں پس دواہن اور دواہنہ فی مقدمہ برکت شیم جملہ لہارت میں کیا
نظر صدق و صفای آپس میں آئینہ رخسار اور مصحف رو و یکبارہ ترہہ فی کف نگار میں سے
دفع ماہ دور میت کی تال پر بجایا و شہر طرب کی ہر ورق فی سائے عشرت میں شمعہ داؤدیا
مشرقی مقام شفق کی شمعہ برنجی پر جو راہ شکر سی اور ہرام اصول طرب سی ہر گوشہ شاد
سرگرم پاکو بی بھر ل اوس تقریب و فتح نصیب میں مجسمہ غوغا بی عطر پاش اور ل
جلیل فرزند زادی کی شادی میں میر سامانی سی بٹاش مبارکباد از دواج کو انجمن میں
دست بوسی کرتی اور مہر افساط میں فصحا کی گردنی قابل خرد و شمار تھی و واہ واہ
آہ فی کاشائے رسالت پناہ میں کیا اہا بیاہ و چایا چکی پنہا از در گاہ میں سفید و سیا

باب في فضل الصلاة على النبي وآله
عن أبي بصير عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم قال
من صلى علي في صلاة واحدة صلى الله عليه
بها سبعين مرة

اسميه فلما بان المصطفى
الله عليه الصلوة و النزل
زأرا لم يخبر قل سمع من عقيب
ه هذان بن عرفة فقال الله
وانا الذي بعثت محمدا
بن عبدك مرارا و لم تشك
بان رسول الله الصادق
مجتبى ك هذا بانك يا اخوتي
ناصر لا شقة بل خوف ان
كعبوا اهلك فقالوا لا
فقال ما ترون فقالوا والله لا نرجع
اننا اؤذونك ماذا يا اخوتي
فالعيش بعد هؤلاء
الارباب

عالم فی تقدیرش از سر او بختی ز فدا یا خواهران سید مصحوم زینب اورام گلشن
دلکش کی دهم سو اچانی عورات الهمرم ز دجای شیخ آتم فی سدا ز نو از عشرت کی تو
انجام کو بهنجانی کیون حاضرین نرم تو لایعوسی شادین کا ماجرا متنی سنا غشی کا چو
اب روز فراق کا سنا بیاں کردن جو اوس واقعه فی ہوش گنوا یاد راوی کہتا ہے
جب سید الشہداء معرکہ جہان سو ذکر ملا بین تنہا ہی اور ساری یار و آشنا عزیز و اقربا
پایاس ماری گئی حضرت فی واسطی ملاقات نصحت کی خیمہ الجلیت میں قدم بڑا یاد آتی
خون چکان سی ہر لیک ہیں اور می کو سیدہ سی لکایا خواتین الهمرم کی روشنی بہر کم اور چادر
از دام تہا اندوہ جانی در بحر انہری بی کی کاشیوں سی جیلا حرم تہا چون کی زاری برونو
بفراری ہوتی گوشتوں میں فرط غمخواری عورات کی جان کہوتی او سوقت شہر بانو کا دیدار
دل تیب سی امام انام کی پاس اندہ قدم ستر و کو مزید شوق اور غلبہ مال میں کردن جہنم کا
تہو شمی لکانہ صندہ فراق میں نعرہ افواج سی چہاڑن کہانہ روز وصال کی یاد میں لرزان
ہر اسان جان سی جالہ جی اس کبری عالم خیال میں نظر آگیا اور تصور باجری کلیہ شقی ہوا
شوہر کا پیاس کی ماری لبون پر دم تہا زد جو کہ نڈائی کی دہیان میں فتنی دق تہا شہ
دین سی نعرہ کنا کہنہ کلاہو تہا ستر شہر بانو پر غبار مصیبت کا ٹوڈہ پانو قادیون بہت
خاوند کو مکیسی میں گردن شانی مضطرب بی کی کو بھونکی اپنی سیری میں ایذا پائی ضرور امام علیہ السلام
لگا حسرت ویاس میں بانوی غریب کا چہرہ دیکھتی آفسو بیانی خانوین خرمین جو لاکو طسرت
تسلسل جانی غمور کرتی اندوہ شش آتی پنت کسری کی زبان پر یہ نالہ و فغان تہا ہی اقامت
سرد ہاری میں سکی حوالی کیلام کی حسب حال یہ مقالہ احسان تہا چند کو یاد کرد
اوسک حفاظت میں سوئپ دیا بہر ہفت آواز شمیمون کا جوش تہا جھگہا شش جو بحر کا خوش تہا

لا اوتينا ان نسقو الماء ويكثر في
 الكرم ثم سار على السمن من بطن الصبية
 فلهب من يد لهم حتى كثروا الى قرن
 من حرق خاد افوا ذلك سلا الله
 كابد عوفه حتى يستوي هذا الله
 لا حلق على ارض ثم قال طير الترواة
 لا اوتينا ان نسقو الماء ويكثر في
 الكرم ثم سار على السمن من بطن الصبية
 فلهب من يد لهم حتى كثروا الى قرن
 من حرق خاد افوا ذلك سلا الله
 كابد عوفه حتى يستوي هذا الله

[illegible]

میں دعا قال للعلیٰ اقم قیامک
 انما صلاتک لا فانک
 عنہما من طریق العذیب
 القادسیۃ عنہما کتبت
 لا مریب وکتبت ال حبیب
 لعل الله ان یاتی بامرک فی
 فیہ العاقبۃ من امرک فان
 الحسن علیہ السلام وصالک
 فی اصحابہ یابید و هو قبلہ
 انی اذکرت الله فی نفلک فانی اشہد انک
 لفتنک قال الحسن علیہ السلام انما یجوز فی
 و ساقول ما قال الخو لاوس لان جمہ و ہدی بید
 نصرۃ رسول الله صلا الله علیہ و آلیہ و سلم
 وقال انک مقبول قال سافینہ فانی الموت
 قال علی النقیۃ اذا ما نزلت فانی فی مقبلی و قد
 عار علی الصالحین بغضہ فان فی مقبلی و قد
 الرجال الصالحین بغضہ فان فی مقبلی و قد
 حجرا و انما یسبح الکریم فی مقبلی و قد
 فیہ ما یسبح الکریم فی مقبلی و قد
 حقیقۃ فی مقبلی و قد
 ابۃ فی مقبلی و قد
 ان حقیقت فی مقبلی و قد
 القوم یریدون و اما ما یشرع الیہم غلبۃ
 ان افسنا فی مقبلی و قد
 الله سوء الساعۃ الی قال فی ما یابید و قد
 و حج العباد قال فی ما یابید و قد
 یحییٰ فقال الحسن علیہ السلام ان غیبت
 ولد خیر و ولد ان و ولدہ فلما اصبح زنا فی
 الذوات شمع علی الکوب فافینہ الکریم و قد
 بردان یز قہم قیامہ الکریم و قد
 واصحابہ یجمل انما یسبح الکریم و قد
 الیہ فلم یزلوا ذکرت الحسن علیہ السلام
 انہو ال شیخی الکریم و قد
 طبرک السلام فانما الکریم علیہ السلام
 لفتنک الکریم علیہ السلام و قد
 علیہ السلام و قد
 من حبیب الله بن زیاد فانما الکریم

اور بچاؤ کہ فرید قدرت فرط اختیاری و اسطی صفای امتحان کی شدائد ناضقین سے
 و مروی فی بعض الاخبار ان اخی الرسول فقال لہ یا رسول الله
 لعدۃ حدت حنفۃ عزالہ و آتیت بہا الیک ہدیۃ لو لک بک الحسن
 و الحسن عیادان آہوان وحشی تزد مضامین میر شکاران غیر سخنی گامین دایم بانی
 سیان ترجمان میں پہلانی ہین بدترہ وایت جان پرو کو شکستہ سامعین لانی ہین کبرو
 عقد و کشای بندجات شفیع ربانی کائنات سجدہ میں رونق افراہی و لغز و زحر فانی طیب
 اطفال طبع حاضرین کہ مصروف عطاہی ناگاہ قراول عرب کال ادب سی ایامہ زن کا
 اپنا کراہوا برسم ہدیہ لاید بولای رسوخدایہ شفقہ معنی جال ہین گرفتار پایانی تہار کی
 خاطر ہی پہلانی کو پہنچا ہی فقہکما النبی و دعالہ بالخیر حضرت فی مزین حق نی بل
 کیا عرض من نقد رضا اور دعاسی اوکا دین رسول بھرویا فاذا الحسن واقف عند
 جلدہ و غلب الیہا فاعطاہ ایاہا او وقت عزال مزین اربوت حسن معنی حضور ہین
 تھی تیرہ آئمہ اوس یازچہ کو کہ پرایل ہوی جناب فی او نہیں خجائہ زرد سہی وہ کہ لگی
 خوشی میں چھتی رہی فاما معنی ساعۃ الا و الحسن قد اقبل و اری الشفقۃ عند
 فقال الحسن اعطانیہا جلدی رسول الله ہوری دیر نہ گذر فی پانی کہ امام میں ان
 پہنچے بہانی کو بچہ آہوی کیلنا دیکھا تو بولی ای برادر یہ ہیں کمان سی ملا جرایہا جاری ناہی
 عطا کیا فسار الحسن مسرعا الی جلدہ فقال یا جلدہ اعطیت اخی حنفۃ
 یکسب بہا و کم تعطیٰ مثلہا پس امام حسین جلد سی اپنی جہ کی پاس دوڑی اوکھا
 ای سیدنا برادر گرامی کو تنہی ہین کا بچہ خجائہ میں ویسا نہیں دیا شاید ہی ہو لایا کہ تیرہ
 جو میری خاطر عزیز منظور ہو تو مثل اوکی خجائہ کرو و جعل خیر الکریم علی جلدہ و ہو

۴
 انہو ال شیخی الکریم و قد
 طبرک السلام فانما الکریم علیہ السلام
 لفتنک الکریم علیہ السلام و قد
 علیہ السلام و قد
 من حبیب الله بن زیاد فانما الکریم

[illegible]

عليه وآله يا بن مسعود إن الله عز وجل خلقني وخلقاً من خلقه ولا نقدر
من نور عظمته قبل الخلق بالالف طامرحان لا تسبح ولا تقدر
سبحان من عظمته من ابن مسعود روى في حديث طويل من دعاء
كبي بن حاتم عروجل بن زيد الكلابي وروى عن علي بن حسين كوفي نور عظمته وكبريائي سيدي
هزار سال قبل ايجاد عالمي دنيا اور ما فيها قدرت كذا في حق اوست تسبح اور تقدس كبريائي
كوفي نهاده اندكسي قسم تهنيل اور ذكر كاحرف بناها فتعق نور من خلق منه السموات
وآنا اجل من السموات پس ميري نور ذات كوشكافه كيا اوكل پرتو ضياي آسمان كيا
جسم طوب ويا ديس من هنر و برتر بودن لاجر و سپهر ك طبقات سماء ارض شان و مرتبه كندني
درجات سماء فتعق نور علي خلق منه العرش والكرسي وعلی اجل من العرش والكرسي
مینی نگری كيا نور علی ابن ابی طالب ك پیدافرا ما یا اوكل روشنی سكرسی وعرش عالی مراتب
بند اعلی طیل اور عظیم می تقدیم سماء در هنرست من كری اور عرش رب كرم می فتعق
نور الحسن خلق منه الالف والقمم والحسن اجل من الالف والقمم نور حسن
لوح اور قمم ك حقه انبیا و دین الایا و حسن میری فی لوح و قلم می بزرگی اور شرف پایا و
حق نور الحسنی خلق منه الانسان واللوح والحسن اجل من الانسان واللوح
پسر نور حسن ك نایب دانه و یا اوكل صفای رنگ چلی نور سیمین و حركو پیداكی پس من
جنت و عروسی جلالت قدر من اجماعی اور عظیم ندی اوكل ششمین نور نور سیمین فاطمة
المشارقی و المفا رب فتكبت الملائكة الى الله عز وجل الظلمة ناهیه من
ووجهی شارق و مغرب من اندامیر اجماعی اید ملائكة فی اوت تاریكین گهبر ك زدنس شعله كیا
قالوا اللهم بجزمت هذه الاشباح التي خلقهم الا ما رجت من هذه الظلمة

و لعل ما نلت و اني رسول الله لا احاطت له نعم يا خيل الله
 عن ابن مسعود يا خيل الله انك كعب النائم
 فخرهم بعد العصور والسنين عليه السلام
 فكتب بسفاد خلق ركب على ما كتبته و سميت الحق
 يا بني ما شئ الا صوت نوح
 حارسه فقال اني كسيت من الاصوات نوح
 الله عليه وآله وسلم في المنام فقال لي انك نوح
 اليها طمعت لئلا وجهها فادت بالويل فقال
 ليس لك بالويل يا بنيتي انك قد جازت القوم فخرجت قال
 العباس بن علي يا بني قد جازت القوم فخرجت قال
 العباس اسرك فقلت نفسي انت يا بني
 تلقاهم و تقول لهم ما كنتم فاناهم العباس بن
 مشيتم فارما فيهم ثم قهرهم القديين و جيب
 فقال ما يدرككم من قولهم على كاهلهم
 ان نوح من قريش و ما يدركون قلوبهم
 الفوف و ينفونهم من قاتل الحسين عليه السلام
 بغاء العباس و اخبره ما قال القوم فقال الرج
 اليهم فان استطعت ان تخرجهم الى مدوة و
 و تدعوهم الى المشقة فاقبل هذا فطعنوا فينا
 منه رسول من قبل عمر بن سعد يقول انما
 قد بطناكم الا خير خذوا خذوا و بغض الحسين
 عليه السلام اصحابه خذوا و بغض الحسين
 بن الحسين ذين العابدين طير السماء قال علي
 لا سمع ما يقول لهم و انما ذاك من قريش
 يقول لاصحابه انفس على الله الحسن الشاه
 و احمد و ملا السراء و الضراء اللهم اني
 اجد ان طعان كمناب النور و طهنا
 القرآن و هشتاني الدين ابا عبد
 فان لا اهل اصحابي ان لا اهل اصحابي
 و لا اهل بيت ان لا اهل بيت
 و لا اهل بيت ان لا اهل بيت

سيف ساجات بن انايت كي با تبه بر نايي يه كلمات دعا كي لب تبا پر لاي خدا و ذاجي اني
 جو تو ني عزيز و كرم پيدا كي يه سپاسي كو در كردي جاري فراغت او ترسل كي يي خاق الله
 تعالى رو حا و ق نهما يا خري ايندو باري ني دعا و زاري ملاك قبول كي يك خوشبو
 پيدا كي اورد و سيري سي ملاي خفاق منها نو برا شتم اصاءت الزوق حج منها الزوق
 او سين سي ايگ نور تابنده جهان افروز نما كد سب صه تيره مين او كي روشي كا و امان
 فاصاءت منها المشاسير في المعارب اوس چك في شرق و مغرب كي افان
 تاباني شبي ساري تكان اور فلك سي لعه كركت كي بوي فلاني جاتي هي فون ذرات
 سميت الزهراء ذهل او جند كور سي بني ابي فاطمه كاتق زهر اشبهو كيا جواقي
 سيمه زو نيك او كي آفتاب وجودي نور و ياي شتاقان جمال خصال اور سوي سفته كي
 ني عال كد تا اعتقاد كا مل سي و يده دل مين نور معرفت و حل بو ع عن ابن عباس قال قال
 رسول الله لعلي بن ابي طالب علي التبريع مين ابن عباس رضي الله عن سي
 كي هي كه رسول خدا ني علي رضي عليه السلام سي به حديث كهي مي لما خلق الله عز وجل
 آدم و نوح فيه من روي و اسجد و اكل ملائكته و من و جهه قواء مينة
 و اسكنه الجنة جب رب عاجل نانه في طينيت كرم سي حضرت آدم كي قالب كو بنايا
 ابني روي صغرم كو او كي جسد طينيت مين دم فرمايا فرشته هاي قدس في سجدة تعظيم كو خاك نياز
 سر جكا يا جناب حركو خاله عنده مين رتبه زو جيت پر لايه دو كو جو ر غنايت مين تيمم
 اور خليفه الله كي خطاب سي ناز و نعيم فراغت و يا قري طرفة نحو العرش فاذا هق
 بحسنة سطوة مكتوبة جرجان و ده عجايب قدرت كي سير كتي مراتب اور صاحب
 خلاقات كو بختي بختي ناگاه ساق عرش پر ابرو البشر كي نظري خطا مي يني پنج سطري يني

يحيى كرم الله عن خير الزا لا و ان
 و لا اهل بيت ان لا اهل بيت
 و لا اهل بيت ان لا اهل بيت
 و لا اهل بيت ان لا اهل بيت

ویکسیرت بری قال آدم رب من هو لاء مناجات کی الی یہ کون سرور قدس بن
 کر زینت عرش اور تیری اور تجسی ششس بین قال عمر وجل هو لاء الدین اذا استعصوا
 الی خلقی بهم شفیعهم ازیر وکرم فی فرمایا یہ سیری وہ بندہ مقرب بین جب خلق انکام
 شفیع لاین وگاہ کبریا سی اثر قبول پائین برکت واسطہ سی کا سیاب ہو جائین فقال
 آدم رب یا رب بحق قدرهم عندک ما انتهم ادم فی سوال کیا ای خدای عالم
 تجلو انکی قدر و منزلت کی قسم میں تبا انکی نام معظم و مکرم تا کام بین بروقت حاجت انتم
 فقال عمر وجل اما الاول فانا الحمد و هذا الحمد فرمایا خدایا فی پہلا نام
 بین محمود ہوں اور وہ محمد مصطفی ہی و اما الثاني فانا العالی و هذا العالی و وسرا
 جہم تعالی ہی پس بین عالی ہوں اور وہ علی مرتضی و اما الثالث فانا فاطر السموات
 و هذه فاطمة الزهراء تیسرا نام بین فاطر سادات ہوں اور وہ فاطمہ زہرا و اما
 الرابع فانا الحسن و هذا الحسن چوتھا اسم بین حسن ان کریم الاحسن شایہوں او
 یہ حسن محبتی و اما الخامس فانا ذو الاحسان و هذا الحسن اور پانچواں جو نام
 بین صاحب جود اور احسان ہوں یہ حسین شہنہ کام و وسرا وی صاحب الذہن
 الثمین فی تفسیر قولہ تعالی کتاب راؤ المسافرین روایت کی ہی کہ صاحب ثنین
 اس قول خدا کی تفسیر ہوں کہ ہی ہی فتکلی آدم رب من شرتہ کلامت کتاب حلیہ
 رتہ هو الثواب الرحیم یعنی جب حضرت آدم ترک اولی سبب شرتہ یعنی اور باغ جنت ہی
 کال سرتہ بین پریشان خاطر کل و زات فرق حوا و قصوی رتوی مناجات بین امرتہ کی
 طالب ہوتی اور عظیم فی انکو کلمات فتح الہام کی او کی ذکر سی شغول زانبت اور بارہم ہی و
 اون اسم کی ادم فی دعا عالمی و گاہ باری میں توبہ قبول کو پہنچے بدستی کہ وہ خدای بخشنہ و مہربان

[illegible]

مان فخر الله من مقبل القلوب
 الى حداد ال جليل و اما ما
 من بين اول ثلثه من مقبل القلوب
 عزت ما اراد ففعل العباد
 في دهرها و من ثلث السكينة
 و طلت ان الملك قد نزل في
 الماعتة فانها سميت في
 اوردته و من ثلث النزال في
 الخبز و من ثلث النزال في
 فم تملك نفسها في
 خبزها و فانها لما شربها
 الى حداد ال جليل و اما ما
 من بين اول ثلثه من مقبل القلوب
 عزت ما اراد ففعل العباد
 في دهرها و من ثلث السكينة
 و طلت ان الملك قد نزل في
 الماعتة فانها سميت في
 اوردته و من ثلث النزال في
 الخبز و من ثلث النزال في
 فم تملك نفسها في
 خبزها و فانها لما شربها

و سميت رحمت او كسبت خلق كيمان حج راوي في كما حقيقت ماجرايون كذري كراو البشير
 سرت و از كرك رفت بری آنه دای ساق الفرش استاء النبی و الا بتمه حكيمهم
 حكيمهم تحقيق كراوم في ساق عرش پر كنجوشي و بجاها نام پير او رفته بدی صلاوة الله عليهم
 كهاها فلقه جبرئیل و امره قل يا حميد بحق فكل يا عالي بحق علي يا فاطم بحق فاك
 يا حسين بحق الحسن والحسين و منك الاخضار جبرئیل ملاقات كوتبت الله كاني اور
 به اسماي فقهه درگاه زدين شمع الايكو بتاي امركيا پياري فرزند و كواشي يادكر و او كی و بطه
 نام اور جاده و مقام سي و دعا مانگو يا حميد بحق محمد يا عالي جبرئیل علي يا فاطم فاطمه يا حسين براس
 او جبرئیل كی جرتو قدیم الا سنان اور غش بند و عصيان بری فكمنا ذكر ككسين ساكت دموعه
 و انشعركه كلبه جب نام پاچوان زبان اوم بر آيا و كوكه صدقه غم في بلایابی اختيار كنجوشي
 و يا سيدي شك بايا قال يا اخي جبرئیل في ذكر الخامس تنكسر قلبي و تسيل
 حبرتي بيا بركي جبرئیل سي بولي اي بائي چار نام بزرگوار سي من شاد و هو ما بون ياچون
 اسركي كنين سي دل شكسته اشبار قرين ناله و فرياد حواس كوتما بون حزن اور ناله و بكاء
 آرام اور قرباني بنين بری من قال جبرئیل و كذا لك هذا ايضا بيا يا صديق
 عند هذا الصائب حائل فحق في چشم كور آب سيمه اوم كو حسرت سي جواب ديا تها راي الا
 به فرزند و بهاري صيبت او تها ي كلكه ساري عالم كاي رحمت او كی برابر شمار من داي كا
 فقال يا اخي جبرئیل و ما هي بو نهماي برادر جبرئیل و ه كيا شفتت جليل بركي حواس
 خيل كچيني كي قال يغسل عطفنا ناعزينا و جديا في يدك ليس له ناجد و لا معين
 اين راز في كمار و ز عاشورادشت بلاین پيا سارا جاي گاتن تها مظلوم غريب بركي كچ
 اور دكارا پناكو نياچيكا و كوشا يا ادم و يقول و اعطشاه و اظه ناصرا
 و اعطشاه و اظه ناصرا

البوم طاعت ابي فاطمه الزهراء و ابي علي و ابي
 الحسن با حقيقه الما حقه في حال الباق فخر الله
 على جميعا السلام و قال لها يا الله و قال فوالله
 الشيطان و تغررت صياها بالدموع و قال فوالله
 القضاة اتاقت يا ليتك انتقم مني يا ليتك انتقم
 فذاك اقول في الجلب و شاد علي نفسه ثم طمعت و
 فاهوت ال جبرئيل ففقه و حنت متعبا عليها
 قمار الحسن عليه السلام اليها فغضب الما حقه
 و قال لها يا الله اني الله في نفسي و عباد الله
 و قد مره في الليالي و دون و من فرياد و بكاء
 و ان خيره من كحل مسلم بر سوره الله اسحق
 عليت فاني قسما لا تقبل و قال لها يا الله اني
 علي و جها و لا تدع علي بالاول و الثاني و الثالث
 و اهلكتم ثم جلبها فاجلسها عند راسي ثم خذ
 ال اصحابه فاني من اقر ب و بضم و من خور
 ان في خلق الا حساب بعضها في بعض و ان
 كني فوايها البيوت نفقة بلو القصور و ان
 و اريد و البيوت نفقة بلو القصور و ان
 و عن شانهام قد مضت بهم الا انهم
 يا ادم منه و دونه و من و من و من
 فكل ال كلكه بولي و يستغفر
 و دهره و نام اصحابه كلكه يدعون
 و يصلون و يستغفرون و يصبرون
 عليهم السلام فبا اصحابه و صلوات
 الفداء و كان معه اثنان و اثنان

[illegible]

تتكلم في ذلك
 من اذ اتفق عني ذلك
 عبد الله الاضداد في باب اسيد التمدد
 تنجلي من سواد الساعدي وتزيد بان فم من
 حال غيبه وانهم من هذه المقالة من
 الله صلى الله عليه وآله في الاخرى اني هذا
 من سفلت في قوله شئني في الحق ان
 هو عبيد الله من قوله ان كان يدي في ما
 فليح الله على فليست ثم قال اللهم
 اني نيت في كذا
 انظر اليه في قوله في قوله في قوله
 استهلكه او يقصا من قوله في قوله
 فداء في قوله في قوله في قوله
 حجاز في قوله في قوله في قوله
 ان الوارث في قوله في قوله في قوله
 وانظر في قوله في قوله في قوله
 فليح الله في قوله في قوله في قوله
 ما قيل في قوله في قوله في قوله
 ان يري في قوله في قوله في قوله
 في قوله في قوله في قوله في قوله
 في قوله في قوله في قوله في قوله

اعظم الدلائل على ان خلقنا من طين
 انما نرى اعيان الله ان خلقنا من
 طين
 من كل مسكركا فويل من كل مسكركا
 انه ناسخ لما خلقنا من طين
 فقلنا يا اهل البيت ان خلقنا من طين
 فقلنا يا اهل البيت ان خلقنا من طين

وكل من خرج من هذه المأوى وعمل لله في الدنيا
والدار والنسب القصال فقتل من الله
سعد ويقتل ويقول عزه ما يرى

فاجتهدت في جعل الالفاظ فصيحة في معنى
فانزلت عنده في هوق في ان نفوس في
فاجتهدت في جعل الالفاظ فصيحة في معنى
فانزلت عنده في هوق في ان نفوس في

روى الحسين بن محمد كان
 على القضاة صبرا صاحب
 الحسين عليه السلام بالبلد
 في شوقهم فمات ليوم واحد
 اسبوعهم وجرى الرجل على
 رضى الحسين عليه السلام
 فحل عليه رضى بن الحسين
 عشرة رجال وكشفوه عن
 الصوت وعطف عليه ثم قتل من القوم
 لامرهم ووافهم وكان
 لا يملأوا حديد لهم
 في مجلسهم رواه الشيخ محمد بن كزوه وروى
 في روى الحسين بن محمد

وَاَنَا سَأَلْتُ يَا ذَا الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ فَقَبِرَ وَمَنْ فِيهِ الْإِخْتِرَاتُ فِي مَا
هَوَّلَكَ وَخَشِيَ وَلَمْ يَسْأَلْكَ وَخَشِيَ أَيْ خَدَايَةَ تَبْرِي غَيْرِ كِي فَبَرِطْهُرِي جَبَلِ شَفَعْتُهُ سَبْرِي
اورین او سکا پس نور و نظر عازم سفر هون سیری او پرده نه فراق نهایت و شور هوا تو جانتا
که اعدا کا نرغہ شمار بواسطہ میا فرنا ده سامان جسمین تیری رضا ملی اور بتا ایسی راه جو
خوشی سرا پا بخلی قَالَ لَمْ يَجْعَلْ بَيْنَكَ عِنْدَ الْقَبْرِ خَشَعًا اِذَا كَانَ قُرْبًا مِمَّنِ الصَّبْرُ رَوَى
گفتا ہی کہ حضرت کلمات کو ذکر فرمائی اور قبر انور پر سنہ رکھی روتی جاتی تاکہ آثار صبر نمودی
اور چادر غلط کی تار بکھرنی لگی وَصَحَّ رَأْسُهُ عَلَى الْقَبْرِ فَانْعَقَى فَاِذَا هُوَ بِرَسُولِ اللَّهِ
فَلَا اَقْبَلَ فِي كَيْسِيَّةٍ مِنَ الْمَلَائِكَةِ عَنْ يَمِينِهِ وَعَنْ شِمَالِهِ وَيَنْ سَيِّدِنَا
اوسوقت مانا کی تربت سی تھی امید و بیم گھایا غنود کی میں انجو کو بند کیا سر تسلیم جھکا یا
ناکاہ رسول اللہ و کی قرین فرما سی تشریف لای فرستوئی غول یمنین و یسار الی چو کی پری
اَیُّ حَتَّى ضَمَّ الْحُسَيْنَ اِلَى حَنْدَمِرَةٍ وَقَبَّلَ بَيْنَ عَيْنَيْهِ فَرَطُ شَوْقٍ مِنْ كُلِّ جَبَا
امام حسین علیہ السلام سی لی بیان تک جو سیمینہ سی کا کی میثانی کی بوسی لئی وَ قَالَ
جِسْمِي يَا حُسَيْنُ اَمَّا كَ عَنِّي قَرِيبٌ مِمَّا لَدَيْكَ مَذْبُوحًا بِأَمْرٍ
كَرِيبٍ وَبَلَاءٍ مِنْ عَصَابَةٍ مِنْ اُمَّتِي فَرَمَا ای روشنی چشم دکی چنین سیاری کو
نا نا کی یا حسین وہ دن قریب ہی کہ تھی اپنی اہو میں دُ و با خاک پر لوٹا و بچھون اور دُ و نا
زمین جنت اور بلا ی کہ بلا میں امت استحقاقی ہاتھ سی سر کٹا ہاون و اَنْتَ مَعَ ذَٰلِكَ
عَطَشًا لَا شَفَى وَطَمًا لَا رَوْحَی اوس حال میں تو پیامجو کو کی پانی ندی مانند
چمکی کی تر پتری ایک رحم دل خبر نہ لی جِسْمِي يَا حُسَيْنُ اِنَّ اَبَاكَ وَ اُمَّكَ لَکَا
قَدَرٌ مَوَاعِلٌ وَ هُمْ مُسْتَأْتُونَ اِلَيْكَ ای آرام جان یا حسین بدرستی کہ تیری والدہ اور

في اصحاب الحسين عليه السلام
 ولا ينفق في اصحاب الحسين عليه السلام
 وكثر القتل في اصحاب الحسين عليه السلام
 وكثر التفتن في اصحاب الحسين عليه السلام
 واصحاب صلوة الخوف وتقدم سعد بن خطاب
 التاغي بن يدي الحسين عليه السلام فادب
 اهل الكوفة يا قوم اني اخاف يوم التماس يوم
 الاحزاب يا قوم اني اخاف يوم التماس يوم
 ثم تقدم مقاتل بن عوف بن ابي قيس بن
 عدنه شذذب مولد شاذب فقال السلام
 عليك يا ابا عبد الله وسرعة الله وبركاته
 استرده عليك الله ثم قال ولم يزل يقتدر
 رجل بعد سرخس اصحابه فيقتل حتى
 لم يبق في الحسين عليه السلام الا اهل بيته
 خاصة فقدمه ابي علي بن الحسين عليه
 السلام وكان من اصحاب الناس وجهه اوط
 يومئذ ضجع عشر سنة فيقتل على الارض
 وهو يقول: انا علي بن الحسين بن علي
 بن ابي طالب بن عبد المطلب بن هاشم بن
 قتل ذلك

وَمَا قَوْلُهُ إِلَّا جُودٌ
 وَاللَّهُ عَلَىٰ سَهْلٍ حَزِينٌ
 الرَّسُولُ مَوْلَىٰ سَهْلٍ حَزِينٌ
 بِالْمَدِينَةِ ثُمَّ قَالَ عَلَىٰ الدُّنْيَا
 عَدُوًّا لِلْعَقْلِ وَحُجْرَةً لِلْإِيمَانِ
 لَيْسَ الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ

سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ

برادر میری پاس ای یمن وہ سب شتاق ملاقات انتظار میں کھڑی ہے سلام لای یمن +
 وَإِنَّكَ لَفِي الْجَنَّةِ لَدَرَجَاتٍ كُنْتَنَاهَا إِلَّا بِالشَّهَادَةِ تَبْرِي وَهَلْ شَيْءٌ مِنْ
 اِيسار درجہ رکھا ہے کہ اس کو سکودوں شہادت کی پانہیں سکتا ہے جَعَلَ الْحَسَنُ فِي مَنَامِهِ
 يَنْظُرُ إِلَىٰ جَدِّهِ وَكَانَ يَقُولُ يَا جَدُّ لَا حَاجَةَ لِي فِي الرَّجُوعِ إِلَى الدُّنْيَا فَقَدْ لَمِنَ
 اللَّيَالِي وَأَدْخَلَنِي مَعَكَ فِي قَبْرِكَ أَمَامَ حَسَنِ عَالَمِ رُؤْيَا مِنْ جِدِّهِ رُكَّو كَوْنِي تَبْرِي
 اور یہ کلام حسرت انجام عرض کرتی تھی اے ماما مجھے اب دنیا میں جانا گوارا نہیں ہے اس
 زندگی خالی کا غور رہا نہیں نظر توجہ کسی بھی دیکھو میرا ہاتھ پکڑو اپنی قبر میں داخل کر لو جو میری
 رکھو فقال لَهُ رَسُولُ اللَّهِ لَا تَكُنْ مِنَ الرَّجُوعِ إِلَى الدُّنْيَا خُذْ نَفْسَكَ إِلَى الشَّهَادَةِ
 وَمَا قَدْ كَتَبَ اللَّهُ لَكَ فِيهَا مِنَ الثَّوَابِ الْعَظِيمِ رَسُولُ اللَّهِ فَرَمَا يَاسَ حَسَنِ دُنْيَا مِنْ
 اور بلا سہنی کی تھی ضرورت تم جاؤ شہادت اور جو تمہیں عظیم ثواب کا خزانہ اوس وعدی پر جس کو
 وہ پاؤ قَالَ مَا نَسَبُهُ لِحَسَنِ مِنْ نَوْسِهِ وَفَمَا عَرَفُوهُ بِأَوَىٰ بَنِي هَارَىٰ كَرِهَ وَجَابَ حَرْبَ
 دہشت اور ہر اسمیں جاگ اٹا وہ ہوی واقعہ شہادت اور جو حسرت کر بلا کی فقط صبر و ایلا
 عَلَىٰ هَلْ بَسِيئَةٍ بَيْنَ اِيَّامِ بْنِ وَبَشَرٍ بِأَشَدِّ تَرْوَادٍ فِي مَطَرٍ كَرِيمٍ تَشْرِيفِ لَإِيَّاهُ عَالَمِ رُؤْيَا
 قصہ حسرت مند وہ بن ہارن اور فرزند و کوسانی فکرم کیکن فی ذلک الیوم فی مَشْرِقِ وَلَا
 مَغْرِبِ قَوْمٍ أَشَدَّ عَظَمًا مِنْ أَهْلِ بَيْتِ رَسُولِ اللَّهِ عَجِبَ طَرَحُ نَعْمِ اَوَّلِ اَوْتِ طَارِي هَا
 کہ باروز عاشور کا صدمہ اس کو دکھائی دیا فرط المسمی یا ربی ضبط اور توازن نہ سب محروبت
 اور مردنی رقت و زاری میں حال تباہ کیا مَشْرِقِ اور مَغْرِبِ میں کوئی مکان غمزدگانہ نہ کیا
 جس شدت کی گہر میں اہمیت کی اوس روزِ غم اور ماتم کا چرچا پہلا قَالَ وَهَيَّأَ الْحَسَنُ
 الْخُرُوجَ مِنَ الْمَدِينَةِ رَاوَى بَنِي هَارَىٰ كَرِهَ وَجَابَ حَرْبَ اَنْذِيئَهُ جَوْرٍ وَهَنَاسِ اِنْ اَكْبَرِ

سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ

وَمَا قَوْلُهُ إِلَّا جُودٌ
 وَاللَّهُ عَلَىٰ سَهْلٍ حَزِينٌ
 الرَّسُولُ مَوْلَىٰ سَهْلٍ حَزِينٌ
 بِالْمَدِينَةِ ثُمَّ قَالَ عَلَىٰ الدُّنْيَا
 عَدُوًّا لِلْعَقْلِ وَحُجْرَةً لِلْإِيمَانِ
 لَيْسَ الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ
 سَادِي بِالْإِيمَانِ وَالْإِيمَانُ

[illegible][illegible]

علی و ابی ابراهیم علیہ السلام
 السلام علی من اتبع الهدی
 الیہ شریک ذی الوتر
 حضرت علی بن ابی طالب
 و حضرت علی بن ابی طالب
 ان فلان الیہ علی بن ابی طالب
 السیف و کان علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 چینی مجلس میں غم ہو گیا سید شہید ابی ہریرہ میں ابی بکر و داغ فاطمہ صغرا

شال شیخ پست اور استخوان صوت گذران میں زندگی و بال جان روز و شب و
 رنج و زاند و تعب میں مادر کی فراق میں ناصیور باپ اور بہائی کی وصال میں تسکین باقی
 ہو ہی کی ملاقات میں اپنی ہی کو بہائی و اسطی تسلیم کی ہر وقت شاہین او کو کہانی سے
 کانی دامن محبت میں رات کو آرام میں سلامتی مشہو ہی چوٹی کی کو علاقہ الفت کا بدترگی
 طبیعت میں پردہ و مادی بڑھائی اپنی پانی والوں سے بیچ اور محبت میں ایک دم کی جہا
 پر سامنا کو تکار تہائی فاطمہ کو بھی والد بزرگوار سے نواست کمال تھی حضرت کی کہیں
 ذرات رہنی میں راحت سے مالامال تھی زانوئی پدر کو بالین فرحت کا کتیرہ جانتی خوبی
 صحبت کو دماغ صحت کا کلہ پہچانتی بھر دینے قبل او کی مزاج کو شہرت دیدار تہا قدم
 عبادت سے سرور کی پاشوئے بخار تہا لکن اس آفت کی خبر تھی کہ دست قضا جہائی پر کی
 اتھا لکر بگاڑ چوٹی عمر میں بڑی مصیبت کی بار اوٹھائی کو دیکھا غریب انوش مرحمت سے
 باپ کی ہی خراب بھائی کا اور تپ سوزان میں جلانی سے علاوہ عزیز دست بکا نازہ فراق
 دیکھا گیا امام حسین علیہ السلام فی ہر گاہ غم سفر کو جہم تھرا یا چشہ مرضیہ کی وداع کو کین
 فاطمہ پر قدم بڑا یا بیدم نظر حضرت اوس نور چشم علیہ کی جانب پڑی بی اختیار آنکھوں
 انسو ہی اور کی چہرے عالم تصویر میں فاطمہ کی بیکسی کا نقشہ دیکھا خالی کمر میں در دیوار پر لکھا
 خیال بندہ بیک شوق ملاقات میں بیانی سے وہ گہرا سکی زمان انتظار میں قاصد اور نامہ و سلا
 در واز سی باہر جاسکی وہ معصومہ رقت حضرت سے اپنی طرفہ بد نظریہ ہوئی کہ شاید بیماری کی
 طول سے اب مدت زیست باقی نہ رہی عرض کی بابا جان پیشتر جو تم عبادت کو میری آتی تھی
 جمی مکی ہجرت اور تپ در و رسم کی شدت میں تسلی فرماتی تھی اسدم کیا باعث ہی کہ کہی
 یون روتی ہوا وہ سرد بھر فی ہوش اور حواس میری کہوتی ہو شاید تیر کیل گیا اس عارضہ سے ہی

علی بن ابی طالب علیہ السلام
 السلام علی من اتبع الهدی
 الیہ شریک ذی الوتر
 حضرت علی بن ابی طالب
 و حضرت علی بن ابی طالب
 ان فلان الیہ علی بن ابی طالب
 السیف و کان علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 چینی مجلس میں غم ہو گیا سید شہید ابی ہریرہ میں ابی بکر و داغ فاطمہ صغرا
 علی بن ابی طالب علیہ السلام
 السلام علی من اتبع الهدی
 الیہ شریک ذی الوتر
 حضرت علی بن ابی طالب
 و حضرت علی بن ابی طالب
 ان فلان الیہ علی بن ابی طالب
 السیف و کان علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 چینی مجلس میں غم ہو گیا سید شہید ابی ہریرہ میں ابی بکر و داغ فاطمہ صغرا
 علی بن ابی طالب علیہ السلام
 السلام علی من اتبع الهدی
 الیہ شریک ذی الوتر
 حضرت علی بن ابی طالب
 و حضرت علی بن ابی طالب
 ان فلان الیہ علی بن ابی طالب
 السیف و کان علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 چینی مجلس میں غم ہو گیا سید شہید ابی ہریرہ میں ابی بکر و داغ فاطمہ صغرا

السلام علی من اتبع الهدی
 الیہ شریک ذی الوتر
 حضرت علی بن ابی طالب
 و حضرت علی بن ابی طالب
 ان فلان الیہ علی بن ابی طالب
 السیف و کان علی بن ابی طالب
 علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 چینی مجلس میں غم ہو گیا سید شہید ابی ہریرہ میں ابی بکر و داغ فاطمہ صغرا

[illegible]

يا فضل الله
 فيهم من تصيب
 الى جنة زيد بن اسلم
 وهو شيخ كبير
 الشافعي هو الله
 يفتي رسول الله
 ثم ما انت
 عنيت انك
 وزيد فقال
 السنين عليه السلام
 وعليها الرذل
 ناجية من القصر
 ابن زيد من هذه
 انسانها فلم يجبه
 وثالثة فقال
 بنت فاطمة بنت
 وعليها ما قبل
 الذي مضى
 وقال
 وقال

و هو خير من حال ابن زياد كيف
رايت فعل الله باهلي سيئات مات
كتب الله عليهم القتل فبهروا الله
مضاجهم وجميع الله سيئاته
فما جوت اليه وحقصون عنده

[illegible]

والله اعلم بالصواب

ذى الجوشن فانه
 معه الراس فلم يكن على ابن الحسين كلمة حتى
 يكلم احدا من القوم في الطعن بكلمة فقال هذا
 باب يزيد في حق فقير بن ثعلبة صحت فقال هذا
 جعفر بن ثعلبة ابي امير المؤمنين بالله لا
 فالجاءه علي بن الحسين طمعه السلام ما ولدك
 ام فمضت شرفا وتم طمعه السلام قال يزيد
 بن يزيد ومهاجر ابن الحسين طمعه السلام
 فقالوا ما من حال في طمعه السلام
 فزانه من ابن زياد الصديق ذى
 الرسول الله ليس طمعه السلام
 في صدره شي من الحكم وقال اسكت ثم
 قطع رجحه طمعه السلام بان الحسين ابوك
 فضع الله به ما قد مررت قال علي بن الحسين
 طمعه السلام ما اصاب من طمعه السلام
 الا من فله في طمعه السلام

این عبارت لوگات بینم و بیند
وای هیبت قیحه فقال فرج الله
الصبيان فاطموا این بدیدید
وینوای کینه نم د طالب النساء
ماید قتال این بدید
فیذلا

وليست الحجة عندنا بما رآيت في بعض من كان
 في جملته النعمان في بعض من كان في جملته
 آراءه حيث لا يفتون في حقها
 بل ما رآيت في بعض من كان في جملته
 في جملته النعمان في بعض من كان في جملته
 آراءه حيث لا يفتون في حقها
 بل ما رآيت في بعض من كان في جملته

۱۸۰ فقط آگاه محمد بن رسول الله صلی الله علیه و آله فی بایں پر قدم رکھا فرید لطیف و مدبر
 پکار کی مجلس پوچھا اَنْتَ دَحِیْلٌ تَرٰکِبُ شَهْدَاءِ اَهْلِیْیَیْنِیْ تَوْفِیْلٌ خُرَیْمِیْ کہ میری
 شہدائے اہلیت کی صحبت میں مرثیہ کتابی اور سامعین کو وہ میں سنا کی حال ملال پردہ
 رولانا رہتا ہی قُلْتُ نَعَمْ یَا مَرْسُولَ اللّٰهِ مِیْنِ خَوَابِیْنِ اس جواب سے شاد کام ہا
 کہ بی ای بنی رب علا دنیا میں ہی کام تھا سیر قال لَمْ تَرَ شَیْئًا قُلْتُ فَرَايَا کہ او کچھ پرکنا
 جو تونی انسا میا کلام اپنا قُلْتُ لَا اَصْحٰکَ اللّٰهُ مِیْنِ الدَّهْرِ اِنْ صَحَّکَ وَلَا اَلْحَدَّ
 مَطْلُوْمُوْنَ قَدْ فُهِرَ وَاَمِیْنِ یہ اشعار جانسوز بیان کنی بی تکلف برو بروی حضرت
 پکار کی پڑھی خا خوشی ندی زمانہ کی وجہ چاہی کہ شاد رہی افسوس اولاد احمد کو ظلم اور ستم
 وہ بر باد کری مَعْرُوْدُوْنَ نَقُوْا عَنْ عَقْرِ دَارِهِمْ کَا مَثَمُ جَسُوْا مَا لَکِیْنِ بَعْدُ
 جبر و تعدی میں اعدائی او کو گھمسی باجر کا لگد گویا ایسا گنہا د اونی ہوا کہ لایں شہی کی ترسا
 قَالَ دَحِیْلٌ اَنَا اَنْشَدُ الْاَشْعَارَ وَهُوَ یَنْکِبُ بَنَکَاةَ التَّکْلِیْلِ عِیْلِیْنِ کَمَا مِیْنِیْ اَسَیْ
 عقیدہ کی اشعار یونہیں پڑھی پیغمبر خدا کی مانند زین پس مرده روئی کنی اِنِّیْ اَنْتَ اَنْشَدْتَ
 اِلٰی الْاٰخِرِ مَا قُلْتُ یٰرَا نَکَبُ جِوْ مَرِیْثَیْیَیْنِیْ تَامَ کَمَا اور نظم سی آرام لیا فکسا فی سر رسول الله
 سِتَابَاتِ الْکِسْوَةِ وَشَاطِیْنِیْ وَقَالَ عَجَبًا یَا دَحِیْلُ خَیْرَ اَعْرَیْ نِیْ اِنِّیْ
 مبارک سی لبادہ او مارا ۛ وہ حله مغفرت برسم خلعت دست عنایت سی بھی اوڑیا یا د گاہ
 گناہ کی شفاعت سی آفریش والا بی لطیف و کرم سی بہت متعلی کی شاباش فرمائی پس ایسی
 یہ نورصوت دعا ی خلیفہ داود کا ٹھو رہی اور درخسانی جائزہ رحمت میں بلجوس اور عیسیٰ
 سحروری ایضاً فی اَخْبَارِ الْاَعْرَابِ عَنْ اَبِیْ هَامُرٍ وَنَ الْکَعْبُوْنِ قَالَ دَحِیْلُ
 عَلَیْ اَبِیْ عَبْدِ اللّٰهِ عَلَیْہِ السَّلَامُ فَقَالَ لَیْ اَنْشَدْتَ فَاَنْشَدْتَ تَنْتَابِ اَخْبَارِ اَرْثَ

[illegible]

مستور العقوبة والناس يظنون
أمة ليس ينتاب في عرقه عرقه
شربا وعل الأصغر قبل ما يشبه
شربا وعل الأصغر قبل ما يشبه
أمة ليس ينتاب في عرقه عرقه
شربا وعل الأصغر قبل ما يشبه
شربا وعل الأصغر قبل ما يشبه

كتاب الوارثه اليينا لارباؤ
كتاب الوارثه اليينا لارباؤ

تم صانده
وعدة عن مدد من اصحابه
عبد عن علي بن الحارث عن عيسى بن عمار
عن ابن بكير عن ابي بصير عن ابي عبد الله
عليه السلام قال ان الحسين عليه السلام
ما سار الى العراق استنقحكم كملته
معه الله عنها الكتب والوصية

او زانه خدشات عيال اور اطفال خباب كاتها و بكي هو ايضا لانه كان رقيق القلب
 سهرج العبرة حضرت آپ هي شدتسي روى اور بقرارتى كه بت ملايم طبع نرم دل
 اشجار توى فقال يا فضيل لمن هذه فقالت هذه للسيد الخبير ع
 فقال بن حمر الله هرگاه رفتى افاقه پايامجسى پونجا اى فضيل يقصده در كى
 مين بلائيد اسماعيل خيرى فى موزون كيا هئى فرمايا او سپرخا كى حجت بهوك ناصر مكا
 فقالت له يا مولاي انى سرائته يرتكب المعاصى فقال رحمه الله ميني
 كى اى مولاي اوسى شما ان كسبيرة كارتكب ويها بار بار و به حجت خالق پهر ناطق بوى
 كرى او كى بارى تعالى فقالت انى رايته كثير يشرب الخمر فقال
 يقينه الخمر فقالت نعم قال رحمه الله ميني كدش كى ابنى اشبهونى شامه كيا
 بواوسى بدم شيد كه ليا او رپايى فرمايا ميني ده مشرب خوارتها بوليد ايمى بات بى اى
 مضرت فى او سپرى ارشاد كيا رحمت مين دخل كردانى اوسى اينز دكبر با وماذا لك على
 الله فسييران يعقبر لمحب جدى على بن ابي طالب عليه السلام ان شرب
 الخمر بخر زبان سبار كى بخر باه بوى بيمى او رابواب اعتقاد قبول بى پروردگار بباد
 نريد رحمتى كناه كسيرة كاخشا تها على ابن ابي طالب عليه السلام كى نجيبى شراب خوار
 محو كونا فقالت الحمد لله على ولايتهم و محبتهم ثم لقي اكلت القصيدة
 الى اخرها وهو عليه السلام مع ذلالت ييكى اوسوست ييكى مين كويامو كوشك
 واجب الخطايا كجسى بكونا و دست او رپر ولى مرضى عليه التحية والنسك ايس من قصيد
 باقى اشعار سب بيمى او روه خباب اشرك سماعتى روتى ربى اب اى حاضران نرم
 تانى بچانا فاكر و ن كى تدربى انتهاكو او فضيل ربى ولاى جانا ولايت حيدر مين امزش جانا

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

اَقْل فِيهِ وَاعْرِفْ مَنْ يَقْبَلُنِي وَاسْمِعْنِي اَوْسَدَ نَحْوِ حُسَيْنٍ مَا رَأَيْتُ وَكَلَامًا هَوْنًا اِنَّمَا
 قَاتِلُ كِي نَامُ وَنَشَانُ كُوچَانَا هَوْنٌ وَاعْرِفْ الْبُقْعَةَ الَّتِي اَدْفَنُ فِيهَا وَاِنِّي اعْرِفُ
 مَنْ يَقْبَلُ مِنْ اَهْلِ بَيْتِي وَوَقَاتِي وَشَيْعَتِي سِيرِي دِهِيَانِ مِيْنِ بِي وَهَزِيْنِ جِهَانِ
 كَرُوْكَ گَارِ تَهْمَا كِي سَاهَتِه بِجَهْرٍ كَلَامِي الْبَيْتِ اَوْ رَا قُرْبًا وَجُودِيْنِ كُونِ مَرِگَا كَسِي كِي بَاهَتِه فَهَالِ
 لَمَّا يَا اَمَّاهُ قَدْ شَاءَ اللهُ عَزَّ وَجَلَّ اَنْ اِيْرَانِي مَقْتُولًا مَذْجُوْحًا ظَلَمًا وَعَذَابًا بِهَرَا
 اِيْ اَنْ تَدْرُوْ تَضَائِيْنِ كَذَرِي سِيْرِ اَظْلَمِ وَعِدَانِ سِيْ شَهِيْدِ هُوْنَا خُدَیْ تَعَالَى فِي چَاهِي كُوچِيْ سِيْجِ
 جَانِ كِهُونَا وَقَدْ شَاءَ اَنْ يَرِيْ حَرْبِيْ وَرَهْطِيْ وَنِسَانِيْ مَحْدُوْدِيْنِ وَاطْعَانِيْ
 مَذْجُوْجِيْنِ مَظْلُوْمِيْنِ مَا سَوِيْرِيْنِ سَقِيْدِيْنِ شَاهِدِ حَقِيْقِيْ كِي اَرَادَهِيْنِ كَذَرِي سِيْرِيْ
 اَوَّلِ حَرَمِ اَوْ نَامُوْسِ اَوْ اَدَاكَ اَوْ دَرِ بَرِ بَرَنَاهُ چُوْكَاتِيْجِ چَاهِي اَهْلِيْ كَلَا كَسَا فَرَزْدُوْ شَهَادَتِ بَرِ حَرَمِ
 اَوْ سَاهَا نَدِيْدِيْ قِيْدَارِ سِيْرِيْ مِيْنِ پَسَنِكِيْ خَلِ نَچَانَا وَهَمُ كَيْسَتِ مَشِيْئُوْنَ فَلَاحِيْدِيْنِ وَنَاوِيْ
 وَكَلَامِ مَعِيْنَا وَهِيْ اِيْسِيْ وَكِهِيْنِ پُرِيْنِ كِه نَاچَارِ فَرِيْدُوْ اَوْ پَكَارِ كَرِيْنِ يَارِ اَوْرَدُوْ كَارِ كِهِيْنِ اَوْ كِهِيْنِ
 كُوچِيْ پَنَاهِ دِيْنِيْ وَالا پَنَاهِ كِهِيْنِ وَكِنْ اَسَدِيْتِ يَا اَمَّاهُ اِهْرِيْكَ حَقَرِيْ وَهَضْبِيْ وَ
 مَصِيْبِيْ اَصْحَابِيْ پَسِيْ وَالدَّهْ لَوْلِ اَوْرِ مَخْرُ اِيْدِ رَسُوْلِ اَكْرَمِ چَاهِي تُوْ اِيْسَا مَوْشِيْجِ شَهَادَتِ سَاوِ
 جَاهِي تَوْبَتِ تَبَادُوْنِيْ فَتَاكَا هَا اَصْحَابِ اَوْ رَسُوْلِ شَرِ اَوْ رَا اِلَانِ تَهْمَا رِيْ نَظَرِيْنِ كِهِيْنِ لَادُوْنِ كِه
 جَانُوْ كِيَا صِيْبَتِ اَوْ تَهْمَا وَتَكَا حَسْرَتِ مِيْنِ كِهِيْ نَكْرَا رَا جَا وَكَا كَسِي طَرِ نَكَا وَخُوْنِ مِيْنِ خَطْلَانِ هُوْنَا
 تَقْدِيْ نَافَقِيْنِ كِهْمَا تَكِ سَهُوْ تَكَا جَبِ اَوْ سِيْ خُدِيْ تَانِيْ اَوْ رَا جَانِ خَوْدِ قَهْرِيْمِيْ يِيْ كَلَامِ سَنَا
 شَرِيْتِ اَنْدَرُوْ سِيْ بِيْ اَرَامِ هُوْ كِي سَهْرُوْ شَهَادَتِ هُوْ وَاجَرِ تَهْمَا رِيْ دَشْمُوْنِ كَا شَهَادَتِ كِه رُوْنِ صَا
 اَوْ رَا تَكَا قَهْرِيْ بَارِيْ مِيْنِ رَهْمُوْنِ تَكَا مَسِيْحِيْ بِيْدِيْهِ عَلِيْ وَجِهَهَا فَتَخِيْجِ اللهُ عَنْ جَبَرِهَا
 پَسِ اِيْنِهِيْ خِيْ نَايِ بَا حَقْمَا اَوْ رُوْ رُوْ شَايِ نِهَانِ وَاسْكَارَا حَسْبِ يِيْ رِيْضَايِ اِيْجَاوَزِ وَارِثِ كَرَا

ایمانی

وَجِبَتْ اِلَى
بَنِي يَاسِينَ الْمَدِينَةِ فِي سَاعَةِ
مَارَ فَاَقْبَسَتْ عَهْدًا مَعَهُمْ وَكَانَ
كَلَامُ دَاوُدَ عَلَيْهِ السَّلَامُ عَلَيْهِ
الْصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَيْهِمْ وَآلِهِمْ
وَسَلَامٌ اَبَدِيٌّ اَمَّا بَعْدُ فَاَمَّا
بَعْدُ فَاَمَّا بَعْدُ فَاَمَّا بَعْدُ

[illegible]

عن رسول الله صلى الله عليه وآله
عليه السلام أبي طالب أمير المؤمنين عليه السلام
في الحديث فلم أجد في إيماء الحسين عن أبيه
أمره ولا يسندوه فقال إننا حدثت
فيها ما وسئل علي بن الحسين
وكان أحد شيوخ

[illegible][illegible]

بن عبد الملك
بن الوليد وعك مروان بن
المسوفة من اهل خراسان مع ابن مسلم
اشق بن ثعلبة ومائة فملك ابو العباس
عبد الله بن محمد بن علي بن عبد الله بن علي
بن عبد الله بن عباس الملقب بالسفاح
سنتين وثمانية اشهر ثم ملك ثور بن
سنان واحد وعشرين سنة واحد عشر سنين
بالنص واحد وعشرين سنة فمصر سنين
وتوفي الصان طاهر السلام
في ايامنا هذه في سنة واحد عشر سنين
امامة من اختلف عليهم السلام فاذا اعتزنا
الامام من جدنا الائمة بين احوالنا فليقول
ويجب الحق والوقت وقوله سبطنا
يقول بالنص من مناخى الائمة فم
سبطنا بالاسم من الائمة فم
ان سبطنا بالنص والائمة فم
من الائمة فم من الائمة فم
الائمة فم من الائمة فم
الائمة فم من الائمة فم

[illegible]

[illegible]

عن أبي بصير عن محمد بن عمار قال قال النبي صلى الله عليه وآله وسلم ما من رجل منكم حتى يلقاه الموت فيسأله عن دينه فليحذر أن يكون الدين قد مضى

[illegible]

[illegible]

قال لا فالتفت ابو عبد الله ^ع الى رسول الله
 طاعتك كما يجب طاعة رسول الله
 الشريف رسول الله قال لا قال فجب
 ابو عبد الله عليه السلام فاست
 ومن عندي قبضه من علي

يا ابن
 عبد الله بن الحسن بن
 الحسن قال قلت لابي عبد
 طاهر السلام عليه اني لا املك منك وان
 منك وانما اجمع بك فقال اما ما قلت لك
 املك فقد اعطى جدي فقلت ان
 من كبره فاستهمل وان اعطيت ان
 الى ادم فقلت واما ما قلت لك اعطى جدي
 مايت ليلة والله على من بياض
 ماقلت لك انما اجمع بك فقال اني
 فاجبت ووقع على من بياض
 الاله الى موصى اذا وكذا قال فقال
 فقال اليه
 ومن الاجل انما
 ما رواه محمد بن يعقوب النخعي
 بن ابراهيم بن هشام عن ابيه عن جابر
 رجاله عن يوسف بن يعقوب قال كنت
 عند ابن عبد الله طاهر فقال له اني
 رجل من اهل الشام فقال له اني رجل
 صاحب كلام وفية وراي ودين
 انما طاعة اصحابك فقال له ابو عبد
 كلامك هذا من كلام رسول الله
 الله عليه واله او من عندك فقال
 من رسول الله صلى الله عليه
 فقال له

هذا كونه قال الشامي في
غيره عليه السلام وقفا
في حجة قال شافعي ومفتا
الشيخ فقرة قال الشامي ومن
أهل البيت عليه وآله ولما أهدى
إلى أن ابتدء الشرية فهو من
قال الشامي من هو قال هشام
عن أبيه ما يطعم قال هشام

من طرف النظر والامانة
 الفضل في ذكره
 من مناقبه ونخصه
 اخا به ومار به السليم
 كان عليه السلام حبل اوله
 رسول الله صلى الله عليه
 واله في زمانه بالافان
 ولها من ذكره واطم قائل
 واظمهم منكم عند العاصه
 والمناصب فان اصحاب الحديث قد جعلوا
 ما قيل منه فان اصحاب الحديث على اختلاف في سائر
 الروايات من التقات كما قالوا في الحديث في
 المقالات والروايات من حديث الحسن بن سعيد الصميم
 وروى ابو عبد الله بن سنان عن سفيان بن عيينه عن
 كتاب الفهرست باسناد عن الحسن بن سعيد الصميم
 قال الصادق عليه السلام في من مضمون قوله
 من ثمران عليه السلام في من مضمون قوله
 ما قيل من زون السوء وفوق الاسر في حديثه
 وعنه في الحديث في حديثه
 وسائر الناس عنه وشيعة عنه في الحديث
 يقول عنه ما رواه في حديثه
 وتقول الاسماع وان حديثه في الحديث
 والبقرات في حديثه في الحديث
 السمرقاني عنده في الحديث
 ما يتنازع اليه الناس في حديثه
 من تفسير كلامه في حديثه
 قالهم بما يكون في حديثه
 ما كان وما التفت في الحديث
 الامام والملاح في حديثه
 اخا به ومار به السليم
 كان عليه السلام حبل اوله
 رسول الله صلى الله عليه
 واله في زمانه بالافان
 ولها من ذكره واطم قائل
 واظمهم منكم عند العاصه
 والمناصب فان اصحاب الحديث قد جعلوا
 ما قيل منه فان اصحاب الحديث على اختلاف في سائر
 الروايات من التقات كما قالوا في الحديث في
 المقالات والروايات من حديث الحسن بن سعيد الصميم
 وروى ابو عبد الله بن سنان عن سفيان بن عيينه عن
 كتاب الفهرست باسناد عن الحسن بن سعيد الصميم
 قال الصادق عليه السلام في من مضمون قوله
 من ثمران عليه السلام في من مضمون قوله
 ما قيل من زون السوء وفوق الاسر في حديثه
 وعنه في الحديث في حديثه
 وسائر الناس عنه وشيعة عنه في الحديث
 يقول عنه ما رواه في حديثه
 وتقول الاسماع وان حديثه في الحديث
 والبقرات في حديثه في الحديث
 السمرقاني عنده في الحديث
 ما يتنازع اليه الناس في حديثه
 من تفسير كلامه في حديثه
 قالهم بما يكون في حديثه
 ما كان وما التفت في الحديث
 الامام والملاح في حديثه

اطفال كي مصيبت كو ويهنا اس مريضه كو ازار وقت مين واروي صبارت دينا
 ومك يدك اليها واجلسها الى جانبهم وهو محزون ومسعود بالبحر
 دست شفقت كو پسيلا يا فاطمه كو اس حاك حسرت مي اوئها كي زانو پنهان رو
 جاتي حزن واندوه مين تسلي فرماتي فقال لها يا بنتي فاطمه اذ هي الي
 دارك واستنصني حيوارك كما اي ميري سايري مي فاطمه اي كم كو جاو اوئها
 زنان هسيه مين جي كو بهلا وانا اذ اوصلت الى العراق واستغري لجلوس
 فيها ارسلت اليك اخاك زين العابدين او عمك العباس ياتني
 بك اليك فطبي نفسي وقر عينا مين جب لك عراق كو پنهان ومان
 آرام مي قرار كو وكما يعني كوتيري بهاني زين العابدين يا حبا عباس كو پنهان ومان
 انهو كوروش كهو فلما تيقنت فاطمه بالفراق ورايت اهلها على مشور
 التياق جب فاطمه كو ووري پدر او رسكونت وطن پريين هو اعماري كو سوار مي
 اوئها پدر واني يا يا واهو الحسن يفتد مهم وهم سارزون قد جت
 المستير واهو والد بزرگوار كي سب مي قدم بزماتي مين اور ساري پوني بزماتي
 اوئها بيه كو پوني جاتي مين فنادت فاطمه يا علي صوته يا ابا يا حياه
 بالله عليك او قيو الاضعيفه العليله حتى تود منك وتودكم
 وتسيل اخاها تري عني كتياب هو كي چلاي اي بابا اي چا اس كي قسم مي
 ذاك مي بره مين گرتي بزماتي چي مي بون واسط مريضه عاجزه كي شعر جاو تاسب مي
 دل كهو كي اي مضمون اي چوني بهاني علي اصغر كي سايرين بوس لي وواع كهو كي چي
 كهو خه كي عالي كوي وهي تشي وتغش باد يا لها وكني ماري شوق كي

عنه في الحديث في حديثه

الله ولن تخرج حتى يقوم قائما
 اهل البيت واما الجور الايق في قفا
 فيه توريه موه وابعيل عيسى
 استاصهم واما الجور الايق في قفا
 اخا به ومار به السليم
 كان عليه السلام حبل اوله
 رسول الله صلى الله عليه
 واله في زمانه بالافان
 ولها من ذكره واطم قائل
 واظمهم منكم عند العاصه
 والمناصب فان اصحاب الحديث قد جعلوا
 ما قيل منه فان اصحاب الحديث على اختلاف في سائر
 الروايات من التقات كما قالوا في الحديث في
 المقالات والروايات من حديث الحسن بن سعيد الصميم
 وروى ابو عبد الله بن سنان عن سفيان بن عيينه عن
 كتاب الفهرست باسناد عن الحسن بن سعيد الصميم
 قال الصادق عليه السلام في من مضمون قوله
 من ثمران عليه السلام في من مضمون قوله
 ما قيل من زون السوء وفوق الاسر في حديثه
 وعنه في الحديث في حديثه
 وسائر الناس عنه وشيعة عنه في الحديث
 يقول عنه ما رواه في حديثه
 وتقول الاسماع وان حديثه في الحديث
 والبقرات في حديثه في الحديث
 السمرقاني عنده في الحديث
 ما يتنازع اليه الناس في حديثه
 من تفسير كلامه في حديثه
 قالهم بما يكون في حديثه
 ما كان وما التفت في الحديث
 الامام والملاح في حديثه

دوڑی جاتی صغف کی سبب ہو کر یں کماتی + مانند گرد و کاروان اوکی بھی روان
نارسانی مراد و مقصد سی لان گریان فلما سمع الحسن صراخ فاطمة وسمعا
یبعث الی عندھا وخطبھا بکلام لکن جو امام حسین علیہ السلام نی فرماؤ کہ
فاطمہ کی سنا ہو پھر اکی پاس کی زبان شفقت و مہربانی سی نام لیا + وقال لها
یا بنت ارجعی یا فاطمة وَاَسْتَغْلِي الصَّبْرَ کما سی فاطمہ زیادہ بقراری سی دیکو
نہ کرناؤ + گھر نیں پھر جاکی بار صبر کرو وٹھاؤ + فَاَسْتَغْبِرَتْ وَبَكَتْ وَقَالَتْ
یا اَبَتِ لَا تَلْنِي فَانَّ خَظْرَیَّالِی اَوْ خَظْرَ فِقْعَتِ بَیْنِ هُمَا وَفِیْکَ لَیْسَ
اشک بھرائی در و جگہ سی یہ کلام سنا + اسی پر مجھی کہہ رانی اور بتیانی سی باہر دوئی
آنی پر ملاست نکر + اوصاف سی دیکو کیا صدمہ پڑی + طاقبت بیان سی زیادہ سیر
ماجرای + کہ غم و الم بھری ایکی گھر نیں ہوگی + بیجاری بین جانناہ صدمہ فراق کا ہو
وَقَهْقَرِیُّ نَحْدَ شَیْءٍ بَاقِی حُرْقِیْضَةٍ وَآخَافُ اَنْ یَزْدَادَ حُرْقِیُّ وَاسْوَتْ
قَبْلَ اَنْ یَاْتِیَنِیْ اَحَدٌ مِنْکُمْ سیری دیکو تشویش ہی کہ بیمار ہوں ہر گاہ مرضی
زیادتی کی اور مرغی پیش از تمہاری پھر تر کی تو حسرت و پیداری ہی قارید
مِنْکَ اَنْ تَمْنَ عَلٰی یَحْفِظُ الرِّجَالَ سَوِیْقَةً حَتّٰی اَتَوْدَعَ مِنْکُمْ وَذَاعَ
مُفَارِقِیْ لَا یَعُوْذُ چاہتی ہوں کہ سیری او پر احسان کرو دم بھرائی فاطمہ کی باگ
ٹھراؤ + تاکہ میں پھر سب سی ایجاہ رواع ہو لون + ایسا کہ درتی ہوں پھر نصیب نہو
جو ہوں + وَاَصْبِرْ حَتّٰی یَحْکُمَ اللّٰهُ لَیْ بِاَحْمَرِّ وَهُوَ خَیْرُ الْحَاکِمِیْنَ آئندہ صابر
شاگرد ہوں تاکہ ہماری واسطی حکم دی خدا پکڑی اؤکو جو عدائی باکو گہری نکال دیتی
آرام کیا + فَبِکِ الْحَسَنِ مِنْ کَلِمَہَا وَآخِرُ عِطْرِ الرَّجَالِ امام حسین علیہ السلام

هذه هي طاعتهم ما اهل سقيا
وهما من الزيدية وهما زعمان
ان سيف رسول الله صلى الله
عليه واله عند عبد الله بن
الحسن فقال كذا بالعلم الله
اولا

وصال ملائمتنه جاده و جلایا خلعت سبز اور لالی دیبا و نمایش نام و نشان سکی نیات
 سید سالار بنایا و نمایش بد و نیک سی حکمت کی زیور اقدار پنهانیا و بصدق اس
 عالی کی ہماری والی اور پیشوا سی نشانی ہیں و انہیں ظہیر انوار جلایا اور جمالی حضرت
 امام حسین علیہ السلام ہیں و علامہ نوکدہ افکار کا اختیار سناؤں کہ منصف بشری ہیں ناچار
 نہیں اوٹھایا بلکہ واسطی تحول قریب و شریک کی سیدان بلایاں قدم صبر جایا
 قال ابو عبد اللہ اللہ ان علیہ السلام لما فعلت منہم ما دعا
 یقرطاس و کتب فیہ جلد عاشور این آیاہی کہ حضرت صادق علیہ السلام
 فرمایا بی جب امام حسین علیہ السلام فی مدینہ سی کہ رسول کا قصد کیا قہدان و کا سیکار
 بنی ہاشم کو قہر کھدیا و جہنم اللہ الرحمن الرحیم من العسین بن علی بن ابیطالب
 الی بنی ہاشم انما بعد فاقہ من الحق بنی منکرا استفسرک و من تخلف
 استغفر الفیض و السلام فی بعض فرمان بران تو فتح ایجان ساکنان تھرو یقان کو
 ہر وہی نامہ ہاست و خاتمہ حسین بن علی بن ابیطالب ہی و واسطی بنی ہاشم کی امامت
 دین و الاشہبیا ہو گا و اور جو منہم سے نیکار نہ کرے گا کہ کفر کو بچہ نہ دیکھ گا و حق
 لیلۃ و فی لیلۃ الکلیہ او سنین بقیاس من شہر و حبیب متوجہ ہو گا
 پس وہ شہد طرازاوی سداوت کشور کشاوی اعلیم شہادت انہ سرور انبیا
 اشہاب سین ماہ رجب کو مدینہ سی افسر و کل و غلام اصحاب و اقربا و اہلبیت کو دین
 ہر ایوی بجانب کد بقصد و علی و وہو یفر و فرج منہا خائف ایتربک قال
 یحیی من القوم الظالمین و کر الطریق الاظہر کلام قدسی وہ آیت جو
 دینی فی سحر کی رحمت میں پڑھی تلاوت کرتی ہی و اور قدم عرش پیما کی خبر سی ادبی

میل بجی میں آتی
امانتیہ بعد ایہ سن کا
رات و افامہ علی حیات طائفہ
وہ کہیں سے خواہی ایہ بل کوی
من الا بعد طلمامات الضای
عبداللہ انتھل جائتہ منہ
از

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

تیرا عہد و پیمان تو میری حمایت دین اسلام و گنہگارانی فریت سی منہ میں کی و اپنی
اوجھت علی نفسی لمن فعل ذلک الا اخلہ محل کرامتہ ولا اسکنتہ
جنتہ ولا انظر الیہ بعین رحمۃ یوم القیامہ پس مینی اپنی اوپر و
لازم کر دانا جو تمہاری اہمیت کی ساتھ ترکیب تقصیر ہوا و سکو محل کرامت و دست
دور کر دینا تو فرمایا است او سپر نظر لطف و رحمت سی مذہبنا عذاب و نکال کر
اون کو مبتلا رہنمائی عن محمد بن عبد الرحمن عن ابنہ عن علی بن ابی
طالب قال بیننا و فاطمہ و الحسن و الحسین عند رسول اللہ
اذا التقت الینا و ابی تمام ابائی میں یہ روایت کہی ہی کہ محمد ابن عبد الرحمن
اور او کی والدہ فی امیر المومنین سی حکایت کی ہی ایک روز میں و فاطمہ حسن و حسین ساتھ
رسول میں حاضر تھی اور گلشن اخلاص سی باہم سگفتہ خاطر تھی ناگاہ رسالت پناہ فی
ہماری طرف و یکجا ہجرت و بیابی میں رو دیا فقالت ما بینک یا رسول
اللہ مینی عرض کی ای غیر الوری کیا سبب ہی اس دم استخباری کا فقال ابی
محمد یصنع بکم بعد فی شامی یا یصیبتم فی تم سبکی رقت آئی جو میری بعد از او
پہنچی کی فقالت و ما ذالک یا رسول اللہ مینی پوچھا ہی ہی الوری و کہم ہی
جو ابی خیال میں ہمارا حال گذر ہی قال ابی یصوبتک علی القرن و علی
فاطمہ خذھا و طعنة الحسن فی العنق و التسمم الذی فی فیسقی و قل
لحسین فرمایا زاری و مال کہ ترا ہوں واسطی تمہاری فرق کی جو تلواری شکاف
ہو گا اور یاد میں نا چاری فاطمہ کی جب حق چین کی طمانینہ منہ لگیا کہ یصیبتم حسن
ابا بکالت جانا و زخم خنجران میں لگانا زہر و نا کو پلانا سخت بگڑ بھانا زہر کی

[illegible]

قال فلان كما قال غيره
عن خالد بن الوليد قال قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
الرجل في السلمة فلاحته وودعه
وكيف فقال ما بينك وبين

[illegible]

في الليل العتيق والقرين وعنه
فقد فقرأ اليك في كل يوم
الحسن بن علي بن الحسين
الرفيع بن الحسن بن الحسين

فصلی تر کردن خنجر و عین چشم از دست دمال بر آید که در این فصل

السلام عليكم يا ابنه فقمت في الاجل
والله وروحه عن ابن عبد الله

باب من فوقه الى يوسف بن خضر

الموسى
قال كان ينبغي
الرشيد وكان عريضا
عبد القدر
الحاجب بالمشي
شمال الكائن

بن عثمان بن علي حماره قلنا
السلمى وأخوه من كان هذا
الكتاب

قال له هبنا للعزوة
ان يروى لهم من السير

في الجواب في من دعوى كسب الاسماء
الذكر

فقال له فليكن اسمك يا ابن
 جارية ثم قال يا ابن
 جارية

ان كنت عزيزا للنسب فانما ان عجب
خليل الامام ع

مجلس الشورى
القدس الشريف
القدس الشريف
القدس الشريف

وَأَن كُنْتَ تَوَدُّ أَن نَّسِفَ الْكَافَّةَ
وَأَن كُنْتَ تَوَدُّ أَن نَّسِفَ الْكَافَّةَ

وَقَدْ كَانُوا مِنْ أَفْوَاجٍ لَا يَلْقَا فِي دِينِكُمْ وَلَا فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا مُؤَلَّفِينَ لَكُمْ وَلَئِنْ كُنْتُمْ إِلَّا قَوْمًا يُلْقُونَ أَكْثَرَهُمْ سُوءَ ظُنُّونَ

[illegible]

خون تازه کی سرخ ہوا فامتیغ من شربہ و سائلہم غیرہ فممنوعہ من ذلک
اوس تشنہ لب کو سیراب ہوئی محروم رہا ہر گاہ و دوسرا پایا کہ اٹھا اور کسی رحم دل نے
بھر کی دیا تو ان کا فردن فی منع کیا گو یا معذریوں ہوا تھا کہ سید الشہد کی اقربا و انصار
دنیا سی سیاسی جاہلین ساقی کو شرکی ہاتھ سی جنت میں زلال رحمت پائین بہت شبیہ گدا
یہ واقعہ مسلم غریب کا ساتھ ماجر ای سلطان کے بلا کی جسد م وہ جناب تن سنا غدا عدین
باقی رہی کثرت عطش میں لشکر سیحی طالب ایک جام آب کی ہوئی وہ اشقیاء کی رکنا
جواب صاف دیا فرزند رسول کو پانی سی محروم رکھا جناب فی باب خشک اور شہر
شہر کی طرف کو ڈرا رہا یا چلو میں پانی اوٹھا کی مٹی کا ارادہ تھا مگاہ کہ میں بلا سی مٹہ رنگ
دعا یا تیر خدا ایسا لگا کہ لب و دمان مجروح اور پاش پاش ہوا دندان گو ہر نشان گری غو
نوازی ہوئی گئی ہو بھری پانی کو ہاتھ سی ہینک دیا پیا سی میں آپ خبر سی گلزار سی
و کہ نخل علی عبید اللہ بن زیاد فقالوا اسلم علی الامیر راوی ہمای سلم
نشان نشان ابن زیاد کی روبرو ولای واسطی اداب سلام کی نقیب پکاری قی قی
ما یفہمی السلام علیہ وسلم فرمایا کہ اس دشمن خدا کو رسول کی عترت کسی سی
ہمارا سلام کہنا ایسی ظالم کو بیفائدہ اور بےقریبی فقال الملکون ما علیک
سکنت اولم تسلم لا بد من قتالت ابن زیاد و لا چاہو سلام کہ خواہ انکار کر دے
بالضرورت میری تلوار سی مقتول ہو قال مسلم یا و یلات اذ اکان ولا بد من قتلی
فاحیض فی رقتہ اوجی بوضیۃ سلم فی کہا وای اوپر تیری او طانی ہر گاہ
میری قتل کا ارادہ مقرر ہی تو کو فی مروتہ بلا دی کہ اوسکو میں وصیت کروں جو فی وجہ
الادابی اوسکا شوق اللہ نہ ہوں فقار لیکہ و عن سید و قال کہ اونی

آن منی سے علیہ السلام
بالسیرۃ و قال انما فی القضاۃ صلیاں
و کان عجمان بن موسیٰ سے

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ
وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَهُمْ أَجْرٌ كَثِيرٌ

ابن الحسين بن علي بن ابي طالب
ابن الحسين بن علي بن ابي طالب
ابن الحسين بن علي بن ابي طالب
ابن الحسين بن علي بن ابي طالب

من الامام عبدك فقال له علي بن ابي طالب
عن ابن عباس عن محمد بن علي عن
سعيد بن الجهم عن نضر بن قاصم
قال قلت لابي ابا هاشم عليه السلام
انني كنت اراك من الذين يكرهون
بعض الناس فقلت يا ابا هاشم
عليه السلام ما ذلك قال فذكر لي
الذين هم في النار

[illegible]

الامانة الى
 شهادة عنده من الله قال
 السلام فاقبلت على رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فقلت قد اجتمعوا الى بابي آتت واني فاجم
 فقال هو الذي خطب فيهم في يومئذ
 يتكلمه ووصف فقال ما اقل من مات
 من واخلد بملك من سمك فان من واخلد
 منة فاذا ان جنت من سمك
 فاقبلت فان رث فان
 سنة قد مضت فقال
 وان اذ حذني مدينة السنة والاخر الى
 على يميني في
 الى طالب والسر لم لا خطب الاقل خطب الى
 الحسين عليهم السلام اعطيتهم الاقل من فعل
 وضوء وروضة وروضة وفيه الاخرى من
 على ما كنوا يرايه ان يحكم الابد من
 هرون واني سمعني ثم قال يا من فاذا
 فقلت بهذا الوضوء والجنة في سلطنة
 شتر فانه سئل ان له فلام اخيرا
 يتكلمك انك لا تسمع
 في السنة

في هذا المعنى الفصل
في ذكر الامانة

و من غير ان ياتي
قد نقلت التواتر من العائنة
في الخاصة

ایمانیہ فی حیاتہ و وفاتیہ

ما انحرى

عَلَيْكُمْ الْمَوْتُ
عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الْحَارِثِ التَّمِيمِيُّ
قَالَ اخْبِرْنَا

عن ابن عباس عن النبي صلى الله عليه وسلم قال ان اخيب الناس

١٢٠

دسویں مجلس مکہ سی روانگی سید الشہداء اطراف کر ملتادیل کے معص من چہا رسا منجہ عاشورہ عجب زکریا

صاوصی صبر و تسلیم و رضا پانجا ثابت رہا فلما سمع ذلك ذكر لي ايام مفارقت
مسيحه ثلاثه ايام و منع فبين الناس من الدخول عليه و اقبل على
البكاء و الحبيب و كان يوم شيه جب زكريا في سارا واقعه جانگزا سنا مسجدين
جاكي صف ماتم جياكي تين شب و روز آنا جانا سبكا بنديكار و ناپينا مال و فرمايدكي
هر دم برهتي باواز سوز و گداز سي گري هتكا نه عزايين مرشيه پرتي پيس اي پير و ان ايام
اور حبان ميشوي ارض و سنا اندون كي غم اور امل كا تصور كر و اور اس ايام كي و انقيسم
غافل نهو كر مولا بهاري احاطه نصيبت مين كر قارتي يغم شهادت پر جان و مال و بي
طيارتي فظم ملول فده كعبه سي جب امام اعم كر بلا چلي و مرقد سي پي روقي بهوي مصطفی
كلا حرم سي قافله يون اهلبيت كا جيسي ناخس غلدي با و صبا چلي اگي علم بني كاش
علي ايني سايه مين جسكي اوج كي نور خدا چلي او نون سوار ووش ني كي ركاب مين سينكالي
جبرئيل بصدق و حفا چلي انصار و اقر باشه و الاشم كي ساهه تهقل مين سر كي ديني كوراه
رضا چلي ارواح انبياي خلف مين به شور تها چي كي وصول و عده به اهل و فاح چلي چا
طرح سياه بلاني بيا بهجوم شمشير و تير و زهره اي شقيقا چلي كا مين جگر و حيدر و زهر كي اسلحه
شور و غم كي خفيظ غلام و جفا چلي و فتاح فقرت بي ناظر خون زراعتي مين جسكي ساهه مير شاكه

مجلس اول از احادیثی که در بیان فضیلت و مقام شیعیان در روز قیامت است

[illegible]

في السيرة النبوية في قول الخليل في حاشية
 في الناموس قد في السيرة النبوية
 في السيرة النبوية في قول الخليل في حاشية
 في السيرة النبوية في قول الخليل في حاشية
 في السيرة النبوية في قول الخليل في حاشية

[illegible]

عَلَّامُ الْغُيُوبِ

آن تسانن لی علی ابی الحسن علیہ السلام واما ابن ابی عمیر
فقد خطب علی الرضا علیہ السلام فقال متبذل باذن آل ابی طالب
الاصحاب بنی الداء خول علیا

فاشهد بان الله ان يحكي عن حاله
 طيبك هذا الطاري فقال له
 انك قد اخطيت اني اخطيت
 فاشهد بان الله ان يحكي عن حاله
 طيبك هذا الطاري فقال له
 انك قد اخطيت اني اخطيت

وكان قيل القوم بالليل كثير النور
ما يدركه أحسن كل ما يدركه والشارع
الشمس وكان الظلمة وضبطه
راية مهيبة في حجب كل من حجب
الشمس أحاديث من الله وطارده
جلبت له ظلمة وراية
في كبر الصمم ولا فائدة
في كبر ما يدركه

رو زگارنی بھی شب سببیت دہائی فلم تہا لک الحسنین من البکاء و بکلی بکاء
 شدید اے کلام حسرت انجام سکی امام علیہ السلام کو تاب ضبط کجا زہی دارین مارکی
 ایسا روی کہ ریش مبارک سر شک سی ترہوی و قال یا ابنتی انا ابولہ و بناتی
 اخوانک فرمایا ای ارام جان زاراب صبر و تحمل کی جابی تہا ہی پردہ کو خلق یوسفانی
 جنمایابی جو قضا و قدر سی گذری اوسین دل خیرین کو تسلی دو و بعد نہ مرگے تاب کی زہی
 سیاب نہو نالہ و فریادی چپ رہو عزت و حرمت میں خاطر جمع رکھو آئندہ بھی جابی پردہ گوار
 سہجہ میری بنات کو اپنی بہن کبر و اصغر کو بہائی جانو ذرات اللہ تعالیٰ کی ساتھ سی بھلا نا
 جو حاجت ہو وہ زینب و ام کلثوم سی مانگ لانا فصاحت و نادات بت بالو نیل
 و الکو بکری قبل سلم سی اوس یقیم مضطر کا حال غیر ہولارت کا جوش وادیا و خوش رہی
 آسمان کو پنچا گو یاز بان حال سی فوجہ او برین کرتی تھی خاک پر چھپاڑن کہانی غم سی
 ہای بابا و غربت کی تملہا کیس و بی اقربا مظلوم و تنہا تہمین شہر نابرسان میں شہید کیا
 بی خطا ستر سی او تار لیا معلوم نہیں مرتی دم پیاس میں پانی ہی دیا ہی مانتا شہدائے
 تہا ہی لاش فی کھن اور کافور یا پایی مہاتین مجروح عریان رہا ہی کیا جانو سمگا کون فی کجا
 اوٹھا یا ہی یا خاک و خون میں پڑا ہی کسی خدشہ میں فی عزا و ماتم میں سوگ رہا ہی یا رسم سو
 چمک کو پوڑا ہی وہا ہی صیبت مرتی وقت میں و صیبت کسکو سنایا ہو گا یا تنہا کون پرستانی
 ر و مال کب باندہا ہو گا افسوس تہمین غاری و زاری ہی پردیس میں موت کی چھوٹی
 سن میں فلک فی بھی غمتی تھی و کہانی قہقہو آؤ لا قہقہو قہقہو فکات الکلا و و قہقہو
 صعد و ابکو بکاء شدید و سر ہو اعمامہم ال اکثر فیض ناکاہ یکلام جانناہ
 فرزند این سلم کی سعادت میں پنہی فوجہ اور افضان ہی چلائی اہ سرد و کبر کی خواہر کی پادشہی

وَأَصْبَرَ عَلَى مَا بَدَأَ السَّيْفِيَّةُ
عَلَى دَفْعِ سَهْمِ سَهْمٍ عَلَى حَبْلٍ
وَأَصْبَرَ عَلَى مَا بَدَأَ السَّيْفِيَّةُ
عَلَى دَفْعِ سَهْمِ سَهْمٍ عَلَى حَبْلٍ

مُرَّغَدَ جَانِبَهُ
 الِغْلِيْلِيكُ وَجِجَ مُرَّجِيلُ
 وَهِيَارِيَّةٌ فَيَقْبِضَانِ جَانِبَهُ نَقْدَتِ
 تُرْقَالُ الْمَاعُونُ فَإِنَّ لَنَا مَكْلَمَكُمْ حَتَّى
 يَحْمَدَ اللَّهُ وَأَنْفَعُ عَلَيْنَا وَكَرَّمَتْ عَلَيْنَا فَمَنْ
 اللَّهُ صَلَّيَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَجِبَّ طَائِفَتِي فَمَنْ الْمَاعُونُ
 أَقْبَرُ الْبَنَاتِ ذَلِكَ لَقِيَ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 تَأْكُرُ عَنْهُ غَيْرَ هَذَا ذَلِكَ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 قَضَى قَبْلَ الْبَنَاتِ فَمَنْ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 ١٠٢٩
 بِالْبَيْتِ فَقَالَ فِي الْبَنَاتِ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 بَنِي بَنِي السَّيِّدِ بَنِي بَنِي بَنِي جَعْفَرِ بْنِ مُحَمَّدٍ
 أَضَلَّ مِنْ بَنِي بَنِي بَنِي سَيِّدَةِ الْبَنَاتِ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 الدَّيَّانِيَّةُ وَجِبَّ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ وَكَرَّمَتْ عَلَيْنَا فَمَنْ الْمَاعُونُ
 الْفَضَاءُ وَالْفَضَاءُ وَجِبَّ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 تَأْكُرُ عَنْهُ غَيْرَ هَذَا ذَلِكَ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 قَضَى قَبْلَ الْبَنَاتِ فَمَنْ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ
 بِالْبَيْتِ فَقَالَ فِي الْبَنَاتِ طَائِفَتِي الْعَمَلُ الْفَضَاءُ

[illegible]

سکیمیا رہو میں مجلس کہ سی عراق کو روانگی سید الشہد ثواب سورہ فجر کی تلاوت کا

سخطها جاوز القدر الحد وتباعد عن الحق

المسرح السجل الوطني

[illegible][illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

وكان طيبر السلسل في ركن من ركني
المامون يظهر قبول ذلك من طيبر
إذا خلد في ركنه طيبر السلسل في ركن من ركني
في ركن من ركني طيبر السلسل في ركن من ركني

واما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود

وسمي يومئذ عليه السلام كتاب عائشة بن الحارث بن ابي رباح
 كراما حسين عليه السلام سي تين رد بل جاني صغير عراق
 نفاق سي او كوخروني اورا بن زياد ويزيد كي حيلة اور عدلوت سي تفضيل كهي كراوس حلت كبل
 تمهاري طرف الفت پرميل بن اور تلو اور بن ساري اولاد رسول كي جان كي قاتل بن فاقهي
 بيكده فخر السماء وفتحت ابواب السماء وكرت الملائكة عدا الا حصصهم
 الا الله تعالى اوس نيت عرش وكرسي ني ماته او نهائي جانب افاك اشاره كيه نكاه
 كرواره اسمان كا باز بويجا فوج ملايكه سلاح جنگ باند سي اسفد راي كراوكي تقيت كي گنتي
 سواي ذات باري كيني نين پاني فقال عليه السلام كروا كذا تقارب الا شياء
 وحبوط الاجر كذا نكتمهم كروا و حضرت ني فرماي كذا تقارب شياء كديان اول بني
 اجر كا نقصان نهو تا تو هرايه اس لشكر كي امداد نصرت سي كرا تا اورا كذا مانا ولا كرا
 احكم يقيننا ان هذالك مصري ومصري اصحابي الا كن بچاينا هون بچي كيه سرون
 نفس اور دق بني اور تمام اولاد اصحاب كا شتر كا خابگاه و سكن هي ولا يتجولوا منهم
 الا وادي علي ملاكت سي كوني همراه نين باقي رهيكاه سواي زين العابدين كيه دريت كا
 نبوت مين وهي بچي كامرقي و جاء عبد الله بن العباس و عبد الله بن الزبير
 فاشا و اهل بيته بالامسالك پس اوس فرخاني اور عازيم وفای عهد نيدان كي خدمت مين
 عبد الله بن عباس و عبد الله بن زبير اي اور عهد سلام و محبت بطريق مشورت كه مين هوني كي
 و اهل و اهل و اهل لاي فقال كذا ان رسول الله قد احرني يا حمر وانا ما احمر قهوه
 حضرت بن عمر صادق كي فرزند بوني همي نامار و بخاني جو امر كيه اي او كجا كجا الانا راه صواب
 هزار بار باطاعت و فرض و اهي قال قال فرج عبد الله بن العباس و هو ييقول

واما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود

واما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود
 فاما في قوله يا ايها الذين آمنوا فليوفوا بالعقود
 فقال لا خير في ذلك الا ان يوفوا بالعقود

[illegible]

بجود فاني ايه فقال له قد رزقنا
من ثمار الجياش في سيارته لانها
وعنه ان قال المامون ثم نزل الرضا
فما دى ما ظهر من النداء والبيان
سوى الضيق وان كان يجوز ان يكون
انهم لا ما تاتوا به من احوال الصلوات
في القبله فكانت آية في ان اسير المست

بن جعفر بعدُ فهو ذرئتيه ودفعنا اليه الكتاب وجهك فيه في التوجه
 پس بجي کی ہمارا بعد روانگی فرزندان عبدالجعفر ہی امام حسین علیہ السلام کی خدمت
 میں اور کتاب دیکھی بہت اصرار و سبالغہ سی حرف باجست لب پر لائی فقال انی
 رايت رسول الله في المنام واخبرني بما انا ماض له خسرته بما بيني وبيننا
 رسول خدا کو خواب میں دیکھا ہے اوس طلب کی سر انجام کو جاتا ہوں جو ارشاد ہوا ہے
 فقالوا له ما تلك الرؤيا پوچھا وہ رویا کا حکم کیا ہے جو اوس پر اکبر کیا ہے فقال
 ما حدثت احدا بها ولا انا تحدث بها احد ائمتہ الی ربی عز وجل
 جواب دیا وہ عاجز ہیں کسی پر نہیں کہو لائی اور کہی نہ ہو گا تا خدا سی ملاقات ہو کہ وہ وقت
 نزدیک آیا ہے فلما بین منه عبد الله بن جعفر امر ابنه عونا وحمدا
 باز و ہمہ والمہین معہ فی الیہاد دوند جب عبدالہ بن جعفر سرور کی فرستے
 مایوس ہوئے تو اپنی دونوں فرزند اوس جناب کی ہمارا رکاب کئی نصیحت فرمائی کہ ہم نے
 ساتھ مانہ سایہ جاو اگر احد سی مقابلہ ہو جان شاری میں شرط وفا جالاو چوٹی میں
 ہر نام کہ دو بہین روح رسول و بتول خوش ہو انجام وہ میدان جہاد میں جانب امام دین
 ایسا لڑنا جو دنیا میں نام اور نشان جعفر علیا کو زندہ کرنا و سب جمع معہ پیغمبر بن حسین
 الی مکہ و توجہ الحسن الی العراق پس عبدالہ جعفر باجست تر اور خوین جگر کی
 ہمارا طرف مکہ منظرہ بھی اور حضرت امام حسین علیہ السلام البیت اور موالی اپنی ایک جانب
 رہی ہو معہ الا یومہ الی شیعہ ختم نزل ذات عرق لکن بتانی شوق
 کسی امر کی عقیدہ اور پانہ سایش تہق کہ نزل ذات عرق میں ہر کہر کہ کاوش نہیں قال
 سار صلوات اللہ علیہ ختم نزل التملیکہ وقت التملیکہ راوی کہتا ہے وہ

[illegible]

[illegible]

هذا الموضوع من لي حبيب السامري
عنه عن ابي عبد الله عليه السلام
انظر من حقيقه فطرت فاذا فيه
او اربعه فمبصه فمصره
فاجله

[illegible]

[illegible]

لم نجد بدا من أن نأثره في نزل الحسين في جانب ونزل في جانب
 هرگاه ده دین پناه روانه ہو جان و نزل بر وارد ہوئی تو هم کی چنین اسوا علی که او کی
 رفاقت پسر لازم نبود و در مقام کرتی سبحان الله و جوی این زیاده کی یا انقلاب رد
 تھا کہ قرب و جوار فرزند احمد مختار خلق پر اس درجہ ناگوار ہوا قبضتاً حق جلوس تعقد
 من الطعام لنا اذ قبل رسول الحسين حنّ سلم ثم دخل راوی ہتھائی
 ایک نزل میں علاحدہ او تری تھی دسترخوان چھائی ہم سب کہاں کو بیٹھی تھی نگاہ اکام
 علیہ السلام کا خادم ہماری پاس آیا سلام کیا اور خیمہ کی اندر داخل ہوا فقال یا ذھیر بن
 القین ان ابا عبد الله الحسين بعثني اليك لتأتيه بولای زینبیر حکو الماحد
 الحسين علیہ السلام بی چھائی اور نکو ابی پاس طلب فرمایا ہی فکسح کمال فسان مینا
 ما فی یدہ حتی کانت علی ذی سینا الظلمین کلام سکی حالت سکنتہ میں بکجا نواز
 کر لڑکے یا طائر ہوش فی سرسری جاری پروا کیا ہم ساری حاضرین خاموش ہی کیسکی ہوئے
 لا ونم رنہ مکی فقال لہ اقرانہ وھی دیکم دلت عمیر و سبحان الله لیبت
 الیک ابن رسول الله ثم لا تأتیه او سکی خیر و سماء و یلم جنت عمرو بولی یا سجد
 فرزند رسوخد بلائی اور تو جانی جان چھائی او کیا م خیال میں نہ لای و کو اسیتہ
 قد سمعت کلامہ ثم انصرف مناسب ہی کہ جلدی جاکی حاضر و غاثر شایع
 سنی چارنا توقف نہ و فاکتاہ و ذھیر بن القین فما لبث ان جاء مستبشر قد
 اشرق وجهه پس زینبیر وہاں خدمت اشرف میں گیا کہ تھوڑی دیر بعد خوش و خوش
 ششہ زو پھر کی دم لیا فامر یعسطا طم و عقلم و مشاعیر فتوح و حمل الی
 الحسين اپنی تمام سی کہا خیمہ او بہار و سب اسباب او شاد بابر کش پر لا و پس ہن

[illegible]

دست الفت من الشاب المودق وصدراي، في الصورة يبرز مظهر آدم

۱۰۰

10

بارہویں مجلس کہ سنی روانگی سید الشہداء تہذیب یکا میں نوحہ عزا

بِذَلِكَ لَمَّا مَنَّ اللَّهُ عَلَى عَبْدِكَ فَأَبَاكَ فَتَقَبَّلَكَ فَجَاءَكَ بِتِلْكَ الْأَمْثَلِ الْمُضْطَرَفِّ السَّيْلِ بَعْدَ الْبَرِّ الْأَصْبَحِ

أمير المؤمنين
 نعم فانه شريك يا ابا عبد الله
 الصادق المذکور من قبل قلت سوا هذا
 جئت قلت التكاثر من حيث قال ابن ابي عمير
 ان يقعد الناس على ما ينتمون اليه من الاموال
 ان يفتنوا من شدة حرصهم على ما في ايديهم
 للدمار لا يبالون على ما في ايديهم
 الى دار العاقبة ويطيبوا كل موضع على قدر
 في اكل الناس وحب التكاثر الى كل موضع
 من ذلك فليس من ذلك
 الخمر قلت فقال ابو جعفر نعم واما
 المامون اخبرني ما هو مشهور فقال انه
 طيس السهم فان رايت الله اليك يا ابا عبد الله
 من الله كما سألت فقال ان قال يحيى عن
 علي بن فضال انه قال انه ابو جعفر خيرا
 اليها ما عليه ظاهرا في اول النهار فكان ظاهرا
 فلهذا ان الله

[illegible]

[illegible]

مجلس شورای ملی

[illegible]

في إمام أئمة يقيه ملك القصور
يقال له أبو الحسن الثالث وكانت
والفقيه والأمين والظب و
لثلاثين سنة وأمة أم ولد
لبيته وكانت عترة إمامته
السن من رأى فاقام حاشته
عجيج بن محمد بن الحسين بن الدين

قال لانه ما الذي قال
 قال خيرا قال فاشفي فسمعنا
 فقال له يا ابا عبد الله ما
 مايت ذلك لان الله تعالى
 سمعت ما حفظ هذا الشهاد
 ان نعلم ما لا يعلمون
 فلما سمعوا ان كتب الله
 في عشرين نوحا ليعطوا
 من فوج القضاة من قال له ان
 الموت علم ان اهل الكهنة
 ولما قال فلما علمت ابو جعفر عليه السلام
 في منزله فلم يخرج حتى اجتمعوا في بيته
 عند جدران القبة التي فيها مشغول في القاموس
 جعفر بن محمد في ذلك فكتب عليه السلام
 قتلوا باجتماع القوم عنده وانه اذا فاضل الشهود
 احسان معهم اليه وسالوا ان ياتوا فكتب ابن
 صابر اليه فوجد القوم مجتمعين عند القبة
 ما اوفى به فقال بعض القوم قد كان ابن
 ان يكون معان في هذا الامر ما هذا الخبر
 لهم ان فقدنا الله هذا الامر ما هذا الخبر
 الاشهر فيهم ان الله ما يحون هذا الخبر
 ان يمشد فوقف ابو جعفر فذم ما كان ان
 المباحلة وخرقه باه فلما حق عليه السلام
 قال قد سمعت ذلك واني قد سمعت عليه السلام
 اجبت ان تكون هذه الكرامة في وقت كائنه
 فلم يخرج القوم حتى اعترفوا بما جازي الله
 عليه السلام في ذلك فقامت كبري في ذلك
 والاحاديث في هذا الباب كثير وفي

باربعين مجلس كهني رواه ابي سيد الشهدا صاحب عاشور واسباب عزنا

وسبب فيه فمراد بنا وفساشنا واصبرمت البيوت في مصار بنا
 بي رحم في ايسر شهر مبارک من عترت رسالت كما هو بهياد الهيت نبی کو بدتر از هزار خوش
 بچهرمت بنایا که من زولا که میمعت سر کو جلایا جاری عورت پرده نظیر کو لیساک
 در بدر برید وانشب ما فیهما من ثقلنا ولم ترع لرسول الله حرمته في
 اخرنا جمال واسباب ورتبه انبا یا یا وهرادری لوث ایاء عزت و قدری کما بهای
 حق من مطلق کما ظن کما باشد جور وستم کی ابرهم برگذری ہی چو فی بجی تک حلال ہی
 کسی لاش بی سر کو قبرین بی ہی ان یوم الحسن افرح جحوتنا واسمیل
 دمو عنا واذل عزینا بادرض کربلا واورشنا الکرب والبلا الی یوم
 القضاء روز شهادت امام حسین علیه السلام کی ذکر سی بهاری بر شک بهی کثرت کما
 رفت سی انهمین اور بکونین زخم رستی بین زمین کربلا فی عزیز ان الی رسول کو خاکیا او
 بای حمت کرب و بلا قیامت تک بشمار دیار فعلی مثل الحسن فلیس بالکافون
 پس چاهی که ساخته امام حسین علیه السلام بهای شور و شین هوئی اور هر فردی شال زین فرزند
 عمر بر روی قاتل البکاء حکمیه یسط الله حوب العظام بر رستی که او پر گریه و کمان
 ثواب وافر دای اور صاحب رقت کو بری گناهون ہی مشر که نامی ای تمایان حیدر بک
 وای حاضران بریم ناله وشیون فی محققیت اب که جب فرج صدف بین عیالی توفیر رقت
 اپنی بر تانای اور اشک بر هر گاه گوشه نظری کر تانای تو بروی عزت اور بهای شغرت
 دلواتای به شور پانچا قطر جب شمشه رقت سی بهای تو دریای حمت اور غایت رب کو
 جوش بین لاتانای اگر ظاه بین مقید ہی باطن بین و شهور هی به ده گوهر هی حیران شیری
 خیر الودی جوهری او حضرت واور شیری ہی قربان امام حسین علیه السلام چکی نامی اگر اکرام

در حدیث

در حدیث

و تقسیم منهم اوجب شرفهم من اهل ائمه
 الا انهم فی خوفهم من اهل ائمه
 عیبه عتاه فی اید الاخوان فی ذلك هذا
 السامع و هم من بدی الامامة
 ابطاع القضاة علی امامیه علیه

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

اتدکل وانصرف الی مکانہ الذی فیہ کان قد دخل حیتہ قد صرنا
 خزانہ عجیبہ پر کیا واسطی میں ہی غیب پر کیا بنا، فاجمع الیہ حصتاۃ من اصحابہ وعلی
 الباقون الی صغیر الذی کا تو افسیر پانچویں خزانہ پاس فراموشی اور باقی
 صفیدان میں ہری رہی تو اٹھ کل سرچل متہم یعنیان فرسہ و جلس فی
 ظلہا ہر ایک سوار گری سی تیاب ہو کی اور تہ کویر کی ساری میں باگ کڑی نہمان شاہ
 شہد کہ بیٹھا فلہا کان وقت العصر امر الحسنین ان یتسبیحوا للرحیل ففعلوا
 جب ہنگام عصر ہوا پیند الشہدانی واسطی کوچ کی حکم دیا خدام میں طیاری سفر میں اسباب لدا
 نافذ وچل سواری حرم کو دروازہ غیب پر کیا تھا تو امر متاذیہ فنادی بالصلوۃ فقام فاستسجد ^{الصلوۃ}
 وقام فصلی بالفور ثم سلم وانصرف الیہم بوجہ ہر پس قبلہ اسلام میں سنا دیکھو
 نماز عصر کی ہی اذان دی اقامت کہی امام کو میں کی ساتھ مولف اور مخالف فی اقامت کی
 جب سلام پیرا تو ان کی جانب پہنچا و ^{اللہ} وانشد علیہ فقال علیہ وسلم ما
 پر کیا نام حضرت کی واسطی میں کہا ایہا الناس فالکفر ان صدقوا اللہ وصدقوا النبی
 لا ہلکم یکن عنکم امری اللہ ہی کہ وہ خلائق خدا کی خوف میں پر ہیز گاری کر تو الی
 حق کو پہنچا کہ اللہ ہی راضی ہو وحق اہلبیت محمد اولی بولا یدہ ہذا الہم
 علیکم من ہولاء اللہ علی ما لیس لکم والشیارین فیکم بالجوہر العذیر
 اہلبیت محمد مصطفیٰ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم علیہ السلام علیہم السلام وکرامت میں غیب
 امامت کو اولی میں اوسنی جو دعوی خلافت کرتی ہیں تمہارا وہ دعوت میں انار کی در پی
 رہتی ہیں فان آیتہم الا انکراہۃ لنا والہل یحقنا پس اگر فیصل و شرف
 جان کی ہی انکار ہی ہماری حق چیل و نادانی ہی انکار ہی وکان را کفر الا ان

[illegible]

منهم ضاوية ولا عد ولا حياء

لعل من أهل البيت فافان عليه
 بجاءيل طوي جهم فكم
 عليه بالولاية وقد علموا القول
 قاسم دانيالوس مجلس الامم
 فعلت في غيبه كيت شعور
 من هذا فقال ابو محمد هذا
 من ولد ابي بكر عليه السلام
 النجاشي الذي اتي به ابي
 قال هلمنا فان فيه حصة في
 جانب منها موضع امكن خفا
 لانه خافه فطعن بها وكان
 علي فقلت للياني رايه فقل
 سيدهم في موضع علي
 فقام

[illegible]

بر منیر بن اوسکو پڑکی پاس ابن زیاد کی بھیجا دینی مار ڈالا قاتلاً سمیع الحسین تغیرت
 عیناہ بالدموع شرقاء منهم من قضی نحبه ومنهم من یتظن وما
 بک لولا تبلیہا حضرت فی یہ ماجرا سکی بہت امدودہ و غزن کا صدر بہ پایا چشم کہ ماہر ہائی
 سرشک بہایا سامان غم و وقت کثرت سی بڑا بہتر ان کی اس آیت کو پڑھا فاقبل الطرح
 الی الحسین و احدث من مامنا قتله و قال له یا بن رسول اللہ اوسوف یرکب
 الی یا مہنا زنا مام کو پڑکی زبان پر لایا لو انہ یقاتلناک الا هؤلاء الذین تراہم کفولہ
 وقد رایت قبل خروجی من الکوفۃ من الناس ما لہم اہاؤن مثلکم قط فی
 جمیع اکثر منهم اگر اس گروہ اعلیٰ جو موجود ہیں لڑوکی تو شاید سرسجام ہو طفر کا بد الابل کی
 کہ وہ اجتماع سپاہ کا میں وہ باخودہ دیکھا ہی جو کہی نہیں ہوا قیال عرب کی فوج فراہم ہوئی ہی کثرت آہا
 خونریزی ہوش ہوئی ہی فسکتے عنہم فقہیل انہم جمعوا لیلہ صوا و یضوا والی
 حرب الحسین مینی اوس مجرم عام اور شور بام مرتعج سی پوجہا یہی عاظم اور کما زرم و درہی
 تو کہا ساری تیاری پایادہ و سوار کی ہوئی جو تھا بلکہ امام حسین کو جائزین اور کور و کین آب و دہ
 مدین سرکات لایین فان قدسرت ان لا تغدوا لہم فاقبل بس فی زمینہ اگر
 تو او دہی خذر کرو جائزیت بخ و تبرین قدم کی نہ دہم تو محض کو فدی باہری بیونہ نصیب
 ال کی لئی تار کولای ہین قال و ساء الحسین علیہ السلام و الحسن و بنی الدیلم
 معہ خے انتہوا الی علیہ علیہ السلام انہم انہی الی قصیر
 بنی مقاتل بس امام حسین علیہ السلام اور حربین بنید باہر چلے راہ میں ہر طرکی صدات اور با
 طین کو پہیل ہر کام پر و نو لشکر انجمن فریکو بہت سی سپاہ و حربہا بساں شاہ مجر و کورنگان تر
 تاکا آہین رفرکی دہ خضر ہر شہر و قاتب عجیب پر اور تر و دان کی قدم رکھی تو شام

ابن زبیر بن اسود کمر کی پاس ابن زیاد کی سیجا اونی مار ڈالا فاما سمیع الحسنین تغیرت
 عیناه بالدموع فقرأ منهم من قضی غلبه ومنهم من یستظر وما
 بد لواء تبذیرا حضرت فی یہ ماجر اسکی بہت اندوہ و غم کا صدر پہ پایا چشم گہرا بی بی
 سرشک بہا یا سامان غم و رفت کثرت سی بڑا ہوا کہ ان کی اس آیت کو پڑھا فاقبل الطرح
 الی الحسنین و احذرن ما من ناحیہ و قال لہ یابن رسول اللہ اس وقت طرح کیا
 اکی کیا ہر نافہ امام کو پکڑی زبان پر لایا لو کہہ میا نالت الا ہولاء الذین تراہم لکولہ
 وقد رايت قبل خروجی من الکوفہ من الناس ما لہ امان مثلہم قط فی
 جمیع اکثر منہم اگر اس گروہ امدادی جو موجود ہیں لڑکی تو شاید سر انجام جو طر کا د اقبل کو
 کو وہ اجتماع سپاہ کا مینی وہاں وہ دیکھایا جو کہیں نہیں ہوا قبل عرب کی فرج فرام ہوئی کی کثرت رہا
 خونریزی کی ہوش بھوئی ہی فسکتے عنہم فقیل انہم اجتمعوا لیعرضوا ویضووا الی
 حرب الحسنین مینی اوس مجرم عام اور شور بام تعجب سی پوچھایا کیا عزم اور حکما رزم دہریا
 تو کہا ساری تیاری پیادہ و سوار کی ہوی جو مقابلہ امام حسین کو جائیں او کور و کین آب و دہ
 نہیں سرکات لایں فان قد سرت ان لا تقدر علیہم فافعل پس فی زمین گریہ کر کے
 تو او دہر ہی خذر کرد و جانب تیغ و تبرین قدم کی نہ دہر و ہم تو جھنی کوفہ سی باہر آئی ہیں نقد جاندا
 ال اکی ائی شا کو لای ہیں قال وساء الحسنین علیہ السلام والحرین یزید الی را ح
 معہ کئے انہموا الی عذیب اہلجانات فومضی الحسنین کئے انتہی الی قضی
 بنی صفار ہل پس امام حسین علیہ السلام اور حسین یزید باہر چلے راہ میں ہر طرح کی صدمات اور ہا
 طین کو پیہم ہی ہر کام پر دونو لشکر آپس میں لڑنا کو بنی سپاہ حربہ امیران شاہ مجر دیر کو نگران تریا
 مارا آخرین روز کی وہ خضر خمر خمر و قاب عذیب پرا فتری و ان کی قدم رکھی تو شام

الفضل الرابع في ذكر حرم

من فيه وصفاً من غير

من الجليل عليه السلام

معتوب من رجاؤه قالوا

الحمد لله بن حافل على

الصلوات والبركات

سيد الشياطين والاعوان

سيد الشياطين والاعوان

باريون مجلس كدسي رواه في سيد الشهداء من عبد الله بن جرهم

تَقَالِ تَصْرِفًا لَمْ تَحْرِ وَأَذَا هُمْ بِقُسْطَاطٍ مَضْرُوبٍ وَرُحْجٍ مَكُونٍ وَوُفُوسٍ
أَيْحَافٍ دِيهَا خَمِي بِرَبِّكَ تَرَا أَوْ رِيحُهُ دِرْكَرًا أَيْحَافٍ زَيْنٌ مَسَاوِيَا بَاكٍ دُورِي تَرَا
تَقَالِ الْعُسَيْنُ لِمَنْ هَذَا الْقُسْطَاطُ قِيلَ لِرَجُلٍ يَطْعَمُ الطَّرِيقَ وَيَخْفِي السَّبِيلَ
يُقَالُ لَهُ عَبْدُ اللَّهِ بْنِ لُحُرٍ الْجَعْفِيُّ أَمَامُ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي يَوْمِهَا يَخْفِيهِ وَخَرَا كَسَايَا لِي
بِرُحْضٍ رَاهُ جَلَسَا عَبْدَ اللَّهِ بْنِ خُرَامٍ أَوْ سَكَايَا قَادَ سَلَّ فِي طَلَبِهِ فَدَعَا لَهُ إِلَيْهِ فَجَاءَهُ
يَرْقُلُ فِي فَلَا لَهُ حَادِقَةٌ حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيِ الْعُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ ثُمَّ رَا
عَلَبَ كَوَادِي بِهَيَاوُهُ جَانَهُ بَارِيكَ هُنِي آيَا سَانِي خَضَرَتِ كِي تُكْرَهُهَا فَصَاحَّ فَقَالَ لَهُ يَا
وَيْلَاكَ أَوْجَحْ وَالَيْسَ غَيْرُ هَذِهِ الشَّيَابَ وَالَيْسَ ثِيَابُ الصَّالِحِينَ سُرُورًا
فَمَا هِيَ بُولِي وَاسِي أَوْ رِيحِي بِهَر جَاسٍ بِاسٍ كَوَادِي صِلَاحٍ أَوْ رِيحِي وَتَقْوَى وَالْوَكِي يُوْشَاكُ بِهَنِي
وَجَحْ وَالَيْسَ غَيْرُهَا وَأَقْبَلَ حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيِ الْعُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَالَ لَهُ
يَا هَذَا أَنْتَ كَلْبُكَ عَلَى نَفْسِكَ ذُنُوبًا كَثِيرَةً قَهْلُكَ مِنَ تَوْبَةٍ فَخَيَّ بِهَهَا
ذُنُوبُكَ وَهَ كُفْرِي بِهَ كِي سُرُورًا سَ كِي بِاسٍ آيَا خَضَرَتِي فَمَا يَا أَيْمَرُ دَاغِرًا فِي خُشْيٍ مِنْ هَيْبَتِكَ
فَرَكِبْتَ رَا يَا تَوْبَةً أَوْ رِيحًا كِي سَكَايَا بِهَرَضِي بِهَرَضًا فَقَالَ وَمَا هِيَ يَا بَنِي هَيْبَتِ رَسُولِ
اللَّهِ قَالَ تَصْرُفُ بَيْنَ يَدَيْكَ وَتُقَارِلُ مَعَهُ بِهَرَضِهِ كِيَا عَمَلِ خَيْرِي آيَا بِهَرَضِي
بِهَا هَارِي خَضَرَتِ وَبَارِي بَيْنَ يَدَيْكَ كِي هُوَادَرِي كِي خَضَرَتِي مِنْ جَا كِي اِصْدَارِي دِينَ سِي لُرْنَا
أَوْ رِيحُ رَسُولِ كَامِعِينَ بِلَايِنِ رَهْنًا قَالَ يَا بَنِي هَيْبَتِ رَسُولِ اللَّهِ مَا خَرَجْتَ مِنْ الْكَفْرِ
الْأَخْفَاةُ أَنْ تَقْدِمَ إِلَيْهَا مَا كَوْنُ أَوَّلُ مَنْ يُقَاتِلُكَ مَعِيَ ابْنُ دِيَادِ بُولَايَا رَاهُ
خَيْرُ الْوَرَى مِنْ أَسِي خَوْفٍ كَا سَبَلَا كَوْدِي خَلَاكَ كِي رِيَادِي كِي طَرَفِي شَا هَرَمُونِ سِي رُشِي لَكِي لَكِي هَذَا
وَيْبَتِي سِيَا هَرَمُونِ الْخَيْلِ مَا طَلَبْتُ بِهَا شَيْئًا إِلَّا لِحَقَّتْهُ وَمَا هَرَمْتُ إِلَّا لِحَقَّتْهُ

من جهر من الرضا عليه السلام في هذه من عبد الله بن جهر
علمه من بيده وكرمه عند الله بن جهر
كانه من بيده من اياه علمه من عبد الله بن جهر
من جهر من الرضا عليه السلام في هذه من عبد الله بن جهر
علمه من بيده وكرمه عند الله بن جهر
كانه من بيده من اياه علمه من عبد الله بن جهر
من جهر من الرضا عليه السلام في هذه من عبد الله بن جهر
علمه من بيده وكرمه عند الله بن جهر
كانه من بيده من اياه علمه من عبد الله بن جهر

الفضل الرابع في ذكر حرم
من فيه وصفاً من غير
من الجليل عليه السلام
معتوب من رجاؤه قالوا
الحمد لله بن حافل على
الصلوات والبركات
سيد الشياطين والاعوان
سيد الشياطين والاعوان

من جهر من الرضا عليه السلام في هذه من عبد الله بن جهر
علمه من بيده وكرمه عند الله بن جهر
كانه من بيده من اياه علمه من عبد الله بن جهر
من جهر من الرضا عليه السلام في هذه من عبد الله بن جهر
علمه من بيده وكرمه عند الله بن جهر
كانه من بيده من اياه علمه من عبد الله بن جهر

الاشيا يا يعقوب قال دخل العاصيون على

صالح بن وصيف عند ما حبس ابو جهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

باريوي مجلس كبرسي رواي سيد الشهدا راه بين زين وروينا غراب

اوسي گردن سي بند هوئي انش سقرين اولنا الكافي اس بيان من صوركي جاي رقت بين سقرين
روايتي مايي كيا كفت ونا چاري مين مولوگ قناري چي سلمان سي خوايش رفاقت كرسي
بماني اور انكار چي افسوس اي عزاداران حسين اگر اوسدن تم سب هوتي ضرور صدق نيت سي
آفاكي نام بر جان و مال كهوتي واما كان في الغر الليل اعرافنا نه بالاسبقاء من لنا
نرا كرم بالرجيل فاز نجل من قصوي من مقاتل جب صيبت زده روزگار كور انكا چلار
هواست پاني سانه ليكن چلني كو حكيم ديار هم ختم كفا طاهر براه بدرقه بلا سوار هوا چري اي لني
غول كي عقيب نور خدا نند سايه دورا فقال عقيب بن سمعان قيسرنا معه ساعه
فحقق عليه السلام وهو على ظهر فرسه خفقه عقيب بن سمعان كتمان اوس ناك
ركاب مين بمني بي كور كيو مهنر لگاني ناگاه امام بيدردل كو پشت زين ذواجماع بر غنولي
نرا نسته وهو يقول انا لله وانا اليه راجعون الحمد لله رب العالمين
ففعّل ذلك فربّين اوتلا كما هو روي ديرين نيندي چو كي دوبار بار كليات حسرت اور شكر
هتي بي فاقبل اليه ابنه علي بن الحسين فقال فبم حذرت الله واسمعت حجت
علي كبر او كي فرزندني ميشير قدم زار بايد والدي وچمايما باعث تبا چو چي كر حرد و بر ستر چماي
او كيا قال يا بني اني مصفقت ففعلت فادرس علي فريس وهو يقول القوم يديرو
والنا يا قيسر في الترم فرماي اي فرزند اس گهرمي خايه زين سيري تنجه چيك گمي نون
ايك سواري پر چاين سامني وچي كتمان تايه لوگ نجل انچه جاني بي موت اكلي طرف چلي ان
فعلانت انا انفسنا نبعيت النسايني جاناك بار انفس خير كره دينا يي اوسيه واقعتي
سچاومني والاهي فقال له يا ابا لاله الله الشوه اكسنا حكي الحق قال بلي
والله في اليه رجع العباد اوس امام زاده والانتقام في يه كلام ساني اي پدر خدا

الاشيا يا يعقوب قال دخل العاصيون على صالح بن وصيف عند ما حبس ابو جهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم صالح بن وصيف فقالوا له صديق طيبه قال لهم

هذه امة ظم قبيله احد من الطاميه
فرشته و انجه كجهر من اللدا
بلوچه و خفيه من حيس واقطال
ذلك من خلقنا بن محمد و ميثه علي
واعقار دم كماميه و خفيه علي
في اظهان هم والله و خفيه علي
ان عهد عليه السلام شيعه علي الشيعه

[illegible][illegible]

١٠٠ جزئيات من العصا من الشجر

قال فان حدثنا عيسى بن
 عوف عن محمد بن عيسى بن
 مسروق قال قال احمد بن حنبل
 بن مسعود قال له رجل
 احب اليكم منكم علي بن ابي طالب
 واله كما يكون بعدة من
 قال له احمد بن حنبل عليه السلام
 سألني عن احمد بن حنبل
 لا حدثت الثوري عن احمد بن حنبل
 ما قولك ان يكون عيسى بن
 له شريك في ابي اسحاق بن حنبل
 عيسى بن حنبل بن اسحاق بن حنبل
 عيسى بن حنبل بن اسحاق بن حنبل

کہی ہوئی کہ خدا کی اسحاق کیا ہے تہا ری رفاقت کا آرزو ہی کہ اپنی رو برو چا کر دے ہر ایک
 مگر یہی ہو جا یں تہہ خدا ہوں قال فَمَنْ لِّلنَّاسِ دِكْبٌ وَسَاءَ كَلَامُكَ اَرَادَ اَللّٰهُ يَنْعُوْنَهُ
 تَارَةً وَّيَا رُوْنَهُ اُخْرٰى راوی کہتا ہی اوسوقت امام حسین علیہ السلام فی الحرم و رضا
 مختصر ہم سوا کیجی اور آپ ہی تلاش منزل مقصود میں خدا نے یہی برآمد ہوئی جب ارادہ فرمایا
 قدم بر تانی ہر ایمان حرمان ہو نیکیو ساسنی اتی پتھری دوسرینہ زو میں چلتی کہی ہر کسی
 کہ بہتی جتنے بلغم کہ کلا تاکہ دشت کربلا میں با ہزار بحث و فکر راو کی گذر ہوئی وہ سہیں
 بی آب صحرا پر خطر ہی وقی المناقب فقال لَهُ دَهِيْ قَسْرَ بِنَا جَعَلَتْ نَزْلُكَ بِكَ بَلَدًا
 فَاتَّيْنَا عَلَى شَاطِئِ الْوَقَاتِ فَتَكُونُ هُنَا لَكَ كَوْنٌ فَاتَّوَلَّوْنَا مَا تَلَمَّاهُمْ وَاسْتَعْنَا
 اَللّٰهَ عَلَيْهِمْ زَيْبَرِيْنَ مَقِيْنٍ اے امام سی عرض کی میں لچلے تاکہ کربلا میں اور تیرن کہ وہ نماز شہر
 فرست ہی اگر وہاں جنگ ہو تو تیرن اے مدد او نہ ظفر کی گھینن کھانی پی کا سہارا دیں
 قال فَدَمَعَتْ عَيْنَا النَّسِيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ راوی کہتا ہی زبیر میں مقین کی کچھ عری
 سکی امام حسین علیہ السلام فی رو دیا پھر قال اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَعُوْذُ بِكَ مِنَ الْكَرْبِ
 وَالْبَلَاءِ پھر دگاہ الی بن با حشم اشجار و عاکی خداوند اکرب اور بلا سی میں پناہ اختیار
 تیری و نزل للناس فی موضعہ ذالک و ذالک الیوم یوم النضیم و هو یوم
 الثانی من المحرم سنۃ اُحد سے و ستہ تین یں وہ مسافر منزل جنت فی وہین نزول
 اجل اعلیٰ رو دیز چہنہ دوسری شہر محرم سال شصت و یکم ہجری تھا و نزل للفرخندۃ فی
 الف ظہر میں ہجری ہزار سو سی او تیر ہا قال امام ہار خیا پناہ پانچا قال فجعل للناس
 وَلَدَةً وَاخَوْتَهُ وَاَهْلَبْنَاهُ ثُمَّ نَزَلَ اِلَيْهِمْ فَكَبَّرَ سائتہ ہر گاہ جا جا لو گی یہی کھانی
 بتلائی شوش رہی سراچہ اور خیا م پر ہجری خاتین مختصر ہمیں ٹہنی شاہ شہدائی سب

[illegible]

اور فرزند اور بہائی اور فرزند ملائی کچھ کچھ نظر حسرت سے دیر تک اونکی صحت دیکھ کر روتی
 عباس برادر کی شافی کٹنی اور خاک و خون میں گرنے کا تصور نہایت قاسم فرزند حسن علیہ السلام کے
 لاش حدیث کا پامال ہونا خیال میں گذرا جلی ابھر کی سینی میں سنان فرق پر ضرب غمو کا صدیہ
 علی اصغر کا گلی خشک تیرسی ہفت سی و بیان کیا وہ قتل میں جوانان بنی فاطمہ کی لاشوں کا
 اور تیری از دہاتم وہ اللہ رحمہ اللہ ان کا اپنی شہادت میں غارت ہوئی پر کہ ہم فقر قال اھلہ
 کربلا فقالوا انفسم یا بن رسول اللہ پھر پوچھا یہ ارض کربلا میں جہنم ہمارا نعام اتفاق
 پر تیری عرض کی ان یان رسول اللہ یہی محل بی جہان زراعت اور آبادی کی نام شکریہ
 تھی فقالت ہذا مخرج کرب و بلا ہا ہذا مخرج و کربنا فرمایا یہ جگہ کرب
 اور بلا کی ہے اور غلبہ محنت و رنج و غم کی ہے اسی زمین پر چاروی اوند جبریں ہٹا کر کھجکی
 افروز مصیبت و غماری کی لشکر جہوم لاٹگی و عظیم راجا لانا و مقفل راجا لانا و مسند
 دمانا سادات الی غیر کی اوتری کا مقام ہی جزیرہ کی سرکشی تیروں پر پھرنی کا سرخ جام ہے
 جوان و پیر کی بدن پر تلوار و تیر و نیزہ چرخنگ دبان زخمی لہو کی پرنائی سیلگ پانی کی منڈی اس
 طغیانی ہونی ہی ہم سب کو جہاں انداسی بیان جان کہوئی ہی اس خاک پر لاشیں بید فرمیں
 مان ہمیں چوٹی بڑو نہا ماتم کر لگی خاندان رسول کی پھرتی کا سناٹا ہی دختران بھول کو دست
 اندازی میں اسیر جانا ہی بیخود غارت و ماراجی اسباب کا سامان ہوگا دنیا کسٹ کسٹ کی سی
 اولاد البو تراب کا مکان ہوگا وادیا جب خبر محنت افزا سہرا و قادیہ حضرت سران گذری کہ یہ
 کربلا ہی جہان عترت خیر الورا کی سواری اوتری پیشتر سبب فی زبان رسوخند علی فری و جنت
 عظیم السلام کی سناٹا کہ حسین کی مظلوم شہادت کربلا میں پیرا شہید ہوگا یہ ناچہرہ امتیاز
 سعادت ہی جگہ عورت کا ہوش جاندار ماحام البیت کو اپنی غریزہ و مگو کا سامان نفلانی گنا

تأخر

كَيْفَ نَسْتَعِظُ حَلِيقَتَهُ ثُمَّ يَكُونُ أَوْفَوْهُ
 ضَلُّوا لَهُ أَوْفَى فِي الْيَمِينِ فَكَلِمَةُ الْإِسْلَامِ
 كَمَا مَشَتْ جَعْدَانِ يَمُوتُ فِي الْإِسْلَامِ
 جَالِ هَذَا بَعْضُ مَا فِي الْإِسْلَامِ

و لم يترك ما بين يديه من شيء
 فذكرت ذلك كما قلته السبع كما قلته
 عليهم السلام و اذ كانت الدابة في
 في القوم على حدود الكوفة الاشتر
 من الاشجار من طرف الجبل
 علي بن ابي طالب هو الذي

[illegible]

منه ما هو في السجل من الاموال
التي هي في السجل من الاموال
التي هي في السجل من الاموال

[illegible][illegible]

ارض سمانی و در بركت دى مى جاو اكنون خطاب الى موسى بن عمران مى رسد + نوح بنجى الله فى محفل
پروردگار مى رازد و نياز كند و هجى اكتر از عرض الله و كولا ذلك ما استوفى الله فيها اوليا
و انباء انبياء به چسبى كه در گرامى ترين نصابت جهان فرينى اول و خبايحتيها مى عمل اينباي باي
اصفيا و منظرين بى اگر اسما بنوا تو خدا تعالى او ميسن پى اوليا كو جامد نيامد و فرزند اين سپردن كى شد
مسلم كه او ميسن نه سوتها فروود و اقربوس نايالفاضرتيه مصوم ناملق صادق ال محمد زينا
پس لارمى اينجا كو و بان جا كى همارى قرونكى زيارت كرنا قيا لك من تو بكنه زاحمت فى
الرببة و روض الجنان و بلغت العلية فى العضية و الشان واه واه كيا همى
ترتبت بى رتبه بزرگى كى كرايه چسبى شهرت فضل بايائى كچين ياده رياض خلدى نيا احوستى بى
فقد جعلها الله سبحانه حرم اما لا تار و فى تربتها شفاء الابدان
من الامراض و الاستقامت يستحق كرسى تعالى نى كراكو و اصل عباد كى حرم من امان گردانا
اور او كى خاكش هم اراض اور علاج هرمارى مقدر كيا كل ذلك نطقا من اعد هاله يؤا
دحاها و عوضا لما اصببت به من عردة هذه الامة و اشوقنا هاهيب بركت
فرما تعليم اور جلالت سى لى بى جور و زيجا و جب كز من كى بنايد و سلى عطا بوى بى عوض ميسن
كى جواشقاى است و هسا كن تربت بى بايى اور بى در بى محنت راه خدا مين صبر و رضا بوى
مضى عن جابر بن جعفر عن ابي عبد الله قال يا جابر كرم بكم و بينكم و بين قريتين
قال قلت يومرا و بعض يومرا و نحو كرم بكم و بين قريتين و بين قريتين
روايت كى كى كرايك و رضا بوى ال محمدى بى بى بات و بوى بى اى جابر تهامى و بوى رفته نام
عليه السلام نا فاصلا كى كراى عرض كى بقدر ايك نزل بلكه اور بى كچم بقدر بوزاوى قال فقال لا
قال قلت نعم راوى كى كراى امام فى ديارت كيا ايك بى زيارت كرا بى بى بولا شرف نام

[illegible][illegible]

عن محمد بن يحيى عن محمد بن الحسين عن ابن
سنان عن الحسن بن علي بن فضال عن
قال سمعت علي بن الحسين بن علي بن الحسين
الله تعالى عن علي بن الحسين بن علي بن الحسين
من نور عظمته وفاضته عن علي بن الحسين
يعتدونه ويسيرون في حلاله ويطعمون
أوصياءه من آل محمد صلى الله عليه وآله
عن محمد بن يحيى عن محمد بن الحسين بن علي بن الحسين
بن صالح عن علي بن الحسين بن علي بن الحسين
مائة قال

[illegible]

[illegible]

فأما قيل إن الله تعالى
أبطل ما كان من قبله
الآن في كلامه
هو أن ظلموا والذين
من الذين لا يؤمنون
فهم خير من الذين
يحبون أن يبيعوا
الأنبياء من هؤلاء
على ما أوتوا من
من ذلك ما كان
رأى

[illegible][illegible]

أخبرني عن الدعوى الدينية لكثرة
منبت خلاص في مقال كذا جاري
عنها فقال له جاري في الأوقات
فقط يثبت عليه في الحروف
عليه أبو الحسن في أن في ذلك
طيلة الساعات

عن أبيه قال له يا بني لا تأكل من ثمره ولا تأكل من ثمره ولا تأكل من ثمره

الحسين اولى بالمسلمين
سيدنا محمد اعظم
يا ابا عبد الله
يا حسين
من اول الصديقين
ثم استشهدت الحسين

[illegible]

بیرمویں محاسن کے بلحاظ تہذیب و سید الشہداء روایت فضائل از ایران مولانا

١٨٠
 وَمِنْهُمْ مَنْ قَالُوا لَوْلَا أَلْفَاظُ الْقُرْآنِ لَنَزَّلْنَا اللَّهُ تَعَالَى الْكُتُبَ عَلَى الْبَنِي
 آدَمَ أَوْ عَلَى إِبْرَاهِيمَ أَوْ عَلَى عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَالْحَقُّ أَنزَلْنَاهَا عَلَى
 كُلِّ شَيْءٍ وَإِنَّا مُخْلِصُونَ لَهُمُ الْأَقْبَابَ وَفِي الْقُرْآنِ حُكْمٌ وَبَيِّنَاتٌ لِقَوْمٍ
 يَعْلَمُونَ

فَسَلِّ بِمَنْ لَيْسَ بِمُسْلِمٍ
قَالَ جَاءُوا فَعَلْتَهُ بِأَمْرِ رَسُولِ اللَّهِ
إِلَى مَنْ أَصْحَابُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
بَعْدَهُ لَيْسَ بِمُسْلِمٍ هَذَا الْقَوْلُ الْمَعْلُومُ
وَدَعَا إِلَى ذَلِكَ فَيُسَبِّحُ فِيهِ

قَالَ اللَّهُ تَبَّ عَلَيْهِمْ قُلْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ فَإِنَّكُمْ تَعْبُدُونَ مَا تَدْعُونَ بِدُونِ اللَّهِ كَمَا دَبَّ قَوْمٌ لَا يَسْمَعُونَ إِلَّا لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين
الذين هم خير خلق الله تعالى
والذين هم خير خلق الله تعالى
والذين هم خير خلق الله تعالى

وادی علم و کرامت و کرامت و کرامت

وادی علم و کرامت و کرامت و کرامت

وادی علم و کرامت و کرامت و کرامت

وادی علم و کرامت و کرامت و کرامت

تیرمین مجلس کربلا میں درود و سید الشہداء حالات شب عاشورا

وَمَسْتَقْفِرُكَ يَا حَسَنُ عَلَيهِ السَّلَامُ فِي اقْوَالِ اِمَامِ سَيِّدِي اَيُّ بَرَادِ تَمَّ بِحَرِّ جَاوِدِ كَيْسِي تَوَاسِعُ مَكِّي
 جَنَكِ سَيِّدِي دَوْلِ خَبَرِ طَرْدِ تَوَاتُرِ اَجَلِ رَاتِ عِبَادَتِ اَكِي هَمَلَتْ بِاَمِينِ اُخْرَى نَارِ بَرِّ نَسَاجَاتِ
 اسْتَعْفَا كَرِيحَ الْاَلَيْنِ فَمَعَى النَّاسِ اِلَى الْغُفُورِ وَمَرَجِعُ مِنْ عِلْدِهِمْ وَمَعَهُ رَسُولُ مَنْ
 قَبْلَ عُسْرٍ سَعْدٍ يَقُولُ اَنَا قَدْ اَجَلْنَاكَ اِلَى عَدَسٍ عَابَسَ عَلَيَّ بِاَمِينِ اَكِي اَمَدُ كُنْهَا
 جَبَانِ اَيَا تَوَحُّرَتِ كِي خَدَتَيْنِ بَهْرِي دِلِ عَرَبِي سَابَهَ اَيَا عَصِ كِي بَهْنِ تَهَارِي خَاطِرِ سَوَاتِ بَهْرِي
 هَمَلَتْ كِي تَكَلُّشِ سَيِّدِ عَامِي بَهْرِ اَبْنِ زِيَادِ كِي رِضَا وَاُطَاعَتِ كِي فَجَمْعُ الْمُسْلِمِينَ عَلَيهِ السَّلَامُ
 اصْحَابُهُ عِنْدَ قُرْبِ السَّاءِ بَعْدَ اَنْ جَوَّشَ كِي تَوَاسِعُ جَانِ سَمِثَامِ دُبَارِ عَامِ بَارِ حَامِ
 سَحَابِهِ وَاَقْرَابِ كُوَانِ بَحْبِيتِ كِي اَسْلَمِي اَبْنِ خَمِيهِ مِينِ بَالِيَا قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ ذِيْنَ الْعِلَادِيْنَ
 عَلَيْهِمَا السَّلَامُ قَدْ نَوَيْتُ مِنْهُ لَا نَسْمَعُ مَا يَقُولُ لَهُمْ وَاَنَا اِذَا ذَاكَ فَرَضْتُ اَمَامَ رِجْلِي عَيْنِي
 السَّلَامُ فَرَمَانِي مِينِ كَرِيسِ اَتَكُونُ بَتِ مَرِيضِ اَوْ مَبْتَلَايِ اَوْ مَرِيضِ تَمَالِكُنْ نَسَاقِ مَكِّي وَكُونُ كَمَا
 ارشَادُ كِي مِينِ كَرِيسِ تَارِ تَارِ كِي بَاسِثِهَا فَمَعَتْ اَبْنِي يَقُولُ لَا صَحَابَةَ اَكُنَّ عَلَيَّ اَللَّهُ اَحْسَنُ
 السَّاءِ وَاجْلِدْهُ عَلَى السَّاءِ وَارْضُ عَنْهُ سَنَائِي كِي حَضْرَتِ كَمَالِ نَصَاحَتِ وَبَلَّغَتْ خَلِيهِ اَللَّهُ
 اَتَاكَ اَوَاكِي بُوَكْدِ شَتِ وَتَبَوُّ اَيَا كُونِي نَدَا اَللَّهُمَّ اَحْمَدُكَ عَلَى اَنْ كَرِهْتَنَا اَللَّهُ وَ
 عَلَّمْتَنَا الْقُرْآنَ وَفَهَّمْتَنَا فِي الدِّينِ كَمَا يَتَرْتَبِئُ شُكْرُ جَلَالِ اَهْلِي كِي مَكُونُ نَسَاقِ كَرَمِ كَرَامَتِهَا
 زَبَانِ مِينِ اَيُّ شَرِيفِ كُو تَعْلِيمِ فَرِيَادِ دِينِ اَوْ رَشِيدِ شَرِيكَ خَزَانَةِ مَبِينِ بَايَا سَاسِ نِيْضِ وَرَحْمَتِ
 اَرْضِ وَسَامِيْنَ بِشَوَاهِدِ اَيَا اَمَّا بَعْدُ قَاتِي لَا اَعْلَمُ اصْحَابًا اَوْفَى وَلَا خَيْرَ اَمْرٍ اصْحَابِي وَلَا
 اَهْلِيَّتِي اَبْرَ وَلَا اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ
 بَرِّ نَهْنِيْنِ كِي اَوْ رَزَقْنَا اَوْ اَلَيْسَتْ زِيَادَةُ يَكْرَهُ وَبِكَ عَزْزُ وَتَقَرُّبِ كِي كِي سَيِّدِي جَزَاكَ اَللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ
 الْبَرَاءَةُ اَلَا وَاَفِي قَدْ اَدْنَيْتُ لَكُمْ قَانِظَةً وَاجْمَعْتُمَا فِي حِلِّ لَيْسَ عَلَيْكُمْ حَرَجٌ مِّنْهُ وَلَا دِفَاكَ

وَمَسْتَقْفِرُكَ يَا حَسَنُ عَلَيهِ السَّلَامُ فِي اقْوَالِ اِمَامِ سَيِّدِي اَيُّ بَرَادِ تَمَّ بِحَرِّ جَاوِدِ كَيْسِي تَوَاسِعُ مَكِّي
 جَنَكِ سَيِّدِي دَوْلِ خَبَرِ طَرْدِ تَوَاتُرِ اَجَلِ رَاتِ عِبَادَتِ اَكِي هَمَلَتْ بِاَمِينِ اُخْرَى نَارِ بَرِّ نَسَاجَاتِ
 اسْتَعْفَا كَرِيحَ الْاَلَيْنِ فَمَعَى النَّاسِ اِلَى الْغُفُورِ وَمَرَجِعُ مِنْ عِلْدِهِمْ وَمَعَهُ رَسُولُ مَنْ
 قَبْلَ عُسْرٍ سَعْدٍ يَقُولُ اَنَا قَدْ اَجَلْنَاكَ اِلَى عَدَسٍ عَابَسَ عَلَيَّ بِاَمِينِ اَكِي اَمَدُ كُنْهَا
 جَبَانِ اَيَا تَوَحُّرَتِ كِي خَدَتَيْنِ بَهْرِي دِلِ عَرَبِي سَابَهَ اَيَا عَصِ كِي بَهْنِ تَهَارِي خَاطِرِ سَوَاتِ بَهْرِي
 هَمَلَتْ كِي تَكَلُّشِ سَيِّدِ عَامِي بَهْرِ اَبْنِ زِيَادِ كِي رِضَا وَاُطَاعَتِ كِي فَجَمْعُ الْمُسْلِمِينَ عَلَيهِ السَّلَامُ
 اصْحَابُهُ عِنْدَ قُرْبِ السَّاءِ بَعْدَ اَنْ جَوَّشَ كِي تَوَاسِعُ جَانِ سَمِثَامِ دُبَارِ عَامِ بَارِ حَامِ
 سَحَابِهِ وَاَقْرَابِ كُوَانِ بَحْبِيتِ كِي اَسْلَمِي اَبْنِ خَمِيهِ مِينِ بَالِيَا قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ ذِيْنَ الْعِلَادِيْنَ
 عَلَيْهِمَا السَّلَامُ قَدْ نَوَيْتُ مِنْهُ لَا نَسْمَعُ مَا يَقُولُ لَهُمْ وَاَنَا اِذَا ذَاكَ فَرَضْتُ اَمَامَ رِجْلِي عَيْنِي
 السَّلَامُ فَرَمَانِي مِينِ كَرِيسِ اَتَكُونُ بَتِ مَرِيضِ اَوْ مَبْتَلَايِ اَوْ مَرِيضِ تَمَالِكُنْ نَسَاقِ مَكِّي وَكُونُ كَمَا
 ارشَادُ كِي مِينِ كَرِيسِ تَارِ تَارِ كِي بَاسِثِهَا فَمَعَتْ اَبْنِي يَقُولُ لَا صَحَابَةَ اَكُنَّ عَلَيَّ اَللَّهُ اَحْسَنُ
 السَّاءِ وَاجْلِدْهُ عَلَى السَّاءِ وَارْضُ عَنْهُ سَنَائِي كِي حَضْرَتِ كَمَالِ نَصَاحَتِ وَبَلَّغَتْ خَلِيهِ اَللَّهُ
 اَتَاكَ اَوَاكِي بُوَكْدِ شَتِ وَتَبَوُّ اَيَا كُونِي نَدَا اَللَّهُمَّ اَحْمَدُكَ عَلَى اَنْ كَرِهْتَنَا اَللَّهُ وَ
 عَلَّمْتَنَا الْقُرْآنَ وَفَهَّمْتَنَا فِي الدِّينِ كَمَا يَتَرْتَبِئُ شُكْرُ جَلَالِ اَهْلِي كِي مَكُونُ نَسَاقِ كَرَمِ كَرَامَتِهَا
 زَبَانِ مِينِ اَيُّ شَرِيفِ كُو تَعْلِيمِ فَرِيَادِ دِينِ اَوْ رَشِيدِ شَرِيكَ خَزَانَةِ مَبِينِ بَايَا سَاسِ نِيْضِ وَرَحْمَتِ
 اَرْضِ وَسَامِيْنَ بِشَوَاهِدِ اَيَا اَمَّا بَعْدُ قَاتِي لَا اَعْلَمُ اصْحَابًا اَوْفَى وَلَا خَيْرَ اَمْرٍ اصْحَابِي وَلَا
 اَهْلِيَّتِي اَبْرَ وَلَا اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ اَوْصَلَ مِنْ اَهْلِيَّتِي اَبْرَ
 بَرِّ نَهْنِيْنِ كِي اَوْ رَزَقْنَا اَوْ اَلَيْسَتْ زِيَادَةُ يَكْرَهُ وَبِكَ عَزْزُ وَتَقَرُّبِ كِي كِي سَيِّدِي جَزَاكَ اَللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ
 الْبَرَاءَةُ اَلَا وَاَفِي قَدْ اَدْنَيْتُ لَكُمْ قَانِظَةً وَاجْمَعْتُمَا فِي حِلِّ لَيْسَ عَلَيْكُمْ حَرَجٌ مِّنْهُ وَلَا دِفَاكَ

وادی علم و کرامت و کرامت و کرامت

ما صنعتوا بهام ميدان نیز زمین پس سر و اسی بیوفانی کی معلوم نمین او پیکون سی بلا و آفت گذری
همیشه خلایق سی چهر لایست میگن اوس چنینی سعت ایسی میگن لا اله الا الله لا تقفل ولا کن
فقد بک یا نفسنا و اموالنا و اهلبنا و نغافل معک حتی رز مؤبر ذلک
و اندر که ہم آپ سی کبھی علاحدہ ہوئیگی جان مال و اہل عیال کو سب فکر گئی ایک کی و نمنون گئی
بتیار چنگین جہان آپ جاتین ہم قدم کی و در گئی فتح الله العیش بعدک و مال و نمان
تہاری بعد زندہ ہر نہ خانہ و کھائی بدین حضرت و دیا بین ہما و قامر الیہ المسلمین حق
فقال انی ففعلت عنک و نمر بعدہ الی الله تعالی فی اداء حقات لا قالہ
حقہ اطعن فی صدقہم برنجی و اخرہم سیغنی ما ثبت قائمہ سیدی
پس اصحاب و خاد و سی علم ان توجہ کبھی ہو کی بولی ایا ہم کیو جسخت بین تہا سنی کی ہو کی
کس عذری خد کی حضورین جانینگن او ای حتی رفاقت بین جو سر نہا بین تو کیا پہل بیگی و اندر کہ
غافل و نکی سینہ پزیرہ چلائیگی جہان تاک قابو پری کا نور گھاٹیگی ماد کی کہ ہمالا بل قبضہ ہائے
سہی او تر کی قدیم سر و پر دم کلن و الله لو علمت انی قتل شتم اچیے نمر احرق نمر
اچیے یفعل فی ذلک سبعین قرۃ ما فارقت حقہ اتقی عافی دوناک ہذا
بین جانو کہ مارا جاو نگا ہم جو نجا بعد از ان گہ بین جلائیگی ہم جو نجا ہتر مرتبہ اسب انفاق پری
قوی جہانہ و نجا بلکہ تہاری حاشیت بین گئی بکی لڑو نجا مردہ گرو نجا کیف ذلک لا فقل
و نہا ہی قتلہ و احدلہ نمر ہی الکرامۃ الیہ لا انقضاء الیہ کیر کیر بین ہی پرا
کر ایک مرتبہ قتل ہوینن یادہ مرزا بین ہو کی بعد ہی کر سبت آبیری اور نعیم خد برین و قام مرہیز
القین فقال و الله لو ددت انی قتلت نمر فشررت نمر قتلت ہکذا الکف
قرۃ و ان الله دفع بذلک القتل عن نفسک و منی انفس هو لاء الفنیان ان

[illegible]

من التواضع والاعتدال والاعتدال والاعتدال
 على ذلك الذي فاعلم القلب فاعلم
 التي قبل ما كان دكن فاما دكن
 من التواضع والاعتدال والاعتدال
 على ذلك الذي فاعلم القلب فاعلم
 التي قبل ما كان دكن فاما دكن

١٤
سأشرككم بالله ودينه وألقاكم بحججه وأشرككم بالله

فاعلم ان الله قد خلقك من نوره
 على اتم حال ما كان الان في الدنيا
 وخلقك خارج الشبد فما در فيه
 ان احسن ارض الله في جنة

[illegible]

عن عبد الله الصلت العقب عن عثمان بن
 عيسى عن سعد بن مهران قال كنت في
 مصر ومحمد بن عمرو بن عثمان
 السمرقاني في مكة فقال محمد بن عمرو
 لعبد الله عليه السلام يقول في بيت
 تير بن عيسى كبرياوين واخله سبه الشهد لاري وقراري وديت تون عجب ثورا

ولا تخشني على وجهي ولا تدعني على التوبيل والتبوير اذا انا هلكت جروا
 سبها كما ادى من سيري سكونه عمل بين الانبياء بين ياري قسم ويا هو حب بين شيت بلايين
 باون زهرا گريه پريان چاک مکرنا زخارون بر طایخی نه مانا نه کونه نو چنا بال سرکی نه کونه
 نغره واولا واولا جالاه سی نه چلانده مگر وکی منع نبین کرنا که ابتلائی نمی آید و بهمانه که خطای بها
 فاجلسها عندي وحرک الی اصحابه سید جید فانی بین که شایطونم یه فقر است و
 سبها یاز سبب تون کو مزید توفیر بین می او سبها یاز به پگرگی لای سیری پاس بالین پربها یاز
 صحابه کی خیمه بین قدم پربها یاز ای اهل عرا و احبابی ال عباد تصور اور غور کرو و ذاکر جب سر پرده
 او پهلایسین یه ماجر گنده بهانی بین می ان کلمات جانگزه کو البیت فی سبها الیک بی کی کی لیر سبها
 روز عاشور کا نقشه کنسوارث کارنا پنی خزند و برادر کی موت کا انیقین پورا خاتیرن شرم و نار
 ضبط و قرار جاتی رہی او کی ناله و زاری می بخوبی می نه حرام هوئی در سبب شدت اندوه و در کین
 کهرام چایا + شیدون و فزایدی شود و شکر کو خواب عدم سی جگایا اتم تیل سینک کو شکے نام لکبسی
 اتم فکشمم با تبه سر پراتی و طلی عباس کی جان کھوتی ماد قاسم روی فرزند کو حسرت زده اور شای
 لگران می زار بار علی اصغر شیر خوار کی جھوٹی پر برتی اور نالان می سیکینه و رفیقہ کادل دهر شاد و شکی
 اندیشه و میان بین گنده لالاک ایسا صاحبان نام اس حد شکے بیان می تباری ساعت بین لاکبوس
 خاتون کار و ناسر پرده عزت بین اکام بین طلعت سلام نمی دیگا گیاه هرگاه بین کو ذکر محنت سبها
 توان پایاد و الفاظ تسل اور دلاسا کی تملایا و احسرتا می خواهر سید الشهدائی هرگاه لاش برادر فرط
 رقت بینش کهایا تو کوئی خوش پرستار پله پلانی و الا پانی کا قطره پلانی کو باقی تملایا و پر لاندی سبها
 بی خاشاک سبها یاز خوش کن اور دلاری تازیانه تم گایا پربان سر گشته نیز خاتون کزیر لاکب پربان
 علی بین کوشن لاکب لایان جو او کبابین لی سوزاک و فون بین طمان کیمیا وده صده کی کیم سبها لاکب

عن محمد بن ابي عبد الله عليه السلام
 عن عثمان بن مهران قال كنت في
 مصر ومحمد بن عمرو بن عثمان
 السمرقاني في مكة فقال محمد بن عمرو
 لعبد الله عليه السلام يقول في بيت
 تير بن عيسى كبرياوين واخله سبه الشهد لاري وقراري وديت تون عجب ثورا

عن عبد الله الصلت العقب عن عثمان بن
 عيسى عن سعد بن مهران قال كنت في
 مصر ومحمد بن عمرو بن عثمان
 السمرقاني في مكة فقال محمد بن عمرو
 لعبد الله عليه السلام يقول في بيت
 تير بن عيسى كبرياوين واخله سبه الشهد لاري وقراري وديت تون عجب ثورا

فيسكنه وعلوه كما لم يمت ظلماً وجوراً وقد
تقدم ذكر هذا الحديث في أخبار الصلوات
عليه السلام وكان ذكره فيها الحاجة اليه
فاشأنه في هذا الاختصار كونه لا يتخلل هذا
الكتاب أكثر مما ذكرناه وقد ذكرنا فيها
الشيخ أبو بصير بن أبي بصير في كتابيه كل الكتابين
وأما أبو بصير في كتابيه العبدية والعبودية
فأشأنه في هذا الاختصار كونه لا يتخلل هذا
الكتاب أكثر مما ذكرناه وقد ذكرنا فيها
الشيخ أبو بصير بن أبي بصير في كتابيه كل الكتابين
وأما أبو بصير في كتابيه العبدية والعبودية
فأشأنه في هذا الاختصار كونه لا يتخلل هذا
الكتاب أكثر مما ذكرناه وقد ذكرنا فيها

مصیبت عزیز و کی ماری جانی کی دوسری آفت ناز پر و روده زهر کی لگاکشانی کی تیسری گہری لگاکشانی
لکھا خیمہ کھانا چرتی ناخرومون مین بی چادر اور پتھر اسیر پھر ناپاچون بھائی میو کی سرابوئی تیر کی
چڑی گیتی جی شمس صدایش عزیز و کو مین میدان مین پڑناظر کی فوج احمد گھوڑی اوپر دوڑی پھرتی
آل مسطی کی ہویشیان هر گوشه مین جاکي چیتین تھی تپتی وہ آفتاب چھری بالون مین چسپای ہوئی شال
قیہ میان کھار و تون پر چڑھائی نظم مولفہ جو عرض کرو گی مین سلطانہ کتخاب تیاب ہوئی لڑتین
عزادار اکسان جهان برهم و درهم نظر آئی شیون سی ہوا غلغلہ شمر نوادر سی چار طوف نوحہ نامگی
دو دم انسان تویراجن و ملک روتی مین شہر ہی شور پائای جینا کی صد کا فریاد زین کی
افکار پہ ہر بار ناظر سر نہر یہ دماغانگ خداسی پھر و ضمیر پروردہ کسائی بھی عفار

[illegible][illegible]

عليه السلام من الغار في الحلال
التي كانت من سيد العاردين
في ذلك من اهل العلم السالكين
البار والمبارق عليه السلام
الانعام في عبقريات في فضائله
عليه السلام من ذلك من اهل العلم السالكين

2018

فَوَعَدَهُمْ هَلْ يَسْكُونُ الْاَرْضَ فِي قِيَمَتِهَا لَوْ
اَفْتَنَ بَيْنَهُمْ

فَيُفَكِّرُونَ فِي عِلْمِهِ وَفِي عِلْمِهِ
وَفِي عِلْمِهِ وَفِي عِلْمِهِ

قَالَ كَانَ أَهْلُهَا عَلَيْهِمُ السَّلَامُ

تقدّم على الأمان على...

٢٠٣
 على طه
 ٢٠٣

فَمِنْهُمْ وَالْوَعْدُ مِنْ أَقْدَارِهِمُ وَالظُّلُمُ لِبَنِي إِسْرَءِيلَ

وَيُتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ
مَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ
وَمَنْ يَتَّقِ اللَّهَ يَجْعَلْ لَهُ مَخْرَجًا
وَيَرْزُقْهُ مِنْ حَيْثُ لَا يَحْتَسِبُ

من شيوخ اخلاء الناس فلو كانا منهم فليدعوا السلام

كل أحد من أن يخرس أو يعمى

الذي له سر خافه ولا يسبح له في الآفاق
الحيوية

19580091

عَذَابُ الْيَتَامَى سَابِقٌ لِأُولَئِكَ أَنْ هَدَاهُمْ اللَّهُ طَرِيقًا ۚ إِنَّ الْيَتَامَى سَابِقٌ
 لِّأُولَئِكَ أَنْ هَدَاهُمْ اللَّهُ طَرِيقًا ۚ إِنَّ الْيَتَامَى سَابِقٌ لِّأُولَئِكَ أَنْ هَدَاهُمْ اللَّهُ طَرِيقًا ۚ

اس خطاب اولیٰات اصحاب الجنۃ علیہ السلام عند موتہ
 و ہو و لہم ما کانوا یسألون ہی کوئی نامی بظری آیات قرآن ہی سال سنا فرمانی کہ

وَأَمَّا نِسْءَ الْيَهُودِ فَأُمِّي وَأُمِّي حَارَّةٌ وَإِنِّي لَأَكْفَرُ بِهِ مِنَ الْمُشْرِكِينَ وَلَكِنَّ عِزِّ آلِ مَرْيَمَ وَكَانَتْ بِأَعْيُنِنَا رَبَّنَا أَن يَدْعُوا إِلَى فِتْنَةٍ لَهُمْ قَوْمِي فَكُنَّا مُتَصِفِينَ أَوْ يَفْضَحُوا سِرَّهُمْ وَنَجْوَاهُمْ إِذِ انبَسَخْنَا بَيْنَهُم وَبَيْنَ مَا يَشْتَهُونَ إِنَّا أَهْلُ التَّوْحِيدِ لَا يُفْرِقُ اللَّهُ أَجْمَلَةَ الْأَيَّامِ أَقْسَمًا بِاللَّهِ تَعَالَى

دیر و صبر و استقامت که یافتند و لایق بهیچ اور پیاپی زخم بهمانی بر نمی آید و هر که گوشت نیزی بر پزند
 و در آن قسب الیاتی بر روی جسم او بر روی هر که بالشت بنهند و تا به شای گوشت با کافور

پروانه جاننا نظر آن گل محبت پر نهال رسالت که خجسته لبها آسازد و نوازنی از آواز
خجسته و آهنگی که اول انگشتری خجسته را می که درون جهان زمین آزاد نکند و در تقدیر می رود و نگار

1. *الشيخ*
 2. *الشيخ*
 3. *الشيخ*
 4. *الشيخ*
 5. *الشيخ*
 6. *الشيخ*
 7. *الشيخ*
 8. *الشيخ*
 9. *الشيخ*
 10. *الشيخ*
 11. *الشيخ*
 12. *الشيخ*
 13. *الشيخ*
 14. *الشيخ*
 15. *الشيخ*
 16. *الشيخ*
 17. *الشيخ*
 18. *الشيخ*
 19. *الشيخ*
 20. *الشيخ*
 21. *الشيخ*
 22. *الشيخ*
 23. *الشيخ*
 24. *الشيخ*
 25. *الشيخ*
 26. *الشيخ*
 27. *الشيخ*
 28. *الشيخ*
 29. *الشيخ*
 30. *الشيخ*
 31. *الشيخ*
 32. *الشيخ*
 33. *الشيخ*
 34. *الشيخ*
 35. *الشيخ*
 36. *الشيخ*
 37. *الشيخ*
 38. *الشيخ*
 39. *الشيخ*
 40. *الشيخ*
 41. *الشيخ*
 42. *الشيخ*
 43. *الشيخ*
 44. *الشيخ*
 45. *الشيخ*
 46. *الشيخ*
 47. *الشيخ*
 48. *الشيخ*
 49. *الشيخ*
 50. *الشيخ*
 51. *الشيخ*
 52. *الشيخ*
 53. *الشيخ*
 54. *الشيخ*
 55. *الشيخ*
 56. *الشيخ*
 57. *الشيخ*
 58. *الشيخ*
 59. *الشيخ*
 60. *الشيخ*
 61. *الشيخ*
 62. *الشيخ*
 63. *الشيخ*
 64. *الشيخ*
 65. *الشيخ*
 66. *الشيخ*
 67. *الشيخ*
 68. *الشيخ*
 69. *الشيخ*
 70. *الشيخ*
 71. *الشيخ*
 72. *الشيخ*
 73. *الشيخ*
 74. *الشيخ*
 75. *الشيخ*
 76. *الشيخ*
 77. *الشيخ*
 78. *الشيخ*
 79. *الشيخ*
 80. *الشيخ*
 81. *الشيخ*
 82. *الشيخ*
 83. *الشيخ*
 84. *الشيخ*
 85. *الشيخ*
 86. *الشيخ*
 87. *الشيخ*
 88. *الشيخ*
 89. *الشيخ*
 90. *الشيخ*
 91. *الشيخ*
 92. *الشيخ*
 93. *الشيخ*
 94. *الشيخ*
 95. *الشيخ*
 96. *الشيخ*
 97. *الشيخ*
 98. *الشيخ*
 99. *الشيخ*
 100. *الشيخ*

وَأَخَاهُ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 قَالُوا بَلَىٰ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 وَكَانَ يَحْكُمُ بَيْنَ النَّاسِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 مِنَ الْعُرُوفِ إِلَى الْحَاكِمِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 جَدُّهُ مِنْ جَدِّهِ مَاتَ صَبِيحَ عَاشُورَ اضْطُرَّ إِلَى الْوَلَدِ فِي الْمَدِينَةِ

جَدُّهُ مِنْ جَدِّهِ مَاتَ صَبِيحَ عَاشُورَ اضْطُرَّ إِلَى الْوَلَدِ فِي الْمَدِينَةِ
 سَلَّمَ لِيْنِ أَيْ جَدُّهُ قَالَ سَمِعْتُ كَتَبَ الْأَخْبَارَ يَقُولُ أَنَّ فِي كِتَابِنَا شَيْخٌ صَدَّقَ
 أَنَا بِيْنِ زِيَادِ بْنِ سُنْدُسٍ نَقَلَ فَرَانِي هِيَ كَرَامَتُ فِي كِتَابِنَا هِيَ بِيْنِ
 أَبِي قَتَابٍ بِيْنِ كَلْبِي بَانِي هِيَ أَنَّ رَجُلًا مِنْ وَلَدِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ يُعْتَلُّ وَلَا يَجْعُ
 عَرَفَ دَوَابَّ اصْطَبَا بِيْنَهُ يَدُ حُلُوِّ اللَّيْثَةِ فَرَزْدَانِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 أَيْكَ جَوَانِ عَظُمَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ
 لَكُنْ نَزَلَ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ
 عَلَيْكَ السَّلَامُ فَقُلْنَا هَذَا قَالَ لَا رَاوِي قَتَابِي هِيَ سَالِمِينَ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 طَرَفٌ كَذِبٌ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ بِيْنِ وَهْ بَرَكٌ بُولَا نَحْنُ بَانِي أَوْ بِيْنِ بَانِي أَوْ بِيْنِ بَانِي
 السَّلَامُ فَقُلْنَا هُوَ هَذَا قَالَ نَحْمُ هُوَ بِيْنِ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَوَسَانِي أَيْ كَوَسَانِي
 جَوَافِرِي كِي تَوَلَّى بِيْنِ كَلْبِي بَانِي قَتَابِي هِيَ سَالِمِينَ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْتَ لَنْ تُصِيبَ عَقِبِيَا كَرَامَتِي
 ابْنِ عَرَفٍ كِي زِيَادِي رَوَايَتِي كِي كَلْبِي وَنَحْنُ مَرْتَضِي فِي رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِيَات
 بِيْنِي هِيَ أَيْ رَسُولُ مَقْبُولِ آيَاتِهِمْ حَقِيلِ بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ كِي بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ
 قَالَ أَيْ وَاللَّهِ إِنِّي لَا حُسْبَةَ حَبِينِ حَبَالَهُ وَحَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ
 سِيَامَانِ وَاتَّسَلِيَا هِيَ وَوَجْهِيكَ أَوْ بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ كِي بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ
 وَوَسَرِي حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ
 فَتَدْعِي عَلَيْهِ عَيْنُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَتُصَلِّي عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ يَا عَلِيَّ وَآلَهُ
 حَقِيلِ تَمَارِي فَرَزْدَكِي الْعَفْ وَفَارَقْتِ بِيْنِ مَارِي حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ

وَأَخَاهُ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 قَالُوا بَلَىٰ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 وَكَانَ يَحْكُمُ بَيْنَ النَّاسِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 مِنَ الْعُرُوفِ إِلَى الْحَاكِمِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 جَدُّهُ مِنْ جَدِّهِ مَاتَ صَبِيحَ عَاشُورَ اضْطُرَّ إِلَى الْوَلَدِ فِي الْمَدِينَةِ
 سَلَّمَ لِيْنِ أَيْ جَدُّهُ قَالَ سَمِعْتُ كَتَبَ الْأَخْبَارَ يَقُولُ أَنَّ فِي كِتَابِنَا شَيْخٌ صَدَّقَ
 أَنَا بِيْنِ زِيَادِ بْنِ سُنْدُسٍ نَقَلَ فَرَانِي هِيَ كَرَامَتُ فِي كِتَابِنَا هِيَ بِيْنِ
 أَبِي قَتَابٍ بِيْنِ كَلْبِي بَانِي هِيَ أَنَّ رَجُلًا مِنْ وَلَدِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ يُعْتَلُّ وَلَا يَجْعُ
 عَرَفَ دَوَابَّ اصْطَبَا بِيْنَهُ يَدُ حُلُوِّ اللَّيْثَةِ فَرَزْدَانِ مُحَمَّدٍ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 أَيْكَ جَوَانِ عَظُمَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ أَوْ كَيْسَ مَا رَأَيْتُكَ
 لَكُنْ نَزَلَ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ وَأَوَّلِ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ
 عَلَيْكَ السَّلَامُ فَقُلْنَا هَذَا قَالَ لَا رَاوِي قَتَابِي هِيَ سَالِمِينَ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 طَرَفٌ كَذِبٌ بِيْنِ أَقْرَبِيكَ بِيْنِ وَهْ بَرَكٌ بُولَا نَحْنُ بَانِي أَوْ بِيْنِ بَانِي أَوْ بِيْنِ بَانِي
 السَّلَامُ فَقُلْنَا هُوَ هَذَا قَالَ نَحْمُ هُوَ بِيْنِ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَوَسَانِي أَيْ كَوَسَانِي
 جَوَافِرِي كِي تَوَلَّى بِيْنِ كَلْبِي بَانِي قَتَابِي هِيَ سَالِمِينَ الْأَمَامِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ أَنْتَ لَنْ تُصِيبَ عَقِبِيَا كَرَامَتِي
 ابْنِ عَرَفٍ كِي زِيَادِي رَوَايَتِي كِي كَلْبِي وَنَحْنُ مَرْتَضِي فِي رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ بِيَات
 بِيْنِي هِيَ أَيْ رَسُولُ مَقْبُولِ آيَاتِهِمْ حَقِيلِ بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ كِي بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ
 قَالَ أَيْ وَاللَّهِ إِنِّي لَا حُسْبَةَ حَبِينِ حَبَالَهُ وَحَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ
 سِيَامَانِ وَاتَّسَلِيَا هِيَ وَوَجْهِيكَ أَوْ بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ كِي بِيْرِي بِيَانِي كُوْدَسْتِ
 وَوَسَرِي حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ
 فَتَدْعِي عَلَيْهِ عَيْنُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَتُصَلِّي عَلَيْهِ الْمَلَائِكَةُ الْمُقَرَّبُونَ يَا عَلِيَّ وَآلَهُ
 حَقِيلِ تَمَارِي فَرَزْدَكِي الْعَفْ وَفَارَقْتِ بِيْنِ مَارِي حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ حَبَالَهُ

وَأَخَاهُ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 قَالُوا بَلَىٰ أَيْ جَدُّهُ فِي الرَّوَابِ الْبَيْتِ
 وَكَانَ يَحْكُمُ بَيْنَ النَّاسِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 مِنَ الْعُرُوفِ إِلَى الْحَاكِمِ فِي كُلِّ مَا قَامُوا فِيهِ
 جَدُّهُ مِنْ جَدِّهِ مَاتَ صَبِيحَ عَاشُورَ اضْطُرَّ إِلَى الْوَلَدِ فِي الْمَدِينَةِ

[illegible]

من ذلك في الاصل
في عين مالين
التي كانت في مالين
القضاء على التماسه
في العين مالين
في عين مالين
في عين مالين

عليه السلام عليه السلام عليه السلام عليه السلام
عليه السلام عليه السلام عليه السلام عليه السلام
عليه السلام عليه السلام عليه السلام عليه السلام
عليه السلام عليه السلام عليه السلام عليه السلام
عليه السلام عليه السلام عليه السلام عليه السلام

في قصص من عذرة زاه من الملوك على الظاهر
 وقت طاعته و قد اجتمعوا في كل الاجزاء
 في ان يمشيوا على اعينهم يعقلون في الخط
 على مدارهم وانتم في الحبس من اعدائكم
 اخوانكم في حوائجكم لذلك فخر واعنه
 عطشان عطشهم لانه في ظاهر عدوهم
 في ان يمشيهم المشق منهم واجامع على
 صندلهم في السجود والاكل في حبسهم من الله
 سبحانه لهم بذلك في حبسهم من الله
 چو درین مجلس که صبح عاشورا غمناش مرشد است

[illegible][illegible]

(Handwritten notes at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side or additional commentary.)

في صدورنا إلى المراح من دواعي الدنيا ولا يمكن ايضا ان يكونوا

وقد انزلت في
السنين العديدة من قبل
الذي هو الحاضر في المائتين
التي هي في المائتين
التي هي في المائتين
التي هي في المائتين

المعاني عشر من الأئمة ابن الحنفية صاحب الزمان

عليه السلام ونايغ في حواله في ذلك
اماميه في ذكر كرم في عين اخبار وفتنه في
الامانيات وفتنه في اخبار وفتنه في
و فتنه في فتنه في فتنه في فتنه في
الاول فتنه في ذكر كرم في حواله في الباب
عليه السلام و فتنه في فتنه في فتنه في
ان ذلك فتنه في فتنه في فتنه في فتنه في
و فتنه في فتنه في فتنه في فتنه في

في القلوب الضالعة و صا حيا لآل و
 ن كاشف البصيرة و صبيته الآفل
 في القلوب الضالعة و صا حيا لآل و
 ن كاشف البصيرة و صبيته الآفل

الحمد لله على الهدى والضوء على محمد وآل محمد
قال عليه السلام أشهد أن لا إله إلا الله

وَقَدْ عَلَّمْنَاهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَنَاصِيحَتُهُ
الَّذِينَ اسْتَضِيقُوا فِيهِ

وَرِيقَانِ مِثْلَ
الرَّيْحِ وَخِطَامِ الْوَارِثِينَ وَنَبْلٍ
وَرَعُونِ وَهَامَانِ وَخُوصٍ

منهم ما كانوا يخدمون
في الامم و في ديار

چو درویش مجلس عمر کا امام پرانی بند کڑا نصیری عباس کی مشکین ہرانا پشت خمیہ کنواں کہو فنا

الْحُسَيْنِ أَحَدُ عَشَرَ مِائِينَ شَجَاعَةٍ كُنِيَ بِهِيَ تَائِبُ الْجَبَابِينِ مَوْجِبُ بَيْعِ كَهْلَانِي نَبِيٍّ
 تَكَرَّرَ تَحْشِكِينَ فِي خُصْبِي بَاهِرٍ عَلَى أَسْمِينِ رَدَّ وَبَدَلَ كِي هَتَّارِ بَيْعِي لَكِنْ اس رُئِي مِنْ كُونِي
 مَا زَمَانِ اِمَامِي مَا رَأَيْتُ كِيَا كِهْ هِرَاوَشْنَا وَرَانِ كُجْ سَادَكِ مَا تَهْدِ اِيَا تَهْ رَجَّحَ الْقَوْمُ لِي مَعَكِ
 فَتَرَبَّ الْحُسَيْنُ وَنَ كَانَ مَعَهُ وَلِذَلِكَ سُمِّيَ الْعَبَّاسُ السَّقَّاءُ ابْنِي شَكْرَاهُ تَبِ
 صَحِيحَ وَسَلَامِ جَبَازِيوْ خَاوَرُ وَدَهْلَاوَسْ يَانِي كُوشَا تَهْ شَهْ اِيَانِ اِمَامِ حُسَيْنِ السَّلَامِ اَوَسَارِي
 اِذْ رَا بَاهِرِي زَن وَرَدَنِي بِاِيَا سَوَاطِلِي عِبَاسِي مَلِ كَا نَامِ شَهْرُ كِهَابِي كِهْ شَبْ عَاشُورَا كُو بَانِي كِي
 اَبَحْرَمِ كُو سِيرَابِ كِيَا يِي تَهْ حَرَّجَ الْحُسَيْنِ اِلَى اصْحَابِيهِ فَاَعْلَمَهُمْ اَنْ يَغُتَبَ بَعْضُهُمْ بِبَعْضٍ
 مِنْ بَعْضٍ فَيَسْتَعِينُوا الْقَوْمَ مِنْ وَجْهِ وَاحِدٍ بَعْرَهْ سِرَاوَشِيهِ اِنِّي فِي ابْنِي اَصْحَابِي
 قَدَمُ تَهْ دَا يَا اَوْ كُخُو غِيهْ اَوْ كِهَابِي اِنِّي اَسْمِينِ مَلَا كِي رَا كَرْنِي كُو اَمْرُ كِيَا آهْ رَدَفْتِ عَدَا كِي عَاجِبِي كُو كِي
 بِي جِي اَوَرْدَنِي بَاهِنِ رَا هِ بَاقِي تَهْ رِي مَبَادَا وَهْ اَشْقِيَا حَمْدُ سِرَاوِ جُومِ اَلَيْنِ عَارِتِ اسَابَابِ وَجِي تَهْ
 اَلْهَيْبِي تَهْ اَيْنِ وَرَجَّحَ اِلَى مَكَانِيهِ وَقَامَ اللَّيْلُ كُلُّهُ يَصْعَلُ وَيَسْتَعْفِرُ وَيَدْعُوهُ
 وَيَتَضَرَّعُ وَقَامَ اصْحَابُهُ لَكَذَلِكَ يَدْعُونَ وَيُصَلُّونَ وَيَسْتَغْفِرُونَ اِسْ اِمَامِ عَاجِزَا
 بِي كَرْنِي اَبْنِي خَاصِ مَكَانِ اَشْرَفِ مِيْنِ كُونِي سَارِي رَا تَهْ سَاحَدَهْ عِبَادَتِ بِرَجُحْ نَاوَاوَرِ اَسْتِغْفَارِ رَدَّ عَارَا
 كِهْ بِي قَامِ سَاحَدَهْ بِرَقَدَمِ تَهْ رَا نِي كَا بِي مَنَاجَاتِ كُو مَا تَهْدِ اَوْ تَهَابِي اَوَسْ اَشْوَا نِي كِي اَبْنِي جِي اَصْحَابِ
 يَفِي تَهْ اِي كِهْ هِرْدَشْ شُغُولِ طَاعَتِ رَبِّ الْعَالَمِينَ هِي دَدِ اِيَا لِي حَبِيهِ وَخَرَانِ هِرَاوَرِ اَوَلِي عَمَلِ اَوَلِي
 كِهْ شِيمِ مَوَالِي اَلْهَيْبِي فِي دَهْ شَكْسَهْ حَالِي كِي اَزِينِ كِهْ بِي تَكْمِيلِي كِي اَكْ نَوَزْدَهْمِ رَا هِ رَضَا نِ حَسِينِ اَكْ مَكْتُومِ بِي
 رَكُوعِ وَقِيَامِ بِدَرِي تَقِيرِ اَبْنِي دُو سَرِي شَبْ بِرَقَبِ عَاشُورَا كِهْ زِينِ خَاوَنِ لَاحِلَهْ نَاوَاوَرِ اَسْتِغْفَارِ
 بِرَاوَرِي سِهَابِي كِهَابِي تَهْ كِهْ هِي يَدِ بَدَلِ نَاوَرِ دَهْ رَسَالَتِ پَنَاهِي جَوَاوِدِ اَبْنِي مِي جَانِ هِي
 حَسِينِ هِي كِي زَخْوِ نَخَا كَارِ كُو اَوَرِي سِرْ وَگَرْدَنِ جَوَسِينَهْ تَهْ كِي بِرَاوِي شُجُو وَخُجُو دِينِ نَهْمِ تَهْ مَوَالِي

منهم ما كانوا يخرجون من هاهنا نحو وهاهنا
الطريق عن هذا فقال صدق في حديثك وقد
السيد أبو محمد بن الحسن الطوسي رحمه الله
قال أخبرنا الحسن بن محمد بن أحمد بن الحسين بن أبي
شاذان النخعي قال حدثنا أبو عبد الله
بن يعقوب قال حدثنا أحمد بن محمد بن الحسين
قال حدثني الحسن بن علي التميمي قال حدثني
أحمد بن إبراهيم بن محمد بن عبيد الله بن موسى
بن حنفرة قال حدثني تميم بن محمد بن عبيد الله بن موسى
فقال الحسن بن علي عليه السلام ما رأيته
جاءني على كبريه

قال الله تعالى
 يا ايها النبي قل
 اني قد اتيتكم
 بالبينات و
 بالزكاة و
 بالانذار
 باليوم
 الذي لا ريب
 فيه اني قد
 اتيتكم
 بالبينات
 و
 بالزكاة
 و
 بالانذار
 باليوم
 الذي لا ريب
 فيه

[illegible]

قال ايها النبي ان الله عز وجل يحب
الذي ياتى بقلوب خالصة
من كل عيب

100

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

فانتم يا اهل البيت فاما انتم الذين انتموا بالدين
فانتم يا اهل البيت فاما انتم الذين انتموا بالدين
فانتم يا اهل البيت فاما انتم الذين انتموا بالدين

رضوانی تعالیٰ علیہم اجمعین

وَمِنْ ذَلِكَ
هَذَا الْقَضَاءُ الَّذِي
الْوَارِدَةُ فِيهِ أَنَّ قَضَاءَ عَلَيْهِ أَلَيْسَ عَلَيْهِ
عَنْهُ خِصْمٌ وَفَرَادَى شَيْءٌ وَشَأْنٌ لَهُ
إِلَّا مَا كَانَ مِنْ عَيْدِهِ نَسْطُهُ لَزَامِيَّةٌ
وَمِنْ ذَلِكَ الْقَضَاءُ الَّذِي
وَمِنْ ذَلِكَ الْقَضَاءُ الَّذِي

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

چو درین محاسن حاج سید الشهدا روز عاشورا

[illegible][illegible]

حجز باز و اشق و بخت و پستی شترت و فطرت اورا درازد

بمع برادری اعلان از حتم و خزانہ جنبی پیویدہ اختلاط مرض کفر خفا

[illegible]

ميسا ربك والاطمئني

[illegible]

[illegible]

الخصماني بن أبي شيمس

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

فَيَرْثِهَا اللَّهُ مَخْلُوحَاتٍ لَّهَا أَلْبَانٌ مُّخْتَلِفٌ أَلْوَانُهَا فَهُمْ فِيهَا شُرَكَاءٌ كُفَرَاءٌ
فَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهَتِهِمْ كُفَرَاءٌ إِذْ أَخَذُوا مِيثَاقَهُمْ لَعَنَّاهُمْ فَهُمْ شُرَكَاءُ فِي مَا
كَفَرُوا بِهِمْ أَزِيلُ الصُّلْبَ مِنْهُنَّ لَأُقِمْنَ آيَاتِهِمْ لِيُكْفَرُوا أَفَلَا يَكْفُرُونَ

[illegible]

بن يزيد بن ابي بن فوخ قال
عبد بن الحارث العجلي عن جعفر
قوله لا بد من الزنا في ذل حاله ولا بد
فمن والله مضى في حربه يا ايها
الانبياء ورضي الله عنهم

قال قلت للرضا عليه السلام انما نرجو ان يكون
 صاحب هذا الامر وان يندريه الله انك
 من ربي قد وقع لك وصرتي اليه
 يا شريك فقال ما هذا احد اخلق الله
 في المسائل واسما من الله
 الاقناعات
 بنهرين مجلس فضائل خاصان حسنة تشبه

على رأسه خديعة بعث الله عز وجل من ذرية
دجلاني في الولد والشاة

[illegible]

خانی سی وصلت ہی کچھ مقدور ہو گا ایک دوسرے کو دین باہم شفقت اور مہربانی لپی کہ پروردگار
چاہت پر فائز ہیں ماہ شوال الیم و یغفر عن انفسهم من کذا الدنیا و یغفرها
بجاء انفسهم من عذاب الابد و یحول البتة لمرضات الله و اہم یا کجاست
او خاتجہ طاعت کا زیادہ بڑا ہوگی و کو کو تلاش نیست اور پیدائش لذت دنیاسی خواستہ یغفر
مواکایہ میان فکر غایت ہنر و تنہا ہیست کہ ہے و اعلم یا ابا ذر ان اللواحدینہم
اجر سبعون بکثر یا و احد منہم اکرم علی اللہ من کل شیء خلق اللہ علی وجہ
الارض ای ابا ذر جان تو کہ او دین ہر ایک شخص کہ مرتبہ آخر چار دین ستر غازیان بدنی برکت
اور ہر واحد کا درجہ عت پیش پروردگار ساری غفلت دنیاسی عزیز تر ہی قلوبہم و عوامہم اللہ
او کی دل فرستہ اندھی روشن ہیں ادعل و اطعی بی نیازی حسن بین کو فرض احدہم
فضل عبادت الہ سبحانہ صیام نماز و قیام لیکما لو ان احدا منہم اذا
مات نکما مات من فی الدنیا من فضلہ علی اللہ اگر ایک روزان میں ہی کوئی
بیامہر تو شرف عبادت ہر سال کا پائی جودن کو روزہ کہی شکویدار میں قیام نماز و قیام
ہر گاہ ایک شخص اوصس گردہ کا قضاسی فوت ہو جائی تو قرب و شرف الہی کی سبب کو یاسب
خلق دنیا فی صدقہ او ہای لو ان احدهم یؤذیہ قتلہ فی شیانہ فلہ عند اللہ اجر
اربعمین عمرہ و اربعین حجہ و اربعین غزوة و عقیق اربعین شتمہ من ولد
اسماعیل اگر کسی ایک آدمی کو دین میں ہی کہہ دئی جو تنہا ہی خود کسی چالیس عمرہ و حجہ و غزوة
ازادی اولاد اسماعیل کا اجر پائی و یک دخل واحد منہم اثناعشر الفدا فی شفا عتہ
او خاتمہ قرب ذوالحجہ میں ایسا ہوگا کہ ہر واحد کی شفاعت بارہ ہزار گنا ہوگا و اگر زید و حسن
خدا کو جائی لو ان احدا منہم شتمی شتمی من شتمی الدنیا فیضیر و لا یطلمہا

[illegible]

آل عمران ١٠٣

قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ يَنقُصْ مِنْ رَحْمَتِي فَكُلَّمَا نَزَلَتْ آيَاتُ هَذِهِ خَلَعَ الْقَلْبُ عَنْهُ مِنَ الْحُزَنِ ذِكْرًا وَمَنْ يَسْتَفْزِزْ لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْلَمْ أَنَّهُ مُخَوِّفٌ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ يُعَذِّبُ مَنْ يَشَاءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَشَاءُ وَإِلَيْهِ تُقَدِّمُونَ

فيا قدس من قبله
عليه السلام قال دعاهم على اسمي
الطيب محمد الله آنا أيدينا آنا
عليه السلام قال دعاهم على اسمي

آل الفاضل ان القاضى
 يجب ان يستظهر
 بيمينه ويحكم في الحكم
 ٢٢٦

الحمد لله الذي هدانا لهذا
 الذي كنا لنهتدي لاه
 ذلك اليوم من غير
 سلطان عليه

إِنَّ اللَّهَ مَنَّ عَلَى الْوَسِيِّ
 وَأَمَّا الْوَسِيُّ فَأَمَّا الْوَسِيُّ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ

الفرج عنه ايضا قال قلت لحبيب بن
 عبيد الله الزياتي عن حماد بن
 عيسى عن حماد بن عيسى عن
 حماد بن عيسى عن حماد بن عيسى

وَمَا كَانَ مِثْلُ هَٰذَا مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَ رَبِّكَ

يا ابا العباس ما ضا انا فاقوا في
لا مئتجو

أَهْلُ الْكَفْرِ وَالْإِثْمِ وَذُرِّيَّتَهُمْ أَعْلَىٰ
فِي السَّعِيرِ ۚ فَذُوقُوا الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ
فَعَلُوا ۚ

عَقْدُ طَاهِرٌ

عليه السلام في قال في حديثه
قال يا ابا القاسم انت من شيئا
انما هي عليك شيئا انما هي
عليه السلام في قال في حديثه
قال يا ابا القاسم انت من شيئا
انما هي عليك شيئا انما هي

بند و بیون عباس رضای که بلا سوا که الی العبادت کتب
 این قول آن الله مبارکست و حال و حال
 از این کتب که در خارج من القدرین حد
 از این کتب که در خارج من القدرین حد

و کوه طانی و استشفیع فی خلفی شغعت فی اکثر من سبعین الف حضرت بر تفت
 جواب گاهی در شنگان ملازمی بدستی که به دست میرا به بین می شال نیا که دهانی عفتین
 خفت کی قبول کرون او رستر نرزی زیاده اوی خندون آشاد الیه رسول الله علیه
 و الیه السلام بقوله ان الله شر ابلا و لیایه اذا شر تواسکروا و اذ اسکروا
 حر تواسکروا و اذ اسکروا و اذ اسکروا و اذ اسکروا و اذ اسکروا و اذ اسکروا
 اشاره میا بهی حدیث بین پی صحابه که فرمایا ای از و غفور کی شرب طهور و سلی اولیای مذکوری
 جب بین غفور نه نشه بین کی طاب و روزی سی چور بهون هرگاه نشای بخودی کا و فور بود که
 طلب کرن تا جود طهور به وجود بهون بین و بین باین دولت وصال بین سب که رجاین
 ایضا فاعلم انک قد عرفت ان شهاده کربلا و حواری سید الشهداء لم
 یسبقهم سابق ولا یخلفهم لاحق من الشهادة العظمی و مکاتیر الا خلا
 الحسنی ارباب صدق و صفا جاین اصحاب محرو و فاعی ماین که شهیدی که با عاری شهید
 سعادت بین و اسکا فیم بین در جایگاه اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم
 بین و اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم و اسکا فیم
 انما طیم اهل المشاهدة و انما شقة تحقیق که جان منی ده جو لوک شرب حاشور قفا
 عفتین به فاینده ای او اعلی تصنیف نظر بین الی کاشفه سی که رقی سسر الی کواستکار و بهما
 حجاب کون کار از او بهر کلا و قد عرفت ستر قول رسول الله فی شانهم انهم
 لا یجدون الا مرسس البکد نید رسوخ کی ارشاد می بینیم بهمانی که او کی شان یکا باوه
 الفتنه ایسا سسر سست کما می جو رنیم و خیر فولادی که در الم نهیم بیایی تقدیر جان او را
 پر و خیر و شرف و راست محل یایی و هکذا سسر او الامام الرسول الطاهر البکد

الاولی و قد عرفت ان الله شر ابلا و لیایه اذا شر تواسکروا و اذ اسکروا
 حجاب کون کار از او بهر کلا و قد عرفت ستر قول رسول الله فی شانهم انهم
 لا یجدون الا مرسس البکد نید رسوخ کی ارشاد می بینیم بهمانی که او کی شان یکا باوه
 الفتنه ایسا سسر سست کما می جو رنیم و خیر فولادی که در الم نهیم بیایی تقدیر جان او را
 پر و خیر و شرف و راست محل یایی و هکذا سسر او الامام الرسول الطاهر البکد

این قول آن الله مبارکست و حال و حال
 از این کتب که در خارج من القدرین حد
 از این کتب که در خارج من القدرین حد

قال ثم قالوا يا رسول الله انما نرى في كتابنا من الآيات ما نرى في كتابنا من الآيات
والله اعلم بالصواب

پندرہویں مجلس فضائل سید الشہداء و اوصیائے حسبا کی ائمہ ہدی

پندرہویں مجلس فضائل سید الشہداء و اوصیائے حسباۃ النبیؐ پر

پندرہویں مجلس فضائل سید الشہداء و اوصیائے حسباۃ النبیؐ پر

پندرہویں مجلس فضائل سید الشہداء و اوصیائے حسباۃ النبیؐ پر

[illegible]

والعقود في
ابو جعفر محمد بن عثمان بن
قصة كاهن في كتاب ابن اسحاق في
الوجاهة وادراهم بن مقار في
ابراهيم بن جامة اخبرنا ما كان فيهم
الحاجبة التبر في الزمان فيهم فكانت
العقب اسماء بن ميمون بن سنان
عثمان بن سعيد بن العاص بن
علاء بن ربيعة بن طه بن
كاشم وول الناجية فامه الناجية
على يد من الناجية
سنة ١٢٣٠
ابو القاسم الحسين بن
يحيى بن جعفر محمد بن عثمان بن
مقام نفسه في مات رحمه الله عنه
سنة ١٢٣٠ وعشرين في
ابو الحسن بن محمد بن عثمان بن
قوتوب في القدر من شهاب بن
قوتوب بن قوتوب بن قوتوب بن
الحسين بن اسحق بن الحسين بن
السليمان بن الحسين بن
الحسين بن الحسين بن الحسين بن

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

[illegible]

والكثير من اصحاب الفضل ولا تحزبهم فيسحق فانهم انما هم خوصي حده في ايام اوجي الغزاة والى الفقهاء فقلل من الحزبان

[illegible]

فَاتَمَّتْ وَتَحْمِيحُهَا وَكُنْتُ أَسْمَا
خَلَّةً فَاجْتَنَمَ فَانْ كُنْتُ عَلَى الْكَلْبِ
مَرْكُوبَ الْمَاءِ فَلَمْ يَوْزَنْ لِي فَانْ كُنْتُ مَيْتًا
الَّتِي حَمَلْتُ لَاتِ التَّنْفِي فِي التَّحْقِيقِ الْمُسْتَحْتَمِ
مَرْكُوبَ حَرْجٍ عَلَيْهَا قَوْمٌ يَقَالُ لَكُمْ الدُّوَابُّ
مَقْطُوعًا عَلَيْهَا وَصَفَعُ الصَّخْرَ بِرُءُوسِهَا
عَلَيْهِمْ بَيْنَ فُلْتِ أَنْتِ وَأَسْأَلُ الْكَلْبَ وَأَقُولُ
لَا أَكْتُبُ لَكُمْ شَيْءَ عَدَا أَنْتِ كَلْبُهَا
لِلتَّنْفِي كُنْتُ أَسْأَلُ الدُّوَابَّ فَأَجِيبُنِي
وَأَقُولُ لَكُمْ شَيْءَ عَدَا أَنْتِ كَلْبُهَا
فَلَمْ يَرْجِعْهُ خَلَّةً لِي فِيهَا
الْوَجْهَ حَوْلَ قَدْرِي فَإِذَا الْمَيْتَةُ فِي ذَلِكَ الْوَجْهِ
وَنَزْتُ لَهَا لِي وَنَزْتُ فَانْ لَمْ يَرْجِعْهُ خَلَّةً لِي فِيهَا
أَلَا أَوْجُوهُ الْأَخْرَاسِ مِنْ قَوْمِي وَفِيهِمْ
وَأَلَا لِي وَفِيهِمْ خَلَّةً لِي فِيهَا
فَالْوَجْهَ فِي خَلَّةٍ لِي فِيهَا
بِالْمَقَامِ وَأَطْلُفُ أَنْ يَفْقَهُنَّ صَدْرِي
فِيهِمْ وَأَطْلُفُ أَنْ يَفْقَهُنَّ صَدْرِي
أَتَعَاذُكَ يَا رَبِّ أَسْأَلُكَ وَأَتَعَاذُكَ

[illegible]

القصة دینار الدین لما فلتک من بنی النضر
 فی السیف فی المنطقة و بعد من علی بن محمد
 بن شاذان الدیاجری قال اجمع علیه
 حکایت درم و بیست و شش درهما فانی
 و بیست و شش درهما فانی
 پنجاه و دو درهما و بیست و شش درهما
 عیون درهما و بیست و شش درهما
 الاثنی عشر قال کان یزید کاتب ابی حماد
 السمری الا حار علی حبیبی فانی
 و ابی الحسن فلما مضی ابو حماد علیه السلام
 استبانت من صاحب الیوم
 و صاحب الیوم یزید بن ابی حماد
 لذلک فقتل فی النبی بعد ذلک و فانی
 حرایه اما کان لوفایه و بعد من علی بن محمد
 عن ابی حماد علیه السلام
 الاثنی عشر قال کان یزید کاتب ابی حماد
 قال کان الشارح علی
 ما ذکره عالم قلت فی النضر و بعد من علی بن محمد
 دینار الدینار و بعد من علی بن محمد
 محمد بن جعفر فی النضر و بعد من علی بن محمد
 بالحبشیة و دینار الدینار و بعد من علی بن محمد
 بن الحسن المصطفی قال کان یزید کاتب ابی حماد
 لیجان المصطفی قال کان یزید کاتب ابی حماد
 فذلک و بعد من علی بن محمد
 علم فیقول لذلک و بعد من علی بن محمد
 بالاسواق لذلک و بعد من علی بن محمد
 فلم یبق الا کلا فی النضر و بعد من علی بن محمد
 لا تأخذ من احد شیئا و ان یجاءها
 بالیوم و بعد من علی بن محمد
 ذلک فاندش لعل من احد شیئا و ان یجاءها
 و قال من مالک لذلک و بعد من علی بن محمد
 له حجر فقلت لذلک و بعد من علی بن محمد

والضرب ولست بالخوار عند النکب حسبي الی علیه حسبي فلم یزل یقاتل
 حتی قتل تسعة عشر فارسا و اثنتی عشر راجلا فو قطعت یزاده پس یدین نرم
 او شش بن اعد پر حله میاتبع و نیزه و دیس کی کا پیکار انجام و یزاد شقی کی او پس سوارا و باره پیدل
 جان سی ماری تاکه زخم شیمان برگی اینه و دو نو قلم هو ی و احدث امله عمودا و اقله
 نحوه و هی تقول فذلک ابی و اخی فانی دون الطینین حریر رسول الله ان یزید
 من صد چاک اهو تنها و نظر از خون لانی جوش مارا صبر و قرار جانا مارا چوب خیر لکی مدد کو دی
 اعدا کو مارا و سب بولی سیران باب تمچه پر فدی بول لانی کوما می کرنا نظر فداری من کوما
 جان سی کندر ما فاقبل کی یزدها الی النساء فاحذت بجانب ثوبه و قالت لانی
 اعود اوا موت معلت و و غازی فرما غیرت کی بزرگه و الدو کو عورتین لیا می خسته
 سیر کی پسین آستین جامه یا دین بکری یا نه پستلای پس و دیک سیرت بولی نهین چو کی تری
 حایت پر جان پنی دو کی فقال الحسین علیه السلام جزئیم من اهل بیتیم حیرا و
 الی النساء و جلک الله فاصرفه حبه امام من علیه السلام فی اوس عورکی جانفانی نظردا
 بولی فذاتکو رحمت کری او هم بپوشید غازی خیر دی جو رحمت او نهانی اب سیرده من الحسین کی حیرت
 ناچار پیری و دس سیر حیرا و بجل فانی تا لحتی قتل رضوان الله علیه و نهان و نهان
 بولی تا مارا که درجه شهادت می فایز هو قال فذلک هبتت افراته تمسح الدموع و جبهه
 فبصرها یسمر فافرحه الاما له و بصرها بعمود کان معه فشدتها و قتلها و
 لاش جو خاک و خون من پری و بکی و سیرتی زوجه و نهان و دو کی او سیرگری اهو خاوند کا پنی
 ماتی تری من بگر خاشی روتی آه بجهتی تری شکر جو و و ماجر نظر ایا فلام قتل عاجزه کا اگری کی او
 شقی ننی زنی من سونه کی سیر و عودا و نهان و دو کی او سیرگری اهو خاوند کا پنی

۳۱
 قال کان الشارح علی
 ما ذکره عالم قلت فی النضر و بعد من علی بن محمد
 دینار الدینار و بعد من علی بن محمد
 محمد بن جعفر فی النضر و بعد من علی بن محمد
 بالحبشیة و دینار الدینار و بعد من علی بن محمد
 بن الحسن المصطفی قال کان یزید کاتب ابی حماد
 لیجان المصطفی قال کان یزید کاتب ابی حماد
 فذلک و بعد من علی بن محمد
 علم فیقول لذلک و بعد من علی بن محمد
 بالاسواق لذلک و بعد من علی بن محمد
 فلم یبق الا کلا فی النضر و بعد من علی بن محمد
 لا تأخذ من احد شیئا و ان یجاءها
 بالیوم و بعد من علی بن محمد
 ذلک فاندش لعل من احد شیئا و ان یجاءها
 و قال من مالک لذلک و بعد من علی بن محمد
 له حجر فقلت لذلک و بعد من علی بن محمد

[illegible]

پندرہویں مجلس شکر ادا کا حلقہ کرنا مسلم بن عسجد کا خاک پر کرنا اور مرنے

وَأَمَّا الْفُلُ فَأَنزَلْنَاهُ ذِكْرًا لِّعِبَادِنَا
فِي الْبَحْرِ وَنُفِثْنَا بِهِ أَعْيُنَنَا

من انتهم اليه عن ذلك
صاحب الزمان عليه السلام
الولاية صيداد الصديق
الولاية صيداد الصديق
الولاية صيداد الصديق

عبدالله الكوفي اذ ذكره

[illegible]

الفصل الاول في ذكر علامات
 في حقها على السالكين في هذه الجاهلية
 في حقها على السالكين في هذه الجاهلية
 في حقها على السالكين في هذه الجاهلية

جَعَلَكَ اللَّهُ مِنَ الْأَصْلَاحِينَ نَعَمْ هَذَا أَوَّلُ وَقْتِهَا بِسَلامٍ عَشْرَ عَشْرَ فِي عَاطِفِهَا
 أَوْ بِهَا يَزَالُ أَنْبَابُ كَوْدِهَا وَتَبَاهَا سَلَوَةٌ كَأَكْثَرِ يَوْمَيْنِ لَا يَأْتِيهَا تَهْنِئَةٌ نَازِيَةٌ سِوَى تَعْدَادِهَا فِي يَوْمِهَا
 وَقْتُ بَيْتِهَا كَمَا قَرَأَ قَالَ سَلَوَتْهُمْ أَنْ يَكُونُوا عِزًّا حَتَّى صَلَّى فَقَالَ الْحَصِيدُ ابْنُ نُمَيْرٍ إِنَّهَا
 لَا تُقْبَلُ أَوْسَ حَبِيبٍ بِرُودِهَا رَنَى ارْشَادُهَا أَجْهَابُهَا مَأْكُوفَةٌ شَقِيصًا بِرَبِّهَا خِلَافَتَانِي فِي رَجُلٍ
 بَازِرِينَ كَبِيرٍ مُضِيٍّ إِلَى كَوَادِرِ لَيْلٍ هَرَّكَاهُ تَوَقَّفَ كَوْجَا بِحَصِينِ بْنِ نُمَيْرٍ بِرُودِهَا بِرُودِهَا
 أَمَامَهَا تَوَقَّفَ عِبَادُهَا رَافِعُونَ كَقَبُولِهَا كَمَا قَالَ الْحَبِيبُ بْنُ مَطَّاهٍ لَا تُقْبَلُ الصَّلَاةُ
 ذَعَمْتُ مِنْ ابْنِ رَسُولِ اللَّهِ وَتُقْبَلُ مِنْكَ يَا حُثَاثُ حَبِيبِيانِ عَظِيمَانِ
 بِحُجَانِ السَّيْرِ نَازِلًا وَأَوَّلًا كَهَزْدِهِ رَسُوخُهَا كَإِذَا جَازِيَتْهُ بُحَيْرَةٌ أَوْ تَجَدَّدَتْهَا فَنَاسَتْ شَرْبَ خَوَارِكِهَا صَلَاةُ
 تَبْلُغُ فِي حُلِّ عَلَيْهِ الْحَصِيدُ بْنُ نُمَيْرٍ وَحُلِّ عَلَيْهِ حَبِيبٌ فَضَرَبَ وَجْهَهُ وَفَسَمَ
 بِالسَّيْفِ فَشَتَّ بِهِ الْفَرْسُ وَوَقَعَ عَنْهُ الْحَصِيدُ فَاسْتَوْحَشَنَّهُ أَصْحَابُهُ فَأَ
 سْتَوْحَشَنَّهُ لَيْسَ حَصِينُ غَضَبِ الْوَدِّ بِرُودِهَا وَبِشَيْءٍ هِيَ أَوْ سِوَى حَكْمِهَا تَوَارَكَهَا وَكَرِهَتْهَا سَنَةٌ بِهَا
 وَهِيَ كَمَا تَوَحَّشِينَ زَيْنٍ بِكَرَاهِمِهَا بِهَيَاكِلِ مَرْدُودِهَا بِمَجْمُوعِهَا شَقِي كَوْجُهَا حَتَّى جَالِيَا فَقَالَ الْحَصِيدُ
 إِنَّ هَبِيرَ بْنَ قَيْسٍ وَسَهْمِيْلَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ تَقَدَّمَ مَا أَمَامَهُ أَصْلَى الظُّهْرِ أَوْسَ قَوْتِ
 أَمَامِهِمْ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي زَيْنٍ بَيْنَ أَوْسَ حَصِينِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ كَمَا بَلَاكَ الْإِيمَنُ فَرَمَا سِيرَى رُودِهَا وَكَمْ
 تَسَلَوَتْهُمُ بِهَا الْإِيمَنُ تَقَدَّمَ مَا أَمَامَهُ فِي فَيَوْمَيْنِ وَضُفِّ أَصْحَابُهُ حَتَّى صَلَّى بِرُودِهَا
 الْوُحُوشُ بِسَلامٍ دَوْدُهَا جَانِزًا مَقَابِلَ حَضْرَتِ جَالِ هِيَ يَضُفُّ حَاجِبَهُ رَنَى كَيْتٍ أَوْ رَدَى أَمَامَ كَيْتٍ هِيَ
 مُشَقَّةٌ فِي هِيَ صَلَاةُ غُفٍّ كَوْصَدَقِ نَيْتِ هِيَ بِرُودِهَا كَيْتٍ وَرَوَى أَنَّ سَهْمِيْلَ بْنَ عَبْدِ اللَّهِ
 لَلْحَبِيبِ تَقَدَّمَ مَا أَمَامَهُ الْإِيمَنُ فَاسْتَهْدَفَ لَهُمْ بِرُودِهَا بِالسَّيْلِ كُلِّهَا أَحَدُ
 الْأَسْبَابِ وَشَاقَا الْأَمَامِ بَيْنَ يَدَيْهِ فَمَا زَالَ يَرْعَى بِهِ حَتَّى سَقَطَ إِلَى الْأَرْضِ

اما المحدث
الذي بنى على ما قبله من غير ان يفتقر
عن جليله من المصنفين عن ابن جعفر
الذي لا يفتقر الى ما قبله ولا
الى ما بعده من المصنفين
فمنه انما كان له الاختلاف
فيما بينه وبين غيره من
المصنفين من غير ان يفتقر
الى ما قبله ولا الى ما بعده
من المصنفين

عن عبد بن مسلم عن محمد بن عمار
قال رأيتهم لأناس الشريين كهيئة
البرص العظيم طالعهم
الثامن من العلافة صفوا في حال
عبد الله بن عمر بن الخطاب

پسند و موافق مجلس جهاد و جون ابی ذر غفاری فدای سید الشهدا

فرمود که امام پر کنی دیا. خداوندیکه انبی جان پر کیا تا که در فور حراحت جور همی فلما التفتت
 الى الحسين وقال يا بن رسول الله اوفيت قال نعم انت امامي في الجنة
 قال امر رسول الله صلي الله عليه وسلم اعلنه اني في الاكثر جرب امام من عليه السلام في اوكما
 حال زار و بجا و حضرت بکار کی کہا ای فرزند رسوخدا این راه وفا میں نہاڑی ثابت رہا ہوا یا
 تو فی حق خدمت پور کیا اور جنت میں میرا پیشرو ہوگا پس ناخیر الوری کو سلام پہنچا یا خبر دینا کہ
 میں ہی چھٹی تاجوں غم نہانا فتانل کھے قتل مرضوان اللہ علیہ پھر وہ جانباز تھا کہ
 بڑا ماننا تھا کہ سیاح و صحابہ شہادت فایز ہوا و قال السید فقد مرهون مولى ابي
 ذر الغفاري وكان عبدا اسود فقال له الحسين انت في اذن مني فاما يتحنا
 طلبا للعافية فلا تبطل بطريقنا سيدني انی روایت میں بیان کیا کہ بعد از ان شیخ غلام
 ابی ذر غفاری آیا یہ طالب رخصت ہوا کہ سانی کھڑا راہ و دھنسی سیاہ خام کہ یہ نظر تھا حضرت نے فرمایا
 تجی جاننا زار ای ہی تو فی رفاقت ہماری واسطی میں و آرام کی اختیار کی تھی پس اب غم خوردگی
 ای مبتلا ہی رحمت نمودند اور سلاط چلا جا حسیط فقال يا بن رسول الله انا في الزمان
 الحسن فضا احكم وفي الشدة اخذ لكم بولايين سول اسین ایام ہر فہا میں تہا را نکند اور
 ہوا تا کہ تار را رخت و صیبت کی دن منہ سپا دل میں نہیں روا و اللہ ان دینی لمنہن و ان
 حبیبی الکثیر و کوئی لا سود فستش علی بالجنة قسم خاک میں پڑھنا بد اور سب و
 کہینہ و رنگ سیاہی اسپر زردی جنت اور خانقہ حور و جہنم کی چاہ ہی فتنطیب دینی و
 یفسر حبیبی و یبصر و جہنم تاکہ روغنیہ اور زانی اور نام و نمود و شرف میں لانی
 ہو جان و قسم والا پسر دکی خوشبو مشک و عنبر عرق پیشانی میں باون لا و اللہ لا انا و
 حسی یکتا کہ ہذا الذرا لا سود و می دما لکم اسجائنا ہی یہ گزرت ہوگا کہ چون راہ غافلے

[illegible]

المستند في أن السيرة التي تقوم بها
 في هذا الشأن هي التي تقوم بها السيرة
 في هذا الشأن هي التي تقوم بها السيرة
 في هذا الشأن هي التي تقوم بها السيرة

پندرہویں مجلس سجادہ عمر و بن خالد ناصر سید الشہداء

سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول انما
قام قائم آل محمد بن علي عليه السلام
مسجد له ألف باب وأصله

بين الركنين والقباب
 لبيك يا محمد بن عبد الله
 قطعه من طين
 في كل بيت من بيوت
 في كل كلمة من كلام
 في كل شيء من خلق

فأرسلت رايانته فطافوا على بعض القبائل التي فيها
يدخل شتية بارئ من الجمل من غنمهم فوجدوا
ما يقرب من الجمل فأدركوا شتية الجمل فادركوا
الناس أن يصل بهم إلى شتية الجمل فادركوا
شتية الجمل فادركوا شتية الجمل فادركوا
من يخفون من شتية الجمل فادركوا شتية الجمل
السلطان الذي

في الجوف من قبل على فؤاده الصالح والواحد
على شرفه يسكن في

و کتب منسوبین به رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 و طایفه و حجت علیکم فان کتب علیکم باقیة الله فی الارض
 و کتب منسوبین به رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 و طایفه و حجت علیکم فان کتب علیکم باقیة الله فی الارض
 و کتب منسوبین به رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم
 و طایفه و حجت علیکم فان کتب علیکم باقیة الله فی الارض

انصار کا وہی ہی کجیاں و قیل بن قیلہ رجل یقال له بدیل بن صریہ دوسری روایت
 آیا ہی کہ حبیب کو بدیل بن شہید کیا ہی و اُخذ رأسه فعلقه فی عنق و سیه فلما دخل
 مکہ رآه بن حبیب وهو عامر غیر مرہوق فوثب الیه فقتله و اُخذ رأسه سرکا
 گردن رہواریں لکھا یا حبیب شہر مکہ میں داخل ہوا فرزند حبیب نے جو غیر بالغ لکھا تھا یا حبیب سر لو ہوا ہوا
 قاتل بد کو مارکی سپہ میں آیا فرزند بن بعدہ ہلال بن نافع الحلی فلم یزل یقیمہ
 حتی فینت سہامہ ثم ضرب یدہ الی سبیفہ فاستلہ و قتل ثلاثہ عشر رجلاً
 بعد انان ہلال بن نافع الحلی فی میدان ہی برہ ہوا بظلمہ کار و کوفت ان پیر قضا کر گیا کہ کشتن کر گیا
 باقی نہ رہیں ہوا دریاں جلالت کمالی اعدا میں قتل کی دھوم ڈالی پیادہ اور سوار میں تل چل پڑی یہ
 روح بہیم کہ سبھی فکسروا و اُخذوا و اسیرا فقام الیہ شمر فصرخ عتقہ اعلک
 بہیم ہوا دو نو شکو توڑا ہوا یہاں قیام نہ ہی و فرجہ اس کے حالت غیر ہی بخاری کہیں کی اسیر کیا
 روایت ابن سعد بن یحییٰ بن شہر بن یحییٰ لکھا و سب جو روایتی غازی کیا سکا و فی المناقب
 ثم خرج جمادہ بن الحویش الانصاری و قال فرجہ من بعدہ عتقہ و بن جہا
 روایت شام بن شہر اشوکی آیا ہی ہوا جمادہ بن عت و عت و ابن جمادہ فی دہ شہادت پایا ہی
 قال ثم خرج عبد الحمید بن عروہ فرجہ قاتل کے قتل کر گیا ہوا جمادہ بن عت و عت و ابن جمادہ فی دہ شہادت پایا ہی
 ہوا خوب لا وہی آخر کو مل گیا و جاء جابر بن شہیب الشاکری و معہ شذوب و لی
 شاکر و قال یا شذوب ما فی نفسک ان تصنع قال ما صنعت انا قاتل کے قتل کر گیا ہوا جمادہ بن عت و عت و ابن جمادہ فی دہ شہادت پایا ہی
 جان بازی او مہر کر تھماری میں وقت استخوان کہ کیا تو عا یس ابن شہیب شاکری جو جس بہن میں چہ
 میدان کو بر مارا و کسا تہہ غلام ہی شذوب نام بید جات ہی آزاد تھا فانی پوچھا کہ ہوا میں راہ دیا تھا
 کہا ہوا تہا ہی رفاقت میں رہو گا او اعدا ہی حمایت پر لاؤ گا یہاں تک جو مارا جان نہ لگا کی کام آوے

قیل بن قیلہ رجل یقال له بدیل بن صریہ دوسری روایت
 علیہ السلام قال فرجہ ان القام بن حبیب
 سبہ و عتق بن جلاختہ عتق بن قیل
 موسیٰ الذہبی کاوی ہذا و بن حبیب
 و سبہ اصحاب الکعب و یوسف بن یوسف
 و سلمان و ابو جابر الانصاری و القام بن حبیب
 الاسود و مالک بن انس و یوسف بن یوسف
 انصار بن شہام و موسیٰ علیہ السلام قال ان انا قاتل
 عن ابی عبد الله علیہ السلام قال ان انا قاتل
 ال عن ابی عبد الله علیہ السلام قال ان انا قاتل
 بالوہم مال الله تعالیٰ فی المناقب
 و قد مر ان فی المناقب
 فتح عشر سبہ یقول ایضا ان شہاد
 علی ما تقدم ذکرہ و موسیٰ ایضا علیہ
 السلام ملک ثمانیہ و فتح عتق بن قیل
 اصحاب الکعب فی قہم و هذا القام بن حبیب
 و الله اعلم بحقیقہ ذلک و موسیٰ ایضا علیہ
 عجز قال سمعت ابی عبد الله علیہ السلام یقول
 ان قاتلنا اذا قاتل اشترکت الہر و بن حبیب
 فاستغنی العباد عن ضوہ الشمس و ذلک
 الظلمہ و یغیر الرجل فی ملکہ حتی یولد
 آفت و کلا یولد فیہم لئلا یظہر لہم
 کونہ یظہر لہا الناس علی و جہا و
 طلب الرجل منکم من یصلی علیہ
 و یاخذ منہ زکوۃ فلا یجد احدًا
 یقبل منہ ذلک لا یستغنی الہ
 یقبل منہ من قبلہ الفضل

و قیل بن قیلہ رجل یقال له بدیل بن صریہ

[illegible]

فلا يجوز له ان ياتي الفل واما كان
الابن عليه السلام فانه

بين الناس في عام
منهم من لم يظهر في
الشارع الا في الاشهر الماضية
عليه السلام في شهر
الشيخ

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

پندرہویں مجلیس جمادی الثانی میں زیادہ خاتمہ انصار رسید الشہدا

عَلَيْهِ رَوَى الْحُسَيْنَ فَتَبَيَّنَ شَمَّ صَاحِبِ رُبِّيَّةٍ دَمَ تَوْرَتًا بِجَانِ لَيْتَا سَكَرَاتِ مَوْتَيْنِ
 أَتَجِبِينَ سِيرِدِيَا نَكَاهُ فَرَطُ مَحَبَّتِ اِمَامِ اَلْبَيْنِ غَلَامِ بِرَأْيِ حَالَتِ زَارِدِيكِ تَوَسُّعِ رُبِّكَ اَللَّاهُ فَاَمَّا
 كَهْرِي سِي اَوْتَرِي اِيْنِي زَخَارُ كَوَاوِكِي چَهْرِي بِرَنَدَاغِيَا صَوْنِكِي صَفَانِي كُو دَسِتِ شَقَقَتِ سِيرِدِيَا نَكَاهُ
 أَتَجِبِينَ كَوَلِينَ دِي جَامُو لَو كَوِيَا كِرْتِي رَوْتِي يَا مَاتُو شَرِي دِيَا جَانِ كُو رَوْنَانِي بِرَقَدَمِ سَهْ رَوَكِي دَاوَا
 حَضَوِي خُذَانِ بَاغِ فَرُوَسِ اَوْتَرِ هَلِ كُو سَهْ رَا قَالِ تَقَرَّرْ مَا هُمُ يَزِيدُنْ زِيَادِيْنِ الشُّعْشَا
 تَمَّانِيَّةِ اَسْتَهْمُ مَا اَلْخَطَا مِنْهَا اَلْحَسَّةِ اَسْتَهْمُ اِمَامِ جَلِيلِ كِي صِفِ قَلِيلِ سِي زِيَادِيْنِ زِيَادِيْنِ
 اَبِلِ خَاوِ رُكَّانِ كَسْنِي چَتِيرِ اَعْدَا كَوَا مِي كِبَا بَاجِ نِ خَلَا كِي چَانِي چَمِي دِي دُكَّانِ كَلْمَا رُغِي فَا
 الْحُسَيْنَ اَللَّهُمَّ سَلِّمْ دَر مَمِيَّةٍ وَاجْعَلْ قَوَابِلَهُ لِنَسَائِهِمْ اَحْلِيهِ وَهَوَاؤُهُ وَهَوَاؤُهُ
 تَبَيَّرِ وَازْهَرِ اَنْدَاكَا چَوْتُ جَانَا اِمَامِ عَلِيَّتِ سَلَامُ مَا لَانْتِي دَر حَفِ اجَابَتِ كِهَمَا نَكِهْ خَايَا اَكِي
 تَوَدَّ دَلِي سَافِي كِهَمَا اَوْتَرُوَابِ مِيْنِ تِيرِ كَانِي وَاَلِي كُو تَبَرِي خَلِيدِيْنِ بِهَالَا لَحِ نَابِيْسِ اَعْدَا كَوَاوِيْنِ
 بِحُجْمِ هَوَا مِي كِي قَاظِرِ سَهْدِ سِي جَالَا تَقَرَّرْ اَلْاَمْرُ مَحْمَدُ بِنِ اَبِي طَالِبِ السَّبِي وَصِيْرُهُ وَكَانَ يَأْتِي الْحُسَيْنَ
 الرَّجُلُ عَبْدُ الرَّحْمَنِ يَقُولُ اَلَسَّلَامُ عَلَيْكَ يَا بَنَ رَسُولِ اللهِ بِنِ رَاوِيَانِ مُحَمَّدِ بِنِ
 وَغِيْرُوْنِ كِهَمَا كَرَامِي بَارِي بِرَا كِهَ حَبَابِي اَنَا بِسَلَامِ عَلَيْكَ يَا اَبَا عَبْدِ اللهِ جَمَّا سَبِي صُطْفِي حُجْمِي
 كَلْمَا فَيَجِيْبُهُ الْحُسَيْنُ وَيَقُولُ وَعَلَيْكَ السَّلَامُ وَنَحْنُ خَلَفَاكَ تَقَرَّرْ اَلْاَمْرُ خَبِيْرُ
 سَلَامِ دِي اِسْ اَيْتِ كُو تَلَاوَتِ فَرَا مِي سَهْدِي سَافِي فَيَبْنِي فَيَبْنِي مَحْمَدُ بِنِ فَيَقُولُ وَصِيْرُهُ وَكَانَ يَأْتِي الْحُسَيْنَ
 يَسْطَرُ حَسْبِي قَدَاوَعْنِ اَخِيْرِهِمْ رَضَوَانِ اَللَّهُ عَلَيْهِمْ وَفِي سَبِيْنِ مَعِي الْحُسَيْنُ اِلَى اَهْلِ بَيْتِهِ
 نَكَاهُ اَضَارُ وَيَا دِرُوْنِي اِيَكِي دَوَسْمِ كَلْمِي مَحْمَدُ بِنِ كُو جَانَا رَاهِ حَاجَتِ بِرَجَانِ اَهْوَا
 يَسَانِ تَاكِ جَوَكُوْنِي خُذَانِ بَاقِي زِيَادِي سَوِي دِرَوَانِ اَلْمَهَبِ اَوْتَرِ قَرَايِ شَاهِدَا وَهَلَا اَلْمَكُوْنِ
 اَلْمُؤْمِنُ يُوْثِرُ دِيْنَهُ عَلٰى دُنْيَاةٍ وَمَوْتُهُ عَلٰى حَالِ اَلْبَيْتِ سَبِيْلُ اَللّٰهِ يَنْصُرُ الْحَقَّ

على ذلك
 الخالدون يوثقون عن الاليت انما كان
 لا يخرج من السيف يسوقون الى حصن السكا
 عة لعلوه فوجدوا في السيف الفسكة
 في الوقت الذي توفي فيه السيف من سيق
 عليه السيف كل يدان فيقولون ان فو
 حان ان يظفر فكلده وقبضه كما ان فو
 موتها انما كان اهاب ملكه على ابراهيم
 عليه السيف من ابراهيم من ان فو
 مذوات الاحمال من ابراهيم من ابراهيم
 ٢٥٩
 من ابراهيم من ابراهيم من ابراهيم
 ابراهيم من ابراهيم من ابراهيم
 عليه السيف الا على ذلك التديين وانما
 كون عيشه سبيل الفسكة فان ذلك
 لضعف الصيرة والقصير في النظر
 للذي لا يلبس الواجب ارادة والظاهر
 فائدة مشكلة فاسير فالوالدان كانا
 غائبا جيش لا يصل اليه احد من الناس
 يتبعه في الفرس من وجوده
 في الجاهل

اول ما فقهوا انه انما قطع على ان اوصافهم التامة فيكون له فيظهر الجواب
 علم ان الرقية عليه السلام في حياضه
 لا يصل اليه احد من هذا الزمان
 فلا يصل الى القطع عليه من الزمان
 بما وصوه به عليه السلام

ولا يعجل اليه فندرجكم الناس في جنة
 من جنة لا يجمع الغيب وان قلتم ذلك سلكه
 الحق من جهة الادلة المنصوية عليه نقد
 صحتكم بالاستنباط من الامام محمد بن
 الادلة وهذا محال بل قد علمكم الحق
 ان الحق على ضربين عقل وسمعي فالعقل

يدرك بالعدل والسمعي عليه اذلة تنصوب
 ولا تقبله والسمعي عليه اذلة وتوضيحه
 اقوال النبي صلى الله عليه واله وتوضيحه
 واقوال الائمة الصادقين عليهم السلام
 بنحو ذلك واوضح غير ذلك فان كان
 على ما قلناه فالجواب بالامام محمد بن الحسن
 لان جهة الحاجة اليه تتم في كل عصر على
 كل حال هي كونه الخلفاء في كل الواجب
 من الانصاف والعدل والخطاب الظاهر
 والذبي وهذا مما لا يقبل منقاة في فيه
 فاما الحاجة اليه فجهة التسليم في جميع الاوقات

عقل من ماري اور زر و نعم شایسته رخساری و حیرت نه کیون شک هواش که ما شایسته شکر
 بیش کو طایع ماری ن باجی جیک چای سجده بین سر پاک چین تب تو پڑی لگی پو شاک
 حسین فریاد بی استغنی کفن کی بدنی پامال کیا یکصد چاک حسین تمهید بجا فضائل
 بانی عز و ذاک عرفانی شهدا ثواب پانی اور کمانا دینی کا اہل اسلام کا ایمان تمام
 ملک علام اور خیر الانام اور اوصیای کرام ہی اور صدق دوستی کو زیارت محبوب اور کو مطلوب ضروری
 خاص عام ہی لکن جب کہ ملاقات کے اسباب مجاہد دریاں ہی فقہ و ہون تو مابین ذات و صفات
 مدعا ہا کی ہر مقام و ایام میں چاہیے موجود ہون فیصل بدولت جماع اشخاص اور استماع بیان قاری
 نہیں تا ہی بنا بر انفعلا و محاسن اور شہاد مرثی کا قاعدہ نہ مل مقصود تائیدی کہ بدولت یاد اور
 اور تہ فہمیلت اور مصیبت سیدہ مدیت بدیدہ بین غفلت ہو جاتی حرکت تقراری اور لوس
 محبتین ساخت اور سنا فرت شد بد صورت و کما فی شواہد عقل ہی جانو کہ اصل کیا ہی تو
 نقل میں بچاؤ کہ دریای سیر شکس شہی تنہائی اول شامہ عجائبات اور غرائب میں
 علم ہی اور دشمنی کہ تنہائی دوسری سماعت حروف و حکایات و اشعار عجیب کا تصور فرمیتے تائیدی
 اوس اضطراب میں غور دل کا جوش کہانہ بجا رشوق و شہد یا خزن اور ملال کا عیان میں انجمن
 ہو کی جانہ کا نہ فرق میں گرا نہ وہاں ہی ہستیاں پاک پانی کا رنگ لاندہ چشم و روماع ہی تقار
 فرمانا اور فرط اندوہ میں نالہ اور شیون کا سر اوٹھانا ہی سمعہ و فریاد کا طاقت صبر و کل ہی گرا نہ
 فرخ کا غلبہ قیامی میں قریب ہاں پہنچا نہ تصرف غم و الم ہی کشور وجود کا وہم و بہم ہو جانان
 تجربہ ہی ہدایت کا مرتبہ حاصل ہی اور شکر پس ہندہ کماندان اور جابل ہی حیرانانہ میں نیما
 او کیا دیدار و شواہد نظارہ طاقت عشق کی توت بی چین کرئی الامتداد و صفات العیش
 العیش و فنی حال خصال کا انظار نقشہ خیال اور آئینہ افکار میں دیکھا درکار کہ اولہ بخود ہی خود

۴۱
 مقتدا و شہیدۃ فیضی اللہ علیہ
 نقلہ جہاد لادلائل فیضانہ علیہ
 ذلک و بیئتہ و النایت المتکلمون بالاعتقاد
 الہم و ان جمیع الشریع اذا عملوا فی و لا بدوا
 فی الماخذ بالانصاف من سئلہ ان الشیخ
 فاحوال الغیبۃ من الادلة الشریعۃ علی
 اننا اذ علمنا بالانصاف ان التعالیم لادام اما
 الیوم یقیمہ ولا یستطیع الیہ اما ان الشیخ
 بعض الشریعۃ لا یستطیع فی حال و کون مقبضۃ
 الامام منہا مستقر و خرد من الاجلہ و انما
 و اقرین ذلک لما کان لانی طالع بیک
 منہا الامام من البؤر و الظہور و لا خلاف
 و انما الامام منہا مستقر و خرد من الاجلہ و انما
 و انما الامام منہا مستقر و خرد من الاجلہ و انما
 و انما الامام منہا مستقر و خرد من الاجلہ و انما

اداکات العلة فی غیبة الامام خوف
 من الظالمین و اتفاق من الظالمین
 ہندہ العلة مستقیمۃ فی اولیہ
 من الظالمین و اتفاق من الظالمین
 ہندہ العلة مستقیمۃ فی اولیہ

[illegible][illegible][illegible]

[illegible][illegible]

والذي يقول في هذا الحديث هو البصير
وطوله عروت من بعد النبيين بيننا
مائة اثنين بعد ما بيننا وبينهم
من حال الشهود ما بيننا وبينهم
صريح الاسبق في كل ما عايناهم في
هوالذي يقول في ان سنة وثلثين سنة
التي ما بينكم وبينهم العيش ما بينكم وبينهم
بعد عشر وفاء ما بينكم وبينهم
تلايل في كل من ذلك من عديلي
قبل ان يلقاه ما في البصير من
فحين سنة فداخرة

[illegible]

مدح و ثناء و تعالیٰ آن پر ذلالت و حقارت و تعالیٰ
 شایسته و اسودت و شرف و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 الوصی و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 اسباب و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 مدح و ثناء و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ

شهادت بین آیا جز زبان و حق تعالیٰ پر حضرت باقر علیه السلام کی جادری ہو کہ رسول کی پاس کیا
 انگریز حاجت پانی لایا شیخ و پانی بدایت اور کہ جسے بولاد ای سید دنیا ایسی حاجت کی تعلیم کہ وہ کہ
 سبب میں پادری جنت اور شیخ کو فقال اطعم الطعام و افش السلام قال فقال لا اظن
 ذلت مادی طریق غایت تباہی امانا دیکر اور کہ پہلے سلام کیا کہ بولایا جسے نہیں ہو کہ کیا
 تقدیر کی نہیں رہتا قال صلی اللہ علیہ و آلہ فہل لک ایل قال نعم قال فانظروا
 بقیہ فاسبق علیہ اہل بیت لا یشر یون الماء الا عبا حضرت فی پونجا ای شہر
 بولامان موجود ہی ای سولہا کہ اوی بارش بن پچال پانی کی لادی ہر گھر میں اون کو گوئی
 ہنجا، ہر نہیں پانی ہوں پانی مگر ہی تھوڑا سا فلعلہ لا یفوت بقیہ لک ولا یفوت سقا لک
 یحب لک البتہ اسدی کہ کوئی تیرا صرف نہونی پای کا نہ پچال اور کہ پچال پر ہر نہ دیرگی
 نہ ای کا کہ تو بہشت کا تھیں ہو جای گا اور نہ ای دیر ہی رحمت کی پاس ہو جای گا و عندہ لک
 الہ السلام قال ان اللہ یحب ان یزاد الکعبہ الخراء و من سقی کعبہ الخراء من ہیتہ
 او غیرہا اظاہ اللہ تعالیٰ یوم لا ینظر الا اظاہ او ہی اوس جناب فی ارشاد کیا ہر سیکہ
 کہ تباہی خد کر کوئی سور عیش کو پاس کی جگہ ہی ہو جائی اور انہا سبب کہ کوئی شہر لک کہ دیکر
 جاندار چہ اور پرندہ جو ان ہو خواہ غیر ان کوئی انسان ہو پروردگار سقا ہنجا پانی چہ نوین ہر گھر
 روز مشہر کہ سوای او کی رحمت کا سایہ نظر نہائی گا و علی عبا پس قال فی وجہ الی الشیخ صلی اللہ
 علیہ و آلہ فقال ما ظن ان یحدث ہم دخلت البتہ ایں فی چشم دیدہ روایت کی
 ایک شخص فی فی الوری ہی اکی یہ بات کہی کو ساقی خبری جوین کہ وہ ہی سبب بہشت فی فی
 فقال اشتر سقاء اجبہ ید اشم اسبق فیہا جتے تھم فرمایا کہ شہر نہی ای ہی و خلی
 اوس میں پانی ہر کی پلا تا پھر تا ہو جای سندرس اور کئی طواف لا شہر تھم جتے یعنی ہر گھر

سواد الشعر بعد یا ضل و ارجہ شرف الشاہ
 لکنت جہد ذاکرہ و ارجہ شرف الشاہ
 الشیخ مائتین و عشرين سنة و کان اسود
 سنہ و هو الذی یقول کرم و طالع النور
 الشیخ مائتین و عشرين سنة و کان اسود
 سنہ و هو الذی یقول کرم و طالع النور
 الشیخ مائتین و عشرين سنة و کان اسود
 سنہ و هو الذی یقول کرم و طالع النور

مدح و ثناء و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 شایسته و اسودت و شرف و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 الوصی و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 اسباب و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ
 مدح و ثناء و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ حقارت و تعالیٰ

سولہویں مجلس فضائل کا اجرو ثواب خدمت سادات کا

ما ذكر من المؤمنين أن الله سبحانه وتعالى

البسماء ما ذكرناه من
عيسى عليه السلام

وَقَدْ كُنَّا فِي الْبَيْتِ لَمَّا أَتَى الْكَلْبُ الْمَذْمُومَ ذِي الْقُرْبَىٰ

کتابخانه عمومی امام خمینی (ره) - تهران

تاریخ ۱۳۰۴/۱۲/۲۵

المجلد الثاني

يكون في هذه الآية

بمكة المكرمة ١٢١١ هـ

مع طول الحديث ليس في وجهي

غیر منکر

الشيخان مولد السيرة في هذا الزمان

فان انا و فالتسبا و عندنا

الحوائج

في بابسة الاثنية فاننا لا نجد وثقا
المراء عن العالمات ومن اكثر ذلك
لايجوز ولا اعتبارا ولا امانا بل
وان يسمى بعض الامه ذلك كرامات
ذال من جميع الامه الا اننا
على ان ليس

[illegible]

وكان النجى قد اعلنا بان الغايه من ذلك
 يجب اتباعه وقبول احكامه فحقنا اذا
 عن االى ما يحكمه فياوان خالف بعض الا
 حكم المتقدمه غير ما طلب بالفتح كذا

واصح في هذا ما اوردها ان نين من
 مسائل الغيبه وحوالها واستقصاء
 الكلام في مسائل الامامه والغيبه في
 هذا الكتاب ومن

سائل الغيبه وحوالها واستقصاء
 الكلام في مسائل الامامه والغيبه في
 هذا الكتاب ومن

سوابق مجلس روز عاشور اجمار اقر باي سيد الشهدا

ادامه خلا هر تقدیر بضاعت کو دریغ نہیں کرتی کہ سب کو کئی کام آئی اساعت و عزت میں امام و شہدا
 کہتی جان اور عیال لٹا دیتی کہ نام ہو جای حضرت دوسریں اوکی خدمت کے نادر فریاد چاتی ہو
 یاد محنت اور مصیبت میں اوپر سرسبز شک خون بہا قی ہو ہو کی پراسی بھرتی ہو کہ وقت مجلس ہا ہے
 نہ جاننا ہی دوست اور شاگرد اگر کرتی ہو کہ حسین ظلم پر شیون کا چرچا نہ ہی نام ہی چاتی ہو
 بہر ہی گریبان پر نظری رقت میں ہر کہنہ ادبی لاکن جوش السی حال اتیری گہر میں فی فرزند گوار
 زاری اور شور و شین یا عورت و مرد کا آرام ہو نا استجاری بی چین کیا نظر مولفہ حسرت
 یار و لکوری اس مقام پر گذر جو نظم بعدی کی امام پر جس تن کو مصطفیٰ فی کیا جان بھی نہیں
 نہ ہر اشارہ ہوتی ہی اوکی خیرات میں دہری لکڑی ہو سیکر وہ ہو کا حضور بلا کا شہم ہو آکی نام و کرم
 حسین کو جس کیون نہ ہو نہ چھایا الک کا صد موجود الاسلام پر ناظر ہا حدیث و روایت کا خوش چین
 تحسین و تحسین ہی اوکی کلام پر

مجلس شہادۃ علیہ السلام
 معارف ان آخراں رقت و زاری و مجاہدان مہر کہ تعزیت و سو گواہی ناموران نام سرائی اند
 بکاہ و ناصر ان اہمیت بتلا کی رب و بلا جلدان سپاہ شیون و اہتہال و غمگسار ان قہر میں
 ملاخ و شہد محنت اور مصیبت میں ساتھ ذکر فوج و فریاد کی خاک حسرت پر یون طہان میں
 کہ جب روز عاشور الشکر جو جہا سید الشہدا کی سانی آیا اور سب رقتا و قربا کا فاطمہ دیاجی
 نہنگ آسا نہایا ہر ایک غازی حیات سلطانین پر جان کو سید یرغ دیا شیون شہادت پر ہو
 پیاس میں آب تیغ اور خیمہ کو رغبت پیاشاہ کہ لاکھی صاحب میں کوئی تحسین و ہمد زم با کوئی
 اکی قدم ہا یا جد نہ نہائی دیا میں جو یاد اور مددگار نہ یکجا نہ روزگار کی سر اوٹھایا ہر

۲۶۹
 الفیض من تاسیس
 الفیض من تاسیس
 الفیض من تاسیس
 الفیض من تاسیس

قد اتفق الغرض من تصوید هذا الکتاب
 بالامام الوہد و یکنی بالامام الکتاب المکمل
 اقل اللطیف لکاشف الحقیقة کتاب التمام
 المومنین و الصالحین المتقین الی رب العالمین
 میر محمد صادق خرمی افغانی شہر دہلی
 ختم بالخیر و الاخیال علی شہر دہلی

و مانت بعد الا لعت من الحج النبوی
 المشرق المبد الذنب الصیف میر
 محمد فاضل کہ چند روز در خدمت
 حاجی المومنین الشریفین حاجی و راجہ
 مشوق کہ است و قد قول من راجہ
 ال اخر من صفیہ الاصل من الحج النبوی

و لا اهلان و كان مقتله يوم الاثنين
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله

آخره كثر من بدر في حرب جان شتان گایا بعض فی سما که عبد الله بن عقیبه کی ضرب تم سی صدقه
 هلاک او حیا یا و الا و انتم بر زمین تعبیده اخوه عمر بن علی شتم حمل علی زجر قاتل
 انجیه فقتله و استقبل القوم و جعل یصیرت یسیفه ضربا مملوکا فلم یزل
 یقاتل حتی قتل پیرا کی بهائی عمر بن علی علیه السلام جهاد کو برآمد ہی قاتل برادر کو ماری
 حکایت جرات میں پیشتر میں ناگاہ شکر کا غول اوپر ٹوٹ پڑا شازده مرنے پر مادہ لیرا نکو
 زده نوازی چار و نطف صفائی کی آخر کو تلاش نام و نگ میں راہ جان فدائی کی قمر قال
 و جعل الا صغر بن علی بن ابی طالب و امته امر و ولدان و جلا کین تم منجی ایمان
 بن و ادیر قتلہ راوی کہتا ہی کہ محمد اصغر بن حیدر صفر و شمس و غامین جلوه نما ہی جم
 ام و کدی وہ عالی نسب پیدا ہی و او شجاعت کی دیر دلاوری کہایا ایک نامور فی تسلیم
 بنی ابان ابن و ام کی جام ہلاک پایا قال قال العباس بن علی لاجیه من آبیہ و امیہ
 عبد الله بن علی بعد مرین یدعی حتی اراک و احسبت فانه لا و لک
 تقدیر عبد الله بن علی بن یدعی و شد هانی بن ثقیف فقتله ای احباب
 ارباب نوح و زاری اب و خباب عباس کی فادائی ہر گاہ ساری عزیز و ذرا کو بقول نظر مایا و
 شہرہ فی سپاہ کو طغیان احمد سی لول پایا یگی بہائی اپنی ان باپ عبد الله کو نہ و یکب لیا حکم بد کو
 ابن زہرہ جان قربان کر میں یاد و لایا کہایا برادر تہا کی کوئی اولاد نہیں جسکی الفت میں مہیا کی
 میری روبرو آج سیدان غامین لیرا نہ برہوجاکی حمایت امام پر اعلیٰ لڑوی چاہتا ہوں اور میں
 تہا بدن خاک و خون میں طیان کیجوں امیر علی سی شخصہ جارا سید الله کی جسے مانہ شیر حکم کا
 شکر تمکونی چار و نطفی نیز و تیغ میں گیسر لیا کہ و تہا پانہ و جلاوٹ پڑا ہنگ و لیا کو
 ابن ثقیف فی جان سی مارا قال قبل عبد الله بن علی و هو ابن حسن بن حسین سنة و لا

من الشهر الثامن و كان مقتله يوم الاثنين
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله

و كان مقتله يوم الاثنين
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله
 من شهر ربيع الثامن و كان مقتله
 سنة و يوم قتل الحسين و كان مقتله

رسول الله وكتبه صلوات الله عليه
وعنه عن محمد بن يحيى عن محمد بن
موسى عن محمد بن الحسن عن محمد بن

اپنی پشت و پناہ سے غربت اور بچا کی بین نہ چڑھی تھی حق کو فخر دینے پر فخر فخری اور برادر قوت بازو اور زور
 کمری لندا مادی کی عباس علی علیہ السلام زندہ اور سلاست رہی امام حسین علیہ السلام کی اعضا کی محنت
 پلاک اقرابین ہی نشان حیدر کرار کی جیست قوم اعدا کو اپنی غلبہ کا بھر و سائتا البیت کو اسیر فتح میں جان ہی
 سبط قبول پر غلظہ جان محمد و محمدی شیل باور کہ وجہ صدرہ آئینہ پرتا ہی ہر آدمی فی اختیار ہائے اوٹھاں کر
 علی اکبر کی حیات اور بقا کا باعث وجود و مدار تہا ہر گاہ وہ دنیا سے ناکام کر دی تو خاندان احمد خاندان
 عباس پر امام حسین علیہ السلام حق پرستی و شہادت زاری میں ہی برادر قوت کمرش کی ہر رفت کی
 فرما کی جان کو حق سر وی کما انہزمرا اصحاب رسول اللہ فی غزوۃ احد و فسلوا
 یصدون علی الجبال روایت کی ہی جب غزوہ اُردین صحابہ رسول فی شکست کہاں تہاں
 چڑھئی و لان سرمدت امان جان بانی و کانت ہند قدا عطت و حشیما عہدا لکن
 قتلت محمد ا و علیا و حمزہ لا عطیتک کذا و کذا و کان و حشیما عبد الحسین
 بن مطہم جبرئیل ہند زو ابو سفیان فی دشتی فلام تہب الخیر فی حقہ کہ جوشی تہا لایکھا اگر توفی جہا
 علی یاخرہ علیہم السلام کی ایک ہی وجہ شہادت کو پہنچا لیا و آنا زو مال و دینی دل کو تیری خوشحال کر
 قتال و حشیما ما محمد فلا اقدر علیہ و اما علی و ائیتہ حذر اکبر لایاقتات
 فلا مطمع فیہ و اسنی جواب یا امام محمد و کی ماری پر قدرت نہیں پایا و علی کو سنی بہت ہوشیار کیا
 اونی جی مطلع اسید ہی کہ تہہ نہیں پڑا فکمن الجحرۃ قال و ائیتہ یہاذا الناس هذا فصر فی
 فوطاء علی حرفہ غیر شفق پس و علی کل جزہ کی و انویا و دشتی کہنا ہی او کو دیکھا دشمن کو تہہ
 خیال میں نہیں لاتی تہہ ناگاہ میری طرف ہی گذر پاؤں رنار میں او جی ایک شیب خشک بھریں گری
 حریفی فہر منہا و مرمیتہ فوقتہ فی حاضر تم و سحر جہہ من ہا تہہ فسقط
 مینی اپنا حربہ اوٹھا کی تو لا اورا کی طرف پھینکا کہ پہلوی شریف میں جا کی گھا و پشت سبار کی اپنا

[illegible]

ع. وایمان المصطفیٰ
وہابی بن ولنگامہ بالعرف و تنہی
صفحہ ۲۴ سطر ۲۱ کتاب عرفیہ کتاب
ع. ایضاً سطر ۲۱ عرفیہ کتاب
کتاب ایضاً سطر ۲۱ عرفیہ کتاب

المذهب وبقوله كما صحت القول عليه السلام وماه
 في ايضاً دليل على انه عليه السلام وماه
 الزمان ٣٠ وحقه القول عليه السلام وماه
 في العبد والبيان والرد على منكري الحق
 عاقل الايمان ما رواه محمد بن يعقوب
 الكليني عن علي بن ابي حمزة عن ابيه عن
 العباس بن القاسم عن ابن ابي عمير عن
 طاووس عن ابن ابي عمير عن ابن ابي عمير
 عن ابن ابي عمير عن ابن ابي عمير عن
 من الزنا وقد كانوا مجتمعين في المسجد
 الحرام وابوعبدالله جعفر بن محمد عليه السلام
 اذ ذاك فبقي الناس وفيهم من لم يسمع
 من المسائل فقال القوم لمن ابى العوام
 لاني تعجلت هذا الناس وفيهم من لم يسمع
 هذا هو الامير المؤمنين عليه السلام
 وهو علة من سائر الناس فقال يا ابا عبد الله
 نعم فقد مررت في الناس فقال يا ابا عبد الله
 جلد الله من ان شئت فقال يا ابا عبد الله
 هذا السيد وتلو دون هذا السيد
 هذا السيد وتلو دون هذا السيد
 وتلو دون هذا السيد وتلو دون هذا السيد
 في هذا وتلو دون هذا السيد
 نظر في هذا وتلو دون هذا السيد
 وابولباسه ونظامه فقال العوام
 ان من اكل الله واعى قلبه استيقن الحق
 فلم يشك به وسار الشيطان ولبيد
 يورثه مناهل الحكمة وهدايتهم
 به سلطة لفتنة طاعتهم في ايمانهم

بل سب كثرى جسدك ملاكي خناري كوغرت وحسرت من اوهايا تيزنيا ولايك في ناز بركي قرب من فنايا
 غراو نام صبا به اورغورلت بني باشم في رقت ونازي كي سوم وچوكم فاخته اورقان خاني سي واد كوي
 وي كجا انه قطع رأس العباس كان ملثمي في الاخرى كد كالا ومقصودك السيك كيز
 والاعضاء وجنته فوضوعة في الفلا فوس صافوس كس عباس على بركان تيزنيا
 ضرب غمدي شبايخ غنباري ثايزه اندر چر با بيان وحراد باز بهر ديار من پر گردي اور ديوين
 جلادگرد واز حاراه بين ثابدين بهي ضرب تلوار ويزه هي چو رنگ بوگور وكي هم ري رفرديا كوي
 كفن من بين ثار با كيني ترس نهمايا جنازه بي سدر قبرين نه چمايا سوم وچوكم كيا سورة فاتحه
 قصيدة نذرت اور كلام شنيع سنايا فظلم لولفه اس غس جگر كزي هوا حق بهما چا چا چا
 عرش به آب آه و فغا كجا اس من بيت جن وملك بوكي عزادار شينون بيان سانه ديار وجران كا
 بين سوك نشين حيدر روز بهر او پيتر تا همي هوايت حزن قصر خان كا دجاس بين بهان كرسيت
 بيان بهر تبه هي بانش خدايي مكان كا كا قطر هجا وچا شير كيو نكر ديكو تو ذاده تبه شير
 روان كا تاليف احاديث من ناظم كولا بهي الله ويسيري لقبه صدق بيان كا

ستروين مجلس فضائل بكاشهدات قاسم بن امام حسن عتيبي عليه الرحمة والثناء
 ن باحي روشن پنج قاسم قوسى بايا بهتره روز و نوبت سري بايا بهتيا رگاني كه هوني اورجا
 شميرى بين چو سري بايا س باحي طرح كرى نه ايك عالم اكسوس هي بهر كيا نه كيا
 ماتم اكسوس كيا جلد كذگري به دسنگي كه صاحبو چو چا محرم اكسوس ن باحي بهر بهر
 هزار رنگ عالم بدني ممكنين تاثير محرم بدني باقي هي بهي دعوي غوي شمير كيو نه كيا كيا
 بدني ن باحي فرز ندي كايه غراخانه هي بيا نوري كيا ساهه ثا نوري اي جي كو كيا چو

من اطلع فينا وواسي عاقل الله
 وهو الاخرى بالقي عام واعي
 وجميع اللفظة والجلال خلقه
 ال عفران من رضاء وطوبى
 فهو من رضاء وطوبى
 قضيته وزيادة وبعده قبله
 قضيته وزيادة وبعده قبله

سطر ۲۸۰ وجهه من في وجهه قال
 عبد الله ولم يكن في واجبه وانما
 راصلة واحدا فقال الله عبد الله
 سطر ۲۸۱ سطر ۲۸۲ سطر ۲۸۳ سطر ۲۸۴ سطر ۲۸۵ سطر ۲۸۶ سطر ۲۸۷ سطر ۲۸۸ سطر ۲۸۹ سطر ۲۹۰ سطر ۲۹۱ سطر ۲۹۲ سطر ۲۹۳ سطر ۲۹۴ سطر ۲۹۵ سطر ۲۹۶ سطر ۲۹۷ سطر ۲۹۸ سطر ۲۹۹ سطر ۳۰۰

بن علي قال ما من عبد قطرت عيناؤه قينا فطره أو دمعت عيناؤه قينا
 دمعته إلا بقاءه الله بها في الجنة جنتا عمل إبراهيم في ربيع بن نضر أوسى بن باب
 رواية في كرسيد الشهدا حين بن علي عليهما السلام في عبارات سني وما جاز منه ذلك
 بهاري في قطره الشك في يارس كما في ايضهم الجليلت بر جاري ربي او كواشف آمريده مكرري
 جنت بن قدم سرور هري قال احمد بن يحيى الا ذم في رواية الحسين بن علي في الكنا
 فقلت حدثني تحول بن ابراهيم عن ابي جعفر بن النضر عن ابيه عنك انك
 قلت احمد بن يحيى اذ ذم في ابي ابيك شب امام حين عليهما السلام كواشف بين وكما عرض في
 عمل ابن ابراهيم في ربيع اوسى بن بابي زباني انما ارشاد ما من عبد قطرت عيناؤه
 الى اخر الحديث قال نعم قلت سقط الا سناد بيني وبينك حضرت في اورياه تولى
 بهاري بن جولا شكري خاوريان بن شير زامل عن ابي عماره المتشدد قال ما ذكر
 الحسين بن علي عند ابي عبد الله في يوم قط وكي الله عبد الله في ذلك
 اليوم الى الليل ابي عثمان في رواية في جوا اوسى بن مدام به جاست وكبي في جوا ما
 روبرو نام امام حين عليهما السلام في نهين ايا كبريه او سدن شب كك كبريه في جوا ما
 وكان ابو عبد الله يقول الحسين عكره كل مؤمن بهيشه ابو عبد الله في ابي قال
 كرسيد الشهدا بعثت رقت بن هرون كابل في فسن عن ابن محبوب عن العلاء بن رزق
 ابي جعفر قال كان علي بن الحسين يقول ايا مؤمن دمعت عيناؤه لقتل
 الحسين بن علي دمعته حشر تسيل على عظه ابن محبوب او علا في محمد بن ابي جعفر
 كحكايت في كل بن الحسين عليه السلام فراني في مع رقت في هرون في كبريه في شهادت امام
 حين بن ابراهيم في اوكلي محييت ودهير شك سارون بريلي بقاءه الله بها في الجنة

سطر ۲۹۰ سطر ۲۹۱ سطر ۲۹۲ سطر ۲۹۳ سطر ۲۹۴ سطر ۲۹۵ سطر ۲۹۶ سطر ۲۹۷ سطر ۲۹۸ سطر ۲۹۹ سطر ۳۰۰

سطر ۳۰۱ سطر ۳۰۲ سطر ۳۰۳ سطر ۳۰۴ سطر ۳۰۵ سطر ۳۰۶ سطر ۳۰۷ سطر ۳۰۸ سطر ۳۰۹ سطر ۳۱۰ سطر ۳۱۱ سطر ۳۱۲ سطر ۳۱۳ سطر ۳۱۴ سطر ۳۱۵ سطر ۳۱۶ سطر ۳۱۷ سطر ۳۱۸ سطر ۳۱۹ سطر ۳۲۰

سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 نقل المصنف نقل المصنف نقل المصنف
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵
 سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵

چهارمین یومین را درین فی جلا نیکو الگ گاهی جو خبر باس و زیور و سامانی بانی لوئی رحمتی
 حرم بن عترت طاهره من نه کنی اید و تکلیف هارای شین جی بیان می آن یوم المومنین
 اقوج جومنا واسبل دموعنا و اذل عزیزنا بارض کریم و بلاه و اکوشتنا
 الکرب و البلاء الی یوم الانقضاء تحقیق که روز شهادت امام حسین علیه السلام کی یا
 روایه که یکنهین چراغی اوسن صیبت کی یادی تنی سیر شک بهای جو خسارون پراش
 یغیز و نکواض کر بلا بین دل کی یار و رخصت رک بلا و کرب و اندوه کا ورنه دیا فصلی که
 الحسین فلیس الیا کون فان البکا علیک و خط الدنوب العظام من جانی
 از باب رقت مثل روز شهادت پر امام حسین کی زاری کرین اسپانی که او نه بکار می نماهون کی پر
 کر تابی جی شکر و الهی کلین ثم قال کان ابی اذا دخل شهر المحرم لایری فصاحا
 و کانت الکتابه تلک علیک حتی میضی منه عشره ایا مره امام رضا علیه السلام
 بهاییری و الکریم ماهرم آمد تو کوئی بنسائین و یما حزن و الم او نه علیه که نمایان کس ج
 عشره عرگه زاده فاذا کان یوم العاشر کان ذلک الیوم یوم مصیبتهم و حزنهم
 و بکائهم و یقول هو الیوم الذی فی قتل فیه السین پس جب یوم عاشورا طاهر و نور
 دن صیبت و غم و رفت سی او کی بهوش کهوتا فراتی ایسی ہی روز جانسوز من سینه شهادت
 قبل امام حسین اقراسی مانتاجن و من بری من لی ما یجلیون عن علی عن ابيه عن ابی
 بن شعیب قال دخلت علی الزضا فی اول یوم من المحرم تراب مال بین ما یجلیون
 اور علی اور اوسنی ابی باسے روایت کی ریان ابن شعیب بهما جی پہلی تاریخ محرم کو امام رضا علیه
 السلام کی زیارت علی فقال لی یا بن شعیب اصاغر انت قلت لا خیر فی یومنا یا
 اجل من صاغر یوم یعنی نکا یکبار روز بهین کها فقال ان هذا الیوم هو الیوم الذی

سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵
 سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵
 سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵

سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵
 سطر ۲۱۲ باقی ۱۳۶ سطر ۸
 سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵ سطر ۱۶۵

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ يَكْفُرُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ
أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا

تَقْوَىٰ
صَاحِبِهِ وَالْوَلَدِ وَ
عَنِ الْعَدَدِ وَالْعَدَدِ
لَا

وَقَالَ سَمْعُونُ ابْنُ يُونَانَ
صَفِيَّةٌ وَأَرْثَقَةٌ
وَأَعْيُنٌ

شعاع من شعاع الفلك

ستیزمیں مجلس فضائل اراکین و آلام شہادت قاسم بن حسن علیہ السلام

[illegible]

جلالته وصحته
وكله في كل شيء جلسته
من اعلامه وذكرا لا يدرى
واظلم الباطل بما ارحمن
عن تناسلها وفضل الله على عباده
وتبعه المصطفى صلى الله عليه وسلم
وافضل الاولين والاخرين
الناصح اليه يان الله الساجد
الشيخ والدي محمد بن عبد الله
للمؤمنين يسرى
دين ودين النصيب على سائر الدين
والاخر الذين يشعرون العود يوم المآل
يا باقرهم ولا يهز الصراط الامور ادهم
ثم المودة الواسع من مقدمهم ومن
تأخر عنهم دين ومن ارحمهم ومن
كنايس حيلة وكسيفه من ذكرا
بني ومن خلف عنهم الحق من ذكرا
الرسول صلى الله عليه وآله وسلم خاصة
الدين من الله

وَالشَّامُ وَبَعْدَ ذَلِكَ أَمْرُ الْعَالَمِ
وَقَدْ شِيتَ الرِّبَاخُ بِعَوْدَتِ بَنِيهَا
السَّلَامُ سَلَامًا مَرَدَّدًا وَاسْتَبْرَأَ لِعَالَمٍ
الَّذِي فِي عِلْمِهِ عِلْمٌ أَفْضَلُ الصَّلَوةِ
وَالشَّامُ وَبَعْدَ ذَلِكَ أَمْرُ الْعَالَمِ
وَقَدْ شِيتَ الرِّبَاخُ بِعَوْدَتِ بَنِيهَا
السَّلَامُ سَلَامًا مَرَدَّدًا وَاسْتَبْرَأَ لِعَالَمٍ
الَّذِي فِي عِلْمِهِ عِلْمٌ أَفْضَلُ الصَّلَوةِ

[illegible][illegible]

[illegible]

الرحمہ اللہ فی امانتہ الیٰہیۃ عشر
 ولا یأمر بالتبانی عشر وکل منہا
 تین من ابوابہا وفضلہ منہا
 من مکتوب العلم وحقن الدم مقصود
 عند الجمهور وان من اول الامور علیہا
 علی اجل یقتدیہا والمأمول لئلا
 العوام علی اکل مقتدیہا ان یغادر
 من التروی العالم اعلیٰ ان یغادر
 علی هذه الکریم البیتہ وسیل علی ہذا
 العقیدۃ النبیلۃ جلیح القبول لئلا التکلیف
 الخاص بذات خاتۃ المرام ونبایۃ السؤل
 فاما الخیر بآؤۃ جلیح الی قلوب المؤمنین
 واکرمیات صبت علی اذان العارفین
 سجانۃ القویۃ السداد المملو الی الرشایع
 فوکلت والیہ انیب الی الاول فی الدنیا
 علیہ والہ وصحبہ وولادہ وفضلہ

خلیف عشق فی محفل سعادت میں مذاوی اور باوی موت کی ہمسر کو قدم خواہنگاری بڑائی کی
 تخلص کی سرگرمی کتاب البحار عن نقیۃ الکلیۃ وحرر قاسم بن الحسن علیہ
 السلام وھو طفل صغیر لم یبلغ العلم ناگاہ قاسم بن الحسن علیہ السلام غلبت یاری کو
 غم گرامی کی زینت استجاری کا سحر ہمسک درمکن تاباں آیا بیکل فاق کی ہوا بہرین
 حضور ہوا ہندوین پر شہانہ جلوہ دکھایا خطبہ رفت سی طلب عروس شہادت بن ہندوین
 دینا کا پتہ بنیہن عقد جان کا سقوط کیا ہر چند وہ لڑکا تھا کہ کرب و ملاہین دولہا بنا ابھی نہ ہو
 نہیں پہنچا تھا وہ حبیبیت پدر بزرگوار کی تعویذ کو بازوی آرزوی کھولا عقد دل تکی سی عقد
 موت پر زبان حال میں بولہ ای تم نادار آل عبا کی غمخوار آج بزم استخوان میں ساری فراقی
 فطنتہ اعلیٰ کی شادی مرگ ہوئی بنیہن جانبہستی اوتار کی جیسی بیاہ کی مافی سیریز عرفانہ
 سوئی ہیں ای بابا کی تیر پر واپ سیری سر پر بجای والدہ نادارین چاہتا ہوں کتاب اس کا
 کیرہ واپس آئے تھی قیال سی بھی ہی ہیکل کر کرین آرشیں جہادی شہید وکی برات میں نوشاہ کا
 خلعت رضا کی فرش عزت پر تھک شادی بنیہن شہائی بیکر توقیر صغر من کو جلیبہ قربا میں بڑائی
 ناسیم جان بازی میں سیری مان باب کی ارمان فی تکلین و صلیت عروس شہادت قلم کرم
 ہی شادمان بکسین فکلتا انظر الحسن علیہ السلام لکی قد بن تراختہ نقیۃ ہر گاہ
 بی سپاہ اوگر قنار زغہ اشک وادھی وہ نادار ملا فی ہوا حضرت کو فسد طلق اور جوش
 یاری ضبط و قرار باقی نہ ہوا بیکہ شاد مردانگی پونی فی سوار وکی پری سی کھڑا کھلا ہی واکلی
 حضرت کی ماتہ میں بالا کہ میں تھو ارگائی کھڑی حضرت بنی اختیار و صفت شہادت پیکل
 اوکتو اپنی ہنسی سی گالیاں فروخت سی سکھاسنہ دیکھ کی پیشانی کو بوشہ دیار آسین غنائت
 گرد و غبار چھوہ نورانی کا پونچھا کتا دل داری فرما کی صورت پر اور زوی پر اپنا واپس خبر یاری

صلی اللہ علیہ والہ وصحبہ وولادہ وفضلہ
 اولیہم
 واولادہ واولادہ واولادہ
 بعض غزواتہ واولادہ واولادہ
 ابواب الباب الاول فی ذکر مشعل
 ومولده و ذکر اساتذہ و مدۃ جوتہ
 الفضل الاول فی ذکر مولدہ وفضلہ
 الی آدم علیہ السلام و ذکر اساتذہ و مدۃ
 جوتہ ووقت وفاتہ واولادہ واولادہ
 صلی اللہ علیہ والہ وعلیٰ آلہ وعلیٰ
 الشیخ السابع عشر من شہر ربیع الاول
 عام الفیل و فی رایتہ الامۃ وکل

یوم الاحدین شہر ربیع الاول
 بقول الیائین خلط من شہر ربیع
 الاول ومن قابل بقول اشتر لیل
 خلون منہ وذلک لاسابع فکلا
 اسنہ و شایستہ اشتر مضمن
 ملک کسر لے الوشیر و ان بن قباد

عليه السلام عليه السلام عليه السلام

وَأَمَّا سَيِّدَةُ الْمَدِينِ هَانِئَةُ أُمُّ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ
عَلِيَّةُ الْخَثَافِ وَأَمَّا الْبَيْتُومَةُ بِنْتُ قُصَيٍّ وَأَمَّا
عَلِيَّةُ بِنْتُ فَهْرٍ بِنْتُ مَالِكِ بْنِ النُّضَرِ وَهَوَّاشَةُ
بِنْتُ هِشَامِ بْنِ خُرَيْمٍ بِنْتُ مُدْرِكَةَ بِنْتُ الْيَاسِ بْنِ مِصْرَنَ
أُمُّ الْإِسْلَامِ

[illegible][illegible]

بن عبد الله بن محمد بن علي بن الحسين بن علي بن أبي طالب

بن اسمعيل بن اسحق بن ابراهيم
بن اسحاق بن اسحاق بن اسحاق
بن اسحاق بن اسحاق بن اسحاق

مولانا ابی حمید
 انصار الدین انہما مسفریج وکذا
 ۲۹۳
 ۱۰۸۰
 ۱۰۸۱
 ۱۰۸۲
 ۱۰۸۳
 ۱۰۸۴
 ۱۰۸۵
 ۱۰۸۶
 ۱۰۸۷
 ۱۰۸۸
 ۱۰۸۹
 ۱۰۹۰
 ۱۰۹۱
 ۱۰۹۲
 ۱۰۹۳
 ۱۰۹۴
 ۱۰۹۵
 ۱۰۹۶
 ۱۰۹۷
 ۱۰۹۸
 ۱۰۹۹
 ۱۱۰۰
 ۱۱۰۱
 ۱۱۰۲
 ۱۱۰۳
 ۱۱۰۴
 ۱۱۰۵
 ۱۱۰۶
 ۱۱۰۷
 ۱۱۰۸
 ۱۱۰۹
 ۱۱۱۰
 ۱۱۱۱
 ۱۱۱۲
 ۱۱۱۳
 ۱۱۱۴
 ۱۱۱۵
 ۱۱۱۶
 ۱۱۱۷
 ۱۱۱۸
 ۱۱۱۹
 ۱۱۲۰
 ۱۱۲۱
 ۱۱۲۲
 ۱۱۲۳
 ۱۱۲۴
 ۱۱۲۵
 ۱۱۲۶
 ۱۱۲۷
 ۱۱۲۸
 ۱۱۲۹
 ۱۱۳۰
 ۱۱۳۱
 ۱۱۳۲
 ۱۱۳۳
 ۱۱۳۴
 ۱۱۳۵
 ۱۱۳۶
 ۱۱۳۷
 ۱۱۳۸
 ۱۱۳۹
 ۱۱۴۰
 ۱۱۴۱
 ۱۱۴۲
 ۱۱۴۳
 ۱۱۴۴
 ۱۱۴۵
 ۱۱۴۶
 ۱۱۴۷
 ۱۱۴۸
 ۱۱۴۹
 ۱۱۵۰
 ۱۱۵۱
 ۱۱۵۲
 ۱۱۵۳
 ۱۱۵۴
 ۱۱۵۵
 ۱۱۵۶
 ۱۱۵۷
 ۱۱۵۸
 ۱۱۵۹
 ۱۱۶۰
 ۱۱۶۱
 ۱۱۶۲
 ۱۱۶۳
 ۱۱۶۴
 ۱۱۶۵
 ۱۱۶۶
 ۱۱۶۷
 ۱۱۶۸
 ۱۱۶۹
 ۱۱۷۰
 ۱۱۷۱
 ۱۱۷۲
 ۱۱۷۳
 ۱۱۷۴
 ۱۱۷۵
 ۱۱۷۶
 ۱۱۷۷
 ۱۱۷۸
 ۱۱۷۹
 ۱۱۸۰
 ۱۱۸۱
 ۱۱۸۲
 ۱۱۸۳
 ۱۱۸۴
 ۱۱۸۵
 ۱۱۸۶
 ۱۱۸۷
 ۱۱۸۸
 ۱۱۸۹
 ۱۱۹۰
 ۱۱۹۱
 ۱۱۹۲
 ۱۱۹۳
 ۱۱۹۴
 ۱۱۹۵
 ۱۱۹۶
 ۱۱۹۷
 ۱۱۹۸
 ۱۱۹۹
 ۱۲۰۰
 ۱۲۰۱
 ۱۲۰۲
 ۱۲۰۳
 ۱۲۰۴
 ۱۲۰۵
 ۱۲۰۶
 ۱۲۰۷
 ۱۲۰۸
 ۱۲۰۹
 ۱۲۱۰
 ۱۲۱۱
 ۱۲۱۲
 ۱۲۱۳
 ۱۲۱۴
 ۱۲۱۵
 ۱۲۱۶
 ۱۲۱۷
 ۱۲۱۸
 ۱۲۱۹
 ۱۲۲۰
 ۱۲۲۱
 ۱۲۲۲
 ۱۲۲۳
 ۱۲۲۴
 ۱۲۲۵
 ۱۲۲۶
 ۱۲۲۷
 ۱۲۲۸
 ۱۲۲۹
 ۱۲۳۰
 ۱۲۳۱
 ۱۲۳۲
 ۱۲۳۳
 ۱۲۳۴
 ۱۲۳۵
 ۱۲۳۶
 ۱۲۳۷
 ۱۲۳۸
 ۱۲۳۹
 ۱۲۴۰
 ۱۲۴۱
 ۱۲۴۲
 ۱۲۴۳
 ۱۲۴۴
 ۱۲۴۵
 ۱۲۴۶
 ۱۲۴۷
 ۱۲۴۸
 ۱۲۴۹
 ۱۲۵۰
 ۱۲۵۱
 ۱۲۵۲
 ۱۲۵۳
 ۱۲۵۴
 ۱۲۵۵
 ۱۲۵۶
 ۱۲۵۷
 ۱۲۵۸
 ۱۲۵۹
 ۱۲۶۰
 ۱۲۶۱
 ۱۲۶۲
 ۱۲۶۳
 ۱۲۶۴
 ۱۲۶۵
 ۱۲۶۶
 ۱۲۶۷
 ۱۲۶۸
 ۱۲۶۹
 ۱۲۷۰
 ۱۲۷۱
 ۱۲۷۲
 ۱۲۷۳
 ۱۲۷۴
 ۱۲۷۵
 ۱۲۷۶
 ۱۲۷۷
 ۱۲۷۸
 ۱۲۷۹
 ۱۲۸۰
 ۱۲۸۱
 ۱۲۸۲
 ۱۲۸۳
 ۱۲۸۴
 ۱۲۸۵
 ۱۲۸۶
 ۱۲۸۷
 ۱۲۸۸
 ۱۲۸۹
 ۱۲۹۰
 ۱۲۹۱
 ۱۲۹۲
 ۱۲۹۳
 ۱۲۹۴
 ۱۲۹۵
 ۱۲۹۶
 ۱۲۹۷
 ۱۲۹۸
 ۱۲۹۹
 ۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱

في قوله الذين يتبعون الى
 الامم الذين يحذرون ملكا
 في التوراة والانجيل
 في قوله يا ايها التوراة
 والتفسير المبين في قوله
 في قوله الذين يتبعون الى
 الامم الذين يحذرون ملكا

من المجتهدين واختلعت اهل بيتنا واصحابنا
 في موضع فدية فقال الله تعالى لم يقض لي حق
 عليه السلام فقال الله تعالى لم يقض لي حق
 من المجتهدين واختلعت اهل بيتنا واصحابنا

سيزين مجلس شهادت قاسم بن الحسن عليه السلام

او من مصوم كمارني كوكيون جانا مي وا لله لو ضررني ما بسطت اليه يدي بخدا
 لولا اني لم اكن في زعمهم كاهن او في كل طرف وقع كاهن به نه او تعاون الم
 يكفينا هؤلاء الذين تراههم قد استوحشوه اياك في بين يدي به كه او ساو بوجها
 كبراي چارست چي چاراحت مين تلوار و تير و تيره كي گبر اياهي بدن ناتوان سي اوستايت
 ضيف عطش مين عش كزناهي قال والله لا فغان اوسي كه اخذكي سوگند مين جانا هون
 ارجي من كو خاگر انا هون فشك عليه يس اوس شفي في كهو را يا كمين گاهي دور كي
 حكه كيا فدا وني حتى ضرب راسه بالسيف كچه عرصه نگذري پايه ناك سر قاسم
 تلوار كا دار كا با فرقي فرق ساي شانزده پشاني تاك و كزني هواي من مانه پز ناكي كيني
 فو قبح كذا فريو سجه و ناداي يا عا كذا اذير كيني او سدم صدمه زخم كاري يزي نيز
 به كياه و غاري ستمه كي بل خاك مين گر ابي ضيف او اوسي سيد الشهدا كو بلا چا كاهي كلام
 انجام سنابا اي مولا سيري پاس ادا كو جلدی او مين تير فدا هوا دم و پين و ديلا و كها و سجا
 صدي مانه قاسم كان مين سرور دين كي بنجي طاقت ضبط او قرار و كوا باي نزي قال قبا
 الحسين عليه السلام كذا الضيق المصير امام حسين عليه السلام مثال بازي تير واد خسين
 بهي ووري جب كه بالين بر صيد گران غرنها كي وارد هوي چار طرف و شمنون كانر غار و
 بايا از حمام سوار و پايه كا امام زاده كيه سيري نظا يا فضل الضعوف و شك مشك
 الليث العرب شمشير اشبابي اعدا كي صفو نكو تو و ياد اوس لشكر و باه پراست شمشير
 حكه كيه تلوار كي حروار مين سكر و ن سكر و كني تاك لشكر شور و پشت كي پانو بهي نيز ساي
 جان قاسم پري تي جاك نزيك سي و كجا براد زاي كا قاتل فحج كزني اراي مين تير
 فخر و عكر كا ناله بالسيف شاه بھر و بني قاتل حضرت قاسم برادر كو تنگ و كيه

الثاني في ذكر اياته عليه السلام اليه الكيات
 الثاني في ذكر اياته عليه السلام اليه الكيات

ما انظر قبل مبعثه ولاش ما طهر من ثياب
 فاما ما طهر قبل الدعوت والمبعث
 فمن ذلك ما استفاض في الحديث
 ثم رسول الله ص واله قليل لما وضعته
 رات نورا ضاعت له قصور الشام فقام
 من انا انيت من حلت ببول الله
 فقبل لما انك قد حلت بسيد هذه
 فاذ وقع على الارض فقل ايتها الله اني
 من تير كل طاف فان اية ذلك ان

شهداء ان اسسنة
 انظر في هذه اهل السلام والاهل البيت واسم
 في القرن عهد قالت فمبينة بذلك
 وروى ابو جهمانة قال قبل يا رسول الله
 ما طهر بدو امرت قال دعوني ابراهيم
 و بشير عيسى عليه السلام و رات ابراهيم
 اخرج من انا و رات ابراهيم
 فمن ذلك ما ان الامام ابا عبد الله
 عهد اليه في غيابة عن اهل البيت
 الفرو عن ابيه و ذوات عليه ماده

من تير كل طاف فان اية ذلك ان

والله اني انزلت في ذلك
 اربعة عشر سورة و جعلت في ذلك
 فادس ولم يزل ذلك باليت
 جامع و عاصت بجزيرة و تير الوردان

الاصحاب "تؤدّوا عنكم" يا قذّصت
في بلادها فاجتهد

عن وزارة
الث واقعة وضمير عليه
مجله فاسترت في بل

کتابخانه راجہ ذاک واؤ
لاہور

و از بیست و هفتم و اخیر
ای محمد نادر و اوس فقال

کتابخانه آستان قدس
ایستاد و فیاض علی

المؤيد اناريت روي
رويه في الاصل فقال
يا مؤيد

11/12/1961

مفت محمد شفیع شاہ صاحب دت قاسم بن الحسن علیہ السلام

لکانی حضرت عمرؓ و آنترکشی کی صفائی ابن فارح خیرین دہلوی کا قتل عام ہیکہ فاطمہؓ
 المرقیہ اوسنی اپنی دست جنا اوٹھا کی دم شمشیر پر پڑی بدکار کی دونو ہاتھیں ہی قلم ہوئے مصلحتاً
 شتم نہجی جتنے عمر سعدؓ زوی استغاثہ میں چلا یا پاشی لشکر کو حمایت میں مدد کی دلائی کہ اے
 شتم کی طرف داری کو آئین امام حسین علیہ السلام کی قبر میں پھرتا ہوں و حملت خیل اہل الکوفة
 لیسے تفتد واعمر من المستین پایہ اور سوا پر شرار کو فہ چار جانب سے ٹوٹ پڑی کہ لاکھ
 ذوالفقار ہی ہر کو پہاڑی وہ ملعون تو حال زبون ہی ما گیا جنگ غلو بہ کا جنگ گناہ برادر
 حضرت ناچار اون کھنڈس چھا کر فی لگی بچھم عام میں کر پوش سرور ہی وہ ہر گلی کا
 بعدد ویرھا وجر جتنے خوف و ہار و کشتہ کشتے مات العللہ و مصیبتا و اول
 کفاسم ہوا دس میدان دار و گریں ہی پوش پڑی ہی آمد رفت سیاہ ظلم سی پال ہی ہوئی سیبتہ
 کھڑو کی پانوں فی سرورینہ روند ڈالاکو فی حضور اوس زخمی بدن کا نہا جو پال ہوا تکیاں
 جہیم صد پاش پر ہمدات کدو کا کہ حالت جان کنی اور سکرانہ موت میں پڑی لگی خال کجالت
 العیہ قاربا المستین فاقم علی سراسر العللہ و هو یفحص یجلیہ راوی کہتا
 ہر گاہ سیاہ و سیاہ کا غول ہٹا کہ دو غبار صحر کا اندھیرا فوج و ہوا میں گھبرا کر شکر کیا نظر غور سے
 یہ باجوہ کیا اعضا و اجسم فاسم ٹکڑی ٹکڑی علی ریت پر سانس پڑی ہیں امام حسین علیہ السلام
 اوکی سرورانی باجہیم کیان کھڑی ہیں حضرت ماہ ملکیت خاک و خون میں ہی پوٹا کہ ہی
 بدنگی نعل میں ہی پوٹا ہی آنسو میں فرق سارک کا ہوا ہی چھری پر مڑوئی چہاں نہ کا گردن کا
 ڈالایا وہ صغیر زمین پر ایڑیاں رکنا ہی غش میں پکیاں لگی دم توڑنا ہی قتلہ و یقول
 المستین یخروا علی سحائب ان تدھوہ فلا یجیبک اویجیبک ولا یجیبک
 اویجیبک فلا یفنیہ عنک امام حسین علیہ السلام فی جبہ یہاں پر اتخلل دیکھا اس کے

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

بندها ششم من ابيه من رجاله قال كانا
 يهودي فقال له يوسف فلما راى النجم
 تعذبت في تحريكه ليله فليكن الله
 عليه السلام ما كانا نريد كتماننا داوود لما كانا نريد
 من حيث النسيانين وحبوا عن السلام
 اصبح جازي الى نادي قوش فقال هل اقله
 فيكم الالهة يقولون قالوا قد قلنا لعلنا
 ارب في هذه الالهة قال فاقضوه قلوبكم
 الى باب امنه فقالوا لها انجي اتيك فاجبه
 في قاعة فطر اليهودي في حبيبه وكشف
 عن كعبه ولبس ثامنه سودا بين كعبه
 واما استديارت فلما نظر اليه اليهودي
 ونظر الى اسف من غيبته عليه فغضب منه
 قوش وضعا واسنه فقال اتصاكون من
 قوش هذا انبي السيف ليعتريكم وذهبت
 من لباسي الخ لا ياد قوش في الناس
 من القوسه قال مكتوب في التوراه في
 البنيه عليه الله عليه والاه من ولد ابراهيم
 وصفيه يهده الامام الاشرع عجل
 سمعتموني فانه براحت او لا اضرمت
 اوتو بخودم وشيتم عوسورنم يركون
 تاتير لقو ذكوله وقضون امدوس
 شيلك صلاوة وبادرك خيه وانتم
 وكثرت حذره بولاده اسمعتموني
 اشين ونصحتن في الصايب ساقون
 عشره لكان من خيرا واهليه قوا كتمان
 القدر ومن قلات ما اشره الشكره

صبيت برجال ملال اور ايتال بين كهيا ايمان جهان ابي بر حشرت وار مان افكوس تری تو جو
 صدیفت یث شنه دانی بخه اقم چهر شاق اون ما گوار بی که تو اپنی سجا کو جایت بین بلای اور وه انداز
 پاس نہائی اور اگر تیری حکم میں قدم نہ پائی تو شہر ایداسی نہ بجای ہر گاہ پناہ دی امانت کری
 تو کچھ نفع پہنچا نہ سکی بعد القوم قاتلک دای او پر اوس قوم کی جن پر عروں فی بھی مارا
 غرقہ چھڑا سب ہوں وہ بی ابرو کہ جس کو تیری ہون نہ لایا ہی راوی کہتا ہی میں فکر میں جی ان سب
 کہ امام میں علیہ السلام اب کیا کر گئی جنازہ برادر زادی کو دیکھوں کہاں اچانک کی تو کھٹکھٹا مگا
 انظر الى بر حلی العلاء فخطان فی الارض وقد وضع صدقہ صدقہ علی صدقہ
 ناگاہ بینی دیکھا سید الشہد اکھویری اور ترکی خم ہوئی اوس لاش صد پاش کو ہزار ماش ہی او کھا
 زمین پر پڑی دو نو ہاتھوں سر وید نہ فاسم کو اپنی پاتھی لگائی ہی ہزار شکل تہا جنازہ او کھا
 گردن او سپر بجائی ہی واللہ عجیب خوب یاد ہی کہ قاسم کی دو نوں پانوں زمین پر چغٹی جاتی تہا
 ہوئی نظری انخم سرون ہی کرتی نظر اتی ہی فعلت فی نفسی ما یصنع فجاء حشر الفاء بین
 القتلی من اهل بیتہ میں اپنی دل میں سوچا کہ شاہین اب کیا کرے اور یہ جنازہ جس میں
 السلام کہاں بیجا کی مظلوم کربلائی جانب خیمہ گاہ و حرم محترم قدم نہ پایا متسل شہدین حرمہ
 ناک پر لایا تو قال اللہم انصہم حکدا و اقلہم بکدا ولا تعادہم منہم احدا
 ولا تعزہم لہم انک اچھر فرمایا خداوند اچاری غریبی او مظلومی پر گناہ کران نہ سنا کہ
 اپنی قہر سی تباہ کر اس گروہ جنازہ مار کو تیغ انعام سی مارنا چھڑا جس کو شہداء و شہداء و شہداء
 انکی طرف ہر گز نہ بچھا دنیا و آخرت میں کہی اور شکل زندیاں سبجا یا سبھی عذوبت صبرا
 یا اھلبیتنی لاسر انہم ہوا ان بعد ہذا الیوم انہا پس جانب اجساد بارہ بارہ
 ہوئی فرزندان و برادران غزائی خطاب سبھی ہا کی شہکان غم و الم ای میری البیتہ بتلای جو

انہ قوا فی کتاب اجمالی الدین و ذکر الشیخ ابو جعفر
 ما سیر فی کتاب اجمالی الدین و ذکر الشیخ ابو جعفر
 ابی امامہ اللہ انہم اللہ فی الامور
 صدقوا البیتہ لانی صاحب البیت
 المنصوح و التاج و فی العالمہ
 والنسب و الخلق و فی البیت

ختم سیدہ تہامہ فیسی الخیر ذلک
 علیہ السلام کہ فی کتاب احوال الدین کہ
 ذلک حدیث نبی الملائک و قولہ سنہ
 مع صدہ بصرہ کہ شی کہول ہمارہ مذکور
 و انحد قوم من الہین فانہم مع الہود شریک
 انصار و انا خرج فہم الامون و التورج
 ذلک بقول شیعی شہدت علی احمد
 رسول اللہ بار فی النسم فاقولہ عمری
 رسول اللہ و انبر عم و کنت
 اکنت و ذکا و انبر عم و کنت
 استقیم کانت خوف و غم و من ذلک
 مارواہ ابصر باسنارہ من مکرہ عن ابن عباس
 قال کان یوضئ لعبد المطلب و ان یجلس
 قال کان یجلس طایۃ الجلا و کان یجلس
 الکعبۃ لا یجلس عبد المطلب کان رسول اللہ
 علیہ السلام یخرج عبد المطلب و یجلس فی
 علیہ السلام طایۃ و لا یخرج و یجلس فی
 یجلس علی الفرائض فیظن ذلک العمامۃ و یخرج
 لیسوقہ فیقول لعم عبد المطلب اذ ان ذلک
 عنہ تنود الناس ثم یجلس فیجلس معہ
 و یخرج ظہرہ و یقبلہ و یقول ما رایت فک
 طالب و ذلک ان ابا طالب و یقول ما رایت فک
 لعم و اجد فیقول یا ابا طالب ان ذلک العمامۃ
 انما اعطیانا ما حفظہ و استفسلت بہ فاند
 و عبد و کنہ کالام یوصل الیہ شیء یکرہ
 ثم یجہلہ علی منقہ فیظوفہ استبروا
 کان عبد المطلب قد علم انہ یکرمہ اللات
 والقرآن فلا یکرہ فیظوفہ علیہ فکرمہ اللات
 سنین ماتت امہ امینۃ بالاجرایہ
 و المذینۃ فیقول رسول اللہ صلی اللہ علیہ
 و السلام فانہ وار عبد المطلب لہ رزقہ
 و حفظا و کانت ہمدہ حالہ خیرا
 عبد المطلب الوفا و فیض الی ارباب
 بخارہ و مخلصہ و مخلصہ و مخلصہ
 غفر الیہ الموت فصار سکر و یقوت

خود بزرگ فرمائید و فغان می جان کہوتی تہی نظم لمولفہ کہرام ہوا غمہ بین شہید کی اوسم
 جب مادہ قاسم کی کیا بیٹھی کا ماتم روتی تہی حم شاہ کی سہیٹ کی باہم تہی ارض و سماشوس
 فریاد سی برہم شاہ شہد الاش بہ دیوش کہڑی تہی عباس علی چاک گریبان کی تہی صد پاش جناہ
 جو رما و ہوپ میں عریان تہی کی زمین کرنی لگی نوہ کا سامان + خاموش ہو ناظر کہ نہیں تاب
 بیان کی + آتی ہی صد اعشش ہی ہی آہ و فغان کی

جلس سیدہ تہامہ فیسی الخیر ذلک
 علیہ السلام کہ فی کتاب احوال الدین کہ
 ذلک حدیث نبی الملائک و قولہ سنہ
 مع صدہ بصرہ کہ شی کہول ہمارہ مذکور
 و انحد قوم من الہین فانہم مع الہود شریک
 انصار و انا خرج فہم الامون و التورج
 ذلک بقول شیعی شہدت علی احمد
 رسول اللہ بار فی النسم فاقولہ عمری
 رسول اللہ و انبر عم و کنت
 اکنت و ذکا و انبر عم و کنت
 استقیم کانت خوف و غم و من ذلک
 مارواہ ابصر باسنارہ من مکرہ عن ابن عباس
 قال کان یوضئ لعبد المطلب و ان یجلس
 قال کان یجلس طایۃ الجلا و کان یجلس
 الکعبۃ لا یجلس عبد المطلب کان رسول اللہ
 علیہ السلام یخرج عبد المطلب و یجلس فی
 علیہ السلام طایۃ و لا یخرج و یجلس فی
 یجلس علی الفرائض فیظن ذلک العمامۃ و یخرج
 لیسوقہ فیقول لعم عبد المطلب اذ ان ذلک
 عنہ تنود الناس ثم یجلس فیجلس معہ
 و یخرج ظہرہ و یقبلہ و یقول ما رایت فک
 طالب و ذلک ان ابا طالب و یقول ما رایت فک
 لعم و اجد فیقول یا ابا طالب ان ذلک العمامۃ
 انما اعطیانا ما حفظہ و استفسلت بہ فاند
 و عبد و کنہ کالام یوصل الیہ شیء یکرہ
 ثم یجہلہ علی منقہ فیظوفہ استبروا
 کان عبد المطلب قد علم انہ یکرمہ اللات
 والقرآن فلا یکرہ فیظوفہ علیہ فکرمہ اللات
 سنین ماتت امہ امینۃ بالاجرایہ
 و المذینۃ فیقول رسول اللہ صلی اللہ علیہ
 و السلام فانہ وار عبد المطلب لہ رزقہ
 و حفظا و کانت ہمدہ حالہ خیرا
 عبد المطلب الوفا و فیض الی ارباب
 بخارہ و مخلصہ و مخلصہ و مخلصہ
 غفر الیہ الموت فصار سکر و یقوت

جلس سیدہ تہامہ فیسی الخیر ذلک
 علیہ السلام کہ فی کتاب احوال الدین کہ
 ذلک حدیث نبی الملائک و قولہ سنہ
 مع صدہ بصرہ کہ شی کہول ہمارہ مذکور
 و انحد قوم من الہین فانہم مع الہود شریک
 انصار و انا خرج فہم الامون و التورج
 ذلک بقول شیعی شہدت علی احمد
 رسول اللہ بار فی النسم فاقولہ عمری
 رسول اللہ و انبر عم و کنت
 اکنت و ذکا و انبر عم و کنت
 استقیم کانت خوف و غم و من ذلک
 مارواہ ابصر باسنارہ من مکرہ عن ابن عباس
 قال کان یوضئ لعبد المطلب و ان یجلس
 قال کان یجلس طایۃ الجلا و کان یجلس
 الکعبۃ لا یجلس عبد المطلب کان رسول اللہ
 علیہ السلام یخرج عبد المطلب و یجلس فی
 علیہ السلام طایۃ و لا یخرج و یجلس فی
 یجلس علی الفرائض فیظن ذلک العمامۃ و یخرج
 لیسوقہ فیقول لعم عبد المطلب اذ ان ذلک
 عنہ تنود الناس ثم یجلس فیجلس معہ
 و یخرج ظہرہ و یقبلہ و یقول ما رایت فک
 طالب و ذلک ان ابا طالب و یقول ما رایت فک
 لعم و اجد فیقول یا ابا طالب ان ذلک العمامۃ
 انما اعطیانا ما حفظہ و استفسلت بہ فاند
 و عبد و کنہ کالام یوصل الیہ شیء یکرہ
 ثم یجہلہ علی منقہ فیظوفہ استبروا
 کان عبد المطلب قد علم انہ یکرمہ اللات
 والقرآن فلا یکرہ فیظوفہ علیہ فکرمہ اللات
 سنین ماتت امہ امینۃ بالاجرایہ
 و المذینۃ فیقول رسول اللہ صلی اللہ علیہ
 و السلام فانہ وار عبد المطلب لہ رزقہ
 و حفظا و کانت ہمدہ حالہ خیرا
 عبد المطلب الوفا و فیض الی ارباب
 بخارہ و مخلصہ و مخلصہ و مخلصہ
 غفر الیہ الموت فصار سکر و یقوت

[illegible]

دون غمها فخره
 الحق وقبيل الوفا للناس
 لو هلك كانت له الملك قدس وبرها
 المطلب مثلت ايها الملك قدس وبرها
 هو ملك اهل الوبر زمر بعد من فقال
 اذا ولد بها منه غلام بين كنفه ثمانية
 كانت له الامامة ولكم بالزمام الى يوم
 القية فقال له عبد المطلب اتيت
 لعلك انت تجبر آت مثله واقاموا
 ٥٠٣
 من هذا ائمة الذين يولد فيه اوقد
 ولد فيه له محمد يموت ابوه في اوقد
 جده معه وقد ولد سرا والله باعته
 بهما را وجعل له من الضار ابراهيم
 ويدل بهم احد اديهم من الناس من
 ويسمى فتح بهم كريم الاسم يسكنه زمانا
 ويخلف النيران ويسبب الرحمن وينور
 الشيطان فهاهنا فضل وحكمة هذا
 يا ويا له من فضل وحكمة هذا
 ويسبب الى فضل وحكمة هذا

عز حبيبك وولادك انت وولادك
 خيال الله سادى يا خيال
 او فحول بعض الامهات قد اقول
 زين والبيت ذى الجبجى المزارع
 على النصب لك يا عميد المطالب
 لجوده غير الكذب على خال فرحيد
 المطالب ما سجدت فقال اهل الفرح

[illegible]

اصحاب
فما تاريت في قول ان يقول
عبد الطالب كسر ما يقول يا مفسر
لا يخطئ رجل منكم بخبر عظيم المات
وان اكثر فانه لا تفادوا كن يخطبا
يقول ولعقب من بعدى ذكر فغن
وشر فاذا قيل و ما هو قال شئت
ما قول ول بعد حى وقا
هذا الحديث الشيخ ابو بكر الحارثي
وسيد

المسجد البهمنی فی کتاب دلائل النبوة
 طبرقی ومن ذلک حدیث جبریل
 فقد اورد محمد بن اسحق بن یزید قال ان
 الاطالب خرج فی سربا الی الشام فاحمد
 فاما تها الر حیل واهم السیرت له عمل
 الله علیه و آله فاحمد بن سالم فاحمد
 وقال یاعمل من تکتلی لابی وکلام
 فرق له ابو طالب مرضی البعنه فقال له
 لا خرج من من ولا یافرقه ولا الفارقه
 ابدا یخرج وهو یبقه فلما نزل الی کرب
 بصومته یبصر من مرض الشام و یما
 فقال له جبریل صومعه وکان اطالم
 یبصر وکان کثیرا ما یبصر وکان کثیرا
 لا یبصر وکان بعض لحم فلما نزل الی کرب
 قویا من صومته صنع لهم طعاما وکان
 فلما یبصر عنده شیء و هو فی صومته فی
 الارب من ان یبصر وکانه یبصر
 ۵۰۵
 و تهمی اخضار الشجر علی مرابهم
 صلی الله علیه و آله حتی استقل فقاموا
 رای ذلک فخرجوا من صومته وکان
 او ذلک الطعام فوضع ثم ارسل الیهم
 فقال انی صنعتکم طعاما یا مشرقي
 وانی احب ان تفضوا واکلم منصرفکم
 وخرج وعبدکم فقالوا له منصرفکم
 بیرون لک الیوم انما غلبت فخرج
 هذا فامض و قد کانت کثیرا فاما
 شاک الیوم فقال له یبصر و قد
 قد کان ما نقول وکانکم صیفت و
 اسبیت ان کرماکم وارضعکم ولما
 تاكلون منه فاکرموا الله علیه
 وتختلف رسول الله علیه
 والله من بین القوم لیس له
 فی حال القوم تحت الشجر
 فلما رای یبصر القوم لم یجروا
 فی حال القوم لم یجروا

وَسَيِّدُ شَبَابِ أَهْلِ الْبَيْتِ مِنَ الْخَلْقِ أَجْمَعِينَ وَأَكْبُوهُ أَكْبَلُ مِنْهُ وَحَيُّوْنِي جَانِ
 كَرِهَ سَيِّدُ الشُّهَدَاءِ أَوَّلِينَ وَأَخْرَجَنِي أَوَّلِينَ جَمْعَيْنِ بَيْنِي وَبَيْنَ حَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ وَالدَّوْنِيِّ بَنِي أَوَّلِ
 أَفْضَلُ بَيْنَ عَرَبٍ شَرَفِي دُنْيَا وَأَخْرَجَنِي شَرَفِي دُنْيَا وَأَكْبُوهُ السَّلَامُ وَبَيَّرَهُ بِأَنَّهُ رَأْيُهُ أَفْضَلُ
 وَمَنَّا وَوَلِيَانِي وَحَبِيبِي وَشَهِيدِي عَلَى خَلْقِي وَسُكُوتِي سَلَامٌ وَبَيَّامُ الْإِنْعَامِ خَاسِرٌ
 بِحَقِّهِ كَرِهَ عِلْمِي دَارِي عِلْمِي فَظَرَفْتُ دُنْيَا بِي بِشَارَتِ دَوْدَ وَحَازَنِي عَلِيٌّ وَخُجَّيْتِي
 عَلَى أَهْلِ السَّمَاوَاتِ وَأَهْلِ الْأَرْضِينَ وَالْثَقَلَيْنِ لِيَنَّ وَالْأَنْبِيَاءُ مَعِي عَلَى كَائِنٍ كَائِنٍ
 أَنَسَ مِنْ خَائِنٍ هِيَ إِسْرَائِيلُ أَسْمَانُ وَدِينِي كِي حَبَّتْ ظَاهِرِي وَبَاطِنِي هِيَ بَيَانُ أَنَّ الْعِلْمَ لَا عَلَى أَيِّ
 رَسُولِهِ جَبْرَيْلُ أَوْ يَكُونُ الذَّنْبُ كَهَيْئَةِ مَنْ حَاطَ الظُّهُورَ الْمَيْلِيَّ وَحَسَنَ الصُّورَةَ كَمَا
 عَنْ طُحُورِي صِفَاتٍ كَمَالِهِ شَالِي وَوَضَعِي الْيَدَ كَهَيْئَةِ عَنْ إِفَاصَةِ الرَّحْمَةِ وَرَوِي
 عَنْ بَعْضِ الثَّقَاتِ الْأَخْيَارِ أَنَّ الْحَسَنَ وَالْحُسَيْنَ دَخَلَا يَوْمَ عَشِيرَةِ إِلَى الْجَنَّةِ جَدَّيَا
 مَرَّسُولِي اللَّهُ صَبَاغَانِ عُلْمُ صَدَقِ دَانِي ضَامِنٍ وَرَكَزَانِ جَانَهُ بَيَانِي بَيْنَ سَتِينِ بَابِي ضَمْنِي كِي
 طَارَ الْبَيْتُ بِي بَعْضِي نَفَاةِ اخْيَارِي لَانِي فَخَرْتُ رَوَايَتِي كَوْنِي تَرَاثِمِي بُوْلُونِي كَا لُونِي وَكَمَا فِي بِي
 كَرَايَتِي دَفْعَتَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ كَوْنِي شَرَفِي نَازِيْنِي جَبْرِي كَوْنِي عِيَادِي أَوْ شَارَ نَزْدِي بِي بِي وَشَرَفِي
 بَيْنِي نَبَايَا تَعَالَايَا حَبَّةِ الْيَوْمِ يَوْمَ الْعِيدِ وَقَدْ تَرَيْتُ أَوْلَادَ الْعَرَبِ بِالْأَوَائِ
 الدَّيَّانِ وَلَكِنْ وَجَدْتُ الشَّيَابَ نَاسِي عِزِّي أَيْ رَوْعِي كَوْنِي بِي بِبَاتِ كَوْنِي سَلَامِي
 أَوْلَادِي عَرَبِي هَرَجِي نِي بِشَاكِ بِنِي وَكَيْسِي لَنَا نَوَسِي حَبِّي نِيدَا وَقَدْ تَوَجَّهْتُ إِلَيْكَ
 إِلَيْكَ بِنَايَا بِي بِي نِيَابِي نَوَا نَزْدِي وَبِي نَوَا سَوَا سَوَا بِي بِي بِي كَرْنَا دَوَا قَامَلِ الشَّيْ
 حَالَهُمَا وَكَيْسِي وَكَيْسِي عِنْدِي فِي الْبَيْتِ ثِيَابِي تَلِيَقِي بِهِمَا وَلَا رَأْيِي أَنْ يَمْنَعَهُمَا
 فَيَكْسُرُ خَطَرُهُمَا طَرَزُهُمَا حَارِصَانِ أَوْسَحَالِي حَيْرَانِي مَكْرَمِي كَوْنِي تَرَاثِمِي بِي

فلما رأى يبرئ القوم لم يجروا
 في حال القوم تحت الشجر
 والله من بين القوم لیس له
 وتختلف رسول الله علیه
 اسبیت ان کرماکم وارضعکم ولما
 تاكلون منه فاکرموا الله علیه
 فاما تها الر حیل واهم السیرت له عمل
 الله علیه و آله فاحمد بن سالم فاحمد
 وقال یاعمل من تکتلی لابی وکلام
 فرق له ابو طالب مرضی البعنه فقال له
 لا خرج من من ولا یافرقه ولا الفارقه
 ابدا یخرج وهو یبقه فلما نزل الی کرب
 بصومته یبصر من مرض الشام و یما
 فقال له جبریل صومعه وکان اطالم
 یبصر وکان کثیرا ما یبصر وکان کثیرا
 لا یبصر وکان بعض لحم فلما نزل الی کرب
 قویا من صومته صنع لهم طعاما وکان
 فلما یبصر عنده شیء و هو فی صومته فی
 الارب من ان یبصر وکانه یبصر
 ۵۰۵
 و تهمی اخضار الشجر علی مرابهم
 صلی الله علیه و آله حتی استقل فقاموا
 رای ذلک فخرجوا من صومته وکان
 او ذلک الطعام فوضع ثم ارسل الیهم
 فقال انی صنعتکم طعاما یا مشرقي
 وانی احب ان تفضوا واکلم منصرفکم
 وخرج وعبدکم فقالوا له منصرفکم
 بیرون لک الیوم انما غلبت فخرج
 هذا فامض و قد کانت کثیرا فاما
 شاک الیوم فقال له یبصر و قد
 قد کان ما نقول وکانکم صیفت و
 اسبیت ان کرماکم وارضعکم ولما
 تاكلون منه فاکرموا الله علیه

من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت

قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت

اور نہ مناسب جانا منع کریں کہ خاطر اذکی پریشان رہی فلک فارغہ وقال لہی اجیر قلبہما
 وقلب اترہما ناچار در گاہ خدا میں دعا کی اسی قادر توانا قابو چین اور او کی والدہ کو مسرور
 فرما فتنزل جبرئیل ومعه خلطان بیضا وان من خلل الجنة فترت الشی
 پس خدمت رسول میں جبرئیل امین آئی وہ جوڑی سفید طہ خست کی اپنی ساتھی لای محبوب الکی
 دیتی وہ جناب خوشود ہوئی وقال لہما یا سیدتی شباب اهل الجنة خذا
 اثوابا کما خا طما خیا ط القدسہ علی قدر طولکما دو نو سو کو بلا کہا اسی سرور انا
 جو انان جنت لو اپنی خلعت کہ در زین قدرت کی تہاری جی سی بین بقدر طول فاست فلکنا
 رایا الناعی بیضا قالایا حباہ کیت هذا وجميع جنیان العرب لا یسون الاون
 الرثایا جب اناسی زہرائی جاہل فیض دیکھی بولی یا حباہ کہم کو کلاس لباس کو پہنیں کراسی
 اطفال عرب تو زمین کپڑوں سی بناؤ کریں کا طوق الشی ساعہ متعکرا فی احوالہا قال
 جبرئیل یا محمد طیب نفسا وقر عینا اس کلام پیغمبر صراحت بھر کر میں ہی کہ اولاد عزیز
 جبرئیل فی عرض کی یابنی اللہ دل خوش آنھیں روشن رکھو یہ آسان ہی ان صابغ صبیغہ اللہ
 عز وجل بیضی لہما هذا الا کر و یفرح فلو ہما یا تی لوین شاء عقیق کر خان یا
 سفید مراد او کی پوری کر کجا جیسا چاہیں وہی لون ظاہر وہا دیکھا فاختار محمد یا حبیب اللہ
 والاہر فی فاختار ایا محمد کہ کشت وافیہ لاین پس وہ حاضر کیا کہ دعا پائیں فقال
 جبرئیل یا رسول اللہ انا اصطب الماء علی ہذا النلع وانت تفرک ما جاز
 فصبغ لہما یا تی لوین شاء جبرئیل بولی اسی روح پاکیزہ کو نو لک میں رکھیں میں بانی داون
 آپ میں جو رنگ او نہیں مطلوب ہو اوی جوڑی دیکھ لہو وجمع الشی حله السن فی
 الطسرت فاختار جبرئیل یصب الماء فی خیر لوی فی ما جیسر محبتی کشت میں کہما

من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت
 من طلع هذا قال يا مفضل لا تختلف
 بيني وبينك الا قالوا ما اختلفت

فقد كانوا آذون رسول الله صلى الله عليه وسلم في ذلك
 السفر الذي كان فيه مع عبد الله طالب
 اشياء فاستدوه فودعهم عندهم
 ذكرن وصفته فانهم ان اجعلوا بالحق
 لم يخلصوا اليه حتى فرغوا من كل
 وصدق بما قال من كون في قصبة الدابة
 اثماد من مجلس جارية عليها السلام كما خلت لك بواشهاوت عباس بن علي عليه السلام

جبرئيل في اوسمير كراست والامر قبل النبي صلى الله عليه وسلم فقال له يا اوثان عيني يا اوثان
 تريد خلعتك يا جبرئيل اني امام من سي ينجي في نور يدك كون كاجاهتي هو طابا فقال
 اني اريد خضراء فتزكها النبي صلى الله عليه وسلم في ذلك الماء فاحذت بقدرته الله لو اننا
 اخضر فارقا كالتبرجد الاخضر جواد يابا سبر ما هي سبر ما حضرت في ابي باهره في ابي طالب
 جب نخور او قدرت صانع سي زفر در فاني هر كلا فاحزبها النبي صلى الله عليه وسلم واعطاها الحسن فليساها
 بنى السدي وه جواسو بها يا امام من كوشاد وخرم ديا اور پنهان يا الله وضع حلة الحسين في الحسين
 واخذ جبرئيل يصب الماء فالتفت النبي صلى الله عليه وسلم الى نحو الحسين وكان له من المعبر
 حفس سيدان بهار ان كبرى امام حسين في ثلث من بكى جبرئيل اب رحمت التي هي سينايا
 استوجاب من رضى بهوى ومن فاني من وه حضرت باخبر كى تى وقال له يا اوثان عيني اى كون
 تريد خلعتك فرما يا زهر كى لال كيارنگ چاهتى هو كه او كواخى غيبتى سينايا فقال الحسين
 يا جداه اريد ها خضراء عرض كى سرخى برچى لهر تانى ازل سى سى جوكو بها تى فقر كها
 النبي صلى الله عليه وسلم في ذلك الماء فصارت خضراء كاليه اقوت الاخضر من سالت سالت
 باهره سى باقى ملا يقدرت خدا وه ياقوت سالال هوا فليساها الحسين فصر النبي صلى الله عليه وسلم بذلك
 شها ناجو راجب امام حسين عليه السلام في پنهان سى ناو بر دل بغير شاد وخرم رباو تو ج الحسن
 والحسين الى امهما فحين مسرودين اوس وقت حسين جاره نكمن سى خوشو حيله
 ما وحرمان كى خستين جابهجى منكى جبرئيل لكنا شاهدك تلك الحال شاهه سلك
 جبرئيل سبت روى حاضر من فتكى رفت واتهمال نى هوش بهوى فقال النبي صلى الله عليه وسلم يا اوثان عيني
 في مثل هذه اليوم الذي في روح هيه وكداى منكى وتخرجن في الله عليك الا
 ما اخبرتني خاتم النبى اني ارشاد ما سى براد جبرئيل كى نى حوسى فرز كواو توين سدر هوا

ان ابن امية الذي شهد عندى من عيسى
 المولى لما تلقى بالزمار وحنه وعيسى
 قد كاهن بالانرا فاد فارق من عيسى
 دارت مثل الحان من كوا فراد عيش فيه
 قابة موصولة وخفت فيه وصية الاحباب
 و امرت بالسيرة عموقة بسجل الوجع متنا
 النجاد ساروا كوا بعد حلية ملو تير ولفند
 تبا بعد كنية المشراد خطا اذا ما التور بصلى
 ٥٠٦
 و من معاشر الخاد يوبيا هو و قدر او
 ما قدر اى دخل الفارم وعزف الاكباد
 سار والقتل عهد فها هم عنه والحمد
 احسن الاجهاد وانشال ما ذكرناه كثر
 لو قصدنا ايراد جميعها الخ جاعل من
 المقصود هذا الكتاب فصل فاما ان
 من صلوات الله عليه واله عقيب العيش
 واظهار النعمة من الايات والمعجزات
 فترى بان احدها هذا القرآن الذي
 انزل الله سبحانه عليه ايدى به ولا
 غيره من المعجزات فربما الاستدلال من
 القرآن ان كل حاقى سعى الاجازة
 اهلهما قد علم في سينا عليه السلام
 وادعاه السالة من الله البناولة
 قد تدرى العرب بهذا القرآن الذي
 ظهر عليه ولدى انقصه الله
 وان العرب مع ظلال الانزال

بدل علی علیه السلام و الله التلمیذی بالقرآن
 لم یعارضه لیتقدر المعارضه علیهم فهد
 لم یعارضه و اذنت ما ذکرناه علیهم
 انهار بوجع مجلس شهادت عباس بن علی علیه السلام

هو ان المراد بالصدیق انه كان يدعى جبریل
 بسط عليه بذلك وان الله سبحانه قد ايداه
 في هذا معلوم صرون وموافقا للحدیث
 في الحديث وايضا فان آيات القرآن صديقه
 في موضع اخر فان قوله فان قرئتم من كتابه
 الذي يدل على اتقاء المعارضة منهم انما
 للمعارضه لوجوب ظهوره ونقله فاذ لم يتقبل
 فوجب الغلط على اتقائه فاما قلنا ذلك كان
 جميع ما يقتضيه نقل القرآن من قول الله واذ
 للاجازه و قرب العهد ثابت في القرآن فزید
 في القرآن شبهة في يد عليه السلام كانت تكون للجه
 شبهة في القرآن شبهة في يد عليه السلام كانت تكون للجه
 الشبهة فان ادعى المانع من التمسك بالقرآن
 من لا يسلّم وقد بانقوا من الكثرة الخ
 يناف من مسلم بخلافه ان الخوف في
 انقطاع العقل على كل وجه وانما في
 الاشارة ان هذا الامر ليس بالحق
 قد قلعت ولم ينقل العقل بالحق
 الشاهد بين بنی امیة والى هبة السلام
 بما كان يجب ايضا ان ينقل ذلك على الامام
 ان يكون نقله كقولنا فما بينهم واذ كان
 الكثرة في الاسلام كانت بعد المقابلة
 انما اذا قلعت وانتشرت لم تكن
 وقع الاسلام وجبة بعد المقابلة

تمی حزن و ملال می کی می زاری و کجا برای خدایا و سبب از پنهان کا قعال جبریل اعظم یا
 سر رسول الله ان احبنا را بنیتك على اختلاف الآلوان فلا بد للسير ان يشق
 السمر ويخضرون جسدك من عظم السم امين الى بولي اى رسول ابي يقين جانوب
 به اختلافه نك جرسند هو اتماری فرزند خود خودی که امام حسن زهر دبی حاین و غامی او
 وقت اخذ بن او کما سبزی لای یختم کی شدت بلا می و لا بد الحسن ان یقتل و یذبح
 و یخصب بدنه من دیمه دوسری لای امانت من کولجا گیر من بهو کا پیاسا مع استه با
 قتل کرین هر کلام و فحج جسم او کا بهوی بهی سروریش و اذ نام خصایب غن می لال می فبکی اللی
 و ترا د خزنه لک اس بیان پر پییر این و جان بهت مخرن بهی کثرت ناله و فغان بین ای
 سیر شک ویده بهایون می بهی ای بابل و لا هر چند محنت او بلا می خاص کس کجا بهی کثرت ناله و فغان بین ای
 کدرین سبب جانشوزین او را وس جباب پر فرقت نوجوانان و سبب محنتی هر یک تیر و دل و دل
 لکن اندوه ووری فرزند عزیز کمال موجب بقاری تھا و قلی جمجوری عذر از سبب فرید زاری او
 صدقه مرگ علی اکبر سی چشم دل بین روشنی زهی ساجده شهادت عباس بن کرم طاقت کوشش می
 یس برس آغوش محبت بین محنت می بالاته اوه مرئی کو چلا تو بین کاسه مارا جاتا مارا چو نشان حیدر کاره
 ابلت شتر یک فرج و آسایش تھا وقت بجکی بین جبهی کاسه مارا جاتا مارا چو نشان حیدر کاره
 که میدان و فاین عباس علی علیه السلام فی حمایت سلطان که بلاین کیا جور و ستم می بین سو جان
 بهو کا پیاس بین کین خیم تیغ او برسان کما کتابت قدم می بین جریب بین و اردوی روز و قیامت
 هر یک شهید کو آرزوی مرثیه عباس و لا و بهو کی کپی بخا به راه خدا کی منزلت برابر دوج عذر از شاه
 بی لشکر پیوستی کی پس لازم می بخودن پر کاس حاجی کو سکر ناله و زاری کرین او و حوالی کو چا بین کین
 مصیبت بین او کی استخوانی اشک خونین بهین نظر ملو اینه حال پر سبطینی کی و کوری شبنم و

ان ان تدعی ان المعارضه مستلزم تنقیح
 في ذلك لحدوثها و اما وقت بعد
 و شجوت خرق العادة على ان
 اول

الطبعة الأولى - الطبعة الثانية

ملاحظة: قد ساءت الطبعة الأولى من طبعة هودون وليس ينبغي إعادة طبعها.

أكثره وليس ينبغي إعادة طبعها.

منع ساء

فصاحة تزيد على فصاحة غيره من القوم وكان
افصحهم وكان القرآن من كلامه ظهرت القوة
القرآن واما

هذا هو بدل عطفه فادالوجي الملك
 حوله قومه كان يسبقه في
 وهو من قبل فاما
 ٥١
 في الحاشية
 ايضا فيه عطفه فادالوجي الملك
 حوله قومه كان يسبقه في
 وهو من قبل فاما
 ٥١
 في الحاشية

[Faint handwritten notes, likely bleed-through from the reverse side.]

[Faint handwritten notes or bleed-through from the reverse side of the page.]

Handwritten notes in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is partially obscured by the horizontal lines of the document.

منه الى اوتاما
متنقيا وحفظنا السانيد والاشهاد على
من القاصد والعلماء وتلقوا له
الى دار البصير العالم فمضينا

كَتَبْتُ مَعَ صَلَواتِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ
 الْمَوْلَا مِنْ وَشِي عَدَاوَالَهُ بَاغِيَةً كَقَد
 أَوْعَيْتُ خَلْعًا لَمْ يَكُنْ عَدَاوَالَهُ وَلَا اَهْلُ
 مِنْ اَهْلِ بَيْتِكَ وَفِي خَالَاتِ اَهْلِكَ خِيَارُ
 إِلَيْهِ وَكُنِّيَاةً عَلَيْنَا اَنْتَ سَاكِنُ كَلْبِ خَالِ
 وَانْ لَمْ تَفْعَلْ عَلَيْنَا اَنْتَ سَاكِنُ كَلْبِ خَالِ
 لَهْمُ وَمَا تَبْرَأُونَ قَالُوا نَدْعُو لَنَا هَلْ
 التَّبَعُ خَلْعُ يَتَقَلَّبُ بَيْنَ وَتَهَا وَتَقَعْتَ بَيْنَ يَدَيْ
 تَقَالَ عَلَيْهِ وَآلِهِ السَّلَامُ اَنْتُمْ قَوْمٌ قَدْ شَهِدْتُمْ
 فَاَنْ فَعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ بَكُم اَنْتُمْ قَوْمٌ قَدْ شَهِدْتُمْ
 يَلْبِقُ قَالُوا نَحْمُكَ يَا فَا نِي سَاكِنُ كَلْبِ خَالِ
 وَانْ لَمْ تَفْعَلْ عَلَيْنَا اَنْتَ سَاكِنُ كَلْبِ خَالِ
 يَخْرُجُ فِي الْقَلْبِ وَفِي تَحْتِ الْاَخْبَابِ قَالِ
 اَيْتِمَا التَّبَعُ اَنْ كُنْتَ قَوْمًا بَيْنَ اَهْلِكَ وَآلِهِ
 الْاَخْرَجْتُ قَالُوا اَنْتَ رَسُولُ اللَّهِ عَلَيْهِ

ائمه اربعين علي بن ابي طالب عليه السلام

وحده ما فهم منهم حروفه عن علي بن ابي طالب عليه السلام في راي
 كُنْ اَي فَرْزِ اَسَدَاتِهِ مُجْلَعُ صَاحِبِ شَيْئِهِ بِيْهٍ دَلِيْرِي اَوْ سَپْهَرِي مِيْنِ شَيْئِهِ بِيْهٍ رَحْمَتِي
 قَا سَتَكُ جِبِ اِسَبْ دَوْرَ كَابِ رُوسَاوَرُو اَكْرَتِي دُو بَايِ فَلَكَ فَرْسَا زِيْنِ پَرِيْشِي اَلِ غُرَانِ مِيْنِ سَا
 خَلِيْ حَسَنِي كِي وَهَ عَالِي سَنَبِ پَلَا تَهْمَا اَوْ رُخْبِي جَالِ اَوْ كَالِ سِي مَاوِي بِيْ مَا شَمِ لَقَبِ مَلَا تَهْمَا جَا
 عِبَاسِ مِيْدَانِ مِيْنِ جَلُو هُ كَرَمُو يَنْ مِيْنِ سَمْعُو كُو خَلَابِ فَرَا مَكِي بُولِي دُو جَانَا يِي كَا اَمَامِ حَسَنِي نَبِي
 رُسُوْلِ التَّقْلِيْدِيْنِ اَوْ رُخْبِي عَظَمِ وَجَاهِي مِيْنِ تَبَلَايِ شُوْرُشِيْنِ مِيْنِ سَارِي صَوَابِ وَاوَرَاوَايِ
 جَنَابِ كِي تُوْنِي قَلْبِي اَبِ وَهَ ظَلُوْمُ تَهْمَا كَرَفَاتِ اَوْ رُخْبِي بَايِي چَنْدُ فَعْلِ صَغِيْرُ اَوْ رُخْبِي
 حَرَمِ خِيْمَتِي سِي مِيْنِ كُنْ شَدِيْدَتِ شَكْلِي مِيْنِ قَرِيْبِ اَلَكُتِ پَرِيْشِي مِيْنِ اَكْرَبُوْرَايِي عَزِيْزَتِ رُسُوْلُوْرُو
 تُوَاوَكِي دُنْدُگِي رُحِي جَعْنِي كَا سَهَارُ اَوْ جِبِ كَلَامِ حَسْرَتِ اَنْجَامِ عِبَاسِ كُو سَاوَهَ عَرِ سَمْعِي سَنَابِيْتِ
 اَوْ رُخْبِي فَرْزِ نِدْرَسَالَتِ پَرِيْجِي اَشَقِيَانِي رُو دِيَا شُرُوْرِي اَوْ جُو شِيْنِ مِيْدَانِ مِيْنِ اَكِي بَرَا پُجَا كِي عِبَا
 دِلَاوَرِي كِهْ اَكْرَ اَلْفَرَضِي تَامِ رُوِي زِيْنِ كِي بَايِي كِي سِلِ كِي لِي اَوْ رُجَايِي تَصَرُفِ مِيْنِ هُوُو اَكِي فَاوَه
 تَهْمِيْنِ مِيْنِ كُوْنِ اَلِي فَرَجِي اَلِي اَخِيْهَ فَا حَسْبُوْ اَسْ جَوَابِ سَمْعِي جَنَابِ عِبَاسِ شَالِ شِيْخِي سَا
 جَنْجَلَايِي مَقَابِلِ اَعْدَايِي اَمَامِ حَسَنِي عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي پَاسِ پُجَايِي عَرِ سَمْعُو اَوْ رُخْبِي كَا جَا بِيَايِي سِيَا پَرِيْشِي
 نَا چَارِي اَوْ رَاوَلَاوِي كِي مَخْوَرِي مِيْنِ غُرِي جُكُورِيَا مَعِ اَلْاَطْفَالِ يِنَا دُوْنِ اَلْعَطَشِ
 حَالَتِ مِيْنِ عِبَاسِ خَا زِيْنِ خِيْمَتِي كَا مِيْلُوْنِ دِيْهِيَا اَطْفَالِ كِي اَوَارِ اَلْعَطَشِ كُو اِيْنِي كَانِ سِي سَنَابِ
 قَرِيْبِ جَالِي سِي بَايِي مَعْلُوْمِ هُوُو اَلْاَهْمُ كُو يَارِي حَسْبُوْرُوْرَايِي مِيْنِ مَكِيْمَتِي خَاوُوْنِ چِلَايِي مِيْنِ مَوْجَانِ پَانِي كِي طَرِي
 جَانِ حَايِي مِيْنِ خَاوُوْنِ مِيْنِ شُوْرُچَايِي مِيْنِ كَايِي چَا شَكْلِي سِي جَارِي بَتِ اَتِي مِيْنِ اَمَامِ مَوْجُوْرُوْرَايِي سَنَابِيْتِ
 اَوْ رُخْبِي مِيْنِ قَالِبِ مِيْدَانِ كِي صَوْتِ كُفَرِي مِيْنِ حَسْبُوْرُوْرَايِي اَوْ رُخْبِي مِيْنِ اِيْنِ جَانِ كِي جَانِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ
 عَلِي اَصْفَرِي شِيْخِي مَرَا مِيْنِ كِي كِي كَا دِرِي وَهَ صَغِيْرُ تَهْمَا سَنَابِيْتِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ

۱۱
 بَرْدِهَا مَجَاوَرَتِ وِلَاوَدِي شَدِيدِيْنِ كُو
 كَهْفَتِ اَجْفَهَ وَفَقَتِ مِيْنِ يَدِي مِيْنِ رُسُوْلِ
 صَلَواتِ اللَّهِ عَلَيْهِ وَآلِهِ مَرْفُوْعَةً اَلِ اَمْتِ اِيْجَهَا
 اَعْمَا مَلَا مَعِيْكَ دُرُكُنْتَ عَرِ مِيْنِ سَمْعُو
 اَلِ عَلَيْهِ وَآلِهِ السَّلَامُ وَبَارِكَا اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 قَالُوا قَالُوا اَوْ رُخْبِي اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 دِيْجُوْرُوْرَايِي اَوْ رُخْبِي اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ مِيْنِ
 تَقَاتِ رُسُوْلِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 تَقَاتِ اَوْ رُخْبِي اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ

اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ
 اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ اَلِ اَعْمَالِ

[illegible]

اٹھارہویں مجلس شہادت عباس علی علیہ السلام

بگو که الناس عین فانی است
معالمه کیست و در کدام بقول کلام
عنه فانی است و او یوماست و یوما
فنا و انکار است و ملک فانیست و ملک
فنا و انکار است و ملک فانیست و ملک

انتم سبعة وهو
 لونا الحظي بالاك
 باجها في الارض وهو
 في نفسه وبقربانها
 في نفسه وبقربانها
 في نفسه وبقربانها

من است قال باغ فاذا قيل من الذي
 صلبت قال هو عدي بن مناحيد
 الغار وانه عليه السلام الاول الى دار
 الحرب ملكه يعقوب بن جوح القوم سنة
 ان عامه وسوسه الى الجحيم فخرج القوم سنة
 طلبه فقتل الله امره وهو نصيبا عنهم
 وصدتم عنه واخذ باصبارهم وورثه
 العنكبوت فنجبت في وجه النبي جل الله
 عليه واله صفوة واسبغ ذلك من الطلوع
 قصدوا الباب مغارة الفواطيه شقوا اذا
 العنكبوت صنع لاله فقال فيهم ما في الغار
 طالب من مطلب ميلان صدمه ليلاد
 ومن يرد عند الله فليكن كالميلاد
 وبعث الله حامتين وخشيتان فوجدتا
 من الخبيث جملته عليه السلام في الغار
 ذراعا فقتل رجل منهم ليطون في الغار
 فخرج الى صاحبه فقال له ما لك لا تقاتل
 في الغار فقال دابة حامتين معي الصلح
 فقامت ان ليس فيها احد من النبي صل الله
 عليه واله قال له وما لك في الحرم ونبها
 ورفض خرا من فاضله من في الحرم ونبها
 كلامه الانثى في فاضله من نبها
 فنبها رعاها فاضله منها شاه فاضله
 فنبها فاضله منها شاه فاضله
 فنبها فاضله منها شاه فاضله

حسين عليه السلام كرهه بترين خلائق هي اور دو جهان مين عزيز وكرم سب پر فائز سيجي
 فاحاط به امر بقة الاف عمن كانوا احوالهم بالغرابت او سوقت چار هزار ناما بنام
 فخر ابي باني پنهان تقي الشكر امام ابرار كوايك قطره اوسمين سي نه لي حب اوان اشتياقي علما
 شهيد كودريكي طرف كاتي بيجا پاياده اور سوار سبب نے دوركي سہتہ روکا و سر هجوم بال شہدائ
 سقا تیرو کی بوجہ کی دسائی بر جیون کی آتی اور تلوار وکی دبار کی فکشفتم و فکشفتم
 منہم علی ما روی ثمانین رجلا حتى دخل الماء اوس غازی شمشیر حجازی بنام
 نکالی سپہ طایب شاه وین با تہمین سہنہالی جملہ شیرانہ اور سبب و لیلہ سی او کئی جماعت سیم
 جہر عباس ناما ورجل مرد و مرکب پراصل ہنرم فی سبقت کی دوار خاکہ گری پیادی لونی ہب گئی
 بہر قی سہر و بکرین کما فی ہا نو خونی سی تھرائی ہی روایت معتبر ہی کہ باوجود قصد نہ کرنی جہاں کی
 اسی نام و کو جنم کا نام و کیا ساری صفین نوکر جنگ حقیقین کا مقصد نہ دکھا و یاغز نزد حضرت
 دلائی سوار کی زخم و پیکار میں دست و بازوی عد و یکا ہوتی و بعد صاحب ذو الفقار
 چار ہزار کی ہندہ پریشان اور او کی حواس خمسہ ہی فرار ہوئی فوج ستم ستم فی عاجز و مضطرب
 کہا ستم گارہ کیا میدان و چاہیہ کی کھینکاہ و غامین قدم کھلہ گاہ نگر کی ساحل سی پاس بیان
 کینہ جو دور تہی عباس علی علیہ السلام مرکب کو چھٹی پانی میں ٹہری فلما اسرا کان فیہ سرب
 عرفہ من الماء ذکر عطش المسکین علیہ السلام و اہل کسیتہم و فی الماء اوس
 علما و اہل بیہشت کا ہجوم ہوا کہ دنیا میں کسین نہ پیمانہ سنا گری کی شدت زبردہ اور خود بہر جان کی
 پیاس کی غلبہ میں عباس اور کھڑی کو تھوڑی ہی دو پھر کی دھڑپ دل اور جگر حیاں لہرائی کی
 صفت میں اعضا و جسم بڑا بال سو کھن بان مائوسی گئی موشی کثرت زخم اور کثرت نقب میں چان
 بنی ہی سوار کی آنکھوں میں فرط قلق سی اندھیرا پھیلایا ہوا کراہم سنی میں کو تھرا پسینی پس پناہ

فقال استقم اعجب و فی شانہم
 الی الحق بطن ملک و انت حمہ
 ان

وہ آج کا جو کچھ لکھا ہے وہ سچ

القوة الحقيقية
التي في كل شيء

عياذاً ومنه ان لا يسلط على احد

القَوْمُ عَطَاشٌ فَشَكَوْا ذَلِكَ إِلَى
الْمَلِكِ فَسَمِعَهُ

فأخذني من كانه فرفعه

بالتصديق
الجعل القوم

الرجل من أصحابه ثم قال له انزل فانزله
فيه ففقد الماء وطأ
الطين

الملك في القصر
في القصر

وَمِنْ ثَمَرَاتِ الْفَنَاءِ وَ
مِنْ ثَمَرَاتِ الْفَنَاءِ وَ
مِنْ ثَمَرَاتِ الْفَنَاءِ وَ

ان طيبه كملت
صفات يارسول الله انى ط
الى ابن وانى قد رقت
فان حقا

چلا فرزند یا ندک بازو کی خاک پر گرا ہوگا پر ناز و مان زخمی بینی کا گل گل الغریبہ علی کفہ
الاقبیر اوس شیریشہ جرات فی جلدیسی دیر کیا اور غار کیا جلاوت شک کو بائین کا مذی کیا
ایک ہاتھ سی بوجہ اوٹھای لڑتی جاتی تھی اگر دیشیں سی اسی کارو ماتی بگاتی تھی حضرتہ نوفر
قطع یدک الغریبہ سے من الزند کا گھمیں سی بڑھ کی بھر نوفر نے دوسرا وار کا لیا کہ جفا کی
بازوی بایان پہنچا فلم ہو اگل الغریبہ باسنائید جب دست چپ ہی بیغ تیغ زمین پر گرا دینے کا
اسباب جاننا لہ دلاورنی شک کو روکا قسمہ و اتومین بکڑا تپا سی مبارک سی نقد لایکان غلام کو دیا
زبان حال میں کہو رجو فاتی راہ وفا میں شتابی سی جامہ جہنمہ خارجا و اس شک کے تیریک
پہنچا موالیان لیسہ دہی رقت کا ناجزای سی ساری عمر نالہ و فریاد کو کھایت کرنا ہی صحیفہ علی لہ
علی و فتنی اور سید الشہداء علیہ السلام ناز و فتنی پالین فلک بنی رحم اور شکرت و سپہ جہد محبت
اور بلا ہزاروں دالین غلبہ تعجب اور شفقت میں خوش جوابد یاز خون کی و فوہ میں بدن سی استفادہ
ہو گیا کہ ضعف غالب ہوا ہما کوئی نوک سی پہلو اور سینہ چہدا ایر خاسی تیر و نکا نہ شست چہا
برساجاء شہم فاصاب الغریبہ و ائمہ حق ماہا ناکا ایک خدنگ بلا شک پر لگاؤ
سارایا بیکی خاک میں لارا و وقت جاب جاس فرط اندوہ سی بقیر اتی وہ عیور اپنی زلیست سی پرا
طالب موت ہوئی دو ہاتھ تھی کہ دشمن کو بائین یاد و کرین پافو باوین زمی تاکو رجو ڈر بائین
یار کوین دست خالی سر پر دہ میں حرم کی جانا شاق و ناگو اور چہدی شک سیکینہ کو دنیا باغ کی
عاز ناچار مرکب پر پی طاعتی سی جہوتی سی اپنی حصیت میں نزار و قطار آسنو جفا فی مالان موتی حق
ثم جاء لا شہم اخر فاصاب صدرہ ایک مرتبہ دوسرا تیر جفا کی سینہ مبارک پر لگاؤ
اور کلیجہ کی پشت اطہر سی بیکان کا سہنلا فقلبت عن قوسہ و صاخ الی اخیر
الحسین علیہ السلام ادر کجی جس کی ہاتھ ہوں کیجان اتی تیر کو بدن سی کچھ کر باہر لائی ہوئے

[illegible]

١٠
 ويا بني فلما اهل الياما فاه
 اس وقد عجز به لافسح واسه فضله وقى
 فسله الى عينها هاما ومنها ان
 قوما من عبد القيس اتفق بضم
 لهم فالت ان يعجل لهم علة
 تتركها فاضطر صبيعه في اصول
 اذ اهاها فاجتبت فوى الى ابي
 ومن رقة النسل فاه في
 عني
 اليوم بها امه وفة المكان ومنها ان امرأة اتت بصبي له ازار جوا البركة بان يمسسه ويدعوا له

١٥ اليوم بجاءهم ورفقة المكان ومنها ان امرأة اتت بصبية لها تزوجوا البكره بان يمسسه ويد عماله

و منها حديث الاستفاد وان اهلك
 المدينة مطوعا واخذوا من غنائمها
 عليه واله اللهم اجعلنا فاطما
 السحاب عن المدينة واطاعتها
 مستند لاجل اهلها والشمس طالعة
 في المدينة
 اثنار يوم مجلس شهادت عباس بن علي عليه السلام

مخرج من سانس ركني بنيامين بن بركي آه سرد و بركي آه سرد و بركي آه سرد و بركي آه سرد
 زمین پر گری آواز و دناکی امام حسین علیه السلام کو چاکری بولی یا غنی میری خبر لو اپنی فدا کی کو
 انکی سہنا لوگو یا زبان حال یہ کہ ایک اب جین کا بھروسہ نہ لہای کی کی مدد کا جلدی آجاء
 آخری ویدار جان شاکر کو کہا و ہمارا دم توڑنا کیسی میں ملاحظہ فرما و چونکہ ہم مرگ آواز و لونو و زنا
 جلتی پریت پر ہم مدیت اور پانکستہ پڑی ہیں دشمنین ہمارے گردن کاٹنی کو کرب سے کہی ہیں
 کوئی دم میں ہم مرنے پرین سامان موت کی نظر میں گذر رہی ہیں دریت کی نقیسی سی زبانی ہیں نہی
 شربت وصال کی بہت پیاسی ہیں کہ پوری پوری کرنی میں زعمانی کاری بہت گئی درخار و ہنا
 خاک و خون میں آگشتی جب آواز دل گذار ملکہ کی شاہ جانی سستی طایر صبر و طاقت کی ہمدان
 بدن ہی پرواز کی حکمتا آناہ و آہ و زحمتا ہنگامی شکایتا بیکار ہوئی سر و ڈھنگ و کھنہ
 کی طرف چلی بیکر خالت کو بھانکی بڑا پر پیچھی عباس کو جب حال سی دریای خون میں شاد و کما
 کوئی مخصوص ہم کاز خیم سی ثابت تہا شاکر بلانی بہا کی کی اور نادر و شان سیابی اختیار ہوئی
 رو و باد شدت غمی بارای صبر و باحسرت و داس میں چند بار پکارا انہم والو اؤ لکنا قیل العباس
 قال الحسن ان الان کسر ظہری و قلت جیلانی راوی کہتا ہی جب عباس قتل ہوئی
 تو امام حسین علیہ السلام متیاب ہوئی بولی اس وقت ملکہ کی المی میری کر ٹوٹ گئی بجا رگی میں
 امید زندگی باقی نہ ہی جہان سب لاشہا فریاد و زاری کی جا ہی قصور کی آئینہ میں نقشہ رقت نہا
 عباس کی ہاتھ نہی جھنک و خون آنچھون سی پوچھیں فرما شوق میں امام حسین علیہ السلام صحت
 دیکھیں اولی سانس دم واپس لیتی تھی بھائی کی رونما کی کو جان دیتی تھی پر گاہ دیدہ تو بیکار
 رخسار ہوا و نظر نہ آیا دامن بھری سیدہ زین و دم پر لایہ شک و حسرت بنی لکی پاشہ کا کوئی
 رکڑتی رہی موت کا سپینا جین ہی روان ہوا چنیدار چکلیان لکی و جینا کہا اور کہی نہ ہوئی

رسول اللہ صریحاً بدت خواجہ کا
 اللہ درباری طالب رضی اللہ لو کان حیا
 قوت عبادہ من نیشدا فوالہ ققام امیر
 المؤمنین علیہ السلام فقال یا رسول اللہ
 کانات اردت قواہ و اجبتی فیستغفر
 بوجہ خیال التیامی عصۃ الانام لایحی
 بالہلاک من الہاشم فہم عند فی نعہ
 و فاضل و منها ان علیہ السلام
 اخذ یومہ من کل کلمۃ من التیامی
 لم یزل من المشرکین و رجلا الاملاک
 حینہ فوجہا لہم و الاملاک
 یقتلواہم و یأسروہم فی فیدون و کذا
 لا بدی رہے این یقوتیہ لکرا تیرہ
 من عینہ و منها ان یاقہ علیہ السلام
 الشرحین اقولت غار جنت الہ
 و قال ایمننا خیر السماء و ہوا لیدرہ
 این نامہ فایہا خاف صلاوات اللہ
 و اللہ علی المؤمنین و ساقی الشیطان
 دھم علیہا و وصف لہم طاعن
 الشجرۃ اللہ متعلقہ بہا فاقوا ہا و ہوا
 کا وصف و منها ان
 انشأہ فغیرہ بمکہ فی اور
 مبعثہ و قد نطق بہ القرآن و
 قد صح عن عبد اللہ بن مسعود
 ان قال انشأہ صلی اللہ علیہ وسلم

وَنَبِّأَ أَهْلَ الْغُلَامِ أَنَّهُمْ
كَرِيمٌ
وَلَهَا وَلَهُ قَوْلٌ
مِنْ مَوْلَاهُ الْبَيِّنَاتِ
فِي ذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْحَقُّ مَعَهُ
وَنَبِّأَ أَهْلَ الْبَيْتِ
أَنَّهُمْ
كَرِيمٌ
وَلَهَا وَلَهُ قَوْلٌ
مِنْ مَوْلَاهُ الْبَيِّنَاتِ
فِي ذِي الْقُرْبَىٰ
وَالْحَقُّ مَعَهُ

[illegible]

اَنْ يَسْئَلَ عِلْمًا لَّيْسَ بِكَارِئِهِ اَوْ يَكُوْهُ لَكُمْ غُرُوْبًا مِّنْ رَّحْمَتِيْ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَيَا عٰدُوْا
 سر باعی هر وصف میں شکل بنی تمیای، پنج گلشن فردوس ہی قد طوبی ہی، ہی بند و فی اوج
 نور عارض انقدر خورشید فلک پشیمین دزدہ ہی سر باعی جگہا میں اکبر ان آتی ہیں بحر کی کو
 زمین و آسمان آتی ہیں، بل ہی صدف و شمن میں دیر و ہشیار پیغمبر حسنہ الزمان آتی ہیں مراعی
 ہر شب غم شیرین روقی ہی بٹول، ہر روز منہ انسو کی دہوئی ہی بٹول، آیام محرم کی جب
 آتی ہیں قریب دین اور ہی، تیرا نقوی بٹول مراعی ایل تور ماٹیں کاجو یا تو تیا، اور شیر کھل پ
 سو یا تو تیا کہنے فکر عفتی کی غم شاہ میں نہ، غفلت اگر عسکر کوہ یا تو تیا، قہیل بکا انخاس
 الہی انبیاکو واقعہ سید الشہداسی او بنیان او سکان زبان جبرئیل و مرسلین لدا
 خیر الاوصیانی سائخ غم سید الشہدائے و ایجاد سی نار و عاشورا و فی المام ربانی و اکو کار
 ہر ہی اور وہی کو پناہ و وسیلہ رقی جاسبب آمرش خطا باعث رضای کبریا ساری عالم کو معلوم
 ہذا تقریر داری میں رسم کاجا لای، ایکد و سی کو اس نام کا رساوتی ہی قر و وی خوشنک
 ن آدم لما هبط الی الارض من لم یزواجنا من طریق منزل ہی روایت کی ہی جب حضرت آدم
 علیہ السلام خستہ زمین پر نازل ہوئی تو اپنی زوجہ کو قریب و حار میں نہ کیا خدا ارسلت الیہ
 من ظلمها فستر بکربلا اطراف دنیا کی تلاش میں پھر حق تاکہ سلسلہ شریف کرباسی لکری
 فاعفتم و صاقل صلتہ من خیر سبب و فریم و الم جوابی سبب پھاتی رسم کاجا لای
 فی الموضع الذی قتل فیہ الحسنین علیہما السلام سأل المؤمنین بجلالہ ص با انام میں علیہ
 السلام شہد ہوئی و ان پنی ہو کر لگی خاک پر کوی پڑی انویا ففرحہ راسہ الی السماء و قال

[illegible]

الشیخ ابو سعید الواعظی کتاب شریف
 الخیر علیہ والہ و لوحدنا
 جنتی مغنیہ و علامہ علیہ السلام
 الاله اللہ و ذکرها المحدثون فی کتابهم المطال
 الکتاب فان نبیاً و آلاء المصنفین ان املانہ
 و قد ذکر بعض المصنفین ان املانہ
 او یسوی مجلس و اذکر کربلائی آدم و نوح کو وصول خبر اور شہادت علی اکبر علیہ السلام

ایمان علیہ والہ و لوحدنا
 جنتی مغنیہ و علامہ علیہ السلام
 الاله اللہ و ذکرها المحدثون فی کتابهم المطال
 الکتاب فان نبیاً و آلاء المصنفین ان املانہ
 و قد ذکر بعض المصنفین ان املانہ
 او یسوی مجلس و اذکر کربلائی آدم و نوح کو وصول خبر اور شہادت علی اکبر علیہ السلام

الحی هل حدثت منی ذنباً آخر فقال قبتنی به سر کو جان نمان او بیا که ما کربلا
 اور کوئی گناہ جیسی ہو کہ جسکی پاداش میں عذاب کیا فانی طفت جہنم الارض و ما اصلا یسیر
 سوء مثل ما اصلا یسیر فی هذه الارض یحقی کہ میں ساری زمانی میں ہم کہیں ایسے
 نہیں او بیا جو صدر بیان پایا فالحی اللہ الیہ یا ادم ما حدثت منك ذنب ولكن
 يقتل فی هذه الارض وكذلك الحسنین ظلمت مؤافقة لادیم الله
 وحی سچی ای آدم کوئی ترک اولی سے نہیں ہو اگر اس مقام پر تھا اور نہ حسین ظلم و ستم مارا جاوے گا
 لہذا موافقت میں اوکی خون کی تہا رہی ہو با فقال ادم یا رب ایکون الحسنین نبیاً
 قال لا و لکنہ یسبط الشیء فحمد آدم فی یونہا خداوند مگر حسین بنی ہی تیرا پروردگار کی کہا
 محمد رسول امین کا نبی فقال ومن الناس من قال قال فارتد یزید لکین اهل السموات
 والارض سوال کیا او کا خاکل کون میں ہیں جو ابد یزید جو زمین و آسمان میں نہیں ہے
 فقال ادم فای سبی اصنع یا جبرئیل فقال العنہ یا ادم ہر گاہ جبرئیل آئی او سنی دریا
 کیا ای برادر میں کیا کروں بولی نقری کہو اوس دشمن حق کو حسیا تباوون فلعمنے اذ بیع
 حرارت و منشی حلوای الی جیل عمر ثابت فوجد هذا الخواہر چار مرتبہ کی چشم
 بھری چل عرفات پر حواسی لی و روی ان تو کما لما و کب فی الشقیقۃ طافنت ہم جیح
 الدنيا اور ذکر کیا جب نوح علیہ السلام کشتی پر سوار ہوئی تمام دنیا میں سیر کرتے پھری فلما فرقت
 یکر بک احدثت الارض و خاف النوح ہر گاہ کہ بلائی گدڑی پیدا ہوئی کا بھری
 کا اندیشہ غرق پیدا ہوا فلما حاربه وقال المنی طفت جیح الدنيا و ما اصلا یسیر
 و نوح مثل ما اصلا یسیر فی هذه الارض و ماکی بار الہا ساری جہان میں ہو کہیں ایسا خوف
 نہ کیا جاسا میں الامین لا فکزل جبرئیل فقال یا نوح فی هذا الموضع یقتل الحسنین

ایمان علیہ والہ و لوحدنا
 جنتی مغنیہ و علامہ علیہ السلام
 الاله اللہ و ذکرها المحدثون فی کتابهم المطال
 الکتاب فان نبیاً و آلاء المصنفین ان املانہ
 و قد ذکر بعض المصنفین ان املانہ
 او یسوی مجلس و اذکر کربلائی آدم و نوح کو وصول خبر اور شہادت علی اکبر علیہ السلام

علی و الله السلام که از پیغمبر آمدند بعد از وفات
 بعضی از قاتلین و بعضی از قاتلین را که از پیغمبر
 در صحیح و فو مال عمر و قوله دوا
 بعضی از قاتلین و بعضی از قاتلین را که از پیغمبر
 در صحیح و فو مال عمر و قوله دوا

سبط حنیف خاتمه الانبیاء و ابن خاتمه الاوصیاء او سق جبریل ای که با یافعی بیان می کند
 سبط حنیف بن خاتم او سیاه و قاتل و من القاتل له یا جبرئیل و یومئذ یابین و یومئذ
 کون او سحراری که قال قاتله لعین اهل سنج سقاوات و سنج ارضین جوابه یا قال
 او سحراری اهل بهشت آسمان و زمین که قاتله فوج از پنج فرات فسارت السیفینه
 حنه بلغت الجودی و استقرت علیه فوج فی چار بار سگار کو لغت کی فوراً گشتی حل سبط
 تا که جبرئیل پیغمبر و بان آرامی شری و من فی ان ابراهیم علیه السلام و من فی ان
 کربلا و هو ربک و سار وایت کی ای حضرت ابراهیم جبرئیل پر سوار غم غری چلی ناگاه
 اناسی راه میں جبرئیل کر بلاسی گذری فغرت به و سقط ابراهیم و شیخ رأسه و سال
 و منه حرکت ہو کر لی جناب خلیل گری چوٹ لگی سر مبارک پہا ہوا زمین سی بجا فاختد فی الارض
 سبط حنیف و قال المی آش شیخ حدیث منی تو با وراثت کرنا شروع کیا ہوا خدا میں کہ
 خطا کا مرتب ہوا فقر الیہ جبرئیل و قال یا ابراهیم ما حدث منک ذنب
 جبرئیل میں آسمان سی ای پیام دیامی رسول خلیل منی کوئی گناہ نہیں کیا و لکن ہناک قتل
 سبط حنیف خاتمه الانبیاء و ابن خاتمه الاوصیاء اس جاب سبط حنیف انبیا مارا جا سکا بیان نہ
 سبط حنیف و سیاه شہادت پایکا فقال دملت لدمیہ او کی دہریس نکو ہی حصہ ملا سی ہوا سکا ہو
 سققت میں بہا ہی قال یا جبرئیل و من یكون قاتله قال لعین اهل السموات
 و الارضین و یومئذ یابین و یومئذ یابین و یومئذ یابین و یومئذ یابین و یومئذ یابین
 و القام جری علی الارض بلعنه یغیر اذن ربہ فادعی الله تعالی الی القلم انک
 استخففت الشائم هذا الکفر حاتم قدرت لوح پر اذن الی من ظالم سی جاری ہو سکا
 و من یجی ای قلم اس بات تو شوب شای باری ہوا فوج ابراهیم بدید و لکن نہ
 سبط حنیف و قال المی آش شیخ حدیث منی تو با وراثت کرنا شروع کیا ہوا خدا میں کہ
 خطا کا مرتب ہوا فقر الیہ جبرئیل و قال یا ابراهیم ما حدث منک ذنب

علی و الله السلام کہ از پیغمبر آمدند بعد از وفات
 بعضی از قاتلین و بعضی از قاتلین را که از پیغمبر
 در صحیح و فو مال عمر و قوله دوا
 بعضی از قاتلین و بعضی از قاتلین را که از پیغمبر
 در صحیح و فو مال عمر و قوله دوا

سبط حنیف خاتمه الانبیاء و ابن خاتمه الاوصیاء او سق جبریل ای که با یافعی بیان می کند
 سبط حنیف بن خاتم او سیاه و قاتل و من القاتل له یا جبرئیل و یومئذ یابین و یومئذ
 کون او سحراری که قال قاتله لعین اهل سنج سقاوات و سنج ارضین جوابه یا قال
 او سحراری اهل بهشت آسمان و زمین که قاتله فوج از پنج فرات فسارت السیفینه
 حنه بلغت الجودی و استقرت علیه فوج فی چار بار سگار کو لغت کی فوراً گشتی حل سبط
 تا که جبرئیل پیغمبر و بان آرامی شری و من فی ان ابراهیم علیه السلام و من فی ان
 کربلا و هو ربک و سار وایت کی ای حضرت ابراهیم جبرئیل پر سوار غم غری چلی ناگاه
 اناسی راه میں جبرئیل کر بلاسی گذری فغرت به و سقط ابراهیم و شیخ رأسه و سال
 و منه حرکت ہو کر لی جناب خلیل گری چوٹ لگی سر مبارک پہا ہوا زمین سی بجا فاختد فی الارض
 سبط حنیف و قال المی آش شیخ حدیث منی تو با وراثت کرنا شروع کیا ہوا خدا میں کہ
 خطا کا مرتب ہوا فقر الیہ جبرئیل و قال یا ابراهیم ما حدث منک ذنب

باب الله منهم قالوا يا رسول الله
 قال الخلق في سري اني كنت
 صلى الله عليه واله وقوله الامير المؤمنين
 عليه السلام ان الله سبحانه وتعالى
 وقوله له عليه السلام فقال اني كنت
 والناحية والمارية ومن ذلك
 اخباره فيقول هو خير من ابي له
 اخبره فيسب من ان طبيعة من ابي له
 قال دخلوا في عليا قالوا له
 وبقاؤهم فساد الاثر في سري
 رسول الله عليه واله قال
 فاني غضب الله لهم واصل السوار
 ابن ابي له من المار من سري
 عليه السلام يقول يا اهل الزمان
 سبعة نفر بينكم اثمكم كمثل الضباب
 من ذلك اخبره فيقول اني كنت
 عليا السلام

ما هذه التي تبارسون الله فقالوا
 اجزيتم جبريل عليه السلام هذا
 منه في المرة الاولى ثم اضيقوا
 فاستيقظ وهو خائف من ما رايت
 الله عليه وارضى ذات يوم اليوم
 بانسائه عن امره ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 في يوم تبارك فيه قيل ما فعلت
 فاستيقظ وهو خائف من ما رايت
 الله عليه وارضى ذات يوم اليوم
 بانسائه عن امره ان رسول الله صلى الله عليه وسلم
 في يوم تبارك فيه قيل ما فعلت

ہو ان جگر بھائی بسا مہین اس بلا طم پر غم ہو اگر بھائی فسکتا الی الخ و منزل الیسا طم فی الخ
کر بلا نہ کہ با و خائف قد سی ٹھری اور با طم و شیت کر بلا میں اوتری فقال سلیمان الی الخ
لم یسکت حتی فقال ان ههنا یقتل الحسنین حضرت سلیمان ہوس بولی بیان ہو کیوں نہ ہو
ری جو ابدا اس جا امام حسین علیہ السلام شہید ہوئی تھی منی جگر بھائی فقال ومن یشکون الحسنین
فقال هوسینط محمد الخضر وابن علی الکزار پوچھا حسین کون بگزیدہ ثقلین ہیں ہوا
بہا تھو جگر بھائی تو اسی حیدر کر کے بی نور عالمین ہیں فقال ومن فانیلہ قال لعین اهل
السموات والا ترضین یہ زید سوال کیا نام لی ایسی مرشد نازکی قال کہ ہوا بولی علی زبونی اسکا
لعین زید پر خدا فرمے سلیمان یدیدہ ولعنہ ودعی علیہ وآمن علی دُعایہ الا ان
ولکن فہبت الريح وسار الیسا طم ہا تھو اوٹھا کی سیبا انی شغول نفرین ہوی ساری انس
ہو دعا ہو کی آس بجاری ہیں ہوا بی مال پر ہا تھو وانگی سب کو اوپر اوٹھایا قمر و انی
کان سائعا فی البراری ومعہ الخواربون فہو واکر بلا نفل ہی حضرت عیسیٰ ؑ
سیا بان کی مسکرتی جو ان ہی ساتھیہ پھر تے اکھان کر بلا میں بھی ہوا اسکا کھاسرا قد
الخط الطریق ففقدہم عیسیٰ الی الاسد فقال لہ لمر جلست فی ہذا الطريقی وما
ایک شیر ورنہ دیکھا کہ طریق آمد و شد ہو کی بیبا تھا بجانب سج فی جانب اسد قدم بٹھا ہوا دیا
کہوں اس راہ میں تھا مہیا کو گونجائی ڈیادہ سر کھانیں جو گونجائی اپنی مقصد کو آگے جائیں فقال
الاسد بلیان فیخبر انی لم اذکر الطريقی فلیسوا بید فانیل الحسنین
فیخرج سی شہیر بھدرت خدا کا زید قال امام حسین کہ جب تک لعنت نہ کرے ہر مہین نہ کرنا فقال
عیسیٰ ومن یشکون الحسنین قال هوسینط محمد الشیبی الخ فی ابن علی الکزار پوچھا
ہوئی تھی یہ کہ اسکا نام کرام ہی کہا وہ سب محمد بن ابی غزوان و علیہم السلام قال ومن فانیلہ

فناء ذلك من
أمر سفرهم فقال عليه السلام
الله ما الذي رأيت فقال قالوا ما هو
أما ذلك أن ليين من سركم قالوا ما هو
يا رسول الله قال ثقل بهذا الخبيث جاز
أقبح بعد أصحابي قال انس بن مالك اللهم
يومئذ الخبيث سبعة رجل من خلق الله عليه
ثلاثة من أصحاب النبي صلى الله عليه وآله
وكان الحسن يقول لما كان يومئذ الخبيث
٥٢٥
يا رسول الله صلى الله عليه وآله
أبناؤنا مغتربين عليك يا رسول الله
وكانت وقعة الخبيث يوم الأربعاء الثالث
تبعين من ذي الحجة سنة ثلث مائة
ومن ذلك في رواية ابن عباس أن
يوسف بن زيد بن حبيب بعثه يومئذ عليا
فكان كما قال في رواية في من بين رستم
وقد عاهد من عمر بن كان به ليس عليك
من ضحك بأمره وكان كيف كان

عليه وآله نقول يا خاير المؤمنين
الوليد فقال النبي صلى الله
عليه وآله من أئمتنا علم غنوه
عن سيدنا الحسين قال في ذلك
نذير من ربه الأفندي عن أبيه
عليه وآله قال إن تدخل الجنة فهو

من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو

من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو

قَالَ قَاتِلَةُ الْعَيْنِ الْوُحُوشِ وَالذِّمَامِ وَلَكَيْتُ بَاهِجَ الْجَمْعِ حُصُوصًا أَيَّامَ حَاشُوْنَا
 رُوحِ اسدي سوال کیا اوس حق کا پتا بتا دے بولاساں جانوروں اور درندوں کا لست کردہ
 خصوص عالم وز ماشور و قحی حیاتی بدایہ و لغن یرید و دعی علیہ و آمن الحوریون
 علی دُعا ایل حضرت عیسیٰ فی دعای حجاب و تقریر یرید کو ماہہ بُرمائی اور سب حوریون شکر
 آمین ہوی اور نجات بجلائی و فتی الاسد عن طر یقیم و مصلو شائیم پس ہرگز نہ
 راستہ او کا چور و لدا و حضرت مسیح جہ جانی والی ہی ہوا و زقا کو چ کیا قال وقال اصحاب
 الکذیب فلما انت علی الحنین سنة کاملة هبط علی النبی اثناعشر ملکاً
 علی صویر مختلفہ احدثہم علی صویرہ بنی آدم جلد بجا الارواح علی اخباری برقا
 کنی ہی جب عرا امام حسین علیہ السلام پوری ایک برس کو پہنچی ہی بارہ فرشتے رسوخ پڑنا مل ہوی
 ایک بصورت آدمی اور باقی اشکال مختلفہ ہی میسر و نہ و یقولون اینه سینزل یو لک
 المسین بن فاطمہ ما ترک ہا بیل من قایل ریم تقریر اور نام برسی کو پیہری او کرنی
 اور با چشم تر و دل مضطرب شدہ ہی کہنی لگی بد تحقیق کہ تہا ہی سپہرین فاطمہ زہرا پر لای قایل لار لگی
 جو عظم و جفا ہی او کی بیانی قایل فی ایذا ہی ہی و سینعل مثل احو ہا بیل و نعل علی قائلہ
 مثل و من و قایل عطا ہو کا مانند آخر بیل ثواب و شرف او کا اور قال یو علی مثال و
 قایل ملک ضاعف سمعہ و کم بقی ملک الا نزل الی النبی صلی اللہ علیہ و آلہ و یعرفنہ
 و النبی یقول اللہم اخذک خازلہ و اقل قائلہ و لا تمہرنا طلبہ کوئی ملک
 ہفت آسمان پر باقی نہیں رہا مگر یہ کہ حضرت بنی مین آیا اور جزای غافل اوسی کہا خیر الوری ہائی
 النی جو او کو ستائی تو اوسی پامال کرنا قائل جفا کو مارنا مراد پوری ہونی و بنا ایضا عن
 بن عثمان عن ابيه عن ابي بن ابي سہیم قال سمعت رسول اللہ یقول ان

من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو

من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو

من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو
 من هذه الآية دليل على ان الله تعالى له الوليد وهو

و كان على ابن ابي طالب ^{عليه السلام} و كان رسول الله صلى الله عليه و آله
 و آله حذوف ما لم ينزل عليه
 علامته اربعون سنة اتم بالقانون
 الى الكعبين و عليه الركون و
 من الركنين و من الركنين
 و من الركنين و من الركنين

ان هذا الذي ما ندري ما هو فقال
الله بيزعم ان الله ان له
له

ان هدا محمد بن عبد الله بن
وان كوز كسره و قيسه و سفيح عليه
ناله بجه بنت خويلد مهند
اسم

وہذا العلم ابنہ علی بن ابی طالب است بہ یومئذ
قی کت امت بہ یومئذ

و هذا العلم ابرزه علي بن ابي حمزة
ثقي كنت امنت به يومئذ

مال عقیف فلیستی کنت
اتا به ابراهیم پیر بعد

فکیت اکون ٹاٹین
عن محمد بن اسحاق

اونیسویں مجلس گزار امیر المؤمنین کربلا میں اور شہادت علی اکبر علیہ الرحمۃ

ن خیا فوئب قضا

خلفه و انت

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي هدانا لهذا

بسم الله الرحمن الرحيم

میں نے اپنے طالب علموں کو

فكان أبو طالب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنی ہاشم علیہ السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

بسم الله الرحمن الرحيم

تاریخ ترمذیہ

توفیق
حسن
سید احمد علی

1916

4

ایزافا من بہرہ صلی

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا من عباده

وقال - والله في عام
 سنة عشرين واربعة مائة

دعایاں

مجلس شورای اسلامی

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

إلى شهادته
آلوه به العيب
لعمري الخيبة

الحمد لله رب العالمين

42. *Pinus strobus*

اقواميذ خلون الجنة يغيب حساب بس اتمه بركاكي زين حاك او عفاي سوجها او كهوا واه
 خوام ته اسي ترب رج افوا كا بهمين سي ايک قوم و رخصه او بهمين اور بي حساب جت جانين
 ورجع هرمة الى من و جتیه و كانت شيعه لعلي عليه السلام فقال الا احل لكم
 عن وليات ابي الحسن نزل كذا فصل بترتمة في ابي هريرة وكي باس ملحت كتي ووه لي
 ورسه تدبر لي عليه السلام هي كما تيري مولاي خبر دون جسي سي سكر بلماين جبب ابو الحسن اوري
 ومان نازر بهي قوس فاع اليه من توتيتا فقال واهالك ايتهما الترتبة ليحشرت
 منك اقواميذ خلون الجنة يغيب حساب او تيري شي ما تهمين اوهاكي كهوا واه واهي
 طينت خرب قياسته بان جسي سبب لو ك انخصه هو كي فرسته غربي پرش احوال سبب طين جانين
 غني حساب وصدقه عايب كچه پانين قالت ايتهما الرجل قال امير المؤمنين لم يقبل
 الا شعاوت بولي امير المؤمنين كوني حرف بهمين ساني مگر يكه هميشه كلام من وسته في في
 نكنا الله الحسين قال هرمة كنت في البعث الذين بعثهم عبيد الله بن زيد يا
 زن و شوهر كي باتون پر مدت گذري تا كه امام حسين عليه السلام كي سوا سي يفتوا اين اوري تهرتمة
 ناقل سي كمين هي لشكر كي ساهه يا جكاو اين زيادي منم قال حيوا فلما ارانيت المنزل
 والشجرة كنت الحمد يث جالسنت على بعجمي تهر صوت الى التلبي جهم او شرت
 شجر كو ديكها حديث گذشته ياد آني اوش پر شيدار ليمين وطر حكا و سواس واد شيه قلا امامين
 عليه السلام كي طرفه جلا قلا ممتد عليه واه خبرته بما سمعتم من ابيه في ذلك القيل
 الذي نزل به الحسين خست اقدس مين پوچا سلام كياد ورجا وكي والدي فرماي تاخا نا نا
 جس جافد واه امام حسين عليه السلام هي وبي مين اور خاك كو گني شي تمام هي فقال معناه
 انت امر علينا فقلت لامعك ولا طيلك خلفت صبيحة اخاف عليكم عبيد الله

1. $\frac{1}{2}$ 2. $\frac{1}{3}$ 3. $\frac{1}{4}$ 4. $\frac{1}{5}$ 5. $\frac{1}{6}$ 6. $\frac{1}{7}$ 7. $\frac{1}{8}$ 8. $\frac{1}{9}$ 9. $\frac{1}{10}$ 10. $\frac{1}{11}$ 11. $\frac{1}{12}$ 12. $\frac{1}{13}$ 13. $\frac{1}{14}$ 14. $\frac{1}{15}$ 15. $\frac{1}{16}$ 16. $\frac{1}{17}$ 17. $\frac{1}{18}$ 18. $\frac{1}{19}$ 19. $\frac{1}{20}$ 20. $\frac{1}{21}$ 21. $\frac{1}{22}$ 22. $\frac{1}{23}$ 23. $\frac{1}{24}$ 24. $\frac{1}{25}$ 25. $\frac{1}{26}$ 26. $\frac{1}{27}$ 27. $\frac{1}{28}$ 28. $\frac{1}{29}$ 29. $\frac{1}{30}$ 30. $\frac{1}{31}$ 31. $\frac{1}{32}$ 32. $\frac{1}{33}$ 33. $\frac{1}{34}$ 34. $\frac{1}{35}$ 35. $\frac{1}{36}$ 36. $\frac{1}{37}$ 37. $\frac{1}{38}$ 38. $\frac{1}{39}$ 39. $\frac{1}{40}$ 40. $\frac{1}{41}$ 41. $\frac{1}{42}$ 42. $\frac{1}{43}$ 43. $\frac{1}{44}$ 44. $\frac{1}{45}$ 45. $\frac{1}{46}$ 46. $\frac{1}{47}$ 47. $\frac{1}{48}$ 48. $\frac{1}{49}$ 49. $\frac{1}{50}$ 50. $\frac{1}{51}$ 51. $\frac{1}{52}$ 52. $\frac{1}{53}$ 53. $\frac{1}{54}$ 54. $\frac{1}{55}$ 55. $\frac{1}{56}$ 56. $\frac{1}{57}$ 57. $\frac{1}{58}$ 58. $\frac{1}{59}$ 59. $\frac{1}{60}$ 60. $\frac{1}{61}$ 61. $\frac{1}{62}$ 62. $\frac{1}{63}$ 63. $\frac{1}{64}$ 64. $\frac{1}{65}$ 65. $\frac{1}{66}$ 66. $\frac{1}{67}$ 67. $\frac{1}{68}$ 68. $\frac{1}{69}$ 69. $\frac{1}{70}$ 70. $\frac{1}{71}$ 71. $\frac{1}{72}$ 72. $\frac{1}{73}$ 73. $\frac{1}{74}$ 74. $\frac{1}{75}$ 75. $\frac{1}{76}$ 76. $\frac{1}{77}$ 77. $\frac{1}{78}$ 78. $\frac{1}{79}$ 79. $\frac{1}{80}$ 80. $\frac{1}{81}$ 81. $\frac{1}{82}$ 82. $\frac{1}{83}$ 83. $\frac{1}{84}$ 84. $\frac{1}{85}$ 85. $\frac{1}{86}$ 86. $\frac{1}{87}$ 87. $\frac{1}{88}$ 88. $\frac{1}{89}$ 89. $\frac{1}{90}$ 90. $\frac{1}{91}$ 91. $\frac{1}{92}$ 92. $\frac{1}{93}$ 93. $\frac{1}{94}$ 94. $\frac{1}{95}$ 95. $\frac{1}{96}$ 96. $\frac{1}{97}$ 97. $\frac{1}{98}$ 98. $\frac{1}{99}$ 99. $\frac{1}{100}$ 100. $\frac{1}{101}$ 101. $\frac{1}{102}$ 102. $\frac{1}{103}$ 103. $\frac{1}{104}$ 104. $\frac{1}{105}$ 105. $\frac{1}{106}$ 106. $\frac{1}{107}$ 107. $\frac{1}{108}$ 108. $\frac{1}{109}$ 109. $\frac{1}{110}$ 110. $\frac{1}{111}$ 111. $\frac{1}{112}$ 112. $\frac{1}{113}$ 113. $\frac{1}{114}$ 114. $\frac{1}{115}$ 115. $\frac{1}{116}$ 116. $\frac{1}{117}$ 117. $\frac{1}{118}$ 118. $\frac{1}{119}$ 119. $\frac{1}{120}$ 120. $\frac{1}{121}$ 121. $\frac{1}{122}$ 122. $\frac{1}{123}$ 123. $\frac{1}{124}$ 124. $\frac{1}{125}$ 125. $\frac{1}{126}$ 126. $\frac{1}{127}$ 127. $\frac{1}{128}$ 128. $\frac{1}{129}$ 129. $\frac{1}{130}$ 130. $\frac{1}{131}$ 131. $\frac{1}{132}$ 132. $\frac{1}{133}$ 133. $\frac{1}{134}$ 134. $\frac{1}{135}$ 135. $\frac{1}{136}$ 136. $\frac{1}{137}$ 137. $\frac{1}{138}$ 138. $\frac{1}{139}$ 139. $\frac{1}{140}$ 140. $\frac{1}{141}$ 141. $\frac{1}{142}$ 142. $\frac{1}{143}$ 143. $\frac{1}{144}$ 144. $\frac{1}{145}$ 145. $\frac{1}{146}$ 146. $\frac{1}{147}$ 147. $\frac{1}{148}$ 148. $\frac{1}{149}$ 149. $\frac{1}{150}$ 150. $\frac{1}{151}$ 151. $\frac{1}{152}$ 152. $\frac{1}{153}$ 153. $\frac{1}{154}$ 154. $\frac{1}{155}$ 155. $\frac{1}{156}$ 156. $\frac{1}{157}$ 157. $\frac{1}{158}$ 158. $\frac{1}{159}$ 159. $\frac{1}{160}$ 160. $\frac{1}{161}$ 161. $\frac{1}{162}$ 162. $\frac{1}{163}$ 163. $\frac{1}{164}$ 164. $\frac{1}{165}$ 165. $\frac{1}{166}$ 166. $\frac{1}{167}$ 167. $\frac{1}{168}$ 168. $\frac{1}{169}$ 169. $\frac{1}{170}$ 170. $\frac{1}{171}$ 171. $\frac{1}{172}$ 172. $\frac{1}{173}$ 173. $\frac{1}{174}$ 174. $\frac{1}{175}$ 175. $\frac{1}{176}$ 176. $\frac{1}{177}$ 177. $\frac{1}{178}$ 178. $\frac{1}{179}$ 179. $\frac{1}{180}$ 180. $\frac{1}{181}$ 181. $\frac{1}{182}$ 182. $\frac{1}{183}$ 183. $\frac{1}{184}$ 184. $\frac{1}{185}$ 185. $\frac{1}{186}$ 186. $\frac{1}{187}$ 187. $\frac{1}{188}$ 188. $\frac{1}{189}$ 189. $\frac{1}{190}$ 190. $\frac{1}{191}$ 191. $\frac{1}{192}$ 192. $\frac{1}{193}$ 193. $\frac{1}{194}$ 194. $\frac{1}{195}$ 195. $\frac{1}{196}$ 196. $\frac{1}{197}$ 197. $\frac{1}{198}$ 198. $\frac{1}{199}$ 199. $\frac{1}{200}$ 200. $\frac{1}{201}$ 201. $\frac{1}{202}$ 202. $\frac{1}{203}$ 203. $\frac{1}{204}$ 204. $\frac{1}{205}$ 205. $\frac{1}{206}$ 206. $\frac{1}{207}$ 207. $\frac{1}{208}$ 208. $\frac{1}{209}$ 209. $\frac{1}{210}$ 210. $\frac{1}{211}$ 211. $\frac{1}{212}$ 212. $\frac{1}{213}$ 213. $\frac{1}{214}$ 214. $\frac{1}{215}$ 215. $\frac{1}{216}$ 216. $\frac{1}{217}$ 217. $\frac{1}{218}$ 218. $\frac{1}{219}$ 219. $\frac{1}{220}$ 220. $\frac{1}{221}$ 221. $\frac{1}{222}$ 222. $\frac{1}{223}$ 223. $\frac{1}{224}$ 224. $\frac{1}{225}$ 225. $\frac{1}{226}$ 226. $\frac{1}{227}$ 227. $\frac{1}{228}$ 228. $\frac{1}{229}$ 229. $\frac{1}{230}$ 230. $\frac{1}{231}$ 231. $\frac{1}{232}$ 232. $\frac{1}{233}$ 233. $\frac{1}{234}$ 234. $\frac{1}{235}$ 235. $\frac{1}{236}$ 236. $\frac{1}{237}$ 237. $\frac{1}{238}$ 238. $\frac{1}{239}$ 239. $\frac{1}{240}$ 240

الحمد لله الذي جعلنا من آل أبي طالب محبوسين في حبسه

قال لا اله الا الله

[illegible]

وكان يقول بعضهم بل هو خطب
كان الوليد بن المغيرة شيخا كبيرا
وكان من حكام العرب شيكاكون
الذين لا يورثونك منه

الأشجار فما اختار من الشجر كان غنما
 وكان له يوم لا يخرج من مكانه
 له عبد عسى عند كل عبد ألف دينار
 والقطار جلدود دها وكان من
 المستقرين رسول الله وكان عم
 ابن جمل من هاشم فقالوا يا عبد
 ادريس بن عيسى لو بيت عتبة الكو
 سية بنين سي ذرئته كما عفو
 شوا على ابي عبد الله
 خمس ما هذا الدابة يقول
 دعوني اسمي كما لا
 ما في الله

کہ مجرب نہ تہا ہی بلکہ اپنی دستان میں اگر کم قری بہن آفات امنی و سادوی ہاں غلین مونی این
 فساد النبی من وقیمہ و ساعته الی الحدیثۃ بحر و سنی اس باتکی رسوخہ نور گہری ہوی
 اور جانب بستان تلاش میں ہی گل وریحان کی جلی واکامعہ جتنے دخلنا الحدیثۃ وکذا
 ہما نایمان و قد اعتنقوا احدہما الاخر مسلمان کہی ہوں میں ہی حضرت کے ساتھ گیا جیسا
 تختستان میں وارد ہوا تو دیکھا کہ وہ دو فو شاہزادی کہیں گلی ملی ہوی ایجا لیٹی ہوں آمین
 گردن میں چوٹی سیاہی کی بایں الی لیٹی ہوں و نصبان فی قیدہ طاقۃ ریحان مروج ہونا
 و جھجھنا ایک اڑدیا وکھی سہرا فی ادب ہی بیابا ہی شاخ ریحان منہ میں پکڑی ہر بار لاکا
 سوچل کھڑے کرو سگرسانی کرتا ہی اوسس دستگیل سی رشاد سنین کہ ہوا تیار ہی فلہا راہی
 النعبان النبی القی ما کان فی قیدہ سمعت اڑدی فی حیر الوری کو اتنی دیکھا جاکا ہی
 سہی چوٹی بھیکم کوا وکھا و قال السلام علیک یا رسول اللہ لست انا عبدا اذوا
 کراہو کی تخت اور سلام جا لایا زبان فصیح ہی کہا ہی رسوخہ میں اڑدیا ہائیں ہوں انہی حضرت کے
 خبر دہان و لکنہ سلاکسین الماکلۃ الکروین بلکہ میں خوشہ سپہر کیں ہوں اور حضرت کے
 کزوبی ہی بالاشعیر ہوں فقہلست عن ذکر منی طرقتہین فقہلست عن ذکر منی طرقتہین
 کذا نا کا ترے ذکر عبادت الہی میں قدسی ہی بھلت کی نظر قہر و عذاب میرے توجہ ہی اس
 کردہ میں کج کیا ہی و غیب ملاک آسمانی جیسا ملا خا کہ فی ہو نکال دیا ہی و ذکر دین میں السلام
 الی الامم ہی و لی مسئلہ یہ ہینت کہینہ اپنی قریب افلاک ہی زمین پر اترے دیا ہی و کذا
 بتلا ہوں کہ بہت زمانہ گذرا ہی قصہ پریشانی میں یہی کہی ہی ہینت تاکہ خاک کی باری تہا تو کرا
 سنیں مابہ گلی ہوں و اقصہ کریم اللہ علیہ کہ خدا کی خدمت اور شہان کریم درجہ جان کی اور
 اس وسیلہ پر امید خجارت برضای الہی کہت ہوں و امسئلہ ان یشفع لی عند ربی

من قال لا قال فما هو قال
بعضه بعضا لا طلاق قال فكيف
مستعمل في هذا كلامه من قوله
فخطيب من قال لا لان الخطبة كلام
الوجهل اشهر هو قال ما هو من قال
لا ما صبا فاستمع منه الجاهل قال
والذي على من قولي ان لا يكون
فانست ان من قال ما هو

بوجہ و فاضلت نفسہ و مہاشین
 المطلب رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ
 فاشار جبریل علیہ السلام علیہ السلام
 مات بعد ذلک و من الامور
 نبوت فاشار جبریل علیہ السلام علیہ السلام
 فاستغنی فانقضت خطا مشق طہ و عربہ

او فی سبیل جلیس روایت خوشہ انکور و سید حسین بن سی فرشتہ کا حضور شہادت علی اکبر

قرب و منزلت سابق کو پہنچی تیری فضل و کرم ہی ہماری خدمت کا عوض ملی قال فما استنتم
 دُعا وُہما واذ اذبحر یئیل قد تزلزل من السماء فی رفقہ من الملائکۃ ونبشہ ذلک الملائکۃ
 یرضی اللہ عنہ ویرودہ الی سیرتہ الاولی راوی کہتا ہی دعا حسین کی ابھی تمام
 باقی کہ ساری جبریل کی ہمارا فوج ملائکہ و ہوم ہی آئی فرشتہ سعادت سرشتہ کو عطا کی تھی
 اول کا فردہ پہنچا یا صورت اور سیرت نورانی ہی اس ملک فخرہ او ہایا قرآن تعویذ الی
 السماء وھم یمسحون للہ تعالی ساری ملائکہ رحمت اوی ہمارا لیکن آسمان پر بھی و ہوم
 یتسبح او یتلیل خدین شاکر ہی وصال قریب ہو و یا ایدہ و ارکا مدعا بریا قرآن مجید
 الی الشیء وھو متبسم و قال بعد ہر ہی دیکر جبریل فی بارگشت فرمائی دیکر ہی ہوی
 خدمت پیغمبر من عرض کی یا رسول اللہ ان ذلک الملائکۃ یتسبحون علی ملائکۃ السبعین
 السماوات ویتقولون اے خدا وہ فرشتہ سب ملائکہ رحمت آسمان پر فخر کرنا ہی اول شرف
 سادات ہی زبان تقدیس میں کہتا ہی اللہم من مثلی وانا فی شفاعۃ السیدین الشیخین
 الحسین وعلیہما السلام خداوند اسی شکل و نظیر عزت و درست یوں ہو سکتا ہی کہ حق
 سبط مصطفی حسن و حسین علیہما السلام کی شفاعت ہی برابر تہ ملا ہی پس ای صاحبان ہر
 اور حاضران ہر عمر عراجی خور و انصاف ہی اور ای و اقصان رنونا مالہ و کجا مقام فکر بہت صاف
 امام حسین علیہ السلام کی مہارت ایک دم ہی رسول اللہ صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم اور اندیشہ و خود
 رحمت میں البتہ تیرا ہی باغ اور بوستان میں جا کی مستراحت کرنا موجب و سوسہ ہونا
 نقطہ تیرے وجود پر آرام و چین ہمیکہ باقی رہتا سیران ہوں اگر رفرع شاعر مگر کہ بلایں وہ جا
 و کیتی تو کیا کرتی ہر گاہ جو و جہاں است ابتلا ہی سید الشہداء ملاحظہ فرمائی تو یہ ذکر کرتی ہی
 جسم دم نہ پروردہ خیر اور ہی مجرم ظلم اعلیٰ میں ناچار ہر حق یکسوی اور غریبی میں بیخ اور لہو و

المرجلہ فدخلت جبالہ فی اخص قلبہ
 وخرجت من ظاہر قدمہ فوسعت رجلاہ
 و مات و مرہ ابن الطلائعہ تنقل جنات
 فی وجہہ فخرج ال جبال تہامہ فاصابہ
 السامیہ فاحرق واسود فوج ال منہ فام
 باعوه ان یدخل و قالوا لست بصاحبنا فخرج
 من منہ واصاب العطش فانزل بیتسقی
 انشق قلبہ و هو قوالہ تعزنا کفنا ال المشریق
 الفصل الی بی فی ذکر البیوت الی الخلفۃ و قضی

النجاشیہ من بعدہ صلوات اللہ علیہ و آلہ
 ان یخرج ال اللبثۃ و افر جعفران فخرج ہم
 و کما البصر فاشار الی ویشافون ہم بشواہم
 من العاص السہی و علاق من الوباء الی الخ
 ان یرد ہم الہم فان یعلماہ انہم مخالفون
 لہم فخرج غان و کان شابا حسن الوجہ
 مترفا و اخوہ عمر بن العاص الہم الوجہ
 و کما السفینۃ ثم روالہم فقال عارۃ لہم
 من العاص قل لا ہلک تقبلانہ فقال سبحان
 الہم فخرج غان و کان شابا حسن الوجہ
 سفینۃ فر فہم جان و الفاء فی التفسیر

عمر و بعد من السفینۃ وادمرکن فخرجوہ
 فلما دای عمرو ما فعل بہ جان قال لا ہلک
 قلبہ فخرج و اعلیٰ النجاشیہ فدخلوا طر
 و قد کانوا حلو الیہ مدایا فقال ہو
 الیہ الملائکۃ ان قومنا خانو نا
 دینا و صار الیک و ہم الینا

[illegible]

اتمام حجت کرتی تھی ای قوم میں بگزیدہ درگاہ الدہوں وطن سے آو رہے غریب میں بیچارہ اور تباہ
پتھر بستی کا فرزند پروردگار کی دروغیت ہوں علی رضی کا دل بند فاطمہ زہرا کی امامت ہوں
تمنی خانہ خداسی جہان بلایا نصرت اور امداد کا قول بھولا یا اب دعوت کی محوش دانہ پانی بند کر
قل کیواسطی تیغ و خنجر ہاتھ میں لیا صد حیف کہ اس لشکرِ سیاح کو سلطانِ اشرار ہر طرف خونی
اولاد کی کا پر بند ہانا چار ظلموں کے بلانی بہوک پیاس کی صدمت جانِ ناقوان پہرے مرگ فوجدار
ایلیسے نالان اور گریان رہی مای مای وہ کر بلا کی سیدان میں امامِ مہین علیہ السلام کا دھوکہ
کچھ ہونا دوائی دوائی وہ نہیں دیکھ ساری انصار کا رو بہ و جا کی جان کہونا بدین اقربا پر نرا
نکواری دار چننا سینہ اور پھلو میں بیٹھا رہا تو کی انی کا پار گزرتا ہر چیز کی جسم کا پارہ پارہ حال کا
خون میں دیکھنا پڑا ہوا کا دوان ہر زخم میں پیار و نکی بند لاشیں برادرِ فرستہ زندہ غراہر دیکھ
زمین پر طہان کہوڑی اعدا کی اوپر ہر طرف گرم جولان دشمنانِ ن کی طغیانی جفا سے زیادہ
چارہ تسکین اور دفعِ حسیبت کا اشد ادا محرم کا سد ہم ہر شہید کی خیر موت پر قوت سی شو
نازل العرش کا پیغمبر میں شیون اور غرور شہادی سولامی میدان کورن کی نظر کرتی شہادت کا
سانا ہونا ہر گاہ چھپی چھری حورائے غریب الوطن کو ملاحظہ فرمائی اسکا صدیہ کی مزا کہوتا ہے
بلا میں زاری اہلبیت کا شور جگر خراش تھا ہنگامہ دُور ناچاری پرانی دلِ پاش پاش تھا جین
نازنین کی ملک شاخِ ریحان سے گس رانی کری اوسپر تو کھا سہنے ہی جو سرور آسمان و زمین
خدمت میں درخشہ گرونی ویدلہ رضای ربانی بھی اسکا دوان شکستہ ہونا پانی کو ترستے
افسوس امت کی ہدایت پر پیغمبر نے اپنی زندگی میں راحت نیائی اور دنیا سے گزرنے کی وقت
حضرتِ اولاد کی سقدہ سداش عزت فرمائی باوجود تکیہ و محبت فرزند خود رسول اللہ کی یا جو
ستم سے مارا کھانا قریب درگاہ خدا کا آگئی حق میں کسی طور پر یاد نہ کیا نظر لیا لہذا جس نبی زاد کو

[illegible]

ووجه البنيان وطيب كثير
فترى بيتي في بيتي في بيتي
من القسيسين في بيتي في بيتي
ووجه البنيان وطيب كثير

و دعا هم رسول الله صلى الله عليه واله
 السلام فامسوا فوجوا الى الجنة وفي
 حديث جابر بن عبد الله ان رسول
 الله صلى الله عليه واله قال صلى الله عليه واله
 الفصل الخامس في ذكر ما قيل في رسول الله
 صلى الله عليه واله من اذى المشركين و
 الاسلام حجة في رسول الله صلى الله عليه واله
 وقيل في اذى رسول الله صلى الله عليه واله
 وكان اشد الناس على رسول الله صلى الله عليه واله
 رسول الله صلى الله عليه واله في اذى رسول الله
 في الحجر فعثوا الى سلا الشاة فالتعن على رسول الله
 الله صلى الله عليه واله فاقهم رسول الله
 من ذلك فجاء الى ابن طالب فخطب الله عنه
 فقال يا محمد كيف جئني فيكم قال وما ذاك يا
 اخي قال ان قريشا اتوا على التل فالتعن في
 هذا التل فماتت قريش ومعه السيف و
 المسحاة فاجابوا طالب ومعه السيف و
 السلا على سبيلهم ثم التفت الى التل فقال
 صلى الله عليه واله فقال يا سبيل هذا
 حبيبنا في هذا التل فالتعن في
 عن ابوراد عن شعبة عن ابن عباس عن
 عمرو بن ميمون عن عبد الله بن مسعود
 بن عباس عن رسول الله صلى الله عليه واله
 و قوله اناس من قريش وهم سلا بنه فقالوا
 من ياخذ سلا هذا للفرار و هذا للبعير
 فيقتل فخطب ظهره فجاءه عبد الله بن مسعود
 فقتل فخطب ظهره فجاءه عبد الله بن مسعود
 وجاءت فامسوا فوجوا الى الجنة
 من ظهر النبي صلى الله عليه واله فماتت
 من قريش ذلك قال جابر بن عبد الله
 عن رسول الله صلى الله عليه واله
 الا يوشك فقال اللهم طيب لنا
 من قريش اللهم طيب لنا
 هشام و عتبة بن جهمية و شعبة بن

گواه رہنما کر تو دینتایی اس قوم کی جفا کا صدمہ جو ہمہ کنہ تائی فقط بزرگوار الیہم السلام
 الناس خلقا وخلقاً و منطقاً بر سؤالت اہل کوفہ کا جو بید ستائشی ناچارانہ بی
 لڑائی کو جاتا ہی ایسا جو ان رعنا کر ساری دنیا میں تیری ہی کا شیعہ بنائی ہو موت اور سیرت
 اور گفتار خلق اور خلق میں شال خیر الوری ہی کھا اذا استغفنا الی یسیرت نظرنا الی
 و چشم ہم تیری پیغمبر کی شتاف زیارت ہوتی ہی علی اکبر کی حجرہ نوزانی اور جمال شجرہ فانی
 و کجی ہی اللہم امنہم ہم کانت الارض و قریضہم تقریقاً خداوند بکانت زمین کو
 اس گروہ کی درسیان ہی اوٹھائی اور آپس میں انکی جماعت پر شقاوت کو متفرق بنادی فامہم
 دعونا لننصر و نناشہم حد و اعلینا و یغناؤنا نناشہم کاس طایفہ جفا کارینے
 ہماری بلائی کو فاصد اور نائی ہی ہی طلب ہدایت میں ہی وہی نصرت و یاری کی وعدہ کی گئی
 اپنا وطن چوڑکی جو اس ملک میں ہم ہی تو سب دشمن ہو گئی تھی کہنی کو ہماری ہجوم لائی اور
 مہانداری ہی ہاتھ اوٹھایا داندہ پانی بن سکھا سادات کا ہو ہدایہ ثم صلح الحسن بن علی
 سعد بن مالک قطع الله رحمتك ولا بارک فی اقرانک پھر حضرت فی آواز بلند ہی اسکی
 پکارا جیت خدائی اوسس شکہ ہی ارشاد کیا ای عمر بن ابی شرم اور نیکر خدائی تو ہمہ غیب بھی کیا
 چاہتا ہی اپرو گار تیری نسل کو قطع کری اور مقصد و مراد میں بھی برکت نہی و سلا علیک
 من ید بجات بعدنی علی فراشات تیری اوپرا و سکا علیہ ہو جانتا م خون ہی ہماری نری
 بھی رخت خواب میں گردن مائی کھا قطع رحمتی و کم تحفظ قواستی من رسول الله
 جیسا تو ہی سیری عزیز و ہمت باکو یا سلا حلال کیا اور قرابت کو سیری ساتھ رہو خدائی بلادیا
 قصص الانبیاء میں لکھا ہی کہ منہ زدن ان یغضب کا جب ارادہ ہو ہی کہ یوسف کو باب کی
 دامن الفت میں بیٹھا نہ کیوں اپنی برادر کو خوش محبت ہی پدر کی دور کرینا پسین شوریہ مکرر

عظم من صنع ذلك قال جابر بن عبد الله
 عن رسول الله صلى الله عليه واله
 الا يوشك فقال اللهم طيب لنا
 من قريش اللهم طيب لنا
 هشام و عتبة بن جهمية و شعبة بن

ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی
 ولقد دانیتم قتلوا یوم بدیر والوفی القلب
 اولی من خلفت شک شعب قال عبدالله
 وبعده وبعده من ابن میط وبعده من خلف
 ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی

زبانی بخبر و نیاز می خدمت یعقوب بن کمال اندون صحابی عثمان بن لاله ورجان پوبلی جرج
 سبزه و آب روان کی محب لطف هور می بین هم چاه می بین سبزه و تاشی کو ایک ان جانی نگر
 یوسف کو بهی رخصت دو تو ساهته پھر الامین حضرت انسہ ایل کو طاقت فراق ایک ساعت تھی
 نظارہ فرغ از و گلشت کی ہرگز اجازت ندی اخوان یوسف ثنی پدر بزرگوار سی سابعہ و انہما
 بیان تک کہ دل او کا تھوڑی دیر کی جدائی میں راضی ہوا یوسف ہمراہ برادران خور و نوش کا
 سامان ایک عزت میں سوار ہوئی گہری شادمان طرف سیر گاہ اور لالہ زار چلی بنیاب یعقوب
 فرط محبت سی زفاقت خلف میں بہت راہ ملی کی ہجرتہ الاول تک جاکر پسر کو رخصت سفرو
 ہنگام شایع ہر قدم پر پیرا ہوتی تھی درمیان کی گلی لگا کی زار و فکار گہری روئی تھی اگل
 جانی نگر تصور ہی او و نظر خور مقام شہر ہی حضرت یعقوب بن خیرچہ عالم موت سی جانی تھی کہ شہت
 زندہ رہی گئی اس وقت جاتی ہیں تھوڑی مدت میں خوشی اور عزت سی ٹینگ کی ظاہر میں کوئی اندیشہ
 انار نہ تھا اندک صد نہ سفارقت اسانا گوار ہوا فریاد و فغان ہی سر گذشت امام حسین علیہ السلام
 اور وواع علی اکبر سی زندگی و بال جان ہی اوس صیبت کی ساعت خبر سی کیا حال ہوگا پدر کا
 جدائی پسر کی ہمسفر طلال پاسپر کو تنہائی پدری وہ ہوک پاس میں تلوار و تیر و نیزہ کہا کی کو
 جا لگا کو چارون طرف پسر کا سامان موت نظر آنا و فقہ صر علی نحو القوم راوی تنہا ہی علی کہ
 میدان زرنگاہ کو روانہ ہوئی مانند آفتاب نصف الشہار عصہ بزد میں جلوہ افرازی و هو
 یخیر و یقول اس عبارت کو رجز میں انشا فرمایا اپنا کلام پھر انکس اعدا کو سنایا انا
 علی ابن الحسین بن علی یحیی و بیتی اللہ اولی بالنبی من علی اکبر یون فرزند حسین
 علی علیہما السلام جو شہر بی نیاز میں بخدا کی کعبہ قرابت پیغمبر ہی ہم سرفراز ہیں واللہ اعلم
 فیما ان الذی اعطیکم بالانحی حتی یبذلنی قسم اللہ کی ہیرا و لانا کو موت میں کرنا

ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی
 ولقد دانیتم قتلوا یوم بدیر والوفی القلب
 اولی من خلفت شک شعب قال عبدالله
 وبعده وبعده من ابن میط وبعده من خلف
 ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی
 ولقد دانیتم قتلوا یوم بدیر والوفی القلب
 اولی من خلفت شک شعب قال عبدالله
 وبعده وبعده من ابن میط وبعده من خلف
 ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی

ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی
 ولقد دانیتم قتلوا یوم بدیر والوفی القلب
 اولی من خلفت شک شعب قال عبدالله
 وبعده وبعده من ابن میط وبعده من خلف
 ابن خلف کان دیلا با دنا فقتل قبل ان
 او قال فی بی غیر ان امینه من خلف او لوقی

فقال ما هذا فقال له امرأة من بني
 السطوح يا ابا بعل ان عمر من عظم
 قوتن لجلد واداه ففصب من
 لاسه ثم صلاه فجلد به لاسه فاجتمع
 الناس في كادان يقع ففصب من عظم
 يا ابا بعل صعبت ال دين ابنك
 فقال نعم اشهد ان لا اله الا الله واشهد
 ان محمدا رسول الله على حجة الغضب
 ان محمدا ربي الى منزله ندم ففدا
 للعتية فالتاربي الى منزله ندم ففدا
 على رسول الله صلى الله عليه واله فقال
 ما بين الخ لعتما ما تقول ففدا عليه رسول
 الله صلى الله عليه واله سوت من القرآن
 فاستبصر حجة رضى وقتت على دينه
 وفتح رسول الله صلى الله عليه واله
 يا ابا بعل على ديني لعتما وكن مظهر الدين

بين قتل كرومنا تكمو جنك ودهر هو جاي مير ايا لا قتل قتل لا شك يدا و قتل جمع
 كبر سوت اور دندنه ولاورى سى شور ويا ديا ميت تيغ حيدرى سى بخار و بخار دم كبر
 فلم يزل يقاتل حتى ضج الناس من كثرة من قتل منهم يكة و تنها غازی نی پی در پی اون
 کا فون پر حملہ کنی بہت پیادہ اور سوار تھیں اور زینتہ کی جان سی ماری کثرت قال سی وہ
 پر جاناگ ایا بہت سیدان میں شور الا مان اور مر جاتے ہوا وری انا قتل
 علی عطشہ ما توفیقہم من سرجار وایت میں وار دہی کہ با وجہ و کثرت پیادہ اور غیب
 غلبہ پاس کی عرصہ نہرو کو گل رنگ بنا لیا وں شہریشہ و حدت اور نہنگ تجہ جلالت فی
 ایچو میں نا بجا کو نار میں پہنچا یا ثم سرجی ال ایاہ وقد خاسرت عینا فی ام و لا
 و تقصصت شفتا کو شش حرب میں علی اکبر شدت شکل سی تیار ہوی با پس کی
 خدمت میں سیدان جنگ سی با حد شتاب پیری عزت جگر سی انجمن حلقہ ان میں شہر
 تہیں کر دو غبار میں عنبرنی لفعین ائی تہیں بیانی سی لہای خشک پڑی ہوی گری آفتاب کی شہر
 رضای سولای ہوی وقد اصابتہ جراحت کثیرہ فوق سی پیون تک زخم کا گری
 اگر بیان کہلا عانہ کی پیچ پی تھی جرم کی تھی ہوی سہ تاپا لال و فوج جرات سی تر خستہ تھی تال
 صد ہا تیر سینہ اور بازو میں دوسرا تیر مرکب کی عصا بی تیرہ وین سی چکا تھی بظلمہ کمر بلان
 جب پیاری فرزند کو اس حال تباہ میں دیکھا ہوا فی خوش مارا چشمی دہای میر شک جہا لہو پ
 بھرم نالہ و آہ دنیا نظرون میں سہاہ غضب الفت سی ولین صدمہ ہوا جان کو ماری زانو دہ
 زنا جس شہر فی اگر سپر کی دو واکو ویکھا ہوگا وہ جانتا ہی ما کر کیا گذر کو کا کا ہر گاہ کوئی نا
 نظر پڑی تو البتہ او سپر یہ سید کہلا ہی کیا ہوتا ہی دست شوق ہسلا کی پاس بلا بازیت شہر
 سینہ سی لگایہ قتال یا ابا بعل قتلت قتلت قتلت و قتل اللہ یو قتلت قتلت قتلت فی کل کرب

حضرت علیؓ نے فرمایا کہ میں نے اپنے آپ کو کھانا کھا دیا ہے اور میں نے اپنے آپ کو کھانا کھا دیا ہے

حضرت علیؓ نے فرمایا کہ میں نے اپنے آپ کو کھانا کھا دیا ہے اور میں نے اپنے آپ کو کھانا کھا دیا ہے

ان الله قد امرنا بالبيت المقدس
 فان ايت الامم ونازل
 بطبونه فلما اصبح قال الفرس
 وقد كانوا اذلوا بعيرهم وكانوا
 في اية فترب منه واكن ملابغ
 في موعده فترب من الفرس واداهم

والی وراثت یعنی اگر کسی فی موضع کذا

وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ غَافِلُونَ
كُلًّا مَقْدَحًا مَأْوًى لَهُمْ
بِأَقْدَامِهِمْ
وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ آلِهِمْ وَنُسُلِهِمْ غَافِلُونَ

فد امكنكم الفرصة من
الان و القناديل فقالوا
القلوب

فقد دخل بيت المقدس
وقرأه

الحمد لله الذي جعلنا من قدامه

صف لناكم اساطينه و
غنا بجزيل عليه السلام
بيت الكفاة

او میسورین مجلس شهادت علی اکبر علیہ الرحمۃ

فرزندانی کو شریکهای پدر محبی علیّه پاسبان فی قرین ملاکت کیا + لوی یکی هتیار کا بوجزن مجروح
 بیماری ہی گری کی شدت سی جان کو دشواری ہی + فَلَکُ إِلَى شَرِّهِ مِنْ اِنْدَاءِ مِنْ سَبِيلِ الْقَو
 یہا حلّ الاعضاء اگر بھی ایک جام آب کہیں سی میرا تانا تو اسکی پنی سی سکین عیش اور ثوبت جہا
 اعدا با تانا مَبْکِی الْحَسَنِ وَقَالَ وَاعْتَوَا ثَاةَ اَمَامِ حَنِ عَلِیہِ السَّلَامِ فِی حَبِ فَرْزَنْدِ وَلَبَنَ کَا یَکَلَامُ
 جگر تراش سنا چہ صرت دیاس مین حال پر ملال پر علی اکبر کی + رودیا + ناچار ہوکی فرمایا دای غری
 اور سید و گاری ہی تیری کیسی اور جینی کی + دشواری + یا بَنِیْ یَعُوْهُ عَلٰی مُحَمَّدٍ وَعَلٰی عَلِیِّ ابْنِ اَبِی
 طَالِبٍ وَحَلٰی اَنْ تَدْعُوْهُمْ فَلَا یَجِیْبُوْنَکَ وَکَسَتْ عَیْنُہُمْ فَلَا یَعِیْنُوْکَ اِیَّیْ جَانِ
 بہت ناگوار ہی مجھی + اور محمد و علی پر کہ تو اونسی استغاثہ کری + اور بزرگوں سی تیری مراد پوری نہوکی
 سبکا + یا راہو کا + او پر یا سارے تپائی + یا سُبْنٰی کَھَا تِ لِسَانَاکَ فَاَخَذَ لِبَسَانِہٖ فَهَضَمَہَا ہِی سَبْکَا
 اپنی زبان کٹ نہہ مین ہی شاید اوکی سوز عیش کچھ کم ہوکی پس فرزند نا ز پر ورسند کونزدیک بلایا
 علی سی لگا یا اوکی لسان کو اپنی + زبان مین لکی چوسا چارون طرف پر پایا بعض نازل کی بیان مین سنا
 حال سنائی کہ اور وقت علی اکبر ہی آہ کا غرہ مارا نیاب ہوکی افسوس کیا ہی + باب سی کہا ہی آقا
 شدت شکنی + اور گری کا حد نہ تیر سو ہی کہ دیاں آقا اور لب نبار کچھ ہی زیادہ سو کہا ہی پس
 دیکھ پدا اور پسر صرت سی + روتی رہی تلاش ارسکین مین جان ہوتی تھی + وَدَفَعَ السَّیْفُ
 حَامَہُ وَقَالَ اَمْسِکْہُ فِیْ فِیْہَاکَ نَا چارے سلیمان کر بلانی نالان + اور گریان انگشتری اپنی ادا تھی
 او شبہ خاتم نبی علی اکبر کی نہہ مین دی کہا جان بابا اسکو چوسو بلکہ سوز عیش کو تیر ہی تخفیف
 وَاِیْجِزْ لِیْ وَقَالَ عَدُوْلَہٗ فَاَنِّیْ اَبْجُوْا نَاکَ لَا مَسَیْیَیْ حَتّٰی مِیْہَ فِیْہَاکَ جَدَّ لَسَبْکَا ہِ
 اَلَا فِیْ ہِمَا دَا عِدَا کو پھر جا دو دم تیغ سی جَدُوْلِ عَمَلِ ہِمَا + اوسیری خدای + یہ رات نہیں دیکھو کہ
 کہ تم کاکی نانا سو خدا کی ہاتھی جام آب سہر دیوکی شمشیر لہ لفظ مرا بعد ازاں ابداد گوارا

مجلس تہذیب و ترقی

بسم الله الرحمن الرحيم

ایک روز ان کے پاس ایک شخص آیا اور فرمایا کہ میں نے تمہارے لئے ایک چیز لائی ہے۔

ما كنت فدا

فذلك ان الله عليه السلام

بسم الله الرحمن الرحيم

کافیہ ہوا جائے

من العذبات التي لا تحصى

دوتان واما

كذلك ان الله يشهد ان لا اله الا الله

مجلس طلبة العلم

والله اعلم

سید و خواجہ علی

[Handwritten signature]

القد

من اجل جلاله

انما سيقاوي

و قد غفر الله له ما مضى

دین دالت الہیہ

والتاريخ

[illegible]

1306

التفصيل في فقهنا

مجلسه ۱۰۰

[Handwritten signature]

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الخلق

بسم الله الرحمن الرحيم

دخل الشريعة وفتح

القلم

129

ملائک اللیل کلک و یکل ولده وکله
 انچه بچر و نه بالهادر و صا بهم
 و کان من دخل من العرب ملک لا یحیر
 منهم شیئا منی هاشم شیوا و باج
 و العاص من اهل والنصر من المارث
 الی الطرقات الیه تدخل وکله
 منه میره نهوه ان بیج من بنی هاشم
 و یخبر و نه ان باج شیوا ان بنی هاشم
 و کان خدیجه و ولها مال کثیر فافقه
 علی رسول الله علیه و آله و اله فی شعب
 و لم یدخل فی حلف الصغینه معظم من
 بنی فذل بنی المطالب بن عبدالمناصف قال
 هذا ظلم و حقنا الصغینه باربعین خانما
 ختم کل رجل من سوا قریش بخاتم و طم
 فی الکعبه ونا بهم ابوالمحب علی فاک وک
 ۵۴۳ هـ
 لهم ممنون لجانته ختمه الله علیهم
 دینی و ثواب علیکم البینه و ابوالمحب
 اثره یقول لا تقبلوا منه فانه یخبر
 و هو کذاب ساحر فله ذل هذه طاله
 الامن موسم الی موسم و لا یترقن و
 یابعد الان موسم و لا یترقن و
 موسمان فی کل سنة موسم المصروف
 و جب و موسم الحج ذی الحجه و کان
 اذا اجتمع اهل الموسم یخبر بنی هاشم
 الشعب و یترقن و یسیون و یترقن

پانی کہ بچر ہی پراسی ہونگی ، ابد الذت شیرینی او کی نہ ہوگی و جمع الی القتال فلم یزک انما
 حتی قتل تمام المائتین علی اکبری دوبارہ پدر ظلم کی بات ہو کو بوس دینی و لی اور نالان
 کارزار کو پہنچی ساری لشکر سی دلیرانہ لڑتی رہی تاکہ اسی نام و بقیہ دوسو ہی مار چار طرس
 تیرہ اور تیرہ کو بچر ہی ہوا اور سپید کی صف کو دم نہ لینی دیا ، و جعل یکر کذا بعد
 کذا سپرہ اسد و فوج گراہ و چل پی دینی کرتی تھی شمال شیر گرسنہ ابنوہ رو باہی لڑتی تھی
 ہر سمت کی مخالف نزدیک و دوری و ارگانی جیم نکار کو علی اکبری کی چونک بناتی ، حتی ہی
 بہریم فمقع فی حلقہ مخرقہ اوس حالت میں ایک تیر جھایا گردن پر لگا کہ نہ پکارت
 حلقہ ٹکری ہو گوشت پھٹ گیا و آقبل یقلب فی دحیہ وہ شاہزادہ پھانسی کا خانہ لڑا
 سی زمین پر گرا و مانع نہ فیم سہل اپنی بدکی او اور خاک میں لٹسار مار تھڑا دی یا انباہ ہذا
 جدی یترکت السلاخ و از جا نکداری پکار کی ہمدای با بارہ خدایں ہمارا تو کام تمام ہوا
 نا مار سو خدا با لین پرائی شریف بہتی ہیں نکو پیام شوق اور سلام و تحیت کہتی ہیں و یقول
 یعمل بالقد و مر علینا فرما ہی ہن ہماری طرف جلدی قدم بڑھاؤ انگھڑی انتظار میں کھڑ ہیں
 پاس آجاؤ و شہوق شہقہ فاروق الدنیا فہات پس علی اکبری ہنڈی سانس بھری
 اور مرقی دم آخری و قہیں پکی لی خاک و خون میں ہاتھ پاؤں پیلا دی و نیاسی پر حسرت و انا
 کہ گئی و فی سر وایہ آخری فقرہ صرۃ مسند بنی عرقہ العبدی علی مفرق کسہ
 فضربۃ صرۃ اور دوسری روایت میں آیا ہی کہ بدن علی اکبری گراہ و فورہا ماس
 چر ہو ہی ناگاہ مسند بنی عرقہ بنی تلوار سے تاجدار پر لگائی کہ او کی ضربت ہی غش آیا فاق
 بین ہر شاہزادی گردن چکانی و صرۃ الناس با نیاسیا فیم چار سمت کی راہیں کھینچیں جیسا
 تلواریں شکر فی مارین بدن نازن کی ٹکری ہوئی زخموں ہی لہو کی پرنالی ہی تھم تھم و سسہ

فاصابہم الہمد و لغت قریش ال
 ان طالبہم و ادفع الینا جہا
 فقلہ و ملکت علینا فقال ابوالمحب
 قضیۃ الطویل الی قول
 فیما مشور لایات القوم لا و فیم

فما موالیه وعظموه وقالوا یا ایاها طالب
 الی ما حقتنا وان شملنا من اهل البیت
 والله ما حبت لهذا اولکین ابرار اخی خیر
 ولیکذبونی ان الله قد اخبرنا ان یبعث علی
 صلیبکم القاطعة ما یخبرنا ان یبعث علی
 ما فیها من کت اسم الله فایضوال صلیبکم
 فان کان حقاً فاقولوا له والرحمن ان کان بالجلال
 من الظلم والقطع علیه الرحمن ان کان شتم
 دفتنه الیکم ان شتمتم فلتقولوا فانزلوها
 استعقبوه فنجسوا الی الصغیفة فانزلوها
 من الکعبه وعلیها الرجوع خاتماً فاما التوکل
 من کل رجل منهم الی خاتمه ثم کتوها فادرا
 نظروا کل رجل منهم الی خاتمه الی البیت
 لیس فیها حرف واحد الا بساات اللهم
 لیس فیها حرف واحد الا بساات اللهم
 لیس فیها حرف واحد الا بساات اللهم
 لیس فیها حرف واحد الا بساات اللهم

شیخ غضبناک شمرین بر حلقه آورده می ضرب تیغ سی مارکی سوار و پیاده کو عرصه بزرگی بنیایه بر جای
 یعقوب کر بلانی و دهنو دکی اپنی یوسف کو چاه بلاین پایا اوس جان رضا لایه الشهدانی عجب
 حال تنباه و بهیما کسی باب فی دنیا بنیاب بر انقباض میی کا ملاحظه نمیک یوگا با نوکا پارا پیچر کا
 ستارا زمین نشیب من یکس و تنها پلهی گهو را بلاین پراپی سوار کی نا کر تا استخبار که ای دین اوز
 تلوار اور نیزه جناسی سوارا پشای شال گو سفید ترانی خاک بر هو تنهای جان دینی کوزین ازیلا
 رکڑتی دین پیچر ات موت من چکیان لکی سسکتی بین پیر و دگر می هو ای سوارا پیچر خون پیچر
 اکھنرین بند سینه کلاهی بر پی کی پل سینی کی پار کلاهی قر قال یعز علی الیه ان قتیفت
 کلا تعینک امام حرمین روقی هو ای اتری سوارانی من زندگی زمین پیچر سوارا شکی رضا
 پوچا چانی کی لگا کی ارشاد کیا تری پدر پخت کو اندوه کی که تو مد کو ملای اور دوه فراد کو پیچر
 اگر اجابت ہی کی کو کچه نفع ندی کی یا بچی کیف رایت مصر ملک ایجان پدر بر اتر جاو
 گد که ایچر منقل کو سطح کلاهی فقال خیر منقل و خیر مصر ع عرض کی اجت که تو
 پیچر سوارا و تنها شهادت که که گنی اور گرد که شنی بین اچا پایا هذا اجدی رسول الله قد
 سمانی وهو یقول عجل الیه الایا پیچر یا علی فقد کثرت شتبا فقال الیک میری نا
 رسه خدا ایچر بر کتری بین سوارانی پلا کی پیچر بین یا علی حلدی میری باس او تنها شهادت
 دوران کلی کی لک جاو اوس من ملاحظه می پیچر تقریر تمام کی قدم پراپی پدر بزرگوار کی جان دی
 تنها شکل سی لاش پیچر کو او تنها پاره بدن خاک و خون همراه باش کو دین یک پیچر پیچر و دانی
 الیهیت لانی زمین پر لک پیچر شکر سوارا و اقل و پیچر نا و قال لجاو ا حاکم پیچر
 من مصر ع جوا و پیچر و صغیر ع جوا و الیه الایا پیچر کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی
 روایت ثانی بین کر کا پیچر که سینه الشهدانی و الی الیه الایا پیچر کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی کلاهی

فی حال من اشرافهم فی زمانه
 فی هذه الصغیفة فقال لیرجل
 برهاشم و دهر بر امیر الخو
 فی حال من اشرافهم فی زمانه
 فی هذه الصغیفة فقال لیرجل
 برهاشم و دهر بر امیر الخو
 فی حال من اشرافهم فی زمانه
 فی هذه الصغیفة فقال لیرجل
 برهاشم و دهر بر امیر الخو

و هو هو بنفسه فقال يا عمر بن الخطاب
 و حضرت كبروا و قلت يتما فوالله
 عن علي عليه السلام ان الله عز وجل
 لا يفرق بيني و بينك الا بغيري و قال
 يخرج من عينك ثمرات و قال له عدي
 عليه و الله الدنيا هي و قال له و ان لم
 عن ابن عباس قال في كتاب دواويل النوق
 دواويل شقية فاما مثل ابو طالب من
 فوالله في الدنيا راسه عنه و قال يا رسول
 الله قد و الله قال الكلمة الى سائته اياها
 عليه و الله عانض بن طاهر
 عباس ان الذي صلى الله
 و في سنة ٥٢٦
 و حضرت خديجة
 فقال و صلوات و هو و حضرت خديجة
 و في سنة ٥٢٦
 بنت خويلد و ابا طالب رضه و ان في عام
 واحد فتا جدت عليه و رسول الله صلى الله
 عليه و الله الصائب و هو انك خديجة و ابني
 طالب و هو و كانت خديجة و من بني نضلي
 على الاسلام و كان يكنى اليها و ذكر في كتابه
 من سنة في كتابه و ان و فاته خديجة
 كانت بعد موت ابني طالب بثلثة ايام
 في الاربعة و انهم خرجوا من الشعب و ان
 كانت سنين و في هذه السنة و في
 خديجة و ابو طالب

[illegible]

لا يابس جوف من الزهرى قال كان سوك
الله على الله عليه واله
على

و من نفسه
بالحرف

سابقہ قومی موسم
و یکم

وینے میں وقوف کے لئے اگرچہ احکامات
مستقیم کے خلاف ہے مگر رضی

منكم بالصدقه
من كره لم اكرهه انما اريد
ما اريد من القتل خلع
عن ولي

بیون مجاہدین نقل حبیب بن مظاهر وصحابہ بنی و فاضلہ و زناحیہ و ابو الجحوم سی و دواع سید الشہداء

ہاں یہ شالِ مغیرہ نیاسی ہنسی کوئی روتی تھی ہوائِ اشعارہ برس کی کمانی دشتِ غربت میں لایِ حُصْب
عروسی کی شادی ہی مذکبی افسوس چاند ہی تصویرِ حیاں اور لہو میں غلطان رہی کہ ہنسی چلا کی سنایا
فاطمہ کبرا مدینہ میں انتظار کرتی ہوگی وہ بیمار و زات وعدہ دیدار میں مرنے ہوگی زینب خاتون غازی
دلبر میں روتی تھی پکینہ مخزون برادر کی حسیبت پر جان کہوتی تھی اکمل کشوم فی فرط اندوہ میں شور و مچا
الہم کہ کو مارہ و خوش میں ہوش نہ ماضی ملو لغتہ ماتم علی اکبر مقتولِ جفا کی کجرام ہو خیمہ میں شل
شہد کی روتی تھی کبھی حضرت بشیر سپہ کو اور بانوی مخزون گری لاش پہ جا کی داوس دشتِ غنیم
میں فریاد مچی تھی مالون فی کیا خیر با عرض ہلاکی ناظر یہ عیان ہی کہ حسیبت کی بیان ہے
دل ہنسی میں صد چاک ہوئی اہل عزا کی اب قطع کر طول سخن حرف و دعا پر بارب میں خوشحال محلِ عجا

ن مجلس کے حبيب و مطاوع و مفضل اور داعی سید محمد عیسیٰ خاں

سرانی بی ادبی دو اوجہ مرض آدمی + جو زخم بی ادبی و اسطی مریم بی + خدائی نہیں کوئی گناہ کو
 علاج + رونام حسین یکلی جب تک دم ہی + راجی تکی قبر ہی چھو بی بی دنیا کی مرضی ہی مان دور
 ماقم حسین کی عزادار و خواہ یہ ملائیس و شیخ کا ورنہ راجی انوسنج سوئی کی بی فارم ہی شہید
 محمد علی کا دروازہ ہی + دروغ غم شادی ہی ترست خوشبو + یہ پول خزان ہی ہی تر دوازہ ہی کجا
 ناموس رسول حق کی والی نہی + سر پر زیب کی شاہ عالی نہی + روال کو روکی موتیوں ہی ہی
 تاشخر کی روز گاہتہ خالی نہی + قہید سکا و نقل و حبابہ بی و فا او وی اچ شہید
 حکیمہ شہیدہ و کشا انسان خیر الام کو لازم نہی کہ آیام حبیب الحبیب کہ ام کو آلام و اندوہ
 بسر کریں + اور عیان شاعر روز قیام پر واجب ہی کہ حکایت آغاز و انجام شاہ شہید نام کو سرکار
 کران براین فضل خداسی مرتبہ خلقت و ولا جتنا بڑا تہاری سوا کو جو حق حبیب و تہلا گاہتہ آیام

ان تخبروني في حق يقضي الله
رسالاتي في وقتي فقبله احيا
ولم يعصني بما شاء الله فلم يقبله احيا
ولم يات احدا من ثلاث القبايل الا فاكوا
قوم الرجل اعلم به اترون ان رجلا يصلي
وفلا يزيد قومه وانقطع فلما مات العبد
اشد البلاء على رسول الله صلى الله عليه
واله اشد ما كان فوجد ثلاثة نفوس منهم
رجلان يا ووه فوجد عبد باليك بن
ثقيف بي ثمان درهم اخذ عبد باليك بن
البلاء وما اشرك منه قومه فقال
احدم انما اسرق استاذكم في ارضكم
الله بعثك بشي قط وقال الاخر عجز على
ان يبرئ غيرك وقال الاخر عجز على
الكلمك بعد مجلسك هذا البلاء والله لا
لن كنت مرسل لا انت اعظم شررا
من ان اكلمك وان كنت تكذب
لا تشتر من ان اكلمك وتزوبوا
فيهم الذين يرضون به ففعلوا
على طريقه فاما

فان في الاطرافية بن زينة
فضل مائة منه وهو كروبيح
فقد ان احاط من حوايطهم فاعظم
لانه العدم وها نحن دولا عليه
لا نضرب الا عن جوارحه ولا يرضى
عليه والي بن صفيح كذا لا يرضى

[illegible]

رسول الله ﷺ قال: لا إكراه في الدين، ولله عليم خالص.

[illegible]

بیسویں مجلس فقیر حبیب بن مرط

اس پر وضاحتیں دینا اور حرم

سید و داع الشیخ

4/10

لا تفتأوا

7/1/74

فاسمك
 بعث منادجلا بمله
 يدعوا الناس الى ائمة فقال رسول
 الله صلى الله عليه واله وصحبه
 عير وكان في حاشية كتابي
 ابو بكر كرمه وفضلته على

وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ
الْبَقِيَّةُ الْمُبَارَكَةُ

وَأَوْفُوا بِالْكَيْلِ وَأَنظِرُوا أَفْئِسْتُمْ فَوَاحِشَ أُولَئِئِهِنَّ وَآفَأْتُمْ أَصْغَرَهُنَّ وَأَفْأَسْتُمْ أَكْثَرَهُنَّ وَصَبَّحُوا بِخُدُحٍ فَاسِيءٍ وَنَسُوا حَظًّا مِمَّا كُنتُمُ فِيهَا

تذکرہٴ خلیفہ مسیح احمد علیہ السلام
والقربیٰ وحبیبہ

ان الله باي انت وامى الامم
و بيننا وبين اخوتنا من الامم
من قومي فاني

مخطوطات
٥٥١
الخط
وصلى الله عليه وسلم
ومنعت ربي

لنا انما ياتك والله يا رسول الله لقد
كانت من اليهود خذوا

ان يكون دارنا دار هجرتك عننا
اطمنا الى

سأخبر اليك والله ما جئت إلا لنفسي
على قوسا وغدا

له شمع اقبل علی ذکوان فقال له اسعدی

کون شم قلا یارسول الله
بسم الله وبقربنا صفة فاضل
اللقمان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

١٠٩

ابن مظاہر ہر روز و زوجہ تناول عالم کی شمول تھی اذ عصمت من وجہ فی الطعام فقالت
 اللہ اکبر یا حبیب الساعۃ میرد علینا کتاب نگاہ بی بی کی حق میں نوالہ اشکابولی لکیر
 اسم کہیں سی نامہ و پیام ایجا فبینا ہم فی الکلام و اذ ابطاردی قطوف لباب
 یہ باتیں کرتی تھی کہ کیا یک دروازہ پر کسینی دستک دی و غرض اللہ حبیب فقال
 من الظاہری فقال اما رسول الحسن الیک حبیب گہری باہر نکلا ہونہا
 بہت بہت کون کر تاہی جو بدیہا میں امام حسین علیہ السلام کا بیجا ہونا تہا ہی پاس آیا ہوں
 فقال حبیب اللہ اکبر لقد صدقت النعم بمآلہا حبیب کی کمال سچہ تھا
 قول خدیجہ زکاء تراوہ الکتاب فضضہ و قراءہ و کان حبیب یزیدان
 یکتم امرہ علی عینہ تہ و بی عینہم لئلا یعلم بہ احد خوفا من ابن زیاد ہذا
 لفظ دیا حبیب کی جھولا اور پڑ پڑا چا مارا یہ امر پوشیدہ رہی کسی قوم و قبیلہ و بی اعلم کہ
 اسوہ اعلیٰ کہ ابن زیاد و غوف کرنا تھا فبینا ہو کذا لک اذا قباوا بوقعہ اللہ فقلوا
 علیہ و قد علمہم السلام وہ اس فکر میں تھا کہ دفعہ چاکل بی بی اسی سلام کیا حبیب جواب دیا
 و قالوہ یا حبیب سمعنا انک تیرید شخرج لضرہ الحسنی و ان لا یجلیات
 مالنا و الدخول بین السلاطین اوں نے کہا ای برادر سننا ہی کہ ارادہ کرتی ہو
 علیہ السلام کی ادا کی و اسطی جانیکا لہذا کو چور کی کہیں امور سلاطین میں داخل نہی کیجا و اسطہ
 فاحضرت علیہم و فوجوا عنہ حبیبے اونسی راز چہا یا وہ جواب موافق رضی پاک چل گئی
 و سیرت ذوجہ فقالت لہ یا حبیب کانت کارۃ الخروج لضرہ الحسنی
 فاما ان لا یخیر ہا فقال لہا نعم او کسی جو روئی یہ ماجرا سنا پر نہا ہی حبیب کو بیان
 چہا تہی امام حسین علیہ السلام کی پاس جانی سی او سنی چا بی بی کی کو خبر نہ وصلہا کہما کہ بائی

[illegible]

من هذا الموضع
 دلت على صحة ما ذكره من
 حسانه وكان من انتم في قسم بلقيان الى
 امانة اسعد بن كزارة قد جاء الى
 علمنا مع هذا الفتى القرشي فبعد
 شيلنا فاته وانهم عن ذلك فجا
 اسعد بن حصين فظن الياسع
 فقال لاصحابه ان هذا رجل
 عريف فان يدخل في هذا امر
 اراد به

دعوت ان سید امیرنا فاصدق الله علیه
 قلنا قرب اسید منهم قال یا ابا احمده
 قلنا کت خالت لانا خانی نادیا وک
 قلنا شاینا واحد لای من علی نسل
 مقال مصعب ریر او علی و دخلت فی ذل کوته
 اموافان احیت و دخلت فی ذل کوته
 بنیایا عتک ما تکره فلیس فخره علیک
 سون من القون مقال کیف تصنعون فانا
 دخلتم فی هذا الامر قال یقتل و یصلی
 و یطعم فی هذا الامر قال یقتل و یصلی
 ظاهره و یشهد الشهادین و یصلی
 فی نفسه مع نیای فی الذکر ثم خرج و هو
 فخرج ثم قال اعوذ بالله فاما هاتم
 الله و ان یصلی رسول الله فاما هاتم
 علی رکعتین قال لا یصلی یا ابا احمده انما
 الیات الان خالت و احوال علیک فی ذل
 فخرج اسید الی سید بن معاذ فاما هاتم
 سید قال اقصم ان اسید فانه یصلی
 ۵۵۳
 کتاب من الرحمن الوحید فاما هاتم
 مصعب و الله لعلب دایا الا سلام فی ذل
 من قبل ان یصلی فیت الی الا سلام فی ذل
 یوشین ظاهره و یصلی و یطعم و یطعم
 و یطعم رکعتین ثم قام و احوال یصلی
 و حواله الیه و قال اظهر اوله و لا یطعم
 احد اسم جاء فوقف فی بیته و یطعم
 عوف و صلی یابنه عمرو بن عوف و یطعم
 یطعم رجل و لا اقره و لا یطعم و لا یطعم
 رجل و لا یطعم و لا یطعم و لا یطعم
 هذا یوم سید و لا یطعم و لا یطعم
 قال کیف حال عندکم قالوا اننا
 و الطلاع فینا فلا نزلت انما فونا
 ما شئت مقال کلام رجلا کر
 و ضا انکم و صبیانکم علی عزم
 فیند و ان لا اله الا الله و ان
 محمد رسول الله فاما هاتم

اراده هی فیکت و قالت اذا یتلیق لک اسک هذه لیغتنقه اکتبت کلام حقه
 من رسول الله فی حقه و اخیه و لذای هذان سیدنا سباب اهل الجنة و هما
 اما مان ان قاما و ان فکلا و ه موزن اس کلام سی رونی لکی لغتنه و یا تیری سکر لایق
 سیر انقصه می آیا فراموش کیا تونی قول اوئی جدا جو سین کی حق بین فرمایا ہی که سادات جوان
 جان بین اور امام راه نمایان امرناست پر قیام کریں یا گوشه نشین رہیں و هذا امر سوله انی
 الیک و یستعین بک و انت لم تجبه یہ فرستاده او بخا تیری پاس آیا اور مدد کو گویا
 تو انکار کرتا بجانہ لانا ہی فکنا عرف منها حقیقه الا کر قال لک انی اکتبت علیک کلام
 بعد ہی حبیبی جب حقیقت امر کہ پچا یا پچا یا ای بی بی بھی یہ اندیش ہی کہ جب میں مارا جان
 تو خاک اور اتنی پھری فکالت دعنی اکل التراب و لا تترك نصرة الحسین فکراها
 خیر اعدت بونی زہنی و بی بھی تاشی میں ملوں لاکن تو نصرت امام حسین علیہ السلام تو کر کہ
 شوہر فی جور و کو خطاب کیا جزای خیر ہو اسدی بکھڑ فکالت الیک حاجه فقال و کای
 قالت یا الله علیک یا حبیب اذ اکتبت علیک فقتل یدیک و فرج لیک نیا بک
 عینی و اقراہ موتی السلام میرا خون دہی زدہ فی کہا میں ایک حاجت کہتی ہوں پوچھا وہ
 کیا ہی درخواست کی جب خدمت اقدس میں پہنچا میری طرف سی سلام کرنا دست و پا ہی نام
 ہوسہ لینا فقال لک حاجا و کرامہ حبیبیے تواریا کہ آنجہوں سی یہ خدمت جالا و کرامہ فکالت
 علی حوالہ و شدک و یثقا و قال لعبدہ خذ و امض یہ و لا یصلی بک حاجا
 و انتظر فی المکان الفلانی میں حبیبیے ہو کر کی پاس ای ساز و زین سی بھی لکی کلام کیا
 زہنا کوئی خبر نہ ہو فلانی مقام پر سی لجا کی برائے نظر کرنا فآخذہ العبد و مضی یہ و یثقی
 یستظر قد و مر سیدہ غلام ہو کر کی جہان حبیبیے بنایا تھا گیا و ان اوکی انیکا شطر

و الطلاع فینا فلا نزلت انما فونا
 ما شئت مقال کلام رجلا کر
 و ضا انکم و صبیانکم علی عزم
 فیند و ان لا اله الا الله و ان
 محمد رسول الله فاما هاتم

الشرف لهم وذلك لما كان عندهم من اجناد
 اليهود وبلغ رسول الله صلى الله عليه واله
 ان الاوس والخرزج قد دخلوا في الاسلام
 وكتب اليه مصحف بذلك وكان كل من
 دخل في الاسلام من قريش ضربه قومه وكان
 ابن خزيمة الى المدينة وكانوا يتسللون بجملتهم
 عليهم ويواسونهم فيزلهم الاوس والخرزج
 والخرزج مكره جاءهم رسول الله صلى الله
 واله فقال لهم تنفكون لي جليلي حتى نقاتل
 قريشكم على النبي فقلوا
 نعم يا رسول الله فخذ اربابهم فقتلهم
 ما شئت فقال مودعكم العقبة في الليلة
 التي سبقت من اليا لي التشرقي فقتلهم
 الى خيبر وكان فيهم من قتل اسلم بن خزيمة
 وكان اكثرهم شريكة على دينهم وعملهم
 سبقت فيهم فقال لهم رسول الله صلى الله
 عليه واله في اليوم الثاني من ايام التشرقي
 فاحضرها دار عبد المطلب على النخلة وكما
 بينهم وانما داره ليسل واحد فواجهه وكان
 رسول الله صلى الله عليه واله فاجاب من مد يده
 عبد المطلب حتى وصل الى اوس والتزمه فقاتلوه
 الى اربابهم فقتلوا جميعا قال له

[illegible]

[illegible]

بادن الله في عار ربهم فقالوا يا رسول الله
 هذا فقال رسول الله ان افرسان نيل عليهم بايضا
 فخرج منها قال انظر احو الله بخات في
 طين ايهما قد اخذ واللاحد فخرجوا
 ربه السيف فوقه على العقبة هو على
 ان طالب فلما نظروا الى حذرة قالوا ما هذا
 الذي اجتمع عليه قال ما اجتمعوا وما
 منها احد والله لا يجر احد هذه العقبة
 الا ضربته بسيفي فوجوا وخذوا الى عبد
 بن ابي وقالوا له قد بلغنا ان قوما بايعوا
 على طعننا فظننا انهم عبد الله انهم بايعوا
 لا علم له بذلك وانهم بايعوه على اوهوم
 قصد قوه وتفرقت الاضداد فخرج رسول الله
 عليه الله عليه والله ان مكة الفضل الحسن
 في كبر المشركين من قريش برسول الله صلى
 عليه وآله واجتمعوا في دار الندوة فخرجوا
 استقبال الاضداد وانهوا
 والاله الى الدنيا وما كان
 في دار الندوة فيه ومختصر اخباره
 فخرجوا من اثار النبوة فيه
 الى ان اموالهم اشد اجتمعت قريش في دار
 الندوة وكانوا اربعين رجلا من اشرافهم
 وكانوا يدافعوا الامم التي لا اهل بها من سنة
 سوى حبة من بيرة فبعد كان سنة في
 الامم بغيره فاجلهم المليون المليون في صورة
 شيخ فقال له البواب قال انما شيخ من بني
 فاستاذن له فاذنوا له فدخل وقال يا شيخ
 اجتمعوا في امر هذا الرجل فقتلوا الاشيا
 فلا يبعد ما كنتم راي صاحب فلما اتوا
 فاجتمعوا في امر هذا الرجل فقتلوا الاشيا

فمراهي حبنا ساعدت روكنا ديكبي نهان واشكارهاكي جي چري من كذا من الغيوت
 عن سكتة نيت للسئين انما كانت كات لكة مقيمة كنت جالسة
 في القسطنطينية لاصوات بين نور الغيوت من زباني سكتة خاتون به روايت كي فراتان اين
 جاند في رات دسوين محرم كوين اندرون خيمه سيمي تهى فاذا سمعت صوت البهجة عن
 خلف القسطنطينية فسمعت صوتا من اطلاق الاكواب وسائر السيف ما كانت
 سر پرده سي آواز بجا و زاري سني بين خوف اطلاق سي بنون اور عورات كي چپ ربي محرم
 وقلبي لا يشهد بالخير وكنت اشقي واصرب قد في على ذيلي واسقط واقوم
 پس بين ما بهر بخلي دل بهر اكو ابي دينا تها كه خير و سلاستي بين ماري سنج كي پانون دهن سي او خينا
 كر پتي بهر او سكي چلي تهى و كيت تجالسا واصحابه حوله ابي والد كو ديجا سيمي بين او خينا
 او نحو اطراف سي گيبي بين فسمعت ابي يقول لهم اسمم ختمم معي لعالمكم
 باقي اذهب الى جماعة يا يعموني قلبا ولسانا بس ابي پد كو يكتي ساكو اوسي من انا
 تم ساهته سيري ابي او بهما كه مين جانا هون او مين جس كرده في زبان اور ته دل سي حيت كي
 والا ان بعد و هم قد استخوذوهم عليهم الشيطان و قدوة الله اور ابني او خينا
 كه الميسر اخو كيا سكي يا دسي خاكو پلدا و الا ان كم يكن لهم معصدا سوي قتل قتل
 بجاهد بين يدي وسبي حربي بعد سلبهم الا ان او خاكو عايري قتل كي سوي
 اور جو حضرت و ياري پراگي تهى اوسي بين جينا خيويون جرم حرمست سنوارت عورت كو كو
 در بدر ليجان كو بي پرده و سكرين و اخاف ان لا تهاوا ذلك او تهاوا او لا تهاوا
 للجيا و سيم و يعمم المكو و الدقة عندنا اهل البيت كجك اذ شيهي كان باقون
 تم جاني هو يا معلوم هو ليكن يا دسي خاكو سيم سي جاني كا نام نه لتي هو بهر اهل بيت من خذوه و مكررا

السنة من بين ولا يطعن فيها طامع
 الله و سبقت القسا و سبقت الحنا
 صاف

١٠
 والله قاضيكم
 اوتواكم
 على هذا
 لا اوتواكم

من لم يسمع فاذن اصعبا وذننا عليه فانا قوا

والله اعلم بالله ان يعرض له وقال اهل
الحج من سبيل الله صلى الله عليه واله
ميسون جليس ذكر صحابه بريفا اور الحزم سي ودع سيد الشهدا

قال نعم يا رسول الله قال فخر بن وايشو

الصف برون ملام على طه وايشو رسول الله صلى الله عليه واله

نشر فون على الحجرة فيرون وايشو وعلق
ناله عليه فيقومون اندرسول الله صلى الله عليه واله

ما عشتا سمعت ذلالت مني اوسي يقصه ساكها جب ماجري نم والم سنا قتادت واخذ
واعلياؤه واحسنائه واحسنائه واقله ناصرا له في اختياره له وفي ايد من جدد ويدر

بجاريين اور بولين ماي كوني بجان كانه ويا ويزين ولا اذهرى كيف لنا المخلص من ايد
الا حادي وليت الا حادي يرضون ان يقتلونا بك لا عن احى نين معلوم ومنك

ما تهمسي هاري نجات كيو نجر موكي كاش اعدا راضي بولين كه عوف برادر مظلوم هم مكو مار والين جنت
النساء من بكارها فبكيان اوشي رقت وزاري سي عورت حرم ايها فرهم بولين اود رتياب

روني كين ق سمع ابي بكارها من الفسطاط باكيكا قد خل على طاهرين
فقال ما هذا البكاء پس ده شور و بجا جب والدني سنار كران خيمه حرم سزين كي وونجا كون

دكهه بجا كه رونا شروع كيا فخر بت عشتي وقالت يا ابي مره نال حرم جدد ناعمره نال
پاس جاك بولين اي برادر كهكو مدنيه مين جدد نرگو ركي پير لعلو فقال كيف لي ذلك معي كذرت

الا حادي فرما يا اس هجوم اعداين كيو نجر نجات ملي جو كيد و ف ميراجا نا بونكي فقال انت اهل دري
تخل جددك وايبك وجددك واخيك حضرت زينب فخرجت من بيوتها ورايتي نجات

روى زين بن بجاي تارم نديا فخر و فاد من بلاء جدد والا تباركي شفاعت محمد بن كونا فوجبت لك
الفسطاط و سبيل دموعي فظنرت عشتي امر كل يوم اني فقالت مالك ابرار
خيمه كي اندرين ابي السويحاني بري نكاهه بوي ام كلثوم في ديكها وونجا تاكو ميا بوا فقصصه
لها فامنا سمعت ذلالت مني اوسي يقصه ساكها جب ماجري نم والم سنا قتادت واخذ
واعلياؤه واحسنائه واحسنائه واقله ناصرا له في اختياره له وفي ايد من جدد ويدر
بجاريين اور بولين ماي كوني بجان كانه ويا ويزين ولا اذهرى كيف لنا المخلص من ايد
الا حادي وليت الا حادي يرضون ان يقتلونا بك لا عن احى نين معلوم ومنك
ما تهمسي هاري نجات كيو نجر موكي كاش اعدا راضي بولين كه عوف برادر مظلوم هم مكو مار والين جنت
النساء من بكارها فبكيان اوشي رقت وزاري سي عورت حرم ايها فرهم بولين اود رتياب
روني كين ق سمع ابي بكارها من الفسطاط باكيكا قد خل على طاهرين
فقال ما هذا البكاء پس ده شور و بجا جب والدني سنار كران خيمه حرم سزين كي وونجا كون
دكهه بجا كه رونا شروع كيا فخر بت عشتي وقالت يا ابي مره نال حرم جدد ناعمره نال
پاس جاك بولين اي برادر كهكو مدنيه مين جدد نرگو ركي پير لعلو فقال كيف لي ذلك معي كذرت
الا حادي فرما يا اس هجوم اعداين كيو نجر نجات ملي جو كيد و ف ميراجا نا بونكي فقال انت اهل دري
تخل جددك وايبك وجددك واخيك حضرت زينب فخرجت من بيوتها ورايتي نجات

في المقام وهذه قاله في المقام التي
قد مضى هي والله اخت المقام هذه
يا ابرار اليوم اليوم فما زال يقفوا
وقب بهم على باب الحجرة فقال هذه
في المقام وهذه قاله في المقام التي
قد مضى هي والله اخت المقام هذه
يا ابرار اليوم اليوم فما زال يقفوا
وقب بهم على باب الحجرة فقال هذه

هذا الكتاب اما ان يكونوا سعدوا والشهادة
 او دخلوا الاسر وبعث الله العنكبوت
 فنجبت على باب الغار فنادى نوحا قويا
 قبل قال وجاءه فارس من الملك على
 ارض فوفت على باب الغار وهو يقول
 لستم اطلوه في هذه الاشياء فليس
 ههنا فاضلوا بديرون في الاشياء
 رسول الله في الغار ثلثة ايام ثم اذن الله
 في الجن وقال اخرج من مكة يا محمد
 بهانا صعدني طالب نصر فخرج رسول الله
 صلى الله عليه واله من الغار واقبل الى بعض
 خلقه صلى الله عليه واله من الغار فاداه رسول الله
 فوشى فقال له اني قد اقبلت على مني قال
 وقال له يا ابن ابي طالب اقبلت على مني قال
 اذا والله احسك واخفك ولا ادر عليك
 فاجبت تندي يا محمد قال شرب قال له رسول
 بات مسلحا لا يهتدي به فيه احد قال له رسول
 الله صلى الله عليه واله فانت طامع عليه

سیر قیل کی اور نہیں کسی صورت کے زندگانی کا جاو اور بہت کا طو نہیں ولا بدان ستر و فی
 علی الثری جہد بلا ناچار مجھو ہو میں غطان تم سب مجھو گی خاک پر ہی سر لاشہ پارہ پارہ
 کر کی ولا کن او صینکم بالصبر والتقوی وذلک انتم یجیدکم ولا خلف فلو
 مگر میں تمکو سفارش کرتا ہوں صبر و تقوی و پرہیز گاری ہی کلاس واقعہ کی خبر دی ہی نامائے
 اور اؤکی وعدہ میں خلف ہو گا حکم باری سی واسلکم علی من لو ھتک التبت لم یستو
 احد اور میں تمسی کہتا ہوں کہ جب بی پردہ ہو جاو تو زہار گر بیان چاک بخورنا زہور سی جاسے
 اسیر ہو تو فرط المسی شفقہ سر گر نہ اوتا نہ ادا بل سیرتی غمد قی خبر دی ہی کہ مدنیہ مکینہ ذرہ
 ناحیہ ایک عورت گذری ہی پیشہ اسکا یہ تھا کہ جب کوئی شخص وہاں مر جاتا تو اسکی گھر میں بچانہ
 ایدر بچانہ کا آنا جانا ہوتا نہ ذرہ جمع عورت ین کھری ہو کر اپنی صورت مثل عرا دارو کی بناتی صدا
 حجاب اور تنبیت کو عبارت غم افزا میں سنائی اشعار جانور تنہا میں کرتی تھی عرب میں
 شہ پرستی وار تو کچھ خوب رولانی سلسلہ ماتم کو سیدہ کوٹ کی بڑائی روزیہ قوم جب قرائت
 غم میں فاختہ کی فرغت کر لیتی نقد و جنس موافق نقد و کی او سکھوتی عمر بھر ہی وجہ عاشق
 اور دن رات اس آمد کی تلاش تھی دھکتی ہی کہ میں ایک شب عالم رویا میں سیدہ و لیس
 فاطمہ نہ ہر اعلیٰ اسلام کو بہتیت سو گوارا سنبھال خاک پر بیٹھی دیکھا بال پریشان حال حسین دگا
 حکما نظر آئیں اوسے اکی جاکی میں سلام کیا و حسن ظن کو نہ فی جواب دیکھی مجھی پوچھا کہ ای ذرہ
 اپنی مدت عمر میں تونی کوئی بہتیت ایسی ہی دیکھی ہی کہ میں قاصد اور نامی ہی کی جہاں بلا یا ہر
 مرغی میں بگسکی کہانا پانی بند کیا ہوا کسی روبرو پہاڑی اوڑھی کو سٹل کو سفید قرانی کی مارا ہوا
 اور ایک تنی تنہا پر ہزار شمشیر و نیز و کمانہ بند برسا یا ہوا مرقی وقت سیاست میں بانی دنیا
 اور بد کی زخم کھو قال فی زانوسی دبا یا ہر قفاسی گردن کا ملی ہو محاسن امیر میں بگودی ہو

۵۵۹
 دقل لھا نہیں لی رازا اور احاطہ و اعلم
 ماؤزین فخریہ ارمنا وکان من موال ابی
 وقد کان اسلم وقل لھا اشتبا بالزاد وال
 فجاء ابن اریق لال علیہ السلام راخوہ
 بذلک فہبت علی علیہ السلام راخوہ
 وبعث ابن فخریہ رازا وراحتہ میں وخی
 رسول الله من الغار واخذه ابن اریق
 علی طریق غلغلیہ میں الجبال فلم یجدوا احد
 الا بعد ذلک فلو اعطام مصیدہ وھذا وہو
 ذکرنا حدیث شافعیام مصیدہ وھذا وہو
 ظہور فیما وحدیث مزلقہ برز بالاب
 من چشم الدب وانیہ سافق قولم فوسہ
 سراقۃ فلما کان من الغار وادب قوش
 فقالوا لھا لک لم یجد فقال لھا لیس
 انذرتھ عنکم وقد نضت ہذہ
 الفاجیہ لکم فلم لاحدا الا انذارا

الحال والنساء والصبيان اذا صبحوا الى طريقه
 البهم وكافوا يتوقون قدومه وكان يخرج
 ليعلمهم خرج رسول الله صلى الله عليه واله
 فقد كفيتم ما همنا وقد كانت الاضداد

ميسون جالس قبل خرة ناحية اورمى وداع سيد الشهدا

ما اشتد للمرجوا وصوت عن اجزائهم
 الزهري قال كان بين ليلة العقبة وبين

ما بين رسول الله صلى الله عليه واله ليلة الثالثة
 انهم وكافوا يتوقون قدومه وكان يخرج

رسول الله صلى الله عليه واله ليلة الثالثة
 شهر ربيع الاول لانت في ذي الحجة فقام

يوم الاثنين وكانت الاضداد فوجوا يتوقون
 اخوان فلما اصوا صبحوا الى مناد طم طم

ذو الطيمه سال عن طريق بني عكره فوجوا يتوقون
 فادبوه فوجوا الى مناد طم طم

على اطم له الى سبكان ثلثة يومين على طريق بني
 فوجوا الى مناد طم طم

فوجوا الى مناد طم طم
 فوجوا الى مناد طم طم

فوجوا الى مناد طم طم
 فوجوا الى مناد طم طم

فوجوا الى مناد طم طم
 فوجوا الى مناد طم طم

فوجوا الى مناد طم طم
 فوجوا الى مناد طم طم

سركو نيزي بر حرا يا هو لاش كو شمشورتي روزد ابو اهلبيت كو فنگاه اقوامين لاکي روني نديا هو او
 او نحو تازياني مارگشت تو مني حرا يا هو تن بي سهر پر کيني نوحه و شيون بخيا هو توستي وارثون کو
 رقت مين برساند يا هو عرض مين تغريت کي زانده و نحو اذيت دي هو بدلي رنيسالي کي سركي
 چاوهي چين تي جسم صداره سيدن کفن حرايان آفتاب مين رما هو گرم ريت کو هواني او کرکزي
 چاک مين بهر هو دوزخ نعل کتي هي کي مين کماهي خاتون قياست اي بقت حضرت رسالت اليسا
 ماجرا تو سي پر مين گذرانيه ساعه کهي نديکها اورنه سنايتول عذرا في فرمايه که به معالير سيري خسته
 وليست سي هو اي بابا کي است امام حسين پري ظلم کماهي مين تو فرزند کي شهادت سي مانتد ريزي
 او کي حصيد مين استکبار هو ن بپر کي گشت سي چين ريزي و دافري محشر تک شيون و مين
 کرکزي نوبی او کي شنه کي حصيد مين رويکار او ره رخر خانه مين واقعه کرکزي بلای سينايتو که
 يا و کيا کرکزي کهي هي که بول اورده شست مين جاگي اي کي کچو کچو سیر شکرت سي و بکرکزي
 کي نظم ملولنه اي مومنو اس نعل مين هي نکو اشاراد تقصير نهو روني رولاني مين کوارا الفت
 نشاني هي عزاي شيرين مين پيوسر وسينه کور گريان هو باره و ذرات رهناله و فرجاد مين سرگرم
 ناخشر مين هو رحمت و او کرکزي سهارا عالمه و بالا هي جگر نهو تاي پاني بشير کي ماق مين نهين خنده کيا
 ناظر غم سرور مين يک کرکزي نوحه مافوسر که اعداني او ي پاس مين مارا

واخصيت الشهدا جازا لک قول رسول الله صلى الله عليه واله
 راييت ق سينايتو روزد ابو اهلبيت كو فنگاه اقوامين لاکي روني نديا هو او

واقعه نوميان حکايات درود الم و صدق کاران رو ايات مصيبت و ماتم بحوران اهل البيت عزرا
 ملال و ما يوسان سهرارده اندوه و انتهاال بقران خانواد سوگوار و استکباران مصف
 زاري قصه پر غصه رخصت امام احم که ساهه الهيم کي قلم اندوه و غم سي يون رقم کتي يون کرکزي

رسول الله صلى الله عليه واله قال قد هممت
 فارجع اليكم و قد كان قائم
 الله صلى الله عليه واله قال قد هممت
 فارجع اليكم و قد كان قائم

تغلبت الونداج و وجب الشكر علينا ما
دعى الله ما خالف كان

رضي الله عنه عبد المفضل المكي وكان
خرج من بلاده من فارس طلب الدنيا

الذئيف الذي كان اهل الكتب بخيرته
بفوق الى قضايا الانصارى بالسلام

فقاله عن ذلك وصحبه فقال اطلبه
بمكة فاشم فخره واخلبه بغير الاهاب

ببين مجلس جرم خرم سى دول سيد الشهداء عليه التيمم ولم يشنا

عاشور اصبح سى نظرك الشكر امام حسين عليه السلام سى بتعدا سو پيادی چاليس و پانچ سوار درجه
شهادت فايزه بنوى بنعله او كنى سات غلام هشاره جوان و طفل اولاد فاطمه بنت اسد اور باقى
بى صاحبى خاك و خون بين الوده منزل جنت كو پنهني بيب ياران فرزند احمد خوارين كوفى باقى
عزيران دلبنه حيدر كرار كا خانه هوا سو سى كيسى كوفى مولا كى پاس تنهار بغير از غري سى شاه كر بلا كى
نزد يك كوفى زنده كشك كى نام دروغم اور محبت و صحبت صف بانه سى موجود سى يار و يار
زخم تير و نيزه و تينغ پهلوي من خود سى حيله هلك تك رسا هوا چتر ناله سى سر پر سياه سياه سلطان
اپنى تنهارا سى اور كرت بين رقت كنى نصب شهادت كيو سلى جان سى كى عيا كرت ناله سى نر نهنا
هر جاندار كى حيات كو سيرانى باعث تقويت سى دى اى ايل كجا باني لو پاس كى شدت كنى هيك
موجب هلكه سى خلقت سى اول باني كى طنى بين عايت بتداسى زياده دير هوا دوم شدت كنى
گرد و خيابين آنا جانا سوم آفتاب نوز بين بى حجاب و سايه كهر بار سنا دهم شدت غم و الم سى
ناچار هوا كرد غصه كانه سچ جنگ و جبل بين بدن كا كشك او و پنهنا دى ان زخم سى خونخوار ناو پنهنا
ايسى حالات پر شدت شكنى جان لى سى اور بى كوايك صدى سى تاب زندگى بين سى
لاكن هزار جان جهان جوسا سى رقت بين سوگر هوا سى شاه شنه جگر كى پاس پرشار هوا
كران سب و جرن بين شكنى كام و دانه اهنه چكر كى ريه اور دوه فرزند ساني كو ثرو پر سوار
شاكر هرچ شانه روز كى پاني نه پاني سى ده سوكى زبان نالو بين لگى تپى دوا و سوقت لعل سب سى
نيل سى سى خون سى سى زخم تين و سى سنان كى سنبه سى پى سى سى سى سى سى سى سى سى سى
چلى سى چار طرس سى بدن كا هو تنهارا كهر سى كرت جراحت كرت تنهارا خانه كى سچ سى
لكه سى
چهره پر نور پر خايان سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى سى

فقد قدم طيمم بنهم فقال سلمان رحلت
فذلك ما الذي تقول قال له صاحبه
والسؤال عن هذا القول على عاتق قال فدل
واختار لمنا نصير اليه من نال الى كذا
٥١
تقودنا باسنا انك قوم عزاء قد تم هذه
البلاد فاجبت ان تاكلوا من صدقنا
فقال رسول الله صلى الله عليه وآله
وكلوا فقال سلمان في نفسه وصدق
يا صبعه هذه واحدة يقولها افراد
ثم اراه يطبق اخر فقال له رسول الله
الله عليه وآله ما هذا فقال له سلمان
رايتك لا تاكل الصدقة فنهذه ههنا
اهل بيتها اليك فقال عليه وآله
سواكوا واكل فصدق سلمان سيدة
اشين وقال هذه اشيتان بى الله

عليه وآله الا ذاعى كنهه فظفر سلمان
الى خاقه النبق والشامة فاقبل قبلها
فقال له رسول الله صلى الله عليه
واله من انت قال ارجل من اهل
فارس قد خرجت من بلاده

مستمع عيسى وليد
ولكل من لا يوس والقرن من
في بيت الجاهل كبر ومنه ويديون
طوبى من يدون في
قام في عشرة من الانصار
المراد

وقال يا رسول الله لا تغزوني قالوا
 يغزاه ابن ابي العجل فقام مقام سعد بن عدي
 على غيرهم وكان جده عبد الله بن ابي
 الجبل الذي في قبيلة دهم فصاروا
 تفتشوا في اديارنا فسلط الله علي

[illegible]

تو میں کیوں نکلا اس ملک میں لانا اور اچھوڑ دینا ہر ایک میں ہر ایک نے قصداً ہر کسی کی نسبتاً اچھوڑ
سکینہ خان اور امام مخرومی کی تمام بی بیان فریاد و زاری کرنی لگیں شہنشاہ نے جس کی طرف سے
میں زبان حال ہی ہر ایک خط کا یہ بیان تھا اور اب ہر جس کی شہزادہ و فغان بندہ ہوا تھا
زرقہ چلائی تھیں کہ بابا بھگودشت غربت میں چھوڑا سکینہ و سلاب روتی تھیں کہ اسی مولانا
اصیبت میں ہی سہہ نور اور فاطمہ سہجی تھی کہ مجھ پر یہ کاب کوئی آسہ نہ آیا کہ کچھ نہ ہو
تہاری سہاری ہی عباس کی غم و حیرت خط کیا جناب زینب عرض کرتی تھیں بھائی جان غم و
جنت کو سدھارتی ہو چکا اس ہو کی پیاسی قافلہ کی ساتھ چوری جاتی ہو سیدہ تھاکہ کی سہاری میں
دو خدا کہاں ہی ہیکر کوئی نہ ہو کچھ سہاری میں تھاری شوق کی کس طرح تسلی و دینی میں
اس صحرای غمخوار اور شکر نابکار میں اپنی سب گھر کوئی بھی سونپا یہ تو فرما دے کسی سہرہ کیا
خارجہ و ماٹوان ہوں ایک دل ضعیف ہزار غم جان ستان کا بابہ کس طرح اٹھاؤں یہ عالم دیکھ
رسول جب بچہ کو مارا کیونکہ بچہ چھوڑا کچھ کو دھام مہاراسمان و اسباب تو میں تو کسی کی طرف
عداوت ہی شہر و خوں اگر بھگوسیر کرین تو کسی پکاروں ہر گاہ سوار و سیاہ چادر و ششہ اوتار لیں
تو میں بیکاروں بھائی ہنسی کی لاشیں جلتی برسی دین و کھن پڑی ہیں مان ہینچ وازہ ہنسی کی
دیکھنی کو اسٹیکہ پڑی ہیں خاک و خون ہی ان کشتہ کو کھڑا کر اٹھاؤں جانا تو کھسکے تیر ہی قبر میں
جب غم و جناسی اہل شام و کوہ نکوشید کرنا اور دھلی خارت عورت بی پناہ کہ میں آئیں تو
ناخوشی کہاں جاکر چھوٹ پڑی نہ تھا جب قریح کی کا ہیکارہ کروں ہی بھائی دیکھو شدت
کسگی ہی بھی جاتی ہیں پیاس کی ماری سو بھی زبان و کہاں ہیں اب بھگوا ب و طعناں کرنا
کسگی میں ہماری خبر کون لکھا ہر گاہ سکینہ تہاری یاد میں رو کر جان بھری تو کیا کرے تیرے ساتھ
چوٹی آہ سرد دھری تو کیا ہوں ہی اس میں مان فاطمہ زہرا کی کافی کشتی ہی اس میں مان

الامام علي بن ابي طالب
 السلام عليكم والاهل واهل بيته
 من المؤمنين والمؤمنات
 السلام عليكم والاهل واهل بيته
 من المؤمنين والمؤمنات
 السلام عليكم والاهل واهل بيته
 من المؤمنين والمؤمنات

عليه و آله من ذلالت شئ و كان محض
 رسول الله صلى الله عليه و آله و سلم و الملائكة
 من آلاء من و التوسيع و الملائكة
 كان ابعاد ما من اسعد من ذلالت
 اليه في كل يوم خلد في صفته
 عليه اعراف و كان باكل معد من حوله
 خشيون ثم برد القصة كما في كل ليلة
 سعادته عبادته بعث اليه في كل ليلة
 عشار و تفتي معه من خضرة و القصة
 كما في مكانا تينا و جون في بعث العباد و
 الاشياء اليه اسعد من ذلالت و سعادته
 و المنادى عن عرو و سعادته في بعث
 خضر قال فطرح السيد يوما قاترا فلم يجبه
 بلحما فحلبها بنفسه و كان رجلا شريفا
 من القصة و قاله رسول الله صلى الله عليه و آله
 و قد روي عن الصادق فقال حاشا انفسا
 نعم ارباب الله الم ابعاد ما من ذلالت
 ٥٦٥

پس کہ بلا میں بھائی سی چشتی ہی ای حاضران بزم عرار حبان شاہ کہ بلا شیخ حسن و اعطای بی بی صاحب
 شاہی کہ چند بار مجلس میں شغبان سی پڑا ہی اوس دم سید الشہدانی باویدہ غوثیہ خطاب کیا اور زبان
 حال سی زینب کو جواب دیا یا ہی شہادت پر میری لازم ہی تلو صبر کرنا ہی طوری غم وقت میں
 بزرگوئی و لکھو سہایا اوسی طرح ثابت رہنا زینب خاتون فی آہ سرد و جہی حضرت سی جون عرض کی
 ای یا کو گار یاں عباد ای بقیہ شعل مصطفیٰ حبیب ناما رسوخدانی دنیا سی کوچ فرمایا یمنی ویدار پرد واد
 برادرین جی بھلایا جس دن امان خالہ زہر کا انتقال ہوا باب بجا نیو کی سایہ کو شمت جانا جب
 والد بزرگوار فی وجہ شہادت پایا یمنی و وراور کی سلاستی میں آسہ لگایا ہر گاہ امام حسن کی قائم
 ملک فی رولایا سب کی بعد تہاری ساتھیہ جی کو چین آباد کج تم جیسی حد ہوتی ہوئے تھ کہ چا پوین جا
 جان کہوتی ہوین دنیا میں کیونکر زندہ رہون غم تنہائی میں کس امید سی بسر کروں، شکستہ
 حکیمہ الشہداء سرور شہدانی سکھ فریاد و زاری میں تسکین ہی اور واصلی نعلی و دلاری کی نصیب کی
 ای الھم من و صیت کرتا ہوں کہ زخم سیری لاش پر سر کی بال نہ کو نہا نہ نہر طراچی مار کر خراگہ
 نہ نہ چنایا کلمات شکوہ آمیز قحج اور قزع سی گوہار نہ نہا سوای صبر و شکیبائی کی خداسی کہہ نہ نہا لکن
 رونی سی شہدین کرتا ہوں بیکو اہ سلوک ثواب ہوا کی رضائیں تاتا ہوں، تم سب در و مندوں کی
 درجہ شمت جانا ہوں کہ تکلیف شہر کو نہ و شام میں گذری کی اونکو پچا تانا ہوں یہ سب است ہیوفا
 بہت جھاکری تم واصلی خدایا اوسکو ہوا ہر گاہ در و شام میں جواب میں شاکر اور ساکت نہ
 پس حضرت ایک ایک غزہ کو سینہ زخمی لگا لیا اور نسو پوچھیہ کراپی زبان خشک و ہی تر جان سی سہایا
 جب فوت سیکھنے خاتون کی پہنی تو بہا کی شدت قوت سی اٹھی، اوس دختر عزیز کو اٹھا کر کوئی
 اور ماتہ سر پر پیر کی پٹائی کو بوسہ دیا، اشعار اشافرمای نظر عرفی سے بھلائی بچہ دئی یا
 سیکھنے فاعلم من ان الھدایہ ام دھانیہ ای سیکھنے لازم زندگانی نہویہ

خشیون ثم برد القصة كما في كل ليلة
 سعادته عبادته بعث اليه في كل ليلة
 عشار و تفتي معه من خضرة و القصة
 كما في مكانا تينا و جون في بعث العباد و
 الاشياء اليه اسعد من ذلالت و سعادته
 و المنادى عن عرو و سعادته في بعث
 خضر قال فطرح السيد يوما قاترا فلم يجبه
 بلحما فحلبها بنفسه و كان رجلا شريفا
 من القصة و قاله رسول الله صلى الله عليه و آله
 و قد روي عن الصادق فقال حاشا انفسا
 نعم ارباب الله الم ابعاد ما من ذلالت
 ٥٦٥

حکومت ان غرضی من مکہ و مہاجر
 علام ان غرضی من مکہ و مہاجر
 فی هذه البصرة و البصرة
 جہاد من الشام فقال ذک الھدی
 و جنت الی الی و الی الی الی

[illegible]

جو یہ وقت شہادت ساسی آئی اور سر آتاری جان کی بعد مصیبت مدت تک بھی ولایتی لاٹھوئی
 قَلْبِی بِدَمْعِائِ حَسَنَةٍ + مَا دَامَ حَتَّى الرَّفْعِ فِي الْجَنَانِ بِهٖ جَبَسَ سِرِّی بدن میں موج
 باقی ہی ایوان بامافوز حضرت میں اپنی آنسو بہا کی دکان نہ جلا کا ڈا اُقتُلْتُ فَأَنْتَ أَوَّلُی بِاللَّ
 تَأْتِيَنَهُ يَا خَيْرَ النَّسَوَانِيَهٗ پس جبکھڑی میں شہید کیا جاؤں تو ای بہترین نان تو ستر اور پیے
 کر لیتا ہی ماتم وغیرہ میں بچا کر ی بلان مابونجو شکر سب المحرم رونی گلی اور باب مٹی کی انھسے جان کوئی
 رہی سید الشہدائی بہن کو پاس بلایا + زینب خاتون سی فرمایا میری بچینہ سی خیر وار خلافت رہنا + اگو
 مصیبت فراق میں بہت پر اکر ناز بخار سپ کوئی عرصہ ہو پند آوازی کہیں نہ بھر کو جیف یہ خضر پیہ پد
 و بدر ہو جاگی کی ایذا و محنت سفر سیر میں اونٹھائی گئی یتیم جو کھاد دل نازک ہوا ہی اندک مدد نہ رنج سی
 ٹوٹ جاتا ہی زینب خاتون کی کہا ہی برادر آرزوی تمہاری گلی سی جو نامار سو خدا کا بوسہ گاہی ایسا
 ملوں + اور ہاتھ گردن میں ڈالکر اسوقت مسمی ملوں + امام حسین علیہ السلام کی سر جگا دیا بہن کو جہاں
 گتالیا صدی الوداع اور نڈی الفراق الفراق بلند ہوئی + خیرنگاہ میں سیکو تاب نظارہ مائی
 کتاب میں البکائین سطور پایا ہی نگاہ اوس انبوہ میں امام حسین علیہ السلام کی شہر نا کو نظر فرمایا ہی کہ
 سب المحرم کی شرم و حیا سی علاحدہ کھڑی ہیں احمد نہ فرورجہاں شو بہری ڈری ہیں چوب سر پر ڈیٹی
 ہوئی آستہ آستہ رونی ہیں + اوسہرت دیاس میں حضرت کی جانب بچتی ہیں بظاہر مگر بلا کو
 اونکی حالی پر نہایت رحم کیا شہر بانوئی آواز در ذاک سی یہ کلام سخنایا + ای مدو کا زخیران ای غمنا
 بچیدان ای مویش ہمدن ای نہیں دل پر الم ای مایہ ارام جان ای خانہ سالار شہیدان جہر بانی قدیم
 سیر طرف دیکھو + دیکھو لٹڈی کی ہری درد کو پونچو حضرت نے اونکی زاری پر رود پایہ خانوں
 آفت رسیدہ کو پاس اپنی بالیا فرمایا سی خاتون بقیرارای و خیر شہر باد میری قریب آؤ دکھا مطلق
 اویسافر منزل شہادت کی فراجم راہ ہوا لٹوئی استکار بی عرض کی ہی سمر وار اہلیت رسوخا وینا

وكان أكثرهم مؤلفاً على ما ذكره في كتابه
تأليفه في التاريخ المسمى بـ "تاريخ العرب"
تأليفه في التاريخ المسمى بـ "تاريخ العرب"
تأليفه في التاريخ المسمى بـ "تاريخ العرب"

فقال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما من رجل منكم
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة

غرت اور مرتبہ بی بی کا شوہر کی زندگی تک رہتا ہی جب رائد ہو جاتی ہی تو کوئی نہیں پوچھتا
 میرا نرسہ آبرو و فاطمہ کی اولاد میں لگی دم ہی تھلا و رونڈی سو گاہ و راج کا نای و تخت تھاری
 قدم ہی بنا تھا ہر گاہ آپ جنت کو چلی اور جد و پدری جانی میں غریب و بی وارث باقی رہو لگی
 زن بیوہ ہو کر کس طرح جیو لگی و دم کلشوم پیغمبر کی نو سیمان لگی بینین میں لشکر کو کوفہ و شام
 با وجود عدوت او کی حرمت کر لگی غلط و تعدی ہی اذیت زندگی لاکن جمی پر دیسی دورا و
 جمی جان کر ہر گاہ ذلیل و ذوالناتین توین کیا کہوں اگر قیدین لی کر کوفہ و شام میں بیچ والین تو
 یہ صد یہ کہو کہ ہوں فرزند میرا سید تجا و خود جیاعش میں گرفتاری اس مصیبت میں سوای اللہ اور
 اپنی میرا کون مدد گاہ ہی بنا و کیا وصیت فرمائی بڑا و کسکی سپرد کی جاتی ہو حضرت فی اوس بی بی
 کہا ایشہ با تو غم نہ ہا میری اہلیت کی ساتھ تھار اسفر نہ ہو گا سامان و بردی اور اسیر ہی خدا کو نہ گاہ
 خاطر جمع رکھو بیقراری اور نالہ و فریاد نہ کہ وجہ میرا سر تن ہی او مارا جائی گا و فوجا جیہ کی دروا
 ایک کرا تو کل میں و سپر سوار ہوں جہاں خدائی تقدیر کی ہی وہاں جانا شیخ فی یہ ہی پڑا ہو کر ادا
 کتا ہی ہر گاہ دسب الجحرم باری باری لگی لگی اور ہر ایک ہی حضرت رخصت ہو چکی تھیں
 جناب فاطمہ نہ ہرانی پکارا یا حسین یا زین عین منی تلوگو کو وین پالا ہی را تو کو جو لا بلا یا ہی آرزو تو کی
 ضعیفی میں تھاری سایہ تل رہو لگی جب اس گھر میں مرد کی میرا جہانہ تم او تھا و کی کفن نہ کرنا ہو کر
 نقیص سنا و لگی ہی میں پر حسرت جیتی رہی اور تھاری یہ مصیبت دیکھی حضرت نے اس کو بھی کیا
 اور مہر کو سینہ ہی لگا یا باقی کثیر و نحو دلداری دی سب اہلیت رخصت حامل کی کہو ٹو کی رکنا
 عین کہ ہلا یا جیہ ہی لگی چلنی کا ارادہ فرمایا حاضران مجلس عزادیا میں منی دیکھا ہی چو کوئی
 گہری سختی ہی و داع کر کی سوار کیا عزم کہ تھار اچھا نہ کا جمیع دروازی پرتا ہو کوئی روتا کوئی
 دعا مانگتا ہی نامہ و سپام جیہ کی تاکہ کرتی ہیں سو خات لانی کی فرمائش کہتی ہیں و اکرنہ

بابت اول السجدات

فقال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ما من رجل منكم
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة

باب اول السجدات
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة
 فمات من قبل أن يلقى الله عليه من فضله من الجنة والجنة

[illegible]

آستین کوسا فرکی کچھوٹی تھی ہرین جلد بازشست کیوسطی ہوش کہوتی ہرین رکاب بجام مرکب لٹتی ہیں سارے
ساتھ بنایا کچھوٹی ہرین ہرچہ یقین جاتی ہرین سلامت ہرچہ گاہ کوئی شکر گنجی اور کھلی اور ہلاک نہ دیکھی گاہ
ہای ہی یقینی ایسا ہی الہامی الہم حمین علیہ السلام اگر کوئی حالت زار آئینہ تصویر میں کچھوٹا و وسوکت کی
بفراری الہیت نکلو معلوم ہووہ ماجرا عجب کی رہو کچھوٹھایت کرتا ہی اور اوڑھت صیت کی غمی نہیں
بھرتا ہی ایسی سہرا کی فراقی سی عورتونچو پر دین تسکین کیونچو رہی ہوگی ہلکے اضطراب اور ناچار ہی ایسی
جان پر کیا ہی ہوگی سید الشہداء و روز کی بہوک پیاس ہن زخم کمانی کو قدم بڑاتی ہی صنف صفا
اور کثرت جہالت سی ہای رکب اور مرکب لکھڑائی ہی ایک سو کہا کلا حسین علیہ السلام کا اوڑھنا
خیر بڈا ایک سینہ بھر غمی اور بارہ ہزار تیر خلا کا ایک پہلو ٹوٹا المسی اور اٹھارہ ہزار نیزہ و خنجر
ایک جسم بگھرا و دین ہزار تیرہ کہ وہاں احام حسین علیہ السلام در کچھو جاتی ہی نامید میں صبر کو عمل فرماتی ہی
بیوہ زمان الہم حم کھوری کی بجام و رکاب کو ہنیں چوڑی تین خدا و رسول کی دانی دیتی کچھو پراہم
روقی تین تیرہ تین سامان شہرہ پاتھلہ زین سی فلک تک ماتم ہو رہا تھا کچھو بیسیان کچھو تین
ایکجا بیسیان پیٹ ہی تین ایکجانب ہنہو کھا حلقہ تیرہ ایکچھوٹ و حجاب کی عورتونچا غزال کچھو تین
لوٹو نہو کھا غول سامنی بند پاتھلہ چو کھا شور و نو حسی سوا تھا پلطان کر بلانی ساری بلا نصیب و کو
قدم کچھو سہرا پر دین چوڑا ہوا کران نہنہ کو میدان شہاد کی طرف موڑا و رواڑہ و تیرہ سی الہیت گران ہی
بھی برادری آہ و نالہ زینب و ام کلثوم روان ہی نہاب صبر و گریہ ہن اور احام حسین علیہ السلام
سر کشانی کی واصل جاتی دیکھین نہ ممکن کہ پردی سی باہر نکلیں اور سوا کی ساتھ میدان میں خطا بکار نہ
قطم مولفہ ناظم محوش ذکر صیت کو دئی طول شدتی آہ و نالہ کی چھوٹی ٹول و طربیان تیرہ عجب
سو زور دئی کہوتی ہن جابجا اصل ہی رسول آئینہ میں انک لب پہ ٹھکان دیکھین ہی قلن ہی روٹکے
وقت دعا ساعت قبول دیا رب جو درد مند ہو او کچھو شفا ملی حاجت ہر ایک حاجتہ نجاس کی ہو

قال يا رسول الله
لو أني كنت كخزانه رسول الله
لأخذت ما أحب من الناس
عليه السلام
كان في كان فاشهدوا له بالقبول
جلا صوفيت خوي

على سبيل المداينة فمن حقه رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ما حقه بغيره من حق من حق الله تعالى له سبحانه
 على سبيل المداينة فمن حقه رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ما حقه بغيره من حق من حق الله تعالى له سبحانه
 على سبيل المداينة فمن حقه رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ما حقه بغيره من حق من حق الله تعالى له سبحانه

كبتى بين اوكى سنده بر گواه صادق شايه كى خوشى نعم كالم موجوده كبتى بين لادن ولاى المبيت وكونه
 چا سبب دگر كبتى كه بدون اوكى آغاز و انجام اسلام و ايمان و استخنان بكار بين اول ذكر ايشا
 دوسرى سابع حق بناد و تيسرى مكان محبت بهوتى طومر عقيدت و لهذا هر واحد كاد حديث و روایت
 زينه مقام اور اخير ما كلام آياى بسك پلى برادر چه شعرا و ما و حزين نظم و نثر اور كى فاروقى انهم
 فرمايى بيشتر آيه انام فى اناسميين و ناصر و يا و رومن تا يا آه و رفت بين تعظيم و تحريم و تبيين و اوكى
 پهلوى اخرا از بين نبيا يا تيسر سبيل خيرى كى نازون كفوف عبد الله و بى غالب فيصل بن عبد الله بن عباس
 خرايى جو حديث حضرت بين كى اور پس منظومات نخبه فكر و طبع زاو پر كى سمنائى نقد و حسن طبع و حسن
 آل رسول سى انعام بايى اور اوكى ساهت وجود و كرم سى جائزه و صلوة كى جزاى عجبى كى و عدى ثرايى
 و سياهى هر قصيدى كولا زميرى پيروى بين و ايمان طاهر كى عمل بين لانا فارى و شهنشاهى و المبيت
 پا كيزه كبر بين تو قيسى تهنا ناستى اعتماد و پرا د و پنجاى تا كه به چار و ز شتر كاد ز ياد و بجا جايى مانى
 خير كه هر بنده و خدا باشا ناستى تا كى مائى و بختى كتاب كسير العبادت بين لانى بين قول بى و كلام
 عليهم السلام كونه ناستى بين فاعلم ان الاحسان الى واء المراكى و مشيد الاكشال و الاكشال
 لى و ايات مصائب ال محمد بايى جو كان ذلك الاحسان من بدل الاكشال و
 اهداء الاشياء التخصيص اليهم الى و نوحه الصدقة بدستى كه نسبت مرثيه خوان و اشعارى
 و اوكى احسان كزاد و كبرى روايات مصائب ال رسول كى رفايت جطر حسى به ولازم جانا بدل
 اموال و اهدا اشياء رغبه جو كى به بطور نذر و صلوة رحمت و جائزه فكر و خود و اوكى كرم و تقصير
 و التواضع لهم و مدحهم و الثناء عليهم و جودهم باللسان و القلب كرام و برك و
 اوكى تواضع كزاد و كبرى روايات مصائب ال رسول كى رفايت جطر حسى به ولازم جانا بدل
 من الاكشال الى اعيانهم على قى و اوكى كرم و تقصير و التواضع لهم و مدحهم و الثناء عليهم و جودهم باللسان و القلب كرام و برك و

و ام باقى كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 عليه السلام و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 حقه تا تيسر بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 تعالى و ذلك فى الشاه الامام و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 قال لخرجت الى حجابك حقه تا تيسر بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فافتح كتابك و نظرت فى مضاميرك فانما حقه تا تيسر بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 سار و حزين و ففتح الكتاب فادانه ان حقه تا تيسر بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 شام بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 اليت منكم قال لاصحابى حقه تا تيسر بختى انهم از بين و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 غلظه من بهم عفتى و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 كسان و عفتى و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 معهم بخان و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فلما راهم القوم اشرب لهم و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 عبد الله و كان قد خلق و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ليس عليهم منهم باس و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و هو اخير يوم من رجب فقالوا لى و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 انكم اتقوا نهم فى الشهر الحرام و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 ايدخلن هذه الليلة مكة فليس منكم و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 فاجمع القوم على قدام فرس و اوكى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 القوم عرفت من القوم و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم

عثمان بن عبد الله و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و استاقوا العين فقد مولاهم و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم
 و كى كى شام بخت رسول الله صلى الله عليه وسلم

[illegible]

الله من انبياءه
 سبعين رجلا منهم كتابين
 الى طالك اخ فان بالحادث فاسما
 الى سبطي والفضل بالحادث فاسما
 على الله عليه ولد بالثغراء فقال رسول الله
 والاه فقال رسول الله العيين اخذت مني
 اخريات فني فلا وعندي وولدت فقال ان
 في الحادث من نبي فاني ذوالف قال
 ما وان الفوا استكروني فقال عليه السلام
 فليس مال قال فابن المال الذي
 عندهم الفضل بيك وليس معكم احد
 فقلت طال ان اصبحت في سفر في هذا
 المال ابني الفضل ر عبد الله و نعم فقال
 والله يا رسول الله ان لا علم انك رسول
 ان هذا الشيء ما علمه احد في بيته وغيره
 الفضل فاحببني يا رسول الله ما اصبحت
 في شيء من مال كان بيني وبينه
 من رسول الله صلى الله عليه وآله فقال
 اعطانا الله

[illegible]

الدارت بن عبد الله بن قتيبة
رجل خاصي في داره
وهو بدمته العرب فوق ذرى
البهاران قول طير والله السيل ذات

طریقتی التی کانت نزلت الی الشام
 حین کان من وقعة مدینة فکمل الحقیق
 العراق و اسلم و کان من جلاله
 فاصحاب مدینة حاکمته تلك الحقیق
 ان ذلک الحقیق مع صفوان بن اخیان
 و انهم قد صلبوا بالعبید الی رسول الله
 علیه السلام و ان جلاله و اسلم
 کان فوات من جلاله و اسلم
 من لقتل من کانت غرق فی غرقه
 یوم السبت للضعف من شوال علی ابن
 عثمان بن شیبان من الحجج و ذلک ان یوم
 الله جمهم و ایاه سوف یحقیق
 للیوم داخذ من الله فاسلم و انکم قد
 بقین من فوات من الله فاسلم و انکم قد
 عن فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم
 و ذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم
 و ذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم

و عکرم ان انتم ناله ای الی الیوم فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 که چهری نیز و بران بنوا و اسلم و نبو و غیره مدیون مذکبی و هر اسان هو و ستره القطع و حکم
 خیریکم و کلاجه من مکان الی اخرها ما به کما چنگا ندینا الذریش کاجدی و پیرزایک
 تمام می کانت لینا پیر و سهری جاکلی کوز ریتان سق قبه الی لکذ یوم فی و ان ستره
 الی الیوم یوم و یوم فی الا کما راج لیکون ان علی و اسلم لکبری بنی کوسلک بین کما
 بنکای چهری حلقوم پسر عت می پیرانی اور گوشت و پوست کومند کشش نه پیرانی و ستره
 سبکتی او کی صرف من لای تا ستره ستره جانور و یوم یاقربانی یوم جانی و عتر من الماء علیک
 قبل الذریش لکلی پیرانی او سکودانه کمالی پانی پانی و یوم جانی و عتر من الماء علیک
 اب تصور کر و ساسمین بریم هر که ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره
 باری باری روبر و باری جانی ای تری کجاک بر جان فی بین خون سی خانی ای بوم کاسیج کجی
 نم بیک فدان علی و یاس او ستره کمالی شک زبان لگی بوی مدلاوه و ستره جرات سی نام
 چره ای از منی جب زین سی گری او کی صدی کما کما ندک و ایک و یوم کجی و ستره ستره
 قاتل هر ایک لانی جانی سی کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما
 باره ضرب جانی کون کانی بوجا یا حاک و خون آلوده ستره ستره ستره ستره ستره ستره
 عریان و بی وارث و یوم ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره
 جرم شمری و کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما کما
 او کی عوض چشمه یوسف پیر کوری و ستره گوشت و پوست کی ستره ستره ستره ستره
 اس و ستره کمالی نایب بیان و ذکر و کمالی لال ای اندوه و ستره کمالی ستره ستره
 کاش جرم هم و لایمان ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره ستره

و انهم قد صلبوا بالعبید الی رسول الله
 علیه السلام و ان جلاله و اسلم
 کان فوات من جلاله و اسلم
 من لقتل من کانت غرق فی غرقه
 یوم السبت للضعف من شوال علی ابن
 عثمان بن شیبان من الحجج و ذلک ان یوم
 الله جمهم و ایاه سوف یحقیق
 للیوم داخذ من الله فاسلم و انکم قد
 بقین من فوات من الله فاسلم و انکم قد
 عن فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم
 و ذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم
 و ذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 انما خلاصهم فکانت فوات من الله فاسلم

من الذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 در ستره و ستره و ستره و ستره و ستره و ستره و ستره و ستره
 ان و ناس من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 الذلک فوات من غرق فی کما یوم فوات الی الیوم
 و انهم قد صلبوا بالعبید الی رسول الله

من بلاد وردین الشریک
فی القصر نامین

اکیسویں مجلس فقہ کربلا سی اکابر

تأویز شهادت کو پانچ دین میں یاورانِ الحبیب کہلاتی ہیں، تہذیب دینی ای اہلِ شہور و نواغز شاہانِ قہار
 کرتبہ دوستی آلِ عبا کا پامانی اور دنیا میں پیرویِ عترت و رسوخدسی وسیلہ امرِ خشن عبتی کا ہاتھ آیا ہے
 محبت کی نشانی ہی اپنی سولا کی محبت پر دل ہی رونما علامتِ ادایِ حقِ غلامی ہی آغا کی نصیبت میں
 جان کہو ناجو سوسنِ شہبیر کا نام بر باگزی یاد و فاطمہ زہرا ہی، جو منسلِ نغمہ غریب کہ بلایں مصر و شک
 نامہ علی مرتضیٰ ہی و فخر و مالکہ و اوس مظلوم بچس کی مجلسِ عزائیں جسکی لاش پر کوئی رونوی والا نہ
 شیون ہی خاموش زہو و مسافرِ غمگینی محفلِ بکامین کہ او سکا جنازہ بیدن و کفنِ پڑا ہا سبدہ و سرِ پیو
 اوس جسمِ ناز پر در کی واسطی جسکی پشت اور پہلو کو نعلِ مندر جاسی رونما سلسلہ رفت بین بیو
 شہید بی سر کی خلا جسکی حیا ل کو لوٹ کی پردیسی باہر کا لا اور ہسیر کیا جیس علیہ السلام کی شہید
 چشمہ چشمی اشک و صدمہ عباد شاہدین کی ہو کہ اور صبرِ چہرے غم بجا و دین ملون و زنجیرِ زین العابدین
 شہور و نواغز و اسطی در بی عترتِ یاسین کی سہ پر خاک اوڑا و ای سو سو یہ عہدہ و ذکر شہادت نام
 حسین علیہ السلام کا ہماری اور ہماری نام ازلی ہی لکھا ہی ماس خدکی شدافت کو حضرت سادات
 اپنی جہدین بٹول عذرا سی کہای مرتضیٰ فی المنصبِ الفخری لما اخبرنا انی ابنتہ
 فاطمہ یقتل و کذا ہا الحسین و ما یخبر علیہ من الجن سائرہ فخری میں صبر
 حسن ہی روایت کی ہی کہ جب رسوخدہ اصلی اسد علیہ السلام فاطمہ زہرا کو شہادت ادا م میں علیہ السلام
 اور جو سبب اسنے گذر بھی خبر دی ہو کہشت فاطمہ بجاہ اشک لدا تو سیدہ الفاطمہ بہت بیزار
 نالین ہوئیں اور ڈارین، ماسکی روئیں و قالست یا ابنت مری یکوئی و لالت بنزل مندرانی بجا
 کہی بابا یہ سارے جاکر اکب گذر گیا اور میری نعل تناسیر یہ حادثہ کس من ایسا فقال فی سار
 حالِ محبت و مصائب و من یقول فی من حسین رسوخدہ فی اشاد بیا وقت یکس جان لکہ او اس
 زمانہ میں تمام دین اور ملی اور حسن کوئی باقی نہ و داشتند بجا ہا یہ سکی فاطمہ کی وقت دراز

[illegible][illegible]

من انذارهم من وضع في المسلمين السلاج
 فانه من موار صلاح الملبس لعنه الله قتل
 عجل من سول الله صلى الله عليه وسلم
 قد سول الله صلى الله عليه وسلم
 انما قوم بها الناس اني سول الله صلى الله عليه وسلم
 الصوت ولا يورثون عجل من سول الله صلى الله عليه وسلم
 صيحة الملبس لعنه الله قتل
 المدينة فصاحت النساء ولم تبق لها
 ولا قوتية الا وضعت يدها على رأسها
 وخضت فاطمة عليها السلام نصيحتها
 الصادق عليه السلام انهم الناس عن الله
 فغضب غضبا شديدا وكان اذا غضب
 من وجهه وجهته مثل الانوار من عيني
 فغضب غضبا شديدا وكان اذا غضب
 من وجهه وجهته مثل الانوار من عيني
 فغضب غضبا شديدا وكان اذا غضب
 من وجهه وجهته مثل الانوار من عيني

زباده بونی اور دکتاب صبر و شکیبائی زنی و ثالث یا ایت فمن یبکی علیک وکن
 یکنز میا فامته العز اذله الهما ای پدر بزرگوار پس میری در زدی صیبت پر کون رو یگا اور یک
 عزیز باقی نہ تا تو کسی تعزیت من کون مصروف ہو یگا فقال التثبی یا فاطمة ان فناء
 امتی یتبکین علی ذلک اهل بیتی و ذی جالهم یتبکون علی رجال اهل بیتی فرمایا
 سپ دو سہرئی ای فاطمہ پیغمبر ای ست کہ وہا طرح رکھو ہر گاہ تہا را پیار یا حین در غم شہادت
 اورا ہر سہرہ عزاد شہون کا سو گم انگناست کہ وہ سعادت شہود میں میری امت موجودہ بی ایوی لوگ
 پیدا ہو گئی کہ اوکی عورت مصائب بانوان الہیت اور مرد و نواب رجال پر دن راہ سہرہ
 سبب مقام ہی کہ خبر صادق اگر فرمائی اپنی خضعت ظاہرہ کو زبان حال بن بھائی وہ اشخان
 شل ما دیر سے مردہ نوحہ و بکا کر گئی لباس ماتم ہنی اندو ہناک گریبان چاک پھر سہنگ اپنا مال و کار
 یعنی باسید ثواب صرفہ بین لائیک شریک محاسب عم کو سر دانی پائیک اپنی بھائی چاک کی بھائی
 ایام محرم اور صفر کو روقی ہنیک حال سو کو اربعین سر گذشت محنت کو پھینکی و خیلہ وقت
 العزاد چہلاک ہند چیل فی کل سنہ ہمیشہ ایک قوم کی بعد دوسری اس نعم مار واکہ
 ہر سال نازہ کرتی ہنیک نظر محبت و دوستی ہی جاری اس طریقہ اتہال کو نہ پھونگی یہ سلسلہ عیش
 چلا جائی گا اسباب فراموشی ہر لفظ طاع نہ پائیکا فاذا کان یوم القیامت فتسقیہم
 انت للشیاء و انما انتفع للرجال حب روز قیامت ہی تم عورت کی شفاعت کرنا بین
 و اعلی مرد و کی آمرشش چاہو یگا و کل من بکی منہم علی مصائب الحسین احد ناہ
 سیدہ و قاد خلناہ البتہ پس دنیا میں جو رو یا ہوگا مصائب حسین پر او سکھاتا ہنہ ہم اہم ہنیک
 اپنی ہر ہر ہشت ہنہ ہشت من حجاب داخل کر گئی یا فاطمہ کل عین بائیک یوم القیامت
 الا عین بکت علی مصائب الحسین ای فاطمہ یوم خبر اساری آنہو کی آنسو و بانی ہنیک

ان ہندہ طوم الواساہ باعہر قال انہ شہ
 و انانہ قال جہنمیک انانہ شہ
 الی سول الله صلى الله عليه وسلم
 من اصحابہ و اصیب علیہ و اللہ اعلم
 رجلا منهم ارجع من المہاجرین صوف
 بن عبد المطلب و عبد الله بن جعفر
 مصعب بن عمیر و عثمان بن عفان بن
 الشریک و الباقر بن خنف و ہو علی
 اقبال یو منہ ان بن خلف و ہو علی
 فی سلاہ ہو یقول ہذا البیاض البیاض
 اللہ من العالین ہذا البیاض البیاض
 ہنہ صیف ہنہ صیف ہنہ صیف
 فرماہ مصعب بن عمیر ہنہ
 فظن مصعبا قتلہ فاختدہ ہنہ
 اللہ علیہ و اللہ اعلم ہنہ
 فی ہنہ لہنہ صیف ہنہ صیف

انه قال فان مالي كان يجمع هذه الجبان
 لغصت عليهم فلم يزل يجمع للملحون حتى
 الى الانك وفي رواية ابان بن عثمان
 انه لما انتهت فاطمة وصفيية الى رسول الله
 ومظنا اليه قال لهما اماعنني فاجبها
 عنهما فاطمة فادعها فنادت فاطمة
 طهر السليم من رسول الله صلى الله عليه واله
 راية وقد شجق وجهه واقرني قوة دما صاحت
 وجعلت تخرج الدم وتقول استغضب الله
 علي من ادعى وجه رسول الله صلى الله عليه واله

[illegible]

والله اعلم بقضية كماله
والله اعلم بقضية كماله

اهل البيت عليه السلام
 قالوا انما نبيوتهم قبله فاما صاحب
 زيار السعوية من يدور قال خذوا حاشته
 عليه وآله اذ قال رسول الله صلى الله
 عليه وآله من ابى و قاص بالثقيفه
 ارضى فاه من نجاه عبد الله من
 شهاب قبله فاما صاحب فقه
 وليس حاشته هو صاحب فقه
 من قبل

۲۰ آن وقت از آن هم نام

توبه فاما ابن عقیله فانه تبت فیه
 نام بخدا و صبحی که در آن وقت که
 اکیسون مجلس خراج سید سجاد و اولاد و الد پر از شهادت علی اصغر و جواد امام شده بود

عن یسار و قال یزید اجدنا یسار نه پیر و مان هی غیر از افسان الحرم یک بی او
 بهائی کا پنهان ملا و صده دو پهرین نیزگی زمانه کی اسقدر صد ماتی در پی بقی کبابی که شدت سی
 معاین شد یف کی بال سفید بگوئی اپنی ناچاری او گرفتاری پر آه و زاری کی بال شهادت سی
 لثای پر و در کار پطیاری کی و اوس پدر کی انجونین کیونکر نه انده پیر اپهای جبکا نور نظر
 مانده علی اکبر شبیه پیغمبر ملا جائی کیون نه قدر اور غیرت سه و دهنوبر کی کمر خنجر کی شربت پنا
 شالی عباس علی دار کی با تهم قلم او پنجه قسم سی بیم بگوئی طبع و خسته تن وقت طلب سی شفته و
 پریشان بگوئی آشک نه بھائی جبکا پیسجا کیوون والا قاسم ناشاد کھت حیات مین ابو کی ہندی
 گائی اندیشہ سیری و عربانی مین بیٹی او پیر کی اساس توکل کو برقرار رکھنا دشوار تھا فکر غم
 ناموس اور قید فرزند بیار مین پانہ ساسہ کل ہونا کار سید برادر تھا قرآن و حدیث صبر و شجاعت
 امام حسین علیہ السلام جان فدای مظلومی و بنیوانی سلطان مشرقین صبح سی نصف النہار کا کھیر
 شایس صحابہ و فادار کا بدن مد پارہ میدان سی دروازہ خیمہ چھت کم کرنا ہتھارہ برادر و عزیز کی
 لاشوں کو خاک و خون مین شل کو سفید قرمانی بالای ہم دیکھنا اور الم ہنہا میدان مین اکیل باجم غم و کمان
 کبری شکر کرتی چار طرف سی کمان ستم کی تیر جان تان کھڑی اور سوار پڑی فتح علی بن ابی طالب
 نین العابدین کی کان قرینہ لایقین مین ان یثقل سقیفہ للاحذر فاری سید
 آسمان وزمین کو بقراری ہی ہر گوشہ مین جنت سر مین ایک خانہ شہول زاری ہی ہندی
 نار و شعلہ کھی خلی بن حسین بن العابدین علیہما السلام دیدہ پر آب ہوی ہر چند مرض انہما مین
 بہت ہی حال او صحت کی تیاب ہی ہو کہ پیاس کی کثرت سی ہاتھ پاؤں کا پتی ہی بیماری کی شدت
 سر پہر تانہ آتی ہی تھا بہت مین کھانہ مین ہوا جانے لانا توانی سی قبضہ تو اور کا چٹا پڑنا تھا
 نہ ہونی ہی واک کی رنگ نہ دھری پر او ہی چھانی ہوی ولین سطح کی در و سس حال مین

التی لا یذکر غیرہ ولا اخطی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 من العبد فی ان صفا کان حسن و جمیل
 من العبد فی ان صفا کان حسن و جمیل
 جلا تہم بریح الی صفا کان حسن و جمیل
 جلا تہم بریح الی صفا کان حسن و جمیل
 حلیہ السور و سر و الو شے فوق الشی
 حلیہ السور و سر و الو شے فوق الشی
 فقط شدا و حلیہ قتل و قتال عتبا
 فقط شدا و حلیہ قتل و قتال عتبا
 الکبد قسیدہ الی ہندی بہت عتبا
 الکبد قسیدہ الی ہندی بہت عتبا
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی
 قصیدت علی ان یخفی

ان سیدہ ما بیننا و بینکم مودت و لا نفیر
 فی طالب ہذا اللہ صلا و سلام
 صلا اللہ علیہ و علی آلہ و سلم
 فقال ابو سفیان لعل ان لیرقیہ
 انجمن نے انہ قتل چھڑاؤ انست ہرگز نہ
 عتہ عتد کی صفا و اجماع کی

[illegible]

صوفیوں کو تائب نگاہ میں دیکھ کر یہ بھیج دیا کہ اپنے صاحبزادے رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم کا اکابر خاصہ تھا جب سرور کائنات مسیحی بن گیا تھا تو اس کو در اندازہ نہ رہا کہ وہ اصل کا حضور ہے نہ جانشین
 صوفیوں کو تائب نگاہ میں دیکھ کر یہ بھیج دیا کہ اپنے صاحبزادے رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم کا اکابر خاصہ تھا جب سرور کائنات مسیحی بن گیا تھا تو اس کو در اندازہ نہ رہا کہ وہ اصل کا حضور ہے نہ جانشین

عن اخرهم و كان في سبيل الله
اسما ختم و قالوا القوم خذوا
بالقرعة في سبيلهم فخذوا
البنية و اختمهم فاجابوا و احاطوا
و دحلان و ذكوان و هم الذين قتلهم
فاسمهم فابوا ان يسموه قالوا لا ختم لنا
قائلهم فابوا ان يسموه فابوا ان يسموه

علاء الدین محمد بن علاء الدین

رایت فقال اما الاول فان الله ففتح علي
 بها اليقين واما الثانية فان الله ففتح علي
 بها السلام واما الثالث فان الله ففتح علي
 على النبي صلى الله عليه وآله والارواح السليمة
 امن من فتن او اناحية من التفتق واما هذا
 بكم انهم صعدوا بالنيل والحصاة ثم استبدوا
 حب الالهي بالانيل منهم حتى فتن عذبة
 فوات من قريش اللبان منهم حتى فتن عذبة
 وحينئذ من اجل جمل وحيي فتن عذبة
 وحينئذ من اجل الخطاب وطلب التفتق فاما ان
 وحينئذ من اجل التفتق فاما ان
 علي فتن عذبة وطلب التفتق فاما ان
 فاما والله ان هذا هو سبيل الله ما كان الله
 ليضل عن سبيله فاما ان
 فاما انهم صعدوا بالنيل والحصاة ثم استبدوا
 حب الالهي بالانيل منهم حتى فتن عذبة
 فوات من قريش اللبان منهم حتى فتن عذبة
 وحينئذ من اجل جمل وحيي فتن عذبة
 وحينئذ من اجل الخطاب وطلب التفتق فاما ان
 وحينئذ من اجل التفتق فاما ان

انا الذي اعانك ثم وفتنا تلو في غيب كبرياوي من نبي ثم ابراهيم حنك اني اورني بيلي
 قال من واركتني والنساء ليس عليهن جناح فامنعوا عنا نكر عن النبي من امر
 ما دمت حيا سمعت برده نشين كما تصور كنهين يكون سنان هو واني ناني فوج
 منكر خيام الجرم كي نزيك جاني من جنتك بين زنده هون وافت وصيبت بديك وفتا
 منكر لست هذا اشري جواب يا بيه ايه تباري على اياك كما ثم صا ح شريكك عرت
 حرمك الى جيل فاصيدك في نفسي فقتلني هو هو كرمي ثم بمره ظالم منكر
 اشكر مني بكاره ساري چايه و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 انهم قتل من اذني سمرو عت رهو جاني جان كي رو كن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 منكر لست هذا اشري جواب يا بيه ايه تباري على اياك كما ثم صا ح شريكك عرت
 حرمك الى جيل فاصيدك في نفسي فقتلني هو هو كرمي ثم بمره ظالم منكر
 اشكر مني بكاره ساري چايه و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 انهم قتل من اذني سمرو عت رهو جاني جان كي رو كن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 منكر لست هذا اشري جواب يا بيه ايه تباري على اياك كما ثم صا ح شريكك عرت
 حرمك الى جيل فاصيدك في نفسي فقتلني هو هو كرمي ثم بمره ظالم منكر
 اشكر مني بكاره ساري چايه و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 انهم قتل من اذني سمرو عت رهو جاني جان كي رو كن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من

من فتن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 منكر لست هذا اشري جواب يا بيه ايه تباري على اياك كما ثم صا ح شريكك عرت
 حرمك الى جيل فاصيدك في نفسي فقتلني هو هو كرمي ثم بمره ظالم منكر
 اشكر مني بكاره ساري چايه و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 انهم قتل من اذني سمرو عت رهو جاني جان كي رو كن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 منكر لست هذا اشري جواب يا بيه ايه تباري على اياك كما ثم صا ح شريكك عرت
 حرمك الى جيل فاصيدك في نفسي فقتلني هو هو كرمي ثم بمره ظالم منكر
 اشكر مني بكاره ساري چايه و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من
 انهم قتل من اذني سمرو عت رهو جاني جان كي رو كن كرمين بن علي شيل ومانين كرمين
 او شيل خا وروا و سوار جدي كره و خيام اليه من كساره جرم امامي ثم من

من حركات الهم وان كنت دفعت الحرب
ليها لي شهادة ولا مئة
والله

میں اور میں فاجیہا لی
نہی و قیظہ فانیہ رسول اللہ
ت رسول ﷺ

صلواتہ طیبہ والہ علیٰ اولادہ
ابن مریم خان حدیثی
مقام سولہ

مع الأعياد الله عليه السلام
على النكاح الذي عليه السلام

خط الله
الفتح في ليلة
فياستنه

اکیسویں جلد میں سید الشہداء کا ذکر اور انجاء کا پاس ترپنا
 زودی پہلوی شہدین مارا بہلا قسقط عن قسیدہ الی الامراض کل خذہ الہ اکین
 قمر قمر او کسی صدہ سی رکن دین کو زین پر یاری سے راز باور وہ پایہ عرش برین وہی کو شک
 زمین پر گرا رہیوں کی سہریان بدن میں ٹوٹیں زخون کی پھٹی سی دہانیں ہو کی چوٹیں خاک میں
 لوٹ کی وہ ناٹوان ہر سہیل پہلی پہلی دفع ادا کی خون چکان کبریٰ ہو کی کہیں استیلائی عیش سی خوش
 بہانہ کی گاہی تنوشیس عاریت حرم سی ہوش میں اتی سروریشانی کا ہوا کچھو نہیں جاتا وہ کھینا
 تیرہ کی طرف و شواہوا تھا ہو کی تلخ پر تیرہ جہاں کا پار کھلا تھا او کسی صدہ سی دم بند بولا نہیں جاتا
 طبع صنف میں گرتی پھر اوٹھتی اوٹھتی خون کی تختی سہنہ سی اوگھٹی دای مصیبت کھینچی ای
 تنہائی اور بی بی تہا زیت آفتاب میں وہ گرم ہو کا چلنا بجا بصر کا عرض مرہم جا کین زخم کی
 سوزش جراثیم سی مظلوم کہ ہلاک مانندہ میں نینل پر تیرہ ہو کی لب و دان سی مردم ساق اقل عطا
 و آنا جس نے ولی اللہ ہوا کوئی چوستہ تار لائیں پر نہیں جو تیرہ و نحو ہم صدہ پاش سی نکال ایک
 ہتھاکہ شکایت برن کو رشتہ راحت سی خیمہ لگائی یا لاشیں سہیلیاں طہی زمین قتل میں ہیکہ جاک چکا
 مولا کا بڑا ہوا ہر کوئی و شای حیرت کھنک سر کاٹنی کو کھڑا ہوا الہم رحم کا حال پر اخلال سزاور ماتم و شایگان
 بیانی سی ہاریت کا پر وہ خیر اوگھائی یہ ستم و پھندا اطفال کا ستر نیمہ ہو کی مان اور پوچھتی اجڑا
 پوجنا زین العادین کا ستر بیماری پر چین ہونا غیری او بیکسی میں و حسین و حسین کہل روناد اگر
 معتبر سی و اللہ مال سہنا ہی کر زبان حال میں وصف و ذوالجمل پڑ ہا ہی جب کرب و عیش ہی زین
 شایہا ہی بی لب زمین برطیان ر لاکھ ہوا چار طرف اپنی سوار چر و ج کی پھر تار باوجود ستر دم نہ کہ کچھ
 اشار میں یہ مطلب او اگر تار ہی مولا اگر تم نشست پر میری بیٹیو کو اس میں زلف نہ جھاسی باہر لچاؤں ہر گاہ
 حکم وہ لو اس محبت و مصیبت کی خبر زینب خاتون و ام کلثوم کو پہنچاؤں ہا ہی میری آقا اس گرم بہت
 و ہو بہ میں تنہا پڑی ہو جو بیکس و آٹھماں چوڑ کی آپ سبب الما و اکل جلی ہو کیوں ای الہ عزوجل

[illegible]

ما فاتت جملوا تيتي سنين من
الحسن وكنت اسعدني من الحسن في الدنيا
واقر بجدته اذ عظم مقام ابني
سندني الى راحلة ثم صارت في
قودش النجا الجاثم فدايتني
اوس

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠

[illegible]

الی جن عبد اللہ بن مسعود رضی اللہ عنہما
 کانتم عن طربان طالب العلم
 و صاحب من غفر عن غفرانہما
 بنی ثعلبہ فی حستہ عشرین و
 فیہما شریف

یائیسویں مجلسین علیہما السلام کی لکھی جانے عید کا انا اور جہاد الشہداء

انظر فائدة في سيرة
تتوال ان الله عز وجل

انظر فائدة في سيرة
تتعالى ان الله عز وجل

انظر فائدة في سيرة
تتعالى ان الله عز وجل

انظر فائدة في سيرة
تتعالى ان الله عز وجل

انظر فائدة في سيرة
تتعالى ان الله عز وجل

یائیسور عیسیٰ بن حنین علیہا السلام کی لہجہ جانتے عید کا انا اور جہاد الشہید

یائیسور عیسیٰ بن حنین علیہا السلام کی لہجہ جانتے عید کا انا اور جہاد الشہید

[illegible]

وہاں انھوں نے
نہایت اعلیٰ درجہ کی تعلیم دی تھی
اور انھوں نے ان کی تعلیم کو
ان کی تعلیم کو
ان کی تعلیم کو

ایستوین مجلس تمهیدیکار اناجابه پیشکی جادو جانا سید الشهدا

والله جفراً ذ
رواحه مقام بلال بن رباح
سنة تضاف رواية البخاري
في الصحيح قال امان وحسن
الفضل بن يسار بن جعفر بن

[illegible]

موتة قرية فوق الاحساء وعن ابن
مالك قال في البيت صلى الله عليه

[illegible][illegible]

Handwritten notes at the bottom of the page:

الحمد لله الذي هدانا لهذا
الذي كنا لنهتدي لہ
بغير ہدایہ

[illegible][illegible]

سختی خرید و فروش

تقریباً

کتابخانه
مکتبہ

زنگنه

و کس و کس حریفان پنهانی
شمارانند سگال با دست شول بر دامن کعبه

الحبيب بن عبد الطالب بن محمد
عليه السلام في كتابه

پس فاقہ سی علیہ عطش میں ایک قطرہ ہی نہ پیا گویا سمجھ کی سخن وفا کو سوا کا سا تھپا
فَقَالَ لِّلْمَسْكِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ اشْرَبْ فَاَنَا اشْرَبُ پس امام حسین علیہ السلام نے
فرمایا کہ اے مسکین صبار قاریہ بزرگوار کی یادگار و موت سی کہنا ہوں تو پانی پی کی کہ
میں ہی نوشی کرتا ہوں فَمَا لِّلْمَسْكِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَدُهُ فَفَعَرَفَ مِنَ الْمَاءِ
سید الشہدائی دست حق پرست غریب بڑا یا بھٹ و یا نوال میں ایک چلو پانی اٹھایا
پنی کا ارادہ کیا ہنوز لب مبارک تک نہیں پہنچا تھا فَقَالَ فَاِنْ سِئَالَا اَبَا عَبْدِ اللَّهِ
تَسْلَكَ ذِي شَرِبَ الْمَاءِ وَقَدْ هَيْبَتْكَ حَرْمَتُكَ نَاكَ اَبَا سَوَارِگِی بڑا دوس
شکار فی شکار با کجاری پکار کہا یا حسین آب پانی سی سیراب ہوتی ہیں اور حرم حرم
تھاری کوئی جاتی روتی ہیں فَمِنْهُنَّكَ الْمَاءُ مِنْ يَدِهِ شَاءَ شَاءَ کلام فی فرط محبت
پانی اپنی کھنسی سی نمی و لالہ جلدی میں کہو کہ جو خنسی سید انکی طرف خلافت حمل علی القوم
فکشفتم شل شیخ غصبا کہ شکر دشمن پر حملہ کیا ضرب حیدری سی صدف پیادہ سوا کہ
نکال میں ملا دیا درہ و گندہ سی اعلیٰ رویہ ہیکل کی بھجہ شتاب سافیت و کوئی کہ
نزدیک خیمہ گاہ آئی فَاذْ لَنَسِيْةً سَائِلَةٌ ہر گاہ اپنی سہار وہ عصمت کو پہنچی بہت اشرف
البحرین برقرار و سالم کہی جانے کہ وہ کلام از راہ فریب کی تھا اور آب پانی پینا عرض کوئی پور
رہا دفعہ الواثر تر ماہی جلالت من القوم یکتفی ابا الحنفیہ البصیری فیہم وقع
فی جہنم اور دوسری روایت میں آیا ہی حاضران سر کر بلانی کہا ہی کہ ابو الحنفیہ
جنفی فی تریحنا مارا وہ پیشانی فرانی کی اندک نہا فَمِنْهُمْ مِنْ جَهَنَّمَ فَسَاكَتِ الدَّعَاءُ
جل و جہم و جہنم جینا کو کہستم کو تین بہن ہی بقوت کمال انجن کا پرنالہ چہرہ
دش مطہر پہنی گا فَقَالَ اللَّهُمَّ اَنْتَ تَرَاهُ مَا اَنَا بِجِدِّهِ مِنْ عَدَاوَتِكَ هُوَ لَا يَدْرِي

قال هذله
من ان يكون هذله نيل اثم
لعمري صفين قللت الماحظه قال له ليك
هذله النيران فذلك لي في امر قللت
وهذا هو سبيل الله في عيش الاف
من المسلمين قال هذا الحديث فانه ليس
في عن هذله القبلة فاسأله
انها

فرمایا خداوند تو بهاری حال پر اختلال کو دیکھتا ہی ہے سقد راس کردہ ماضی کا ظلم دہم ہو
 پہنچائی الائم و لا تدنس علی و حیدر الارض منهم احدا و لا تغفر لهم احد
 ابی روی نے اس پر انھو سلامت باقی نہ کہنا اور دیا و آخرت میں ہرگز نہ بخشنا تو حلال
 کالکیت المصعب فیعمل لایکفون منهم احدا الا بخیہ سیفہ فقط کہ پھر
 دوبارہ مانند شیر خنشا کہ اوس لشکر رواہ کی طرف حکم کیا اور انہو سوار و پیادہ کو دیا
 مارکی میدان سی بگا و یا جوی ویری سامنی آیا و کی سپہ پر عذر کو دہم تیغ سی خاکبرگ
 و التہامر تاحد من کل ناحیہ و هو یقفینا یتھو و صدہم اعدای امیر نے
 حکم کیا گاہ کین سی بیرو نکاسند بر سیاہا و پر کیا و کی عذر و فی علقوم و سیفہ نازنین کو
 بنایا و هو یقول انما السوء بیننا ما حکمتم محمد انی عذرکم بار بار منہ را تیغ
 اسی است زبون کار بدترین حق پر نصبت کی شمار یرک کیا بری رعایت خیرہ کی تیغ
 اوسکی اولاد اطہار برابر میں قال و جہدنا ابی السین ثلاثا و ثلاثین لھنہ روایت
 کی کہ حضرت صادق جعفر بن محمد علیہ السلام فی منہر یابا قوم فی اسد فی حجب لاشہ لای
 مقتدی کہ ملاک او شہادہ و کھانا و عید سی سہ امام حسین علیہ السلام پر و دیا و سیفہ میں
 طعن نیزہ کو شمار کیا و ازہا و کلامہ میں صریحہ سیوی التہامر بین قتہ میں لای
 چار ضربت ملکہ کر کیا کہ اوسکی علاوہ بیشمار تیروں فی جہنم شریعت کو کشتل و کشتل بایا و کشت
 الکت و کفر و کفر لای کاتب التہامر فی منہر علی کالشیعہ فی جہنم
 التقدیر اور و سیفہ سی رہا یستہلک کیا کہ ایک ہزار اور نو سو یونیسیفہ و سیفہ
 زخم پر شہرہ کشتل و کشتل سی برگی تیغ ہنہ لای زہر کشتل سی تیغ و کشتل سی حال خطرناک
 پشت سیاہی میں فاش و شہرہ و کشتل سی برابر کشتل سی تیغ لای کالکیت کالکیت

۱۳ اخضر و صد و افسانه بند

بغير عیب و عیوب
 قال له عباس خلعت خندان را
 صلوات الله علیه و آله و سلم و گفتت را بی انت را می
 ابرو سفتی و در محبتت قال آنده خند
 تمام برین بدیدت فقال ای بیعت را با یاسفیان
 آمانت انت ان شهیدان لا اله الا الله وانی
 رسول الله قال بانی انت را می ما اگر که
 در صلوات و احکامات اما والله که می باشد
 و ای صلوات و احکامات اما والله که می باشد
 الله اعلم
 ۴۰۶
 ان شهیدان لا اله الا الله وانی رسول الله
 ان لا اله الا الله وانی رسول الله قال فانی شهید
 ما فیه قال ابو سعید الهمباری و اذنی
 بالایت و لغزیه قال ابو سعید الهمباری و اذنی
 قال ابو سعید ای کنت انت ما فیه
 بک شک ای حسن فی کلامی کلامی ما
 فقال له رسول الله علیه و آله و سلم
 قال سعد بن ابی السرحان قال علیه و آله و سلم
 ای الله منک فایک علیه و آله و سلم
 علی ما اوصی

منكم الى الله
بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل
العلم نوراً والهدى
نوراً والبر نوراً
والنور نوراً

فَرَمَا جِئِمْ اللَّهُ وَرَبَّاهُ وَ عَلَى مِرَاةٍ رَسُولِ اللَّهِ وَ رَفَعَ رَأْسَهُ إِلَى السَّمَاءِ سَبِّحُوا اسْمَهُ
 طَرَفِ أَوْ صَائِرِ الدِّبَابِ وَ هُوَ كَذَلِكَ يَكَلِّمُ جَانِدَهُ إِذَا نَامَ فَتَقَالُ لَهُ الرِّبَاتُ فَتَعْلَمُ أَنَّهُمْ يَتَنَلَّوْنَ
 رَجُلًا لَيْسَ عَلَى وَجْهِهِ لَحْمٌ رَضِيَ ابْنُ عَبَّاسٍ عَنْهُ وَ ذَاتُوا دَوَامِنَا وَ جَانِبَانِي كَرِيهٍ بِرَجُلٍ
 كَرِيهٍ بَيْنَ بِلَا أَيْسِي ظَلُومٍ بِي يَارَ وَ أَشْنَا كَوَجْهُ سَوَائِي تُبْرِئِي حَبِيبَ كَانِي مِنْ بَرَنِينَ وَ كَوْنِي
 ثُمَّ اخْتَدَ السَّهْمَ فَأَخْرَجَهُ مِنْ فَمِّهِ فَأَتَبَعَتْ الدَّمُ كَالْمِنْزَابِ عِذَا زَانٍ تَبْرَهُ يَبْكُوكَ
 رَوِي رُوِي تَحَا لِنَا جَا لِدَا سَقْدِ بِي سِتْ كُشْتِ بَيْنَ تَحَا كَ هِرْ كَزْ كَهْ جَانَا جَارَا وَ كُشْتِ بِطَرَفِ
 بَزْرُ كَسِيهِ جَا دَهْرِي رَحْمَ حَوْلِ شِلْ بِرَا كِي اَوْ بَلَا قَوْصِ بِيْدَهُ عَلَى الْبَرْجِ فَكَلِمَاتُ امْتَلَا كَتْ
 رَحِي بِهِ إِلَى السَّمَاءِ دَسْتِ حَقِ پَرَسْتِ كُو بِرَا يَرْ دَوَانِ جِرَاحَتِ كِي رَهَابِجِ اِهْوِي بَهْرِ اَوْ سَمَا
 طَرَفِ پَرِي كَارَا وِي كَهَنَاهِي كَرَا اِسْمِي سِي اَلِيَكِ قَطْهَ نَبِينِ پَرِي لَدَرْ دِينَ بِرْ كَرَا تَوْرُ وَ زَحْشَرِ كَلْتِ كَهِي
 پَرِي اِهْوِي تَقُو وَ ضَعِ بِيْدَهُ ثَابِتًا فَكَلِمَاتُ امْتَلَا كَتْ لَطِجْ بِهَا رَأْسَهُ وَ لَيْسَتْ دَوَابَهُ بِه
 وَ غَرِي كَيْفِ دَرِيَا نَالِ مِينَ بَهْرِ اِهْنَه پَرَا وَ رَحْمَاتِ سِينِ شَرِيفِ مِينَ اِلَادِي قَالِ هَلْكَه الْاَكُونُ وَ شَيْ
 اَلْفِي جَلَمِي وَ رَسُولُ اللَّهِ وَ اَنَا اَخْضَعُ بِيْدِي وَ اَقُولُ قَسَمِي فُلَانُ وَ فُلَانُ
 كَسِي وَ نَهَا يَه كِي كَرْتِي اِيَا مِلَادِ فَرَا يَارِشِ سَفِيْدِ مِينَ خَضَابِ خُونِ اَلدُّوِي دِينَ مِينَ رَهْمُو كَهَنَا كَ نَامَا كَهَنَا
 اَلَا قَاتِ هُوَا وَ سِي كَهُو كَهَنَا فُلَانِ فُلَانِي مَجِي مَارَا فُلَانِ شَيْ كَرَا خَمِ كَهَا عَرْضِ كَرُو كَهَا وَ كَلِمَاتُ ضَعُفَتْ
 نَادِي شَهْرُ مَا وَ قُوْكُمْ وَ مَا تَسْطَلُّوْنِي بِالْوَجَابِ فَذَلِكَ اَلْحَرَجُ وَ اَلْاِسْهَامُ اَوْ سَمِ
 خُونِ كِي سِيْتِ پَهْنِي سِي بَدَنِ حَضَرْتِ مِينَ تَقَاتِ مِتْ فِي طَلَبِ كِيَا بَاگِ اَلَانَا اَوْرِ مِتِيَا بِرْ كَرَا شَدِيدِ
 دُشَوَارِ مَعْلُومِ دِيَا بِشَرِ شَرِيْرِ بِه هَالِ دِيَكِهِي كِي اِيْنِي شَكْرِ مِينَ جَلَا و اَوْرِ شَرِي كُو دَا مِلْ كَرَانِي سَتُوْنِي
 پَاسِ بَلَا يَكِهِي نَامِ مَرُوْدَرَانِي مِينَ كِيَا بِلَاهِي كَهِي تَا شَا دِيَكِي بِه وَ جَوْ مَوْ قِ وَ قَتِ مَلَاهِي اَلِيَكِ اَلِيَا
 جَوْ مَوْ نِ سِي چَرَا تَوْنِي مِينَ بِكَارَا و دَرِ مَجْبُو كَهَرِ اِي اَوْ سَكَا لَرَا نَهْرُ دُشَوَارَا و رَشْكِلِ بِلَاهِي اَلْحَا و اَلَكَلِيْدِ

ابو سفيان
 قريش و قالوا ما وراك و ما
 محمد بن حلق ثم صالح اليك غالب البيوت
 البيوت من دخل دارك فهو لثني
 ههنا فاختارت نظري ثم قالت اقلني الشيخ
 الخبيث لعنه الله من وادع فقروا لمطبعة قريش
 قال وياك اني رايت ذات القريش و رايت
 فان من انباء الكرام و رايت ملوك كندة و
 فتبين تحريمي لمن اخذ النباه و رايت ملك
 و الله جاء القريش و دنت اليه و رايت
 ٩٠
 سوى من كان في ابي ذؤانب الخبيث صلى الله
 عليه و الله منهم مقيس بن صبيانه و محمد
 بن سعد بن الاسود و عبد الله بن مخطول
 و قتيبة بن كاسا و قتيبة بن جهم و عبد الله
 بن عبد الله طيه و الله و قال اقلني ثم و ان
 و جد قريش ثم مخطول و باسنا و الاكوبة
 فادرك ابن مخطول و هو متعلق باسنا
 الاكوبة فاسبق اليه سعيد بن جريش و
 كان بن يامس فسبق سعيد فحاركا فقتلوه و
 قتل سعيد مقيس صبيانه في السوق و قتل
 على عليه السلام احدى الوثنيين و رايت
 قتل عليه السلام ايضا الزورث

مفتی ابی طالب دکن دارالعلوم ہندوستان
مفتی ابی طالب دکن دارالعلوم ہندوستان
مفتی ابی طالب دکن دارالعلوم ہندوستان

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

من اخاء بعضا في الباب ثم قال لا اله الا الله افغن في عمله

و انصر حدیده و
ب الاضراب و حله تم قال ما تظن
وما انتقم قال لم تر فقال سهيل بن جهم
تقول خير او تظن
قال

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله الذي جعلنا منكم
مؤمنين بالحق

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ابن تیمیہ رحمہ اللہ میں نے یہ بھی نہیں پڑھا کہ عبد اللہ بن حسن علیہ السلام کا نام ابنا

[illegible]

فقال عتاب قد والله عتابنا يا رسول الله ذاك فاستغفر الله وتوسل إليه فاستجاب له وولاه سواراً

[illegible]

و قال ابو سفيان اما اننا فلا نقول شيئا
لو نقطعت لظفت ان هذه

۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳

تیسویں مجلس فیاضیہ میں سید احمد علی صاحب دکنیہ کی تقریر کا خلاصہ

سترى في جوارحهم
 الربوبية والاسماء فاختار باقيا
 من الاسماء فوضع عليه والاسماء عليه
 الى السماء وقال اللهم اني استبرأ
 اليك فافعل خالداً في عظيم فدا
 ابداه

علیا علیه السلام قتال اخرج الیهم فانتقل
 فی من بین من اعطاه سبطا من ذنوبه
 و ذلک ان هوانی من جنت لیس جملنا
 عندنا ساءة دروغی فناء ذلک قتال اخصبا
 یا محمد قال لا واک عان ثم صفة قال
 لایس بهما فاحطاه فخرج رسول الله
 علیه و آله فی الفین من مکة و عشق الفین
 کلوا معه قال حد رسول الله
 من قال فقی ذلک حد رسول الله
 سجدت فی یوم حنین و اعجبکم انکم انتم
 مالک بن عوف النضری فبین من من الی
 فبین و تقی فبعث رسول الله
 ابی حذافه یحیی فقی ابن عوف فقی فقی
 هو زن الکمال الحداد و عبد
 اس جلی لای فقی ما جلی فقی
 ۶۱۳
 فاضبه فقال عرض لا شیء یار رسول الله
 هذا الله انک حذافه فقال قد کنتم
 قال الصادق علیه و آله انک قد کنتم
 هوان من ذنوبکم علیه السلام فکان
 کثیرا یستحقون و لای یزالوا با و حکا
 قال نعم جمال الخلیل لا خزن فخر من
 دهر مال اسحق و غا ان یغیر و نهات
 البعید و یبکاء الصغیر قالوا ساق سالک
 بر عیون منی انک لایستحق و نهات
 دسار و هم قال ما یزالک فذری مالک
 له فاناه فقال یا مالک جهنت
 و عیون فمک و ان هذا یوم کائن له
 مابعد من الایام مالک اسحق و نهات
 البعید و نهات البعید و یبکاء الصغیر
 و نهات قال اودت ان
 اجعل خلفک رجل اوله

آمدند جناب زهرگی بی و باجی احکام الہی کا شناسا تھا حسین و اور احمد نیکل کا نو اس تھا
 حسین و پانی ہی و دم پنج نہ بینی پایا و افسوس کہ دور روز کا پیاسا تھا حسین و باجی ہی کشتہ
 کر و شیون و شین و روق ہی ایمان روح رسول ثقلین و جسی ہی شنگ یہ صریح پر نور غزال تھا
 بیرون سی پونین جیم حسین و باجی کیا نرم نسا باز ہی سبحان اللہ کیا فتح خضار ہی سبحان اللہ
 یہاں جگہ ملی بار حرام اوسہ ہونا یہ نور کار بار ہی سبحان اللہ تمہید بکا مودت سچا
 اہل دنیا پر فرض ہونا اور حسین سی عیبت رسول خدا غشا حال و کلا کی
 چونہ نگانی و نہا میں دوستی اور اطاعت رسول و مسر پر نہا ہی و مر جاوہ موس کہ جود کجا
 و ریت خیر لوری کو و اعلیٰ صلہ رحمت کی پاکر تابی ہر شین و ارد ہی کہ تفصیل میں البیت اور
 عزت کی صحابہ فی پو پہا تو پغیر فی ارشاد و فرمایا علی و فاطمہ و حسین علیہم السلام و انما یہ میری
 اکی الفت بعینہ میری محبت اور خدای عالمین ہی سب خلق جہاں پر عیش و فراخ عین ہی فی جہاں
 عن اذن من مالک قال لما نزل قوله تعالى مجرا لاوارین اسیر بر مالک ہی رقتہ
 انی صدق و صفا کی کہ جب نازل ہو یہ آیت ارشاد کُلْ لَّا اسئلكم علیہ لاجرا لک
 الاموۃ ففی القرآنی یعنی ہوا ہی محمد اپنی است ہی کہ میں چاہتا ہوں میں ہی کسی کو فی اجر و سب
 و نہا شفاعت عیسیٰ کی ہر دوستی اور محبت اپنی عزیز و اقاربی قالوا یا رسول اللہ من قولک
 الکی اوجبت علینا اموۃ ثم سمیعہ المسلمین ہی صحابہ فی عرض کی ہی رسول خدا و فرمایا
 کون میں اونکی نام بتا ہی اور خلی الفت لیس فی میر و احب کہ وانی ہی اونکو خجائی فقال علی
 و فاطمہ و ابنا ہما فرمایا علی و فاطمہ ہما ہی ثقلین اور دونوں ہی اونکی نور عین میں نگاہی نش
 نرم تو لا اسخان میں حال قال کی ایک علامت آشکار و نمایاں ہی ہی اس صفت کی معرفت اور
 شاخت سیر و سطل ثانی کہ ہی ہی محبوب الہی کی شادی میں خوشی اور غم ہی روناد و سیر صدق

یہاں تک کہ رسول اللہ صلی اللہ علیہ وسلم نے فرمایا کہ میں نے اپنے پیغمبر کو اپنے پیغمبر سے زیادہ دوست رکھا ہے

فَقَالَ عَلِيٌّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ إِذَا مَا قُلْتُ أَمْرًا
 نَادَى الْيَوْمَ مِنْ جِدِّي فَدَعَا لِي بِعَيْنِهِ
 عَلَيْهِ دَرَجَةٌ بِصِيَانِهَا فَافْضَلْتُ كُنُفَهَا
 عَنِ جَانِ فَانَا الْإِلَهِيُّ سَيِّدَانِ ثُمَّ جَبْتُهُ
 تَنْبِيْهُنَّ عَنِ فِرَاطِ حُجَّتِ رَسُوْلٍ سَيِّدِيْنَ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي أَوْجَادِ الشَّيْخِ

عبد المطلب قتل ابن عبد الوهاب
 ثم جنته من خلفه فلم يبق إلا ابن اسود
 فالبسيف اذن في شواطئ نازييه
 كانه بن فخت ان عيشي في ضفت يدك
 على صبري وشيت القهقري النفس لله
 قال يا شبيب يا شبيب اذن في ضفت اليه صبري
 عنه الشيطان قال في ضفت اليه صبري
 احب الي من صبري و صبري
 قال الكفاد عن مومي بعقبه
 قال قام رسول الله صلى الله عليه وآله في فغ
 الركا بين وقال وهو على البعاجه في فغ

اورگای و دوسری طرف پرچامین و کما اندیش و نذیر او کی دورنی پر پستی اور آبی آما
 من سمعت کرخی حقه لحد فجل احدی یدیه تحت ذقنه والاخری تحت
 قاعه و وصح قاعه حل قینه و قتیله تا یک قدم بیاکی اپنی داسی کو پکڑا یا ایک ہاتھ
 ہڈی کی پچی دوسرے گدی کی پچی رکھا دین مبارک او کی منہ ہی ملایا خوب پار کیا رخا
 بوسہ لیا تو قال حسین شقی و امانه و فی رواية انما من حسین پر نہ یا اگر
 میرا ہی اور میں او سکا تو قول ان میں ہمارے کہ میں میرا کہ اسب اللہ من احب حسینا حین
 بسبب من الاستبنا ط خدا و دست رکھی او سکو جو محبت و پار کی حسین کو وہ سبب ہی میرے
 اسداسی اور محبوب عقلمین کو شاہن سلمان الفارسی قال سمعت رسول الله
 يقول في الحسين والحسين اللهم في احبهم فاحبهم واحبهم من جنتهم
 کتاب ارشاد ابن سلمان فارسی کی زبان سے روایت کی ہی اسی کہا کہ رسول دوسری پچی
 کہ دست نہی خدا یا میں ان دونوں ہی محبت رکھتا ہوں تو ہی پار کرنا اور جو خدا دست
 او سکو ہی عزیز رکھنا و قال من احب الحسن والحسين احبته ومن احبته احب
 الله ومن احبه الله ادخله الجنة پھر ہا سید و سرائی حسن و حسین کو چاہنا
 میں اسی پار کرنا اور جو میں پار کرنا ہوں خدا ہی الفت رکھتا ہی اور جو خدا دست
 رکھتا ہی او سپر عذاب نہیں کرتا جنت و عیم و یا ہی فی المسند عن ابی ہریرۃ انه
 قال کان النبی ذات یوم یصلی فاذا سجده وثب الحسن والحسین علی
 ظهره کتاب مسند ابن ابی ہریرۃ ہی روایت ہی کہ اوستی کما ایک روز میں وہی
 مسجد میں سوختہ اشغول نماز تہی جب سجدی میں ہی سرفراز چکی ناگاہ حسن اور حسین عادت
 ملنے ہی چڑھتی پار کی ماری نا نا کی پشت پر سوار ہوئی فاذا اسرا و ان یمنعوا همنا

۶۱۵
 بظہر و اعلمنا و نادى اصحابه من فغ بالخطاب
 البیضاء یوم المردیة الله الله الا ان علی
 بنی کون قبل ان قال یا انصار الله الله الا ان علی
 رسولہ یا بنی النرج و فی العباس بن
 عبد المطلب فنادی فی القوم بذلک الیہ
 فاقبل الیہ اصحابہ سر قایمہ در من
 و روی انه علیہ و الله اکمل قال
 ابن عی الی الحسن ان النبی لا یرب الا بالبن
 عبد المطلب قال سلمۃ بن اکوع قال
 رسول الله صبری و صبری و صبری و صبری

صبری و صبری و صبری و صبری

فَقُلُوا مَدِينَةٍ وَانْتَعَمُوا بِهَا
 قَتَلُوهُمْ وَغَنَمُوا لَكُمْ
 ذَرَارِهِمْ وَشَاءُوا لَكُمْ
 وَرَأَى لَكُمْ مِنْ عَوْفٍ عَمَلٍ

1

فاسلو افضل ثم نبجى رسول الله صلى الله عليه واله الى القبرانه بنى معه من الدناك
ثم نبجى رسول الله صلى الله عليه واله الى القبرانه بنى معه من الدناك

تیسویں مجلس زبان سنی مناجات سید الشہداء علیہ التجیہ و الثناء و جواد و عبد

ماخلم کی شعاریں کا مجموعہ : شور و شعلہ شریعتیں اور خند و نالہ وزارت

سے دعا کی مناجات اللہ تعالیٰ سے کہ اے خداوند مہربان! میں نے اپنے لیے کمال کی باتیں مانگی ہیں، لیکن ان میں سے کوئی ایک بھی عطا نہ فرمایا۔

و حق بیایان صحبت و حب الهی و سرور این کمیت ناله و آه و شویب این غمین سخن فتنه بگمازید و

زباں چرمدقِ عنان کو واسطی پہنچانی مضمونِ اخزان کی منزلِ شور و فغان پر میدانِ مضامین

یون حوالان تی بہن کہ ہر گاہ دستِ عم فی روزِ دہم محمد کو گریبانِ سحر نام چاک کیا اور سیاہ

امم سے ہر ایک ثابت قدم کی صفی استخوان میں جایزہ الہی دیا ہو جو ان کی چہرہ زندگانی

مجلسی قدری در مصابین دیدیم او مستقیم فی الجمله فی سائر اجزای بدن بر کفایت که از عروانی حاصل

[illegible][illegible]

عالم مصیبت الازم که رخ و دل را در آواز و ساقا فوج محبت کشید به تهنیت زلفا و آواز سلطانی

اس طرح یہ سامان بکریں، بھینسوں اور مواداران غریب و تنہاؤں کا دھوموسی قدمہ قدمہ ملک کا

ارو مددگار و خاد و در کی تیر کشی و اصل بر طاقت تن زار کی زخماهای کاری بنی روی سحر

ہماری جہد یہ ہلاکتیں نہیں بل پہلانی کو سامنے مڑتا اور سچی تہرگی چاند جانب مڑتی

تقریریں افسترون ہی سہلہ شفت اسامین علیہ السلام کی وجہ جو ہون ذکر محنت ہی امام امام کی

وہ صبح عاشق سی دو چہرہ تک سیاہ اہل کوفہ و شام کا زور و دھونقیہ کی زبان پر صدایِ قدس

السیح کا شوق نسبت میں بربادی الحرام کی تقاضہ قطع کا بجا ہوا دل آزاری المہیت پر گناہ و ذل

الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الذين هم من آل الله وأحب إليه
البرية

شعیر کا خاندان علی بن ابی طالب کی اولاد ہے۔

وہم کی فیاضانہ سہولتیں قابل
تذکرہ و قابل انجمن اللہ

فاحملوا الباسين من حروب ما لا يغير وجهه
لأنه إذا ما تغير وجهه

الحوت بن كلابه ماء جبر و اعلى الخيزر
طارة الشفيع

مجلس الامم المتحدة
في جنيف
في 12 كانون الثاني 1968

حضرت مولانا علی گنجی
بن خانبه خانہ و
الحاج مولانا
بن خانبه خانہ و
حضرت مولانا علی گنجی

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

و این فی سبب و آگهی درین نام
تتمه الیه و این فی سبب و آگهی درین نام

فمنه
الحرب فاندركم فلم
قال يا رسول الله انت القاتل
رسول الله صلى الله عليه وسلم
او اسلم

قال كيف قال فأنشده ابو بكر قال
 يا رب اني انا فاضح لسانه قال فها

10/22

ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک
 ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک

ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک
 ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک
 ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک

رزی کارگزاران و دشت و صحرائی خاخیزین علیهای سیاه مثل کبابهای بوی، دست بوی
 حربه ای خون ریز و اعلی قتل سادات کی سان پر پڑمائی بوی عمر سعد کی سپر پخته زر کا سایه غزو
 غلی اور شربد کهر سمر مایه نخل سی سرور ابل کین کی اسپ و شتر تک بانی سی سیراب و فخر خاک
 امام دین کی بھی شیر خوار بھی شدت تنگی سی ملاک عمر سعد کی لشکرین ادنی و اعلی غلبت زر کا
 خوش و خوش گهرین سید الشهدا کی گهری بی کو سیر و در بدر مونی کا رخ و الم شیخ حسن و عطاء حسن
 سناهی اوس بزرگ ترک فی انبی فصل بین پڑمائی که قریب نظر امام عصر حسب حال نا کار خیال کا
 و کوفه طفق اور طلال مین یون سبھائی بر دشمن جان ابو کی پاسبی گراہ چھی رکی فراغت با
 تو کینه و حسرت سی سبب شہد کی بدن پر کھوڑی دوز انگلی مان ہیں کی سامنی ان شوق کی سر کا
 میدان و کھن چھوڑ جائیگی اسباب لو کی تشنہ تری قناتین اور غریب کو جلائیگی ابلت بی وارث کی
 پردیس مین پردیسی باہر لائیگی دوز کو ہر اطفال چپ کی روئی پر ملائی لکائیگی سید سجاد گجائی
 طوق و زنجیر ہنائیگی جہم کو عذاب جبرہ آفت زدہ کی ضرب تازیانہ سی دکھاائیگی تیریل مین
 لاشوں سی رو تا ہوا چھوڑ چھوڑائیگی اوٹھون پر ذلیل و خوار سوار کی بازار کو فہ و شام مین پھرنے کی
 افسوس پیاری زینب خاتون پر اوس دکھ مین کیا حالت گداری کی صدمہ حیف سکینہ لاؤ لی
 و خضر قریب کی کیکر جیتی بھی گئی اس تصور کی تصدیق مین دیر تک عالم سکوت رہتا اور اتم کشوم
 خاطر کی اندیشہ پر کھنوں سی انشک خورین بہاؤ بھی زبان سی بیان تر و تازہ ہر سنا جائیگی
 زلف آسان ہوتی تھیل مایہ صیبت مین بخنان شکر و حمد سی فرشتوں کی ہوشی کھوتی بھی
 توفی عہد طفلی مین آغوش سی بھی کو میرا چہ ناز کیا خلعت چاکر خیمت سواری و شمشیر
 عید کو انبیا ز و یا امام رضا خست کی پرورش مین بار مایہ فی الحباب دکان پلا مایہ نخل
 دینی آستان ہی انکی ذرات جو لا یا یا ہو کا چہ سجد مین دشت خلعت سی بھی بیلائی کو

فی نفسک کراہت فقلت ما کان منک
 ای مائتہ قال قلت یا ابن ابی نضر ما کان منک
 و احکم من احکم و احکم من احکم فقال لک
 رسول الله ص اعطاک ان یما و جعلت
 مع الیما حین کان شئت فقل ما کان
 قال فقل لعل لک منک منک

و در سال اول از سال ۱۳۰۲
 این علمبرداران طالب علمیه الشریع
 و امامیه و از این بذات الشریع
 فخر محمد قاضی به حق نظرت الیه
 علی حضرت روح الله ص الان حضرت
 و راه انجمن فی المصالح
 و راه انجمن فی المصالح
 فاللهم ربک روح الله و انجمن

من قبل فاما دارب القوم من جوار و معيشه
 خالد الان اكيدر صاحب و وده الجند
 من قال له لعل الله يفضلك بعيد البقر
 فاحذره فيما خالد واحياه في ليله
 اذ اقبلت البقر ففتل فجلعت من دارب
 حصن اكيدر و هو مع اوارين له تيريد
 الناس فقام وركب هو وحصان اخو فارس
 في اهل غلوه و قد كن له خالد و اوارين
 متلفه اكيدر و هو وده
 و قتله

وَاللّٰهُمَّ وَتَحَنُّنُكَ يَسِّرْهُ لِيْ اِنَّكَ خَيْرُ مَنْ يُّرَخِّصُ فِيْهِ عَمَلِيْ
هوى او نهى ماى گهرى خلق كودايت و نجات حاصل هئى هم روى زين پرورشنده چرخه نورى
جانك كطرف سى باعلت بقاى ارض و ساين فطونى لعنه تباركنا بعد موت تباركنا
عند صفوها لا يكد ديس انعام جنت عدن و طوبى او سكو ليكنا جو صبح بعد موت نما
زيارت كركنا ده بهشت كرسكى صفائين كدورت بهين مقام نوايد و نجا هو كا اسمين تعاقب
بهين فكم ترل يقابل حتى اصابت جراحت عظيمه پس باز بار ده ابن حبيب
احبار حاكمى بى يار و ده دكار كيه و تنهاسارى لشكر ناكارسى لرقى پريان تابت جرمها و نيزه
ستگروى سى چور بهوى بدبين كارى زخوى تنه كبل دل پر سى روزين ناسور بهوى چنگل احسان
اثنان و سبعون جراحه و موى ثلاث حاشه و ستون جراحه بگيى غربت
كثرت جراحت بشهر درج كنونچى اورد و سرى راوى مانى كهاتين سوسا نه سى نوبت گذرى
قال فصل الحسين يطلب الماء و شعر لعنه الله لعنه الله و الله لا رده او
تره الشار بيان كيا اس حال مين امام حسين عليه السلام تمام جنت كوپانى نكستى ثمر بلعون عربى
سوزك حلق تركنى كه قطره آب نپاوكى قرآن ششون ذرى الجوشن حمل قضاط الحسين
فلعنه بالروح او وقت شمر شمره خيمه خمر خمر نم پرده راى سرباره و هفت هفت مين پناها
كمارا فم قال حلى بالشار احرقه على ابن فريد پهر جلا يا حى اك لادو كه سوز سينه كوشون
كروى خانه البيت اورد و جواد حسين مين سبك جلا و دن و اى حشرت ماى حبيبت اى اى عزرا
رقمته يه آواز جاكلك كى سماعت سى حال عورت كيا بهو او كاد و نمره سربا پانت سى كى كوفه
عزوه كى كشتا لال بر او كاد كايك طرف عزيز و كاشا نم پرانم و سرى پيو كى پايان او به سى كاشا
وارش كى ماى جاني كاشيال سر دار كى غريبي اوز نا چارى پرايه تال او حسين يه اند شيشه اش كى

[illegible]

قال ابن القيم رحمه الله تعالى في كتابه "المدخل الى النجاة" في بيان ما ينبغي ان يكون عليه المؤمن في حياته الدنيا والآخرة

علیہ و آلہ و سلم فی المدینۃ قال
 لا یصلح من وادى اهلها ان یصلح
 قال یأید سولہ و ہم بالمدينة قال
 فی المدینۃ لا یصلح من وادى
 فی المدینۃ لا یصلح من وادى
 فی المدینۃ لا یصلح من وادى
 فی المدینۃ لا یصلح من وادى

شاعر مظلوم نشانہ ہوا صد نشین بچکان سی وہ کو شوارہ حش برین زمین پر گرا و جلتی حشا
 فاستخرج السهم من تحت یسکری پاری خاک و خون میں لوٹ کی سید ہی بی و کلو
 سنبہ الا و زمانہ ان ہاتھوں سی و شوری میں گلی کا خد گسکا لاؤ ورن کہتے جھٹکا
 و کلنا املاکنا من الدمر خصب ہوا راسہ و لجنہ دونو دست کت
 پیلا کی برابر زخم لاتی جب ہو میر جانا تو سرور میں مگر کھنٹی کا منہ خضاب گائی و هو
 یقول ہکذا احسنہ لقی اللہ فخصبا بد فی مفضو کا جلے حتی یہ فرا کی کرسی
 سترخ رو مگلوں بدن رہو مگرا جب تک نہ اس ملاقات کرو گناہ دان حالی کہ اپنی ہی میں محروم
 یونہیں رو بروی داو رہو میں تر جاؤ گناہ و قال ابن شہر آشوب زوی ابو جعفر
 عن الجاوری انہ کان صریح الحسن علیہ السلام ابن شہر آشوب فی ابو
 اور اسی جلو دی سی روایت کی جسد امام حسین علیہ السلام کو زین سی زمین پر گرا و کبیر
 شہادت کی مجرم اعدا میں بدن شریف تیر و نیزہ و تیغ کا نشان تھا اور وہ مظلوم غم غم خاک
 خون میں غلطان تھا جھک رُسہ یحافی عنہ و یثب علی اثار میں یحیطہ
 عن سرچہ و یک و سہ اوس قریب کیسی میں جو کوئی نہمت اور مدد نہ کرنا انہیں کانی
 دیا وہ فار کھڑا ترس کی ہاکی طایت آقا میں چار طرف پتہ راہ جو سوار با کبار نہ و کب شہد
 اکی بڑھتا وہ پیٹ کی زین سی گرا ویا اور پا مال کرتا حتی قتال الفرس آدھ میں جل
 ایسا ہیوان بی زبان کہ پیاس کی ماری بی تاب و توان اور بدن سارا زخم تیر و نیزہ و شمشیر
 غم چکان اوسپر چالیس آدمی کہ اعدا میں سی قتل کیا بہک اعضا میں طاقت رہی کی
 سولا کی پاس آئی نہیا قال فنضبت ہمزہ سقید تر قال لک جلیہ عن یمنہ
 ازل و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن
 ان و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن

ہوا اخذ زوات رسول اللہ صلی اللہ علیہ و آلہ
 علیہ و آلہ و سلم عبد اللہ بن ابی جہد
 و غزوہ بنو قریظہ و زکات سورۃ
 لک ابن بکر فاد ہا فزل جبریل و قتلا
 انہ لا یودی عنک الا انت او علی بن ابی
 علیا علیہ السلام علی ناقہ الغضائہ
 فاستخرج السهم من تحت یسکری پاری خاک و خون میں لوٹ کی سید ہی بی و کلو
 سنبہ الا و زمانہ ان ہاتھوں سی و شوری میں گلی کا خد گسکا لاؤ ورن کہتے جھٹکا
 و کلنا املاکنا من الدمر خصب ہوا راسہ و لجنہ دونو دست کت
 پیلا کی برابر زخم لاتی جب ہو میر جانا تو سرور میں مگر کھنٹی کا منہ خضاب گائی و هو
 یقول ہکذا احسنہ لقی اللہ فخصبا بد فی مفضو کا جلے حتی یہ فرا کی کرسی
 سترخ رو مگلوں بدن رہو مگرا جب تک نہ اس ملاقات کرو گناہ دان حالی کہ اپنی ہی میں محروم
 یونہیں رو بروی داو رہو میں تر جاؤ گناہ و قال ابن شہر آشوب زوی ابو جعفر
 عن الجاوری انہ کان صریح الحسن علیہ السلام ابن شہر آشوب فی ابو
 اور اسی جلو دی سی روایت کی جسد امام حسین علیہ السلام کو زین سی زمین پر گرا و کبیر
 شہادت کی مجرم اعدا میں بدن شریف تیر و نیزہ و تیغ کا نشان تھا اور وہ مظلوم غم غم خاک
 خون میں غلطان تھا جھک رُسہ یحافی عنہ و یثب علی اثار میں یحیطہ
 عن سرچہ و یک و سہ اوس قریب کیسی میں جو کوئی نہمت اور مدد نہ کرنا انہیں کانی
 دیا وہ فار کھڑا ترس کی ہاکی طایت آقا میں چار طرف پتہ راہ جو سوار با کبار نہ و کب شہد
 اکی بڑھتا وہ پیٹ کی زین سی گرا ویا اور پا مال کرتا حتی قتال الفرس آدھ میں جل
 ایسا ہیوان بی زبان کہ پیاس کی ماری بی تاب و توان اور بدن سارا زخم تیر و نیزہ و شمشیر
 غم چکان اوسپر چالیس آدمی کہ اعدا میں سی قتل کیا بہک اعضا میں طاقت رہی کی
 سولا کی پاس آئی نہیا قال فنضبت ہمزہ سقید تر قال لک جلیہ عن یمنہ
 ازل و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن

ان و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن
 ان و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن
 ان و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن
 ان و یحک ال الحسن و ارجہ راوی کہتا ہی اوس وقت میں سعد بن

و اسمعوا لى من الله ان اطلع النور فام في
 من قد نزل من فادن و تشهد في ما
 من اجل بهم قتلته في اقبل بعد فله
 اشراقت نقيت بضعة عشر من جلال
 الله و من جلاله و اس عليهم ثمان مائة
 العاص بسبب و قد كان تعلم سببا
 من القرآن و قد ورد في القرآن عنه
 انه قال قلت يا رسول الله ان الشيطان
 قد حال بين صلاتي و قرأتى قال ذاك
 شيطان يقال له خذرب فاذا اغشى
 بالله منه و اتقل عن صلاتك ثلثا قال
 ففعلت فاذهب الله عنه رداءه و مسلم
 في الصحيح فضحك فلما اسلمت نقيت خذرب
 الى رسول الله صلى الله عليه و اله و فوج
 اعرب فاذ خالف في دينه الله افواجا كما
 قال الله سبحانه و نفع فاعلم عليه صلى الله

اذا بولوا لايك سوار نا بجا رسي جو پاس نهارا بجا کی مثل سی حسین کو راحت و آرام دی دای
 او پر تیری اپنی لموار سی کام لی فیکر لایہ حوی نبی نیک لای صبحی لعیثی کاسه
 فان حکم پس ارادی پر کہ سراف پر کیری غولی ابن یزید اصبحی گئی بڑا ہر گاہ آنکھیں
 ترغیب حضرت سی بدینین رعشہ ہوا و کی پھر فاکر لایہ سینان نبی انش النعمی فضا
 بالستیف فی خلقہ الشریف پھر خوش کین سی اوس غلوم کی قتل پر سنان ابن
 شقی او تیرا جاک ناوار کا و اس کو بی خلق شریف مارا و هو یقول و الله انی لا جنتی راسک
 و احکم انک انبر رسول الله و خیر الناس ابا و انا یہ ہنا جانا ہنا کہ قسم خدا کی تہا را
 سر کا لکھا و تم فرزند رسول خدا و پدر و مادر سی شریف خلق ہو یہ جانا ہو گا قرآن
 راسہ المقدس پس کا فرنی خیر کین لیا و رسم پیرز ہر اہر کما و قبل انک جاء لایہ
 شمر و سینان نبی انش النعمی و لایسنان باخری فی یاولک لسانہ فی العکس و
 یطلب الیاء و و سرنا قل ہر ای کثمر دی جو سنان ابن انش فریب حضرت سی کام
 کثرت رحمت و غفران کی با فراموشی سی جلال اور دم و پس ہی غلبہ عیش سی ابن پاک جانی
 او غیبیت آواز میں پائی کا فخر طلب فرائی فرسہ شمر و کعتہ الله یصلہ و قال لایہ لای
 شراب الکسبت ترسم ان ابالت علی حوض النبی فینفی من احبہ شریک شریک
 او پر سی بی او بی کی طعن و تین میں یہ بات کہی ایفر زبانی ترابا انا کاوینن کان ہی کہ تہا را کہ
 حوض نبی پرانی میں باقی دوستان ہی فاضل حوضی ناخذ الیاء من یکہ جنتی شکی میں
 تاکہ لایہ سی او کی کام آپ سرور ہو کہ قال لایسنان لایسنان راسہ فقال سینان الله لا فکک
 پھر اس شقی فی سنان ہی کا بجا جلال سلام کی فکاسی و کی لانا کہ رحمت و کلمت سی سرور
 سنان الیاء شمر جو رسی ہر گز نہ ہو گا فیکون جلالہ کما جنتی او کی جنتی تہا کہ سرور ہر گز

۶۲۶
 سبب و الدرب فان بن بدر و قریب
 عاصم و عیینہ بن حصن الفارسی
 عیینہ شہد اہم و کان الاقرع و
 مکہ و حنینا و الطایف فلا قدم فل
 یم دخلامهم فاجازہم رسول الله
 و من قدامہ علیہ و الله و اسن جوارہم
 و قدی عاصم بن مہر الظفیل و ابن
 قیس اوسید بن ربیعہ لایہ و کان
 عاصم قد قال لا بد انی شاہد انک
 فاذا فقلت فابا و الیہ

فلما قد حوا علیہ قال عاصم ابیہ و جہ
 حلالہ قال لا حق فی ما یقولہ
 فاطمہ فاطمہ علیہ و رسول الله
 قال و الله لا املی ہا علیک خذرب
 صرا و جلا فاطمہ قال

ذلك الطاعون في عتقه فقتله في بيت
البرية من سائر وخرج اصحابه حين راوا
الى بلادهم وان سأل الله على ان يدعوا على
كل ساعة فاحرقتهما في كتاب
الانحشمان انما قد ما على في كتاب
بعد عمر وقبضه التضيير قال رسول الله ص
على عند موته اعدت له الجنة يقول
في بيت سلوة قال و كان رسول الله
قال في عاير واريد اللام ابدن بها فاز
العرب فقدم عليه ان يدين بها فاز
هو زيد الخليل وعمر من محمد بن
فيهم زيد الخليل وعمر من محمد بن

[illegible]

فما تبارك الله من الكتاب فاحمد الله
اسحق ان عدى بن حاتم قرا في
ليلة رسول الله صلى الله عليه وسلم
فقال يا ايها علي بن رسول الله
انك قد علمت انك ما اعلماها
فقلت فخرت في رجب سنة
في الثامن واثلاث
هذا في القدرم قد تم
قال

[illegible][illegible]

قال بيان عبد الرحمن بن
ديناور عن الحسن بن
واهب بن فاضل بن ابي جابر
اصحابه نظر وافان كان محمد بن ابراهيم
الحسين بن علي بن ابي طالب

هذا البرج وروح ابنته و هذا
ابن ابنته و هذه بنته اخر الناس عليه
واقربهم الى قلبه و تقدر
خبره على ذلك

هذا البرج ذو روح ابسته و هذا
 ابانسته و هذه بنته و هذا
 و انهم الى قلبه و تقدم رسول الله
 ففتح طار كنية فقال ابو خادته جف
 و الله كما جف الانبياء للمباهلة فكم
 يقدم على المباهلة فقال له السيد اني
 يا اباحدثة المباهلة فقال لا ان كان
 من جلاوي يا علي المباهلة فقال لا ان كان
 صادقا فلا يجوز و الله علينا الحول و في
 الاذن ضربني يطعم الماء قال و كان زنا
 العذاب من السماء لو باهلوا فقالوا
 في الله على النبي صلى الله عليه و آله
 و آله و سلم و ان يعجز من هذا جبارا
 قبيحا كما حازه ان يعجز من هذا جبارا
 و كتب له اسم ابائك كما باه و قال الاربعة
 و كانت الاسقف الكافي مات فحدثت
 حادثة ذلك و انت و سنان فبعثت
 اليك ذلك و انت و سنان فامرت
 مقدمه سوزن فلما رجع فامرت
 راحته فبعثت حله متقويا فقال
 اشهد ان محمدا رسولا الله و آله عليا
 و آله عليا و آله عليا و آله عليا

عليه السلام الى الذين ايدوا في تعليمهم
الاستقامه وسينزلهم الى ارضهم
والا اهل الجحيم اجمعين صدقاتهم
من بيتهم وعليهم بنحويتهم
الحاكم ابو عبد الله محمد بن الفضل
باسناده صفه العاصم
في شهر ربيع الاول سنة ١٠٢٠

أدبنا وكنيت بـ "وخرج من معه
صحبته إلى اليمن ومعه
الطائر

من العسكر الذي صحبه الى
طوافه اهل الجبلان فلقا قاتل
الها

والله اعلم
بما لا اخذها ولا
هو على الله
بالحكمة

بسم الله الرحمن الرحيم
من طرق إلى مقدور
بذلك

امير المؤمنين
هو الله عز وجل
عليه السلام

و حالاً به هم احاطت با علی
الکلم الکبیر الی باهلا

9
الملك
بن

چو بیرون مجلس منوره جنت ال عبا کی لسی آنا نقل صہبہ اہل غراود فرمیدہ زد و کجاش کا شور مچانا

بنيت وقيل للامام

فیجی ویتا

وعد إلى الحداد

وقد كلفه
ويعمل به لا

الله صلى الله عليه وسلم

فقیہنا و شریکنا

وَمِنْكُمْ مَن يَعْطِي عَلَىٰ عُنُقِهِ مَنَافِقًا

فد ليسوا الا اعداء

فقالوا له يا ربنا

تاریخ و غیره

فلا بد من العلم بالدين

1941
1942
1943

11

قوله

الحمد لله الذي جعلنا من عباده الصالحين

4/1/2019

فخات الله في الفاتحة

عالمه في الدنيا والآخرة

مجلس الشورى
البحرين

في شهر ربيع الثاني سنة ١٢٨٥

الحمد لله الذي جعل في القرآن الكريم آيات كثيرة تدل على أن الله تعالى هو الذي خلق كل شيء وهدى السبيل المستقيم.

10/10/10

جوابد یا ای پدر بزرگوار ایی که گنجی سی حسین طالب طعامی بھی کچھ سیر نہ آیا جو او کو دیتی کہنا
 تو کرتی **فَظَرَانِ الشَّيْءِ دَخَلَ وَجَلَسَ مَعَ عَلِيٍّ وَالْحُسَيْنِ وَفَاطِمَةَ** اور پھر
 رسول خدا بحری میں سیدہ لساکی داخل ہوئی اور ہمراہ علی و حسین و فاطمہ علیہم السلام کی ایک مجلس
 و فاطمہ متوجہ تھیں مانند ہی کیفَتِ تَصْنَعُ صُفْعًا طاهرہ حیران ہوئیں یکا کرین اور ان
 حضرات کو خوش کی ایسی کہان سی یہ **فَظَرَانِ الشَّيْءِ فَظَرَ إِلَى السَّمَاءِ سَاعَةً** پس یہی کریم خدا
 آسمان تھوڑی دیر نگاہ رہی اور سوای رتیبہ پریم دل و زبان سی کلام اسید نہ کہی و ارذا
 یہی پیرمیل قد نزل و قال **يَا مُحَمَّدُ اَلْعَلَى لَا عَلَيَّ يَفْرُتُكَ السَّالِمَةُ وَجَنَّتْ**
بِالْحَبِيبَةِ وَلَا ذَاكَ و **يَقُولُ لَكَ قُلْ لِعَلَى وَفَاطِمَةَ وَالْحُسَيْنِ** ای
 شوق ششہون من فواکد البستہ تاکہ جبریل نزل ہوئی یا محمد حق تعالیٰ تیرے سلام
 بیتابی اور ششہ و اگر امی پیام رست و یا ہی کو علی و فاطمہ و حسین سی کہو کہین پیر پریمو
 رست سی رست نہ کہی **فَقَالَ الشَّيْءُ يَا عَلِيُّ يَا فَاطِمَةُ يَا حَسَنُ**
إِنَّ رَجَبَ الْبَرِيَّةِ ظَلَمْتُكُمْ جِياعًا فَأَيُّ شَيْءٍ تَشْتَهُونَ مِنْ فَوَاكِهِ الْبَشَةِ
 پیغمبر رضائی فرمایا کہ ای علی و فاطمہ و حسن و حسین و امیر علیہم فی جاناکم ہوئی پیر سی دست
 و الہاب کہو اٹار رخت سی کہی خواہش ہو بیان کرو فواکس کو اعنی الکاکہ و کم کر و دوا
 حیاء عن الشَّيْءِ پس وہ ساری بزرگوار باطنی التری کی لاری چپ رہی جواب میں مسطر
 او ای سی لا فہم کی حرف طلب کچھ نہ کہی **فَقَالَ الْحُسَيْنُ عَنْ إِذْنِكَ يَا أَبَا هَامِصٍ**
الْمُؤْمِنِينَ وَعَنْ إِذْنِكَ يَا أُمَّةَ سَيِّدَةٍ نِسَاءِ الْعَالَمِينَ وَعَنْ إِذْنِكَ يَا
أَخَاهُ الْعَمِينَ اے کو اختیار کچھ ششہا من **قَالَ لَهُ الْبَشَةُ** امام حسین علیہ السلام فی حرف کی
 تہاری اجازت سی ای پدر امیر المؤمنین اور مادر سیدہ نساء عالمین اور برادر حمصی کی امیر

[illegible]

نوین تجویز کردن سیوه خلد پسند بودی که اَلْوَجْهَیْہِیَا اَحْسِنِیْ مَا شِئْتَ فَقَعْدُ
 وَجْہِیْہَا مَا تَخْتَارُ کُنَا سَبْنِیْ ہَا حَسِیْنَ جَوْنَمْ چاہو ہمارے ایسی وہی پسند گواری
 فَقَالَ یَا رَسُولَ اللّٰہِ قُلْ لِّیْخِرْ بِنِیْلِ اَنَا فَشْتَهٰی رُطْبًا جَنَیْنًا سَیِّدُ الشُّہَدَیْیِیْ سُوْلِ
 داود کہو جبریل ہی کہ ہمیں مرغوب ہی رطب تازہ وتر فَقَالَ النَّبِیُّ قَدْ عَلِمَ اللّٰہُ ذٰلِكَ
 پیغمبری فرمایا علم الہی میں ہی کہ نہ لیکہ تم کہ کی اسی سیوہ کی تنہا قُرْ قَالَ یَا فَاطِمَہُ قُوْنِیْ
 وَادْخُلِیْ الْبَیْتُ وَلِخَضْرٰی الْیَسَآ مَا فِیْہِ اَوْ سَوْتُ یَمِّی الْوَرْدِیْ نِیْ اِرْشَادِ کِیَا اِیْ فَا
 مجھ ہی میں جاکے دیکھو جو وہاں عطای رتب عطار کی ہو لاکھ میں دو وَفَدَخَلَتْ وَاَتَتْ
 فِیْہِ طَبْعًا مِّنَ الْبَآوْرِ مَعْطٰی عِندَ نِیْلِ مِّنَ السُّنْدُسِ الْاَخْضَرِ وَفِیْہِ طَبْعًا
 جَبْرِیْ فِیْ حَبْرِیْ اَوْنِیْہِیْ سَبْ بُولِ عَدْرَانِیْ بَیْتِ الشَّرَفِ مِیْنِ دَاخِلِ ہُو کی ملاحظہ کیا طبعی ہو
 جنت پر خان پوش سبز سندس و عطار طرب تر و تاروی بھر اوجھائی دیا فَقَالَ النَّبِیُّ
 یَا فَاطِمَہُ اِنِّیْ لَکَ مِنْ ذٰلِكَ مِثْلُ مِمَّا تَلْتِیْ مِمَّنْ عِنْدَ اللّٰہِ اِنَّ اللّٰہَ یَرْزُقُ مَنَ یَّشَآءُ
 پیغمبر حباب تک اَلَا تَلْتِیْ مِمَّنْ عِنْدَ اللّٰہِ اِنَّ اللّٰہَ یَرْزُقُ مَنَ یَّشَآءُ عَطَایِ رَسَبِ عِلَآ
 اوجھال میں اشرف انبیاء میں پونچھائی فاطمہ یہ کہاں ہی تھا کہ ملا عرض کی خالیتانی میں
 بیجا تحقیق کہ وہ زیادہ رزق دیتا جسکو چاہتا ہی ہو جسکے قریب میں عمران کی حد میں
 کہا ہی مقام الشَّجَرِیْ وَتَسَاوَلَ وَ قَدْ مَدَّیْنِ اَیْکَ یَمِیْنِمْ قُرْ قَالَ لَیْسَ لَیْکَ اِلَّا
 پھر سرور کائنات میں اوجھکی سناو کہ قدم بڑ یا با صلی و فاطمہ و حسین علیہم السلام کو کہہ
 کہی باس بلایا قُرْ اَخْذُرْ حَبَہً وَاحِدَہً وَضَعْنِہَا فِیْ قِیَمِ السُّیْنِ فَقَالَ ہَبْنِیْ
 جُزْئًا یَا حُسَیْنِ مِیْنِ اَوَّلِ بَارِکِ رُطْبِ وَسَبْتِ سَابَرِ مِیْنِ اَوَّلِہَا اَوْرَامِ حَسِیْنِ عَلَیْہِ
 السلام کہہ لی کہ بلا پانوش جان گو ارا ہو تو کو ای نوہدین فرمایا رتیبہ شرف و تہنیں میں

[illegible]

کتاب اللہ و عربی
 علمت فیکر ما ان عساکرت لایضلوا
 خان مشہور من مین الزمان
 نادے ماعلم صوبہ کنت اول کمر
 لایضلوا خیر داعا لایضلوا
 باغی کو قتال لایضلوا
 علی الشوق و قدام خد ضعیف علی

چو میسرین مجلس آل عبا کی لہی طلب جنت کا آفروش و شمع صبا غرا تفصیل شہدا کرکہ بلا در حیمہ پر ز او بخت کنا کرنا

[illegible][illegible]

المدينية من حج الوداع بعث ملكا اسما
 بن زيد وامر ان يقصد حيث قال
 ابق قال اوطى الخيل او اخر التلم من قال
 ال وروى جعل في حنية وخت كاتبة
 اعيان المهاجرين وروى الانصار وروى
 ابو بكر وعمر وابي عبدة وعكر اسامة
 بالجوف فاشتكى رسول الله صلى الله عليه
 وآله سكاها فالتفتوا في فيها وكان عليه
 السام يقول في مرضه تغذوا جيش اسامة
 وبكر ذلك وانما فعل عليه في الكوفة
 ثلاثين المدينية عند وفاته عليه
 من تليف الامامة ويطعم في الامانة
 من تليف الامامة فضل واما الحسن
 يستحق الامامة بالمرض الذي اصابه
 صلى الله عليه وآله بالمرض الذي اصابه
 ذلك يوم السبت او يوم الاحد للثلاثين
 من صفراء بعد عليه السام في بيته
 من صفراء بعد عليه السام في بيته

اسير في بني نوح جان بويكاره پسر مني او كى موافقت بين وه كلكه او كيا فتركت
 الثانية فوضعها في قم الحرس فسمعت جبرئيل وميكائيل يقولان
 هنيئا لك يا حسن فقلت انا موافقا لهما في القول پسر دوسرى ودفه جبرئيل
 ومن من رطب ويا جبرئيل وميكائيل كافر منكم عسكو ربه كها مني بهي او كى ساهبه وهاكو
 ما ليا فتركت الثالثة فوضعها في قوتك يا فاطمة فسمعت المومنين
 مسرورين مشرفين عليهما من الجنان وهن يقولان هنيئا لك يا فاطمة
 فقلت موافقا لهن بالقول يسرى وفعه اى يقول قدرا وانما هو كلكه كها ليا
 حور العين فردوس في حشيت من شيت سى ستهه بولدا وگوارا هو كلكه كها ليا
 مومنين رفات بين وهى كلكه فاما فكتما اخذت الرابعة فوضعها في قم علي
 سمعت المومنين المومنين من الجنان وفعه اى يقول هنيئا لك يا علي
 فقلت موافقا لهن بالقول الله عز وجل حبيب جبرئيل وفعه اى يقول هنيئا لك يا علي
 ستهه بولدا وگوارا هو كلكه كها ليا
 پسر من بهي اوس او اوكى سلطان مصروف ومار با فترنا وكت عليا رتبة اخره
 وانا سمعت صوت الحق سبحانه وفعه اى يقول هنيئا لك يا علي
 فتركت اجلا لا ارب العزيت جلا لاه پسر دوسر رطب كا واره او شامه
 او علي فترت كها ليا پسر بهي اوكى دمان من پسر پسر بار سنا ربا واز بارى كى
 جوار سنا وكرت هنيئا فترت كها ليا پسر اوس پسر پسر پسر اوس واطع عفت ورجلا كى
 فترت كها ليا پسر بهي اوكى دمان من پسر پسر بار سنا ربا واز بارى كى
 السامه الى يوم الزمان فترت كها ليا پسر بهي اوكى دمان من پسر پسر بار سنا ربا واز بارى كى

١١٦٠
 اليل الظلم يبيع اخرها ان طام قال
 ان جبرئيل عليه السلام كان يروح
 القرائن كان منه روح و قد عصى عليه السلام
 و يمين وكا الية الا الحضور اجل ثم قال
 يا علي اني وصيت بين خزان الدنيا
 اللود فيها ان البنة فاختت انما بين
 والبننة فاذا البنة فاختت انما بين
 عوك فانه لا بين به احد الا كى ثم ما
 خرج الى المسجد يوم الاربعاء من عام
 الراس متيكا على علي بن ابي طالب
 الفضل بن علي باليد الاخره
 فجلس على المنبر فحمد الله وحمده
 اما بعد ايها الناس انى قد كان من
 خوف من بين الطهر كم فمن كان شاه
 عندي عدة فليأخذ منى خطه ليا
 من كان له على دين فليأخذ منى

و تقوى و عبادته و بارش را در

شمس خست ملی تو آرزوی دل پوری کروغ آقا ی قدیم سی دو کلمہ چہیت اور عذر تقصیر
 خدمت کہتی جاوے چہیتہ نیک بخت فی حب سوداگری اجازت پانی تو باپ کی نزدیکی
 روتی آئی بولی اسی پدر میری مان کو غم فراق سے بہت تسلی فرما یا ہر گاہ صدہم بحر میں بھی با
 کری تو سبھا نا حال فاطمہ حضرت اصبہہ رحمہ اللہ امام حسین علیہ السلام کو خاطر میں لائی تو نصیب
 سید الشہداء پر سر شکر حسرت بجائی جیوقت تقریر خانی میں شمع و چراغ جلائی تو میری عہد کی
 جو یہ خدمت میں کرتی ہی دہی نہ پہلائی چہا یہ کی کر لیا کہ جو میری بھولی میں سلام کہتا
 مان سی ہمیشہ برفی و در اہم رہا رہنما تہ خیریب کی آنجھوں آئی شہیتہ ناچار میٹھی اور بار پوی
 جہا ہوس پرو دگر اوس غیرت نہ تہرہ و مشتری کو حبیب اپنی گھر لگیا بیٹا شرف بنا لیا اور
 پاکیزہ میں پہلا ملاک بہت و حرمت سلا یا نہ کہو عالم و دایا میں یہ خواب و یکجا کہ ناگاہ سرا
 لہجان نوزی سے مطلع غرضید بنا خراب خیر و مان شریف لائی ہیں اور بہت سی ملاکیا چہا کہ
 ہیں پرو دگر گئی اگلی بڑکی آباد است تمام سلام کیل رسالت تاب سی قدم رنجہ کرنی کا باعث چہا کہ
 ارشاد فرمایا بیٹی کی دیکھنی کو آیا ہوں اور او کی تسکین پختہ رحمت لایا ہوں عرض کی ای ہوا
 اگلی بہت والا گھر بیان کہان ہیں وہ تو فرما جنت البقیع بار و صہ نور میں پہنان ہیں پرو دگر
 جو ابیدار است کہتا ہی واقعی وہ ماجرا تو ایسا ہی گذرا ہی لاکھ دو کو کینہ تو فی سیری و اچھیری
 دختر خدی ہی تہ ہی بھی برابر فرزند عزیز کی پیاری ہی ای شخص اپنی شو شرفی کو علی اور شہ
 عزیز اور عین کو او کی گھر پہنچا دی پرو دگر دہشت سی اس واقعہ کی بیدار ہوا شو شرفی کو اپنی
 سربانی بکھا دیکھا روتی ہوی فی جا کر دختر کو خواب راحت سی چکا لایا اور ماتہ بکر کی محبت
 او مایا بڑی عزت سی ہمراہ لکی پاکی دروازی پر چلا آواز درناک سی تابع ہست کو بکار کی کسب
 ہر اچھیر خانہ اپنی فرزند کو لیا آواز کی جدائی اور دو میں غم نہ کھا و پرو عواداری فرما ہوی پیر

قتل کل بائیس
 بالانقامہ ان سلاۃ تم قتل
 قریب و جرح قتلہ والا و حضرت ابو موسیٰ
 بلکہ فی جرح قتلہ والا و حضرت ابو موسیٰ
 طاراً و نہ مستفیض متاویلاً و بالید
 و مسیح و احسان و بال
 القیام و بالانقامہ
 احوال الیہ و بالانقامہ
 ۱۱

توان چینی و سسی و استغنی بالله و علی
 و اخذ علی علیه السلام و اکتب فالحمد علیها
 جین و افعی علیه و وجهه و تندبه و سبکی
 و تفعل و تشیی و ایتجن و یستقی العام و یج
 بر سبب بر مجلس نهاد و شهادت اقرای خیر الوری اور و وابجس و کا و رخیه پر آنا

اللہ عنیه و قال یصوت ضلیل یا
 نبیہ ہذا قول علی ابی طالب لا علیہ
 و اکی قول و ما محمد الا ان مات اوفی علیکم
 من قولہ ان من مات مات اوفی علیکم

شاید ہماری لڑکی فی خرد سالی میں بیابی کی خرید ہماری دروازی پر او سکولایا ہی مسلمانہی
 اپنی پیشیمان ہوئی پھر نہایت اب کیونکہ ہم سامان مائنداری کر گئی کہان میں مجلس کو شربت
 اور طعام لائی دیکھی لا بد اوس ہتیرانی دروازہ سر کو و کیا بدو اگر فی سلام کر کی اوسکی دست
 پا کو بوسہ دیا و حکایت عالم رو یا مفصل سنائی و دختر عزیز با مات اور سلاست پہنچائی مانا بکا
 دل دولت دارین با پی سی کمال خوشحال ہوا کہ اگر ادھکا فضائل ذکر الہیت میں کالا مال ہوا بکا
 پیام تہنئی او کا جو نصیب سید الشہداء میں قدم گئی کہتی ہیں بہر دست فقدا بر شش اور جو
 خاور رسول سی دامن بہر پی ہین نظم ملو لہذا شہید کا ماتم جو سدا کرتی ہین طاعت کو خدا کی
 وہ ادا کرتی ہین کہابہی حیثون میں کہ رونی والی جب و کرم الی عبا کرتی ہین و زہرہ
 علی با سنین سب او کی الی غی سی دعا کرتی ہین و ہر تہای جو خون تو شیب اول قبر جرسک
 فرستہ ہی شا کرتی ہین یہ جو ریخت پشیم اہی و اللہ و سیر یہ عطا کرتی ہین

و ہما تم قطع علیہ و اللہ السک و دایمی
 المؤمنین العین تحت شہادہ فحاضت
 فیما واد فہم الی و جہا فہما ہما
 و غنصہ و علی علیہ السلام و استغنی بالظہ
 فی و فی سلاست فالحمد علیہا و اللہ
 و انہ ان تقول اللہ فی جہا فہما ہما

و افسوس کہ اندھیکہ ہوں فقدا معنی او کی و لہذا سبب
 چاہا کہ سواران ہند کہ جہاں چا و کرم خواران و شہید حضرت و بیابان بلانہ سارا کی
 اندوہ لال و قدم بازاں شہر کزاری و اہمال صہر اور دانی شطانی الضان صہر و کرم و کرم
 زکین مالی و کمال عرقہ ماتم و سنین ضمون خرمچکان کو جولاں طبع نالان سی آتی اور شہید
 بیان کو تاکہ و دو فغان سی دینیہ سایہ پر کراتی ہون فہل کرتی ہین کہ روز عاشور سب
 خانہ زین صدر نشین ہین سی خالی ہوا و فرزند را کسب با کمال سہرکت تیرہ خولی بہر طہار
 شیون ہین و کاف و کاف و کاف شہید خاکس میں بند ہوا و سر شہید ویدہ انجم شکستہ او شہید
 بچی جہاں خندہ رقت ہین بہر واریان و شہد و طیرنی خاک اورانی سا حسیہ و سبب

فہی ذالستغنی و در و فی و فی و فی
 قالت و غنصہ و ذری علیہ السلام
 اللہ و سلاست فالحمد علیہا و اللہ
 حاید غنصہ و ذری علیہ السلام
 ثابت استغنی و ذری علیہ السلام
 لما فہل اللہ علیہ السلام فالحمد علیہا و اللہ
 یقضاہ الذکر یا ابتاہ الی جہا فہما ہما
 یا ابتاہ و بد با ذالستغنی و ذری علیہ السلام
 مان و یا ابتاہ اجاب و یا وادہ و ذری علیہ السلام
 علیہ السلام فالحمد علیہا و اللہ

ثم فلا لا یارسلہ اللہ ان یذالو
 الوجود الی اللہ سنا فلا و قد یست
 اللہ دنیا الی اللہ فالحمد علیہا و اللہ
 الصادق علیہ السلام فالحمد علیہا و اللہ
 یا جہا ہذا الفز و ذری اللہ دنیا

[illegible]

وَالْفَضْلُ وَالْإِمَامَةُ مِنْهُ فَإِذَا تَوَقَّعْنَا
فِي رِوَايَةِ أَبِي بَكْرٍ فَإِنَّهُ كَانَ
أَلَلَهُ تَقَرُّقًا لِيَوْمٍ فِي رِوَايَةِ أَبِي بَكْرٍ

ان تذهب ادخل سنن الجاهلين الى الله تعالى ليدخل
 من مخرجة رسول الله صلى الله عليه وسلم في بيت
 او من مخرجة رسول الله صلى الله عليه وسلم في بيت
 وكان يندبوا فدخل البيت وقال له
 على نزل القبر ووضع على راسه
 صلى الله عليه واله على يدية ثم كوفي
 حتى تم قال له اخذ خذ فخرج وبتك
 حتى كشف وجهه من جلال القبلة على
 خذ على الارض من جلال القبلة على
 يمينه ثم وضع عليه الآيات وقال عليه
 الزيات وانتم من الجماعة الغيرة لا تستقل
 بني هاشم رسول الله صلى الله عليه واله
 حاجب من عليه السلام للصبية فاجابوا
 الرقيين ولا يكره الامر واتفقوا لا يكره
 لاختلاف الانصار فيما بينهم وكرهه
 القوم ما خيل لهم ان يفرغ من هاشم
 مصاب سوا الله صلى الله عليه واله
 ١٣٢٢ هـ
 فصول ضعفت في شئت وروى ان باب
 يعني جاء الى باب رسول الله فقال
 يتم من او عدى فها هو الا فيكم
 او عليه كوني ليس لها الا ابوحن على باب
 حتى فاشد بها كفت حازم فاند باله
 الذي من فجي مل ثم نادى باعلى صفا
 يا بن هاشم يا بني عبد مناف ارجعتم
 ان يكره ابو فضيل الزنك لما واه انتم
 شتم لاملانها عليهم خيلاد في جلال
 فاداه امير المؤمنين عليه السلام
 ابج يا سفيث في الله ما تريد الله بما
 يقول وما زلت كيد الاسلام واهله

بشهادتها وحلت البوارق واحذت القوم الصواعق من كل جانب سب
 بادل بين برق قهر الهوى على اورجى قوم ظالم كسر كركى وقطرت السماء ثلاث قطرات
 دما عسقا آسمان بين قنارى نازه لوهوى كرى بالوابع صوت بين انار غضب جارا
 هوى وانكشف الشمس سور جوى راع صبغت كاهن لكايشادى اتاب بجرى
 فاكس في نيلاجامه غراهنبا ونادى منادى من السماء قتل الله الامام اخوانا
 ابن الامام اسوق آسمانى ايك سادى في بكرا تهم خدك امام اورباني امام كاه
 بيا امام كاسم كياما اوروى صاحب المناقب قتل بافتراق الروايات
 عاشى المحرم سنة احدى وستين وهو ابن اربع وخمسون سنة وستة
 أشهر حكايت كى صاحب كتاب في بافتراق روايات شهيد هوى امام حسين عليه السلام
 وهم ماه محرم كوسنة سائده اورا كسبجى من كى اوس روزنك من شريف بجاس اور جارى
 چهره كى كاهاى بگردن بين اختلاف كى روز جمعه اور شنبه كيشنبه ووشنبه بين بدير بدير
 وكان عتده من قتل مع الحسين من اهلبيت وعشرون ثمانية عشر نفسا او عدد
 شهيدى الهيت جمره امام حسين عليه السلام كبرلا من ماري كى بين شنبه اور بعض روايات
 اعداه شاكينى من وقال ابو الفرج يجمع من قتل يوم الطف من ولدا بطلان
 سوى من يختلف في افرح انسان وعشرون رجلا ابو الفرج في بهار روز عاشوراء
 بزرگان اولاد ابيطالب في شهادت پانى هو اى او كى جوام اختلاف بين بين شاكينى
 سادات برنوب انى وقال ان شهر شوب وصاحب المناقب وشمس بطلان
 اختلاف في عدد القتلى من اهل البيت عليهم السلام فاكثرون على
 انهم كانوا سبعة وعشرين من شهر شوب وغيره على اخبار كى مقتولين من شفا

وقول ومار زلت كيد الاسلام واهله
 وبن شاكينى رسول الله صلى الله عليه وسلم
 انى ما اكسب وهو من شاكينى
 قلاد وبن شاكينى رسول الله صلى الله عليه وسلم
 وبن شاكينى رسول الله صلى الله عليه وسلم

[illegible]

[illegible]

قال فَمَا أَكْثَرَتِ الْفُرْسَانُ حَلِيَّةَ رَاوِي كَتَمَهاى سواران شتى چاراضى او سپهرجوم
لاى بشور و غوغاين او كسى باند بنى كورسى اور ماته دوشى فَعَجَلَ يَرْفُضُ بَرَجْلِيَّةَ وَ
يَكْدُمُ رِيضِمَامَ وَهَ نَارِي چالاک اکثر اشقياکو دانت سى پکړکى قل کرناور ماته پانوسى
صه مين ثاپ اور لات زورسى مارا حَتَّه قَتَلَ جَاعَةً مِّنَ الْثَّانِي وَنَكَسَ فُرْسَانًا
مِّنْ حَيْوَتِهِمْ اِيک جماعت کو انتقام خون امام حسين عليه السلام مين بيديم کياد او برهنگ
سوار فکونين سى خاک ملاک پراوٹ ويا فَعَلِمَ يَقْدِرُ وَاعْلِيَّه تکه ده لوگ عابذا و حيرنا
هوى کو تى تدبيرسى قابو مين نه لاسکى فَصَاحَ عَشْرُ ثُبُورٍ مَّعَهُ وَ يَلِكُمُ تَبَاعُدًا
وَدَعَا لَهُ لِيَنْتَقِلَ مَا بَيْنَهُمْ حَبِ عَرَسَدَنِي يه ماجرا و همچا بلغمه وکى اپنى فرج سى کهاوى اور
تهارى اى نامر و اِيک کپور اخت مين نهين لارى ملى غيرت ملا و ده مارکى نخل جالاهى
تهارا و حصار نهين پُر تکه او کسمه پکړ و او ليس بهرکى پاسى زخمى تکه بکو کيسرى باند لوب
تيم سپه کنادر و چينى او سکا تماشا کي مين و دوى بى زبان کي کتاهى اور کهاى جاني کارا و ده
فَلَمَّا اَمْسَ الْاَمَلُ جَعَلَ يَخْطِي الْقَتْلَ وَيَتَلَبَّ السَّيْفَ عَلَيْهِ لَحْنٌ اَوْجَلُ
الْبَيْهَيسِ عَامِمٌ اِيان کوفه نى راسته سى سنده موڑ ملا و کسى جاني کوسيدان خالى چوهر اچ
و دواصلح نى خوف کر فقايسى اطينان پاياد و کى قتل شهيد مين قدم بڑايدالاش امام ظلم
ملاش مين هر اِيک پيکر کيسرى کى بود و کتاهى طرف کشتوى کوحسرت مين و کتاهى پھر تاراکا و ده
خوار و متوجع حيد شاه شهيد نظر آياد و کى سرانى مينا خان مين زانو و دهر ايا فَعَجَلَ يَتَشَبَّهُ
رَايَحَتَهُ وَيَتَسَلَّ بِقِسْمِهِ وَيَجْرِي نَاصِيَتَهُ حَلِيَّةَ حِمَامِش پاش کى دوسکتا
بوسى ليتا کيف پا اور کشى گردن کى رگون سى آقا کى سنده ملتا و هو مع ذلالت کيسر کى
بني بجاء الْقَتْلِ تَابُون سى خاک سر پراوٹا تامل مودر پسر موده جيان سى روتا پالا و ده

[illegible]

والمكتبة في القاهرة، وخبرته في العمل
والشأن في زيب عبد الوهاب

وهي ابنة عمه، سميت بـ "زيب"
الطالب هو ابن من أبناء

عبد الوهاب في خلافة علي بن أبي طالب
قبلة عند زيب بن حارة خاله

زيد وذك الله تم شأنه وشان

١٠٠٠
 أمية ومعية وكنوز وكانت
 وكانت أم حجة في باب الحجة
 كنز في حجة في حجة في حجة
 وكانت في حجة في حجة في حجة
 الحزوني في حجة في حجة في حجة
 زفره في حجة في حجة في حجة
 أمية في حجة في حجة في حجة
 في حجة في حجة في حجة في حجة
 في حجة في حجة في حجة في حجة
 في حجة في حجة في حجة في حجة

چندین مجلسی ای اندر بر ملا پانا احمد کا نام اچھا کیا کہ قد شہنا
 د باجی ای شہمب اشک نگر ناباد، ایک لڑائی لاکھ دوسری قیمت میں زیاد، یا خوف
 خدا میں صرف کر یہ دولت، یا جکی حسین بن علی آئی یاد، د باجی کہتی تھی بغیر شاہ عالی
 کہ لاکھی کسی چیتہ عالی زینب، کل تک تو میں تھی جھاتیوں والی مشہور، اس کہتی ہیں ^{میں} ^{باجیوں}
 زینب د باجی فتنہ کی کہ کون ہی لڑنی والا، باقی ترک کوئی مگر فی والا دانی لکھوں کو تو

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible][illegible][illegible]

قال علي بن ابي طالب عليه السلام كما عذب الله اهل الجنة في الدنيا فذبحته بعينه مرة في اخرهم فاعاد الله اليهم

[illegible]

الفصل الثاني في ذكر الكرامة على صاحبها
 و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا

و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا
 و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا

و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا
 و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا

و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا
 و بعض ارباب التفسير عن صاحبها
 الله تعالى في فضلها و على من فيها من
 او كذا كذا لعل على صاحبها
 يحسبون مجلس و ايات جو نعم سيد الشهداء اناج هو ما عرفت آل عبا

و قد مات عطشاناً مشطاً فوات ای فاطمه اگر چه زمین هم این فرزند حسین کو زخمی خاک و
 خون میں پڑا ہوا اور گماری دریای فرات کی پیاسا جان سی گذرا ہوا تو کیا حال کریمین اپنا
 اذ اللطمت للذ فاطمة عندہ و اجرت دمع العین فی الوجات
 یقین ہی او کی بالین نقش پر آئین تو اپنی سہ پر طامخی مارتین اور دیدہ حسرت سے آنسو رخسار پر
 بہا تین آہ و نالہ میں جلاتین افاطر قوی یا نہت الخیر و اند بی دجوم سمولیت
 یا نہت فلات ای فاطمہ دختر بہترین خلائق او کی نوکھ کرنی کو کہ بلا میں آجوستاری
 آسمان رسالت کی زمین مینو این پری ہن او پیر بکار و قور بکوفان و اخر
 بطیبتہ و اخری یقین نا ادا صداوت ظلم ادا میں اذ کی پریشانی قبروں سی ظاہر
 زندگی بہر کسی کو آرام نہیں ملا یقین صحنہ خاطری چند ترست مگر کو فی میں اور ایک مزار
 مدینہ میں بنا دیا کہ ہر ای قح میں کہ او پیر و دوسلاہ میں پیرا و سدہ امام رضا علیہ السلام
 فرمایا اسی دجل اس شہر کو اپنی قصیدہ میں اور بر ما و قبر ہلو میں یا ہا ارض صلیبتہ
 لکنت علی الاحشاء بالز فوات ایک غریب کی قبری طوس میں کہ او کی یاد ہی
 شہادت کی دل جلا ہی پیری سینہ اور جگر میں ہمیشہ آہ سردہ نالہ پرورد او ہوتا ہی غم میں
 کمال حیرت سی عرض کیا ہی یا مولا وہ مزار کثیر الافا کس بزرگوار کا ہی فرمایا مجھے سافر
 و دراز وطن کا ہو گا پھر غم میں رو کی اپنا کلام شروع کیا ہوں بحسب التہنیں
 ارض کن بلکہ معتر سہم فہا مشط فوات کسی قبر میں او کی تہن کی حوالی ہر
 کہ بلا میں ہن کہ وہ بیجاری دریای فرات کی گماری پرا و تری ہی بہو کی پیاسی و نالہ ہن
 رہی ہی قوتوا عطشاناً بالفرات فلیتہن توفیت فیہم قبل جین و فوات
 وہ بی خانان لب نہر فرات ماری گئی و نالہ حاک کہ دریای عطش کی شاد تری او سپر بہر

و قد مات عطشاناً مشطاً فوات ای فاطمہ اگر چه زمین هم این فرزند حسین کو زخمی خاک و
 خون میں پڑا ہوا اور گماری دریای فرات کی پیاسا جان سی گذرا ہوا تو کیا حال کریمین اپنا
 اذ اللطمت للذ فاطمة عندہ و اجرت دمع العین فی الوجات
 یقین ہی او کی بالین نقش پر آئین تو اپنی سہ پر طامخی مارتین اور دیدہ حسرت سے آنسو رخسار پر
 بہا تین آہ و نالہ میں جلاتین افاطر قوی یا نہت الخیر و اند بی دجوم سمولیت
 یا نہت فلات ای فاطمہ دختر بہترین خلائق او کی نوکھ کرنی کو کہ بلا میں آجوستاری
 آسمان رسالت کی زمین مینو این پری ہن او پیر بکار و قور بکوفان و اخر
 بطیبتہ و اخری یقین نا ادا صداوت ظلم ادا میں اذ کی پریشانی قبروں سی ظاہر
 زندگی بہر کسی کو آرام نہیں ملا یقین صحنہ خاطری چند ترست مگر کو فی میں اور ایک مزار
 مدینہ میں بنا دیا کہ ہر ای قح میں کہ او پیر و دوسلاہ میں پیرا و سدہ امام رضا علیہ السلام
 فرمایا اسی دجل اس شہر کو اپنی قصیدہ میں اور بر ما و قبر ہلو میں یا ہا ارض صلیبتہ
 لکنت علی الاحشاء بالز فوات ایک غریب کی قبری طوس میں کہ او کی یاد ہی
 شہادت کی دل جلا ہی پیری سینہ اور جگر میں ہمیشہ آہ سردہ نالہ پرورد او ہوتا ہی غم میں
 کمال حیرت سی عرض کیا ہی یا مولا وہ مزار کثیر الافا کس بزرگوار کا ہی فرمایا مجھے سافر
 و دراز وطن کا ہو گا پھر غم میں رو کی اپنا کلام شروع کیا ہوں بحسب التہنیں
 ارض کن بلکہ معتر سہم فہا مشط فوات کسی قبر میں او کی تہن کی حوالی ہر
 کہ بلا میں ہن کہ وہ بیجاری دریای فرات کی گماری پرا و تری ہی بہو کی پیاسی و نالہ ہن
 رہی ہی قوتوا عطشاناً بالفرات فلیتہن توفیت فیہم قبل جین و فوات
 وہ بی خانان لب نہر فرات ماری گئی و نالہ حاک کہ دریای عطش کی شاد تری او سپر بہر

و قد مات عطشاناً مشطاً فوات ای فاطمہ اگر چه زمین هم این فرزند حسین کو زخمی خاک و
 خون میں پڑا ہوا اور گماری دریای فرات کی پیاسا جان سی گذرا ہوا تو کیا حال کریمین اپنا
 اذ اللطمت للذ فاطمة عندہ و اجرت دمع العین فی الوجات
 یقین ہی او کی بالین نقش پر آئین تو اپنی سہ پر طامخی مارتین اور دیدہ حسرت سے آنسو رخسار پر
 بہا تین آہ و نالہ میں جلاتین افاطر قوی یا نہت الخیر و اند بی دجوم سمولیت
 یا نہت فلات ای فاطمہ دختر بہترین خلائق او کی نوکھ کرنی کو کہ بلا میں آجوستاری
 آسمان رسالت کی زمین مینو این پری ہن او پیر بکار و قور بکوفان و اخر
 بطیبتہ و اخری یقین نا ادا صداوت ظلم ادا میں اذ کی پریشانی قبروں سی ظاہر
 زندگی بہر کسی کو آرام نہیں ملا یقین صحنہ خاطری چند ترست مگر کو فی میں اور ایک مزار
 مدینہ میں بنا دیا کہ ہر ای قح میں کہ او پیر و دوسلاہ میں پیرا و سدہ امام رضا علیہ السلام
 فرمایا اسی دجل اس شہر کو اپنی قصیدہ میں اور بر ما و قبر ہلو میں یا ہا ارض صلیبتہ
 لکنت علی الاحشاء بالز فوات ایک غریب کی قبری طوس میں کہ او کی یاد ہی
 شہادت کی دل جلا ہی پیری سینہ اور جگر میں ہمیشہ آہ سردہ نالہ پرورد او ہوتا ہی غم میں
 کمال حیرت سی عرض کیا ہی یا مولا وہ مزار کثیر الافا کس بزرگوار کا ہی فرمایا مجھے سافر
 و دراز وطن کا ہو گا پھر غم میں رو کی اپنا کلام شروع کیا ہوں بحسب التہنیں
 ارض کن بلکہ معتر سہم فہا مشط فوات کسی قبر میں او کی تہن کی حوالی ہر
 کہ بلا میں ہن کہ وہ بیجاری دریای فرات کی گماری پرا و تری ہی بہو کی پیاسی و نالہ ہن
 رہی ہی قوتوا عطشاناً بالفرات فلیتہن توفیت فیہم قبل جین و فوات
 وہ بی خانان لب نہر فرات ماری گئی و نالہ حاک کہ دریای عطش کی شاد تری او سپر بہر

و قد مات عطشاناً مشطاً فوات ای فاطمہ اگر چه زمین هم این فرزند حسین کو زخمی خاک و
 خون میں پڑا ہوا اور گماری دریای فرات کی پیاسا جان سی گذرا ہوا تو کیا حال کریمین اپنا
 اذ اللطمت للذ فاطمة عندہ و اجرت دمع العین فی الوجات
 یقین ہی او کی بالین نقش پر آئین تو اپنی سہ پر طامخی مارتین اور دیدہ حسرت سے آنسو رخسار پر
 بہا تین آہ و نالہ میں جلاتین افاطر قوی یا نہت الخیر و اند بی دجوم سمولیت
 یا نہت فلات ای فاطمہ دختر بہترین خلائق او کی نوکھ کرنی کو کہ بلا میں آجوستاری
 آسمان رسالت کی زمین مینو این پری ہن او پیر بکار و قور بکوفان و اخر
 بطیبتہ و اخری یقین نا ادا صداوت ظلم ادا میں اذ کی پریشانی قبروں سی ظاہر
 زندگی بہر کسی کو آرام نہیں ملا یقین صحنہ خاطری چند ترست مگر کو فی میں اور ایک مزار
 مدینہ میں بنا دیا کہ ہر ای قح میں کہ او پیر و دوسلاہ میں پیرا و سدہ امام رضا علیہ السلام
 فرمایا اسی دجل اس شہر کو اپنی قصیدہ میں اور بر ما و قبر ہلو میں یا ہا ارض صلیبتہ
 لکنت علی الاحشاء بالز فوات ایک غریب کی قبری طوس میں کہ او کی یاد ہی
 شہادت کی دل جلا ہی پیری سینہ اور جگر میں ہمیشہ آہ سردہ نالہ پرورد او ہوتا ہی غم میں
 کمال حیرت سی عرض کیا ہی یا مولا وہ مزار کثیر الافا کس بزرگوار کا ہی فرمایا مجھے سافر
 و دراز وطن کا ہو گا پھر غم میں رو کی اپنا کلام شروع کیا ہوں بحسب التہنیں
 ارض کن بلکہ معتر سہم فہا مشط فوات کسی قبر میں او کی تہن کی حوالی ہر
 کہ بلا میں ہن کہ وہ بیجاری دریای فرات کی گماری پرا و تری ہی بہو کی پیاسی و نالہ ہن
 رہی ہی قوتوا عطشاناً بالفرات فلیتہن توفیت فیہم قبل جین و فوات
 وہ بی خانان لب نہر فرات ماری گئی و نالہ حاک کہ دریای عطش کی شاد تری او سپر بہر

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله
والحمد لله الذي هدانا لهذا الذي كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

پیشوین مجلس تاجی سامانِ حرم سید الشہداء و خبیام کا جلالا

حسب امره و درین راه تسلیم و پیروی است و چنانچه امری را

في قوتك في التمام في سنة ١٩٢٢
 في قوتك في التمام في سنة ١٩٢٢
 في قوتك في التمام في سنة ١٩٢٢

[illegible][illegible]

عن رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في الاستعاذ بالله
فإذا نزل عليك القرآن فاستأذنه ثم اقرأ به
ما لك في عهدك والكتاب لك فقال
عليه السلام يا أيها الناس

محکم دلائل سے مزین متنوع و منفرد موضوعات پر مشتمل مفت آن لائن مکتبہ

[illegible][illegible]

و سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یکنه الا انا و علی و الحسن و الحسین
 علیه و آله فقال ایها الناس ان الله اوتی
 رسولی اوحی الی ان یبني مسجدنا
 یحییو علی بن ابي طالب و قریب من سید الشهداء علیه التیمم و التیمم

دور کی اوسی گیر لیا و اگر یہ وزاری بند کی خدا و رسول کی دانی دی چھیدتا ہی رہی ہو
 سمجھایا تاکہ ان پر چون کی مانی پیار پیچیم کو بچایا و جاء عصف بن سہید فصاحت
 النساء فی وجہہ و بکین او سوت عمر سعد پر جنازہ رکاش گاہ تاشی کو ایک دوری
 سوار بزار سخت و مان ہزار ہا ساری خواتین حرم روتی ہوئی او کی رو برو ایمنی پستی
 بیان کر کی چلائین میان سعد ہمارا وارث ایک علی ناقون باقی رہا ہی او سکوت ہی تیغ
 پلاگ شرم مارا چاہتا ہی تو منع کر کہ اس مریض بجز پر ہاتھ نہ اٹھائین مجرم الجرم کہ زیادہ
 زشتائین فقال لا یحییو الا مدخل احد منکم یوقوت هؤلاء الشبکاء
 فقررت ہا اسوہ العیبت ہی ہر سہ کی بدن میں رختہ ہو آئینہ کن کی خیزی او زنا چاری ہو
 اپنی لنگر شکرت کو شمع یاد ہزار تہاری آویسوں کی کوئی سبب نہ کی خیم میں ہجائی او تہیہ
 انگو ایذا و تکیف نہ پہنچائی و لا تقر منو لہذا الفلاح فیہ فی اور جوان بچائی شہر نشین
 او کہ اپنی راہ پر چھوڑو و و کلہم ابالقسطاط و یوقوت النساء و علی بن الحسن
 بچا ہر کوئی کان معہ پسر بیان و علی خطابت خیال پیدا شدہ اطفال ہر بچا علی بن
 ستر شہر اور شہر ہر راہ ہی بعضی اطراف میں پھری ہما دی و قال لا یحییو الا مدخل احد منکم
 یقرنہم اسد و لا یسائر الیہم او کہہ اکل خوب خطابت کر کہ کوئی ہمارا نہائی
 او کہ کوئی اکل حمایت کو پاس نہائی وہ ظالم او لاویس پر کوشل مسیران ترک و دو ہم ہمارا و قہ
 الاسکان و جود ذات و خواری کو اوٹھا نہیں کہما فظلم لولہ کہ وہ اب مختصر ناظم شہر
 و دو و منعت کہ وہ نہیں تاب بجا باقی زیادہ اہل رقت کو ہوی ماقم ہی ہم ہم ہوش سبب انکا
 حکام کی بچا بچائی ہم ہی آہ فی شہر قیامت کو کہ بڑا دم جوش نالہ حلقہ را باب شہر ہی
 شاہادہ موت و مرگ کی جگہ کی صبر و طاقت کو غم شیرین روفا کلید و حققت جانو

و سید و ان الله تعالی ان ابنی مسجدنا
 لا یکنه الا انا و علی و الحسن و الحسین
 علیہ و آله فقال ایها الناس ان الله اوتی
 رسولی اوحی الی ان یبني مسجدنا
 یحییو علی بن ابي طالب و قریب من سید الشهداء علیه التیمم و التیمم

و علی بن ابي طالب و قریب من سید الشهداء علیه التیمم و التیمم
 علیہ و آله فقال ایها الناس ان الله اوتی رسولی اوحی الی ان یبني مسجدنا
 یحییو علی بن ابي طالب و قریب من سید الشهداء علیه التیمم و التیمم

الدین عبد الباقی من کان حاکم فاعلم
 فی الدین عبد الباقی من کان حاکم فاعلم
 فی الدین عبد الباقی من کان حاکم فاعلم
 فی الدین عبد الباقی من کان حاکم فاعلم

اجل بالین یہ کی ہی غنیمت سمجھو فرصت کو + خدا سی یہ دعا مانگو رہی خوشدل محب شہ کا
 پڑھی جو فرسہ رو نہ بکھی وہ نصیب کو +

پہنہ بیسیو جلسہ بیا اسب جزا و نوا طاعنکارا ایا ما الشہدا و الشہداء

مرامی اس رویتکا مشہورین صلہ پاؤ کی + واسک کہ فردوس میں تم جاؤ کی یہ ماتم فرزند بنی
 یارور اس غم میں نہ رو کی تو چھتاؤ کی + باجی مقبول خدا شیعوکار و ناہوگا کیا قبر میں
 آرام سی سونا ہوگا + حوران بہشت انجبین پہا دیو کی + چشم بد دور یہ پہونا ہوگا + مرامی
 پیدا ہوئی دنیا میں اسی غم کی یی + رونا ہی جلا ہی چشم پر غم کی یی + ہمو دو دو تین خانی
 انجبین رو کی کو ہاتھ ماتم کی یی + باجی الفت ہی جوان ساقی کو ترسی + ویا کو ہوا شہ
 چشم ترسی + یون رو و دینچ امامت کی + ہر دم کو یقین ہو صاف موتی برسی + تمہید
 عزا و روایت سید علی حسینی و خواب طالب علم منکر فضا لک بجا
 سید الشہدا ایدوستان احمد قحڑا ای مو البیان حسید رکزار ہر نورم کی ایک جہا
 بحاری ہر آیام میں مناسب وقت کی حرکت خوشگوار ہی طفل میں شہولی بازی اوفیہ
 بیہ وہ پھر نا جوانی میں کار مای رستخانہ فوت کی صرفہ بہت سی کرنا آخر میں فکر کا
 اور تہیہ آخرت پھر رون ہونا گناہوں ہی پشیمان خسات میں جان ہونا گناہ نہر شہر کی
 درمیش ہی ہر اور دست اجل میں مراض جدائی بیکانہ و خوشی ہی زراعتی ترک معصیت
 او میں نفس نا بار کا صبر و شہا سی + دوسری باعث خراجاوت ہی او سکھ صفائی بہت
 او ایمنی شہر شیطان خلوص ریادو کار بھر حال یہ دو فون میں مساعبت توفیق بہت
 اشکال اور مواخذہ قیامت سی دل و جان کو دہشت کمال وہ تنگ جھکا اندھ سی

بعض ما تقدیر مذکورہ بین افعال و احوال
 فی بعض اصحابہ طویل عمر و وفاتہ بدیل
 علی فضائل و الاکمال کان عند ان باب
 و الخالصہ و الاکمال کان عند ان باب
 العبادات و اعلی المراتب عندہ و دلا
 المنازلہ و اعلی المراتب عندہ و دلا
 علی استحقاقہ انک و قاتل قاتل
 ان دلا آتہ الفعل و انما کانت الیہ
 الفعل و انما کانت الیہ
 من تحت ان ما تکتب بالفعل کا یہ خالصہ
 بدخلہ الخا و باہ التوفیق فضائل
 و اما النص التفسیر بالقول فینقسم قسمین
 النص البلی و النص اللغوی فالنص البلی وہو
 ما استقر من الرسول علی اللہ علیہ و آلہ
 و ثبوتہ و المراد بہ استدلالہ و ہو النص
 الذنی فیہ النصیح بالامانہ و الخلافہ
 مثل قولہ علی اللہ علیہ و آلہ و سلموا
 علی عیالہ یا فم المؤمنین و قرآن صلو
 علیہ و آلہ و سلموا یا فم المؤمنین و قرآن صلو
 علیہ و آلہ و سلموا یا فم المؤمنین و قرآن صلو

و قرآن صلو ات اللہ علیہ و آلہ و سلموا
 و قرآن صلو ات اللہ علیہ و آلہ و سلموا
 و قرآن صلو ات اللہ علیہ و آلہ و سلموا
 و قرآن صلو ات اللہ علیہ و آلہ و سلموا

[illegible]

علیہ السلام قد البت تفرج الامور
 المؤمنین دون جمیع و فی حیات ما ابنت
 حق هذا المذكور بلطفه انما لا تهاجقه
 لما ذكرنا فيه للملم يذکر تبیة فلهما
 الفاضلة و الشعر للاهلية برید و
 فی الفاضلة عن غیرهم و اما الخاء المذكور
 الصبر و انما اكلت و غفیر برید و فی
 صبر و اما اكلت و غفیر برید و فی
 المؤمنین و غفیر فیه ان یکن المراء
 بلطف و فی لایة ما یفرج الامور
 و المختص بالانذار لان یحمله هذه
 اللطف من المواء فی الذی و الخیر لا یفقی
 فی ذلك و المؤمنین كلهم مشترکون فی
 مناه فعدا السجاء و المؤمنون المؤمنین
 یفهم و فی لایة بعض فاذ البت ذلك فاذ
 برید علی تفرج لطفه الذی استوار الی
 المؤمنین علیہ السلام اشياء منها و الذی
 و الفاضلة و فی لایة فی المؤمنین

اللیلۃ و ای فی منامه كان القيامة قائمة و حشر الناس فی صعيد
 لا ترى فيها عرجا و لا أمتی و مرورات کوسور یا شب کی وقت علم رو یا بین
 و یجاد قیامت بر یا هو فی انبوه خلاقی کوسید ان و سبع بین گیسر ای کی حکمی ابتدا و انتها علم
 بین کمان تک بر یا سیلای و قد نصب المیزان فامتد الصراط و وضع
 الحساب و فشرت الکتب و اسعرت التیزان و ذخرت الجنات
 میزان بر یا صراط کوبلای و نوح بینجای حساب یا جانامه اعمال هلتای ایس جبریم
 بهشت کی آرایش بیان سی سواهی و اشتد الحر علیه و اذا هو قد عطش عطشا
 شديدا و یقی یطلب الماء فلا یجدہ او سوت طالب علم شدت سی گری کی
 گیسر ای یا سیاس کی غلبه بجی سی تاب نه لایا چار طرف پانی کا جویاد و در کیمین او کاشان ای
 پناظر نه پرا فالتقت یمینا و شمالا و اذ یخوض عظیم الطول و العرض نجار
 یمین و شمال جو حسرت سی تکاماکاه ایک طرف بر اوس و یکجائی دیکر او کا عرض و طول
 خدا کو معلوم ہو گا، حجم ملایکہ اور اذ حام خلاقی بشمار ہو رہا تھا، قال قعلت فی نفسی
 هذا هو الکثر و اذا فیه ماء ابن ذمن الشک و احلا من العسل کعذب
 راوی کہتا ہی سیری و لمین تصور ہو گا کہ چشمہ مخیر کوثر ساسنی آیا ہی جو امین صاف پانی
 مثل شیر شک دیدہ ہر تابی و یجا مانند برکت کی ہند اذ قبیل شہد شیرین و کوارا و اذ
 عند الخوض و جلان و امرأۃ انوار فہم تشرقی علی الخلاق و فہم معی لک
 لبسم السوداء و فہم باکون حرق و نون ناکاہ او سر عرض کی کنای جمع ملایکہ
 نظر آید او سمین و در و ایک عورت کو پایا کہ انوار کی چہرہ سی خلائق میں شخصہ قرآن
 ہوتی ہی اور وہ پوشاک سیاہ ہی غنا کر و فی ہی قعلت من ہولاء فقیل کی هذا

المؤمنین علیہ السلام
 فاما الخاء المذكور
 فی الفاضلة عن غیرهم
 صبر و انما اكلت و غفیر
 المؤمنین و غفیر فیه
 بلطف و فی لایة ما یفرج
 و المختص بالانذار لان
 اللطف من المواء فی
 فی ذلك و المؤمنین
 مناه فعدا السجاء و
 یفهم و فی لایة بعض
 برید علی تفرج لطفه
 المؤمنین علیہ السلام
 اشياء منها و الذی
 و الفاضلة و فی لایة
 فی المؤمنین

المؤمنین علیہ السلام
 فاما الخاء المذكور
 فی الفاضلة عن غیرهم
 صبر و انما اكلت و غفیر
 المؤمنین و غفیر فیه
 بلطف و فی لایة ما یفرج
 و المختص بالانذار لان
 اللطف من المواء فی
 فی ذلك و المؤمنین
 مناه فعدا السجاء و
 یفهم و فی لایة بعض
 برید علی تفرج لطفه
 المؤمنین علیہ السلام
 اشياء منها و الذی
 و الفاضلة و فی لایة
 فی المؤمنین

اولاً بالمؤمنين من انفسهم وحيث ان
لا خلاف وجب ان يكون ما اوجبه
بمقتضى ما اوجبه
كان مقتضى الطاعة عليهم وانما

چیمپوین مجلس غمزد پایالی بدن شهدا شیر کو مقتل میر فیضہ کا لانا

دور نگاہی اوس محفل میں بحث جہان کی تھی باکمال رویا سہاؤ نکو اس رویا کی خبر سنائی نہ کیا
امروز خلائیا ہی پس ای صاحبان بزم بجا یہ ماجرا تھی سنا کہ رونادو اسطی رنج تشنگی روئے بزرگی
مستعد رسید بجا ہی اسی چشمی منبع رحمت ملا رویا فیض و غصرت بجا ہی ایک قطره اشک
شور بحر و تھار تھالی ہی پار گھاتا ہی آہ کا شرارہ نابہ نہ فرکونالہ کرنی و الوں پر جیانا ہی غم
جناب فاطمہ کرتی ہیں اسطرح ارشاد جو میری اصل کو روتی ہیں حق رکھی او نہیں شاد کہ روئی
خشک کنی دن میں ہر ایک کی ادا دہ اوس نہ ہو لوئی جس جس کو ہی حسین کی یاد حسین انکو ہی پیارا
چکھو ماری ہیں زوہ آفتاب ہی سیرا تو یہ تیسری ہیں

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

شهبان پاپايل خيل غم و فوجيان لکه کوب تو سن الم پتران نيتيان آه و زاري و حارثان چنه
 ناله و سقري ناله سواران محل اندوه و طلال و سرشت نيان بجارده رفت و اشتهال اجساد و صفا
 محنته نمان بر جلالی محبت سپاه بيان کی خبر سر بر ده گوش ساعدين مين يون تي پهن که حب
 اعدانی سر شاه که بلا خبر جفاي کاکی نيزی پر چر پایا و خيمه ناموس خيالوری کو آتش عنا و بالا
 او سپهر قدم جبار لایزال و اسباب کو دست نیتاسی کو نام بر زینب و ام کلثوم بر چادر و
 نهج نام لک شهادت اثر مین تقاری شاد پاینه کی بجی این سعد کو سر دارونی شروه وضع کی دای
 سپاه کو خه و شام مین الهیت امام اسیر بگوئی برید سج و طوق و زنجیر مین بندهی پاسبان کی تکبیر
 هوئی و اهل کین نعمت او عیش مین مسند تکلیس پر بکاره گزین جرم شاه دین و شهنش اور دست
 خاک نشین بر و دوش ادا خلعت و زری که انبار ضرب تازیانه بی بدن عربان با نوا ناک
 انضال دشمن خنده و بازی مین محو سرست و تیان تشنه دهن که به و زاری مین سوره و شهنش

[illegible]

عَلَيْكَ يَا بَيْتُ اللَّهِ مِنْ بَيْنِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
وَالْعَقْدُ وَهُوَ عَلَى أَيْدِيهِمْ بِذَلِكَ أَنْ تَكُنْ
مَعَهُمْ فِي بَيْتِهِمْ وَبَيْنَهُمْ فِي بَيْتِهِمْ
وَالْعَقْدُ وَهُوَ عَلَى أَيْدِيهِمْ بِذَلِكَ أَنْ تَكُنْ
مَعَهُمْ فِي بَيْتِهِمْ وَبَيْنَهُمْ فِي بَيْتِهِمْ

فانما الخبيث في مثل ذلك لا يخلط
على المنبر المصنوع من الخشب ليعلموا
انهم على الحق ولا العتق فليكن
الانسان من منبه ما لا يعلمونه فليكن
وكذلك ولا العتق فليكن
انهم على الحق ولا العتق فليكن
الانسان من منبه ما لا يعلمونه فليكن

عليه السلام من منبه ما لا يعلمونه فليكن
الانسان من منبه ما لا يعلمونه فليكن
وكذلك ولا العتق فليكن
انهم على الحق ولا العتق فليكن

چشمه شکرین جوش شادی کی بخاری آسوده رخساره خواتین فرطت سی بلامین غیا
آلوده عورات لشکر کوفه زیور و لباس فاخره بین سنج و تیغ بنائی و دختران علی عمران شرم کی کمر
شانون بین منہ چہا پی سایہ خاک بی مدار بین آبل لہار کی رہتی کو ہٹا چمنہ ملازمین باہور
شہزادہ پوختا ویرہ بر پاہو از بانی شیخ کی سنہا کی کہ و لائل الشہادت قاضی حکمین لکھا ہی
اوسوت زینب خانوں کو یاری صبر ز بارز بان حال ہی رو کی کہا کیا علاج کروں کہ
سجود بہت بیابنی شدت مرض میں ایک ساعت بیٹھنا اوسپر دشواری ای خواہ گم
کوئی قسم کا بستر یا کپڑا تلاش کر ڈاوسی بھپا کی بتلائی آزار کو سلا و دہائی ہای محنت اکام
پچھہ میہ نہتا تو شک اور گمبہ اور محاف کہیں نہ پایا ناچار ایک چادر پوشیدہ پرانی کو ڈھونڈ
اوسکو الکی گوشہ زمین پر پسیلا دیا بالین کی واسطی خاک جمع کر کی نگینہ بنایا و نو فی ساری آؤ
کپڑی اور آگی بڑا یا اوس فرش لائی فقیر شاہ زاوی کو ٹاپا چارون طرف چوٹی بڑی
ہوی چلقہ ماتم ہاندہ کی اپنی بھنسی او بھنسی سی خوب روی آؤن بھر کی تکلیف و ابتلائی افات کا
تذکرہ شروع کیا اندھیری رات کی ہیبت اور اندیشہ خرد این چین نہ لیا ہر چند ہزاروں
طرح کی دروس ہی بد بھری جبر مخالف کی وسوسی ہی ہی توشویش جان امام زین العابدین سے
بی خواب بر و اہمہ میں دریا باین زیاد کی بتلائی اضطراب و زبان حال میں باہم یہ کلام
لاشہ ہای شہد کو خاک و خون سی کون اوٹھای گاوی وارث خبا نہ و کو ہمارے خار پرہ کی
کون دنای گا وای وای سر ہی جسم کی کاٹ لئی ہیں ہای ہای کپڑی او تار کی بدجہان
چوڑ و پھیکی پس جاہن کہ اس دشت بلامین امداد کو آئی کھان فریاد کریں جو غریبان
خجہر کہ جناسی جای جس شہر کو دین قی ترضی کی عہد خلافت کو ہم سامان سلطنت سی ہی
شمال شہزادہ کی حکومت اور عزت میں چوٹی سی بڑی ہوی میں ہی زاوی اپنی ہی دکان

و مول کا بیوم و مومنی و مہا
ماکان حاصلہ و حیاتی و ہیم
ہو لا ول تبد بیا لامتہ و اوسم فہیم
لانا انا اظننا اصبح الا فلم و علمنا انہ
سختی ان غلو کا کلمہ من معنی و کلام
و امتی لہذا القسم فہم ان نیندہ
و تقدیر ان من کان ہمدہ الصفی تہی
الامام الفترض الطاهر و اما استیفاء
الکتاب فی الکبار فصل و اما
من موسی الہ لایستہ
عظ القوم من و ہمدہ مبدی قادیار
القول یقتضی حصول جمیع منازل ہذا
من موسی لامیر المومنین من اللہ
علیہ السلام لا ملخصہ لا استیفاء
فی الطہرین النبی و ماجوی جبرہ کہ ہما
و ہوالقوت من اقوۃ النسیب و قد علمنا
ان منازل ہر من موسی علیہ السلام
الہرکہ فی النبی و اخرق النسیب اللہ
عندہ فی الفضل و العبدہ و الامضاء
علیہم قہم و اللہ قہم فی حالہم
عظامتہ و اللہ قہم فی حالہم
و لانا انا اظننا اصبح الا فلم و علمنا انہ
سختی ان غلو کا کلمہ من معنی و کلام
و امتی لہذا القسم فہم ان نیندہ
و تقدیر ان من کان ہمدہ الصفی تہی
الامام الفترض الطاهر و اما استیفاء
الکتاب فی الکبار فصل و اما
من موسی الہ لایستہ

و لانا انا اظننا اصبح الا فلم و علمنا انہ
سختی ان غلو کا کلمہ من معنی و کلام
و امتی لہذا القسم فہم ان نیندہ
و تقدیر ان من کان ہمدہ الصفی تہی
الامام الفترض الطاهر و اما استیفاء
الکتاب فی الکبار فصل و اما
من موسی الہ لایستہ

مطابق آنکه آنکه من شأنه از اقدار وقت
 در حال آن که موجب ثبوت مالم نیست
 ان حواله القابل من ثبوت اصحابی که در آن
 من شأنه از اقدار وقت
 در حال آن که موجب ثبوت مالم نیست
 ان حواله القابل من ثبوت اصحابی که در آن

یا حسین مظلوم تبر جان اورا و عیال بیری تار بود که آنجا چشم برفت گرم بیت پر بزمین
 عطا ان الوده خاک اور غبار بود و جنتک عریان کل فی کل الذی علیک حیو
 الظالمین تجو تبار بدن و ثنت کین بر تار باد و ظالمون فی انی کهوری لاش بر کین
 رو ندید اقول المعتد عندی ما سیاقی فی رواية الکافی انه لم یکتب لهم
 ذلک لا محمد باقری کتاب جاراوارین لکها بی یوجب روایت کلینی کی یہ ثابت ہو گیا
 کہ پہلی اس حرکت شیخ کا و ان اشقیان ارادہ کیا تھا لکن یہ غم فاسد بسبب بعض موانع کی تھی
 نہ آیا بیری نزدیک متبرقی وہ حدیث کافی کا مضمون سند قوی ہی مری فی الکافی
 قال حدثنا عبد الله بن ادریس عن ابيه ادریس بن عبد الله الاودی
 قال کان قتل الحسين اداة القوم ان یوطؤوا الخیل علی ظهر الحسين و
 اخصاه قصاب کافی میں لایق و سب کلینی فی ذکر کیا کہ جب مولای عزرا امام میں علیہ السلام
 و جہ شہادت پہنچا رشک شہادت اثری میدان خانی پایا اعضاء علم و احباب کچھ بیری
 جاہا فلما بلغ ذلک الخبر باهلیت الحسين عظم حکیم ذلک زانی باسبا
 یہ خبر و شہادت آئین کو اہلیت فی سنا زین خاتون اور سب جرم حضرت کو مصیبت تار
 بہت تھن گذرنا تھا لہذا فیضا ان یکتب یا سید فی ان سفینہ صقیہ کس
 فی البحر فخرت بہ الی حیرت فکذا هو یا سید حضرت و یاس میں روتی تھیں +
 بیوش و حسن ناچاری میں مضطرب ہوتی تھیں اس حال پر خلیل کو ویکہ کی ملا
 فضا خواہ نہ ہرانی باشیم بچا سما ای خاتون شری بی قیام نہ ہو خدا کو یاد کرو خاطر
 کہ جو بی سنا ہی ایک سفر میں تحقیق کینہ غیر کشتی پر سوار تھی یہ میں ٹھکی سبب تھی غیر کشتی
 و ان شیخ ہرانی کو ناگہان و بجا جان کی خوف ہی کمال مددہ اس ان ہوا وقت ال

کنت فیما ذکرناہ ہذا فی حدیث
 و اما یخص الشیخ بنعلہ من الفاضل
 الصیغ علی امیر المؤمنین علیہ السلام
 علی الامت من ابناء صلوات اللہ علیہم
 کہ فیما کہانیہ مخالفو فاضلہ علیہ السلام
 النساء کہ امین لہ النص و العدا و یخص
 حاج و عیہ و من ذکر کما کافیت من
 الاخبار فی حدیث الباب شافیت فی حدیث
 لہ فی حدیث الباب شافیت فی حدیث

قال و انتم و کان ذلک من
 انتم مثل ما جاء فی القرآن من
 استحقاق السید الخیر ان
 اللہ المبین علی قلوبہ و

وہم من بعد علیہم سید علیہم السلام
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

یا ابا الحارث انا مولی رسول الله فہم بین یدیکہ حتی وقف علی
 الطریق صفیہ فی دل قوی کرکی اوس وحشی کو چارہ پکشی اور عاجزی میں یوں حیوان کی
 اسی ابو الحارث میں کہنے لگا کہ ہوتی پشیم کی حادثہ میں مبتلا ہوں تیرے ہی راہ تادی کر
 مقصد کو میرا جان پشیر فی نام رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم کہ اسی کی ہست
 بجا ہر مانی اوسکی ہمراہ کیا طریق مدعا پر پہنچا کی ایک طرف ہوا واکلا سکد داہیں
 ناحیہ فک عینی امضی الیہ فاعلمہ ہما ہم صاعون عدا میں ہوا اس واوی
 قریب ایک شیر بھی سنا ہی گا گاہ ہی آدم کو کہاں دیا ہی اگر تم اجازت دو تو جا کی
 مدد کو بلاؤں اس راہ فاسدی جو اکل کل کر گئی خبر پہنچاؤں فاجازت ہاں دینے
 فصحت البیہ زینب خاتون فی آہ سرد بھر کی فرمایا جب کوئی آدمی ہماری کام
 تو وحشی کی پاس خبر دینی کو جلدی جاہ پیام کی ماہری صیبت سنا ہی فضلہ خدا ہے
 جزای خیر دی یہ سخت شکل آسان اور سہل کر کی جسمم سی یہ تہید شکر زید سی ہی جان پری
 قاب میں نہیں ہی ہی فضلہ سب کو فی اور شامی سی نہان بیشہ کی طرف دھڑکی گئی ہنگام
 شیر میں اپنی جان سی سیراوسکی نزدیک بھڑی ہوئی فقالت یا ابا الحارث فک
 دیکھا کہ وہ جانور جو خواہیلا ہوا میں پر لیا ہی چارہ ست نظر حیرت اور شدت سی دیکھتا
 ہی ہر گاہ اپنی بالین پر قدم کی آہست پانی رخصہ میں اوہہ کی انکرا ہی فی فضلہ فی کہا
 اسی ابو الحارث میں کہنے رسول خدا صلی اللہ علیہ وآلہ وسلم فاطمہ زہرا میں پشیر فی اوس نام کو سنگی گردن
 چمکا فی یعنی کیا تیری تعلیم خدمت ادا کروں ہرقہ قالت انا ذری ما اراہ بوالہ
 ان یصنعوا عدا جسد ابی عبد الله الحسین یویدون ان یوطئوا
 الیہ فضلہ ہو فی اسی ابو الحارث تجھ کو شیر خدا علی مرتضی کی بیٹی رسول کی نواسی زینب

وہم من بعد علیہم سید علیہم السلام
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

ابا بیک فقال علیہ السلام
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان
 واما ذلک وقد ورد کما فی بیان

اموات او فتح الله عليهما فقال له
 ما اسبغ قال اوفين القبري قال انت
 اخذني جيبين رسول الله صلى الله عليه
 عليه وآله اوفين القبري يكون من حديقته
 ورسوله موت على الشهادة يدخل
 في شفاعته مثل من يموت ومصر قال
 ابن عباس فتري عنه ومنه اخبان
 بالخرج وقوله ان فيهم لاجل مؤذن
 الاله ندى كندى المرأة هوقل للملق
 والخليفة فانهم اقرب الملق الى الله سبحانه
 ولكن المخرج معروفا في النعم فلما
 قيل المخرج جعل طلبه في القتل
 يقول والله ما كنت ولا كنت ولا
 اصحابه على طلبه لما اجبت الوقت وكان
 يرفع راسه الى السماء فان وعظه فجاءه
 جبرائيل عليه السلام فقال له
 ٩٤٩
 عليها اشوات اذا حلت بيتا ببيت
 كفتيه معها واذا حلت بيتا ببيت
 معها واذا حلت بيتا ببيت
 فلما وجدته كثر ثم قال ان في هذا العنق
 لمن استبصر ومنه قوله في النور
 فاجل لا حجاب والله لا يفتل منهم
 جندب ولا يملك منهم ومنه ما رواه
 مع على عليه السلام الا ان في الاشربة
 لا انك في قتال من قتاله حتى توات
 النيران في قتاله حتى توات

سلام كهياي ابي حمايت اور دكواس وادي پر دشت مين بلایا هی است بهخانی ایا
 حسین پیغمبر کی فرزند کو بی جرم و گناه جو کا پیاسا مارا ہی او کی چوٹی بڑی بہانی اوس پر تو
 سرتن سی اوتا را ہی البیت امار کا لباس و زیور لوٹ لیا ہی دختران فاطمہ زہرا کو کل
 مردم و بیک باز گنجبار سیر کیا ہی باو سپر ہی یہ ظالم دست بردار نہیں ہوتی بین ہر دو دنیا
 تازہ کرنی سی ہوش اور قرار کہوتی این اب او کا ارادہ ہی کہ لاشہای شہد پر پ
 دو آئی کریں جسید نازنین سبط خیر المرسلین کہوڑو کی سہمی روئین اس کبری اندوہ المہم
 زیادہ ہوا ہی اور بھی تیری پاس بھیجا ہی کہ مشتاب کچھ تدارک اسکا کرنا و ان اشتیاق
 حرکت ناسر سی پیر نا نظم ہی کی ال پہ گز رہی جو حد سی زیادہ تنگ و تنگیا فاطمہ کا
 بر باد و نہیں تا ہی کوئی محرم زبان نکلا بغیر سید سجاد و نیم جان بیار پیغمبر ہی زمین پر
 کہانی ہیں و کہانی کوڑا و نہیں اشتیاق ہی این قالت فمشی حثا قبل الی القتل
 فمشی بر و است کرتی ہی کہ یہ قصہ شکر شیر کی انہوں ہی انک ہوس جاری پیغمبر ہی کی
 خال اوٹھا کی سپر و الی پہنچ کر تا غصہ سی لرزنا ہم کہایا اشاری ہی کہا تو آئی حل میں ہی
 پھر کبر کی فتنہ کی ہر ہر جلا دم سرد ہوتا کہ تم تپا پو ہوا و فتنہ ہی گریان و زلالاں کی
 جبکہ سرد و راہ پہنچی ایک راستہ قتل کو و سرد خیمہ گاہ کو پھر تا تھا فتنہ سرد و حرم کو
 شیر قتل گاہ پہنچا ہی کیا و وضع ید ید علی جسد اللہین فأقبلت الخیل
 فلما نظر والیہ قال لهم عمر بن سعد فتنہ لا تشعروا وھا وانصرفوا
 و اولیاء گاہ وریان قربا گاہ الی صمطی لئی الاش ہر شہید کو جسید امام نظام کی تلاش میں
 سونٹتا پھر تا بعد سی جو بدن خونچکان امام حسین علیہ السلام کو خاک میں بی سہ و کیا فتنہ
 سی با حال تباہ جسم پارہ پارہ نظام کی بالائی پاس بیٹھا بہت حسرت اور غم سی لگی لگایا

و حق و وضعت ترسی علیہ
 واستقرت من الثمن فان لم یس
 اذا اراد علی امیر المؤمنین علی السلام
 ما سخری زنت من الصفی و ذکر
 فوجت خدق اشرف و مولانا
 و خیارنا قتلنا ان هذا کو کون

القوم وقطوا لهم فقال كلاما عابوا فقال
 بل والله لقد ضلوا فلا كلاما ضلوا فلا
 فانه لكذالك اذا جاء اخر فقال يا امير
 المؤمنين قد حير القوم فلا كلاما حير
 القوم قال والله ما جئت حتى رايت
 الرايات في ذلك الجانب والاقبال والله
 ما فعلوا ولله المصرون ومهت ما هم
 ثم نهض وذهبت معه فقلت في نفسي الله
 الذي يحضرني بهذا الرجل وعرفني من هذا
 احد رجلاي اما بجلدك ابي جري اعط
 بينة من اوردني وعهد من نبيه اللهم ان
 القوم قد قتلوا من اهل
 فانه يوم القيمة ان انا
 اهلان من اهل
 ٤١٠
 عيسى
 فقال له واول من يطعنك على الناحية
 وان كانا لم يجهلوا ان اثم على الناحية
 والقتال فخذنا الى الصفوف فوجدنا
 الرايات ولا نزال الا في شجيرة الت
 ودققت قال يا اخا الان في شجيرة الت
 الا في شجيرة الت يا امير المؤمنين
 فقلت له ولست تقبلت من اهل
 فقلت انتم اهل الت فقلت انا واهل
 ويخبرني في هذا جميعا فقلت انتم
 فقلت حين اقبلت وقد شئت القوم
 فكان كما قال عليه السلام وآتاهم
 ما اريدون بعد موتك

مثل زنِ فرزند مرده چلا لیا کہ خونِ سیر شک خورن بھاتا تہا بیتیابی من فرما مذکور کی کہان
 بہا تمام زبانِ روضہ خوانان بشیر سنای کہ داکرین معتبر فی ثر باہی ہضہ فی جاکِ رُنب
 خاتون کو سہ گدشت شیر سی خبر دی سب اھم کم نظر او دھر مصروف ہوئی یکا یک کینہ
 خاتون روئی لگیں بہو ہی کی باس نالان سیر پڑتی وڈین بہا کما جان سیدان کی طرف کھڑ
 مصیبت تازہ کی خبر لو اور کچھ تدبیر کر و شیر ہماری عزیز وکی لاش کہانی کو جانا ہی پیری
 اور ہی اضطراب و صدمہ ستا ہی اور سن مظلومہ فی تسلیم کی فرمایا طفل ناوان کو کہ یکہ ہر
 ای لاڈلی مٹی بہا کی ہم بھوک کی انداکو یہ شیر ابا ہی آو میوں فی مروت چوڑی اچھن
 فی رحم کہایا ہی جوقت ابن سعد کی ہر اہی ارادہ فاسد پقتل مین آئی شیر کو دیکھ کی خوف ہی
 نقرائی کہ وہ حیوان و ذوات تہہ زن فی سیر امام حسین علیہ السلام پر دھری مٹیا ہی مانند گھسان
 ہرمت منہ اوٹھا کی خُرا ہا ہی دھر چند کہوڑون کو خنجر کر کی بڑ باقی شیر کی بوسی کی قدم ہر
 جناقی عرصہ مدفی پو پچایا کیا ماجا ہی سب فی کہا شیر جازہ حسین کی پہلو مین کڑا ہی کی کٹی جرت
 مین پڑتی جوقتل مین گذر کر ہی سیر شہد کی لاش کی نزدیک قدم دھری اس خبر کو سیکے
 ابن سعد بلا چپ رہو یہ فقہ ہی ہرگز ظاہر نہ کرو اپنی شکر مین ہم جلو و قال صاحب
 المناقب و ابن نما ذکر ابو جعفر ان عمر بن سعد کثرت قتل الراس الی و لی
 بن زیاد الاصلی علیہ السلام الی ابن زیاد صاحب کتاب مناقب و ابن ثانی کہا
 کہ ابو مخنف بھی ابن لوطانی اس روایت کو ذکر کیا جب سیر امام حسین علیہ السلام کو شہرستان
 ابن انس فی تن ہی اوتار لیا دہ فرق ہر افرخو پنچکان بشارتِ ظفر مین لاکھی عمر سعد کو دیا
 سردارِ باجگار غولی بن زید افسر بھی سی بولایہ اس امام نام جلد ہی ابن زیاد کی پاس لجا
 اور او سکھو مشرورہ فتح و ظفر سنا خبر قبلِ فرزند رسول و خاتم آلِ حبا جلد پچایا اقبل پد

منه من العواشع
الملاحم والزجاج واليازج من الفتن
من الفايح وما يند من الفتن
منه من العواشع واليازج من الفتن
منه من العواشع واليازج من الفتن
منه من العواشع واليازج من الفتن

و کرمه د سید محمد زکریا

قدوم الحسين
فبينما ايام فلان كان
الاراق قال كنت عند ابن زياد بن الفضل
اني برشد الجبري فقال ما قاله اذا
صاحبت يعني علي عليه السلام ان قال
قلت قال تقطعون يدي ورجلي وحين
فقال ابن زياد اما والله لا اكذبك بشيء
خاف عليه فلما اراد ان يخرج قال ابن
زياد والله ما نجد له شيئا شرًا مما قال
صاحبه اقطعوا يديه ورجليه واصابعه
فقال رشيد هيهات قد بقي لكم عند
شيء اخبرني امير المؤمنين عليه السلام
الانه فقال رشيد لان

عليه السلام من ذلك ابراهيم عليه السلام
 قتلته وصاحبه كميل بن زياد ان
 قتله يوسف قتلها مكان
 الحاجين يوسف من ذلك
 كما قال عليه السلام من ذلك

في هذا الخبر مستفيض في اهل العلم
بالزمان من اهل الكوفة ومن ذلك
ما رواه اسمعيل بن زياد قال ان عليا
عليه السلام قال للبراء بن عازب
قال نعم

عادی نخل اور عماری اوس چوٹی پلان سی کرتی تھیں اپنی صداقت اندوہ میں شہر فخر سے
 ناکرتی تھیں کہ وہاں صغیر عورت کی آغوش میں چلائی تھی کہ وہاں ہی پینگی تلواریں
 اور تار لانی اور ہٹاکی دہشتاقتی تھی پتید سجاد کی ہاتھوں میں ہتکری گردن میں طوق تھیں
 والا ایک مرکب پر سور کر کے بھی شکم رہوار کی پای ناٹوان بزخیر سی باز ہاتھ مکتشفات
 الوجوه بین الاعداء وھن ودايع خیر الانبیاء ریشانی اور بر بادی سی تھی
 اور لونڈی میں اعتبار نہ رہا طغیان سی قسم کوئی درجہ خوری تنہا جال رسول کو نہ ملازمتی
 سی نقاب و چادر کی شانہ از یونکا سہنہ کہلا بہترنگی بال بکھری زخارون پراقربا کا خون
 اس صورت تباہی ادھیں سپاہ ظلام اندوہ عام میں لائی رہا بنوہ کو فہ و شام کو جوت
 خیر الانبیاء اور رحمت اصفیاء کہانی و ساقونھن کما یساق صبی اللزلیہ و الرق
 فی امی المصائب و الصلوم ساربانوں فی رخ دوری کی مقام شور و غمان و اٹھارہ
 جہنمی دختران فاطمہ و اولاد علی علیہا السلام کی بندی گریبان و فالان محنت میں گزرتا
 سواران لشکر چار طرفی گھیری ستوران ترکی و تازی پرچہ پیڑ ساسلہ اسیری میں تھیں
 الیٰ کہ فائدہ بخشوین ترک و روم کی ٹہری وہ عزیت میں سوگواری کیسی و عزیت سی ناچا
 سرچکائی بانی تھیں ہر قدم پر کہہ اور آف میں شکر باری کو جیالانی تھیں و اللہ و اللہ
 شہتہ اخبار رحمت کی قابل شہر خم کہ جو حسب حال کہا اس نظم الک کہ یسئل علی المہو
 من الیٰ اللہ شہد و یسئل بقاء ان ذہب یعنی جس غیر برگزیدہ الیٰ اللہ شہد
 درامد و دوسلام پہنچا و کی اولاد کو نصیب و عزامیں بتلا گیا اس پر تعجب کا مقام
 پورا راوی فی زبان حال سی بانی کیا ہی کہ یہ مضمون مناسب وقت لائق اشاعت
 اور مدد زیب خانوں فی نظر حضرت جانب قلمگاہ دیکارا ناخبر میٹ کی لاشہ نام

[illegible]

تتمتع شخصه وحریت بازگشت اهل اسلام را باینکه از خود در آن ایام فیض خاص شدند برپایه قتال غصبا منزهین از قتل و کرب

احيى ما في
 من عظم
 ١٨٨٥
 وفتح الذي
 الفني الاقمن
 للعادات التي
 فملا لا يدخل
 وفي ذكر كل ما
 خصا في من
 والاربيب باور
 بذلك مشهور
 انه عليه السلام
 اصحابه عظم
 يطلبون الماء
 ليه كسليم
 ناز

بالا خلاصه الهم فنادو فاطمه
فقاله امين المومنين طهره
هذا قرب فانيك ماء فقا

[illegible]

و با عی پیری می بدن زار هزاری که و دنیا می پس این تو بزاری که که هستی بین این جا که
موی سفید می صبح اجل کو چکی شایر که و با عی مردم کا عیان روی کو آنا و کیهو
اور پاک کنه سی هو کی جاننا و کیهو اندر کو در پرده یخی بخش منظره استخوانی جهانی کا بجا و کیهو

عَلَيْهِ السَّلَامُ إِنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
 انْجَلَّ أَنْ سَوَّاهُ اللَّهُ وَاشْهَدَ الْمَلَائِكَةُ
 رَسُوْلُهُ اللَّهُ وَاجْتَمَعَ النَّاسُ بِالْأَمْنِ
 هَذَا الَّذِي سَمِعْتُ عَلَى طَلَبِ قَالِمِ
 هَذِهِ الصَّفْحَةِ وَخَرَجَ الْمَاءُ مِنْهَا
 قَدْ مَضَى حَالِمٌ قَبْلَ أَنْ يَكُونَ
 نَزَلَتْ وَقَدْ رَفَعْتَنِي اللَّهُ
 رَدِيحًا

صفت بالضم که اند که سخرین را با تکیه بر ویران طایه و از آنجا میگویند که درین

علم الغريب والخبير
والثالث ثبوت البشارة في كتاب الصلاة
الاول كما جاء في الكتاب

فوق شطيرة من
قالبات الذبيحة وقية ماء يصب
فقال ما من مشرب إلا ضلته
ونحن ومن لعاد بالمرسين
فقال في سكتة مني لاني
نحو وحش فاجعل له ما أتني

کمال اللہ سبحانہ
بابہ بدیع علیہ
الزکیون

الحمد لله

[illegible]

وقت العصر فلما سمع
لما في حبيب شديدا في ذلك الوقت
الحسين ثم ردت عليه النفس لما كان
وقت الصلوة وقد ردت النفس الى
الجوف فاني وقتها للعصم هو
هو الكاظم وعلية قد ردت
وقد ردت واما حبيب الملقى مغربا
الوقت اوان من بعد ذلك
والله اعلم
فلا تفتنه كان عليه السلام
فان يوم ط من الكوفة اظهر
من جانب النهر فاني في ذلك
من جنده فان تأخر ذلك المالك و
مشتوا بقصد له وقد ردت عنه فاني
اليوم بانكف عنه فادار الى الوراء
لانه كان امير المؤمنين عليه السلام
فانما عليها في الشياطين وغطا
الشياطين اليه في الشياطين وغطا
الناس وفيه

واماير المؤمنين وعلو الشان
 الشبان كالمصطفى اليه ثم انساب
 فكان له من الشانه وعا دايه
 المومنين ال خطبه فيها اثار
 وزع منها وزد اجمع الناس اليه
 يسالون عن حال الشبان فقال

كلام اللحن بالسير الموضفين

فوات الله
الغزاة حتى استحق أهل
وذلك بقبلة رسول الله صلى الله عليه
والله وخرج الناس معه حتى إلى شاطئ
الغزاة فترك عليه وأصبح الوضوء
بعد عوايتهم وروى عنه
متكلم على ضبيب بيد راحة من الغزاة
صحة الماء وقال انقض باذن الله ومشيته
فمنع كثير منها بالسلم عليه بأمر المؤمنين
ولم يطق منها اصناف من الشهاب والبرق
وسلك في طيعة الله تعالى
صوت ما صحت فقال انطق الله ما
ظهر من السموات واصمت هذه ما هيستترة
وحده هذا الخبر مستفيض ايضا
وكلام الذئب للنعج وما قاله ذلك
الله وتبع الخصم بكفره وامثال ذلك
ومن ذالك ملأ في الاخوان ابن
حماير قال لما خرج النبي صلى الله عليه
السلم الى بني النضير لما قتلوا في ارضهم
وادود حبه فلما كان اخر الاليام عليه
جبريل عليه السلام من طائفة من قار
في تلك الاستطفا الواوي بيديك
سعيده واقبال التمسك
قد حال

الذي باجتماع
فقد عالمية المؤمنين عليه
الكلية في هذا
الوادي فسيتم في السنة اعداء
الله الذين يريدون دفعه بالحق
الذي اعطاه الله اياها
.

وخص منه باسما الله التي خلت
 عليها وانفذ معه مائة رجل من اهل
 الناس وغال لهم بها معه واستنوا
 اجمع فتوجه امير المؤمنين الى الكوفة
 فلما قرب شفيق من المائدة التي
 صعدوا عليها جلس على شفير الوادي
 ستمائة رجل من بني امية
 ستمائة رجل من بني امية
 ستمائة رجل من بني امية

جئني نكح حبيبة وانا اودع بين مظلوم ويا مال يا اوسى انتقام لي داود نواد وكرم الله
 من قتلهم وكان الله لكم وليا وحافظا وناصرا جهنم في تمهاري خرد وبرد
 قبل سني ايزوباري او كوفت كرمي اور پروردگار تم سبكا حافظ وناصر ونگهبان ربي
 فقد طال بكاء النساء وبكاء الانبياء والصديقين والشهداء واما
 بكاء السماء فتبين كساعة عاشوراء عورات كوهاري بهت زمانه گذارقت وكم اين اود
 ارواح انبيا وصدقيين وشهداكار وناواري ملايكه مصيبت كرلماين توكني وقال يا
 ابا بصير اذا نظرت الى ولد الحسين اتاني مالا اكله بما اوتي لي ايتهم ولهم
 بعد از ان حضرت خودي گريان هوي اور بولي ابني بصير جوت كسي فرزند امام حسين عليه السلام
 وپيشا هوي بكياب هونجا اور جواكني والد واقربا رفات وپلاكا سانسار لايه كرتا هون
 يا ابا بصير ان فاطمة كتبكيه وشهق فتر وجههم ز فو ابي بصير
 غم المي فاطمه زهر ايت روقي اين جهنم هي جوش بقراري اين خروش كرتا هي جوتول
 عز لانا ان هوي اين كولا ان لفرقة يجمعون بكارتها وقد استمعت والذلة
 تخافه ان يخرج منها عني او يغيره دطانتها فيقضي اهل الارض اگر ملايكه
 ودرخ ما و ام بجاي زهر خوف واديشه سي نه پايين اور بخار و شاره بياني او سكا با
 اي تو هر كينه اهل زمين سب جل جايين ميكنون بها ما دامت بار كيه وين جود بها
 ويوثقون من ابوابها مخافة على اهل الارض فلا تنكح حتى يسكن
 صوت فاطمة پس جبنيك ده روقي اين محافظانده سكرن بك تها ربي خوف اهل
 يني اوسي روقي اور دروازي بنديكي رقتي ده زفير خورش سي آرام نهين لينا ماهي كولا
 بتول خدا كماله سو فون نهين هوتا وان اهل الجاهل ان يتفقوا فيك خل يجمعها

بالحمد لله الذي جعل
 وادى الى التعم الذي تعمع ان قويا
 منه فقر بواو كان بينه وبينهم فوجبه
 منته فيها فاقه سهم بام المصطفى الى الكوفة
 فاحضرت بهج فاحضرت بها واهبت اقامه
 على وجوههم لشدة تها واهبت فصاح ابي
 على الارض من هول ما لحقهم فصاح ابي
 المؤمنين عليه السلام انا على من انا
 بن عبد المطلب وصي رسول الله وانه
 قد اطاعوا اجنات الوادي فوغل ابي
 المؤمنين عليه السلام بطول الوادي و
 غالبت الاشخاص من جندك وبيضا و
 الاسود وكن امير المؤمنين عليه
 السلام صعد من حيث استقامت عليه
 مع القوم الذين اتفقوا على مقام
 الوضوح على اعزاه فقال له اصحاب
 رسول الله ما لقيت يا ابا الحسن
 فقد كذنا لك خوفا واشتقاق
 عليك فقال له ما لقيت يا ابا الحسن
 المدة وجرحت فيهم باسما الله
 قضاوا وعلت ما حل بهم من
 الجزع وقولت الوادي غيبي خائف
 منهم واولوا على هياتهم
 على اعزهم وكفى الله كيدهم
 وكفى المسلمين شرهم وبيعتهم

هذا هو الذي كان عليه السلام عليه

عليه وقال كان من الامور كذا اوله
 فقال ما فاتك لثنت وما قال لك
 وقال جوتي قلت له ما اوتيتني به
 وذلالت انصرف عنه واما ما قاله
 اللثنت فانه ولسولة ووصي له
 الحكم قال انه ولى عتلت يديهم
 لاهن صديقت واليه ابراهيم
 جوتي صدقت واليه ابراهيم
 هكذا هو فقال عليه السلام
 فاقوا وحيي حيا من السالك
 خا ولوز هيا لختي في ايراد
 هذه من الايات والمعجزات
 في الكتاب وفي التنباه من ذلك
 ما سواة وبالله نتعين واية
 الى الهدى والحق والصواب
 الى ابي في ذكر بعض مناقبه
 ونصائحه اليه اياها

كثير كلام تراد زيارت كاتار بنده فقام الى المصلى يدعوه وخرجت من عنده
 على ثلاث العال فمما انتفعت بطعام وما جاء في النجوم حضرت ابي اور
 مصلى من توجه الى بصر وف عبادت ربي اور دعا ما كان من حال ملال من خدمت جانا
 باهر ايد و فور غم ك باعث نيند آني اور طعام هم نه كهايا مل عن آني نصرة عن رجل
 من اهل بيت المقدس انه قال والله لقد عرفنا اهل بيت المقدس
 وكوا حيا عيشة قتل الحسين بن علي بن ابي طالب كمال الزايت من ابي نصره سي
 كي كه ايك با شدة بيت المقدس في عبارات كهي بخدا قسم هم البيت المقدس اور و احو
 معلوم هو رات حسين بن علي عليه السلام كوشادت لي قلت وكيف ذلك
 قال ما رافنا حجرا ولا مديرا ولا صخر الا راينا تحتها ما يعلى مني بخبا
 توني كيو كمر جانا بولاه كوني تقهر اور كارج وسع كمره نهين اور كهايا كمر اوكي تلي خون كمر جوني
 و كهايا واحمر بيت المقدس كالعاق ومطيرنا ثلاثة ايام مرد ما عيطا سحر
 و بار و كهايا كهايا كجسي لهو جوار و رتين روزك خون تازه كا و ان نه نه برسا و انكسفت
 الشمس ثلاثا فخرت عنتها وان شيتك النجوم فلما كان من الفدا فضا
 بقية الامم من ان كس حوج كهايا غلبت فامرسي انبيير اهايا ر ما بعد از ان كهايا ر كو كس كهايا
 و رهم و برهم السمين كراتي اوكي صبح سي شهادت كا چر چا سيلة فلم كيات حكي كهايا كهايا
 حتى فمي اليك الحسين پس سپرست ايام نهين كزني پاي كمر كو قتل امام حسين عليه السلام
 خبر لاي مل عن كترت الا كهايا قال فاك على كهايا كاتي و ابي الحسين المشقول
 بطير الكوفة اوس كتاب من زباني حارث اعوز كهايا كهايا كهايا كهايا كهايا كهايا
 ان باب سيري حسين پر هون فدا كسيت كونه صحر ابي نهين كهايا اور او كهايا كهايا كهايا كهايا

و نصائحه اليه اياها
 49
 طاعته و ذكر من حضر من احباب و من
 انار اعلم ان فضاييل امر المؤمنين
 صلوات الله عليه و مناقبه و مناقبه و مناقبه
 كيون لا يشع له كتاب ولا يوتيها
 و ايسر الشيعة خفصة و روايتها
 و ان انصفت بكثير منها و قد راق
 العامة و الخائفون من ذلك ملا
 عدده و لا ينقطع امده و لا قد قال
 السيد الاجل الميرزا محمد باقر
 قدس الله روحه سمعت شاما قدسيا
 في الزايت من اصحاب الحديث
 فقال له ابو خضر عني
 يقول ان جمعت من فضائل علي بن ابي طالب
 الفجر و قمار واه اصحابنا
 من ذلك لا يفتح لطف ولا
 بعد لانه و انا افر من كهايا
 اناس الحسين و تقوى الفضلي

[illegible]

ایا مہا کو بیخدا و اللہ کا فی اَظَلُّ اِلَى الْوَحْشِ مَا دَّةٌ اَعْنَاهَا عَلٰی فِرِّهِ وَ مَرْنِ اَفْوَارِحِ
 الْوَحْشِ بِيَكُونُهُ وَ يَرْتَوْنَهُ لَنِيْلًا حَتَّى الصَّبَاحِ فَاِذَا كَانَ كَلْتَ فَاَيَاكُمْ وَلِلْعَلَا
 و اللہ کو یا نظر کرتا ہوں جانور حشرات ہی ہر کو کو اپنی گردن ہمبر پر اسی کی دہری روتی ہی
 اور انواع و اقسام ہی ہوں فراہم اتنی رات بھر آشک بھاتی شیون کی سر تہیہ پڑھتی ہی ہوتی ہی
 ہی یونہیں غرا و ماتم غریب انگریز کو پر پا کہتی مثال زین فرزند مہ وہ آہ و فغانی بی چہی ہی
 و جین کہتی ہیں خدین مہو کہ اس کو سپر جفا و جبر نکر دای مو الیان و مہبان جب اندوہ
 قاتل سی جیوان کا یہ حال ہوا ای زمرہ جانوران بین کب روا ہی کہ اس تذکری پر نہ جوش
 فغان و اتہال ہوا پیدہ بخوانی بالال ماہ محرم حب آشکار ہوا و ہجوم غمی مجتہد کا دل دھکا دھکا
 مسیبت خلف مصطفیٰ کی دن آئی ہر جان شورش ماتم سی بقیر ہوا و کیا ہی خانہ ال برکات
 بر باد ہوا یہ انصاف زمانہ بین اکیلا رہا و بدن پہ شاہ کی تیر و کھانہ جو بر سایہ خند گم غم
 جگر یونہیں کی پار ہوا علی الدوام جی دوش پر چڑ پای رسول و غضب ہی سینہ پہ اوکی
 شقی سوار ہوا و بھایا خون گلو عترت نبی کا دیرغ و خاک یہ ناغم غمی سنی استخبار ہوا و بھری کنگہ
 غلطان رہی تن سیر و رخ ملک پہ اس اندوہ کا غبار ہوا و جناسی قبا یمان کی اہلبیت لٹی
 خدا کا گھر اسی ماتم میں سو گوار ہوا زمین پہ افوٹون ہی المھر گم سی بیاب و جو قتل شد کہ کفر
 گندہ ہوا و پیکاری زمین و دل خستہ یا علی فریاد جناسی شمر سی کتبہ تہا را خوار ہوا و تیکڑا
 دیدہ ناظر سی تر ہوا کا غم و شکاف سینہ خار و رستم نگاہ ہوا

اهلبیستیمه کمال کی قتل علی بن ابی طالب کائنات کی ہر کافر کا قتل
اسیران سیاہ و نالہ و آہ و غریبان راہ نور و قربان گاہ ہزاران شہیدان بلا و تائب

[illegible]

وَمَنْ عَلَى يَوْمِ الْمَلَأَتْ سُلُوكَ الْعَدَاوَةِ قَالَ
 عَلَى تَكَلُّفِ أَسْمَى سَبْعَ سَنِينَ قَالِ
 النَّاسُ وَفِي ذَلِكَ يَقُولُ تَحْرِيقُ مِنْ نَارِهِ
 ذُو الشَّهَادَتَيْنِ شَاذًا مِنْ بَابِ عِلَالَةٍ
 فَسَيَلَهُ أَبُو حَنِيفَةَ عَنِ الْفَتَنِ
 وَجَنَابِهِ أَوَّلُ النَّاسِ بِالْإِسْلَامِ
 الَّتِي قُتِلَ فِيهَا كَثِيرٌ مِنَ الْكُتُبِ وَبِالْإِسْلَامِ نَفِي
 الَّذِي فِيهِمْ مِنَ الْخَيْرِ كَلَامُهُ وَمَا فِيهِمْ شِدَّةُ
 الَّذِي فِيهِ مِنْ حَسَنٍ وَصَفَى رَسُولُ اللَّهِ
 مِنْ دُونِ أَهْلِهِ وَفَارَسَهُ قَدْ كَانَ فِي
 سَالِفِ الزَّمَنِ وَأَوَّلِ مَنْ صَلَّى مِنَ الْكَلْبِ
 كَلِمَةً سَوِيَّةً خَيْرَ النَّسْوَانِ وَاهِدٌ ذُوهُ
 وَفِيهِ يَقُولُ رُبِّيَّةُ بْنُ الْحَارِثِ بْنِ عَبْدِ
 الْمطلبِ عَمَّا كَانَتْ أَحْسَبَ أَنْ لَا تُقْتَلُ
 عَنْ مَا شَرَّتُمْ مِنْهَا عَنْ أَبِي حَسَنٍ الْبَيْهَقِيِّ
 مِنْ صَلَاتِهِ لَمْ يَمُوتْ وَأَمَّا الْفَتَنِ وَالْإِسْلَامِ بِلَا حَارِ
 وَالْبَنِي وَأَخْرَجَ النَّاسَ مِنْهَا إِلَى الْبَنِي وَفِي
 ٥٩ هـ
 فَطَرَهُ الْأَصْنَامُ مِنَ الْكُفَّةِ فِي رُكْنِهَا
 بَيْنَ دَاوُدَ عَنْ فِيمَنْ أَرَادَ حَسَنُ بْنُ
 عُمَيْرٍ عَنْ أَبِي قَالَةَ رَسُولُ اللَّهِ
 عَلَيْهِ وَاللَّهِ إِنِّي لَأُظَنُّ أَنَّهُ لَا يَمُوتُ
 الْكُفَّةِ فَلَمْ يَمُوتْ فَخَلَفِي فَأَوْشَقَتْ أَنْ
 لَتَادَ السَّمَاءُ لَمَلَّتْ وَفِي حَدِيثٍ لَمْ
 لَوْ يَكُنْ قَالَ لَمْ يَخْلُقْنِي اللَّهُ إِلَّا لِيُحْيِي
 مُنَاجَاةً ذَلِكَ خَيْرٌ قَدْ قَسَمَ بِهِ وَزَلَّاتِ
 لَوْ قَدْ نَزَلَتْ أَلْسُنُ مِنَ الرَّادِي وَمِنْهَا
 حَدِيثُ الْوَلَدِ قَدْ قَسَمَ بِهِ وَزَلَّاتِ
 أَنْصَحَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَاللَّهِ إِنِّي لَأُظَنُّ أَنَّهُ لَا يَمُوتُ

فراق عزيز واقرباء انقاد كان نامة حسرت و طلال و عمر و كان عصة قت و ابتهاج كاروان
 اشك روان كي اوترني كو تحمل چشم احزان سي متحر كذاذوه و فغان بين يون بيان كرتي بين
 كه روز عاشورا جواسنه ظلام كفر و نور اسلام كا مقابله هوا يعني امام حدين عليه السلام كي عقل
 لازم و اقرباني رو برو تيس هزار اهل كو ف و شام كي پرا باند باري باري هرايك معاد
 سيمامو لاكي ساسني آتا نصيب جهاد پاتا ميدان و فامين قدم بزم تاراجه با سافني كوماكي
 شهيد هو جا تاراجه دو پهر تاس كچه صحابي زنده باقي بچي تهي و رساديت بني فاطمه هي دريا
 جانباري مين شاورهوتي تهي وقت عصه كو خاتمه سب كا باخير هوا سر هر افسر شادي
 بدن سي جدا نو ك نيزي بر چر كه اعدائي عصمت سر كا سامان و اسباب اور و اسب لو با باقا
 حرم كي سر پر قسم جا و اور و شيه سي سنه چپاني كو چو مالِي عَنْ أَبِي عَبْدِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ
 عَنْ أُمِّهِ فَأَجَلَتْ بَنَتْ الْحُسَيْنِ قَالَتْ دَخَلَتْ الْمَأْمَةَ عَلَيْنَا فَسَطَّاطَا
 بين عبد المدين حسين سي روايت كي هي كه اوس جناب ني اپني والده فاطمة بنت امام عليه السلام
 كي بناني كي هي پيرن پدر زنگوار و اقرباء انصارني حبس در شهوات پايه تو اعداي ايجاني
 لوٹ مار كوشيه كي اندر قدم بزم پايار و آنا جار يه صفة يه و في رجل خلتا لادن من
 ذَهَبَ جَعَلَ رَجُلٌ يَقْضِي الْحُلُمَا إِلَيْنِ مِنْ رَجُلٍ وَهُوَ يَكِي مِنْ صَغِيرِينَ وَسَالِ
 ارگي اور پيرن پازيرب طلا پني تهي ايك ادي سيري خيال اوتار ادا و كي انجمن سي
 اشكون كي اري تهي تهي فَقُلْتُ مَا سَيَكُنْ يَا عَدُوَّ اللَّهِ فَقَالَ كَيْفَ لَا أَكُنْ وَ
 أَنَا أَسْلَمْتُ إِبْنَةَ رَسُولِ اللَّهِ مِني پوچھا ايشمن خدا كيون روتا هي با جان زبون با
 سطر دقت نكر و كه و ختر زاده پير كو لو تهاون فَقُلْتُ لَا تَسْلَمْنِي قَالَ أَفْطَرُ
 أَنْ يَحْيِي غَيْرِي فَيَأْخُذُهُ فَاطِمَةُ تهي مين ميني اسكو سمجھا ياكه ترس كه كي نني سيمامو

و عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ بْنِ طَلْحَةَ وَابْنِ عُمَيْرٍ
 حَسَنُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ وَبِشْرُ
 ابْنِ مَسْعُودٍ وَابْنِ زَيْدٍ وَبِشْرُ
 سَلَمَانَ وَخُذْ قِسْمَهُ وَبِشْرُ الْقَدَامِ
 و عَمْرُو بْنُ الْحَارِثِ بْنِ طَلْحَةَ وَابْنِ عُمَيْرٍ
 حَسَنُ بْنُ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ وَبِشْرُ
 ابْنِ مَسْعُودٍ وَابْنِ زَيْدٍ وَبِشْرُ
 سَلَمَانَ وَخُذْ قِسْمَهُ وَبِشْرُ الْقَدَامِ

و دعاء ان لا یقتل فی حق ولا یؤذی فی حق
 یقول خاتم النبیین صلی اللہ علیہ وسلم
 اللہم ینبئنی دولۃ فلو لم یکن مداد ویا
 شفاعة رسول اللہ منہ بقلۃ یقولہ
 فی دنیا و بعدات و اتقادہ قال سألہ
 الایۃ الیوم صلی اللہ علیہ وسلم
 سئالہ عن رجلین لیس لہما مال
 سئالہ عن رجلین لیس لہما مال

نظر ثا خون کی جو شجاعت سی بہکا دل ادا بیقرار ہو کی ساری تہلای صیبت کر پڑیں
 پہلا کی باویدہ گریان ملنی کو دور ہیں پاسا نوکی روکھی سی وہ زار و نالان ہرگز نہ ٹھہریں
 اپنی اپنی بہائی اور بیٹی کی سرمانی جاکے نہیں مادی و مہربانی بیٹی اور ہو کی پیکر خوشی
 سین سی لگایا زوچہ نہ بہترین فتن کی کشتہ شوہر کو حال زار اپنا دکھایا مادی و مہربانی
 بیٹی کی لاش صد پاش پگری دست تاشف سی پہائی اور سنبہ کو بیٹی اُمّ لیلیٰ کی علی کرکی
 بالین پر چھپا کرین کھائیں ہائی فرزند ارام جان بگی تن صد بارہ کی بالائیں لین کوئی کچائی
 ہتی افسوس سی سرور و ان تیری شادی کا باغ ول میں گل ارمان رہا کوئی بیان کرتی
 اسی ناکام جہان حیف میں زندہ ہوں تہا جنازہ خون میں غلطان دیکھا نوچہ و کھائی
 وہ شور مچا کہ زمین کے ہلاکو کر لے آیا سب سی زیادہ گنج شہیدان میں دو تین زمین خاکی
 اسی نہیں نہیں سپر نو بردار چہ بہت چون کی لاشیں زخم تیغ سی شکل و رنگ کی کل کھنڈہ نظر پڑیں
 سچاری در و الم کی ماری کسکو روشی کوئی عزیز کی خوار میں جان کھوئی آسیر و ن میں
 قافلہ سالار بیت زہرا زینب خاتون اوٹکا سر کھلا ہوا شہید و کی سرور ارام میں علیہ السلام
 اوٹکا سر تن سی کھلا ہوا ہن لاش کو بھائی کی تلاش کرتی تھی ایک سو چالیس ستون میں
 وہ جہنم کی پھرتی تھی ہر آدمی کی عداوت ساخت ناطرین کو سری ہوئی ہی وہ تن بہت
 برکی اس قدر پڑی ہوئی تھی کوئی غصہ ثابت نہ تھا دشت و دشت میں ہر سو نظر تھ
 دوزخ کی چاک سی لہو بہائی قرینہ سی جا ناکہ یہ وہ پیکر سی جسکو زہرائی ناز و ن میں بالائی
 جبریل فی فیض و سبابت جہلا لایا ہی نہیں بنی انہا لہاب زبان شہیدہ جان طفلی میں
 لایا ہی مصلحت جنت ہنائی ہر نہوت پرچہ لایا ہی علی مرتضیٰ کا نویر عین میں جہنم کی دل

نظر ثا خون کی جو شجاعت سی بہکا دل ادا بیقرار ہو کی ساری تہلای صیبت کر پڑیں
 پہلا کی باویدہ گریان ملنی کو دور ہیں پاسا نوکی روکھی سی وہ زار و نالان ہرگز نہ ٹھہریں
 اپنی اپنی بہائی اور بیٹی کی سرمانی جاکے نہیں مادی و مہربانی بیٹی اور ہو کی پیکر خوشی
 سین سی لگایا زوچہ نہ بہترین فتن کی کشتہ شوہر کو حال زار اپنا دکھایا مادی و مہربانی
 بیٹی کی لاش صد پاش پگری دست تاشف سی پہائی اور سنبہ کو بیٹی اُمّ لیلیٰ کی علی کرکی
 بالین پر چھپا کرین کھائیں ہائی فرزند ارام جان بگی تن صد بارہ کی بالائیں لین کوئی کچائی
 ہتی افسوس سی سرور و ان تیری شادی کا باغ ول میں گل ارمان رہا کوئی بیان کرتی
 اسی ناکام جہان حیف میں زندہ ہوں تہا جنازہ خون میں غلطان دیکھا نوچہ و کھائی
 وہ شور مچا کہ زمین کے ہلاکو کر لے آیا سب سی زیادہ گنج شہیدان میں دو تین زمین خاکی
 اسی نہیں نہیں سپر نو بردار چہ بہت چون کی لاشیں زخم تیغ سی شکل و رنگ کی کل کھنڈہ نظر پڑیں
 سچاری در و الم کی ماری کسکو روشی کوئی عزیز کی خوار میں جان کھوئی آسیر و ن میں
 قافلہ سالار بیت زہرا زینب خاتون اوٹکا سر کھلا ہوا شہید و کی سرور ارام میں علیہ السلام
 اوٹکا سر تن سی کھلا ہوا ہن لاش کو بھائی کی تلاش کرتی تھی ایک سو چالیس ستون میں
 وہ جہنم کی پھرتی تھی ہر آدمی کی عداوت ساخت ناطرین کو سری ہوئی ہی وہ تن بہت
 برکی اس قدر پڑی ہوئی تھی کوئی غصہ ثابت نہ تھا دشت و دشت میں ہر سو نظر تھ
 دوزخ کی چاک سی لہو بہائی قرینہ سی جا ناکہ یہ وہ پیکر سی جسکو زہرائی ناز و ن میں بالائی
 جبریل فی فیض و سبابت جہلا لایا ہی نہیں بنی انہا لہاب زبان شہیدہ جان طفلی میں
 لایا ہی مصلحت جنت ہنائی ہر نہوت پرچہ لایا ہی علی مرتضیٰ کا نویر عین میں جہنم کی دل

من لیتہ ما قالت التصادق علی
 علیہ والہ اولہ ان یقولہ فیک طوی
 یفتح خیر قالہ رسول اللہ صلی اللہ
 علیہ وسلم ان یقولہ فیک طوی
 من لیتہ ما قالت التصادق علی
 علیہ والہ اولہ ان یقولہ فیک طوی
 یفتح خیر قالہ رسول اللہ صلی اللہ
 علیہ وسلم ان یقولہ فیک طوی

[illegible]

بسم الله تعالى
الحمد لله عليه السلام وآله
السلامة بقوله العظيم الكتاب
الاول هذا هو الكتاب
شاولي

[illegible]

الاول من يتبين هذا على ان بعضه
منها على النفاق على ان
بعضه ما تحبه وذلك آية
دعاه

فقی فانقص علی لسان التبیان علی
 الله علیه و آله انما قال فیضات من
 ولا حیات شافق ومنها ما قاله فیہ
 الشیخ بن رسول الله صلی الله علیه و آله
 و آله و سلم کہ فکتب علیہ السلام
 الزین الرحیم فقال سہیل بن عمر
 کتاب بیننا و بینک ایچہ فقال اکتب
 نغزہ فاکتب بایک الہم فقال
 بایک الہم و اخرج ما کتبت فقال
 علیہ السلام لا طاعت الا لہ و لا
 الاکبت فقال النبی علیہ و آله و سلم
 لما صحت فقال النبی علیہ و آله و سلم
 اکتب ہذا ما کتبت فقال سہیل بن عمر
 سہیل بن عمر فقال سہیل بن عمر
 فی الکتاب ان ہذا کوثر لک الایمان
 فخرج ہذا لیسلم و اکتب علیہ و آله و سلم
 فقال لا علی علیہ السلام و آله و سلم
 ۱۰
 رسول الله ان یدعی کل یطلق بعض
 اسلم من اللہ قال فخرج یدعی علیہ
 فخرج رسول الله یدعی و قال فیض
 علیہ السلام یدعی ان شایا حقیق
 دانست طاعتی و منہا ما در اہ
 دبی بن خراش من امیر المؤمنین علیہ
 السلام قال قبل سہیل بن عمر و علی
 او ثلثہ مئة الی رسول الله صلی الله
 علیہ و آله و سلم فقال و آله و سلم
 یا لیت قوم من سفلسا و عبیدنا
 قادمین علینا فانقص علیہ و آله

و وبالای اور امام حسین علیہ السلام فی درجہ من انشا فرمایا ہی شعر کعمرک انشی کجہ
 و اراء تکون بہا سبکینہ و الزباب اجہما و انذل جل مالہ و لکین
 لعاتب جندی عتاب بھی قسم ہی اپنی جان کی دوست رکھتا ہوں اوس کی ہر گز
 زباب و کینہہ رہتی ہوں و تو کی چاہت اور موت میں مال و دولت فراوان و دن اور
 ملاست کرنیوالی ہی کچھ اندیشہ عتاب نہیں پاتا ہوں بنا بران امام حسین علیہ السلام کی
 جو بطی زباب مادر علی اصغری پیدا ہوتی چاہتی تھی اور اوس کی محبت جیسے اولاد زیادہ دل میں
 رکھتی تھی سبکینہ کو تحیہ کلام ہر دم نام حسین تھا البتہ کہ وہ صغیرہ کی آرام سے ملی اوچتی
 جب اوسنی باب کا اسم مبارک سنا تو کہی و حسین کا فرہ مارا فخران سبکینہ اخذت
 جسک الحسنین ما تہہ سہلا کی چاہا عبادت قدیم گلی میں دلی و دان گردن کٹی پانی بنی خنیا
 چانی ہی بہت کی ہای بابا کی جلائی زبان حال میں زمان دوری شکایت کی بروج پدری
 شرح نصیبت کہی اسی قاتلہاری بعد لشکر خانی عسکری ہی لڑنا جنہ کہ جلائی ہی فتنہ
 چھار سپہر ٹوٹا بی مشقہ و چار پردہ سی باہر کلا ظلم و جاسی ذلت و خوار کی محنت میں ڈالا
 پہچھی زینب و انکم کشم و اور دان کن نماز یافون ہی بہت مارہ پانی سیر خجاک و جیاری ہی شہر
 قل کارا و کیا میری اور میں غلطی صخر کی بندہ کی زوری کہنچی ہم دونوں کی زور چین کی کانجی
 کئی بہکوسہ و پابہندہ اسیر لجائی ہیں جو اپنی عسی روتی ہیں تو مار کی دہکائی ہیں غریبوں کی
 فریاد و زاری کوئی نہیں سنا دلا و رسول کو محنت بقتلاری میں پر سا کوئی نہیں دیا کاش کہ
 پیشتر میں مرجانی رہتا رہا بدن ہی سہجہ اپانی اس میں اللہ رحم فی ایسا شیون یکا کہ حاضران
 ابن سہیل میں ہی غفلت رفت بر پامو نہ یک تہا کہ وہ سنگ اپنی ظلم و جاسی بازائین اور و
 بلوای امام میں زید کی طاعت ہی بھجائین خبر دار و ن نی یہ واقعہ کہ سنایا وہ مرد و و

سہیل بن عمر

فقال ابو یوسف انا هو یان رسول الله
 و قال کجہ و انتم خضون عن الایمان
 امین الله علیہ و آله و سلم
 و فی او ایضاً الله علیکم و آله
 یخاف و جہہ ثم قال التہنیت یا عمر
 و کان اذا غضب صلی الله علیہ و آله

11/11/11

يغفر اليه
 منهم ومن ان يغفر عنه
 الا انه وصاياه وما كان يقين
 عليه والى من حاله فادنى علي
 عليه السلام امانه كتابا وقاله
 النبي عليه والى السلام
 الجاني

يغفر اليه
 منهم ومن ان يغفر عنه
 الا انه وصاياه وما كان يقين
 عليه والى من حاله فادنى علي
 عليه السلام امانه كتابا وقاله
 النبي عليه والى السلام
 الجاني

فوق ثانیان فقیه و فی سار اولیات صاحب
 علی فرائین رسول الله مکانت و فی فرائین
 هو محمد فخرهم الله عن طایفه و حقه
 علی علیه السلسله الی المدیة ما شایا
 المدیة واه النبی علی الله علیه و آله
 باقتضا و کتب و محمد قاری تقدس
 است ایسوی علی المدیة کانتقل مرکز اندیشه ای افرا پر شیون کرنا
 النقیس

یہاں طلب جنائت بھی وہ باہمی عاشق بار بار سہ پہر کی ہچکچاتی جانی لاش پرسی روتی ہوئی پانی
نا چاری کو زبان حال میں شاق نظم فصیح خدا کی دہلی باباسی ست چڑا بھی خدا کی دہلی
مقتل میں چوڑا بھی کئی گلی کی بلاتین میں لگی روگنی پد کی سینہ سی شبکو پٹ کی سو گنی
زنگو دہو پ میں چوڑ روگنی لاشہ شہید کر گئی سایہ مجاور خوگی میں دگر مجاہد حسین علیہ
سب باخاں حرم جو اوس روز قتل میں آئی ہر ایک شہید کی بالین پر شیون کر کے اشک
بھائی مان فی فرزند کو چاہی سی لگا کی جان کھوئی میں ماتم میں بیانی کی سینہ پیٹ کی روتی
مگر ایک لاش بکیس اور غریب دور پڑی رہی کہ اوٹکی پرسی کو خوف احمد سی کو بی بی جانی
رسم ملک عرب میں جنازہ بی خود دگر خوار ہوتا ہی اگر بی وارث وطن میں خواہ دست نہ
میں ہی آدمی مرنا ہی اوسکو خدا کی دہلی پر عورت و مرد اسلام سی کوئی نور تو رہی وہ دلاش
بکیس مظلوم عباس علی نقی حرم سی وہ شہید صد پائش برادر با وفا ای امام احمد سی جانی
اوسکی غمی تم سوین ماتم کہ اور غزای کشہ وادی تم پر آشکارا رجب علی رضی کو پسا دلا
روز جزا سی مرجا تو کیوں کہ وہ عجز مدت پانی کی وعدی میں دیاسی پسا سنا خلا اولاد امام
علیہ السلام پر جان کو قربان کر گیا پارہ پارہ جلتی ریت میں اکیلا پڑا تھا ایک بانہ کین
دو سر اکہین سر غمزدگی ضرب سی پڑا تھا سینہ پر علاوہ صد بانہ ترخ و نیکی ایک تیرہ
لگا تھا اکھو فین ابو جاسک کینہ کی ساتھ پال ہم ستور ہوا تھا پھر ان کھو تیرہ
بعث برائس المؤمنین علیہ السلام فی ذلک الیوم وهو یوم عاشوراء مع خ
بن یزید الاصبیحی وحمید بن مسلم الاثر دمی الی عبد اللہ بن زید
بعد از ان عمر بن سعد فی عبید اللہ زیاد کو فتح نامہ لکھا و سی روز کہ وہ یوم عاشوراء تھا
اور برہہ امام حسین علیہ السلام غلی بن یزید کو دیا حمید بن مسلم کی ہراہ کو ذہن روانہ کیا

در شبیه ندره بدر آیه اولی از حیدر اصفهانی پیر

ذکر علیہ السلام و حلالان لہ

[illegible]

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

عزیز و احقر

فقال وها هو ذا
عليه واله يدينه وقا
سبحون بحمده
ووجه من بين مده الابن
سالك بين حوته وسالك بين خفيته
ايها المؤمنين فكما احسنا طيافة
على رسول الله استقبلهم امين
قد فهم عنه حتى انتقل سيفه فلما
راى رسول الله صلى الله عليه واله
الهيبة كسفت البصيرة عن راسه
وقال ان انا رسول الله الى ابن
عن الله وعن رسول الله الى ابن
اصحابه المنزوين اربعة عدد
منهم ثلاثة بن عبدة عدد
وصعد الباقر الجبل
فقال

فلا سمحت يا با طاهر السلف
مينا وشاه وروى عنه
لذلك وقيل للزهري في ذلك
رسول الله في غزوة
وصاح صاحب القلوب
بمراثيت وصعد الباقون اليه
منهم طائفة من عباده وعاصم
ابن ميمون ادية عذرت

الشيخ الفاضل محمد بن عبد الله بن أحمد

[illegible]

ذوالالحجۃ قتلا لنا حجة حدة
 ال کشفه قتلا صدقن اليوم وقائمه
 السیف قتلا صدقنا السیف غیر ذسیم
 افلحم هلاک السیف غیر ذسیم
 کشفی قتلا عکرمی فی نفسی
 احسن من طاعتی رب العباد
 عالم من قالک سلی الله علی
 الله علیه والک خذیه یا قاضی
 قاضی

مبارک و فی اہلبیت و کل ذلک
یجیب من اللہ اربع مجاہدین
یدعو الی اللہ و یتقوا و لہ قد
احسنہم علیہم و جعل علیہم عہد
سکون و المسلمون و فی قسما
مبارک و فی اہلبیت و کل ذلک

فما كان فيها من سميت الكتاب من تحتها على
 ان حاليها قد قلته واكتشف اصحابه
 ما صنع الفقه من جدوا في حيد
 بالجماع فقال لهم قلته اجماع من هذا
 بقرن بقرنكم فقال له قلته قلته قلته
 عليه السلام ففهم به قلته قلته قلته
 فما شئت قلت على عيسى والاسلام
 ثم من قبل داود جالوت حيث قال
 فمن مؤمن يا ذن الله قلته قلته قلته
 وقال رسول الله صلى الله عليه واله بعد
 قلته لان نفسي وم ولا نفي ونا من
 موافقة في بني قتيبة انه ضرب اخفاء
 ن قسار اليهود عدا رسول الله صلى الله
 عليه واله في اللحد في منهم
 في غرق وادي الزمل ويقال انه ابيض
 غرق السلسلة انه خرق ومعه لوز
 صلى الله عليه واله بعد ان خرق عين
 اليهم وروى عنهم ما رواه عنهم
 ما رواه عنه وما رواه عنه ما رواه عنه
 عليه السلام في ابي الاوراق في
 وصلة باعصاب صالحة الفداء وضعت
 صفوة واكنى على سيفه مقبل على
 الهدى وقال يا شوكا انك سوار قل
 الله صلى الله عليه واله انك سوار قل
 لا اله الا الله محمد رسول الله والحمد
 لله رب العالمين

فوجى هو السلام على قتيل العطشان السلام على سليل الغراني سلام او راكى
 جوقه آخره زبان چايها پاي من دم تور سلام او راكى باجى من سر كا جالو
 بدن و هوپ من عريان چورا السلام على او دايج المقطوعات السلام على حد
 المكسورات سلام او راون شهداى كلى ربهاى كردن تيغ جاسى كين سلام او راكى جوم
 سورى سينه مهر و كلى سلمان نوين السلام على اجساد المنيقون في التريبات
 السلام على مرءوس فوق الرماح المشتهرات سلام او راون اجساد مقتول كى جو
 بى كروم كن راه بيان من پرى نى سلام او راون سرورون چكى رؤس نيزى پرچمى در بر چمى
 السلام على قلوب المجمعات السلام على ملاك الشاديات سلام او راون ستورا
 كى چكى دل باغم او رور و تنمى و كمالى سلام او رور خرمونى و كى برادر و فرزندى و نك
 شور حمانى السلام على وجوه الكشكفات السلام على شعور الثائيات سلام
 بانوان غارت زده كى جوبى ياد و نيقاب كشاده رو پر ديسى تخمين سلام او راون قدسات كى جو
 ابنى وارثون كى تنمى من روى بال پریشان ماتم گرى السلام على عجز نوات السبيبات
 السلام على ظهور المصروفات سلام او راون غراتين عزت عصمت پر جودست احدا
 اسير يون سلام او رور چكى نيت و كرم خرب ناز بانوى و دم كين كين زبانى و نكاحا
 بيان بوجب حشيد اندوهى دل با بال ناله و نغان هو افسوس جواشرف روگارتى و نى
 شلمى در و آزار تى صديف جو نكرب كروگار هوى و نيا من بخت ذليل و خوار همى هو
 او كى علامه كرامت به كيا همى و بجه خداى كس و به شرف و با همى هو نين كواين من تى مر
 عالمه كى نيات همى او جوش محبت همى محبت مولان رقت كى اشات همى نيات همى
 سماعت همى صفت همى نيت همى او اس حال من جودايت محبت كان من پرى صبر كى

و اقام فانهما و اقام فانهما
 بن عبد المطلب فاضل القوم
 و الله لا اله الا الله
 كادى صا حاك فانا لا اله الا الله
 صبر بكر بالنيقت قاله الله
 لا اله الا الله محمد رسول الله والحمد لله رب العالمين

[illegible][illegible]

فان كنته وحلفت انه لا شيء منها وكنيت
 فقال الزبير يا ابا الحسن ما ان شيء منها
 كتابا فقال امين المؤمنين فخير في كتاب
 الله ان قال امين المؤمنين فخير في كتاب
 وقال انت لا كتاب منها ثم لم يخرج
 السيف وقال اما والله ان لم يخرج
 الكتاب لا كشفت ثم لا تبين ذلك فخرج
 فقال له ان كان لا تبين فاعرض
 يا بن ابى طالب حتى يجهل الكتاب
 عنها فكشفت فاعلموا فخرجت الكتاب
 من حقيصها فاحقه ابا الحسين عليه
 السلام وصار به ان رسول الله صلى الله عليه
 واله ومن مقامه ان رسول الله صلى الله عليه
 واله سجد سجدة بعد ان سجدوا فاجاب
 الى سجدة سجدة واحدة فاحقه هاشم وقال
 ليحسب بها مكة فاحقه هاشم وقال
 اليوم يوم الجمعة فاحقه هاشم وقال
 طس وقال السلام عليك يا علي هاشم وقال
 11
 فبقيت من صواب التفسير ما قد امر
 ان ياخذ احد من الناس ان يشاركه في غيره
 ويؤخره عن ذلك المقام الا ان كان في ذلك
 حرجا للناس من رغبة الشان وجلال
 المكان فمن موافقه انه لما سجد
 الله صلى الله عليه واله السجدة الاولى
 وبعد فيه ثلثا وثلاثين سجدة
 مشدودة شديدة فقال لا مبرر المؤمنين
 اعطوا بها اياهم من القدر فقبضوا اياهم
 المؤمنين كما من القدر فقبضوا اياهم

انما يخرج عبد السراق السعفي من علماء العامة وايمته احاديثهم عن ابي
 حاتم مولى بني هاشم اب مومنين كولا لهم هي او كى نام يرحمهم وسلامهم جودوا
 لازم هو ما فرسته فترت احترامهم ثواب عظيم اوس درودى باين هو لا كى مقام كريم
 وهى بخره سنده و باين بنده كبر شهادت من ملا درندى فى زمايى ابي عبد الرزاق بن عيسى
 عامته نقية اى محدثين هي او كى ككتابى كى ابي علقمة مولاى بنى ياشم يون روايت كرتاى قال
 صلى الله عليه وسلم ثم انقضت الدنيا فقال معايش اصحابى رايت المأوى
 حقه حرة ان عبد المطلب واخي جعفر بن ابي طالب ايكرو زمايى ابي هاشم بنى
 صبح كى نماز پري بعد فراغت گردن بركاى يابست ارشاد كى اى كرو حقا رات كوسينى خواب
 و بجاى اوسين چا خمره ابن عبد المطلب او بجاى جعفر بن ابى طالب كى كيايى و بجاى كى كى
 طوق من بوقى فاكلا ساعته ثم تحرك السبى علبا فاكلا ساعته ثم تحرك السبى
 و كلبا فاكلا ساعته جاو كى روبروايك بوقى برونى بجاى كى كى كى كى كى كى كى
 بخره برتن من بجاى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 ركب تانده بجاى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 انهم انى الاعمال وجدتها افضل فالا فله ينالك بالاداء والاعمال
 وجدنا افضل الاعمال الصلوة عليك وسقى الماء وحسب على بن ابي طالب
 پس من او كى قريب كيا او بجاى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 خاين كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 ميش اند بجاى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى كى
 يمين امركو موجب وصول شرف بجاى اعلم ان اكثر المحبين والوالدين واكثر
 ان الله خشنه بلاقى فاصبر على

ان الما طلك كان ذوقا فاجبه ثم اوفى بها فاجبه
 منها ضم لا فاجبه ثم اوفى بها فاجبه
 من السجد وكسرت ومن حركته
 فى الاسلام فما افضل فاجبه
 ان الله خشنه بلاقى فاصبر على

فقال لهم من هو هذا الموسى
 فقال ان موسى و هارون
 فقالوا له من القوم ثم كانت
 الخوفه والاشجيه و لما قام رسول الله
 حينئذ انما جاء رجل فقال ان من عنده
 اثر السجود فسلم ولم يتبين النبي صلى الله عليه
 واله ثم قال فادركك وما صنعت من هذا
 الغنايم فقال وكيف رايت قال لم اراك
 عدلت فقصت ما رواه الله عليه واله
 فقال انك انما كنت من الغافل عنى نفسك

عدلت ففوضت
 وقالوا لك انما امرنا
 ان يكونوا منكم
 كما يقولون انهم من
 يدعى صاحبنا الى اليه من
 امره

من مضافاته يوم الطائفة ان البشير عليه واله السلام افذه واهل بيته ما وجدوا ويكنون له صميم وسجدة فخرج فليقته سجدوا من خشية

١٠
 ١١
 ١٢
 ١٣
 ١٤
 ١٥
 ١٦
 ١٧
 ١٨
 ١٩
 ٢٠
 ٢١
 ٢٢
 ٢٣
 ٢٤
 ٢٥
 ٢٦
 ٢٧
 ٢٨
 ٢٩
 ٣٠
 ٣١
 ٣٢
 ٣٣
 ٣٤
 ٣٥
 ٣٦
 ٣٧
 ٣٨
 ٣٩
 ٤٠
 ٤١
 ٤٢
 ٤٣
 ٤٤
 ٤٥
 ٤٦
 ٤٧
 ٤٨
 ٤٩
 ٥٠
 ٥١
 ٥٢
 ٥٣
 ٥٤
 ٥٥
 ٥٦
 ٥٧
 ٥٨
 ٥٩
 ٦٠
 ٦١
 ٦٢
 ٦٣
 ٦٤
 ٦٥
 ٦٦
 ٦٧
 ٦٨
 ٦٩
 ٧٠
 ٧١
 ٧٢
 ٧٣
 ٧٤
 ٧٥
 ٧٦
 ٧٧
 ٧٨
 ٧٩
 ٨٠
 ٨١
 ٨٢
 ٨٣
 ٨٤
 ٨٥
 ٨٦
 ٨٧
 ٨٨
 ٨٩
 ٩٠
 ٩١
 ٩٢
 ٩٣
 ٩٤
 ٩٥
 ٩٦
 ٩٧
 ٩٨
 ٩٩
 ١٠٠

كَانَ عِنْدَهُ وَجُلُّ مِنْ أَصْحَابِهِ فَلَمَّا أَمْسَى وَأَذَى الْفَرَائِضُ قَرَأَ كُلُّهُ طَعَامُ
 نَامُ ذَلِكَ الرَّجُلُ يَوْمَ كَمَا بَتِ كِي حَضَرَتْ صَادِقٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِاسْمِ كِي كَانِ اذْ كِي صَحَابَ
 كُو كِي شَخْصٌ مِمَّنْ رُبَّاهُ رَاتِ هُوَ كِي بَعْدَ اذِى فَرَائِضُ طَعَامُ بَاهِمُ كَمَا كِي وَهُوَ يَوْمًا وَلَسْتُمْ
 الْإِمَامُ بِالْعِبَادَةِ مِنَ الصَّلَاةِ وَالتَّصَوُّعِ وَالتَّكْوَانِ وَالْإِسْتِهَالِ إِلَى اللَّهِ إِلَى
 أَنْ طَلَعَ الْفَجْرُ رَاتِ بَعْدَ اذِى طَعَامُ كُو عِبَادَتِ مِنْ نَارِ وَتَضَرُّعِ وَرَارِى كَذَرِى وَكَرَاهِ خَدِى
 عَجْزِ وَنِيَا كَرِى رَسِى نَاكَ فُجْرُ طَالِى هُوَ كِي قَالُمْ كَيْفُ الْإِمَامُ كِي نَالَتْ الْبَيِّنَاتُ أَصْلَاحُ كَيْفُ
 حَقِ مِنْ سِرُّ كُو كِي مَحَلَّةِ نَسِى كِي كِي قَامُ وَهَشَبُ كَا كِي وَبَادِى مِنْ كِي كِي فَلَمَّا أَصْبَحَا
 قَالَ ذَلِكَ الرَّجُلُ وَاللَّهِ ائِسْتُ مِنَ النَّجَاةِ وَلَا أَرْجُو مَا لَدَيْكَ صَبَحُ كُو وَهُوَ كِي
 قَسَمُ خَدِى مِنْ تَوَجُّاتِ سِى يَابُوسُ هُوَ كِي كِي بَعْدَ اذِى نَارِ كَابِ رَا كِي الْإِمَامُ فَلَمْ
 ذَا قَالَ إِذَا كَانَ حَالُكَ كَذَلِكَ مِنْ كَثَرَتِ الْعِبَادَةِ وَتَعَبِيدِ لَدَيْكَ الْكَلْبِ
 عَنْ كَلْبِكَ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ تَعَالَى وَالتَّكْوَانِ الشَّكْلُ خَضَرَتْ كِي يَوْجُ مَا يَأْتِ
 عَرْضِ كِي هَرَا هَرَا كِي هَالِ دِي كِي كُو عِبَادَتِ مِنْ خَوْفِ خَدِى رَاتِ بَعْدَ خَوَابِ وَآرَامِ كِي
 رَوِى رَسِى حَسْبِى كِي فَرْزَنْدِ مَرْدِ هُوَ كِي صَرُوفُ نَا لِكَا مَعَ أَنَّكَ مَعْصُومُ كِي أَعْلَى كِي
 الْعَصْمَةِ وَكَلَّمَ يَخْلُقُ اللَّهُ الْأَفْلاكَ وَمَا فِيهَا وَالْأَرْضَ وَالْأَشْجَرَ إِلَّا لِحُكْمِ
 أَهْلِ الْبَيْتِ كَيْفَ أَرْجُو النَّجَاةَ مَعَ مَا أَنَا عَلَيْهِ بَا وَدُو كِي خِزْمُ مَعْصُومِ كِي وَرِ
 مَارَاتِ سِى هُوَ خَدِى الْفَلَكَ وَمَا فِيهَا وَرَا سِى دُنْيَا وَآخِرَتِ كُو تَهَارِى وَاسْلُى كِي كِي حَسْبِى
 سِى سِى هُوَ كِي نَجَاتِ كُو كِي كَا فَقَالَ الْإِمَامُ إِنَّكَ عَمِلْتَ الْبَارِحَةَ عَمَلًا كِي
 فَضْلُهُ فَضْلُ مَا اسْتَعَلْتُ بِهِ مِنَ الْعِبَادَةِ وَالتَّكْوَانِ إِلَى الْفَجْرِ ائِمَامُ عَلَيْهِ
 كِي فَرَايَا تَوْنِ رَاتِ كُو وَهُوَ كِي كِي بَعْدَ اذِى عِبَادَتِ وَرَقَتْ كِي سَا وَفَضْلُ وَشَرَفُ كِي

و انهم را بشماره ۱۰۰۰ و بطریق المومنین علیه السلام
مقتله امیر المومنین علیه السلام
نافع بن عیلات بن خیلان بن یحیی
طویل بن خلیل بن یحیی
الفتح و اخذ بید و قتله و
اهل الطایفه

[illegible]

والناس يهتفون له يا سناهم وهم
 ما يظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله
 ما يظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله

ما فكرت في ذلك ولا ربح ينعوذ اهل النار الى ربهم من شدته وشبهه وهو قهرنا
 خالد بن ابي العذاب الا ليم مع جميع من شاي على قتله اوسين اهناكي
 بدوي كرايل جهنم كرايل بين شدت عفت من رايه كيف كرايه خدا كراي بين وديا
 در ذاك من همیشه بتلاری گلا در جاس بهم پر شهادت امام کی طبعی زید بودی او پری و سانی
 صد مه گذر گجا کما فصحت جاورهم بدل الله عز وجل علیهم الجوع حتی یذوقوا
 العذاب الا لیمر لا یقر عنهم ساعة ویسقون من حیم جهم کالکلیه
 لهم من عذاب الله النار سوز آتش سی جو گوشت اور پوست جلیان می قاور نو انا فورا
 بدل او سکا بنام ای که سختی عذاب کو همین اور جنت و رحمت سی کو فی دم و در زهرین جلیان
 طعام رقوم سوز انکا بیل کما نیکو و اعلی ریح عطش کی پیب اور لیسو سوز او پنی وای او پر اونی
 استیانی جریا اعل شیع سیه قهر خاس دارین بین کبی آرامه لیگا ایضا فلا باس فی ان
 تذکر هنا جمله فما ذکره بعض ائمة اهل الحدیث من العاصه فقال اهل
 کان یزید فایضا شریرا سیکر جارا مسر فای المصاحی نہیں پرو ایان
 اس جاد کر بعض محدثین فائمه کی قول کا جو کما یزید فاسق بر شر بر وخی خوار و قمار باز خوار
 اور جو کر بنو الامیاء معاصی میں رہا و افصح ما و فیه منه قتل الحسن علیہ السلام
 قمر و قمره اللزہ ساری تباہی سی زیاده امر قتل ہی امام حسین علیہ السلام او سکی بعد عاصی
 حره مدینه کی تباہی کا وھی ان اهل المدینه جاعوا بیعتہ و خرج علیہ
 و احو و اعلی و فی عید الله بن مطیع المکرو و علی الانصار عید الله بن
 خطلة عسید الماکه کما ہی کرایل مدینه فی قصه کرا لاسا انکار بعیت سی زید پر خوار
 کما یماجرین قریش من عبداللہ بن عقیل کو امیر بنایا اور انصار پر عبداللہ بن خطلة عسید ملائکہ کو

ما یظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله
 ما يظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله

والناس يهتفون له يا سناهم وهم
 ما يظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله
 ما يظن قد ذهب به الى اللبس وهو
 في عذق الله فقد اهتكت الامة وانفذ
 الناس الى امير المؤمنين فقالوا يا ابا عبد الله

وجملة الاصغر المكتبة التي في عبيد الله
 السديدان من ابناء الحسين عليه السلام
 وجميع ائمة اسماء بنت عيسى الخنيزرية وبنو
 حنيفة قبل ابيه واثمة بكره عبيد الله
 وحمزة وعقوب بن جعفر بن ابي طالب و
 محمد بن ابي بكر وام الحسن وطفلة امها
 ام سعيد بنت عرق بن مسعود الثقفي
 ونفيسة وهي ام كلثوم الصغرى وام هار
 واما الامام وحاملة النكاح واما امه
 سكة وميمونة فخرية وفاطمة امها
 اولا وبنو الحسن والحسين وجميع المسلمين من
 هذا السلطان

مسمى فاصحت كذا ورجل سيرة امها كذا الله سي سارعت كذا ومنها عن النبي انه قال
 حسين مثنى وانا من حسين الحمة الحبي ودمة دمي ودمي دمي ودمي دمي
 فرأى اورياه بات مجمع عليه صحاب من ساني ابي درج اتحاد من حسين سيري اورياه وسكان
 اورخون بدن ابن زهر كا سيري لعاب ومن سيري اورياه ومنها عن النبي قال فاطمة
 بضعة مني من اغضبها فقد اغضبني ومن اذ لها فقد اذني من سيري اورياه
 جوشن اورياه سكا ذكر كيا بدستي كه فاطمة زهر كا سيري اورياه جوشن اورياه غضب او
 غصبي من او ثما ياره مبي غيط وطين من لا يار او جواوي دكه ودر وبنجاني اوسني سايان
 ومنها الخرج النبي في دلائل النبوة عن ام الفضل بنت الحارث انها دخلت
 على رسول الله فقال له يا رسول الله اني رايت حلا منكم الكليكة قال وما
 هو النبي في كتاب دلائل النبوة من زوج عباس بنت حارث ام الفضل سيري روايت سيري
 بوايكه وبنجاني سيري روتي هوي يون حكايه كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 بونمايان كرو كيا نظ اياهي قالت انه شديد قال وما هو قالت رايت كان
 قطعة من جسدي قطعت ووجهه في حجرى عرض كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا كذا
 ارشاد فداياها وكوشى بارتى بها سيري كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي
 وه باير سيري كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي
 انشاء الله خلا ما يكون في حجرى من سيري كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي
 پيدا بونمايان كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي
 فاطمة الحسين كان في حجرى كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي
 جيا كرو سيري كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي كواي

من جهة امه وبنو الحسن والحسين وجميع المسلمين من هذا السلطان
 من جهة امه وبنو الحسن والحسين وجميع المسلمين من هذا السلطان
 من جهة امه وبنو الحسن والحسين وجميع المسلمين من هذا السلطان

عليه السلام بالمدينة الحسينية
من شهر رمضان سنة ثلاثين
وقيل سنة اثنين من الهجرة النبوية
وهو موضع قبره عليه السلام في مكة
ومدته ثلاثة وعشرون
الاول في

من مولده في حجة من حري الجنة ولد بها
 الى رسول الله صلى الله عليه واله يوم
 او محمد مات سنة فاحه سيدة النساء
 عليهما السلام واما الامير عبد الله
 في خلافة قسطنطين سنة
 اثنان وخمسين ودرع الحكيمة ذكره اورطار كاديه كوجبنا

[illegible]

درهم ششده الستم وثقی علیه السلام
 من یحیی الیومین یحیی الیومین ودفنه عنه
 علیه السلام غفرله وکفینته ودفنه عنه
 من یحیی الیومین یحیی الیومین ودفنه عنه
 علیه السلام غفرله وکفینته ودفنه عنه
 من یحیی الیومین یحیی الیومین ودفنه عنه
 علیه السلام غفرله وکفینته ودفنه عنه

خاتون حبیبیه در دیکو بهی جو سیری محبت کا و اعیه کر تار ت کو مجوسی غافل ہوئی سوئی است
 رسول نبین که عاشق محبوب سی وقت خلوت سرگرم وصال ہوتا ہی اور خلط میں پی
 دوست کی دم پھر نبین سوتا ہی ہا انا یا بن عمران مطلق علی اجابی اذا جہم
 اللیل حلت اصدانہم فی قلوبہم ومثلت عقوبی بین اعیہنہم جلاطی
 عن الشاہدۃ ویکلمونی عن الضوریہ جانوای فرزند عمران بنا دون کہین ابی
 چاہنی والو کو خوب پیچا ستا ہوں جب اندھیری رات او نہ آتی ہی جب کیفیت کی گذر
 ہی او کی چشم بصیرت کو ستودہ دل کر تا ہوں اپنی عذاب و ثواب رو برو کرہتا ہوں بخوہ
 حضور میں وہ مجوسی مخاطب ہوتی ہیں کلام شاہد ہی بخولت رہتی پھر نبین سوتی ہی یا بن
 عمران ہب لی من قلیات الخسوع ومن بدیات الخسوع ومن عینک
 اللہم وعنی فی ظلم اللیل فانک یخدنی فیما یحییای کلیم مخالف کیا
 سیری واسطی اپنی قلب کو نرم بنا اور بدن کو تواضع سی بہت بہکا اشک چشم کو رقت میں بہا
 تاریکی شب میں بھی باس بلکہ حاضر و قریب و محیب پایکا ایضا و فی خبر عن امیر
 المؤمنین لما کلم اللہ موسی قال الہی ما جراء من دمعت عینا ومن
 خصیتک اور ہی امیر المؤمنین علیہ السلام ہی روایت کی ہی کہ ایک دن وقت ساجات
 موسی فی یہ بات خدا سی پوچھی ہی ای کریم کیا خرابی او کی جو تیری واسطی روتا ہی علیہ شہ
 محبت میں جان ہوتا ہی قال یا موسی آتی وجہہ من حرا النار وأمنہ یوم القدر
 الکبری جواب دیا او کی بدن کو گرمی آتش و زرخ سی چھ اور بخار و در عشر محبت حساب و کتاب ہی
 بچا و نکا و موسی عن ابی عبد اللہ ان البیت النبی من العین اذا انہکم
 اصلاحة یغریب من الماء فکذلک الانسان الخائف اصلہ من الطین اذا

من جہت ابیہ علیہا السلام فی ذلک
 طوی آو لہا ان تقولہ قد ثبت وجوب
 الامامۃ فی کل زمان من جہت العقل
 علیہ وعلما ان الحق لا یخیر عن امیہ
 فان ثبت ذلک سین اقول الائمہ بعد
 وفاء امیر المؤمنین علیہ السلام بانہ
 یقول الامام وقلہ بالحد بانہ من لہ
 الامامۃ و قال یقول بالامامۃ من لہ
 بمعصوم وقلہ بالحد بانہ من لہ
 و قال یقول بالامامۃ من لہ
 ۲۱
 ثانیہا ان یسند لہ بتواتر الشیعہ و
 نقلہا خلفا عن سلف ان امیر المؤمنین
 علیہ السلام یقول علیہ السلام بانہ الحسن علیہ
 القول ولا یزعم ان ادعی علیہم الکذب
 ضاقت منہ و بین من ادعی علیہم الکذب
 الکذب فماتوا منہ من ادعی علیہم الکذب
 علیہ السلام وادعی علیہم الکذب
 فی کتب الطائف و قالہ انہ قد استحسن

الناس و صیۃ امیر المؤمنین علیہ
 السلام خاصۃ من بین ولدہ
 اہلبیتہ والوصیۃ من الامام
 فوجب الاستخلاف للوئی الیہ
 علی ما یثبت بہ عادۃ الانبیاء
 علیہم السلام لا یخیر فی الوصیاء

استدعى ام سلمة ركبته والوصية قالما
 روي الحسن عليه السلام دفعت اليه
 وخاسنها انا فوجدنا الحسن بن علي
 وقال لي ام سلمة ابني وبابيه الناس على
 المائنة والامام فقد روي جماعة من
 اهل التاريخ انه عليه السلام خطب صبيحة
 اثناسيوس بن ميس بكاي خوف خدا فيم كان قاضا وبلانيو ليكو اجروا نقل سي طاركا مدينا

الليالي التي تفيض فيها امير المؤمنين عليه
 واله السلام ثم قال لقد قضيت في هذا الليلة
 رجلي لم يسبقه الا ولون ولا يتركه الا
 لقد كان يوما هدم مع رسول الله صلى الله عليه
 واله فيقتل نفسه جبريل عن يمينه وميكائيل
 برأيه فيقتله جبريل عن يمينه وميكائيل
 من شانه فلا يرجع حتى يفتح الله تعالى عليه
 فاقدمت في خطبة الله عليه واله في الليلة التي
 مر فيها عيسى بن مريم وفيها قضيت في سبع
 من فتنه وما خلف صورا فلا يتركه الا
 منكم وبكى الناس معه ثم قال انما ان
 البشير انما ابراهيم بن ابراهيم ثم قال انما ان
 باذن انما انما ابراهيم بن ابراهيم ثم قال انما ان
 الله عنهم ان حسن وفضلهم ثم قطع فقال ان
 اهل بيت ائمة من الله مودتهم شككاه
 فقال فلا اسلام عليكم عليه السلام الا الكوفة
 في القوف فمن يقتلني فقتلني فقتلني فقتلني
 فيها شكاك فاحسنه مودتنا اهل البيت
 ثم جلس فقام عبد الله بن العباس بن
 يدية فقال يا معاشر الناس هذا الذي
 وروى اماكم بن ابي عمير في كتابه
 ال البيعة له بالخلافة فلا بد ان يكون
 من اهل البيت

هو لي ايضا وقد نقل البعض اني رايت في بعض الكتب ان رجلا توفي يوم
 يوم القيامة فلا يوجد في ديوانه كثير خير فيوم يوم القيامة
 ذكر ما به من كتابين ويهاهي روفر قياست ايك آدمي كوعصه حساب بين لا يملك
 جواسيس عمل من او سكي خروفي من بين باينكي جاسيس ليجانكي فسادى شعرا من اشعار
 عتيبه فيقول اي رب اشهد على صاحبي انك ذكرت يوما بين يدي
 فبكي من حسبيات فبكي ايك رويان او سكي ثم يشتم كما يعني ياك سي جاني كما اخبر
 بين شاهديون اني مالك پرکه ايك دن او سكي روبرو مذکور هو انفسى تيري تهر كي رويان
 مات جرحه خوب بهگو يا فيقول الله تعالى صدقت الشقوة فورا فورا الى الجنة
 پرور و کار تصديق کر چکار است که ما پس علمه جاني کو اوسى حکم ويگا وفي خبر عن الصادق
 عليه السلام ان ابي اليندم اهتدى له العرش فيقول الله تعالى و قال
 من هذا الذي ابي عبدى الذي سلبته ابويته في صغري حضرت صا
 عليه السلام هي رواية كي بي جب كو في تيم لفل في اواز بكندي رقت كي هي اسد فرما هي
 ستم اوس كچو كوره لايا جكي مان باپ كو صبر من بين دنياي ميني او طهايا فوج من في و جاز لي
 وان تقام في مكاني لايسكتك عبيد مؤمنين الا وحيث له الجنة الحديث
 قسمي عبيداني عمت وجلال واز قلع عمت كي جو توي تهايا خاموش كرى بي پر كره او كهايا
 واجيب هو سكت بخت كي وفي خبر اخر عن الصادق عليه السلام قال احب
 الاعمال الى الله زيارتي قبر الحسين و افضل الاعمال عند الله اذ قال النبي
 على قلب المؤمن وا قرب ما يكون العبد الى الله وهو ساجد بالي الله
 ووسري جابو عبادتي فرماي اهل خير و محبوب خاوي وه زيارتي قبر سيد الشهداء عليه السلام

بلا امانة والسيادة في قوله انا
 هذان اما ما ان قاضا و قاضا و قاضا
 عليه واله السلام الحسن والحسين

وثلث عشر سنة فرائدها وساجها
مشغولا بالعبادة فنبئت من اللذة له
في رعي التي التبتانية فناء التي شاي
فلم تفلت يا سيدي كم مضى من الدنيا
فلا تلت قال لي هاتي ما معك في
عطية الصلوة فطبع فيها ثم اقبلت
الحجني عليه السلام فطبع لي فيها ثم
السامري فطبع لي فيها ثم
السامري فطبع لي فيها ثم

پا تاراه ویدہ غمدیدہ ہی پانی ناک تارہی رقت کی سامان قلوب غلابین میں جاہیں کیفیات
پیشان ماؤہ خرن کی ہر وقت ملاحظہ شوا فرماہیں قُلْ جَمْعًا لَا يَخْصِلُ لَهُمْ وَهْلًا
الْبَسْدُ كَوْنُ الْعَطَشِ وَجَمْعًا لَا يَخْصِلُ لَهُمْ ذَلِكَ إِلَّا بِتَذَكُّرِ قَوْلِ الْغُلَامِ الْخَبِيرِ
پس بعض لمین کو غش اور پیا سکی بیان شدت سی رقت اتنی اور کسی کو حدیث شہادت سی
طفل شیر خوار کی حالت غیر ہوجاتی وھلکا امن الاستباب والتذکرات غایر
الخصایب مع ان قلوب جوع لیس لها من الرقة الا جزؤ سیر و اقلدہ انما
کاتھا الیجان والصخور بل اشد قسوة ایسی ہی امور اندوہ وزاری دنیا میں شہا میں
اکرطایع میں گریہ و شیون کی بہت تھوڑی آثار میں ایض جماعت کی جگہ سخت تھرس زیادہ قضا
رکھتی ہیں جو کیسا ہی حال ذمہ شکاف میں انسو جاری نہیں کرتی ہیں فضلہ خطہ الکعبین
المذکورین فی شہادۃ سید الشہداء وتذکرہا ثانی فی الدعویۃ من العین
وبذلک ھب القلوب فلا یبقی قلب الا ان یتذکرهم ویرقی بس ملاحظہ ان مقدما کا
شہادتیں امام حسین علیہ السلام کی جمیع ہوا ہی ماور تذکرہ نصیب میں حضرت کی شیعہ انکسہ
اھ کہرام لوحہ و شیونکا ہمراہی کوئی شہ نہیں باقی کہ اوپر ترس نہ کما جبر و قسرت میں زانی
اور دل و دیدہ ہی نقصان و نالہ و آہ حسرت کا پر نالہ نہ نہ ہوجائی عجب مجمع کرب و بلا اور دنیا
اندوہ و ہکا حالی نار فاس اس عجابی کہ ہر کتاب شور و فواکشا شیرازہ اور سب مصائب دنیا کا
صد نہ نام سید الشہداء میں بندہ نامی جھوری وطن میں غریب در بدر تھوڑی میں اود کی شیون
یا طرامت جد کی خور و رنج و اید امان پاکی تربت قبر رادی جہا جہ و جہا و شمن چسما
حق ہی اپنی مایوس اور قاصر غلام خانان تباہ شادی لشکر و سپاہ بکلا کرب و بلا و خون
دریای فزات پر گزشتہ تھندہ میں فراق احباب میں اشتیاق بقیل اصحاب سی خاطر کار جہا کی

باسم رسول الله و ما كنت لأبني
جلالة الى جبريل قد و لك الحمد
ابن فاطمة اليه فتيته و لك ان
عليها طيب السام منك بنفلة طرون
من موسى فتيته باسم ابن طرون
فقط جبريل و فناء من الله
جل جلاله ثم قال ان الله شرف

اسمہ فلا شہر قال لسانی عربی قال فہ
 الحسن فہما الحسن امردہ الاستاذ
 ابو سعید محمد بن عبد الملک الواعظی
 باقیہ ان فیہ باب سبع من کل ما کان
 اہما سیرین مجلس تہذیب کا مین سیال شہدائے جمع کرک ملاطرات کا قتل سی مدینہ جا

الحاج بن علی بن ابیہ قال فی نظر الحسن بن علی
 عن عبد اللہ بن ابیہ عن ابن عباس
 قال اطلعت مع رسول اللہ ص فنادی
 علی باب فاطمہ ثلثا فلم یجہ احد قال
 فبینما هو کذلک اذ خرج الحسن بن علی
 یخفہ قال فبسط النبی ص علیہ
 یدہ و مد لہم رحم اللہ علیہ
 فکلمہ و قال ان ابی ہذا سیدنا و امامنا
 و من ابیہ عن عبد اللہ بن ابیہ
 رافعی قال قلت لابیہ عن رسول اللہ ص
 الحسن و الحسن بن علی توفی فیہ
 علیہ و الہ فی شجرۃ الذیہ توفی فیہ
 قال قلت لابیہ عن رسول اللہ ص
 قال قلت لابیہ عن رسول اللہ ص
 شہدا قال لا قال الحسن فان الہ جہ
 و سجدی و اما الحسن فان الہ جہ
 و شجرۃ و بعد فی ہذا الخبر ما
 محمد بن اسحاق قال ما بلغنا من الثقت
 بعد رسول اللہ ص علیہ و الہ
 ما بلغ الحسن بن علی کان علیہ باب
 ان فانما خرج و جلس لقطع الطريق
 فانما حکم من خلق اللہ اجلہ
 و لعلہ ان ید فی کل بقی مکمل
 عن و لعلہ فقیہ فہما من خلق
 اللہ احد الاستاذ و شہدائے

غیر شہادت ہی کمر ناکہ ہرگز فرزند جوان میں جگر نہ بہتی تھی کی موت ہی دیدہ پر آبِ طحل
 شیر خوار کی لاش پر سینہ کباب و فخر چراخت سی تن بدن سارا چور چھوڑ نہائی میں آفت
 ستم کی محصور تھاک جان کی ہزار خالان ہو سکی چھر کو سیکڑوں خیر بڑان جسم تیرہ و تیر و تیر
 صد پائش چشم حسرت و اندوہ کو شہادت کی تلاش و غارت حرم پر ادا سی قرین یا حسن
 تالچ زوجہ و خواہری رہیں ہر اس پیر عیار کی فکر اسی میں سلسلہ بند رضا و خیر نہ کی
 تیری ہی دست نگر قد قضا ہو رہی پر دہان زخم سی تیاب و توان دپاس میں سناجات کی
 خذ البیان سہر شام کوک سنان پر چرما در بدر ہر اجسد جلتی زین پر دو ہویں حریان رملہ لایا
 صد چاک ہی خیم شویں پامال گور و کھن کہاں جو قید ہوں عیال گھر بار کی بھر کون ہی رہی تو
 جب سارا کتبہ نگلی اوٹھوں پر ہو تھیر و خواتین سخطات کا وہ حال کہ دشمن ہی نہ دیکھا نہ سنا جا
 تسفل کا اتہال جیہ فلک اور ملک فی سر شک خون برائی رسول کی سسوزات فی جاؤ
 نقاب کبلی سر ہم تین بول کی بنات رفع نعل پر عادی الخاکرین زور و شور سی اطفال خروال
 زاری فرط اندوہ و ملال پر توجہ زنون کی بقتلاری از بغیر و طوق میں بیاد ناٹوان بند لا ہو کھا
 مینی کا سہارا سوای خدا کی تہاد نکلی و ہوب میں شہر محنت کا چلنا راکی اوتھیں جاری ہی ہو کھا
 لڑکی چلنا بیسیان نامحرم کی سامنی ذلیل و خوار و اراد کی سرکھی لہو بھری کپڑی ہی ناچار
 نشست کو زمین پر پٹیا پرانا بستہ نہیں خواب و خور کو سامان ہر کچھ تیر نہیں نظم لولہ
 جلا پاسوز حسرت فی خمیو کی دل و جان کو سہر و سینہ بہت بیو بھر و اکھون ہی و اماں کو
 رہو سر گرم شون میں مصیبت پر شہید و کی مکر و ماقم میں شدت ہی پامچر آہ و افغان کو غم
 سلطان میں میں قطع ہو دی جائے سستی بڑا وادہن مشہر ہی چاک گریبان کو عزای الی امین
 جو گردن ہی لہو برسی بھان برہم ہو کیو نکرا المی جان و انسان کو پریشان طبع ناظم سے

دایت سید بن ابی وقاص قد زلزل
الی جنبه و فی عن ابن بن مالک

قال لیکن احداثی بن سولی الله صلی الله علیه و آله من الحسن بن علی علیه السلام

والله علیه السلام صلی الله علیه و آله من الحسن بن علی علیه السلام

انما یسیر علی طائر کا مثل من آمد مدینه کو جانا و خمر و دی کا شفا پانی

علیه السلام صلی الله علیه و آله من الحسن بن علی علیه السلام

الاخبار کثیره و فیما او سر خدا کفای

الفصل الی ابی فی ذکر سبب وفات حضرت

ما جاف ذلک عبدالله بن ابراهیم

زیاد الخوارق قال لما حضرت الحسن

علیه السلام وفاته استند علی الحسن علیه

السلام و قال له یا اخی اننی مضائق

ولایق برب و قد شقیقت التهم و هی

مکیده فی القسب و اننی لعاقب من

من این روایت و اما اخبره الی الله

۲۰۰ ما جاف ذلک عبدالله بن ابراهیم

صیقت فقلت و کففت و املی علی

القبور جدی رسول الله صلی الله علیه و آله

و الله لاجد رب عدا اعم مرفوفی الی

یا رب ان النعم یظنون انکم تزدن

دفعی عند رسول الله فی مجلس

منکم من ذلت بالله اقم علیک ان

تتروق فی امری و حجتی من دم و

بأمله و وادیه و ترکاته و ما کان

و خط الله امیر المؤمنین علی

فلما مضی لیسب علیه الحسن علی

السلامه کفته و سلم علی من

یثبات فی دانی و بنو امیه انهم

بندی کب سیر کا مضمون یکسا هر شعرین موزون زمین بیت از کلمه

عجلان لدان یز از مقتله شهد آستانه و در حدیثی دیگر

طایران بنده اشیا بنی الاخوان و قمریان سر و چراغان ناله و افغان و طویان خوش

و بطلان نرا فتنه چمن بجله طو و سان و اصدار و زما تم و کبوتران سبز نقار بوی

بیان بین آواز شیون و المسی یون روتی بیدم بوقی بین کرجب باغبان قدر و قضای

دایم کز قناری کور مرغان اولی آنجه شاخار نبوت کی یی بچایا دار و دهمان کرب و بلای

نقص حنفت بین عنبدلیان عالی خواسته کلزار است کوبی آب و دانه پیا یزاع کان کی

چنگل جو و جفا شایان رسالت پر کبلی بختاب تیرا وچ تهمی نهی طاعت و طهارت پال

بر توی چلی پیچ بختی فی قبض ارواح بین دست و رازی کی اور نقارستان فی هر قدم بر انگیز

سرفرازی وی لیل ابدان شهیدان در پای خون و نجر نبوت بین حجاب آستانه و بچری او

کبک جان به سفیران نگار اعلی دار کین میات سی مرع ارجان کوزمان گذری باز رسد به پرو

عوضه بین شکسته باز و صید ایل کین هوا به شمع آتش بلا و مکیان سنگ عداوت کی حدی

خاک نشین را به پیر و طبعان کوفه و شام کویج آید سی شب ظلمانی نظر آتی او رفته نرا جان

بنی امیه کوز خرابی خانه الله و رسول سی دیرانی عالم شیطان لای یعنی شمرنی سیر امامت کوز کما

غارت و لوت سی المجرم کوز ما تم دیا ابلهیت کوفیه و اسیر بین نظر بند رکها به کما اور سیان

فزه دست و خواری سب کی نگر چکها نامه سواران عسرت بنی کا محل سفر بند به شکر این

کر بلا سی رای کوز به اودالاشین اولاد سید المرسلین کی بریدن و دفن خاک و خون بین پری بین

زمان و زمین بین دیده ماه و ماهی فلک اور ملک سی آشنون کی ندیان به بین انقلاب و کما

جلده رسول الله صلی الله علیه و آله

السلح ظلا فوجه به الحین ۲۰۰

سید فخره عند رسول الله

صلی الله علیه و آله فی قصه و الی

جلده رسول الله صلی الله علیه و آله

[illegible]

من الحسن الملقب بالأنعم وأما
 وعبد الرحمن بن الحسن الملقب
 بالله بن عبد الله الصفي وأما
 وفاتة وعليه السلام وأما
 أو كاشي وكان زيدا بن الحسن
 على صلوات وسلام الله

مشرقی و لشکره در آن در دهانه کوه استخو غا کردند

10

پیشگیری از عفونت های دستگاه تناسلی

سرمه و بومادران

سرمه و آبرو زنانه

في عبد الله الحين من طين في طين
الجنة عليهم السلام

سيد شباب اهل
الفضل الاول
لله

وهو حجة فصول
هـ وبطلان
البيان

ذکر تاریخ مولد
المناء و قبل یوم
خلون

بالمدينة يوم
ان و قيل الحسن

خاتون من شقيق
عبد الرحمن بن عبد الله بن عبد الوهاب

هذه سنة ابي
احمد الحسن عليه
السلام

[illegible][illegible]

والله اعلم بالصواب

الحسين علي امامته بحسب ما في
رواية رسول الله

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل في كل شيء
دلالة على قدرته وقوته
ويعلم اني قد علمت ان
الله تعالى هو الذي
يحيي الموتى ويحيي
الحيوات

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَأَمَّا بَعْدُ فَاذْكُرُونِي أَنِّي مَشْكُورٌ

من اهلك عليه السلام فلا قال يا احمد بن علي الا اخبرنا سمعت
انهم من مائة من اهل البيت الكافين فقالوا لا يا احمد بن علي
والله يا احمد بن علي ان لا اخبرنا عليه السلام

فلانانی جبریلہ ۴ فاضل ان اعلم مستعد
 خلعت بالی انت وایہیاد رسول اللہ ۴ نور قان بالادوح
 عظم الشہ ۴ فضلتہ فی جہنم لاحت انفا
 اشیائہ بین محسن طارک قنگا سی مدینہ جبار و خیر ہر کا شفا پانا اور ایمان لانا

فلانانی جبریلہ ۴ فاضل ان اعلم مستعد
 خلعت بالی انت وایہیاد رسول اللہ ۴ نور قان بالادوح
 عظم الشہ ۴ فضلتہ فی جہنم لاحت انفا
 اشیائہ بین محسن طارک قنگا سی مدینہ جبار و خیر ہر کا شفا پانا اور ایمان لانا

والکفن الرمل الشافی علیہ یخیر وحتیٰ لکن سب جانور بادل مضطرب اور ہی مگر دیت
 کر بلا میں قتل سلیمان ہلاکی جا پڑی تیں سر صد پاش پاپا کون میں اپنی خایا تھا ہوانی ریت
 خبا سحر سی کفن ہنپا یکسی اور غریبی نی شور مچا پاتھا قو قعنا کٹنا علیہ نوح و نوح
 بد مہ الشریعہ ہم ساری طایر قیاب ہو کی اوس لاش بگری ہون میں لوئی اپنی پر پل
 بہ کی نادر زاری کرتی رہی وکان کل مینا طار لانی حاجیہ فو قعت انا فی ہذا
 المکان ہر ایک ہماری انبا ی جنس کا ملک دور و نزدیک میں رو کیا مینی میان کنی
 ماتم فرزند کا پر سادیا فلما سمع الیہودی ذلک فحبب وقال لو لم یکن المسلمین فاذنہ
 و یفیع عند اللہ ما کان دمنہ شیعا من کل ذرا حبیب ہودی فی سب کلام حسرت انجا
 اوس طایر کا سنا تعجب سی دلیں کہا ر بطر اعتقاد بند ہوا اگر حسین شیش خدای کو میں منہ ہر وقت
 پانا گر کراہ سکا خون ہر مرض کو اثر شفا دہم سچا نہ دہانا فاسلم الیہودی و اسلمت
 البنت و اسلم خمس مائۃ من قومہ پس وہ ہودی اور او کی بیوی دونو اسلام لائی او
 اس ہجرہ کی دیکھنی سی پانچ سو او کی برادر موسائی دیرہ ایمان میں ای تنبیہ بہا ان کیا
 اور جای حیرت و رفت ہی بہت ہودی جو پاکی شعلی اور ولاری کی عادی ہی او کی بہا پیتا
 و آرام پانی کلام سی شاد کام سو جاتی جب فراق فی پدر کی صدمہ بخوانی و اضطراب دیدار و جگہ
 ہوا ہنوی سی خوش و فخر کی دل تر پامیا ایک قطرہ خون امام حسین علیہ السلام سی جہن عمر و بنا
 فی اعوش اصل سی چہر اپنا جاہر سحت و حسن صورت ہنپا یارہ ولت دین و ایمان سی طایر لاکشہ
 سید الشہد کو خرابہ شام کی بقیہ اربین سر پر خون امام حسین علیہ السلام سی دنیا محال پراہر فرشتہ
 اور جذبہ الفت فی ایسا گیر کہ مرض چہری انتقال کیا نامی ہای اہلبیت کا بصیرت پر صیبت
 سہل و قید کا صدر راو حسین یکینہ کامر نا کوئی وارث اور سر پرست نہ نہا نظر گوہر کوئی نہ

فلانانی جبریلہ ۴ فاضل ان اعلم مستعد
 خلعت بالی انت وایہیاد رسول اللہ ۴ نور قان بالادوح
 عظم الشہ ۴ فضلتہ فی جہنم لاحت انفا
 اشیائہ بین محسن طارک قنگا سی مدینہ جبار و خیر ہر کا شفا پانا اور ایمان لانا

انتقادی مجلس روایات غزوات سرور کائنات اور حال ساربان بدلت

من العراق يقول له كبريا قاريت فيه
مصر من المسيرين ابي وجاغت من والده
اهل بيتي فامر ان القطر ماء ثم فاحتفل به
اهل البيت فامر ان القطر ماء ثم فاحتفل به

[illegible]

اليوم العاشر
 فيه اختتمت في قول الهادي ثم صلبت فضيلة
 البابا آخر البابان فاذا هي ثم صلبت
 للوقت و اليوم حطبه ان يصح بعد عام
 فمحقق ما رأيت من امره
 حله

ان الله جل جلاله قتل بدم محمد بن عبد الله
سبعين الف مؤمن قتل بدم ابن النعمان
سبعين الف مؤمن قتل بدم ابن النعمان
عن علي بن زيد عن علي بن النعمان
قال من جامع الحسين عليه السلام
فلا مثله ولا مثله

وكتبها عليا السند وعلما عواما من هون
الدين على الله عز وجل انما هو

شہزادہ رومال کا جنازہ میں صرف کرین نہ اپنا وطن اور چار عزیز و آشنا جو شریک رہیں دیوانہ
 سر کڑا کر ناچار توکل خدا میں بہجائی فظلم ملولہ نصیب کو تاہ کہ رون کو کوئی گہرائی سے
 اشک غن چشم سے بہی گئی غم کہانی سی، بیخ بسمل تو مری دل سی مقابل کب جو بقیہ شہزادہ
 جانی کی دکھلائی سی، درجش سے ہوا چاک جگر سینہ نکلا، تن بدن جلنا ہی اذوہ کی بھر کائی
 آہ و فدا دنی پر ہم کئی ساتون افلاک نہ کر تکی ہیں ملک عرش کی تھرائی سی، چشم امید جو ناظم کو
 پیادہ سی تھی، فقہ تحسین علی او سکھو اخلاقی

۲۹ مجلس در بیان تمهید ریاضیات و استخراج انبیاء سال الفی

مر باغی نسیان کو محلِ دیدہ ترسی پایا بدان کو بھر اہو گہری پایا یہ لطف اوٹھایا کسے لاش
جو غمِ شاہ بھر و برسی پایا مر باغی کا ماہو اہو کاکہ چن ہی زنبیں و زہر او زراتِ فقرہ
زنبیں کیسے نہ رہیں سو گشتیں تخریب و اربشیر کی لاش کی سخن ہی نہیں ہر باغی حاصل
وہیں روئیکا مزہ جو وی کا پیچیں ہی بھیان چین سی و مان سو وی کا غفلت میں یہ پیٹہ
ور نہ روزِ عشرہ اس اپنی نہ روئی پہ بہت رو وی گامد مر باغی زہر اہو بیدا آہ و فغانِ پستی
ہیں سہرا تھون سی حورانِ جناتِ پستی چن کی غامی جو نو چین زہر کی لاشی منہ دست
فقرہ سی پتلیانِ پستی ہیں تمہید بکا موسیٰ برسات عجب جنگام ہی خجک فیروز سی لاش
خس و خاشاک زین پر تہرہ کو قوتِ ناسیہ میں ہر اہو انا تا فیض اباری سی خشک لبانِ بیان
سیراب ہوتی ہیں از بریش و مانِ سحاب سی دریای زخا زخمی اور سوتی ہیں کیا سفید و سیاہ
باول کا دل او پر کلی اوٹھتا ہی گوہر شاہواری بہتر جہوم جہوم کہ منہ بر ستای ہیلیل و تالاب آبِ آشیا
نسیان سی چار طرف چھلک رہی ہو رو کوئل و سپہی مرفان خوش و زشت و شریف چھلک رہیے

هذا الكتاب هو كتاب الفقه في الدين
الذي كتبه العلامة الفاضلة
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الاصطخري رحمه الله تعالى
في شهر ربيع الثاني سنة 1280
هـ الموافق لـ 1863 م
في مدينة تبريز
وقد تم طبعه في المطبع
الملكوتية في طهران
بإمرامه
الشيخ الفقيه الميرزا محمد باقر
الاصطخري رحمه الله تعالى

[illegible]

سبزه و صحرای و مرغزار بستر چمن کی شال لهرانی بکشت اسید شرب و خاک گلزار رخسار هو جانان بی نام
 دامن الطفال غنچه و نبات نبات شادابی سیل بریزد شوش خزان و بی برگی سی خصل و سنبله لاکو
 سبزه و آویند فصل کا سما چشم تا شکو اش و جان کی بهلا معلوم دینای هر زور شورین نر و دل
 رحمت باری کا هونا قضا عکلا و شمعائیا بی لاکن اسوقت جو پانی کا پڑنا کچھ انجکوا یا آبا و اقعہ
 عاشورا دل سیل اندوہ میں ڈوبنا و سدن کا طاعن ابر بلا دھیان سی گذر اچھ طرح کا کی ڈھانکی
 ہماری ساسنی ہی او منڈکی اتنی و میسی ہی پادہ و سوار ادا کی صف پر صف جانب ہوا و جھوم
 جیسی جوش و خروش سی باران بھاری قطرہ افشان و سیاسی تیر و کی بوچھاڑی او جرم آل رسول
 شاہ ہند ان جی طرح غریب رعد پر شعلہ برقی چمکنا صاعقہ ہی گرتا میدان لرزنا و میسی ہی مکانین
 گرتن سناین چمکتین تلوارین لپکتین رن دہلنا جیسا تیری نالون میں سیامان کی گذر پانی ہی
 و سیاسی خون او لا دینی و علی تھا خاک پر گذر ناچس طور کا تھنہ صحرای و صنف و شست میں سبزه نظر
 آئی ہی لہرنا و سیاسی جابجا تو ہنالان بھول کا لال لال ہو جا تھا جیس رنگ پر اثر آب و ہوا
 شاخ و بن و صنون میں پھول کلی پاتی ہوئی و بنین قد و سوزن و فرزند ان مرتضیٰ میں گل زخم صفحہ
 کرد و چن غمناک کوئل اور سور و فطراساسی میں شور مچانی و غنایب چھپاتی و سیاسی بال شکستہ
 تھران حرم بی آبی و تشنہ وانی سی چلاتی بار بار غش کہانی کوئی مانہ کرنی ہی پرودہ دامن
 پیر و جان گیا مار کوئی آو سر و دھرنی کہ حیف میر استیجا پیاسا جان سی گذر کسی کا شیون و انہا
 تھا افسوس بھائی کی مصیبت سی کینسی سر و سینہ پیادین و در شاہ یکس کی غربت سی
 ای سو ایان شاہ کہ بلا توڑی و برج ایک چھال پانی کا پڑنا ہی ہیگ جان کی دمی گھر پنچا ہا
 نہیں ہو سکتا ہی بھید ساحت آرا می و اجت کرد کی ال و عیال کو با فراغت و بیکہ کی خور و کو
 کا مران رہو کی بستر خواب ناز پر تھکے آسائش و کی لاکن جان جان فدای امام حسین علیہ السلام

الفطام لم يقبل حجاً إلا بعد ختم دم
 قلا واخبرنا القطان باسناده عن علي بن
 شبيب قال حدثني جدي قال كنت ايام الحسين
 عليه السلام جارية شابة فكانت تعامى اياماً
 جميلة رزق قلا واخبرنا القطان باسناده عن
 عليه السلام يوم قيل لابي عبد الله عسكر الحسين
 فصاروا مثل العليم فذا استأخروا ان
 منها من ابرج عيسى قال رابعت اليوم على الله عليه
 واله فابصرى النمام ذات يوم فبعضنا النهار
 اثنت اربعة فادرك فها هم فقلت
 الحسين عليه السلام واخبرنا
 الله ما حدث في هذا يوم
 بالانوار واليوم في ذلك الوقت
 ٤٣٦
 القطعة من ذلك اليوم من فقلت
 فحدثني ذلك ذلك اليوم من فقلت
 لما قاتل الحسين بن علي مطر السماء و
 فاجبت وكان لنا من ذلك يوم و
 فحدثني جدي عن السيد بن الهادي والصلوات
 عليها وآلها قال سمعته يقول وكان ان الله
 عفو الحسين عليه السلام من قتل ابي جهم
 الامامة في يومئذ والشفاعة في تربته
 واجاب الله عنه عند قوله ولا يقبل اياماً من
 جارية فاجاب عن فقلت ان الله عليه السلام
 ان الله عليه السلام في ذلك اليوم من فقلت

١٠٠
 ١٠١
 ١٠٢
 ١٠٣
 ١٠٤
 ١٠٥
 ١٠٦
 ١٠٧
 ١٠٨
 ١٠٩
 ١١٠
 ١١١
 ١١٢
 ١١٣
 ١١٤
 ١١٥
 ١١٦
 ١١٧
 ١١٨
 ١١٩
 ١٢٠
 ١٢١
 ١٢٢
 ١٢٣
 ١٢٤
 ١٢٥
 ١٢٦
 ١٢٧
 ١٢٨
 ١٢٩
 ١٣٠
 ١٣١
 ١٣٢
 ١٣٣
 ١٣٤
 ١٣٥
 ١٣٦
 ١٣٧
 ١٣٨
 ١٣٩
 ١٤٠
 ١٤١
 ١٤٢
 ١٤٣
 ١٤٤
 ١٤٥
 ١٤٦
 ١٤٧
 ١٤٨
 ١٤٩
 ١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١

های جور و جفای اهل کوفه و شامس می هار می مو که گزینیان اعدا و خدنگ باری تمام بقتلایان میر
 نه تا خیمه تک جاسکین سنگ اندازی مخالفین و حرب نیزه و تیغ می دشوار مو که ابلهیت که گوین
 دم بجهر اشتراحت کرین تمهاری زن و فرزند پرده ناموس بین بخوف و هراس برین بهو که بین
 طعام آماده پیاپی پر پانی موجود و فرین بازیور و لباس برین افسوس که است بیروت که سینه
 اسیران کمار بهی او کی قدر و شرف زکی و ذریعت و عترت سات که هر طرح کی ذلت و اجابت
 قید و بندین دی قال و اخذ علی علیه السلام فمیں اخذ صیغته بنت جیتی نوب
 اخطب فذعی بالاک فذعهما الهه وقال له لا تصنها الا فی بدنی و رسول الله
 حتی یرئی فیها رایه راوی بهتای جب حیدر صفدر فی فتح قلعه خبکی جان و مال پیوسته
 و اصل پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم بنی اخطب بر غنیمت بی بلال کو بلا کی ده خاتون سوئی اور کما دانی
 سانه اس کو خدمت رسول میں پہنچایه امانت کو سوا ی او کی مذنیاه اس خنری حق میں کیا مضمی
 بنی بی و سینه فآخربها بالاک و کنی بها ال رسول الله علی التلی و قد کادت تند
 فو سها بالاک اوس راوی صلی الله علیه و آله و سلم پر لال کو لکی چلا چهر لاشین پر و برادر و اقربای صلی الله علیه و آله و سلم
 تنهین که از حب اجاد و مقولین بر خجاده او سکی پڑی بی اختیار و و رکی جازون سی لپی ایسا دنی
 اور در و جگر سی جلیب چلائی که نزدیک تھا قابی سی روح کی ہو جانی بدانی نیز اتسلی و دلدار
 میں کشته های عزیز و سی چهر ایام عزت و حرمت بزما کی حضور سیدنا پیچا فقال صلی الله علیه و آله
 قاله لبلال انوهت منك الرحه یا بلال یہ ماجر اسکی سر و بر عالم بی بلال کو ملا سکی
 ای غلام تیری دل سی گویا رحم و مروت جاتی رہی اس حال پر تصور کی جاسی یہ واقعہ ششالی سید
 الشهدای صلی الله علیه و آله و سلم پر گراہ اقربا کی جازون پرانی فوج و زاری میں مرئی کی صحت بنانی پیاپی اور
 لباس و زیور سی لپی تنہی و اصل تشہیر کو چہر و بازار کی ضربت نازیبا و نسی و کانت

في ثواب زيادته وقصا بترته
المطعم والكرمان والماطون التبرية
المنان وروى تحتها عاتقاه فمعه
تقبيلها وقد لهما مكانا لا يدرى
الرسول

جلال دینیه و علو منزلت عند الله
 کلکون و ما ذکرناه کافیه فی هذا الباب
 الفضل الرابع فی ذکر جملة مختص من
 انصار و جمیع فضل ذکر مختص من
 او نشود و مجلس و ایات غزوات سید کائنات و حال ساریان پیروز
 سید الشهدا علیه السلام کی چه صفت ۲۱۷ ص ۱۸
 طوبی بر یکی ایاد و سب از انوار کمال
 او کی سانه رتیب سی کما انحراب عالم بود
 و الحمد لله رب العالمین و الصلوة علی
 محمد و آله الطاهین
 غفر الله عنکم

عَنْ قُتَيْبَةَ مَوْلَى أَبِي جَعْفَرٍ عَنْ سَلَمَةَ بْنِ عَائِشٍ عَنْ ابْنِ مَالِكٍ قَالَ قَالَ نَعَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَآلِهِ جَعْفَرٌ وَزَيْدُ بْنُ حَارِثَةَ وَابْنَ رَوَاحَةَ نَعَاهُمْ قَبْلَ أَنْ يَخْبِيَ جَعْفَرٌ
 وَحَيْنَاهُ تَدْرَسُ فَإِنَّ غُرَّةَ رُومٍ قَدِيمٍ جَوَّهَرٌ يَدُوشَاهُ دَوْلَاهُ عَرَبٍ وَجَمْعُ كَامِجٍ تَهْلَأُ أَسْمُهُمْ
 سَالٍ يَجْرِي مِنْ بَيْنِ يَمِينٍ نَهْرٍ غَزِيوْنَ سِي قَرِيَّةٍ مَوْجُهُ عَالِي بَقَاعِ جِسْمٍ شَرَفَ كِبَرِيٍّ وَاقِعٍ مَوَاسِيَتِ
 أَسْلَامٍ جَانِ سِي كَامِ أَيْ يَادُوشِ مِنْ أَوْصُولِ خَيْرٍ مُغِيرٍ فِي صَوَابِ سِي حَالَاتٍ وَاقِعَةٍ فَرَأَى أَنَّهُ جَعْفَرُ
 ابْنِ طَالِبٍ وَزَيْدُ بْنُ حَارِثَةَ وَابْنَ رَوَاحَةَ فِي صَدَمَاتٍ بَلَكَتِ بَابَهُ يَكْبِكُ خَيْمَتِمْ مِنْ بَيْنِ سِي لَنْكٍ
 حَسْرَتِ بَهَائٍ وَرَوَاهُ التَّعَارُفِيُّ فِي الصَّحِيحِ قَالَ أَبَانُ وَحَدَّثَنِي الْفَضِيلُ بْنُ كَيْسَانَ
 عَنْ أَبِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ قَالَ أُصِيبَ جَعْفَرٌ يَوْمَئِذٍ فِي يَمِّ حَسُونٍ جَوَاحِجُهُ
 خَسَنٌ وَتَحْسُرُونَ مِنْهَا فِي قَسَمِهَا بَخَارِي فِي ابْنِي صَفِيحِ أَبَانُ بْنُ تَعْلُبٍ وَابْنُ مَيْمُونٍ
 وَحَضَرَتْ ابْنِي جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ سِي رَوَايَتِ كِي فَرَأَى بِأَجَاسِ زَيْمِ كَارِي لِكِي تَبِي جَبَّ كَجَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 شَهَادَتِ لِي بِسِي جَوَاحِطِ سِي حَمْرَةٍ بِزَيْتِ بَاقِي الْيَمِّ وَنِزَرَهُ دَوْلَارِ سَارِي مِنْ كِي بَهَائٍ فَالْعَدَابَةُ
 ابْنُ جَعْفَرٍ أَنَا أَخْضَطُّ حِينَ دَخَلَ رَسُولُ اللَّهِ عَلَى ابْنِي فَتَنَى لَهَا ابْنِي فَانْطَرَقَ السَّيِّدُ
 وَهُوَ مَسِيحٌ عَلَى رَأْسِي وَرَأْسِ ابْنِي وَحَيْنَاهُ نُهْرٌ فَإِنَّ الدُّمُوعَ حَسْبَهُ تَقَطَّرَ عَلَى
 لِحْيَتِهِ عَبْدُ اللَّهِ نَاقِلٌ مِنْ جَمْعِي خُوبٍ يَادُوشِ حَقِيقَتِهَا يَوْمَئِذٍ ابْنِي لِي سَوْخَدَا وَالدَّهْ كُوْ سَارِي بِي
 بَزْرُكَوْكَ كَارِ كَارِي كَمُ تَشْرِيفِ لَائِي وَهِي سِيرِي سِيرِي دَسْتِ شَقَقَتْ بِهَرَاتِي أَوْ بِهَرَاتِي كُوْ بِهَرَاتِ
 كَرْتِي جَانِي بِسِ حَالِ مِنْ وَدِيدَةِ الْوَرَكِي أَنْشَوْتُ كَيْتِي بِهَرَاتِ لَنْكٍ مَحَاسِنِ سَبَاحِ كِي بِهَرَاتِي ثُمَّ قَالَ اللَّهُ
 إِنَّ جَعْفَرَ أَفْكَدَ قَدِيمَ إِلَيْكَ إِلَى أَحْسَنِ الثَّوَابِ فَخَلَفَهُ فِي دُورِ تَيْبَةٍ بِأَحْسَنِ مَا
 خَلَفَتْ أَحَدًا مِنْ عِبَادِي فِي دُورِ تَيْبَةٍ بِسِ بِهَرَاتِي وَطَلِي وَطَلِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي
 كِي جَعْفَرِي بِسِ بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي بِهَرَاتِي

بسم الله الرحمن الرحيم

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام
على خير خلقه محمد المصطفى صلى الله عليه

والآله اجمعين محمد بن عبد الله بن عبد المطلب

او نسیون مجلس زیات غزوات سید کائنات و خدای یاران بدر

رهنما چیسکه مخافه کوسیده خاص کی ذریت کا اور چاسی اہل کربلا یا اسماء
الا انبشرك قالت بلى يا بنى انت و اخی یا رسول الله بعد از ان فرمایای اسماء
چاہتی ہو کہ بشارت دوں عرض کی تان یا بنی اسمہ تیراں باپ سی خدا ہوں قال ان الله
جعل ليعقرب جاحین يطير بهما في الجنة قالت فاعلم الناس ذلك بوني حق
کہ پروگاری بقر کو دو بال عطا کی ہیں کہ اون پروں سی بہت میں ہوا ملا کر اور تی قی
ہیں والدہ کی کہا شدہ اس بات کا اگر غلطی کو غشو تو ہی بجا ققام رسول الله فاحذر سید
یستخرج سیدہ راسی حتی دنا الى المنكب واجلسني امامه على الدن جنة السعير
ولكن تعرفت عليه پس خیر الوری او ہی میرا مانہ بکری محمد بن علی بار کمال پیاری و
رحمت فرق پر ہمہ تیم کی ہوا سی سر سبز چری چری اپنی انکی پائے ثانی میں ہمایا جو تم کو کی درجی بری
چری سی خزن و اذودہ ظاہر و غور تم کی سبب تغییر ہی فقال ان الکفر کثیر یا حبیہ فان
عبر الا ان جعفر ا قد استشهد وجعل له جاحان يطير بهما في الجنة فرایا اسماء
ادی کی بہانی و فرزند ان عم و عزیز بہت ہلاقی ہیں لاکر بار و ظاہر و شل جعفر بہان سیر ہی
تجسس کہ وہ غزوہ موتہ میں شہید ہو گئی اور خالق فی و و کئی مابہو کی عوض او کو دئی تاکہ فرو
میں پرواز کریں اور چہاں چاہیں سیمار ہرین ثم نزل علیه وآله السلام و دخل
بیتہ و ادخلنی معه و اقم بطعام یصنع لاهلی و اسئل الی اخی ففقدنا
عندہ فداء طیباً مباداً گا پھر ہر سی اوتر کی دو لستہ این رون افزا ہوی اور بھی ہی
ہر بان میں اپنی ہوا کی ہوا سی کما کما چانی کی و اہلی اور کیا رنگین طعام حب لبیا ہوا مان اور بجا
کی لئی ہمار سی گہر میں بچا بھی دسترخوان پر بارگاہ و اہل خاصہ کلا باقرہ عامہ و غنائت سی
کا سیاب فرمایا و اقمنا لائلاۃ ایتام فی بیتہ تدق منہ کلاما احسان فی بستر

نحوہ کہ گفت کہ از ہوا آواز می شنیدم
مادرش گفت ای بیٹے تو یہاں آج کلا

ہاتھی می گفت ہاتھی کی دوستدار اہل بیت
زیان باشد کہ این دوستان الی حدیث ان چہاں
تغیر است و دشمنان الی حدیث ان چہاں
خواہد کہ دیبا و غنائت و نام ہادی
حلیہ ہوجی و دشمنان مادر زاد
فغان نام ہادی و سید عیسیٰ
ہر و مادرش و اہل بیت و عیسیٰ
او بیچ و غنائت و سید عیسیٰ

تا ان غنائت و سید عیسیٰ
نہدیم کہ غنائت با کدگان بازی کدہ
ہا کشتی و کفی و راسی ہر شک و غنائت
میکند کہ غنائت را دیدم سرور یا ہر
و شتا و میکرد و می گفت ہمہ علم ہاں
آختم و این را نیز بیخوام بیاد تو من
دلان رہ و متولد شد کہ حضرت محمد
مصطفی صلی اللہ علیہ و آلہ وسلم
دقتہ ہمدان احبابی موصوفہ
کہ حضرت امیر المؤمنین علی علیہ السلام
یکی فیما بینہ و ارباب از خروندہ و ہوا

ال حضرت امام حسن علیہ السلام
کہ حضرت امام حسین علیہ السلام
کہ حضرت امام جعفر علیہ السلام
کہ حضرت امام محمد علیہ السلام
کہ حضرت امام باقر علیہ السلام
کہ حضرت امام زین العابدین علیہ السلام
کہ حضرت امام کاظم علیہ السلام
کہ حضرت امام رضا علیہ السلام
کہ حضرت امام محمد تقی علیہ السلام
کہ حضرت امام جواد علیہ السلام
کہ حضرت امام اسحاق علیہ السلام
کہ حضرت امام یحییٰ علیہ السلام
کہ حضرت امام عیسیٰ علیہ السلام
کہ حضرت امام یونس علیہ السلام
کہ حضرت امام زکریا علیہ السلام
کہ حضرت امام یحییٰ علیہ السلام
کہ حضرت امام یونس علیہ السلام
کہ حضرت امام زکریا علیہ السلام

[illegible]

میکند که فاش نماید
و چون پادشاه را در این باب آگاه کرد
پادشاه از او بسیار خوشش آمد و به او
فرمود که هر چه بداند از این امر بگوید

[illegible]

گفت از کدام قبيله
 من در خيم من و ملاي پيام خدا
 گفت و اهل داران که با خداينان در گفت
 من اينجاست و از تو من بسلام بعد
 از آن مردی و یکی شش آمد و در گفت
 بود و خدا را حجب آمد و غلام حق گفت
 این فال نیکوئی نماید پس غلام را گفت
 که احوال مسلم را از و بسیار حجاب
 که او گفت که مسلم را با بزرگوار
 بود تا آنکه از کوه و دین و ان اهل غفار
 است پس آنکه در آن سید را اهل ان جنت
 را اهل داران مردی و بسیار بود و خدا را گفت
 و گفت ای جوان و کجا میری و کجا
 در کوفه از بن یاد با مسلم حقیق خلک
 میکند و شون شمس و تقاضا است
 گفت از اهل داران که اهل خلایق و در حال
 از اهل داران که اهل خلایق و در حال
 از اهل داران که اهل خلایق و در حال
 از اهل داران که اهل خلایق و در حال

جوهر عا و وقت کو بر کارنا فلما سمعها سعد بن معاذ و اسيد بن خضير قالوا لا
 تنكبن افراس خنيسها حتى تاتي فاطمة فتسعد لها هرگاه به کلام خير الانام سعد بن
 و اسيد بن خنيس في سواد ابي سب زمان غمزه نوحه گری نهاد خبر و اگر کوی عورت پس و اگر
 ماقم می نروى، مگر یک خانه نه را من جاکي فاطمه عليها السلام کو حمزه کا پر سادی مالان بکي
 پس جميع لشوان بيت الشرف يقول من فراهم ائمن لو ازم سوگ و اندوه و انجباري بجالان
 فلما سمع رسول الله الواعية على حقيق وهو عند باب المسجد قال
 ان جنتي و جنتي الله فقد اسيتش بانفسكي حيوقة حبيبته حمزه من فراده و فنان
 زمان خانه نه را من خیر الوری فی ساد خوش هوکی فرمایا ابی ابي کجهر پیر هاد و آرام کرد و حجاب
 نه خدا و حقیقت که نم گویا تانی ابي جان می اور که می با جنگه عزانه سوزان می و افسوس که
 عا و اوری و سبای نوحه و زاری و جنتی سنی جوهر و جمال عداسی جاری مولا کی ائمن ادا و جنتی
 اما حمزه علیه السلام کو رونی و الا کو فی تنه که براهنا الهبت قید من کبی کون ماقم کا سوگ
 که تنه پر ساد و دنیا و کسار جنازه کی گوشت پراش و آبی جانی والی فاطمه خوان کهان هم توسن می
 لاش کو ر و ندان کیون ای حجاب الی عبار و ج شهید که بلا کی نذر چاهتی هوین سوره قرآن چون
 او کشته غریب کی او پر تم عورت اور مرد و فنان کرو تا علاقه الفت و کچول و ذکر گفت
 بن اسحاق ان حکمی بن خنيس و ولان خنيس رسول الله صلى الله عليه و آله
 قد اخذت اخوته و اباها على رسول الله محمد بن اسحاق في ذكرها غمزه طاعتين
 جو شکر اسلام چارون طرف پیلا و حمزه بن حاتم طائی خوف می جانب شام مفور و هوا پیا
 رسول الله فی خانان حاتم و او س قبيله پراخت و تا ظاهر کی اسیری من ظاهر و جنت
 بنت حاتم بکری و بروی پیغمبر لاکي حاضر کی و ائمن من حکمها و کمالها و اعطاهما

گفت بسیار کی که مسلم را گفت
 خدا را از ده و ده مسلم را گفتند
 چون این شنیدند فرمود و بی همی نشد
 چون بعضی آمد کسی و گفت
 از حیدر الله نه یاد تا خود را هلاک
 فزاری و خدا را دان را گفت شما

این سخن شنیده بدو دل او کار کرد و در روز
شب در آن شب بخوابد و در روز دیگر
ان ملعون هر وقت نشست و ایستاد
خداوند بر او لعن کند و در روز دیگر
جواب سلام او نداد و در روز دیگر
بگردانید و بخار می روی بوی بلند است
شمر زده شده فاماد است و بعد از آن
بجای نشست و کجای که نشست
براف و خفته شده بعد از آن نشست
پس عبید الله فریاد گفت ای خنایا
خداوند که نشسته بنده ای که من خنایا
که خنایا بنده ای که من خنایا
که او را یاری می دهی چون دیدی که خنایا
می خنایا می خنایا گفت ای ابا اسید
خنایا با من نشست و من با او نشست
من او را نشستم و او مرا نشستم
باشند که در دم داد و دست زد و من
بود عمر حارث که خایه پسر نداد و من
و من از دهان خنایا پسر نداد و من
اینها اخبر که ای میم که ادا از من
زیرا که او در روز دهم من بود و من
با مسلم حارب میگردان و من
علم بود از من خنایا که من خنایا
بگفتند تار عبید الله فریاد گفت
خواست که خنایا را اسیر فرزند
دید تار او را اسیر فرزند
زنان را هلاک کرد که در روز
با جامه های خنایا که در روز
میگردانند که خنایا که در روز
خوش است که خنایا که در روز
داهدان اند که خنایا که در روز
و در امان ایشان را نشسته است
عبید الله فریاد گفت ای ابا اسید

هم شرفا و صاحب قوم بین عرب کی پسر بلا و مصیبت پڑی جو کسی پوشیده نہیں رہی ہے
ہماری اور احسان کرو اپنا پروردگار کو محض دیگا و اتما فی الخطا خالاک و بنا
خالاک و خوالیک و بنات خوالیک اللہ کی آرزو نہ کر و لسنہ
نسا لک ما لا اشنا نسا لک کہ ان احاطون بین تہاری خالاک اور انا و ارا و ارا و ارا
جنہوں کی آگاہی و دہلا ہوا ہوتا ہے بین مال و مال کی ہم سائل نہیں وہی طلب کرتی ہیں
و قد کان رسول اللہ قسم منہن ما شاء اللہ تحقیق کہ وہ سب اسباب و سبب
رسالتہابی تقسیم کیا تھا نہ فرما یوں پرچہ کہ اسے فی حکم و یا تھا فلما کان کلمتہ
اخذہ قال انا یحییٰ و یصیب بنی عبد المطلب و ہولک و اقامہ کان
المسلمین فاستشفیٰ علی علیہم پس ہر گاہ اس امر میں ہشیرہ فی سفارش کی پسند آیا
جو میرا و او عبد المطلب کا حصہ ہی وہ تو لیا ہوا فی جعفر سائر سلیمین کو ملا ہی پیری نام
اوسنی ناگاہ پیر دیکھتے ہیں ہوا ہی فلما صاوا الظہر قامت فتکلمت و تکلموا
فوحبب لہا الناس اجتمعون حب نماز ظہر سب پرچہ صلیٰ علیٰ پیغمبر و ثانی ہری کی
اپنی اسی احوال پیر مانگی ساری مجاہدوں کی شہیت شہر کی اور نام رسول خدا کی حرم و توقیر
بڑا دے تبیبہ سبحان اللہ کہ جو باس خدا و رسول تھا وہ اوس نام پر جان و مال فدا کرتی اور
مگر وہ خود ہرچہ اللہ و پیغمبر کی و علیٰ شہی اذلا جور و جہا ہی نہ گذرتی روز عاشورا فرزند ان بنی کی
پاسی ماری گئی لاشوں کو نہ و فایا پسر کی بدن صد چاک دھوپ میں پڑی رہی او پر کھڑو و کھڑو
عورت بیوہ و اطفال یتیم کی تالیج ہیں وہ شہم کیا کہ امی ذلت و خواری کا صدمہ ہرگز کھانہ
نہیں دیا وہ دختران زہرا کا مصیبت میں دشمنوں ہی التبا کرنا اور چون کا ایسی پیری تیرنا
پشت ماتہ سواری ہی مگر نابین العابدین کی طوق فرخ پر سلسلہ رقت کا شہر چاٹا بہتر

با جامہ های خنایا کہ در روز
میگردانند کہ خنایا کہ در روز
خوش است کہ خنایا کہ در روز
داهدان اند کہ خنایا کہ در روز
و در امان ایشان را نشسته است
عبید الله فریاد گفت ای ابا اسید

ما گفت بر غم میزاید و با وی شکست
 این سر فلاحت و آن سر فلان و محلات
 الجبیت حضرت تنبیه و تادیاده بجهاد
 و میگردد و تختان و تختان میگرد
 عید الله زیاد بد نهاد گفت ای مختار
 من تخت اید که کسی ترا از کتب
 که میگفت هرگز سر و زانان حضرت
 و چو گداز برین گذشت که آن گداز
 دختر امیر المومنین علی را دیدم در پناه
 من بر پا ایستاده بود و میگفت وای
 و ای جداه وای علیاه وای حسنا وای حبیباه
 و دختران حضرت امام حسین بن علی
 میگردد وای علیاه وای حسنا وای حبیباه
 بیان شده ام و من میگویم در دست
 پس پسند باد ایشان را بدین شوق و فساد
 نریزید بهما و وای که فتنه خواران را
 ۲۵
 عثمان از نذران او بجهت لعل و لعل
 لکزدی و وایست میکنند که چون حضرت
 امام حسین را شهید کردند و عالم را
 قرار گفت پس زیاد فرمود تا شاه
 که دند که هر که از این باب بگوید
 جان و مال او حلال است و هر که
 ابو تراب را در خانه خود جای دهد
 او را بقتل آرد و خانه او را بسوزاند
 و در میان بنی سیدند و کسی نتوانست
 نام علی را بر زبان آورد و در میان
 هر یک یک یغیته و متفرق شدند

بالش نیری پرسه است از کمانها که هم نعل اور پهلوی موت من در خواب ناز چکارا اجسام گلگون
 چادر چیر صبا و شمال روکش آرام تپی سما این ترک وطن و فرز ندوزن و جان و تن سی نگر
 فردا این فیت قیام کنی و دوسری دن الهرم قطار سیر شک و مجاز ناله کی رفیق مقام با تریک
 چلی وایغ حسرت کی بوجیه ساهه بندهی الودع پرهی سفر آفات پرتی در زینب و ام کلثومیده
 زهر کی عماری نشین بی کجاوه شتر پرچین بکینه و فاطمه وای کاروان کی مانند ناز نازانی
 محنت کو برین مروری عن سعید بن المسیب قال لانا استشهد سیدین
 و مولای الحسن علیه السلام و کج الناس من قابل دخلت علی علی بن الحسین
 فقلت له یا مولای قد قرب الی فماذا انا فرقی تراب ما شرب بکرمین سعید بن
 روایت کی جب سیری مولا امام حسین علیه السلام کو شهادت ملی خلق ذی استطاعت فی ثواب حج
 یا بن ابی نقیصه علی بن الحسین علیه السلام کی پاس کیا بعد از سلام عرض کی ای رکن کعبه صفاء
 اور پس از تلبیه نما ائی سجود که و بنا طوف حرم الهی کی وارش شرف بیت و مقام پر ایسم که
 باعث قربانی و حج عظیم کی خلف مروه و قبیل حجر کی موصفت ایم شرفن الا حرام نزدیک آئی
 اس غلام کو اب کیا فراتی بوجو بجای ای فقال لعین علی یکتب و حج و حجت خدا و ابی ابی
 یثرب چارگان و خوف و ترس کو بیا لایحجت فینما احوط بالکعبه و اذ انما
 مرقع الیدین و وجهه کظلم اللیل المظلم و هو متعلق باسئال الهیه
 و هو یقول پس منی قصد کیا و برینا پس منی چرخا ناکاه ایک مردمانه شمشیر و اسب
 شمشیر مار کالارده کعبه سی لبنا و بجا که یون تساءلهم رب لهذا البیت الحرم اعرفی
 و ما استسبب ان تقبل و کون شرف فی مکان عوایات و ان ضیاع و حجج ما
 ما خلقت لظلم جزئی ای خدا و مالک حرم کبریا میی خشناکه نکتہ نہیں کہ ایک اسکا

در میان

و در میان و وقت در که فسیل کفر و کفر
 قان امون و در میان و نامش کبریا
 پادشاه و برین کار و نامش کبریا
 حافی و از قبیل عدنان بود
 و در میان صفین همراه امیر
 المومنین علیه السلام بود و سیاد

[illegible]

باز است بوی ناز دگر وی را غرضی هین
عید الله شوم که چشم بر مسلم افتاد
درم کنش که ده کشتان کسان ببارد
خود بود و نیز درم حیل و فتنه دستار
بوی نیست ترا که در و لایت میر
نزدی میباشی و آن خاصه غرض

یہ سب باتیں سن کر وہ بہت غصہ ہوا اور اس نے کہا کہ میں نے تم کو یہ سب باتیں سننے سے روک دیا تھا۔

تھا کہ اس نے کہا کہ میں نے یہ سب کچھ
سنایا ہے کہ ان کے پاس ہوا ہے

میدادم غنا و کثرت فخر که
خلاص میشدم و با خود را بکشت
ان مقلد که کوشید و که متا
میدانستی که خلاصی تو از کجا است
چس کشت ای سید، الله
میکنم محم

و کھتے تھے کہ
اللہ تعالیٰ بعد از ان حاجب آمد
و کھتے ای معلّم میر و نائی کہ
میر فریاد بر تو و هستی کی د
میں اور ان زندان میں ہیں
سید علی

معلم مال فراوان داشت چون بخانه
و نه تنها که آن که ملک برین صفت و این
معلم مال فراوان داشت چون بخانه
و نه تنها که آن که ملک برین صفت و این

و زن را قفس کشید و زن را پان و میوه و
 و بریان کرد و پان نان و میوه و
 بر سر چادر بست و بر چادر بست و پان
 زن را پان برد و بر سر چادر بست و پان
 گفت چقدر شوقی بخانه ایاید که بگویم
 گفت چقدر شوقی بخانه ایاید که بگویم
 و هم گفت آن خلایق شوم با تو یکدیگر
 چنان زن را پان خلاص شوم با تو یکدیگر
 گفت ای جلوه و فاسد کشم آن را که او را
 زن او داد و خود را با کشید چنان زن را پان
 گفت ای جلوه و فاسد کشم آن را که او را
 بجای خود بنشاند و خود را با کشید چنان زن را پان
 و هم پان برد و زن را پان برد و زن را پان
 و زن را پان برد و زن را پان برد و زن را پان
 که چندین هدیه از من آورده و میگویند
 و زن را پان برد و زن را پان برد و زن را پان
 داری مصداق آن

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

معلم ایچ زندان بان گفت بود من هجلا
 به سبب حال ما که در بیا و می رسد
 زندان بان چیت معلم دید وقت آن
 بیای بیست نایاد و میگردید

او تیسوی مجلس حال ساریان بی ایان

کر بلاسی گیاهات کوفه و قرون مین و در پھر اغوشا که بی گرمی بهنگامه جناسی خاکستر تو کا
 همان را که گاهی صندوقی نقل مین و زیر نصرانی کی واقعه سرگذشت که با آفتاب کی مانند کز تو
 سرگردان تلاوت قرآن سی کوچه و بازار مین آیات بلا که تر بجان رگین زر مین و بروی اونی
 چوب جناسی خسته رنگ مجوزه شامی سی تازک بهر افتر شکسته اس نقل و تحویل مین بزمیک
 نقل محفل شراب سوز کینه اعداسی جان و دل کباب اور نمک پاش جگر شیخ و شاب یک
 دراز نک در قصر نریدر مانند کهمکار و کی لشکا بار پشاری مین بندگی خزینه بنی آینه کا خیره
 بنیاد دفن زیر خاک مین شهر دشتق و مضکو ذکر سیاهی اور دینه و نجف مین بهی اختلاف
 اخبار و یابی بعد از مدت بعد تن سی محق مونا که بلا مین بعضی فی کله اس تباهی سرور یک
 ایل کین کی ظلم و ستم فی روار کما میون ای موالیان ال بحایه صیت سید الشهدا کله کله
 ساسی گذر فی تو جان و دلو کوب تسکین برقی او طاق صبر کمان سیتی عرشیه
 ایا شهیده المولی ابی الحسن علی الحسین عیبه الدار و الوطی زاری و نو
 کرد ای شهیده مولا ابی الحسن کی داوود زکریا و محنت حسین غریب خانان وطن کی و انکو
 حکایه طویحا بالظفوف علی الصفا و حصب الاوداج و الذق
 یاد مین اس رفت کی جو بیابان مین گرم ریت پر و بی سر پری بی رولو او کی رگهای
 گردن قفاسی کوی بیوی محاسن مین بھری بی نالان رهو و انکو علی صدق و الطاف
 ترجمه و حیوان اهل الجنائ و الظلم و الاصر و اود نوحه و فغان دو بیان سینا ایم
 که قتلگاه مین با مال بود که وری و وراتی بھرتی بی اوسپر ایل ظلم و جناح انکی اعلی در سار
 بان حج مشھر را تا نرید اللھین العاجز اللھن شود و بکار ما و سر و سلاطین
 ای جو نرید بکنی نوک پر دھر کر بلاسی کوفه او شهر و قریه مین بھرا کی نرید فاسق کو بهیجا

باش پدرف که امین تست خیات
 میکند و با معلم یکی شده است
 قلم در میان نان نهان کرده برای خوان
 او در زندان ملعون و سیاه چیت
 حکایت شنید در حال سواد شدن
 خانه زندان بان وقت مین پسر فادان
 دیدند همه دعا کی دند پسر فادان
 و اما ان در سیاه خشم العود و بھوی
 زندان بان گفت ایها الامیر چه کاه
 کرد امیر پسر فادان گفت

بجدا الله عنی فویسدا تا از نرید
 گفت ایها الامیر چندین سال
 کما فی ارض ظاهر نشده جو و کرای
 مملکت در زندان بود نرید کرده
 دم او بندن شوم طعام کم نرید
 که طعام حاضرست و کس بران
 و انکرده ملاحظه فرمایند اگر در میان
 طعام و دوات و قلم باشد خوشی و

بندست خود میجست و در میان
 وی آورند و بیکان بیکان
 فزون داده و گفت تا طعام
 هلاک خواهند کرد پسندیدار از این
 بن رسید و گفت همین زندان
 مسلم بر شا حلال است معلم

که این ملازم را از ما بگردان و بیست و پنج تومان بدهد
 از زندان این کار که در کرم و قاصد
 میسر شود و دهانیدن این برادر مومن
 مایه ای نضای تو و خشنودی الهیه
 و در دل خود می کشند که با خود دلیا
 میگرد و معلم و زندانبان بخدا میگوید
 تیس و پنج مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

و اَلْكَوْبَيَاتِ رَسُوْلِ اللّٰهِ بِنِيّ اللّٰهِيَامْ رَفِئْهُمُ رَحْمَةً فِي الْاَمْصَارِ وَالْمَدِيْنِ
 رقت سی شنباه و دختران قبول کی واسطی که اسیر بنین اور غایتین الی رسول جوش گشتیم
 هر بدین شهر سپهرین او کی چهری آفتاب سی سونایا کرد و خبار بیابان بین ای هوی نادان
 کبری بدلی بنین ده هوی سیلی او پیشی هوی پشت و پهلوی ضرب تازیانه و چوب نیزه سی نگار
 چادر و برقع جو سر بنین تو بال سینه کی اطراف بکهری اشبا و لوندی او بری بی کی صورت
 بریشان یکسان تی خواب و غور اگر چه حلام جانی او کی بی همت کمان تی چون کی زنی
 بقراری پرا و لادالی ترس کمانی بروئی او در ضامه قات بین لاتی دوسری او در لک کمانی
 نظم ملول فله اگی هوی بی لال ظلم کی زبان حال محضه به ساری و هر کی پیلا غم و ملال
 روتی بین جز و انس حسین شکر کو بهر دوازده سید کی الم سی بین بامال قصه چنان بین سوگند
 فخر کانیات ارواح انبیا کا هواد همه بین بی ندان پنجاه شور ناله زمین سی غرا غرض باقی کی
 که بنین سنجاری خیال ناظم بی بی دولت حقنی جو سانه جانی در می انگ و جنس غرا فقر کمال

تیس و پنج مجلس تمهید بکار و زیارت ناحیه حال فن شهر دای کی یاد
 و باجی وار و سجاد و زمین جس آن هوا و دفن شهیدین کا سامان هوا و اعضا تی جراحه و ملاطاف
 بسیاری جو لکنتی تو قرآن ملو و باجی عابد کشتی تی دم او کهرتی و یکبار نقشه سبب رستگار
 بکرتی و یکبار ان کا خون سی بابا کو سنا قتل هوی و ان اکبر و نسی لاشه ران بین کهرتی کجا
 هر باجی جو مرگنی فی الفور و سبب دفن هوی دالانه حسین تشنه لب و دفن هوی عا شورت
 چهل کا تقاضا و ت و یکبار کب قتل هوی حسین کب دفن هوی و باجی مرقه بی شهید کی کجا
 سنجی کچهر او که بی فاتحه کو آئی نه گمی و چالیسون تک پری رسی برتی پر و بهول سوگند کی

که این ملازم را از ما بگردان و بیست و پنج تومان بدهد
 از زندان این کار که در کرم و قاصد
 میسر شود و دهانیدن این برادر مومن
 مایه ای نضای تو و خشنودی الهیه
 و در دل خود می کشند که با خود دلیا
 میگرد و معلم و زندانبان بخدا میگوید
 تیس و پنج مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید
 که این ملازم را از ما بگردان و بیست و پنج تومان بدهد
 از زندان این کار که در کرم و قاصد
 میسر شود و دهانیدن این برادر مومن
 مایه ای نضای تو و خشنودی الهیه
 و در دل خود می کشند که با خود دلیا
 میگرد و معلم و زندانبان بخدا میگوید
 تیس و پنج مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید
 که این ملازم را از ما بگردان و بیست و پنج تومان بدهد
 از زندان این کار که در کرم و قاصد
 میسر شود و دهانیدن این برادر مومن
 مایه ای نضای تو و خشنودی الهیه
 و در دل خود می کشند که با خود دلیا
 میگرد و معلم و زندانبان بخدا میگوید
 تیس و پنج مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

که این ملازم را از ما بگردان و بیست و پنج تومان بدهد
 از زندان این کار که در کرم و قاصد
 میسر شود و دهانیدن این برادر مومن
 مایه ای نضای تو و خشنودی الهیه
 و در دل خود می کشند که با خود دلیا
 میگرد و معلم و زندانبان بخدا میگوید
 تیس و پنج مجلس زیارت ناحیه و روایت دفن شهید

بہر نیاد و نذران کن دہ بی انسانہ
 از من گماہی بویجا داند و باشد و کسی
 نیست دست باب الاصل من بختری با خود
 ہر گاہی میخواہم کہ نامہ نفی منی نہ دیند
 استزد و من وانی نرید و منزلت بزرگ
 کہ نامہ بہ منی نہاد و منی نہاد
 از من بر باد و ملکوتی کہ این ملکوتی
 ای جواد سر جہان کن کہ این ملکوتی
 نسانی یکی را بجاہ و حق دہی و یکی را
 معلک گفت ای سید حق و استیلا
 این را و خواہم کہ د و استیلا
 و غفلان را و باج کہ د و از نذران
 آمد و نذران با بر سر و چشم
 و بین و آمد معلک و حال یک
 و ہر تر شد و جامہ ایک
 و خود را چون جا جان بر باد
 معلک جامہ حلیان پیو شد و
 نیا دود و کنت یا امین ندون کرد
 بودم کہ چہ از نذران خلاص شوم
 ہر دم و خانہ خلوت و تربت حضرت
 مصطفی را زیادت کنم پس زیاد کنت
 ای معلک چنان بہتر سیدی کہ نذر
 کہ دی معلک کنت یا امین صلا و دار
 نمیشد دیک کہ ہر کان این تہ
 دیوانہ باشد پس رضا کہ تہ
 و ہر شتر سوان شد و براہ افتاد و از
 مدینہ بدر رفت و از آن سر زنی
 مدینہ بدر رفت و از آن سر زنی

او حشاکم کنی و حقیقت حضرت آدم علیہ السلام سی ہی دستور عالم چلا آیا ہی کہ جوانان
 بیدم ہو ایا ما گویا اوسی گیارہ خواہ غرنی و فنا یا ہی بیت سافر غریب جهان خلق دہری
 فور طریق بین اپنی او حشاکم بیان قبر یاد و تہدہ کہ ہی یہ نیا قاعدہ جہا ل کونہ سی کلادیا میں
 کہ ہی سناہین اور اس درجہ سیرجی و جہا کا طور بالقرہ صاحب جہانہیں قربان ظلموم بی
 خانان جسکی خارہ فی ارض نیا یہ کنی روز و شب گورہین ہائی پناش قدر و قضانی
 محبوبی دلون بین جای فرا و تربت ہائی زخم لاش پر عرض بخیدہ و مہم ریت صحر کی اتی
 خاک و خون سی تر فل سندنی روندی گردن ہی کئی اتی آہ آہ نقشہ فلکاہ کا قلم زبان ہی ہونکا
 پیر ہونہ اور ترخ صوت ہر جوان و پیر نیال کا آب و رنگ بیان سی سر پا بنا و دن اگر عید
 آتشی کو موضع قربانی نظر پائی تو جانکہ وہ نمونہ میدان کہ بلای ہر گاہ شمع کی ضیا میں ہونا
 گذرا ہی پروانی کیونکہ بی جان فرش زمین ہوتی ہن وہ نشانی کشتگان اک عبا ہی ہونہ
 تصور میں وہ مقرر کہ اولاد رسول و یکو چشم بصیرت اوسس واقعہ فرزند قبول پر توجہ رکھو
 و میان میں پیر ہونہ کا پیکر ہر طرح کی زخم سی چاک چاک پڑا ہی اطراف میں ہونہ ہی ہونہ
 اور شہیدان اصحاب و غلاموں کا پڑا ہی کسی لاش صد پاش ہی مائے خاک ہیں گرا ہن تہ
 پیوست ہیں کسی کی اعضای جہم ملو اور ونیزی سی از ہم جہ اکوہ کی ہونہ ساری میں استخوان
 سینہ و پہلو شخت ہیں تفرق تن بی سرائی تہ ہی خاک پر طپان ہر ایک مانہ فرخ کیے
 گو سفند و شتر کی بی جان قطرہ قطرہ ہو خون سی بہا ہی رگ و پی گردن کا سنبہ کہ سلا
 غراب جگر کلکراہ سپر عبا ہی کاش کہ ہم اور ہم اوسس روز موجود ہوتی رفاقت ہونا
 جان اکوتی یا عہد ہنکی روتی شہر ہا شہر انبیا اصحاب اکوہ و روتی سب
 خیر الا نبیاء و مع غزائیں و اسلی رونی ال عبا کی اسباب رقت لا و اور فرشتہ

کہ خواہر خندان از دینہ ہی دہ
 کنیز کہ دہر من و دہر من
 و از ان و دہر من و دہر من
 احوال ہر سیدہ کہ تہ کسی کنت
 دہر من و دہر من و دہر من
 دہر من و دہر من و دہر من

که در هر دو نامه بعد از این خواهر بخواند
 که در این کتابت باب این خواهر بخواند
 که در این کتابت باب این خواهر بخواند
 که در این کتابت باب این خواهر بخواند

حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد
 حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد

خیر الانبیا کی ساعت پرگوش رغبت بربا و بنفسی جیم مظهر فرج خیر الانبیا کی
 المیزان بالیه ساء میری جان اوس جیم روح کی جو دشت بین پزار با شک با
 ای حاضرین ذکر مولای که آلود خاک و خون نهی کرانده و کند که هنادیان آفرین
 الشیخ فی کتاب الاقبال یستعمل علی اسماء الشهداء و بعض احوالهم
 و اسماء قاتلینهم آخر مجلسی سه مانی بین نقل کرانمون زیارت کوحسی که باقی است
 کتابت اقبال بین شامل او پر اسامی شهدا و بعض ماجرا و نام قاتلین آن قال سر وینا
 یا سنا و نا الی جدی ابی جعفر الطوسی عن محمد بن احمد بن عیاض عن
 الشیخ الصالح ابی منصور بن عبد المنعم بن عثمان البغدادی قال حدثنا
 من الشایخة سنده اشتهرین و محسنین و مائتین علی یک الشیخ محمد بن
 الاصفهانی فی حین و فایت ابی و کنت حدیث الشیخ و کنت استاذین
 فی زیارة مولای ابی عبد الله و زیارة الشهداء و دعوان الله علیه هم
 روایت کی استاد بین حدیث بزرگوار شیخ ابو جعفر الطوسی فی عن ابی منصور بن عبد المنعم بن
 عثمان بغدادی سی که ذکر کیا اوستی زیارت سال و دو موبادون بین ناصح صاحب
 علیه السلام سی کلی بر دست شیخ محمد غالیب اصفهانی کی جو بین اوس او قاتلین چو مارا کتبا
 پس سنی و علی خطاب مولای ابی عبد الله علیه السلام و سایر شهدای که بلا دعوان الله علیه
 که با خود الی منة بنیم الله الرحمن الرحیم اذ اردت زیارة الشهداء
 فقف عند جبل المسین و هو قبر علی بن الحسین فاستقبل القبلة
 بوجهک فان هنالك حومة الشهداء و اقم و اشیر الی علی بن الحسین
 و قل اسطرح پایا الفاء عبارت کو جو بعینه نقل کیا کی کتابت کو جب جای پوی تو زیارة

و حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد
 حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد
 حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد
 حضرت امام حسین را در حق خود و عمل از نزد

از حق و ایمان و امید کی که ایت
 می فرستد و در حقان و دل
 می فرستد و در حقان و دل
 می فرستد و در حقان و دل

شهدا باین پای مبارک رو بقبله خرم بود که قبر علی بن الحسین ی اوارش را که با تنه سی و دو بین
مذقن شهدای او و پهل سبب علی الکرک سلام دی اقول را رقم اخبار مائیم عرض کرتایم که
اس بره ایت کو بنظر غور و بچکا تو حجت و اعتبارین شنبه عظیم باید اول یک سال و دو و سوا
مین حضرت امام حسن عسکری علیه السلام کا واقعه شهادت گذار جا مضیت و تعین سفارش
برادر و بیعتات مین ای کچه تنها و دوسری کلام امام جامع تحقیق مقام و حاصل غیب و الهام با
تفاوت و شک چاهی چونکه اس زیارت مین ذکر قاتل هر مقتول بی پس ضرورتها که جو نام
مذکور بوده واقعی و فنی چونکه مذنب در میان اثبات و نفی ماثور یعنی نه مبرو خواه و نه
جساک عبارت مین قاتل عبداللہ بن سلم بن عقیل کو پهل عامر بن حصصه مبر لفظ قتل سی سیدنا
ناکاک با انس بن مالک ذکر کیا به شان ارشاد و شی ترجمان و بیان خلیفه الرحمن سی العبد
نفسری جو فالو کی اسم اور حالات شهدا سیز و نواریخ مین پای گئی و بی بیان ہی و کمانی و
اب هکمو ضرور پڑاناما او که بنا که لفظ قتل و شبه عامر و اسد سبک کسی ناقل روایت کی دکان
نکلا و نما را اور تاریخ برادر توقع مین کتاب اول ایک سیکرا خواه کم و زیاد به اول هکمو سیکرا
او سپر نایا و میسای باقی مرآت کا حال گذارا لکن چونکه ضایع گریه خیزین و اعلی ساحت
رفت کی ضبط قلم ترجمه انگیزین بر رفع ممانه کی و اعلی نسخه سرکا سلطان العلماء مولوی سید محمد
طاب ثراه و کتب خانی سید العلماء مولوی میر نصاحب نور الله فتحه اور ذخایر جاب و جوی صفا
محکم کالم علیخان بیار و ام قباله او مجد چاپه سیر نزاه بی کتاب سیر العبادت ملا فادند
سکو و کما لکن بعینه هر جایو مین بی تفاوت پایا و الله علم ن یاد است مصیحه دکن نام
شهدای اهل بیت و صحابه کرام امام علیه السلام السلام علیکم یا ابا
قتیل مین سید حنی سلیل مین سلاله ابن اهیتم الحکیم سلام خدا بر سرش

نامرد باو یی چنر د سام بقال
معدنی بجان شدم ویند نام که این
دلم عراد ضای اندرون زه نوری
میروم و میخوام که این نامه
شهرام ویر

خداوندی و چهره چشم تو در روی او افتد
 آن دوی موی و نامه بوی می که او حجت
 زمانه کند و نامه بین دیده بد و خوبی
 مسلمانند ندیدیم کاه تو ایست که هم معلم
 تیسوی مجلس نایب نموده شد و روایت دفع متوالان کرد

و چنانکه بگویند و نامه عبد الله بر کرد
 خداوندی و چهره چشم تو در روی او افتد
 آن دوی موی و نامه بوی می که او حجت
 زمانه کند و نامه بین دیده بد و خوبی
 مسلمانند ندیدیم کاه تو ایست که هم معلم
 تیسوی مجلس نایب نموده شد و روایت دفع متوالان کرد
 و چنانکه بگویند و نامه عبد الله بر کرد
 خداوندی و چهره چشم تو در روی او افتد
 آن دوی موی و نامه بوی می که او حجت
 زمانه کند و نامه بین دیده بد و خوبی
 مسلمانند ندیدیم کاه تو ایست که هم معلم
 تیسوی مجلس نایب نموده شد و روایت دفع متوالان کرد

بنی کاهلر الاسدی و ذویه خالعنت کری حرمه بنی کاهلر الاسدی اورا وکی
 بر اینگونه السلام علی عبد الله بن امیر المؤمنین صلی الله علیه و آله
 بالوکاه فی عرصه کن بلایه المصروب مقبلا و منذ بر اسلام و عصبه
 پیر امیر المؤمنین علیه السلام بر جو استخوان کبی گئی بلاسی اورا که نیوالی اپنی برادر گئی
 امام حسین علیه السلام کی دوستی سی که گر بلاین که مجروح کیا او نهین اعدائی سینه
 پشت قناس لعن الله قذله هانی بن ثنیت الحضر حرمه خالعنت کری
 قابل شیت حرمه بنی کاهلر الاسدی علی الفضل العباس بن امیر المؤمنین المعتمد
 اخاه بنفسه الاحزان لعنه من اقصیه القادی که الوافی سلام خدا
 عباس بن علی علیه السلام چکی کسیت الوافضل سی ده یاری که نیوالی اپنی برادر بزرگ
 امام علیه السلام کی جان و تن سی اخا که نیوالی ثواب و دنیا و اهل و عیال و عیال و عیال
 اپنی جان کو بهائی کی لیس الشاعی البیه بایه المظفره بیداه تلاش اوس می گریه
 پانی لانی مین خمر غرات سی اپنی برادر نادر کی خاطر اطفال بتلای غشش که پلایین و نه
 چکی و دو و هاتمه نیش سیم کانی گئی لعن الله قذله هانی بن ثنیت الحضر حرمه خالعنت کری
 الطقیه الطافی خالعنت کری اوس جانب کی و نو قاتل پر جو بزرگ و قاتل و قاتل
 این طفل بنی السلام علی جعفر بن امیر المؤمنین الصابر بنفسه عصبه
 و لثانی عن الاوطان معتر با المسلمین للقتال المستقیم الدائم المکون
 بالوجاهه اسلام هو جعفر بن امیر المؤمنین علیه السلام بر و صبر که نیوالی امید و ارباب و ارباب
 العالمین غریب الوطن گردن رکنی والی جهاد و قتال کی لیس سیمه پیش که نیوالی لانی مین گریه
 اعدای مغلوب هوی او را از خم سی چهره هوی لعن الله قذله هانی بن ثنیت الحضر حرمه

این دوی از دست خداوندی که ده
 نامش گزینا از فاعل هانی است
 بایشن آمده و نامه دار و دهن و
 بنی بایک که حجت امام بر تو افتد
 آن چهره حجت امام حجت

من چنان خواب بیدار شدم از آن زمان
 نظر آن می کشیدم تا آنکه دوش دیگ
 که این میگوید دیدی امت جدم را من
 چه کند خاصه این بی بدیدید که
 بیدار گشت و میدیدم که چنان زدن
 مبارک او میگوید دیگر گفت فدا
 گیتی را فدا می شود خواهی آمد حاجت
 سوا آن و او را بگوئی که جدم شفیع
 خواهد بود و خوشتر و من با او خواهد
 چون معکم گفت چنان سخن از آن صاحب
 شنیدم بسیار که بستم و گفتم الحمد لله
 التی که خدمت بدست خود پیدا کرد
 مادامی سخن بگویم که بی بدیدیدید
 بیرون آمد و بران باطلها میگذشت
 و خادمان از پیش و پس و میرفت
 من در روی نگاه میکردم آن ملکوتی را
 ۶۱۱

خدا لعنت کری لانی ابن شیبہ ضری اوکی قائل کو السلام علی عثمان بن امیر
 المؤمنین بنی عثمان بن مظعون لعن الله ذامیه بالسهم خولی بن
 یزید الاصبیحی الا یادی والا باقی الداری سلام ہو عثمان پیر امیر المؤمنین
 علیه السلام پر جو ہنام بن عثمان ابن مظعون کی وہ بزرگ کہلیل ترین اصحاب جناب رسالت
 مآب ہی خدا لعنت کری اوکی قائل اور تیر مانی والی خولی ابن یزید اصبحی یادی اور باقی
 کو السلام علی محمد بن امیر المؤمنین قنیل الا یادی الداری لعن الله و
 ضاعف علیہ العذاب الا لیم وصلی الله علیک یا محمد و علی اهل
 بیتک الصابرین سلام ہو محمد و ذہیر المؤمنین پر خدا لعنت کری اوکی قائل یادی
 اور او سپر زیادہ عذاب در دنا کہ الہی اور دوز و و سلام ہو تیری محمد اور تنہاری الہیت
 جو صبر کر خوالی ہیں بلا و حبیب بن السلام علی ابی بکر امیر الحسن بن علی الزکی
 الکی المرحی بالسهم الریدی سلام خدا ہو ابی بکر پیر امام حسن علیہ السلام پر کہ پاکر
 دوست خدا شہید تیر خاچہ بن لعن الله قاتله عبد الله بن عقیبة الفزری
 خدا لعنت کری اوکی قائل عبد الله بن عقیبة بنی پر السلام علی عبد الله بن الحسن
 بن علی الزکی لعن الله قاتله ذامیه حرملہ بن کاہل الاسدی
 سلام ہو عبد الله بن عقیبة امام حسن علیہ السلام پر کہ پاکرہ اور طارہ و حبیب الہی ہی لعنت
 اوکی قائل حرملہ بن کاہل اسدی تیر مانی والی السلام علی القاسم بن الحسن بن علی
 المصنوعی علی هامیہ المسلوب لامتہ سلام خدا ہو قاسم بن الحسن بن امام حسن ابن
 علی علیہما السلام پر کی براحت بدن سی علاوہ سیرین زخم کاری لگا جا نہ بارہی او تا
 گیا جین نادی المؤمنین عجل علیہ عجلہ کالصفر و هو یفقد بر جلیہ

کس کہ این نامہ را بخواند و گفت این
 نذیر نامہ را بخواند و گفت این
 نامہ عبد الله بن حسن نوشتہ است
 و شفاعت کردہ از آنکہ حقان را در
 زندان دست غلام کتب بلی
 چنین است کہ امیر میفرماید
 من چنان خواب بیدار شدم از آن زمان
 نظر آن می کشیدم تا آنکه دوش دیگ
 که این میگوید دیدی امت جدم را من
 چه کند خاصه این بی بدیدید که
 بیدار گشت و میدیدم که چنان زدن
 مبارک او میگوید دیگر گفت فدا
 گیتی را فدا می شود خواهی آمد حاجت
 سوا آن و او را بگوئی که جدم شفیع
 خواهد بود و خوشتر و من با او خواهد
 چون معکم گفت چنان سخن از آن صاحب
 شنیدم بسیار که بستم و گفتم الحمد لله
 التی که خدمت بدست خود پیدا کرد
 مادامی سخن بگویم که بی بدیدیدید
 بیرون آمد و بران باطلها میگذشت
 و خادمان از پیش و پس و میرفت
 من در روی نگاه میکردم آن ملکوتی را
 ۶۱۱

نام بهیمن غلام جان ندید دستم را
 کف نه زدین بدیدم و توکل بر خدا
 چنان دیدم تو سیدم و توکل بر خدا
 کف نه زدین بدیدم و توکل بر خدا
 نام بهیمن غلام جان ندید دستم را
 کف نه زدین بدیدم و توکل بر خدا

ان الله رب ابي اوسى بنى بكره و ابي اوسى بنى بكره و ابي اوسى بنى بكره
 او سوت و معصوم غش من پاون زمین پر گناها و الحسن يقول بعد القوم
 فتأولك ومن ختمهم يوم القيمة جدك و أبوك حضرت امام حسین علیه السلام
 فرماقی بی خدا و در کری اپنی رحمت می اوس قوم که جنون فی تهمی قتل سیا اور عذاب
 او نہیں جنگی تیری جد و پدر دشمن ہوں قر قال عز و الله على عتات ان تذهبوا فلا
 یجیبك اوان یجیبك و انت قتل جدك فلا یفعلک بعد اسکی فرمایا
 و اسد بیت شاق اور ناگوار ہی تیری چار کہ تھی اس حال تباہ ہی و بھی اور تو اوس ملک
 اور وہ تیری فریاد کو نہ سنی اور اگر اجابت ہی کری تو کچھ اعانت نہو سکی خاک و خون
 پراو بھی اور کسی طور تھی نہ ہی کسی خدا و الله یوم کثر و الترح و قلنا ناصیہ قسم
 خدا کی آجکادہ دن ہی کہ زیادہ ہوی دشمن اور کہینہ در اور کم ہوی انصار و یا در حصہ
 معکم یوم یخرجکم و یو آتی مبقا کما اسد ہی تہاری ساتھ کری ملاقات کی دن
 یعنی روز قیامت اور جیسا فرمای سیری ہی جو تہا رکی آماوہ کیا ہی سارلی بہشت اور
 نعمات سی و لعن الله قاتلک محمد بن سعد بن حرقہ و قاتلک محمد بن سعد بن حرقہ
 و اکسلاہ جہنما و اکسلاہ عذابا الیما لعنت کری پروردگار تیری قاتل علی بن
 ابن عروہ آزدی کو اور پنچای جہنم من اور وی اوس عذاب در ذاک السلام علی عتات
 عبد الله بن جعفر الطیار فی الانسان جلیف الامیمان و منانہ لاکون
 الناصح للرجل الشانی للشانی و القرآن سلام ہو علی سید عبد الله جعفر کرم طهر
 کر فی میں جنت میں صاحب ایمان کامل اور بارز اپنی ہمسرا و شہا عوں ہی نصیحت کہنے پر
 خشودی عذا و در رحمان کی ای تلاوت کر نیوالی سورہ محمد اور قرآن کی لکن الله قاتلہ

نامہ لکھوای روی گفت آری گفت از حق
 کہم چون نرید میکل را دید گفت این
 چنان دیدم تو سیدم و توکل بر خدا
 کف نه زدین بدیدم و توکل بر خدا
 نامہ لکھوای روی گفت آری گفت از حق
 کہم چون نرید میکل را دید گفت این

نامہ لکھوای روی گفت آری گفت از حق
 کہم چون نرید میکل را دید گفت این
 چنان دیدم تو سیدم و توکل بر خدا
 کف نه زدین بدیدم و توکل بر خدا
 نامہ لکھوای روی گفت آری گفت از حق
 کہم چون نرید میکل را دید گفت این

واندیشی بر من آمد شب و سحران
 این فزوده بجای و ساندید و حق گفتگره
 راه میرفت و عبد الله عمر را دیه و
 شب و ن و ن می اندازا گو فزید
 بی هم عرب روی بسته ناوان را کسی
 فشناسد و پیش حاجان آمد و گفت
 امیر و الا که کنید که رسول از مشی
 آمده است ان حق دین سید حاجان
 و در حق پیران یاد د
 او را پیش

عَبْدُ اللَّهِ طَيْفَةَ النَّبِيَّاتِ لَعْنَتْهُمُ أُولَئِكَ قَاتِلُ عِبَادِ اللَّهِ طَيْفَةَ نَبِيَّاتِ بِرَأْسِهِ
عَلَى مُحَمَّدٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ الشَّاهِدِ مَكَانَ أَبِيهِ وَالتَّالِيَّ لِأَخِيهِ
وَأَخِيهِ بَيْدَةَ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ جَعْفَرٍ طَائِفَةً بِرَأْسِهِ بَابُكَ عِزِّ سِيدِهِ
كَرْبَائِي حَاضِرٌ مَعِي هِيَ أَوْرَاقِي بِهَائِي كَيْ تَجْعَلَ مَعَهُ رَهْمِي كَعَبْدِي كَيْ تَعْمُرَ مَعَهُ دِينِي أَيْ
أَوْرَاقِي بِهَائِي بِرَأْسِهِ أَعْدَاؤِي كَرْتِي هِيَ لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ عَامِرُ بْنُ مُسْلِمٍ الْقَتِيلَ
عَامِرُ بْنُ مُسْلِمٍ تَبْنِي أَوْ كَيْ قَاتِلُ بِرَأْسِهِ جَعْفَرُ بْنُ عَقِيلٍ لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ
وَدَامِيَّةُ بَشِيرُ بْنُ خُوَاطِ الْهَدَّادِي سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ جَعْفَرِ بْنِ عَقِيلٍ بِرَأْسِهِ لَعْنَتْ كَرْتِي حَتَّى
بَشِيرُ بْنُ خُوَاطِ تَبْنِي أَوْ كَيْ قَاتِلُ أَوْرَاقِي وَالِي كَوَالِ السَّلَامِ عَلَى عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ جَعْفَرٍ
لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ وَدَامِيَّةُ عُمَرُ بْنُ خَالِدِ بْنِ أَسَدٍ الْجُهَنِيِّ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ الرَّحْمَنِ بْنِ
عَقِيلٍ بِرَأْسِهِ لَعْنَتْ كَرْتِي أَوْ كَيْ قَاتِلُ أَوْرَاقِي وَالِي عُمَرُ بْنُ خَالِدِ بْنِ أَسَدٍ تَبْنِي كَوَالِ السَّلَامِ
عَلَى الْقَتِيلِ بْنِ الْقَتِيلِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْلِمٍ بْنِ جَعْفَرٍ لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ عَامِرُ بْنُ
مُصَافِقَةَ وَهَيْلَةُ أَسَدُ بْنُ مَالِكٍ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي شَيْبَةَ بْنِ شَيْبَةَ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْلِمٍ
عَقِيلٍ كَيْ لَعْنَتْ حَتَّى أَوْ كَيْ قَاتِلُ عَامِرِ بْنِ مُصَافِقَةَ بِرَأْسِهِ لَعْنَتْ كَرْتِي أَوْ كَاتِلُ أَوْ كَاتِلُ
مَالِكِ تَمَّا السَّلَامُ عَلَى أَبِي عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْلِمٍ بْنِ جَعْفَرٍ لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ وَدَامِيَّةُ
عَمْرُ بْنُ مُصَافِقَةَ الصَّنِيعِي أَوْ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مُسْلِمٍ بْنِ جَعْفَرٍ بِرَأْسِهِ لَعْنَتْ كَرْتِي
أَوْ كَيْ قَاتِلُ أَوْرَاقِي وَالِي عَمْرُ بْنُ مُصَافِقَةَ بِرَأْسِهِ أَوْ كَوَالِ السَّلَامِ عَلَى مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ
عَقِيلٍ لَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ لَقِيطُ بْنُ نَاشِرٍ الْجُهَنِيِّ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ أَبِي سَعِيدٍ بْنِ جَعْفَرٍ
لَعْنَتْ كَرْتِي أَوْ كَيْ قَاتِلُ لَقِيطِ بْنِ نَاشِرٍ الْجُهَنِيِّ السَّلَامُ عَلَى سُلَيْمَانَ مَوْلَى الْحُسَيْنِ بْنِ
أَبِي الْمَوْمِنِينَ وَلَعْنُ اللَّهِ قَاتِلَهُ سُلَيْمَانُ بْنُ عَوْفٍ الْهَضْرِيُّ سَلَامَ مُحَمَّدِ بْنِ

[illegible]

بر خاستند معلم را این خطه را بدادند
 و شادی کنند و من طعام دشمنان
 بر سر و زمین زندان را باشند
 که امام را اینست که بنفشه

جلس سوم در بیان احوال مختار بعد
 ان خلاصه وی از قید و ملاقات
 عبد الله عن بهم الله
 که حضرت عبید الله بن زیاد دست ان مختار
 دیانت با وی گفت میاید که پیش
 ان یک سوز در کف فتنه ها
 مختار جان و خویش بجان که ان بلا رفتی
 این بنیت ما که فتنه آنکری مختار
 بنده و گفت بهین ساعت از کوفه
 بیرون رفتند و تیردی و فتنه
 و جمع هتاران کوفه تیردی و فتنه
 و میگرفتند مختار گفت مسکینان
 که حق پسندید از این شهر شد درخت
 بیرون میروم که حق با مختار خود
 فتنه میروم تا فتنه مختار امام حسن
 ان عثمان او مختار را کشت
 مقتدی خود بکشد تا آمدن فرات
 بکشد در راه مدینه پیش گرفت و از دست
 کرد و روایت کردند زیارت مختار
 که گفت مختار را دیدم که هزار شتر
 نشسته میرفت گفت با شتر یکبار
 انتقام از قاتلان حضرت امام حسن
 علیه السلام بکشم و چاره را بختادم
 چنان که ایشان فرزند را بختادم
 بکشد فتنه که بکشد فتنه را
 گفت که در سوز و فتنه
 و بنال ایشان در فتنه
 ان ایشان بخوام عبد الله بن زیاد
 که از این سخن او عجب آمد که
 با او مال بود و نه شتر بیرون
 بکشد و فتنه را روایت کرد

گرفتی پراورانی امام کی نصرت و یاری من ساعی بوی حیووت گئی حضرت تمهاری بالین برادرم
 سیدان قتال کی زمین پر بوی بوی تھی فقال یرحمک الله یا مسلم بن عویص و فواء
 فممنهم من قضی نحبه و منهم من یبطل و ما یکونوا بک یا حضرت فی سبیل
 خداست کی بکوی سبیل سجد و اس آیت کلامت کیا یعنی بنویس این تو کو پایا اوستل ان بنی تظلم کر گئی
 او پنی کر گئی بدل نیا اور ایمان بنی است قدم بری لعن الله للشیرکین فی قولک الحمد للصبائی
 و عبد الله الخشکان و الجلی و مسلم بن عبد الله الصبائی او حبت لعنت کری او ان
 کو کون پر چو تمهاری قتل کرنی من شریک بوی عبد الله صبائی او عبد الله بن جحاده بکری او
 مسلم بن عبد الله صبائی السلام علی سعد بن عبد الله الخنقی القایل للعسین
 علیه السلام و فمما ذن له فی الانصراف لا والله لا تخلیک عنی یسلم الله
 انما قد حفظنا غیبه رسول الله صلی الله علیه و آله فذات سلام بوی او ان
 عبد الله بن جحاده بکری او انی کہا امام حسین علیه السلام سی حیووت که او بنون فی بھر جانی کی اجازت
 حضرت قسم خدایم هم انکی نصرت و یاری سی دست بر دار نمونکی هر که ایضا سانه پیروی کی حق
 تعالی جانی که بمنی رحمت حضرت پیغمبر خدا نیست من تمهاری ای پوری کی در دو خدا بوی او
 او را و کنی او لا و کو اعظم انی اشد شتم اشد شتم اشد شتم اشد شتم اشد شتم اشد شتم اشد شتم
 فی ذلالت سبیل من قرء و اسکرین بار اجاون بھر جلا یا جاون او را کسیر میروم
 او را این ستر مرتبه ایسا ماجرا گذری خواه او در بیشتر ساین ما فان ذلک حتی القى جانی
 ذلک و کیف افضل ذلک و انشاهی مؤنه او قله و اجدک ثم بعد ذلک
 هی الکرامه التي لا انقضاء لها ابدا تو بی هرگز ایسی جدا نه بخاک جیک جان انی آب
 فدا کردن او کیو که نصرت کی راه لون جو ایک مرتبه سی زیاده مرنا خواه ماری جانی

بکشد و فتنه را روایت کرد
 که از این سخن او عجب آمد که
 با او مال بود و نه شتر بیرون
 بکشد و فتنه را روایت کرد
 گفت که در سوز و فتنه
 و بنال ایشان در فتنه
 ان ایشان بخوام عبد الله بن زیاد
 که از این سخن او عجب آمد که
 با او مال بود و نه شتر بیرون
 بکشد و فتنه را روایت کرد

او را سنجید و انید که شد خداوند
 خدا را بداند آن اهو فرشته بود که
 باید بداند و او را بسوی خود
 میگردید و او را بسوی خود
 میگردید و او را بسوی خود
 میگردید و او را بسوی خود

هرگز نهوگا اترک ابن رسول الله اسیرانی پدر الاعداء و انجو انا لا ارا فی الله
 ذللت الیوم که فرزند رسول خدا صلی الله علیه و آله و آله را دیدی و آن کی با نه من گرفتار بودی
 ای جان بجاک چلا جان و ده دن خدا بجی نه و کمالی که کسی امام او پیشوای رفاقت که
 بین کردن السلام علی عمر و بنی فوطه الا نصاری سلام بود عمر و بنی فوطه انصاری
 السلام علی حبیب بن مظاهر الاسدی سلام حبیب این مظاهر اسدی بر السلام
 علی الوهبن بن زید الریاحی سلام حنین بن زید ریاحی بر السلام علی عبد الله بنی عثمان
 الکلبی سلام عید اسد بن عثمان کلبی بر السلام علی نافع بن هلال بنی نافع الجلی
 سلام نافع بن هلال علی مرادی بر السلام علی انس بن کاهل الاسدی سلام
 انس بن کاهل اسدی بر السلام علی قیس بن مسهر الضیاری سلام قیس بن مسهر
 ضیاری بر السلام علی عبد الله و عبد الرحمن ابی عمرو و نه بنی جریر النعمانی
 سلام عبد الله و عبد الرحمن بنی جریر و نه بنی جریر بر السلام علی جوی بنی جریر
 مولا ابی ذر الغفاری سلام چون از او کرده ابی ذر غفاری بر السلام علی شیب
 بن عبد الله التمشلی سلام شیب بن عبد الله تمشلی بر السلام علی الحجاج بن زید
 السعیدی سلام حجاج بن زید سعیدی بر السلام علی قاسط و کث بنی ظهیر
 التغلب بنی سلام قاسط و کث بنی ظهیر بر السلام علی کاهنه بن
 هبتی سلام کاهنه ابی هبتی بر السلام علی خرقامه بن مالک سلام خرقامه بن مالک
 السلام علی حوی بن مالک الصیغی سلام حوی بن مالک صیغی بر السلام علی
 حمیر بن صبیحة الصیغی سلام حمیر و ابن صبیحة صیغی بر السلام علی بنی صبیحة
 الصیغی سلام بنی صبیحة صیغی بر السلام علی عبد الله و عبد الله ابی

و افتاد و باشت از دهان بیرون
 شده و شکش آمدن کرده شب
 روز فی یاد العطش میزد و
 چنان بوی میدادند که بخت که
 جانید این سال را از من و اینست
 که جان من افتاده است و سفت
 و ای جان کسی که خشم فاطمه را
 این سخن میگفت تا بحکم و صفت
 و بدست که اسفند شتافت و بخت
 و هو الشیطان المبین و هر که گوید
 بنی داری که این میرفت سپاس
 و بدند که بنی دین که در کشته
 مطلب او و دند او را میبختند
 ناکه اسپش را بدند بر سر چاه
 بی نینا استاده گشتند و زمین
 او را طلب باید که و اگر نند
 که دای بن شایر بداند همان به و
 افتاده است از او را بهای چشم
 آتش و مان که دم چن سپاه و
 آواز شنیدند از اسپر این و

و خاله بر سر کردند و خدا را
 زدند و فریاد گاهان باز گشتند
 و بشهر و صفت و دند و خدا را
 و بشهر و صفت و دند و خدا را
 و بشهر و صفت و دند و خدا را
 و بشهر و صفت و دند و خدا را

چنانکه از اینجا و خ متوجه می شود
که کما که کما که کما که کما که
نزد و پس قصد میرا بنزد کما که
کما که کما که کما که کما که
بهر و کما که

نامت الحسین عمر چنین چنان دید فرمود
 جامه سپید شد تا کلاه با نکل شنید که کمال
 این در آن در ده بودند و پسران زیاد
 زیاد را در هر دو بهای ضایعه از کشتن
 و صحنه قتل با نیک دزد و حیوان پسر
 تیسری مجلس زیارت ناحیه بسای شد و زمین مقنن لای کر بلا

نیک بهتر کو اور تم حیت اور چالاک نبی حق تعالی کی طاعت اور فرمان برداری میں اور تم
 ہماری واسطی اجر و ثواب کا ذخیرہ ہو کہ نبی کی بیجا بی اور ہم تمس با ہم میں کی اور محبت ہوگی
 و ابر تقابین سلام ہو تمہر سلامتی و ایم کا اور دوری کمربات دنیا و آخرت سی اور تمہر محبت
 خدا کی اور نازل ہون پر تین عن الغیر ما یعطی ان الغیرۃ التي فیہا اهل البیت
 سید الشہداء من اولادہ و اخوتہ و اولاد اخیه الحسن و بنی عقیلہ
 غیر الغیرۃ التي فیہا اجساد الاصحاب کثیر عبادات میں قول شیخ سفید سر کر
 تحقیق کہ جس جا اولاد امام حسین و انبای حسن علیہما السلام و او کی نبی عمر اور برادر و عزیزوں کی
 و نمایاں وہ قبر و گنج شد و غیرہ ہمارے کی سوا و سر نہایا ہی و ذلک لکما ذکرنا
 من قبل من بنی ہاشم قال و ہم کأہم مد فونون غما یکن فی جلی الحسین فی مشرق
 حرمہم حقیرۃ و القوا جمیعاً فیہا و سوی علیہم الثراب ہ امریاسی کہ جب ہوش
 بیان کی نام قتلان بنی ہاشم کی تو کہا وہ سب با نبی امام حسین علیہ السلام کی نبی مقام کجا
 کری میں ایک ہیست و بیع نہر کا ہوا لاشوں کو با ہم لٹا یا خاک اور ڈال کی برابر کرد یا لا
 القباہ ابن امیر المؤمنین فآتہ دفن فی موضع مقبرہ علی المسنۃ بطریق
 الغاصریۃ و قبر ظاہر سوی عباس ابن امیر المؤمنین علیہ السلام کہ او کو موضع نہاد
 کا را جاہ فاضری کی دورا ہ میں جو فرار شریف ظاہر بنا کہا و کس لیس بود اخوتہ و اہل
 الذبیر ستمیساہم او و اما یور و ہم الزاوی من عند قبر الحسین و یوہی الزاوی
 التي یقرب جلیہ بالسلامت قرین برادران و عزیزان سید الشہد جنگی ہم ذکر ہوی آشکارا
 اسی واسطی زیارت پڑ نبی وال تربت امام حسین علیہ السلام کی قریب سی طرف پای اقدس
 سلام کا اشارہ کرتی ہیں و علی بن الحسین فی جہانہم و یقال انہ اقربہم دفن ان اللہ

نامت الحسین عمر چنین چنان دید فرمود
 جامه سپید شد تا کلاه با نکل شنید کہ کمال
 این در آن در ده بودند و پسران زیاد
 زیاد را در هر دو بهای ضایعه از کشتن
 و صحنه قتل با نیک دزد و حیوان پسر
 تیسری مجلس زیارت ناحیه بسای شد و زمین مقنن لای کر بلا
 و از آن راہ میں من رفت و قدم کو نہ
 و از آن راہ میں من رفت و قدم کو نہ
 زیاد و بندہ دیدی و جان هر کس پسر
 و سہ ہر عید اللہ زیاد را در اوقات
 آن و دند و از خند متکالان دیگران صد
 کردہ کس را کشتند و مالہ را تمام صاحب
 در کی شک رفتند و هر کس از سپاہ پیدا
 میدیدند میکشتند و ظاہر ہای قتلان
 و شہرہای الحسین و حسین و حسین
 ماندا ایشان کہ چندان جسمی در زمین
 سی انہا بہان شد نہ جنت شہر
 بلکہ شہر خزان و چار صد و کتب
 از ہر دم پسران و انان کو و کتب
 حضرت امام حسین و شہرہای
 بجان بجان از کونہی من و پسران زیاد
 سو کہ و کونہی پیادہ و عہدہ الی
 بر سر و ہای استادہ بود نہ کہ انو الی
 خوانند و از برای عیالت بسیار بستان
 بودند و میگویند کہ اہل حال معلوم کنند

ہر سید کہستہ کہ ما خیر بنا رہیم
 کی خجستہ بد بخیا آمدیم و بجان
 ہر سید کہستہ کہ ما خیر بنا رہیم
 کی خجستہ بد بخیا آمدیم و بجان

بُرْهَانِی سَرِوِی عَنْ اَنَا جَعَلْتُ مِنْ سَهْلٍ عَنْ بَعْضِ اصْحَابِنَا قَالَ كُنْتُ عِنْدَ الرَّضَا
عَلَيْهِ السَّلَامُ فَقَدْ خَلَّ عَلَيَّ بَنُو أَبِي حَمْرَةَ وَالْبَنُ السَّيِّحِ قَابِلُنَا لِمَا كُنَّا فِي
اسْمَاعِيلِ بْنِ سَهْلٍ سِي بَعْضِ اصْحَابِ فِي رَوَايَتِ كِي اَوْسَى كَهْمِ اِيْن اِمَامِ رَضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ
نَهَا جَوَابِي خَمْرَةَ وَاِبْنَ سَهْلٍ وَاِبْنَ كُتَّارِي حَاضِرِي وَاِدَابِ سَلَامُ وَتَحِيَّتِ بِجَالِي اَوْسَى قَالَا
عَلَيْ بَعْدُ كَلَامُ جَوِي بَنِيهِمْ وَبَنِيَّتُهُ فِي اِمَامَتِهِ اِنَّا مَرَّيْنَا عَنْ اَبَانَا تَ عَلَيْهِمُ
السَّلَامُ اَنْ اَنَا سَلَامُ لَا يَكُنْ اَمْرٌ اَوْ لَا يَكُنْ اَمْرٌ هَيْتَ كَلَامُ رَدِّ وَدَعِ كَذَرِي
حضرت اور علی کی حق امامت میں تو اوسنی کہا محمد روایت کرتی ہیں تمہاری آبا کی کرام علیہم
سے تحقیق کہ امیر مجید و مختار امام ہیں سر انجام وہاں کہ تہہ سی دوسری امام شریک و ماننے کی فقال کہ
اَبُو الْحَسَنِ فَانْجَبْنِي عَنْ الْحَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ كَانَ اِمَامًا اَوْ غَيْرِ اِمَامٍ فَالْكَانَ اِمَامًا
اَبُو الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ اَوْسَى بُوْنِ حَسَنِ بْنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ کی خبر دی بھی کہ آیا وہ امام تھے
جواب دیا جرحی حقیقتہ اندوہ رسول کی قائم تعام ہی قَالَ فَهَنْ وَلِي اَمْرٌ قَالَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ
سَوَالِی بُوْنِهَا اَوْ اَمْرٌ دَفْنِ سَکِ اِتِّهَامِ سِی بُوْنِ اَمَامِ عَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِمَا السَّلَامُ نِ اَوْ اَمَامِ قَالَ وَ اَيْنَ
كَانَ عَلِيُّ بْنُ الْحُسَيْنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ مَجْهُوسًا فِي رَيْبِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ زِيَادٍ قَالَ حَمْرَةَ
وَهُمْ كَانُوا لَا يَسْتَعْنُونَ خَلْفَهُ وَلِي اَمْرٍ اَيْتُهُ ثُمَّ اَنْصَرَفَتْ حَضْرَتُ نِ فَرَايَا عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ
کہاں تھی وہ تو مجید الدین بن زیاد کی قیدی در میان زمان تھی علی بن ابی تارک کہ وہ بیزاری سی ہی
نکلی کسی کو معلوم نہوا والد کا امر جالی اور کہی فقال کہ اَبُو الْحَسَنِ اِنْ هَذَا اَمْرٌ كُنْ
بَنُو الْحُسَيْنِ اِنْ يَأْتِي كُنْ لَا قِيْلِي اَوْ اَيْتُهُ ثُمَّ اَنْصَرَفَتْ حَضْرَتُ نِ فَرَايَا عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ
وَرَوَى اَمْرٍ اَيْتُهُ اَبُو الْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي ارْتِشَا كُنْ اَيْتُهُ مَكْنِ سِی كُنْ نِ الْعَادِلِ بْنِ كَوْفِ سِی
تشریف لائی لاشہ پدر اور شہر دہی حدین و قسای یونہیں ہو ستماری کہ امام زمان مدینہ

[illegible]

چند علم سفید دید شاد شد نزد سلیمان
 سلام داد و گفت ای عبدالله آن کجای
 و بیای و بگوئی گفت از مدین می آیم
 تیسون مجلس روایت بنی اسد بن شعیب کا انا و رفیق ما شیدا

گفت پس عبدالله نیکو داد دیدیم
 خزان مردم همه باها بود چاک کرد و خاک
 بر سر نهاده برای اهل و عیال که در خاک
 می کردند و شمر می بخشید و عیال که در خاک
 دیدیم که مستند است بر دوش و عیال که در خاک
 که بگویند می و بر دوش و عیال که در خاک
 بخندید و گفت امیدوارم بخدا می و بر دوش
 که بگویند می و بر دوش و عیال که در خاک
 نگاه روی با سپاه خردمند و عیال که در خاک
 و بگویند می و بر دوش و عیال که در خاک
 حسین علیه السلام می و بر دوش و عیال که در خاک
 پس روی بدش او دیدیم و دیگر اسیر
 دشمنان که شوقند ما از شهر مدینه
 آمده ایم ایشان قصه کردند که قتیق
 حرمین شوند و اهلان که آمدند ما از مدینه
 که یکت از ایشان بیرون از مدینه آمدند
 خلاص و درمانست که اسیر گفته پس از
 و یکی که بگویند می و بر دوش و عیال که در خاک
 حضرت امام حسین علیه السلام را دیدیم
 از که به باز نشو افت داشت بر سر

بنده او پنهانی اپنی والد کو دفن کردی و وطن من چری به اشاره امام رضا علیه السلام که مدینه می اپنی اپنی
 جو امام موسی کاظم علیه السلام کی واقعه بین عتیم بنی دی خبر مقام ناری و وقت بی حسیست
 عزت حضرت رسالت که جبر و جانی اعدا بین سبیا و کی شرفق هوئی نزار و تربت بعضی مدینه
 او کوئی زمین بغداد و خاک خراسان پر دین کیمین صحرای نجف کی جاپانی دوسر و کیمین سبک
 مقبره ملا ایک قتیق کی مکین و ذکر شهادت و بیان محنت و بلا بین سر ایا مظلوم کیمین و غریبی با
 جنازی رونق عتیم و سامان غراسی جرم و او کی نام نمین پر الزام و سزای قید و قتل لاکرتی و موالات
 دوستی می قوم و قبیله کی ملکات و برستی نظم ملول فیه ای در بیغال احمد نور و رخ و بلاد زهری می
 کیمی یانیم می کا ناگلا و جکی جولی کو با ناگلا سمدار و خالین و او کا لاشه خون سی آلوده شل بین با
 کیم جلا یا قهری اور خاندان کو با تمام دیور و حجر او مارا و ارث طبعی که حضرت افزای شوق و دستان
 الهیت شرح بین اسکی زبان حال کو کیمه و او کی غضب و اولاد هر کو شایا و هر کی زنا ظلم اس ایزه
 عالمه و بالاسیا

جلسه خلافت شهدا که باقی است و آمدن قتلگاه در حق جنت
 تا بورت کشان قربانیاں و ذوالجلال و جازه بدوشان اندوه و طلال محمد سازان یاس و حسرت
 و خاک سپاری سیر شک رفت و نه خوانان عزای غریبان و جگر سوزان زیم ناله و فغان و آذنی
 لاشهای روایت کو در فن سابعه بین بون سپرد کرتی بین که جب نیست کوفی بین امت پر جانی
 فرزندان و موالبان رسوخه کو شهید کیا و رسیته ایل زمین و آسمان کو با تو اول و ایل مرتضی علیه السلام
 داغ و بلبان سید سیمانی اپنی لشکر کی ساری فرد و کیم اطراف و جوانب سی او کیم با عزت و شرف
 او نزار و کیم قبر و بین کیم ایجو و عنادی امام بین علیه السلام کی بدن صد پاش کو سید فن کیم

یا حسین ابن الوصی السلام علیه
 یا طاهر ابن طاهر السلام علیه
 یا شهید ابن شهید السلام علیه
 یا بن رسول الله السلام علیه
 بر سر کوه گفت السلام علیه
 پیش قبر آمد و جامه بدو سپرد و خاک

و بعد از آن دو یومین تمام و نالید
سلام علیک یا مظلوم ابن مظلوم
سلام علیک یا سید ابن سید
یا عالم ابن العالم سلام علیک یا شایسته ابن
شایسته
میسرین مجلس روحانی بنی اسدین شیرکات آباد و فرسار شیدا

تعارف آفتاب میں سید نقیلین کی پیار و مخلصانہ چہڑا رو بہ پیکر طحطاہ نے خوش فاطر زہرا میں دس
پایہ نثارہ شہت کر لائیں خاک و خون ہی اودھ بڑا ہر جوسر انوکہ زینت دوش خیر لوری ہونا تھا
پایا باخیر ادا شہری کما انوکہ نیزہ خولی پر چڑا جس جگہ پیش کر است کو دام جائے تنیت سیبت
العالمین خلعت و تباد دین صحرائین کھوڑو کی سمی رو ندا لباس کہنہ سی ہی حران ہوا و قنار
حکیم عن زجلہ اسیدی قال کنت دار کا علی ہر العلفی بنیہ ارنجال اسگر
بنی امتیہ کتاب جابین ایک مرد بنی اسد کی زبانی یہ حکایت کو ذکر کیا جو ہتائی کی کہ بہ
جل جانی سیاہ و عرسد کی اطراف نور طحطاہ میں زراعت کرتا تھا و آیت عجائب لا فایہ اکل
الابصہا منہا لہ اذا هبت الراج من حلق نھا کت کتھبات الہسانہ
العنبر میدان نگاہ میں جلاشین بیدین پری رین اونی اتنی عجائب کرامات دیکھیں کہ
بیان اوں کا گر نہیں ہو سکتا مگر ادھیں ہی بعض ہاتھ کا جب او دھری ہوا سی صفا و شال لہ
تو بھی خوشبوی شک و غنہ پر علوم ہوتی رہتی و اذ الکتکت اونی یجوم ما تنزل من السماء
الی الارض و یزنی من الارض الی السماء و سلھا اور جو ہوا بند ہوتی آفتاب غروب
کرتا تو آسمان ہی بہت تار و کور زمین پر اورتی و دیکھا پھر ویسا ہی نور کا شعلہ فلک پر جاتی رہا
کہ انہو کو نظر اسی جگہ خود آتا و انا منقر و مع عیالی و لا اری احد استلہ عن ذلک
اوس دشت میں ایلا میں اور میرا قبیلہ دو سر کوئی نہتا جو اوس آدمی سی حقیقت ماجرا کہ جو شہتا
و عنہا عرو و ب الشمس یقبلا اسد من القبلہ فاولی عنہ الی منبر الی ہنگام
قبیلہ کی جانب سی شیر چھپ اتی ہوی ملا میں باز گشت پر اوں کی روبرو سی پوشیدہ رہی کہ چلا
فاذا اصبح طلعت الشمس و ذهبت عن منبر الی اراءہ من قبلہ القبلہ و اذہب
فجر کو جب دھوپ کھلی تو میں پھر گیا بشیر کہ قبلہ کی طرف راحت کرتی پایا فقہت فی نفسی ان

اینانی برخواست و در زیارت که چنانچه
 شهادت بود و یک مرتبه پیچیدی خود پیچ
 شب شد و باید در خواب دید که خود
 امام حسین ^{علیه السلام} در او آمد و همراه تابنده و
 مردار در گردن افکنده و سران ققار و
 برین و وطن قطن خمران کردن او میگرد
 گفت یا سلمان خدا از تو صفی باد ^{علیه السلام}
 که میری کچرا در که بلا حاضر بنماید
 خدا کردی و روح من از نیت تو پاک
 ای سلمان دیدی که امت سجد در بار خود
 و یکشنبه و اهل بیت و ابله و ببله و در
 نشان زنده بخواند که
 که روح که مرا تابان مرا تابانست
 و او حال خود را دست یافت و دست
 ما قی و شد و در هر روز و ماه و سال
 این سلمان از نیت نیت که کرده با دیگران
 و بحسب دشمنان برای و این نشان
 بخواند تا خدا را سوال خدا از تو را
 باشد و روح من از تو صفی شود که
 از خواب بر بخت و که بپوشد و سال ۱۰۸۰
 گفت چنین خواهم که در دایم من و روح خود
 که منی که و امپ خواست و در خود کردی
 زانی و صفی سلمان خدای تعالی را ستود
 و در پی سپاس یاد داری

که حضرت امام حسین علیه السلام را نصیبت و رضای جنت داد
که با کمال مقاتله تا شهادت رسید
هوای داد تا راه را یقین حاصل کرد

[illegible]

کدامی بود صبر کرد تا شب بخوابد
سوار شد و باد و هزاران کس میزدند
چهار یک فرسخی در وقت احرار را میزدند
و آمد و شتر را نکند و جوار
کرده بود و می انداختند
احرار را و بدشادند که احرار

عرب چه نام داری گفت حمید گفت
 من دیکه سلام کرده و نه شد و نزد اعرابی آمد
 مسیب و دانه شد و نزد اعرابی آمد
 شوقی اندک نشان شادمانی بود
 تمییز مجلس برایت بنی اسدین شیرگانا آوردن سار شد

باران الله فیک و نام اعرابی را بنقال
 پسندید بن گفت سپاه شام را بدین شش هزار
 اعرابی گفت که سپاه شام را بدین شش هزار
 و بن و سپاه شام را بدین شش هزار

الظلم و اذا استعوج معاقلة ملائک الامر من بین یمنی که شمر را بکشتن
 اندر حیرت و بیاوردن گاه سپاه شام را بدین شش هزار
 و اذا استعوج معاقلة ملائک الامر من بین یمنی که شمر را بکشتن
 الامر من بین یمنی که شمر را بکشتن
 طرف دور کسی کو ظاهرین ندیکه بکشتن زمین کی اندر سی نوحه هوتا تھا فقہر منٹ منٹ
 فیہم یقولوا حیثنا و لا ما مانا فاقترع جلدی اوس بکشتن شورشین
 مانم کریمو ایک بیان سنکہ و اما و حسین کا تشریف پڑتا ہے اس حال پر عرف ہوا کہ
 چرکا رقت کا جوش آپاد فقرت من الیابی واقترع علیہ باللہ ویرسلوہ
 نگوں پس روئی والو کی قریب گیا خدا و رسول کی قسم سی پونہا تم کوں ہو جو ایسا غم کہانی ہو
 اور کسی واسطی کہ ہم رفت چاقی ہو فقال انا فیساء من الیابی فقلت و ما شانک انک جریا
 ہم عورت جات ہیں یعنی کہا کہ تم کو کیا ایسی صدمات ہیں فقال فی کل یوم و لیکن ہذا
 عرا و ما علی الخیر اللہ یخیر العطان وہ بولیں کہ ہم لوگ ہر روز و شب غم میں نوکرتی
 ہیں حسین شہید علیہ السلام اور پیاسی قیل ہوئی کی واسطی روئی رہتی ہیں فقلت ہذا
 اللہ یخیر عنک الیاسد قلن فہم بینی دریافت کیا وہ حسین کی لاش پر شیر شہا
 چلا تابی جوابد یا لان وہی یکس غریب جو خدا و رسول کا پیارا ہی و اور دیکہ جو انان الیابی
 کو سفند ان قربانی فوج کی ہی اور انکی اعضا کٹی ہوئی جا بجا شہر کی گئی تھی کوئی مونس واد
 تھا کہ جہد پارہ پارہ پیدا شد و صحابہ ہر ایک کو لاکو اوٹھا تھا اور عرا ان معرکہ و فاکو مانہ فرما
 پر وہ یمنی ہی چلا تابی سب کشتگان برحق اپنی اہوسی نکستی ہی اجسام پاش پاش فی غلبہ
 صحرای کفن پائی ہی جو خاک و گریہ گرم بریاں سی طلاء و رخشہ و دی و دھاری چوب تیر و نیز ہوا

سپاہ قویہ و فرمان سپاہ شام را بدین شش هزار
 داند در بین نزدیک عمر سعد و شمر را بدین
 ہر ان کی ان فرمان سپاہ شام را بدین شش هزار
 نوہ داند نزدیک عمر سعد و شمر را بدین
 طالع خورند و سپاہ شام را بدین شش هزار
 و عقده ایشان بر سر راہ افتاده اند
 و میخواستند کہ و شمر را بدین شش هزار
 ایزد خدایتند و سپاہ شام را بدین شش هزار
 کرد و سپاہ شام را بدین شش هزار
 سپاہ شام را بدین شش هزار
 ان کہین کہ سپاہ شام را بدین شش هزار
 اللہ العزیز و سپاہ شام را بدین شش هزار
 انارات اللہ و سپاہ شام را بدین شش هزار
 فرستادند و سپاہ شام را بدین شش هزار
 ایستاد چہ ساعۃ برآمد انی سمع
 و فقیہ الکام برآمد و سپاہ شام را بدین شش هزار
 بادی ہزار مرد و سپاہ شام را بدین شش هزار
 در آمدند و سپاہ شام را بدین شش هزار
 و برایشان چلا کرد و سپاہ شام را بدین شش هزار
 و گفتند اللہ العزیز و سپاہ شام را بدین شش هزار
 بال شارات اللہ و سپاہ شام را بدین شش هزار

و خدا را بمان سپاہ زندہ
 مستند در این شب تاریک
 ایشان را علاقتی نبود کہ بات
 و ہم خدا را میخواستند

عمر سعد با حکم کرد و بایستاد و صف
 بیارست و در دم خدای گفت ای کاش
 در دم بختیاب می دانه باشد آن
 کشته کی دید شهید باشد آن
 تنی و پنجاس عالی و فن شهید ای کربلا

عمر سعد با حکم کرد و بایستاد و صف
 بیارست و در دم خدای گفت ای کاش
 در دم بختیاب می دانه باشد آن
 کشته کی دید شهید باشد آن
 تنی و پنجاس عالی و فن شهید ای کربلا

نرا و کا سینه پر الم جان بلند و شایسته او پیر مال و پر مدغان کابند باد هرگاه الهیست
 پناه سپاه گمراه کی دانه می لای و سیر و تبا و کوه کو راه قلعه شهید می گذری هرگاه
 خاتون کو این و ارب و عزیز کا جازه بی سر نظر آید او ش پری گری فریاد و ناله و احوال و
 شور و جیایان برو می اعدا کی پیکر افر با سیدان مین چو شکی جلی و ملین حسرت و ارمادان
 که پای کشید و کوه بهاری کیو مکر قری کاشش بر عورت غارت زده بهمان مینی پانی جوی بهار
 بیش کی لاش کو او صفای رور و کی ناز پرستی زمین مین و صفای عزا و ماتم کاسامان فادو
 سو که پیلانی و لکنا انفصل ابن سعد من کربلا عدا اهل الفاضلین
 راوی کتابی عمر سعد فی روز عاشورا کو اور دوسری کی دو پیکر تک مقام کیا بعد از آن عمر سعد
 مقید یکی همراه لشکر چاکا میا و سیدین کی روانه میسوی وادی کربلا مین عرقه گذر و قبیل
 آمدن جنز و یک خافیه رهنما تعایه ساخته پنجه که مردم کو فی سبط رسول فرزند رسول کو
 بهو کا پیاسا مارایی اور کی دن بوی که و بدن بی سرو سیاهی پزار با می اوس قوم کو سیاه
 اور بعد از این زیاد می تو قف تها که اگر خیمه و تهنین کرنگی تو و جهانبند و خاها و گاه بعض جو
 حور استانی جوید کلام و بهشت انجام سنا جانه توفیق سعادت پناه کار کی کما هم هرگاه اند
 انتقام بستی بهر خنده اندکی درسی که مین سیو و هم جوخت و خطر جانگی شهیدان آل فیکر کی
 بناینگی این تقریر شامت می مرد و مکر حیرت و انگیز بوی بهت سی پیل اور کلنگ او صفای
 راهی هرگاه وادی قلعه مین با حال تبا و پهنی تو عجب سامان ناله و آه اور اسباب جانگاه
 و کجی که خزانان و نهال سر و قامت پینه و تیری کی پنهانی خاک مین او کی بهای گرون سیاه
 بهر بگی تهالی جوی مین و لاکن به نیا جا و نه جو و طغیان کی که سبکا بدن صد بار و پوشاک کی
 چارون طرف می لاشهای پریشان کو فراموشیاد و بسین پیکر شهید شاه شهید کا نفس متعظم

ماده و خزان می و در سید و حمله کرد
 که بالی تار و لای لایست می و سید و سید
 الهیست می دانه باشد و سید و سید
 که اهلان بکیرید و سیدان بکیرید
 بین و سید و این از مکر و جلی بود
 خافیه سامان این سخن شنیدند و این
 سیاه از این شیت دیدند و این
 نهادند مکر عمر سعد علیه الله تعالی
 میکرد و سید و سید و سید و سید
 چایستاد و شنید که سیدان بن صر و باد
 همان بن از دست بدادیم پس شرمین
 روی بگویند نهاد حقیقت که چنان
 تکبیر گفت و از عقب ایشان رفتند
 و غیبت بسیار که قند و از اخبار نران
 که فدا شدند پنداشتند که هرگاه
 و با اهل که فخر می کنند لغز اندک
 و هر بیتان خبر می دهند و اورا آگاه
 کردند از آن خبر خط فان سید
 فرسید و در میان فنی که در یونای
 بر سر راه بود خیمت بدان و اهل نهاد
 و صف می کشید بران حریف بود و این
 سوار می فرستاد تا که دشمن را بران
 آگاه کنند در خیل عمر سعد در آن
 سربازان و پای با اهل که در آن
 سربازان و پای با اهل که در آن
 سربازان و پای با اهل که در آن

ان فول جان عمر سعد خیل
 عکاش شد و یک بوی را در باده
 اسبش آهنگه و پیاده می فرست
 سربازان و پای با اهل که در آن

عین سعد یا حکم در دو باشد و نصف
 بیار است و در دم خاکی گفت ای کشته
 در دم بجای آب می ماند باشد
 کشته که دیده شهید باشد و اگر کشته
 نماند دیدن خاکی باشد باشد و اگر کشته
 سخن بود که لشکر اسلام از سر طوط
 سر آمدند و گفتند که سلمان بن
 باده جزا می دهد و سید و حاکم در
 کربلا نجات لایق ای دوستان
 الجلیت می داند باشد و سره بر این
 که اهان بکیند و مکنه از یکدیگر
 بی و من سره و اینان بکیند و این
 چایخسان این سخن شنیدند و بی محبت
 سپاه از من پشت دیدند و بی محبت
 نهادند مگر سعد علیه القضاة
 میزد در جنگ و سر سید و کشته ای
 چایخسان شنید که سلمان بن صر و باده
 جهان یزدان دست بردار پس شریعت
 روی بکیند نهاده و شریعت
 تکیه گفت و از عقب ایشان رفتند
 و غیبت بسیار کردند و از بغداد فرار
 که فراموش کردند و از بغداد فرار
 و با اهل کوفه فریب می کردند و از
 و هر بیتان خبر می بردند و او را آگاه
 کردند از خبر جنگ و از سلسله جنگ
 فرسید و در میان فتنی که فریاد می
 بر سر راه بود و شربت بران دیوان نهاد
 و صفت بر کشید برای عیب بر روی
 سواری فرستاد تا آنکه دشمنان را
 آگاه کنند در جنگ و عیب بران
 سر برهنه و پای باله که در آن
 اسبش آهنگد و بی پیاده میوز
 از قول جان عزیزان و در
 جنگین شد و یکجای رادیان

فرار و کاسینه بر الم جان بنده او شمایند او پنهان و پرمغان کاند باد هرگاه البیت
 پناه سپاه گمراه کی با نه سی لوی اور سیر و تپاه که فد کو راه فلک شاه شهیدی گذری هر ایک
 خاتون کو اپنی وارث و عزیز کا بخازه بی سر نظر آیا او ش پری گری فریاد و ناله و امجد و اولیا
 شور و جاپا نه برو سی اعدا کی پیکر آفریدان بین چوڑکی چلی و دین حسرت و ارمغان بختی
 که باسی بکسو نکو هاری میو مکر قری کاش هم عورت غارت زده بیان مینی پانی چو پانی
 بیش کی لاش کو او عثاقی در و رو کی غازی پستی زمین میں دفناتی دعا و ماتم کاسامان فخر او
 سوگ سیلانی و اما انفصل انب سعاد من کربلا عجل اهل القضاة
 راوی کتابی عرسعدنی روز عاشورا که او در دوسری کی دو چتر تک مقام کیا بعد از آن عترت
 سید یکی پناه لشکر چاک کیا جب او سید کی کی روانه ہوئی وادی کربلا میں عرضہ گذر اچیلدنی
 آسند میں جو نزدیک غاصبہ رہتا تھا یہ ساخنہ پنچاک مہروم کو فدی سبط رسول فرزند رسول کو
 بہو کا پیاسا مارا ہی اور کسی دن ہوئی کہ وہ بدن بی سرو سیاهی پڑا با ہی اوس قوم کو سیتا
 اور بہدا و این زیاد سی توقف تھا کہ اگر تخمینہ و تخمین کر لگی تو وہ جانیاد و خواہو گا بعض جو
 عورت فی حویہ کلام و ہشت انجام سدا جائہ توفیق سعادت پناہ کار کی ہما تم ہر گاہ کہ
 انتقام بہنتی ہو غایبہ اندکی دسی کہ میں سیٹو ہم جویت و خطر جانگی شہیدان آل سمیر کی قبریں
 بنا بیگی اس تقریر شہادت سی مرو و کو حیرت و انگیز ہو بہت سی نزل اور کنگان او عثاقی کی
 راہ کی ہر گاہ وادی فلک گاہ میں با حال تپاہ پہنچی تو عجب سامان نالہ و آہ اور اسباب جانکاہ
 دیکھی اگر شر جانان و فصال سرو و قاست پنج و تبری کی پٹی خاک میں او کی کہ ہمای گرون سی
 ہو بکی تہالی جی میں ہلاکن یہ نیا حاد و جو و غنیان کی کہ سبکا بدن صد پارہ و نسا کی عیان
 چاروں طرف سی لاشہای بریشان کو فراہم کیا و ہمیں پیکر شہد شہد کا شخص نہ تھا

سوار و فرستاد تا آنکه دشمنان را
 آگاه کنند در جنگ و عیب بران
 سر برهنه و پای باله که در آن
 اسبش آهنگد و بی پیاده میوز
 از قول جان عزیزان و در
 جنگین شد و یکجای رادیان

[illegible]

ایمان صفت کشیدند و فرموده
که در این کتاب که میخواند
و نام

نازک عبدیان خواهد آمدان جانب
 مسلمانان خالد ابن سلیمان را فرستادند
 و آن جوانی جو دینیت ساله و در وقت
 شب و ماه و جهان و در این سبب شسته و نشسته
 سینه خاموش باقی بر سر نهاده تیغ
 حاکم کرد و اسب بیکان در آفریده
 میزدند طایفه میکیت طایفه
 و سبک کردی عبت اهلیت طایفه
 آفرید و بشما تیغ بنیم چاکه در سبک
 چنان بر روی پدران شانه دیم و بعد از
 فرستادیم حدی از لشکر شام عبدیان آمد
 نام او قحطه بن حنفی دیال ایمن بود و او را
 شقی از یاران سعد بود سعد در سبک با چینی
 دیدیم هم جیانت از یارایت بخدایت حضرت
 امام حسین و قحطه در خاک رفتن سبک
 میگرد تا شمشیرش را نیکه کلا میزد
 در سبک خالد آمد و در سبک ناپدید
 و همیشه در میان ایشان فراخ بود و در
 میخواستند بدین حق است و خالد میگفت
 که حضرت در تنقو ط و فرزندانش برین
 خالد گفت ای قحطه چنان راه مروی که
 در سبک و قحطه در میان راه مروی که
 خالد خالد کرد و بطین نیزه در میان ایشان
 در و بدین شد پس خالد پیش رفته که
 تیغ داری قحطه زینش در کاران قحطه
 بگذرشت و بر فرزندش در کاران قحطه
 در کردید و جان یار خالد تکیه رفت

نجوم ملک شرف و سیادت کو قمر رسالت کی محرمی قریب زمین کو سونپاد اور تلاش باقی جہا
 مقتولین میں سحر او دشت کا پیر کیا و کانوا یحید و نزل کاکثر ہم فوجا و یرون طیقا
 بضام و د قنوها علی ما ہی الان علیہ پس ایک جوان کہ تازہ آغاز شباب اور ناشای
 تھا اوٹھالای او سکی بدن کی اعضا سیم تو تن سی روندی پای پوچھائی و اقب پنهان و کان
 اس فرزند نامراد کا نام و نشان تباد شتر سوارانی اوس لاش کو پاش و یکھہ کی رودیادہ و نالہ سی
 آنسو بھائی ارشاد کیا یہ قائم خلف امام حسن مجتبیٰ علیہ السلام ہی کہ تلواروں سی ٹکڑی ہوا
 عیش سی ماکام ہی بنی اسندی و دوسری جوان شمشاد بالاک لاش نظر کی جو صد بازخم سی پڑی
 بر چہی کی آنی چانی کی باہر ہی سوال کیا ای مولایہ سی سرور غاکون کیٹو والا ہی کہا ہمارا
 بھائی علی اکبر جسی ائمہ نسل اور زینب خاتون فی سونار سی پالا ہی ہاوں سرور ان دین کی
 دفن کر نیکی جو اشین اوٹھالیں تو اکثر کی و اعلیٰ سابق سی طیار قبرین پائیں ہر خان حبیب
 نورانی کو دیکھا اور تی پھر تی تی رواج جنت کی خانہ ہمک رہی چیرا زیرو کو فرار مقدس
 عاکوہ و نیامی اوس ہی موت پر سکا و خوشی بدن سونپای و د قنوها علیہ علیہ السلام
 حیثیت قمر الان و د قنوها علیہ علیہ السلام الا صغر عند بن جلیہ پس امام
 جہنم کو تارو بہت مست بین اوٹھالیا ہر سینه سوزان لیک نور خوان ذکر و اشہد کہ ان بر لایا
 پنهان روحنہ رضوان بابہ علو و خان ہی خاک سرکائی لوح سنگ خوشی و قن سبا کہ نظر
 جب اوس پھر کو شایانہ تغیر کو ہوا و غیرت نسل و باقوت پایا و شال چشم ملک صاف و شفا
 کجبت شک و غم نہ ہوا بخیرہ قدس کا خوف ملا بدن افتخار عالمین کو چشمہ نور کی پائیں سبک
 زلال آبدیدہ فروغ پاکیزہ غسل و پاچا و عصمت و نیز امن جنت و خانہ شہادت و نگ رسا و
 کفن پنهان جہنم شفاست اور مصرت است پندہن کہی خطوط خاک شفا کا لایہ نہائی

اسب و سلاخی را گرفتہ باشند و در
 خالد دیکر ان سبب از سبب است و در
 دیکر و در اندر اسب کی کو باک
 و سلاخی و شمشیر و سبب خالد
 پیش رفته و سبک کرد

و بهرگاه که ایشان آمدند و مرا و
و هر دو دوستی و دوستی کردند
تا قریب سیصد هزار و در آن
جایان و فتنه میزدند و میزدند
و فتنه و سپاه سلجوقی از ایشان
از آن ملک خفتن امام حسین بن علی
نهاد و سنان این ازین یکی خفتند
و در میان دید و روی هم نیست

[illegible]

که ای دل مخالفت کنم و ختم هر دویم آتش کس
 بکافد و دایه چنان نیست که از اندر دین بدید
 هست در میان شما که از اندر دین بدید
 است او را که آمد و بدیدم و بدیدم که در کف کس
 تا آمدن من و چون سخن گفت من در کف
 زبانی خامست که نام او در میان
 شستن داشت که کبریا
 خود بدیدم

که سبب رفتن او چه بود و در و زیاده
 چه در بعضی نهاد که زیاد پدید بود
 بهمن وقت و پسر زیاد که میخواست و در ملا
 بهمن دست برد دست میزدند که میخواست
 که سبب رفتن او چه بود و در و زیاده
 چه در بعضی نهاد که زیاد پدید بود
 بهمن وقت و پسر زیاد که میخواست و در ملا
 بهمن دست برد دست میزدند که میخواست

سلام جلالاً فقال فی سبیل علی ابوبکر الحسن و الحسنی فسلمت علیهما یارب
 حضرت غیر الوری فی کما جمعی کلام که او پسر پدران و الیهم حسن و حسین کی منی او ای
 اگر میفرمود قال فی سبیل علی شاعرنا و ما و حسانی ذوالالدین السید
 السید بنی جعفر مایا خاتم انبیائی حکما که ای فرزند سلام که بهاری شاعر و مداح که جوهر
 و در دنیا که سید خلیل میری فسلمت علیهم منی او یکی او پسر سلام کیا و قال
 علیه السلام ما کما فی من انشاد القصیدة قوله شاء یقول ای سبیل حبیب منی جوب
 ارشاد و رسوخ اسکو پیا مارا و ای برادر من فسلمت و سلام که تمام کرد و اما حضرت خاتم انبیاء
 اوس شاعر من فرمایا شروع کرد پس قصیده که جهان می چو را نخواست و بهمنی که کلام عمر
 باللوی من یحطی حسیة اعلامه بلقی بک الشیء صلی الله علیه و آله سر و دنیا
 اوس کلام کو سبکی روتی می آورد کثرت لالی سبب منی فکما بلقی الامداد ح الی قوله
 هرگاه شاعر مداح فی بیضی پرها و وجهه کالشمس اذا طلعت بک الشیء صلی الله علیه و آله
 علیه و آله و فاطمة و من معه جاب سید و سر و فاطمة زهره سبب حضرت
 مجلس روتی می فکما بلقی الی قوله قالوا له کوششت اعلمت ان الیوم النسیة
 و المیزان بیکه حضرت پیغمبر ساعت استقامت و دوسری مقام پر چینی پاسته و هرگاه
 بهمنی که الیوم انت الشاهد علی و علیهم اتی فک علیهم ان العایة و المیزان
 علیه بن ابیطالب فاشاد سید الیه و هو جالس بین یدیکه خداوند و ملا
 شاه می میری و حضرت اور ساری خلعت کی خلعت معامله رینی او که او گاه کیا ابتدا و هرگاه
 که و علی ابن ابی طالب می چو ارشاد فرمایا سید و عیسی کی طرف جوهر و بر و می می فکما
 السید انهم من انشاد القصیدة التفت الی و قال یا علی

که سبب رفتن او چه بود و در و زیاده
 چه در بعضی نهاد که زیاد پدید بود
 بهمن وقت و پسر زیاد که میخواست و در ملا
 بهمن دست برد دست میزدند که میخواست
 که سبب رفتن او چه بود و در و زیاده
 چه در بعضی نهاد که زیاد پدید بود
 بهمن وقت و پسر زیاد که میخواست و در ملا
 بهمن دست برد دست میزدند که میخواست

که سبب رفتن او چه بود و در و زیاده
 چه در بعضی نهاد که زیاد پدید بود
 بهمن وقت و پسر زیاد که میخواست و در ملا
 بهمن دست برد دست میزدند که میخواست

کے نزدیک ہلاک شدہ ہو یا نہ ہیں تو پسند نہ یاد
آمانت نہ کہ اب الامیران تو جتنی مسیحیہ
مسیحیہ کیست کہ کوئی نام نہ لیں کہ وہ
کے ہر یاد کہتے ہیں کہ ان بعض چاروں ناموں
مسیحیہ کے کہتے ہیں کہ ان میں سے کون
کہ وہ چاروں خطیبین یہ ہیں زیادہ اور
میرا نام اقتصاد و دولت اور مذہب و کثرت
اور کمال باشی کہیں یہ ہلاک
تو وہ

بِسْمِ مَوْسَى الرِّضَا حَفِظْ هَذِهِ الْقَصِيدَةَ وَأَعْرِضْهَا لِحَفِظِهَا حَقِيقَةً سَيَجْعَلُ بِهَا
تَامَمَ قَصِيدَهُ كَمَا بُرِّهَنِي فِي فَرَغَتِ بَابِي نَامَا سَوْخَدَانِي سِيرِي طَرَفَ سَحَابَةٍ بِهَا بَاتَ ارشاد فرمائی تھی
یا علی موسی الرضا اس قصیدہ کو حفظ کرو اور سب اپنی اور ہماری دوستوں سے کہو کہ ان آیات کو
یا رجبہ و اعلمہم ان من حفظہا و آدم من قرأہا صُمِّتَ لَہُ عَلٰی اللہ الذی اوتٰہ
زمرہ محبوب کو جو صدقِ دل ان اشعار کو پڑھا کر یکایک ضامن ہوں او کی جنت کو جو محمدؐ کی گاہ
وَقَالَ الرِّضَا عَلَیْہِ السَّلَامُ لَمْ یَزَلِ الشَّيْءُ یُکْرَمُ مَا عَلَیْکَ حَفِظْهَا مِنْہَا بِس
جناب امام رضا علیہ السلام بیان کرتے ہیں نبیل بن یسّان سے کہ رسول خدا بار بار ان اشعار
نکرا کر کرتے تاکہ میں نے خط کیا اونی فَاَنْتَ سَهَّتَ مِنْ تَوْفِیْ وَ قَدْ لَقِیْتُمَا وَ حَفِظْتُمَا مِنْہَا
اپنی نیز سب میں چرچا وہ سب قصیدیں نظری اور سارے قصیدہ بھی از بر ہی و حُطِّمْتُ الْکُتُبَ
من احتضار بنی روایت کرتا ہے کہ میں نے جناب امام رضا کی زبان سے وہ آیات یاد کی اور بہت سے
محبوب کو موجب ارشاد حضرت سکھادی پس ای سابعان حدیثِ صدق و صفادیکجا تہم علی
اور ذوال کمال مصطفیٰ بن یسّان سے کیا تو قیراد حضرت ہی چینی کشفد مایہ آرام و رست ہی جنت کی تھا
عمدہ سکونت کو نہ مات ابدی کی ساتھ حور و غلمان خدمت کو ایسی کام میں اگر سو جان جانی بجا
اور تعزیر اما قہمین علیہ السلام بن جو بن ای سب لازمہ ایل دلا ہی ہای مجبور ایسی بزم حبیبیت میں
جب باہم ملے ہو وہ جب ہی کہ تم سرگدشتہ مولا سکر رقت سے او ہو وہ ہر گاہ اقبالِ حوس یوں
نہ آئی تو حور و رنگِ مال صورتِ مخرون دکھائی دینے جتنی ہی روایت کی ہی تعزیر جناب ایا
حسین علیہ السلام میں آباد اعلیٰ حالات کی بیشینہ ایل مجلس کی خدمت کرنا مومنین کو روزانہ
اور آپ ہی ساتھ رہنا خواہ آکسو نہ بخلی قرابیل بجا کی صورت بنانا ساری امور مذکور حسب
منہ قدرت یوم شہور اور وسیلہ حصول حضور جنت اور حور ہیں یہ بات یاد کرو کہ محبت خدا سے

که از این
 گفت پس در میان
 کرد و چهار خطی بد پسندید و از این
 برآمد از خان و دولت او نزد شد و گفت
 ای پادشاه این و آن را که از این گفت و در
 شده است و خبر که از این و پادشاه
 که از این و آن را که از این گفت و در
 مال کشیدند و مال را از این و پادشاه
 که از این و آن را که از این گفت و در
 که عید الله از این و پادشاه
 بطلب و آمدند و چنانکه از این و پادشاه
 بدست زد و جهان را از این و پادشاه
 پس گفت چرا در بعضی این حرف را می
 طاعت می کنید که از این و پادشاه
 ماده و ام و هیچ چنان ندانم که از این و پادشاه
 بدست ایشان میسپارد و من در عراق
 میروم که هر قدر با من و شتر و گاو
 از بعضی بیرون آوردم و بدستش میروم
 پسندید که گفت ای برادر چاه فرو کردم و
 اعتقاد بر تو کردم و الله الله همین ساعت
 برساند و او را هلاک کند که از این و پادشاه
 و از این ایشان که از این و پادشاه
 کرد و هر کس که از این و پادشاه
 براندم و از این و پادشاه
 که از این و پادشاه

و ما را هلاک کند پس فرماد که
سلامت بروی و اگر دیدند ترا
بوالاقی تو انکم
و در پہلوی شتر بنیاد هم نیاور
کتر از شتر

[illegible]

[illegible]

بازار حاصل
بدین و افروزی ایشان و فرمان
به آن آمده اند و باده و میوه و عسل
از هر سه می آورند و به آنان می دهند
و در آن برون آمدند و در آن
باقی و قبیله و خوار و شمشیر
کری

[illegible]

امیر المومنین هر که در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست
 امیر المومنین هر که در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست

جان خیرین قاصدین کبریا بر بی بهانی فی کمالی غلامی علی قیاسی که کیونکه چو بی کاسه جبر الیه
 بدن ترشیا چنین و یکجه سناهیون چو بی لکمی فی حارث کا دین پیکر که اول کجایون و کج که تانکه برادر
 عزیز کومین باتن میرند همچون قهر هفت الشیفت و ضرب عقوق الا کسبی و در می بیند
 الی الفرائت نگاه جلادنی تلواری و در چنگا چو بی بهانی کی گردن پر گنگانی کسب رگ کز کس
 سرزمین پر که بر خطی غلامی می خون یکی خاک پر پیلادین شل مایی بی آب بی بی لنگا اوسس
 بی رحم فی جرم محکوم او تحیا انحرین داله یاد او سر که لیکر تو بی میز که با فقال الا حصه
 سالتک یا الله ان ترک کنی حقه استتر غی دیم اخی ساعه ابراهیم فرزند یغبرنی
 اتمان کیا ای کشنده حضرت مصطفی واسطی خدا کی چو بی دزدان قنده دی تاکر ان بی بهانی کی
 لو تون باور سر و زو کو مشا به و او کی لکمی گردن قال و ما یفعلک بذلک
 اوسنی پو پیمایشی بر اوسن لو سا یا فایده و یکا قال هکذا احب فرمایا یون دل چاهنگ
 بهانی کی خوشه بر می تو پیمایشی حارث فی بها اچا ایسی میان کی چو بی بهانی پروا فتر غی
 انچه اتر اهدیه ساعه پس و طفل یتیم خونین بهانی کی تر تاکر غلامان را با سر و رو
 اوسنی بی مان جانی کی رنگین کیا چلاتا اتمای برادر هم کاشن جنت کو لگی بی بی چو بی بهانی
 محنت چو بی قریال که قسم فلم یتهم پس چند بار جلادنی او کو پکار کی که با بی ناوا
 اب که ابراهیم چاهب و مصیبت زده زمین بی نه او غلام سر چنگا بهانی کور و تار ما حق صبح
 الشیفت علی قفاه قصه عفاه من قبل القضا و در می بیند الی الفرائت
 جبارش فی تلواری اوسس غلامی که گدی بر چو بی بهانی کاش در میان بهانی فکان
 الا قول علی و جبر الفرائت ساعه راوی که با بی بدن محکومانی سی او پرا یا یا بیانی
 نفاه برادر تر تاکر غلامی که قریال فکان الثانی فکان مکن الا قول را بر حیا

غلامی که در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست
 امیر المومنین هر که در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست

در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست
 امیر المومنین هر که در روز قیامت میگوید
 انکه هر چه میگویم از قول پیغمبر میگفت
 و انصورت انچه میگفت از قول پیغمبر میگفت
 میگفت و فرید نام که ملاک ایشان در دست

فرد نامه در روز یکم بهمان روز
تغییر می نمود تا آن که میانه یک تریار
این میان در سید چلخته میان ایشان
سه فرساعت و نیمه یک ساعه بود و این فرساعت
آمدند و در یک کاه از زمین سه ساعت
در یک جهت بود و نیز از یاد دهان
در از آن اشکری که یک فرساعت

که تاگاه کردی و از میان کرد علالت بپوشید
چند سپهسلطان بران عالم افتاد بشناخت
فی الحال سوار شد و گفت ای یاران زور
باشید و سلاح بیوشید که کشتن اعدا
مدین شما را تا خود را بر دست سلطان
بیاورید و بشیم با او را بکشند و سلاح
که این دست را بدست بیاورید و قهر
بپوشید و سوار شد و فرستاد
بنزد و از لشکرگاه یمن روان شد
و بیکار بر رافعی حمله کرد و در دست
کاران کرد و چهار هزار و دویست
کشند و چهار صد و دوازده
کشند و رافع حیدر از او و دشمن
میزد و او بر او از بر دست برد
کرد و می نهاد کسی غیثی است
و آن مله من غیثی است که از لشکر
نزد به یمن و غیثی است که از لشکر
بر سپاه سلیمان زد و از لشکر
و بسلیمان نزدیان رسید تاگاه خالد
در رسید تا از مله من

ان شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده
 شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده

وَلَمْ أَنْسَهُ وَالشَّمْرُ مِنْ فَوْقِ صَدْرِهِ يَهْتَمُّ صَدْرُهُ وَهُوَ فِي الْعِلْمِ جَمْعٌ
 فراموش نکرد و شما اوس غریب کوجس هنگامین رخون سی خور بهوار زمین قتل میں کہو سگی
 شمر چاقی پر چرخ استخوانهای سینہ کو توڑتا تھا اور اوس جناب کا صد گنجینہ علم خدا و انستار
 امامت سی بھرا تھا و کم آنسہ مظلوم ما ذینہما من القضا و قلا کان نور اللہ
 فی الامراض مطاع نہیں ہو گیا بھی وہ مظلوم تشنه ہیں کہ فوج کیا اوی پشت کردن
 باوجود اس شرف کی جو وہ نور خدایین پر درخشان تھا زیادہ آفتاب روشن سی اوی
 جتن کی یماں التبول ہا سیرا و و کم یقی جیب الا شیش و سدر قی
 اوس وقت دختران نہ ہری بھول قتل شہدایں آیین اسطور سی کہ بی نقاب اور نہ تیار
 پیرنگی سر کی بال پر وہ رخسار میں اکمل بدن ضرب از بانہ نہیلی خاک چھرون ہر سیر
 کا تو کی ہوسی گردن و شانہ بھری جیب عزیز کی لاشیں دکھائی دین شمال برکہ خزان
 او کی ہلو میں گرین ہر ایک فی اپنی داشت کا جائزہ لیں میں لیا شدت رقت سی چاقی
 اور سر کو بیا شکوہ صیبت اور در وقت با برین علایت سنا گیا بیان پیراں اور وہ
 جو بجا تھا چھڑا و الا بعد جہان الکین سکیت و و سیرا بال سواد کھڑا
 یکسے جمع اوس ہنگامہ میں سکینہ خاقون با سپہ کی جسم سی سیدی لپٹی روتی ہی ہدیہ
 بوسہ دیتی منہ لٹی جان کہوتی ہی ۱۲ او کی شیشون جاگداز سی حاضرین میدان کا شو
 نوحہ بلند ہوا و دست و دشمن کو اوس بتلاسی فراق کی بیان سی یاری قرار بر لیا کہ شہ
 بلو این شمر کوڑا لیکر دوڑا و دین ہاتہ مارکی نادر فرما کہ شمع کیا قبول ہا صاحب
 السیاط فسلطی و یستہتر اوس حیث بالقتل و فو سخی جیب پشت سکینہ
 باز یانہ لگا یا پیکر ناز پرور و ختر سرور و کہنی لگا اوس بیاب ہو کی اپنی ہوپ ہی دین

ان شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده
 شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده
 شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده

ان شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده
 شمس هزاران دره رسیدند و بید که همه
 بهرم خود بخشیدند و هلمها که طغریا قریه بود
 کشند دیدند علمای آنکوشان کرده بهر
 کشند سیلان مالهای ایشان را غارت کرده

فستاد و چنان لشکر بسوزد که در آن
بیمه فستاد و هفت هزار و
سوی و بیاد و بعضی غنای داد و
و آن جانب پیر زیاد و
باستانند

بنام سلیمان گفت ای ملعون تو فرزند
 من خلد ایگشتی و از خند انتر سیدم
 اگر حرفی از دیند را گشت و تر سیدم
 میشود آن ملعون گفت گشت ایشان
 فیضه بود که بر امام زمان بیرون آمد
 بودند آن فرمان تو بیرون آمد
 بداد بسیار و آن بیست کی تا که فرمود
 بنام سلیمان گفت ای ملعون اگر یک
 قطره خنجر از قلان ابلهست بریزم زون
 من خلد ایگشتی و از خند انتر سیدم
 میشود آن ملعون گفت گشت ایشان
 فیضه بود که بر امام زمان بیرون آمد
 بودند آن فرمان تو بیرون آمد
 بداد بسیار و آن بیست کی تا که فرمود
 بنام سلیمان گفت ای ملعون اگر یک
 قطره خنجر از قلان ابلهست بریزم زون
 من خلد ایگشتی و از خند انتر سیدم
 میشود آن ملعون گفت گشت ایشان
 فیضه بود که بر امام زمان بیرون آمد
 بودند آن فرمان تو بیرون آمد
 بداد بسیار و آن بیست کی تا که فرمود
 بنام سلیمان گفت ای ملعون اگر یک
 قطره خنجر از قلان ابلهست بریزم زون

مِنْ فِئَاتِهِ لِحَاكَاوَلَا تُقْبَلُ بَا وَفَلَمْ يَبْقُ تَرْفَعِ اِی نَامَا عورتوں کی سر پر کوئی چادر نہ تھی
 نہیں رکھا ہی چھوٹی بڑوں کی دوبند اور ساری لباس بدن کو لوٹ لیا ہی آیا جگدنا
 اَنْ تَرَانَا اَذَلَهُ اُسار لی اِلِی اَحْلَانَا تَنْتَضَعِ اِی حیدر نادر اگر آپ نظر کرتے
 پریشانی اور دولت کو جو قسم ہمہ گد رقی ہیں اسیری میں ناچار ہو کی روبروی اعدا رہا
 کرتی پھرتی ہیں آیا جگدنا شمر حُجْرَتْنَا حُضْرُ بِنَا خُضْرُ الْاِمَاءِ وَحُجْرَتْنَا
 اِی غیر خدا ہماری چادر و شمر دشمن دین فی سرسی چین لی ادا جیسی لونڈیوں کو نمارتی ہیں
 و سیاہی مار کی پشت دکھائی آیا جگدنا سیر ناعرا یا خوا سیرا کا نا سبایا اِلِی الرُّقْ
 بلکہ حق اَوْضَعِ اِی حیدر بزرگوار ہم جو ر و جنای اشرار سی تکی سرعریان بدن تباہ حال
 ایسی دہر رہیں جیسی سیران روم خوار و گرفتار ہو تی ہیں بلکہ اوسنی ہی بدترین دایا
 جگدنا زین العابدین مَكْبَلٌ عَلَیْكَ سَهْبٌ مَدْنُفٌ مُتَوَجِّعٌ اِی ناما یہ
 زین العابدین بیاد و صاحب آزار باطن خفیف و زار پڑا ہی اکثریت بغیر اسی ناچار رہا
 زنجیریں گرفتار و زور فراق حسین علیہ السلام سی مرئی کی کنار ہو ہی اِذَا اُضَارَ اِلَا اَحْضَارُ
 بِالْاَعْطَارِ تَحْكَادُ الْحَشَا تَقْفِتُ وَالْوُجُحُ تَنْتَضَعُ حَسْبُ بَهْمِ الْبَلِیَّتِ اُورمان پیو ہی اکثر
 سو پریشان بی چادر و پیکتا ہی اوسکا جگر پٹتا دل و کتا جان دینی کار ادا کہ پیکتا سی
 قِصْرُفٌ عَنَّا الْوُجْهَ مِنْ غَیْرِ لُحْضَةٍ وَیَدُ اِلِی رَاْسِ الْحُسَيْنِ فَهَبْ رُجُومَای
 حال تباہ سی ناچار شرما کی منہ پیر لیتا ہی پیر اقام حسین علیہ السلام کی نزدیکی آفت
 بلا میں فتنان و زاری کرتا ہی نظم و لاف اِی ہوا واران سبط مصطفیٰ شعیون کا
 شمع اہ و نالہ سی ماتم سرار روشن کرو روئی کو مجلس میں باقی ہیں میان جہن و ملک
 تم ہی اِی اہل عزت و شکست سی دامن کرو اِی زنجیر کی جب آئی مصیبت کا شکیال

اینکه پس جان او را نیز در پیید
 باینکه خاتم الانبیا علی
 که پشت ایشان خوار گشته و در پیشگاه
 مشی و بایست جهان فانی
 در کفایت و در میان و بایست
 در کفایت و در میان و بایست

و در وقت نداشته و هر که خواست بماند
بیشام علیه السلام بهر نفسی بود و او را نداده جو به دلان
سوار دیکری من آمد تا مشرق خواجه
یا الله العالی و البقیه له من سائرین
سلیمان تنگبین گفتند پیشتر شد گوشت
البارئ القادحان با امکان در دفع سپهر

و گفت ایچان ار است بایستید در میدان بیاید
 یکتا حضرت بایستید در میدان بیاید
 بپوشید و بپوشید و بپوشید و بپوشید
 بپوشید و بپوشید و بپوشید و بپوشید

ثانی او پس سر مطهرانه گوی و جاءت بواستید فیثمة عشر و سائر روایت فیثمة
 سر و وین زمره بنی اسد سوله سر ماه پیکر لای اور ایک روایت بین ہی کہ نو سر او کو چنی
 لای و جاءت مذبح بسمعة سر و وین غیره اہل مذبح فی ساء سر بکند خیر یا
 کہ او کو چنی و و رو سیاه پیکری و جاءت سائر الناس سلائے عشر و اساء او با
 سب لشکر شقاوت اثر کو تیرہ سر شقاوت کی کہ اپنی بہا لون پر طرہ و سید جہان کی چلے
 و جاء و را بحر اساری الا شہر بانو یہ فانیہا اتلفت و اکتفت نفسہا
 فی القرائت پس وہ نامردان پر جہا ساری اسرا و سر ہای مغربان خدا کو لای اور اپنی
 قباچ اعمال کو دست شقاوت سی دکھائی آئی مگر شہر بانو زوجہ امام حسین علیہ السلام نے
 شوہر کی فراق میں جینا کو ارا بخیا اہلبیت سی جدا ہو کی بارادہ لاکت اور برہادی جان دیا
 قرأت میں اپنی تین گراو یاد فاقا و اکتفت قلبہا کوفہ و لجمہا لالشکر
 الیہن او سدن کو فرہین خلق کا جو ہم عام تھا راہ و گذر میں ہر محل کی از و عام تھا سب
 دو کانون میں اور بالای بام بانظر دیدار میبھی تھی عورت و مرد اپنی المفال کو خوش اور
 بخار میں آئی کو چہ و بازار میں تھی ہر ایک ستان کا شاخا جانی آئی و انوی خیر و خیر
 کہ بتا و اب ہمارا لشکر جو اسیران کر بلا کو لایا ہی کہاں تک پہنچا ناگاہ حالان سر ہای شہر
 آئی مصطفیٰ پیشتر آئی تاکہ سب اہلبیت خدا کو دروازہ شہر کی اندر لای چار طرف سی ورو ورو
 ہر مقام پر شور و ہنگام ہو ان و مرد و اہل کو فکا و اسطی نظاری کی تجھ او پر تلی آئی بڑا ہلکے
 وہ حال پر اخطال شاہد میں آیا کہ خدکسی کو نصیب مگر یہ برگزیدہ ہای ذوالجلال الیہ
 پریشان پایا کہ نہ سنی اور نہ انجمن کی گندی قال و کان مع النساء علیہ السلام
 قد نہ کنتہ العیلة و فی غنمہ الجامعہ و یذہ معولہ الی غنمہ را و

سلیمان بایستاد و گفت حلا مکن نا ایف
 سخن او هیچ فایہ نیست گفت کو چنی
 میخوام بدکم کہ بکند براس چہ میکیہ کو نا
 وارد تھی برانم و وید کہ تھی طاقت بکند
 امیر می دان نہ لای سلیمان گفت ایچان
 و این بکند دانیان ہای دنیا می کہم کہ
 از برسی اخلاص است اگر گشتہ شوق
 رسول ای درہین ست از برای رضای خدا و رسول
 کا شہر کہ نہ جہاد از برای رضای خدا و رسول
 ان ملعون نہ جہاد از برای رضای خدا و رسول
 داد و اشادت کہ در آن خزار کہ کہ کشتہ
 و ان خزار کہ خوار و بیکار حلا کرید
 چہ سلیمان چنان دید کہ گفت ای و لدان نا
 مکر کی دن ندانی کہ مکران مکران و لدان نا
 این بگفت و اسب و از جابو آگشت و در نا
 ناو و حلا کہ خالد پسر سلیمان چہ چنان
 خند و بید و سائید و ہر دو میکیہ
 ناف و دو چہا کہ را گفتند و نا و نا
 نا ایست کہ کاہ پسر سلیمان خواست کہ
 باہ سپاہ خود حلا کند نا کاہ کہ و نا
 پیدا شد و چہ کہ و نا و نا
 عزم و شرم و شرم و شرم و شرم
 پیدا شد باہر از و و و و و و و و و و
 از ناکن حضرت امام حسین
 چہرہ داد و ان بد بخت کہ ایستاد
 بد بد شد و و و و و و و و و و و

دوست عزیز متوجه بودم که پسر زیاد با پسر
هست هر از ناوارد عمل که در میان
دید با سپاه خود حاکم
زود آمد

[illegible]

کتابخانه عمومی و موزه ملی ایران

تهنیت به مناسبت میلاد مبارک و در صفا و در کمال
 رخت در رخت و در رخت و در رخت و در رخت
 هفت جای عجز و در رخت و در رخت و در رخت
 بقیه بن مجلس ذمین سپاه کاچه نام سربازی شهدا و اسیر و کولان

ناکر تابی ظاهر ایما و اسیر و کافله سالاری او سپه طوق و زنجیرین گرفتاری
 اسکو قیدین و داکون پلانا بوجا غنای پر هیز کون کملانا بستر استراحت پر سلاطین
 اسن بهرین این عزیز و کی سمرکی و دیکهنا بوجا پیا بوجا مان بهن کونی پرده نظر کر تابی بیکو بوجا
 کوئی اینی پیلوشین سی خاندن دیر و عرا و عرین شکی کو تبا ناری بچی هر چند صورتین غریب و سیم
 لاکن چرون سی نشان بزرگی و بیکو تو ثابت بی که وارث مرتبه عظیم این بعضی استیلا
 او بر او صفاتی جانب زینب خاتون اورام کلمه م بر بانی که او کی شایهت بین شان خدایا
 پناطای سبب عور اکی سرداری و سلسله غنای کارگاه اینین چرون پر کلمه است
 اولاد والی سینه و فاطمه کی سیل اور پشی کونون پر بهت ترس کهاتی او کی چونی سن پر
 بی پدری کی تصورین نشان ترس کهاتی فقال علیه السلام قتلنا او سدم علی بن ابی طالب
 اتوجون و تبکون من اجلنا فمن ذ الذی قتلنا او سدم علی بن ابی طالب
 با و ارفیف کها کی ایل کمر و دعا و جماعت کو ف بانی جفا یا باری شده بیست
 غلبه صفت پر تم نو کتی بهو حالت بیکسی اور کثرت اندوه و آفت پاره سر و بگریه
 پس بیکو کفی قتل کیا بی اور کون سوچه بر بادی و غارت کا بوجا بی تباری بگریه
 فرز ندیم غیر بی شهادت پانی بی تنگ حرمت نبی اور حیدری باری بی نوبت پناهی بی
 دست ظلم فی سامان لباس اور عزت حرم لو ناپوز کین سی خیمه البیت کو ایسا جلایا که
 نه چو بیکو رون سی لائش حسین علیه السلام اور اصحاب کو روند ای دو نیست بول کشل
 ذیلم در بجا بار اسیر و خوار باند ای قال فاشترقت افراکین اکی قیاس فقال
 اکی اناساری انتی پس آسته آسته قافله غارت نه ده که باکو اکی برانی چرخ
 خلق نه یار پاتی و مان مخراتی تاکه موالی این نه یار و ده جرد و سید او کو بیکس سپاه است بی فاکه کی

اکفند و عجز و قوت حرب در اینم و در
 و نه عجز و عجز و قوت حرب در اینم و در
 لشکر بسیار دار و دودش و در
 مان از هیچ جانب مدد نیست و اگر خدای
 کنیم که کشته خدایم شد اکفند و عجز
 دران ست که شیب غنیمت و در
 فانی خاندان تیان را خبر بایست و در
 شوند بیکان آتش مشغول گردند و بایست
 ما سیدی کیم و کجاست و در
 بقتل ارم اگر کشته شود بایست و در
 چرخ سلیمان این خبر شنید و در
 نیامد ساعتی سر پریش افکند و در
 و کشت که و الله عز و جل ازین لشکر
 بیکو دام و باد دشمنان الی پیغمبر تیغ
 بزم زانکه کشته شوم چنانکه حضرت
 امام حسین را کشتند و فرشته شد و در
 دوست ترید ارم اگر چه ملک
 از برای نه بایست و در
 روانه بایست و در
 این جهاد و کیم و در
 خدای دین که را بایست و در
 و اگر طلب خیر حضرت امام حسین و در
 باز کن چو است و در
 بادشمنان جنگ کیم و در
 و شهادت را بار و در
 و در که سن از شهادت

و شهادت را بار و در
 و در که سن از شهادت

طریقی بران که شلت افتاده سلیمان
 اهلش ان که شلت کرده خواست که
 مان که شلت دزدی از این برین برین
 آمد برقع افردین برین او شلت چنان
 سلیمان گفت ای زن تو چو کسی جواب
 داد که ای سلیمان دل شادان که من
 خدیجه که می ام حم حضرت محمد مصطفی
 و دختر من فاطمه را در این ایست
 و در سالار میفرماید و مدیکه که
 بکری اما میخواهم که با شلمان شلت
 کنید تا شهید شوید و سعی کنید که این خانه
 نزدیک نبول اینجا باشد که این خانه
 و کوشک تعلق بقو و یاران من دامت
 و بعد از ان حضرت امام حسن و حضرت
 امام حسین از این بریده برآمدند و سلیمان
 بنی بنی خند و خند ای سلیمان خود بخند

مُحَمَّدٌ وَاللَّهِ الطَّيِّبُ أَهْلًا بَعْدُ يَا أَهْلَ الْكَوْفَةِ اسْكُونُوا وَتَسْتَجِيبُونَ إِيَّاهُ وَاللَّهُ
 مَا كُنُوا كَثِيرًا وَاصْصَلُّوا قَلِيلًا بَعْدَ مَا حَمَدَ وَثَنَ بِي أَنْتُمْ سِرَّ أَوَّلًا
 سِرِّي نَمَا رَسُولٌ دُوسَرُ أَوَّلًا وَكَلِي يَكْنِزُهُ أَوَّلًا كُورُ وَابِي أَمَا بَعْدَ بِي مَرْدَمُ كُورُ بَعْدَ بِي
 بِي سِرِّي بِرِشِيون و رقت کرتی بود و مد حضرت اورا قرار حایت بین طایکی گاون بر تلوار کرد
 رکتی بود که کی قسم بی رقتی رهو تو را منو جو ستم الهمم بریایی او کی حرت
 کبی نه بود و انذرون ای کبیر و سول الله و سبلم و آتی کی نیکو که انور
 و آتی دیر اسفگشتیم ای غفلت پیشه جفا اندیشه ایا جانی بوکتی دل و جگر پیرو پاکه
 او کیسی جیم خیر البشیر کو پوسی با هر کجا لاله کما لوزین بر بیا که نسا سر کما کی بر پی بر پیو پاکه
 و آتی سحر و مکر که زنه گشتیم آه حبیب نمور ان مصلحت السماء و ما یجانی نیکو
 رسالت کی عزت و خاک بریایی اس حبیب بین تعجب کرتی بو که آسمان سی ابو بر سایی
 قَالَ قَوْلَ اللَّهِ لَقَدْ رَأَيْتُ النَّاسَ يَوْمَ مَيْدِنَ حَيَارَى يَبْكُونَ قَدْ وَصَّوْا
 أَيْدِيَهُمْ فِي أَقْوَاهِهِمْ رَأَى مَتَاهِي خَدَّاسُ كُنْزٍ وَبِهَامِي أَوْ سَدَمُ تَامُ سَامِعِي وَ حِرْثُ
 رَوْنِ تَبِي و اور کثرت مذمت و حسرت سی اپنی سینه پر با تبه که می شایستف هو تی تی و و
 شَيْخًا وَاقِفًا إِلَى جَنْبِي يَبْكِي حَتَّى اخْضَبَتْ لَحْيَتُهُ أَوَّلًا يَكِي پیر مرد کو فی جو
 سیری پهلوی من کمر استارتاد و سکو ایسا روتا پاکه ریش پر دریای بر شک بیتا قضا
 وَهُوَ يَقُولُ يَا بَنِي آدَمَ وَأَيُّكُمْ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ
 وَ خَيْرُ الْكَلْبِ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ وَ خَيْرُ الْكَلْبِ
 حق بی نبی تباری عالم کی بزون سی افضل و اور جوان ساری جهان کی جوان سی علی
 اکمل غرقین سب دنیا کی عورت سی اشرف نساین و او طفیل ذات جبر و گواری کلا

این که شلت را برای شما فرموده است
 و فرموده در این که شلت خوانید
 سلیمان گفت یا من که چو من این مردمان
 که با من اند هم زخمی اند و طاعت عیب
 کردن ندانند پس حضرت امام حسین
 از پس پرده طاسی از یاقوت سدرخ
 در دست گرفته برین او زد و برین
 داد دران طاس این بو که فرزند تو کی
 و شیرین تو از شک و غش و شکر تو
 و کشت ای سلیمان این چشمه فی دوی
 بخراجهای خود و یاران خود مال
 تا در وقت نیکو شود پس سلیمان از
 خواب بیدار شد دید که ان طاس
 بر بالین او نهاده پس سلیمان شاکر
 و قدری از ان لب بر جگر خورج
 یاران میمالید تا هجران خدا شود

بخت نیک گفت ای کذاب شما را اینست
 من است آن کجا آمد که خدا شما را اینک
 کتاب جادوی است که شما را اینک
 امعشید که او غر و غش را اینک
 و خدا را مثل در داند و بعد از این
 انما خست سلیمان بابای بر وی کشت
 آنکست فاکلایک الله ای مامون و این
 قیامت معلوم خواهد شد که جای شما
 قیامت معلوم در کجاست و جای شما
 و دوستان شما کجا خواهد بود سلیمان
 و هواداران شما کجا خواهد بود اگر در
 حله بر وی کرد و گفت ای مامون اگر در
 بایت پسر زاده بر وی بنیعت نهاد
 و حق در دست قلب لشکر خدا را کشت
 در میدان میکشت و میدان را کشت
 در میدان میکشت و میدان را کشت
 سوار بر وی و از آمدن او بیعت نهاد
 و سلیمان حاکم کرد و با هر دو
 و سلیمان نیز بر سر پند ان مامون
 سوار و دیگر بر سر و از آمدن نام او و از
 مامون که خود که سر قلم بن الحسن
 صراوات الله علیه در کار بلا بریده بود
 سلیمان حق از او را بدید و نشانست
 ان مامون بکیر این صوب را بر پند
 و از اسب در گردید و جان با کشت
 و در بدو و پندین و آمدند
 و سلیمان ایشان میهنم میفرستاد
 تا بهت و شش مبارز نامداران را
 بدو و از فرستاد و پسر زاده را
 و چون چنان دیدم که گفت و خود
 با سه هزار و در سلیمان حاکم کرد
 سلیمان بن با ایشان در پند
 و خالد بر سلیمان آمد و
 پدر و از پس او صیبت بن پند

یا شیخ اوسنی میری طرف لطف و نایسی تو جکی اور کہا ای شیخ تو کون ہی اور
 کہا تھا فقلت من البصرة وانا ولی من اولیاءکم منی عرض کی اہل بصرہ او
 یہاں غریب الوطن ہوں یا یکی دوستوں میں ہی ہیں ایک محب سخن ہوں فقلت یا
 شیخ اعلم انہی کنت فی الخیمۃ فسمعت صہیل لفرس فاخرجت
 رأسی وابدیہ شیخ یہ جان کی کہ ہم روز عاشورا ماتم اقربا میں نالان ہی ہو کہ پانی
 شدت سی جان بلب ہو رہی تھی یکسی امام حسین علیہ السلام کی ذکر میں رو رہی تھی کوئی
 مرد باقی نہ تھا جو امام کی خبر میدان سی لانا توش میں بھائی کی پڑی تھی مضطرب حال
 بیٹھی اور کھڑی تھی ایک مرتبہ کہو کیا شورش نالہ و فریاد پایا پردہ ہٹا کی و خیمہ سی مہر پر
 واذ انار یفری حار یگا و الشرح حواء ناگاہ و بیکار ہوا خالی سواری آیا
 نہیں کا و اس بھائی کی اوسنی بحر الال ہو رہی صد ہاتیر و تیرا و سپر کی ہیں تلواری و نیزہ
 بدنگا کھڑی ہوئی ہیں ہجام و رکاب کئی ہی مال و کاکل خاک و خون میں آئی ہی شہید رنگا
 غمی تو کہ نہای فصرحت النساء فسمعت من جانب الخیمۃ ہا فقلت
 یقول شاہد سی اس صیبت کی سب عورتاں شیوں کیا گوشتہ خیمہ سی ایک لہنگا
 مرثیہ آواز دہناک میں سنائی دیا حشریہ واللہ ما جشکم حشریہ بصرہ ہا
 بالطف من غیر الخیمۃ متحورنا نجد کہ میں تمہاری پاس میں آیا ہا کہو کہ
 دیکھا سر جاد میں کو دست بلا میں پڑا کان الحسین سراجا فیستطایبہ اللہ
 یعلم انہی لم اقل من ذوالحسین متعل ہایت ہی کہ او سکا نور دار میں میں چکست
 قسم خدا کی میں راست خبر دیتا ہوں چوت نہیں کہا ہی قال قبا دست ام کلثمی
 و قالت یحییٰ محبوب واک الا خبر متی من انت راوی کہتا ہی ام کلثوم نے

یہاں غریب الوطن ہوں یا یکی دوستوں میں ہی ہیں ایک محب سخن ہوں فقلت یا
 شیخ اعلم انہی کنت فی الخیمۃ فسمعت صہیل لفرس فاخرجت
 رأسی وابدیہ شیخ یہ جان کی کہ ہم روز عاشورا ماتم اقربا میں نالان ہی ہو کہ پانی
 شدت سی جان بلب ہو رہی تھی یکسی امام حسین علیہ السلام کی ذکر میں رو رہی تھی کوئی
 مرد باقی نہ تھا جو امام کی خبر میدان سی لانا توش میں بھائی کی پڑی تھی مضطرب حال
 بیٹھی اور کھڑی تھی ایک مرتبہ کہو کیا شورش نالہ و فریاد پایا پردہ ہٹا کی و خیمہ سی مہر پر
 واذ انار یفری حار یگا و الشرح حواء ناگاہ و بیکار ہوا خالی سواری آیا
 نہیں کا و اس بھائی کی اوسنی بحر الال ہو رہی صد ہاتیر و تیرا و سپر کی ہیں تلواری و نیزہ
 بدنگا کھڑی ہوئی ہیں ہجام و رکاب کئی ہی مال و کاکل خاک و خون میں آئی ہی شہید رنگا
 غمی تو کہ نہای فصرحت النساء فسمعت من جانب الخیمۃ ہا فقلت
 یقول شاہد سی اس صیبت کی سب عورتاں شیوں کیا گوشتہ خیمہ سی ایک لہنگا
 مرثیہ آواز دہناک میں سنائی دیا حشریہ واللہ ما جشکم حشریہ بصرہ ہا
 بالطف من غیر الخیمۃ متحورنا نجد کہ میں تمہاری پاس میں آیا ہا کہو کہ
 دیکھا سر جاد میں کو دست بلا میں پڑا کان الحسین سراجا فیستطایبہ اللہ
 یعلم انہی لم اقل من ذوالحسین متعل ہایت ہی کہ او سکا نور دار میں میں چکست
 قسم خدا کی میں راست خبر دیتا ہوں چوت نہیں کہا ہی قال قبا دست ام کلثمی
 و قالت یحییٰ محبوب واک الا خبر متی من انت راوی کہتا ہی ام کلثوم نے

[illegible][illegible]

یا شفیق قوادی کان هذا مقصد و امکنه یگان بین تنها ای سیری دل کو
کری ایسی محنت رکبی ہی اور تیری صحبت جدائی قدر میں کہی ہی یا ایچی فاطمہ
الصغیرہ تبکی خلقک کا دقلہا ان بد و با ای بھائی فاطمہ صغرا کا تہا
توق ویدار میں رونامین ہمتا ہی اور اسکادول اشرفی جلد ہی یا ایچی کوثر
قلیلا ذلک و هو فی الاسر لا یطیق تخیبا ای برادر سید شہاد اپنی منہ زد
اگر دیکھو اسیری و ذات میں کہ قاری اور ضعیف بیماری میں نالہ و فریاد ہی و شوار
کل ما و جموا بالضرب ما ذا یا الھی و دمنه مسکونا جسد رضرت یا
اعداسی و دو و اید یا تابی ماند غریبان یکس رونامو اخذ کو یاد کرتا ہی یا ایچی
صبر الیک و قربان و سک قواده المرعوبا ای برادر اوسی ملاکی پہاٹی
گلا کو در دل تباب کو او کی تسکین دو یا ایچی یمن حلیک ان ترانی و سین
الاسادی مضطرب و با ای بھائی تیر بہت و شوار ہو کا اور تھیں رنج و ملال
گذر چکا جو دیکھو میں با سیری میں مار بھائی اور بدن و گھٹا جلدیتا مالک ان اردت
مضیبا یا ایچی بالرجوع و عدا وینا ای برادر اگر اپنی فرزندان تیری نظری تہ نہا
ہو ہی ہونو کچھ اونس وعدہ قریب کر جاو کس کی ملوگی میں کمان تک اونیں سہا
کر دل سیر ملا حلدی او کی شوق ہوتا ہی ما اذل الیہ تہم جنینا دے با پیہر و لا
یراد یکا چھپتا ای برادر کس صدی مخزون اور دل غمناک ہی تیر پچی تہا ہی ملی با یا
گلی بکارتی ہن داور تم کچھ اونہیں جواب نہیں و تہی ہو وہ شور چائی ہن نظم لہو
اکی زیادہ کیا کہوں رقت کاجوش ہی قابو نہیں ہی دلپہ تہکانی نہ ہوش ہی +
گفت نہ بان نہ نطق کو ہی اس مقال ہی مجلس کا حال غیر ہو التہال ہی ناظم و لا

و عبد الله را با جفا و نفاق که در دست
و اهل بیته از منزلت بالادان
کردند تلمیذ این عیال
در بیان آمدن بخار که گفته

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند بخشنده و مهربان
 در روزی که من بخداوند بازگردم و او مرا ببیند
 و من بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من

نام یکبار و دیگر گارین نه هر ایهی ناکرتی می اسدم فرامین بر مصروفی بود که فرم میفرست
 مقبول خاص و عام می اهل سخن بین تو اسکا صله لیکه خدای بر فرشته همسایه رسول
 بود و یکا تیه اقصه

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند بخشنده و مهربان
 در روزی که من بخداوند بازگردم و او مرا ببیند
 و من بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند بخشنده و مهربان
 در روزی که من بخداوند بازگردم و او مرا ببیند
 و من بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند بخشنده و مهربان
 در روزی که من بخداوند بازگردم و او مرا ببیند
 و من بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من
 بگویم که یا خداوند منم که در روزی که من

سو کبھی گلوں پر غنچہ آبدار پیرا نہی کچھ کو اوس تمازت گر مابین یہو کا پیا سا مارا یہر ایک پاؤ
 دل و جان زہر کا سترن ہی اوقار دہر و نکو جلاک لباس و زیور و حرم کو غارت کر لیا عورت
 بیوہ کو شل کھار دینم و رنگبار کی سلسلہ قیدیں کیا دلشایا عزیز و اقربای خیر البشر پر
 ہور و نکو و دریا و فرزند بیار سید الشہدہ کو طوق و زنجیر آہن پہنایا و دختران علی مرتضیٰ کو
 در بدرافیت و ذلت پہنچائی پیری عیال امام حسین علیہ السلام کو جہالت پر تازہ بانی
 لگائی بری دایمینین موجب سنی اور دہکھنی دنیا کی نہیں معلوم ہو گا کہ بانوانِ حضرت کا
 دل تحمل بین ہلاکی نازک ہوتا ہی تھوڑی حد نہ رنج و محنت مانند حجاب ٹوٹ جاتا ہے
 چھی کال حیرت اور غلبہ رقت ہی اس حادثہ میں بہت حیرت ہی کہ وہ شہداء شہم عربی
 جہنم ہی کیونکر ہی اور جبر و ظلم احد کی وادی خوار میں کس درجہ اوپر گذری اگر کوئی پیا
 تو ہرگز نہیں ہو سکتا بساعت ہی خضبط کا یا را نہیں بہتار حد حیف اجبا و غش کو انشیک
 اہل شام و کوفہ با خرام و فن کربن پر نہای حضرت خیر الانام سرکشی خاک و خون میں پڑی
 رہیں کوئی فقیر و ن کا بچہ اپنی موت ہی اگر مر جاتا ہی تو او کی ماتم و نوحہ کا چہ چار ہوتا ہے
 پیغمبر کا نواسہ شاہین امام زادہ کی ہمراہ شہل کو سفید قربانی فوج ہوا وہ ساختہ گذر کر تین
 شہانہ روز آسمان ہی لہو برستار ہلاک کسی مسلمان فی او کی فاختہ کو ہاتھ نہیں اوٹھایا کوئی
 دلسوز فی اوس مصیبت میں آنکھ سے آنسو نہ بہایا اگر خیر البشر زندہ ہوتی اوس غم میں کیا
 کرتی ہر گاہ حیدر مضر دہ ماجد و بیتی تو کیا ہستی مروی عن عبد اللہ بن عباس
 قَالَ كُنْتُ نَائِمًا فِي مَنَازِلِي بِمَدْيَنَةِ الرَّسُولِ فَقَتَّ الظَّهْرُ كَسَبِ خَبْرَةٍ
 عبد اللہ بن عباس کی زبانی روایت کہی ہی کہ یہ عبارت پر حضرت حال رقت ہی کئی
 ایک دن وقت و پھر خواب قیام کو میں اپنی عادت ہی حدیث رسول میں سوتا تھا افسوس

نادر دبی و امیری که فدوی میگوید
و نواز و وی خیرینیکولی چینی
و کلد خاقله و نواز دوست کرده
و غنادان طایفه برخواست
و از وده ها

که حق را بداند و میگوید که حق را بداند و میگوید که حق را بداند

[illegible]

کرمین در انداخته اهل کرمین سلم معهما کوفتند و جان و سر برهنه عابدان
 معارین بنیت الهزای شاه که بلاد استخباران و مسعت سرای کرب و بلاد نظر انان
 ماتم عالم و بقیارین دارالامارت غم و الم استعان حدیث اندوه و ملال و فدا گشتن
 بنیاد زاری و انتمال و زور و اطمینان کی قصه حکایت کوشمیر بیان بین خاک حشرت و تاب
 یون بنایین کعب زلزله بلانی روز عاشور ایوان دین گریان زل جوادیت فی امکان

و سید و سید بنشین و فرستادم
فرمانی بدین و آن آمد و رفتی
در دست داشت خطا حیرت
امیر المومنین علیه السلام
و بدان نظر کرد و بنشین نمود
ک

و گفت صدق امام عادل علی ابن
ابیطالب و مرا گفت بکبرایت نامیدند
تا اندر بیت کار که در دل اری و من
تو استغنی می خواهم بدو و من از نیابت
حضرت امام زین العابدین و این
خط را بمن است بدو و نام خدا
و بیکت حضرت بقید صلوات
علیه و الله و بیکت اهل بیت صلوات
و در دست این امر که برادر
تو هست و من

آل یاسین کو بجایا، طلاق حرمت رسول کو جو رنکیرین پر کین فی ظراب کیا زواق عنت
 عترت بول کو قشہ جنہای ابن سعدی و نایا یعنی کردن فرزند شاه ولایت کی دشمنہ
 ستمی کئی بزیئت و رونق کشائند امامت سہ اسر لئی المہم کو مسکن شرف اور بزرگی
 باہر نکالا و اسلی لیبائی کو فی کی شتر بی کجاوہ و پوشش پر ٹہایا، سہ ہای شہد کوسح ہلوت
 لباس قتال عرب فی غنیمت پایا۔ و اسلی تشہیر و بار بدنامی و رسوائی کی اپنی نیرون پر خرا
 کر بلاسی جانب دار العدوان روانہ ہوئی شہر کاہ حوالی شہر قنات بنیان میں وہ بی پان
 پنہنجی اوس روز لیل و عیال امام حسین علیہ السلام کو سرج و وطن سی حدسہ کمال تھا بی پان
 و ہزار دن طرحا مقابلہ و ششمان بد خصمال تھا زوای کتاسی جسم سہ امام حسین علیہ السلام
 شمری بدل ہی جد کیا، فو زاعر سعدی عمدت غلی بن زید حضور ابن زیاد میں بھیجا، اوس
 سرودونی منکام و درود المہم میں پیرد پایا و سرور حاصل عیال رسول کی پاس و اسکی
 کما کہ ہمراہ اسرای اولاد مصطفی شہر کی اندر لاؤ غنہ سودی بیزید کی و اسلی ہماری دوستوں کو کہا
 سرودی عن سیدنا صلوات قال دَعَانِي ابْنُ زَيْدٍ لِاصْلَاحِ دَارِ اِهْلَانَا
 یا اھو فتر کتب معتبرہ میں یہ روایت کی ہی سلم سہاری کہ اوسنی کہا ابن زیاد بی بھی لکھی
 مریت و انرا لارہ کو کہ کو حکم دیا، فیکینما انا الجببص ائو اہلنا جس ہنگام میں اوسکی
 دروازہ شقاوت بناکی مریت کرتا تھا، و چونکہ خونائے حسرت میں گند ہی ہی و دست بستہ
 گاتا تھا و اذ انا بالزعمات قلنا نَقَعَتْ مِنْ جَانِبِ الْكُوفَةِ بِكَايَك
 شورش عظیم ایک طرفی کوفہ کی بلند ہوئی کہ روزِ محشر سی وہ فریاد اور غل و دولا تپے
 فَاَقْبَلْتُ عَلَى خَادِمِ كَانَ يَبْكُ مَعْنَا مِين وَرَنَّهُ فَاَكْرَحِيرَتِ مِين تَبْلَا تَهَانَا گاہ
 خادوم ابن زیاد جو سیری ہمراہ کام کرتا پھر تا وہ آیا فَقُلْتُ مَا لِي اَنْزَى الْكُوفَةَ

الله عليه السلام
 خدایا در سید خمار گفت
 بستم بخندان خندان از خندان
 انحضرت بیرون آمد و عزم رفتن
 زمین عراق کرد و او را که دم اشتی
 نین دیدیم و و داغ او را که دم اشتی
 و صد دیار از سبب داد و دیار از سبب
 پنهانی از مکه بیرون آمدند و از آنجا
 تا او را از بریه بگریزاند و از آنجا
 اهل بیت بود و چون بخار را رسید
 که از بادیه بیرون آمدند و از آنجا
 بجا آمد و در سفر و ساری که در سفر
 چندگاه بجا بودی خمار گفت گاه
 بطایف و گاه بی که حالا از مکه
 ایم خمار رسید حال عراق چنان
 گفت اندر اشوب است و چنان
 که مدهم عثمان باشند خمار گفت
 و چنان کنم که در مومنان شاد
 انشاء الله تعالی سلیمه خمار را گفت
 که از خدایتان و فتنه انگیزان
 خسته نشود خمار را نعم الله
 علیهم السلام

و گفت شهادت اینک میداد
اهلبیت خاندان منند
فغان را خیزم بر سر است
و الله که قرار ندارم تا خون نه
فغان را خیزم بر سر است

در قسم و از عهد شفیع و
 حسین که طلب حق حضرت را
 قایل آنچه که طلب است و بیانی
 امام حسین علیه السلام که
 اورد و تا آخر و حج کند و طلب
 حق حضرت امام حسین
 علیهما السلام

[illegible]

[illegible]

[illegible]

و من می بینم زین امر را بخواند
گفتند که هر چند او را از حدیری
که در آن وقت تفرقه می کرد
خواهد بود تا پا داشت و رفتن
تو خواهد کرد و رفتن

پیر کربابا کی روایت ہے کہ آیت اللہ عبداللہ علیہ السلام
 مرویست باہبیت و سیاست و میل
 او و مختار و دینی قلد است مختار
 او را نیازی از دیگر که مختار در علمیکه در
 طایف بود و عبداللہ علیہ السلام مطیع در ان ایام
 و او را نیازی نداشتند که مختار بود و مختار
 امیرکے کو فدوی مسلمان شہید و مختار
 امیرکے کو فدوی مسلمان شہید و مختار
 امیرکے کو فدوی مسلمان شہید و مختار

و حضرت خدّ قُدّ هُکّ راوی کنشاهی اهل کوفه می بینان حضرت نشان سنا شود
ناله و فغان شدت سی بکنگیا اور سر دهنه عورت بال پریشان کر کی سر پر خاک آفتاب
سینه پی کی رخساری نوچکی شیون اور ماتم کرتی تھیں فلم فی بالک و بالیکه اکثر
من ذلک لیقوم شهر کوفه من مرد و زن کار و ناگهی اسقدر زمین ہوا تھا فی الحقیقت
ایسا ساخنہ اوس بستی میں کا جیسو گذر آتھا و مان تو ایک زمانی میں علی ابن ابی طالب
علیہ السلام پادشاہ تھی امام حسین علیہ السلام شاہزادہ اور مالک ربیعہ شکست کا چاہی
زمین و ام کلثوم یوان جلال میں مسند اختیار پر بیٹھی تھیں امیر زادیاں او کی حضور
بار دست و نیاز بھری رہتی تھیں ہر مہر میں سب طرح کا اسباب راحت بھر رہا تھا نو بڈو کی
سر پر ہی تھنہ عزت و حرمت پڑا رہتا رہا و از دستہ میں خادم اور غلام پامان تھے
جھومت دارام کی ہزاروں اہتمام اور سامان تھی ہر روز حد کا فقیر و کوفہ آتے تھے
بٹانہ سنگہ کو لباس اسیر و کلو ازاد کجا فیض عام تھا ساری شہر کی سیرہ اور بیرون کی انعام سے
پرورش ہوئی ہزاروں غلام و اور سیدہ و بیخونہ سیر آسائش پر سوئی اور انہوں نے کوفہ کو
مرد و عورت و فارس کی سند ملتی زمین سی آسمان کا سال محمد مصطفیٰ علیہ السلام کی نام پر دوائی
پھر فی الحقیقت کی سواری میں جن و ملک پر وہ داری کرتی تھاری اور خادہ الجہم کی مسدہ
آفر بائی محمد کہ رویش چلتی طفلان خندناز و استراحت میں شادمان کہنے عزیز و بیکار کا
آفت و ہر ہی قرین ایمان لاکن اکل ان و مصیبتا بیت نہ لشکر و نہ سپاہ و نہ کثرت الشک
نہ قاسم و نہ علی اکبر و عباس امام حسین علیہ السلام کا سو کا کلا خیر ابدی کشا ہو کر و نہ
رگون ہی ہر ہتھاسر نیزی ہر چر کا ہوا زمین و ام کلثوم پر ہنہ سر و پاشتری بھاری پر ہوا
بہائی میٹھا اور آفر بائی سرخو نچکان لگی چھپی قطار بانوان حرم کی جسم صد نہ ضرب نازیبا و نہ

چرا که اهل فلسفه و علم برای فرزند
ن سوار شدند چنانکه رسول این سخن

خطایم نه از برای تو نه از برای خیر تو
گفتند که در حق تو که ما شهادت را

بیاورید تا من بشهر دیم و دم کرده
بر همان گره فیستاد که شهر را

کجوفه رسید فیو دادند و رسول
سوار شدند چنانکه رسول این سخن

سورہ بکراہ میں مذکور آیات اہم اور بڑی مختصراً بیان کی ہیں۔

افس چندان گفت که تو بر من دل آواز
چرا که میان ما دو دل دوستی تو آواز
گفت من از غنای تو اندیشه ندارم
گفت ای امیر از غنای تو خبر ندارم
شهر آمد

بلبل او را بگریه و در بندگی ناز شراد
 این بایستی و اگر ایستاد نیکو و از ان خلافت
 بوزمان نازمان مختار فتنه ایگری و میگردد
 کیم هیچ چیز در حق آن متوان کرد مگر برادر پس
 حیدر الله میبارد لایسته ناک شد آن گشت
 ای امیر پدی که شیعیان در مسجد دینچه
 میکشند بغد اسو کنند که اگر خشن مخالف
 از تو میشنیدند غنم میکردند و اگر
 هاوی که گوشت را نگرداری دست شیعیان
 کاه کن بلکه بقتل آر و کشند کاج حیران
 قتل کرد و اگر خشن میشوی
 در بنده کن پیش آن ناکه کاران در دست
 بر روی و عبد الله مطیع را بکشد و سلام
 بخانه می گفت نزد مختار و روی و سلام
 و برسان و بگو که در میانید که
 که این زمان قدم بچنگر اندید صفت
 شوی و دارم و ناخامی اندید صفت
 غی بنده و حسین بن عبد الله را زانی
 هزاره او کرد و بخانه مختار فرستاد
 بنجانه مختار که سیدند و بیگام گفتند
 و ابید و آه بیخوش است که مختار را بجا
 بی و صفت و بی

شیرین خانزاده
ان مصحف را در کف دست و کف
چپای من دارد و دست خط
برای که این را نوشته است
بعلی از آن یکبار و یک بار
بخواند و از یکبار دیگر
بک

میدانم
عناد گفت ای برادر پر
از این اکثری الاشدن برخواست و داد
ابو ابراهیم رفت و گفت ای برادر شده
هم جانشند و تلافی

[illegible]

این شاهان شهادت داده اند

بَيْنَ عَيْنَيْهِ وَصَحَّ فَشَوَّ ذَلِكَ عَلَى وَاحِدَتِكَ عَلَيْهِ أَيْلَامًا يَانِ كَمَا جَاءَ فِي
مِنْ بَسْتِ زِيَارَتِ كَوَاجِيَا كَرْتِي هِي جَمِينِ بِنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي نَگَاهِ بِشِيَانِي بِرَسِيدِ كَرْتِي
عَارِضِ هُونِي دَاوَسْ كِي سَبَبِ سِي مَحْرُومِ هِي فَسَلَّ عَنْتِي مَا فَعَلْتَ حَبَابَةُ الْوَالِيَّةِ
فَقَالُوا لَهَا حَدِّثْ بِهَا حَدَّثَ بَيْنَ عَيْنَيْهَا أَيْكِ دِنِ حَضَرْتِ فِي پَوْنِهَا جَاءَ
كَمِيَا هُوَ لَوُ كُونِ فِي عَرْضِ كِي دَرِ سِيَانِ كَهْ كُو كِي وَهَبِ نَهْلَا هِي دَاوَسِ شَرْمِ سِي بَاهِرِ نَا نَوَافِ
كَمِ دِيكَ فَقَالَ لِأَصْحَابِهِ قَوْمُوا إِلَيْهَا فَجَاءَ مَعَهُ أَصْحَابُهُ حَتَّى دَخَلَ عَلَى وَانَا
فِي مَسْجِدِي هَذَا بِسِ ابْنِي صَحَابِي سِي فَرَمَا يَا هُوَ دَاوَسْ كِي بِاسِ جَلِينِ بِحَرِ رَاهِ رَهْزَا سِي
قَرِينِ آخِي اَوَرِ بِنِ ابْنِي عِبَادِ تَهْمَاهِ بِنِ تَحِي فَقَالَ يَا حَبَابَةُ مَا أَبْطَلَاءُ بِكَ فَكَلْتُ
يَا بَنِي رَسُولِ اللَّهِ حَدَّثْتَ هَذَا بَنِي قَالَتْ فَكَشَفَ الْقَتَاةَ فَفَعَلَ عَلَيْهِ
الْحُسَيْنُ بَنِي عَلَيْهِ ارْتَادَا كَمَا سِي حَبَابِ كِسِ اَمَرِ فِي جَمَارِي تَرَوِيكِ آخِي سِي بِحَرِي هُوَ كَا كَسِي
كَمِيَا هِي سَبْطِ رَسُولِ خُدَا سِيرِي مَاتَحِي بِرِ سَبْطِي بِرِضِ كَا وَهَبِ پِيدَا هُوَ دَاوِ نَاقِلِ بِنِ شَرِ
مِيرِ اَهْمَقِ اَوْ هَا يَادَا وَحُسَيْنِ بِنِ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي آبِ دِيَانِ بِحَرِ نَشَانِ اَوْ سَبْطِ كَا يَادَا
يَا حَبَابَةُ اِنْ خَلَفْتِ فِي اللَّهِ شُكْرًا فَإِنَّ اللَّهَ قَدْ رَدَّكَ لَنَا هُنَا فَرَمَا سِي حَبَابَةُ اَمَرَا
شُكْرُ كَرِ اَوْ اَهْمَقِ كَرِ اَوْ سِي تَهْمَارِي سِيَارِي كُو دَوَرِيَا قَالَتْ فَخَرْتُ سَابِحَةَ الْكَلْبِ
فَقَالَ يَا حَبَابَةُ اِنْ خَلَفْتِ رَأْسَاتِ وَانْظُرِي فِي عَرَائِي حَبَابَةُ نَهْرِي سِي نِ نَگَاهِ
خَدَا سِي بِحَلِ سَبْطِي كُو اَمَامِ بِحَرِ نَابُولِي سَمَرَا هَا كِي آئِينِ بِنِ حِرِهْ وَبِكُو قَالَتْ وَفَعَلْتُ
رَأْسِي فَلَمْ أَحْسَ مِنْهُ شَيْئًا قَالَتْ فَحَدَّثْتُ اللَّهَ تَعَالَى بِجِ بَاسِ هَرِ كَرِ
الهِ سِي كَرِ دِنِ اَوْ هَمَانِي آئِينِ بِرِ نَظَرِ كِي سَلْطَنِ عِلَامَتِ سِيَارِي نِهْ بَانِي مَرُفِي صَفْوَ
بَنِي مَهْرَانِ قَالَ فَفَعَلْتُ الصَّدَاقَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ دِي جَلَانِ اَهْمَقِ

ای سید و الله
ما فرزند پیغمبر و ایشان را کشته
و اهل بیت فرزند پیغمبر را سیر کردند
حالا بر منبرها ایستادند و میگویند و بر منبر
عزت او وای بر ایشان که بعد از خدا
گفتار شدند پس گفت ای سید شاکر
در باب ایشان چه باید کرد ابراهیم
گفت دست بده تا باقی ببینیم
پس پیغمبر و اهل بیت را کشتند
۱۲۶۰
امام حسین علیه السلام بر او
و دست بخواران گرفت و با او صحبت
کرد پس همه مومنان شاد شدند که حالا
اسلام گرفت که منت و مردم خانه بخوار
میرفتند و بیعت میکردند تا هر چه
هزار و بیست کردند پس آمدند
خوار و بیعت کردند پس آمدند
بنادند بخوار گفت ای برادران
سلاح بپوشید چون شب بخشنید
شود همه بر باجهای سرای خوار
و شن کسید بعد از نماز خوار
نست خوار کردن شما
آنها

[illegible][illegible]

و این را نشانی است که در آن عالم
مجلس گفت ای انصاف و انصاف
خدا و مشرب در شهر که در وی
کسی که از شریف به بیعت
انصاف و بیعت سوزانده
پایه در شهر که در وی

و شب بیان آن یک بود هنر آن
 گفت انداز با شعله های روشن
 دستش وی در قندق قرار ابراهیم
 آتش زده بخار میرفت تا صاحب
 خروجه کردن فکر می کنند با صد سال
 از فراتین خود هر سال یک شعله
 چو تیسوی مجلس غلام پیشی می روشن راه کلین دنیا و کوفه کا و اعله اسیران کر بلا

خبر صادق علیه السلام می که بعد از آن اوس کو که کسی گیتی کلام کر نانه سنا بجم من کتاب
 الدلائل لعبد الله بن جعفر الحميري يا سناء ه الى ابي عبد الله قال
 خرج الحسين بن علي الى مكة سنة ما شيئا فو رمت قد ما ه سنا ب
 دلائل من عبد الله بن جعفر بن ابي سند لاي ابي اور ابي عبد الله جعفر عليه السلام می ذکر
 می اید یکی یک سال پیا و با امام حسین علیه السلام جانب مکة علی راه سفر من قمر
 عرش فرسار ورم چا چال پی فقال له فقال هو اليه لو ركبت لعلك
 عقلت هذا الوهم فزمت من عرش كى يا سناء ه راه آپ سوار سوار جاتی تو شاید
 محنت ورم می قمری تسکین یاقی فقال اذا انما هذا الذليل فارقة
 بين شيا لک اسود و فمعه دهن فاشترى منه ولا ما كنهه من دلا
 جب منزل لینه من هم دار و هو کی تو ایک پیشی سامنی آنگاه و کی پاس تیل بگو
 خرید لینا تو رفت نکرنا فقال له مولاه ياقى انت و ابي ما قد انما انما
 فيه احد من جمع هذا الدوا و کی غلام می که ایا و لایری مار باب پیشی
 بمنی اس راه و منازل من جویسی دو ایچا هو کو می نہیں و کجا فقال بلی اما لک
 دون الميزل فسا و مینلا فاذا هو یا لا سناء ه جواب یا پیشی ایسا می تصدیق
 کتاب سامنی تیری و ایچا پس ایک سئل کی پیشی ناگاه غلام پیشی می طاقی بوی
 فقال الحسين لمولاه دونك الرجل فخذ منه الدهن و اعطاه
 الثمن امام علیه السلام می خام کو اشاره کیا و کجه و آدمی تیری کی آیا تیل کو لینا
 دام دینا فقال له الغلام لمن امر دت هذا الدهن فقال للحسين
 بن علي فقال انك لو لا لا شوق فخرج غلام می پوچهای روشن

سفاوش کرده بود که سیکس باغچه
 نیزه بلند و نامان جاک کرده
 بیا که نزد پیشی وی آمده و گفت
 در راه دوستانه پیشی که عبد الله
 با سید کجا میرود سید و ابراهیم
 راه دارا بر اهل داران سید و این
 گفت سید ارم از پیشی گفت که این
 خبر سنا ب در راه و یک سید
 ان سنا ب راه و یک سید
 سنا ب و یک سید
 یاز و سنا ب و یک سید
 ان سنا ب و یک سید
 دان و سنا ب و یک سید
 کید و سنا ب و یک سید
 کسپا و سنا ب و یک سید
 لب و سنا ب و یک سید
 بن مالک و سنا ب و یک سید
 شنید و سنا ب و یک سید
 و لردان و سنا ب و یک سید
 و کجوی و سنا ب و یک سید
 ابراهیم و سنا ب و یک سید
 من میدانم که کجا می باید رفت
 خواهم رفت ان گفت عبد الله
 مطلع حکم کرده که کس از خانه خود
 بیرون نبراهیم گفت حاکم
 دانستم بیرون نیایم ان گفت
 که من را که پیشی ابراهیم

اول باید که در کتابی که
 دوست ابراهیم بود از استاد بود
 نام او فضل بود و نزد دوستان
 فضل پیش ابراهیم رفت ابراهیم گفت
 دوست در آن که می تواند به نام او
 و باطل گفته حله بر این که دوست
 و جان باطلان و دروغ
 حضرت امام حسین بود چنانکه
 ابراهیم گفت و علامت آن
 بی بدی و باقی در پس ابراهیم باقی
 دستش و عیال بدی و در میان
 بختی و شادی و شادی و شادی
 و باطلان و دروغ

ولدت غلام سید

ما از او جدا شدیم و او را به خانه خود بردیم
و او را در آنجا نگاه داشتیم تا که او را
در راه یافتیم و او را به خانه خود بردیم

دست پیش نهاد انداخت نشان چنان
چنان دید بسیار شادند بدین فت
ابراهم را در بر گفت و گفت
برادر من شاد کرد اندیدی و این
نهایت بسیار نیکوست و دلایل
فتح است ابراهیم گفت کس خبر است
و یاران را طلب کن نشان گفت این
برادر من را هر جا که پویندیده و سوار
بفرستیم خودی دلاور و شست و سوار
ببر و ابراهیم علم داد و شست و سوار
خود و ابراهیم علم داد و شست و سوار
و بر سر آمد تا به نام خان شاد
و بر سر آمد تا به نام خان شاد
و بر سر آمد تا به نام خان شاد

شناخت که بنامی حضرت انبی آبا کی کرام کی زبانی بیان کرتی بی که امام حسین علیه السلام
ایک بیمار بخار شدیدین گرفتار کی عیادت کو قصد کرتی ہی بہب تشریف والا اندرنگ
مریض میں بھی فوراً ہی جسم بخورسی مغارت کی فقال لَهُ وَصِيَّتُ بِمَا أَوْثَقْتُ
بِهِ حَقًّا حَقًّا وَلِحَقِّ تَرْبِ عَنْكُمْ فَقَالَ لَهُ الْحُسَيْنُ وَاللَّهُ مَا خَلَقَ اللَّهُ
شَيْئًا إِلَّا وَقَدْ أَمَرَهُ بِالطَّاعَةِ لَنَا صَاحِبِ خَانِهِ بُولَارَاضِي وَسُورِ بُولِو
فَضَائِلِ وَكَرَامَاتِ اسد فی تلمو دی ہیں کہ علالت و غمات تکتے قدم مولاسی نہ
کمی ہیں فرمایا کوئی قسم کی خلقت خدا فی نہیں پیدا کی الا ہماری طاعت و فرمانبرداری
تکتید اسی پینچادی قَالَ فَإِذَا لَمُنْ سَمِعَ الصَّوْتِ وَلَا زَى السَّمْعِ يَقُولُ
لَبَّيْكَ قَالَ الْكَلْبُ أَمِيرُ الْمُؤْمِنِينَ أَوْ كَلَّ أَنْ لَا تَقْرَبَنِي إِلَّا حَدًّا وَآؤْمَنَةً
لَكِنْ تَكُونُ هَذَا رَكَّةً لَدُنَّ نَبِيِّهِمَا قَالَ هَذَا رَأْيُ بَنِي كَلْبٍ كَانَتْ
أَتَى بِنَا صَوْرَتِ نَظَرِ بِنِ بِنِ سَمَاعِي بَعُوضِ كَرْتِي لَبَّيْكَ فرمایا امیر المؤمنین فی بھی
یہ کیا تھا کہ سوا ی دشمن خواہ شاہکار و سر کی نزدیک نہ جانکہ او سکو عصیان کا
تھا رہ ہو جای رہاں کیا تھا کہ جو تیری صدماتہ هجوم لای فَكَانَ الْمَرِيضُ حَسْبَ اللَّهِ
شَدَّادِ بْنِ الْهَادِي اللَّيْثِي قَبْ وَمَنْ تَوَاضِعَهُ أَنَّهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ
عَرَّيْنَا كَيْنَ وَهُمْ بِأَكْلُونِ كَسْرَ لَمْ عَلَا كَسَاءُ فَسَلَّمَ عَلَيْهِمْ فَدَعَوْهُ إِلَى طَعَامٍ
تَمَامِ سَنَابِ مِينَ كَلْبَاهِي تَوَاضِعِ سُلْطَانِ بِنِ كَادِجِ كَلْبَاهِي بَحْرَتِ فِي أَيْكِ رَوْرِجِ
فقیر کو راہ میں دیکھا میٹھی ہی پارچہ نان دے تو زہ چادر پٹی کھاتی ہی بولای شاہ گدا
رسیم سلام ادنی او کی بہب فی آداب بخت سی اپنی طعام پصلا کی چکس صمعم
وَقَالَ لَوْلَا أَنَّهُ صَدَقَ لَا كَلْتُ مَعَكُمْ صَدْرَتِي عَرَّيْنَا وَكِرْتِي فِي فَرَسِ

ابراہیم را در بر گفت

دست پیش نهاد انداخت نشان چنان
چنان دید بسیار شادند بدین فت
ابراهم را در بر گفت و گفت
برادر من شاد کرد اندیدی و این
نهایت بسیار نیکوست و دلایل
فتح است ابراهیم گفت کس خبر است
و یاران را طلب کن نشان گفت این
برادر من را هر جا که پویندیده و سوار
بفرستیم خودی دلاور و شست و سوار
ببر و ابراهیم علم داد و شست و سوار
خود و ابراهیم علم داد و شست و سوار
و بر سر آمد تا به نام خان شاد
و بر سر آمد تا به نام خان شاد
و بر سر آمد تا به نام خان شاد

از اسب خودی و این دلاور
زود می یاری و این دلاور
نیکو بودی و این دلاور
سوار و پیاده در بازار کوچه
بایستاد و در آن محل غنای بود
امده علم بر پای کرد و در بازار

در این کتاب به بیان یکدیگر را می‌تواند
در این کتاب به بیان یکدیگر را می‌تواند

انہا میں گشتہ شدہ ہو دند اخراج
 انہا میں گشتہ شدہ ہو دند اخراج
 حضور ان بود کہ مردم بخار داشتند
 شکست داده و نیست ریس کو چینه
 چوتیسین مجلس اہل کو ذکی ای اراں طلب کرنا یہ لشکر کا اور شہر میں حرم کا دہلہ

کہ نوا لابرکات کا ہماری واسطی آسمان سی رہنے کو بر سادی اور سیراب کر رکھو باران
 رحمت بی انتہائی کہ آسائش پائین اوس سی تیری بندہ تفتیدہ جگر سر سبز ہو وین
 زمین خشک میں بہت اور شجر فمافزع من د طایف علیہ السلام ختنے خات
 اللہ تعالیٰ خدینا بختہ پس وہ مقرب و نگاہ الہ کا کلام ای تمام نہیں ہوتا
 کہ بادل گر جہاں ہواں دہار آسمان پر آیا دقتا اس شدت سی چڑی گلی کر ساری
 دنیا سیراب ہو گئی و آقبلہ انعامی من بعض نواحی الکوفۃ فقال ترکہ
 الا قویۃ والاکام میموج بعضہا فی بعض میان تک جو ایک انعامی
 اطراف کو ذسی آیا سر تاپا شوز پور وہ کہنی لگا مینی اس پانی سی مانی اور ندی کی
 بہر او یکھا ۱۰ میل اور تالاب کو فستان میں لہرانا سہوڑا پس ای اہل ولاذ اغوی
 ویکو کہم اپنی مولاکا اور عالم تصور میں انصاف کرو سلوک پر غلامی کو ذکی کجا ہی جہا
 کجا جو بیخ فیض و احسان ایسا مہربان ہوا وہ کی ساری قبیلہ کو جہاں ہلاکی سیاسی مان
 چشمہ لطیف جاودان ظلمات عسرت میں حیات بخش جان ہوا وہ کی گھر کو لوٹ کی
 اک لکھائیں چکی دعاسی ابر رحمت او بی نہ نہ برسی او سکا فرزند نہ نہ حکیم علی اکبر او
 علی اصغر جلوہ پانی کو ترسی جو برگزیدہ سبحان خدا کا پیارا ذکاب نبوت کاست تارہ
 او سکی لاش تین دن تک بی گو رو کھن خاک و خون میں سو پارہ ہو جو سرور علی مرتضی
 علیہ السلام کی اکھوٹھا او جیالا فاطمہ زہرا علیہا السلام کا نازون سی پالا ہوا و سکا
 پیروں پر چڑھا کو چہ دہازار شہر میں در بدر پھر تاپو جی اہل و عیال مرد و کھو کو ذکی
 بارش میں ہلاکت قحطی پچا پیا ہوا وہ کی خواہر اور دختر کو نکلی سر و پا بلوہ عام میں
 کہیں چکی سبب وواب اور مرزہ و باغ کو زندہ و تازہ پالا ہوا وہ کی کنبہ کو ذکی

دینی سر مطیع رہتے و کہتے ایسا
 الا میر نکم کہ سبب حرب بن حیدلہ
 اکھڑ کر دم اپنے تو کہتے میں حیدلہ
 بیار عیان شد و ان غدار بر سید
 و ان جای خود پیش نیلند و ان کہ
 میریدی کہتے غدار آمد و چہ چہ
 غدار و سید شاد شد و ابراہیم کہتے
 ای برادر عبد اللہ مطیع پیادہ کہما
 لشکر بسیار است کہ حرب پیادہ کہما
 انان اندیشہ تمام دارم کہ چہ باور معلوم
 شود کہ با ما کہ نیست پیادہ و مار ہلاک
 کند میں سہی میاید کہ و مار ہلاک
 میاید ہنود تا بنزد ما یا ایند غدار کہتے
 تارکے یا نہ کہتے یا نہ کہتے
 انکار وہی ایشان را خبر کہتے
 گفت من شنیدہ ام کہ کس لجا بہت
 نشستہ در ہماں اسکاہ میدان دیو کہ
 از لشکر غدار برخاست نام او
 گفت ای امیر بروم و پیغام ترابریا
 برسانم تا بنزد من ایند غدار کہتے
 ترسے میاید انرا کہتے نہ کہتے
 گفت ای امیر بروم و پیغام ترابریا
 کہتے سنا کہ کہتے شہر کہتے
 با شہم غداران را دہا کہتے کہتے
 بیو کہتے ایاد تو باد فاما لجامہ کہتے

در عیال در دست گرفت ہفت
 در عیال در دست گرفت ہفت
 در عیال در دست گرفت ہفت
 در عیال در دست گرفت ہفت

ای امیر چه میبوی انجا و امشب
 برفت که ده کس بجایان نکند دیگر
 گفت ای امیر خرم و دلجو
 در میان ساری بود ناگاه و غمان
 ناخن آویز و ده را خات کن
 و هر چه بود در بیان ببرد
 چنانچه جامه کهنه را نیز ببرد
 و رفت از آنجا که بنی بدخا آمد
 با خیال که تقوی بنی بدخا است
 نخواست در شهر افتاده خات بوی
 و می دم هلاز ده جانب روی بوی
 نهاده و می و نه دیک بر سبک
 غنا چه مقدار از دم دان که هلا
 فرستاده خات میکند گفت ای
 بیشتر اهل که نه با او هست گفت
 نون و خرمی در میان کجا می که
 گفت و صفی عله دوست دوم و خرمی

ذلت کی دروازه ظالم برنگی بکزی رهین دایمی اس جمل سرور کی عجب رفت سیه
 حقا که به بزم گلشن جنت بی + رونی کو هین جمع عاشقان شیشه سپا وقت بی کیا
 لوک هین کیا صحبت بی نظم مولفه ای ایل عزائم شیشه هین زو لو + دامن دامن
 صدق چشم کی موتی رولو + خاموش نه بشود که ملک آتی هین گریان + عقد فی شک
 دست غمی که رولو + اس غم دور و زده کو عینیت سبجو + بحر زاری هین فرو حسیان بود
 مجلس هین کرو شیمون و فریاد کاشور مدد قدین شیشه عیش لیکر سو + باز ارجاس
 هیچ جو خریه از خدانه جنت سی شیشه ناظم تو +

اهل کرم کی یار این مایه نازان از قریب غم حاکم قیام کاران و نیکو کاران
 و در روی کوفه در بابان چرخین بد برون برون و قیام کاران و نیکو کاران
 حاضران در باز بصیرت و طلال و ناظران رخسار نخت و انتهای بقیه ان ساسله
 قدر و قصه و شکر باین جلسه تعلیم و رضای غریبان شهر زاری و افغان و دیک این
 خاری و عددان چوئی بوی قبیله صنمون که رشته عیارات عیارات مقرون بی
 مجلس باین حسرت شگون هین و اردو بوی یون سغنی هین بکه جب خاندان سول
 صرصر جو و جفای است سی تبا هو + قافله پاشک و آه خات زده شمس
 کمره متصل شهر پناه کو فینچا پادوی کتای دوسری روز عاشور کی سپه امام طبع اسلام
 جو این زیاد کی پاس یا تعلقه و سر و حال اسیران کر بلا و باقی سرهای شهید کو سبجو
 کسب عیال و اطفال و سر و کمره لای آفتاب پیغمبر است کو افق نیری کی او +
 شفق خون مین و دوبا و کجای پیا و سوزان لشکر کی غول کی چپی چلی آتی نقاد و
 طفر و طیل شادی کو و سبم بجای بحالی وال سرهای شهید کو حکم کی جلوه هین قدیم

۱۳۰
 و بعد از بجای خود بروم که
 خلایق فرود دهاد با پنجه که مختار
 باق که پس ان فرود و رفت و ان
 بود و نه که انجا هزار و چهار صد
 بود و نه که انجا هزار و چهار صد
 رسید و او از که که با معاش و ان
 یات کی نزد و ایل تا با و حق
 تمام قصه با و کت و ان و ایل
 و یاران را خبر کرد که هزار و
 کده شله ای ناده ایل که
 او از جلد مختار دست و انش
 و بام کو شک او دست زود
 باشد که بد و او و او
 بخارند و لک می و و و و
 و کشتادی و ایل و و و و

این بیت شود بعد از آن سوزد
 باشد که اول با او حرب کنیم و چون
 از بند مار با سوری خواهد بود
 اینستاده است خواهد آمد و زنده
 دویم این سوره خواهد بود که در سوره
 چو نشیوی بر مجلس کوفه بین داخل کرنا الحرم کا

او یکی بعد بجای او فتون بر بند بی الحرم سوار و هری قطار ساربان لاتی حن سهار
 بن حنیب قال کنت فی سنة الیة قیل فیه الحسن علیه السلام
 قد آردت الحج و اعتقت عنه فلیت یا لکوفه کتاب قتل اخی
 سنل بن حنیب سی روایت کی بی ناطق شاهی بی بی اخی اکهنون سی بی حنیب بی بی
 پس برست برستان کوفه فی کعبه ایمان کو گرایا بخار ز تابندون فی رکن بین
 دایا صاحب تمام صفا و مرفوعه کی تنک حرست بی حج و عمره کی و سطلی شمع دایا
 چشم ز قمر سی سیر تنک حرست فی جوش مار حرم فی عزای البیت بین جاسه سیاه
 یعنی امام حجاب اور سیر حسین علیه السلام شهادت کو پہنچا و قیام بین و شمس کا اتصال
 چانه وروا الی الله فی بزم طواف خانه خدا نیست ادای فریضه پر احرام باندنا سانسک
 ستر و نیاسی فایع ہو کی کوفه بین دارد و تھا و اد الاکسراق فی ذلالت مغلطه
 و الله کما کین مغلفه و الناس محجوبون خافا خطفا تاکاه هرگاه
 کجما نماند اوراقی برق برهم بواحقا هجوم خوشی بین بازار و کاراسته سونا پنا و خوشی
 دو کا نو کو بند کیا تھا ایک طرف شادی کی کرنا اور دہول چہنی ایک جانب ماری
 طرب کی معنی اپنی ساز طنبو و نیز بظہنی کوئی لباس رنگین پنی کہری خدا ان کلمات
 آس بین کلی طبا بیا گیا و تھا کوئی اشعار بیج نیرید پتا اپنی زیاد کی تقریب کرنا
 دعای از دیاد و کما مرفوفت پھر تاکوئی جای بلند پر فرش جلوس بچا تاکا بنگا محبت
 اشنا و بیگانوسی و کان گرم کرنا تاکوئی حقوق عورت و مرد کا ہر کوچه و محلہ سی سامان
 نشا طچلا آنا و فقیر و امیر زیب و زبوری خود آرا بچو کو دوش و کنار میں اپنی محتو تھا
 قدم بڑا تا و مہم من بیکی ستر و شہم من بیجات ستر بعضی دوست خدا

این بیت شود بعد از آن سوزد
 باشد که اول با او حرب کنیم و چون
 از بند مار با سوری خواهد بود
 اینستاده است خواهد آمد و زنده
 دویم این سوره خواهد بود که در سوره
 چو نشیوی بر مجلس کوفه بین داخل کرنا الحرم کا
 این بیت شود بعد از آن سوزد
 باشد که اول با او حرب کنیم و چون
 از بند مار با سوری خواهد بود
 اینستاده است خواهد آمد و زنده
 دویم این سوره خواهد بود که در سوره
 چو نشیوی بر مجلس کوفه بین داخل کرنا الحرم کا

این بیت شود بعد از آن سوزد
 باشد که اول با او حرب کنیم و چون
 از بند مار با سوری خواهد بود
 اینستاده است خواهد آمد و زنده
 دویم این سوره خواهد بود که در سوره
 چو نشیوی بر مجلس کوفه بین داخل کرنا الحرم کا

منه و ما شيد كه خدا دل بختار برسانيد
 و خداي و طلب ديكران بر دست خنك
 بان راه بر رفت و دري را يك فتنه
 كه با سلاج دريان سید و ديكران
 كه قه عيش ابراهيم او سر دند ابراهيم
 گفت اي مرد سخن نميگفت ابراهيم
 كه در هر مرد سخن نميگفتي آن مرد
 گفت اي مرد سخن نميگفتي آن مرد
 كه در هر مرد سخن نميگفتي آن مرد
 چو تيسوي مجلس كوفتين داخل كرنا الحرم كا

رسول و نشان پر جفاي پنهان حلقه ماقم باند هي سينه زن بعضي محبت اولاد بتول گوشه و
 ستاين سينه دماكي نوحه و المي صرف شيون چو ميناي حق و بده انجون مين بصارت
 كه گشتي تي نو چو چو نمبر بر سر شك طن سي چا كرتي چو شاساي خدار سیده كي دل معرفت
 چكشتي تنه پار گز هر پر نمبر مين انگشت حيرت و هرتي چو دست اسيد سي داخچ مين
 استين شفاعت كا طالب تبار خلد پوش جنت كي شهادت سي گريبان چاك چهر تار
 چو پهلوي خات كو پشت و پناه است كي چا تاساي صيبت و رفت سهر پر خاك و تار
 كوني ظاهر و آشكارا سرور و بخت سي قهقهه مار كاكوني ساز و نو ايش و فرحت مين
 طاوس دار نا چا پھر تار كوني باغي گلشن افشار مين پهلوانه سمانه كسي خا ربي كا مخچه
 لب ر باض عشرت مين شكسته موتا قهقهه تم الي شيخ من القوم و قلت
 حديثي ما لي اري الناس مجتمعون الكه حيد الكهت يفرقه عي
 سينه زني ماقم اور ابتلاي اندوه غم سي حيرت بوني - پا كوني شاد اور اداي اول
 شادي مين فكر شدت تي اوس گروه مين ايگ مرد و سهر گز او بكمه و طلي در يافت حال
 كي تهر و يك چاكي كه با بيان كرو و سبب هي چو لوگ اسفند رجح بوني اتني هي مني
 ان مين روني اكثر گاتي چاكي خوش ساني مين آيا كوني حيد كا دن هي چو مين هي چاينا
 يا تقرب عروسي كا اهتمام بور با ياه ر چا فاخته بريد مي و عزل في الي
 نارجية عن الناس و قال يا سيدتي ماهي حيد كم هم بكي بكاء شديدا
 حيرة قلب اوسني بد ارمير يا تهر پكر اسفند خلق سي تناري ليوا كي كمال اي برگ
 يه حيد كا دن نين هي كيا بيان كرو و ما بوي سنگين هي سوز دل سي بهت روي
 بيان تك كه ميرايي بوش كروا قلنا افاق قلت اجبرني في حان الله جب او

خداي كه در هر مرد سخن نميگفتي آن مرد
 ديكر و چندان و بسيد ندر هي سينه
 دين ابراهيم گفت دست او راست
 ندر چنان بر دند ابراهيم عيش و خيل
 ديكر با سلاج او راسته طبع مين
 و شمله هافر و خنده و صيبت ايشان
 ميبرد ندر ابراهيم عيش و رفت و گفت
 شما چه كسانيد خلافتي كي داره كيا
 گفتند حال مست ما مستقيم لالي نازات
 ۹۳۹
 مهر شما ايست گفتند حارث بن
 عوف ايشان از زمرگان كوفه بود
 پيش ابراهيم آمد و ابراهيم در ديدن چو
 تاز بر پيشاني دارد و خنجر كيگه
 اي برادر ما اين جبر است كيگه
 گفت ان سيد چنان او از طبل بر آمد
 و اتش ديدم كه براني و خند اندك مين
 شايد دشمنان كيد ي كود به باشند
 در خيل از كجاي شاك كي بپيرون
 آمد و گفت اي جهان حسين ان كج
 شاك يه هزار و چهار صد مي
 در فتنه ما كا اين شيند مي برين
 انديم چو پان راه و فتنه خط
 ديدم ايستاده از ايشان بر سينه
 شما چه كسانيد گفتند كه او خيل
 نفيم و ايشان را بنده مملوم شد
 كه ما شيدم و بنده و خزان ابراهيم

در کعبه به سجده و مجلس طلبه عزیمت
 و هر عملی را پس از نماز صحت لازم
 حسین علیه السلام ایستاده
 راهی یافتند که آن خانه بیرون آید
 پس عبدالله بن هارون و کان حیل
 عبدالله بن مطیع و دیگران را با خود
 که در مختار با برادریم
 در مختار با برادریم
 در مختار با برادریم

چنانچه جعفر جوان فرزند وکی مرگ ناگهانی کوئی نالان که لاشین میدی او کفن نری چون
 کوئی گریان که کوز وکی همی استخوان پهلوی و مینه چهره وی چون کوئی جامه صبر با هر کرتا
 که بانوان حرم عریان چون کوئی فرط اندوه بین نوحه پرتها که امام احمد کی بی جیم او بی
 بین کوئی سوز غم کی کباب که غمگو جلا یابی کوئی در و جگر سی تیاب که سیو کو تاز یا نو
 ماری کوئی زنجیر و سلسله رقت کا پابند که در دنیا بیار که بلا کو طوق گران پنهان
 کوئی سمرق کی نقاب زاری کا پیوند که و اسیر تا چادر و خنجر کو سیر زینت و ام کلثوم
 او تار لیا هی کوئی فریاد مچان که آج دختران امیر خیر گهر اسیر آتی بین کوئی ساخته بید
 شناسا که فاطمه اور سکنه پدر کو روتی کان کا زخم و کهای بین کوئی شدت خلق سی جانی
 که سار کنبه بتول کا مار گهای کوئی کثرت جنن سی هوشمین باقی نه تا که نسل رسول
 ایک جوان میل زند به جای و اذا ابراس الحسین علی نوح طویل قد لاح
 الاقار من وجهه فلما تأملتته خفتشني العبرة اوس انجوه من سلال
 سوارون فی انکی قدم بر پایا نگاه سیر امام حسین علیه السلام لوک نیره بر نظر آید که چهره
 سارک سی شسته نور عیان تمام خاک و خون بین رخساره تابان پنهان تمام حسب نگاه
 عبرت سی او کی طرف مینی و بیهابی اختیار انجور سی سیر شک کا دریا بنی کا و افکنه
 من بعد السبا یا یقدهم علی بن الحسین علیهما السلام او کی چمی
 فاطمه اسیرون کا او شون پر سوار بر کاتهاد هر کجا و بی پوشش بین خواهر و زوجه
 حرارت صحابه کو بهایا قاصب سی انکی علی بن الحسین بیکار کو باقی لاغر اور نقابیت
 مرض لاتی تخی المجرم رسول کو بصورت خواری و زاری بلبوای خلائی کو و کهای تخی
 و قبلت ام کلثوم و کهایا بر فقی حیرت او سمین ام کلثوم منیت علی کی سواری

نارین است و حساب در آن
 ما و شما با هم با هم و بر کشته و نایاب
 ایشان در دست بیعت بودند که آن بیست
 او از طلب برآمد مختار بین وقت نایاب
 کار کلام طایفه اندازا که او از بی شنید
 که یال اشارات الحسین بر علی صلوات
 جایا پس مختار و آن داد که شان کلام
 اید و من مختار بی بی صیدیه ام گفتند ما
 از خیل و رفیق عاریت با هم مختار کثرت
 و نایاب که شش کردند و
 غالب شدند و انهار و بهر بیست نهاد
 و سلاطین جباران نهادند دست مختار و
 بیست نوارانها کشته شدند و انکار
 عبدالله بن مطیع و دم بسیار کشته شدند و انکار
 مختار اسلام را ایشان را بی داشتند و انکار
 عجل بیج و میل به و د قاسم که پسر رسول
 حضرت امام حسین علیه السلام و در شمشیر
 ها و را بی داشته بخانه بی دند و انکار
 که به و د کچیز و شمشیر شوم و انکار
 برید چنان که دند که ان کشته و د کچیز
 مختار با ما شد مختار و ایام شوم
 و گفتی و به سجده و ایام شوم
 و گفتی و به سجده و ایام شوم
 و گفتی و به سجده و ایام شوم

ان شخص بر وقت و در مسجد ایستاد
 اول و دوم کلام سه و مجید
 و همان بگذارد بین که در رکعت
 تغییر بین مختار و ایام شوم
 و گفتی و به سجده و ایام شوم
 و گفتی و به سجده و ایام شوم

انرا نقیلاں ایلی خلیفہ من و جہاد دلا
 یافتند و این جہاد دلا ایسان سنا
 و دیک معاذ اللہ انک از ند جہاد دلا
 بایند یکی از انک از ند جہاد دلا
 این گفت من دمان حدیث کی دلی
 جہاد دلا و سنا و سنا و سنا
 و دیک معاذ اللہ انک از ند جہاد دلا
 بایند یکی از انک از ند جہاد دلا
 این گفت من دمان حدیث کی دلی
 جہاد دلا و سنا و سنا و سنا

و یقین فی قوم الشکر فیت ستوانی معاذ اور عمر و بن ہنزل و نور دانت کرتی
 ہیں کہ روز و روز اسیران المحرم در بار این زیادین ہم ہی داخل ہویا دیکسی اولاد
 احمد خراسی جو بہت شکستہ حال آئی افسردہ دل ہی ہئید آمدہ کو دیکھا جس زیادہ بغض و
 عناد میں ہمراہ تھا دیکھتے ہوئے کو گناہ غفرت اور دانت سی دیکھتا ہر ایک کا کاسبا
 پوچھتا تھا پھر جو بیت کی ہاتھ میں لئی اوس سی کہیلتا اور سر امام حسین علیہ السلام
 جہ ساسنی و ہر تھلا و ن بزرگواری ناک اور کھنڈن میں لگاتا تھا کبھی لب اور دمان
 مقدس بر مار تادانی آبا و اجداد کا بغض کئی سرسی نکالتا تھا جہان خوش آمد گوئیے
 نہ شہد اولاد دینی ہاشم کہتا تھا اس جنازی تازہ کو جب المیبت مصطفیٰ فی ہشتم شعبان
 فرما اندوہ و غم سی اوکی دل کو یاری قرار باقی نہ تھا ایمان الی غنائی دیکھا ہوئی اور ان
 جو سانگہ گذرنا سنا ہو گا اتفاقیت روزگاری کسی شہر یا گھر یا قبیلہ پر حاکم کی دہشت گردی
 مرد و عورت کی قید ہوئی بھئی و مان سی دربار سلطان میں آئی ہی جو وقت تک اوکی
 رو بکار نہی اور حکم صاحب اختیار سیستہ جو نیز فیصلہ جاری ہووے کہ کیا اضطراب اور وہم
 رہتا ہی بدینسی زیادہ اندیشہ خوری اور وقت عورت و مرد با عزت کو ہوتا ہی ایسا
 حال نہ ہون تھا قبیلہ اولاد امام ہما کو کچا چکی چکی اسمین قسوس جان زین العابدین
 علیہ السلام کی باتیں ہوتیں اشاری میں باب بھائی فرزند کی سر و نگو ایک دوسری
 ہٹا کی عاجزی اوچکی میں روئیں فقال نہ یذنب ان قم ان وقع قضیبات ائی
 زایت رسول اللہ واضحا شقیہ علی موضع قضیبات ساری حاضر
 و بار خوار کہ سکتہ چور لا تہاد و ان زیدین ان قم صحابہ سید عالم ہی بیٹھا تھا جو یہ تم ہو
 انکم کی ہاتھ سی دیکھا جو شجاعت سی بفرار ہو کی بولایا بن مرخانہ خدایتیری پتہ خون ریز کو

و یقین فی قوم الشکر فیت ستوانی معاذ اور عمر و بن ہنزل و نور دانت کرتی
 ہیں کہ روز و روز اسیران المحرم در بار این زیادین ہم ہی داخل ہویا دیکسی اولاد
 احمد خراسی جو بہت شکستہ حال آئی افسردہ دل ہی ہئید آمدہ کو دیکھا جس زیادہ بغض و
 عناد میں ہمراہ تھا دیکھتے ہوئے کو گناہ غفرت اور دانت سی دیکھتا ہر ایک کا کاسبا
 پوچھتا تھا پھر جو بیت کی ہاتھ میں لئی اوس سی کہیلتا اور سر امام حسین علیہ السلام
 جہ ساسنی و ہر تھلا و ن بزرگواری ناک اور کھنڈن میں لگاتا تھا کبھی لب اور دمان
 مقدس بر مار تادانی آبا و اجداد کا بغض کئی سرسی نکالتا تھا جہان خوش آمد گوئیے
 نہ شہد اولاد دینی ہاشم کہتا تھا اس جنازی تازہ کو جب المیبت مصطفیٰ فی ہشتم شعبان
 فرما اندوہ و غم سی اوکی دل کو یاری قرار باقی نہ تھا ایمان الی غنائی دیکھا ہوئی اور ان
 جو سانگہ گذرنا سنا ہو گا اتفاقیت روزگاری کسی شہر یا گھر یا قبیلہ پر حاکم کی دہشت گردی
 مرد و عورت کی قید ہوئی بھئی و مان سی دربار سلطان میں آئی ہی جو وقت تک اوکی
 رو بکار نہی اور حکم صاحب اختیار سیستہ جو نیز فیصلہ جاری ہووے کہ کیا اضطراب اور وہم
 رہتا ہی بدینسی زیادہ اندیشہ خوری اور وقت عورت و مرد با عزت کو ہوتا ہی ایسا
 حال نہ ہون تھا قبیلہ اولاد امام ہما کو کچا چکی چکی اسمین قسوس جان زین العابدین
 علیہ السلام کی باتیں ہوتیں اشاری میں باب بھائی فرزند کی سر و نگو ایک دوسری
 ہٹا کی عاجزی اوچکی میں روئیں فقال نہ یذنب ان قم ان وقع قضیبات ائی
 زایت رسول اللہ واضحا شقیہ علی موضع قضیبات ساری حاضر
 و بار خوار کہ سکتہ چور لا تہاد و ان زیدین ان قم صحابہ سید عالم ہی بیٹھا تھا جو یہ تم ہو
 انکم کی ہاتھ سی دیکھا جو شجاعت سی بفرار ہو کی بولایا بن مرخانہ خدایتیری پتہ خون ریز کو

کہت کہ جو حضرت خزار بیگ
 کطلب خون فرزند فیضی
 میکنہ ان ملہون جواب کہت
 کہ خوار و ذوق خوار سیست
 و حسب کہ ان بال و فیضی

و کذا ان کرد عجله الرحمن اهی بر ارد
و فتنه عجله الله علیه

م سید و گفت ای نه عرومه را
 از حق و ننگه داشته چه اول بپیدا
 و دو کسب را شایسته بود و او را از
 این ماهران از قائلان حضرت امام
 کسب را شایسته فوق میبایدان بود
 م سید و گفت ای نه عرومه را
 از حق و ننگه داشته چه اول بپیدا
 و دو کسب را شایسته بود و او را از
 این ماهران از قائلان حضرت امام
 کسب را شایسته فوق میبایدان بود

این مباحث و گفت و گوهای من و علامت
 حضرت امین المومنین علیه السلام
 این طالع مستقیم
 باری و روشن ویم و قوت کار
 ختم گفت و بانات بر تری
 امیر المومنین

و گفت ای ملک حاضریان بکلیه این
 ضرب را پس بنده بسینه آن طعنه
 زد و از آن سبب در کمر بدین لوله
 اندک سرش را از بدن جدا کرد و
 در دهن کار آورده و بخار بسیار شاد
 و گفت خدا باین عقاب و بعد از آن
 می درازادی و جایدی از زمین
 شیع که نام او قلیه بنی است
 بودند و گفتا آمد و دستهای
 و میدان رفت او را سالار
 و او در جنگ صفین با حضرت
 امیرالمومنین علی علیه السلام
 از خیال او بی خبر بود و فرستاد
 کردند که بالی ثارایت الحارثی
 علیه السلام مطلعی که این را دید
 بنی اند و با پانصد سوار میدان
 و گفت برو و تیغ زدن را یاد
 دست بر دست می سود و می گفت
 که حاکم و کافور الا بالله العظیم
 و الله ای ملاحون شریبه لعنتهم
 که قتار شوی بجوار خندیدند
 ای پسران من و ملاحتت بیکدیگر
 ابو قلاب که فرشتگان را و بسبب
 می دادم چرا که در جنگ صفین
 از تیغ او جستم و زید این چشم
 علم داشت و او علم را می بینید
 و میگفت الا مامون بنی که کاه
 این خود را با و رسانید و گفت

اوربمی پاریین دوسری کی سر و سیماکو چستی بهر یک کی فری سر پر ماته رگمیا او
 آسمان کی جانب اشاره کیا و قَالَ اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَغِيثُكَ إِنِّي أَتَاكَ وَصَلْتُ
 الْمُؤْمِنِينَ كَمَا خَدَايَا ابْنِي دُونُو فَرَزْدُو نَكُو تیری پاس امانت سپرد که تا بون او
 انکی باب امیرالمومنین علی کو تیری حمایت میں دیتا ہتی انکا کھنیل جانا بون فکیت
 كَانَ وَدَّيْنِكَ لَوْ سَوَّلَ اللَّهُ لِي كَيْفَ خُوبَ وَدَّيْتِ رَسَالَتِي مِنْ رِعَالَتِي
 اور حسب نبوت کو اس درجہ تک ذلت پہنچادی بہر پر زید روتا چلا گیا ابی ثار
 نہ لہا بن زیاد کی ہر ایک امیر فک سیر کو نہ دیک بلا با با و سکا نام اور حسب چو
 تو تھر اور عمرتی مفصل سنایا جب باری قافلہ سالار خواتین حضرت زینب کی
 تو وہ لبی ابی اوس مرد و در ب کی جواب و سوال ہی شرمائی فقال کیست رائیتر
 مَا صَبَحَ اللَّهُ بِأَجَلِي وَأَهْلِي بَيْتِي ابْنِ زِيَادٍ خَلَا مَكِي أَيْ بَيْتِي وَكَيْسَا
 سا کہ خدا کا اپنی بہائی اور او کی اہلیت ہی کیا انتقام یاد مجاہد شہدائے اہل
 اوس بانی جفا کا اس لعنہ سی پہنچا جو آزار و اذی دلی زینب خاتون کا خصلت تا
 یعنی حسین علیہ السلام کو بار و فرزند کی غمی روتا دیکھا ہو کہ پراسمین زخم شیع
 شان کہا کی گرتا دیکھا خاک و خون میں زانوئی شمر کی شچی تڑپتی دیکھا سر شائیری
 چڑھا ہو ہتا و بدر چھتی دیکھا نا محرمون کی گھر میں جا کی المحرم کو کیسا لو لہ بگوئی
 عورتوں کا زیور اور لباس بدن میں چھوٹا مبالغہ خدو سال زید و حسن و علی فید کی
 ای میں فاطمہ و سکینہ نے حسین علیہ السلام کی پیاری تین کیا طامچی کہا ہی میں
 زمین سی او ٹھاک کی دفن کر نیو الانہیں کو کی تو تھر اور چہلم اور فاتحہ کا نام لینی والا
 ناموس اونٹوں پر سوار کو چ و باز اہر شہر میں و بدر چھری ہر طرکی ہماری نصیب تھر

ای دشمن خدا و رسول بکیر
 ضرب را و تیغی بر فرزند
 کہ تا نافش شکافت و علم بیفتاد
 و مجاور روی بھم نہاد و
 باران بر آکند شدند و
 زید از قتل این بابتا خبر

او نظر او پر غالب رہی بدینب خاتون فی روکی جو بد یادار کلام بالغة طاغیہ گنگا کہا
 قابل اولاد مصطفیٰ پنی سب واقعه دیکھا اور سہا ہی کیونکہ ارادہ الہی میں شہادت
 پانا ازل سے ہمارا عہد مقصود ہی اور بلا و محنت و اعلیٰ مقربان پروردگار کے
 لوح میں قلم سے مرقوم ہی وہ قتل ہو کہ زندگی جادوانی ہی یہ قید آزادی و رست
 و دہانی ہی جگر کی سیدان میں یہ فتح اور شکست کا نتیجہ ملیگا جو سن کو شریک ساری
 تشکل اور محنت کا درجہ دیکھی گا کہ سب میں انکا میں کہا ہی مثلاً علی نقی بروز چندی
 کہا ہی ناگاہ ابن زیاد فی امام زین العابدین علیہ السلام کو دیکھا اور انکی بلایا اپنی
 ملا زمانہ بدین سی پونچھا یہ کون ہی بیان کیا علی ابن الحسین مرض میں مبتلا ہی و لا
 کہ میں سنا ہی علی مارا گیا ہی غمیر سعد فی کہا دودہ و دوسرا فرزند حسین کا سر یہ ف علی
 یہ بیماری کی باعث لڑی کو نہ آیا نتیجہ میں ضعف رخساری سی آشنای سبتر تھا اولاد
 ہی کیلا باقی رہا ہی جو تیری اقبال سی لشکر اسیر کر لایا ہی ابن زیاد فی غلبہ جو سیدان
 سیدتیجا کی طرف متوجہ ہو کی پکارا لشکر خدا کا جو تہا ہی کذب اور دعویٰ باطل کو سنا
 لشکر کو شہر خرم مرد و ناکہ قتل عداوت کو اسیر مال کو غارت کیا اور اس مظلوم غنیمت نالیت
 قیسم فی جو بد یاد کہ رسوا ہوتا ہی فاریش او بیہوشا دم سبب پاکہ اور اہل صدق و
 حضرت رب الغت فی طہارت و عفت پر کو ای دی ہی درآن میں ہماری صفت او
 ثنا کہی ہی اوس شہر کو اس تقریر سی غیبا آیتا جلا کو بلا کی حکم قتل غریب بیمار و یا چہ
 ایک خوشخوار فی نزدیکی کی قصہ کیا قیدی رنجور کی ماری اولاد فتح و علی علیہا اسلام
 شانی کا نام لیا ساری باخوان حرم و روکی لپٹ گئیں اور صدای فوج و بقران
 کہ کی بولیں ای بانی جفا پہلی ہمارا سرتن سی او تاد پراس مریض تیر کو لیا کی مازید تو

[illegible]

از دیدن این مصافقه که بسیار بود
تا جوش از تر و بر سر او کشید
کودن بودم که گناه کاره اشکارا
و از خودی فتنه گفتن در هر دو
امیر تاج شد که با زین آمد به
از پیش آمد که گفتن در هر دو

و سیاه شده پس غنای قیام بن عبد الله
 الحقی با طلب کرد و هکت ای سرادر
 در این عبد الله مطیع بود و بار و بار
 حرم کی و این قیام خالص غناه
 چو تفسیر و مجلس کوفین سرال مطیع بهر ازل محله و قبائل کو و کمانا

پس بیدار وقت عبد الله مطیع بود
 ای قیام غنای راجه شد که از نزد قیام
 کس نیست که از نزد قیام از نیت رود
 و دیگر قیام خواسته بودی که با و یک
 او مست عبد الله مطیع گفت که در ملک
 و باران خود را فرمودی که سنگ بسینه
 مطیع بخندید و گفتی که نندی فرسید عبد الله

سنائی بین دعوت اور مدارات بین تخت بملاتی بین بلخ و صحرایا کی سیر تاشا
 و کلماتی این جو طلب هوتای او سکی تدبیر انصرام بتائی بین دوزات او سکا دل تصدیع
 سفر بین بملاتی بین دوا صیتا و دوا یلاک عزت اسیر پیغمبر خدا جو مان بند هو
 شل شیبیدان گنگار بی سامان فرش خاک پر پشیمین ذنب خاتون فرمائی بین که
 ہماری پاس کوئی عورت عزت دارنی کوهی گذر نه کیا کسینی همکه اوس زندان بین
 ماتم عزیز و اقربا کا پر ساند یا گره گاه گاه گونندیان اور خواری کی قسم سی آیتن که گیم
 نظر بند ہی و بهی و مان شیکر تین ہماری برابر زمین پر پیغمبر کی اپنا دگر روتین جو محنت سپید
 گداری اور شدت دور ہی ہی سکی ہوئیں کوه تین قنار احر براس الحسین علیه السلام
 فطیفة فی سلاک الکوفیة و قبا یلهما پهر اوس نامکارنی حکم دیا که سر سلطان کرمان
 مظلوم علیه السلام کو نیزی پر چرایا و اعطی دولت اور اید اکی بازار و ثلاث و ثمالی کوفه
 یسرا کی پهر آید و ظلم الحولفہ بن حکم که و ناظم محزون یہ بروایت و اتفاق بین ہی ماتم شیبید
 روز کی سیاسی جو رقم حال حرم کا فرط اس کو شکستہ ہی بگشت ہی قلم کا دای سوسو کافی
 بتین رونی کو و اسد مزین پهری بلوی بین سیر شاه کی همراه و اب ناکو و عاقبت
 کرای حسنائی اکبر جو غصه و خضار جو بر لاده سحر سحر

و عبد الله مطیع را در وقت عبد الله مطیع گفت که در ملک
 و باران خود را فرمودی که سنگ بسینه
 مطیع بخندید و گفتی که نندی فرسید عبد الله
 و کلماتی این جو طلب هوتای او سکی تدبیر انصرام بتائی بین دوزات او سکا دل تصدیع
 سفر بین بملاتی بین دوا صیتا و دوا یلاک عزت اسیر پیغمبر خدا جو مان بند هو
 شل شیبیدان گنگار بی سامان فرش خاک پر پشیمین ذنب خاتون فرمائی بین که
 ہماری پاس کوئی عورت عزت دارنی کوهی گذر نه کیا کسینی همکه اوس زندان بین
 ماتم عزیز و اقربا کا پر ساند یا گره گاه گاه گونندیان اور خواری کی قسم سی آیتن که گیم
 نظر بند ہی و بهی و مان شیکر تین ہماری برابر زمین پر پیغمبر کی اپنا دگر روتین جو محنت سپید
 گداری اور شدت دور ہی ہی سکی ہوئیں کوه تین قنار احر براس الحسین علیه السلام
 فطیفة فی سلاک الکوفیة و قبا یلهما پهر اوس نامکارنی حکم دیا که سر سلطان کرمان
 مظلوم علیه السلام کو نیزی پر چرایا و اعطی دولت اور اید اکی بازار و ثلاث و ثمالی کوفه
 یسرا کی پهر آید و ظلم الحولفہ بن حکم که و ناظم محزون یہ بروایت و اتفاق بین ہی ماتم شیبید
 روز کی سیاسی جو رقم حال حرم کا فرط اس کو شکستہ ہی بگشت ہی قلم کا دای سوسو کافی
 بتین رونی کو و اسد مزین پهری بلوی بین سیر شاه کی همراه و اب ناکو و عاقبت
 کرای حسنائی اکبر جو غصه و خضار جو بر لاده سحر سحر

پس فضل الله که علی علیه السلام و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 مرابعی معراج بنی بین جای شکیک بین بی نور کا تر کا شیب تا کیست حسین و
 قوشین کی فرق سی نی ثابت ہی و سیر و اتنا کو فی الله کی نزد یک بین و باعی
 یا ختم زینل خاصه زوان تم ہو و قرآن قالب ہی جان قرآن تم ہو و و عرب کو

الحسین را امام خود میدانم این گفته
 و عبد الله مطیع شمشیر بیدار است
 و عبد الله مطیع را در وقت عبد الله مطیع گفت که در ملک
 و باران خود را فرمودی که سنگ بسینه
 مطیع بخندید و گفتی که نندی فرسید عبد الله

پس فضل الله که علی علیه السلام و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب
 مرابعی معراج بنی بین جای شکیک بین بی نور کا تر کا شیب تا کیست حسین و
 قوشین کی فرق سی نی ثابت ہی و سیر و اتنا کو فی الله کی نزد یک بین و باعی
 یا ختم زینل خاصه زوان تم ہو و قرآن قالب ہی جان قرآن تم ہو و و عرب کو

و عبد الله بن حنبل با خلیفه و صلوات الله علیهم
 شریک با خلیفه و صلوات الله علیهم
 کما جیح لشکر بر سر کمان تا خلق را از جانب
 یثقیلین مجلس و صف سر ایلی ولی خدا و مناقب مولانا ابن زیاد و کاحکم مدینه کونا نه گفت

بر اهل داران سپردند تا کشته از پیش
 بیرون زد و عبد الله مطیع برین
 که سبیت راهی یافت و عقیقت
 که از کف فدی و نوز و در انصر و نیت
 که جانش در آمد و در و ان هان
 و فغان با سپاه خود را بدست داشت
 در ساندید و تمانی که شاکت را می گفت
 و بانی در میان ابراهیم شایسته
 آید و بود که سبک است و خصلت امام

سوخت کاکر دوسون و دهی که جکی ایمان تم بود، مر حاجی زهر اسی کوئی غم نمیه
 پونچی بزیب سی کوئی سدر ای حیدر پونچی + پونچی عابدی کوئی شیتیز کاکم
 بانو کی جگر سی وای کبر پونچی مر حاجی آیا بی محرم یه قعب کی دن مین بهمانی
 سلطان عرب کی دن مین، ماتم کی لیلی بوشش نهین زهر اکو بهای اهل عنده ارد
 غضب کی دن مین + تمید بکا مناقب شاه لافته اعداد ائمه هدی
 مدح شعر ای احببا تنبیه ذاکر کذاب و آیات مورث عفا
 غلام بیون ایسی مو لاکا جکی درگاه مین بنده بی و ام مین شاهنشاه بنام لون او
 آقا کا جو سفید و سیاه جاتی مین پختی الله خدا نهین بر استار کاکر دسی رب سنا
 رسول نهین مگر در و کار سب انباء صاحب شریعت نهین الله نه نهیب کی کون
 وین جفا طیب شریک و دخی نهین لاکر بر آیت مین نشان نهین رسا لاکر سراج
 بان دست شرف سی و او ز کب پونچاقی مین بنو حیدر و نهیم نهین استه و ونج
 بهشت قسیم فرمائی مین خالق لوح و قلم نهین مگر تقدیر که صفت نهیم پر خط که نهین
 قدیم بالذات نهین از ل مین جو شیت فی سید کیا سعید و شقی او کی ولایت نهین
 مدعی بر دای کبر یائی نهین الا جانم حق پرستی عباد که نهینانی مین جو یای خود ازانی
 نهین لاکر فرشته روح کو سب ارشاد و پز مائی مین بهنگی مین نصیر کی کو مار چله
 شان بی نیازی نام و نشان انو بهیت پایا بنده آدم بر اوسی هر کی بر تونی شکار او
 جو ملائکه فی جنة تعلیم که سر طاعت جهکا با خلیفه پرور و کار کی مخصوص نهین که شایه
 شتی مانتی پائی را اول ما خلق الله توری کی جلوه کرین جهکا ارباب قدیم اور خورش
 پونچاقی ای اوسس غازی کی تیغ فی ضرب و دوم سی عالم ارکان مین سکا سلام

حقیق بیان در و ان اندیشه و ان
 ۸۵۱
 بود و قاتلان حضرت امام حسین علیه
 السلام در سوراخها نهین بهشت
 و که بید که در و دو چهارم حیدر
 مطیع نامه فرشت نشان که فر باق
 نیکی کردم و تر از کشتی خلاصه
 دادم و شتر و دم تو اخی مخدم اکو
 جزای من اینست که با و عداوت
 چکنه و راه بدن تا هر جا که خواهم
 بروم جز کا غنم نخواهد رسید و تمام
 قلم طلبید و جواب فرشت گفت
 ای تو تو گفته که با تو چنین کردم
 همه را قبول کردم و ترا از ان
 در زبان او ردی بعد از ترا
 در حقیقت نهین و اینده که
 دادی سه چندان بدتم تا و بعد
 تو را و غنم تو ابد و فرزند

مفتی از قلمان
خواهم بدو کتابی که از شما
میں بخاری و سنن ابی کسیم
عبداللہ علیہ السلام
میں سے ان کا خاتمہ
الحمد

فایده این حدیث و حدیثی است که در
 پیش غفار گفت ای برادر من که در حق من
 پستی و چنان مجلس و صف سرای فضائل شاه اولیای این زیاد کاظم شریب کوثر که گشت

منبع توحیدی ابرین پانی بفرین، او سبب جنت محو تا شارهین سوئو نعمت کفایان نان نیش
 نظرمین و دو بارین و محاسن و ده که تفسیر قرآن و التیل و القبر او کی شان بر نازل می
 اور قیافه و ان چهره حقیقت کرن آفتاب کی تبصیر کا قایل می گردن ایسی که طاعت می بین
 جب او ضایق تو سر بلند می دارین بی طلب پانی پنهان و بچو تو و تبه الله فی الارض که
 دست و پا کی صفت مین ید الله سی بقیعت عرض که و باز دنی کلین شریعت اور
 طریقت کی شاخ و شانه کو بر پا یاد بار قبول کتاب اور شمت کو دوش رواج بر چر پایاد
 کلانی فی شیر شیه جیز و کی بچه فضا کو پیرا جب آستین اولی چی کج قمار کو خوف خلالت
 کبر ارفع دریافه ال کو مصدر جو دمعت و عطا پایاد انگشت شایر جلال فی خیر بر کا
 یا دنی جماین او نه پایاد سیمیه بگفتی علوم لکن اور خدایه کشف و کتمه امر کن شکر از
 النبیین کو راز و فقر اور مایه فانی الله سی فخر و مایه نوری جوع و قوت
 شغل سی قناعت پر ثبات ناف کو قیافه خاندان عبید شایف کی و رطبه مسخر
 البصر مین مایه لایان کا حجاب کما جو راب او صاف مین تیرا که بنا اکثرا فانی
 عطفه که تار با که در میان شعلین رسته تالیف اور بندش اجسام مختصر می شود
 برداشت بار امانت کی شیا بین پیران صفدری قد ایسا راستی غا جکی پایی
 شجر طوبی نصال بو تها بی بختی پلو بندی مین جناب کی قطعه شجاعت فانیع البال
 سوتاسی شمع حرم طبری اوس قاست پر شمار نخل بهشت کی نخل مین ولایت سر و کی
 آثار قدیم عرش فرساده و شنبی کی کلین فعلی کی غباری روشنی دیده و نور العین بر سر پا
 نخل اور شکوه خیره و خلایک تلاء به تن غالب مین انوار حسن کی نور خدا انکلا بصورت او
 معنی مین بیال چغت ذات بابرکات که نامحالی فاعلم انه من الامور المعقولات

هر که حضرت و خیر داده اند و
 این باب ترا دانسته و هائی را در
 بعد از این تران ها خواهم که و تادانی
 انشاء الله تعالی عبد الله مطهر
 سو کند خدایه که بعد از این و او کی
 دمی نگار مین بکایه بکیرا و او کی
 غفار بر گشت و بکشتن آسمان
 دیگر چینه و حمان واقف شده اند
 از رها کردن عبد الله مطهر
 ده ها کی و ده ها کی و ده ها کی
 گفت ای یاران او بجای از نیکو
 کرده بود و نیکو با و نیکو کی دم و
 و دانم که با و نیکو با و نیکو
 اوان کی تلان حضرت امام حسین
 علیه السلام بنزد و الله که او کی
 باشد امام حسین علیه السلام و نه
 دیگر و الله ان شد که طلالان
 امام حسین و الله السلام از میان

در دایم یاران غفار گفتند
 امیر بدار الامان میباید
 و انجا بجات باید نشست و
 دیگر که عبد الله مطهر
 دشت بنزد و نیکو با و نیکو
 که در عبد الله بن بخت

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند چهار
 کلمه بحکم شما باید تمام بشود
 کند و در این حدیث که در شما خبر و ان
 پیغمبر بحکم و صف سرافرازان شاه اولیا و این زیاد کا حکم شریف کو نگهنا

بِالْأَوَّلِ الْأَسْبَغَةِ مِنَ الْعَقْلِ وَالْكَتَابِ وَالشَّيْءِ وَالْإِحْطَاءِ أَنْ حَسِبَ
 أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلِيَّ بْنَ أَبِي طَالِبٍ وَمَوْلَا آلِهِ مَقْرُونَةً عَلَى جَمِيعِ
 أَهْلِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِينَ لَا وَبَنِي سَابِكِيهِ الْعِبَادَةِ بِنِ كَيْفِيَّةٍ مِنْ
 زَبَانِ خَامَةِ حَقِّ سِي بِلَاعَتِ كَرْتِي بِنِ اِي بَصِيرَةِ نَوَالِي سَخْنِ حَقِّ حَالِ اَوِ اسَاتِ كَوْنِ
 صَدَقِ سِي بِحِجَانِ كَرْتِي مَعْلُومِ اَوَلَا اَزْمَعِ سِي عَقْلِ اِهْ رَكْتَابِ وَنَشْتِ وَاجْتِمَاعِ كِي بِهِي
 جَوْشِ اَوِ رَوْتِ سِي عَلِيَّ بْنِ اَبِي طَالِبِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كُو خَدَانِي اَوِ اَهْلِ اَسْمَانِ وَزِينِ كِي
 فَرْشِ سِي لَا يَحْدُثُ اللهُ تَعَالَى قَبْلَهُ أَحَدًا فَهَذَا كَمَا أَنَّهُ مِنْ صَرُورِ بَابِ
 الْمَذْهَبِ فَكُلُّ مَنْ صَرُورِ بَابِ الدِّينِ عَلَى التَّحْقِيقِ يَنْتَهِي بِغَدَاةِ
 وَالتَّجَاوُزِ عَنْ الْأَعْتِصَامِ بِسِ اَللّٰهُ عَزَّ وَجَلَّ وَبِزِينِ كِي كَا اَبِي سِي كِي اَللّٰهُ كُو
 يَهْ صَرُورِ بَابِ نَدَجِ اَوِ اَوَلَا مَاتِ دِينِ سِي اَمِيرِ وَفَقِيرِ كُو بِشَرِ اَسْمَانِي اَوِ رَكْتَابِ
 سِي اَوِ رَكْتَابِ اَوِ حَقِّقِ بِنِ جَابِ اِنصافِ سِي وَفَلَدُ ذِكْرِ الشَّيْخِ الْأَجَلِ الْوَرْدِ
 الْعَامِلِ فِي كِتَابِ الْجَوَاهِرِ السَّيْنَةِ فِي الْأَحَادِيثِ الْقَدِيمَةِ حَبِيبِ بَابِ
 عَنْ سَلْمَانَ الْفَارِسِيِّ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ يَقُولُ قَالَ يَتَّقُوا اللَّهَ
 شَيْخَ خَرَعَالِي فِي بَعْضِ كِتَابِ جَوَاهِرِ سَيْنَةِ جَانِ اَحَادِيثِ قَدِيمَةِ بِنِ كَرْتِي اَبِي سِي
 كَرْتِي اَبِي سِي فِي رَسُولِ خَدَا اَصْلِ اَللّٰهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ اَوِ اَسْمَانِ اَوِ اَسْمَانِ اَوِ اَسْمَانِ
 يَوْمَ أَحَدٍ وَفَلَدُ اَنْتُمْ الْمُسْلِمُونَ وَلَمْ يَنْقُ غَيْرِ عَلِيٍّ وَفَلَدُ اَللّٰهُ
 عَلَى يَدِهِ يَتَّقِيهِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ مَنْ قَتَلَ فَرَايَا كُو رَوْتِ اَوِ اَسْمَانِ اَوِ اَسْمَانِ
 كَشْتِ اَبِي سَبِ فَوْجِ صَحَابَةِ عَقَالِ سِي بِهِي اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ
 اَوِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ اَبِي سَبِ

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند چهار
 کلمه بحکم شما باید تمام بشود
 کند و در این حدیث که در شما خبر و ان
 پیغمبر بحکم و صف سرافرازان شاه اولیا و این زیاد کا حکم شریف کو نگهنا

بسم الله الرحمن الرحيم خداوند چهار
 کلمه بحکم شما باید تمام بشود
 کند و در این حدیث که در شما خبر و ان
 پیغمبر بحکم و صف سرافرازان شاه اولیا و این زیاد کا حکم شریف کو نگهنا

[illegible]

بیازان که در
 کمال آرات حسن
 آمده و چون شوی و علامت
 بیرون زنند و در
 کردند و چهار سال
 بیرون آمد و سپاه
 که با چنگ و با
 شده بود که حضرت
 برای وی فرستاده
 کرده
 ابراهیم بن مالک
 با سواران عرب
 رفت بر آنچه نزد
 حضرت امیر المومنین
 السلام علیه و آله
 و از عقب او
 با او هم خود
 کامله با او هم خود
 عقب از او هم خود
 با او هم خود
 افس بیرون آمد
 چهارمین و در
 از آن

الحسين بن علي عليه السلام
او از بر آورده اند که ایل شادان
سوار و پیاده هجرت کردند و
بازندگ زمانه می هزار
ایران

الحسين بن علي صلوات الله عليهما
افان بر آن روند که کمال نازد
سوار و پیاده هیچی شده اند
باندک زمانی همه هزار گران
ایمان بخدا می ورید و آید
اندر بیرون آمد با هم خود را

[illegible]

کہ شہانہ
 بیست و شش سالہ فرماست
 ۱۵۹
 و فرمودند ان مشکل با باشد
 یا از پس مایا بند و بدد و مصدق
 چمن شایا باشد دل مار و میگرد
 غشاد و داشت که ایشان راست میگوید
 ابراهیم و آفتاب ای برادر تو در میان
 چه میگوئی گفت ایها الامیر موافقت
 که ایشان میگویند پس مختار پازند
 هزار مرد از میان سے هزار مرد برگزید
 و ابراهیم را داد و نیز علامت خود را
 بای داد و گفت ای برادر من تو میگوئی
 که صلاح درمان است که کش که
 دندان بسیار اندر پروران

[illegible]

بلاس و میشده و دستاری هم ان
بلاس بر سر نهاده و فزاری بر میان
مستنه و عصای دوسر و
خفاخانه

[illegible]

که بچیت از نزد من

گفت ای برادر من که در این دنیا چه کار کنی
 گفت بلای که در دنیا نریزی و در آخرت
 و عبد الله طبع از تو شنیدم که در
 از اینجا بیرون نیاورم تا آنکه
 زبیر گفت اگر در میان شما سبقت
 زنده بدو دم و اگر نرسد به دست
 من بنزد تو و دم ابراهیم که
 کار منست از دست نیاورم تا آنکه
 و لیکن ترا جامه و دیباگان مایه
 و برتن و سرپایه و جامه و کلاه
 و قف و تیغ از دست نیاورم تا آنکه
 و دست بر میان و دندان ابراهیم
 یا زبیر گفت ای برادر من که در
 این دنیا چه کار کنی
 با و در آخرت شنیدم که در

لاکن جب اوکی سر کو شام یکمی بهار موب و مان سی چو لایه هزار ابراهیم کی پان مین بین
 چیا با قال فی ذکر الاخبار الشاطرة بغیر ما درج اهل بیت رسول الله
 حکیم السلام بالشو بات البریکلة والدرجات العظيمة فی الآخرة
 سواء کان من قول الراوی قذاری مصائب سید الشهداء و موت
 غیرهم که ما توفی فی به ذکر اخباری ابرو ثواب مدح کی بیان من جو روز حشر پانکی
 شاکر سی اهل بیت رسول کی شان من خواه شاعر من سر ابرو یا ذکر مصائب سید الشهداء
 فنقول ان الاخبار فی هذا الباب بالغة حد التواتر المصنوع فیهما
 ما ذکره الصدوق فی العیون یا سنداده عن عبد الله بن الفضل
 که روایات اس باب من حدیث تواتری من توفی کسی من سندی ایک وه هی جو حدیث من
 عیون من عبد الله بن فضال کی من قال قال ابو عبد الله من قال فینا
 بیست شیخ یحیی الله قال له بیست فی الجنة حضرت صادق فی فرمایا جو ہماری
 و اصل ایک جمیع شیخ کی او کی بیست من خدا گمناوی و من اخبار علی بن ابی طالب
 عن ابيه عن ابي عبد الله قال ما قال فینا قال بیست شیخ یحیی یوفیه
 بروح القدس و دوسری عن بن سالم فی ابی ماب سی روایت کی او را من ابی حمزة
 ثانی کی زبانی حکایت کی ارشاد میا جو گوینده ہماری یقینت او یقینت من شیخ کی گاه
 ما دام فکر بر کارت غیبی سی تا باید روح القدس من سرگرم ہی گا و منہا ما ذکره
 الا جلد محمد بن عبد العزیز کی فی کتاب الرجال یا سنداده الی ذکره
 او ہی عالی مرتبت شیخ محمد بن حمزہ القزینی فی کتاب رجال من کہانی او سند برادر
 قول حضرت باقر کی ارشاد سی لای سی قال دخل الکعبة فابعد فی ابي جعفر

زبیر گفت اگر در میان شما سبقت
 زنده بدو دم و اگر نرسد به دست
 من بنزد تو و دم ابراهیم که
 کار منست از دست نیاورم تا آنکه
 و لیکن ترا جامه و دیباگان مایه
 و برتن و سرپایه و جامه و کلاه
 و قف و تیغ از دست نیاورم تا آنکه
 و دست بر میان و دندان ابراهیم
 یا زبیر گفت ای برادر من که در
 این دنیا چه کار کنی
 با و در آخرت شنیدم که در
 زبیر گفت اگر در میان شما سبقت
 زنده بدو دم و اگر نرسد به دست
 من بنزد تو و دم ابراهیم که
 کار منست از دست نیاورم تا آنکه
 و لیکن ترا جامه و دیباگان مایه
 و برتن و سرپایه و جامه و کلاه
 و قف و تیغ از دست نیاورم تا آنکه
 و دست بر میان و دندان ابراهیم
 یا زبیر گفت ای برادر من که در
 این دنیا چه کار کنی
 با و در آخرت شنیدم که در

دلیش گفتن و در سر و رخ گفتن و بر
 سوگند منظره خود را بر ابراهیم گفت
 ای و الدال جان خود را یاد داده
 بودی پس بر فتنه تا نزد ابراهیم
 رسیدند و از ابراهیم مشاهده کردند

و اینک این مرد را که از منم که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث

عَلَيْهِ السَّلَامُ وَأَنَا عِنْدَهُ فَانْشَدَ هَذِهِ الْقَلْبَ مُشْتَمِلاً مُشْتَمِلاً فَلَمَّا
 قَرَأَ رَأَى فِي خَدِّهِ كَرَمِينَ جَابَ ابْنُ جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي خَدِّهِ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ جَعْفَرٍ
 ابْنِ يَادٍ حَاضِرٍ بِمَنْزِلَتِهِمْ وَالْأَوَّلُ رَحْمَتُ لَيْكِي بِمَنْزِلَتِهِ خَيْرٌ مِنْ عَاجِزٍ وَبِزِيَادَتِهِ
 كَوْنٌ هِيَ مَدْرُكُهُ لَأَدَّبَ تَامَمٌ كَرَجَلَهُ تَامَمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا مَنَظَرُ ارْتِدَادٍ قَالَ لَكُمُ الْبَيْتُ
 لَا تَزَالُ مَوْجِدًا بِرُوحِ الْقُدُّوسِ مَا دُمْتُ تَقُولُ فَيُنَادِي خَدِّهِ فِي كَيْفِيَّتِهِ
 بِمَنْزِلَتِهِ رُوحُ الْقُدُّوسِ كَمَا تَوَيَّدَ رَهْمَتُهُ بِمَنْزِلَتِهِ نَاطِلٌ جَارِي ذِكْرُهُ بِمَنْزِلَتِهِ وَفِيهِ أَخْبَرُ
 عَلَيْهِ السَّلَامُ بْنُ الْعَمَلِ قَالَ كَتَبْتُ إِلَى ابْنِ جَعْفَرٍ بْنِ عَلِيٍّ إِذَا ضَا تَأْدَنَ لِي أَنْ
 أَرَى أَبَا الْحَسَنِ أَهْنَى أَبَاهُ أَوْ رَحِمَهُ بِمَنْزِلَتِهِ عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي خَدِّهِ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ ابْنِ جَعْفَرٍ
 عَلَى رِضَا عَلَيْهِ السَّلَامُ كِي خَدِّهِ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ ابْنِ جَعْفَرٍ كَمَا تَوَيَّدَ رَهْمَتُهُ بِمَنْزِلَتِهِ نَاطِلٌ جَارِي
 بِمَنْزِلَتِهِ رُوحُ الْقُدُّوسِ كَمَا تَوَيَّدَ رَهْمَتُهُ بِمَنْزِلَتِهِ نَاطِلٌ جَارِي ذِكْرُهُ بِمَنْزِلَتِهِ وَفِيهِ أَخْبَرُ
 ابْنِ جَعْفَرٍ وَابْنُ جَعْفَرٍ كَمَا تَوَيَّدَ رَهْمَتُهُ بِمَنْزِلَتِهِ نَاطِلٌ جَارِي ذِكْرُهُ بِمَنْزِلَتِهِ وَفِيهِ أَخْبَرُ
 الشَّيْخِ قَالَ كَتَبْتُ إِلَى ابْنِ جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِأَبْيَاتٍ شَرِيعَةٍ وَذَكَرْتُ فِيهَا
 أَبَاهُ وَسَأَلْتُهُ أَنْ يَأْدَنَ لِي فِي أَنْ أَقُولَ فَيُنَادِي ابْنُ جَعْفَرٍ ابْنِ عَلِيٍّ إِذَا ضَا تَأْدَنَ لِي أَنْ
 جَعْفَرُ فِي كَمَا تَوَيَّدَ رَهْمَتُهُ بِمَنْزِلَتِهِ نَاطِلٌ جَارِي ذِكْرُهُ بِمَنْزِلَتِهِ وَفِيهِ أَخْبَرُ
 بَيْنَ كَرَجَلَهُ تَامَمٌ كَرَجَلَهُ تَامَمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا مَنَظَرُ ارْتِدَادٍ قَالَ لَكُمُ الْبَيْتُ
 وَجَبَتْهُ وَكَتَبْتُ فِي صَدْرِي مَا بَقِيَ مِنَ الْقِسْطِ طَائِسٍ فَلَمَّا حَصَلَتْ جَوَالَتُ
 اللَّهُ خَيْرٌ مِنْ بَعْضِ أَبْيَاتِ كَوَاصِلِ مَنَظَرٍ فِي كَرَجَلِهِ تَامَمٌ كَرَجَلَهُ تَامَمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا مَنَظَرُ ارْتِدَادٍ
 مَدْرُكُهُ لَأَدَّبَ تَامَمٌ كَرَجَلَهُ تَامَمٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ كَمَا مَنَظَرُ ارْتِدَادٍ قَالَ لَكُمُ الْبَيْتُ
 حَمْدٌ عَنْ ابْنِ عَبْدِ اللَّهِ وَذَكَرْتُ حَمْدَ بَنِي طَوِيلٍ فِي ثَوَابِ دِيَارِ السَّيِّئِ

با اینهمه منست و از شام زیاده از منم که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث

و اینک این مرد را که از منم که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث
 بود و این کتب است این مرد را که در احادیث

دو هزار گشته بدید که می آمدند
همه را ز مردم بی گشته را یافتند
چنان بر لب دریا می رفت تا
امشب از بخار دم تاجی را کشید
دور انداخت و با خود میگفت که
ویران شد درم بختام رخ و بکشد
ویران شد دیانت گشته را دید

در دست بند کمر افشان عرب
 نایاب است و خود شریف
 در دست بند کمر افشان
 در دست بند کمر افشان
 در دست بند کمر افشان

زندند ابراهیم میگفت که ای یاران
 دریند به از آن است که آن خیمه کشید
 این روی اخلاص آمدند و خود را بیکدیگر
 پیوسته بر مجلس این زیاد کاوالی بدیند که نامه کلنگ

جایی نمی روایت دل سی کنای بقول سعدی بنای ظلم در جهان اندک بود هر که آن
 بران فرید که در شادی قاسم باغی فخری بین کلبی و مان سی هر جا پیشی اب و مری
 واضع سی کهانی نسبت علی اکبر و عوسی عباس رضی الله عنهما کی کنای امام حسین علیه السلام
 دشمن آورد دست و دو نوکی ظلم و بین بهنگام زندگی اپنی حق سی محروم اب بهتیم بهتان کی
 بتلای مجوم بین آه و او پاک رتبه خلافت پهنای که اور مدینه بین دشوار و اجینا و چور و جفا
 بسو کا پیاسا مار خاک متش بین گرا کی سیخ اقر با سرتن سی او تار آخیمه جلای حرم مخترم کو کونا
 او تنگ پاره اسیری بین نو نادر بدر خواری اور زلت بین پهرایا و چه جوهر و دختر کو کونا
 این زیاده و زیدین پهنایا بر شهر بین ساحت شهادت سناقی رمی نقاره سیخ بنی امیه تو
 بهراری بین الی رسالت کی بجای پهری بهنگام ذکر اندوه نا تو را و در اقصیه نه کور و قوی یکا کی
 جو کسی نیست جدید کی فکر پیش بوی تو نیاستم هی ظلم المولود پیاپی جبه جهان بین کنگا
 اساس طراز مردم مینا عرا کی کالی لباس به مجا و پشه حسرت سی بجز اشک مدام بسایه وای
 ده باهی خون بین سر و زناس دهقان و نادر که و پیر او را و سر پر خاک بهجوم سیخ و قنق و بین کما
 بین عراس به اگر چه ماتم خجی بهت بهو امان سوز ملا و محنت سبط بنی که به و تیاس
 شتاب نوح و رفت کلام ناظم هی به که کلنگ است سماعت سی بوری پرده بین

نام این بزرگواران
 علی بن ابی طالب
 حسن بن علی
 حسین بن علی
 علی بن ابی طالب
 حسن بن علی
 حسین بن علی
 علی بن ابی طالب
 حسن بن علی
 حسین بن علی

مصعب کشته شدند اما شمشیر
 دلا ساراده باز صف بهار و صیدان
 چه بر میان و شش زبان و صیدان
 ایستاده بود و میگفت هم ما
 هست مصعب علیه الله صلوات
 بر عبدل و جواب ابراهیم را که کرده
 خلت بسیار که ده و عاده شد و بوی
 که هر شب افروخته است مگر تن که هر شب
 او بی عبدل الله صلوات
 پس در کمال کفایت و عبادت
 و کفایت و در دل و بیرون
 ۸۶۱
 در آن روز و آن وقت که در آن
 عجب غریب نیست و در یک آن
 بخونستم زانکه باز هم در آن
 و دست کشته که در آن
 آمدی و معلوم شود این بگفت و بین
 حله کرد و چند حله در میان ایشان
 مرد و بدین شد اخلاص و ابراهیم
 زدی و کشته شد و در آن
 حق و بی بر عبدل الله صلوات
 شکافت و از اسب و در آن
 شد و در آن
 شد و در آن
 شد و در آن

و گفت ای پسر زیدین بدان و آگاه
 پس ده و زدی که نام بهیرون
 کشته زدی چون جوان آن کبریه
 کشته زدی چون جوان آن کبریه
 کشته زدی چون جوان آن کبریه

خبر برای حضرت زین العابدین
که گفتند که دست در کشیدگان حضرت
امام حسین علیه السلام زدند جدا شد
متوجهی به تپا شده اند و از میان
این مجلس این یادگار الی مدینه کونا نه گشت

بسم الله الرحمن الرحیم
روایت کند که چون حضرت
راه با وید رفت سر و زانها توقف
کرد و آنچه از لشکر او مانده بود جمع
شدند و چون خبر را به هم رسانیدند
بان در سید که بصره را گذاشته بودند
بصره رفت و در حال برادر خود
نامشوست که عبد الله بن ابی طالب
از همه جدا و کن شسته بود و اگاه
و گفت که خفه و علق با ما جدا شد
اموال را صاحب کرد تا اختیار داشتند
مارا قرار نیست چنانچه نامشوست
سپاه قوی بدو ما فرست تا کینه
خود از بخار و با هم باز خوارم پس
فامد بقدغن تمام فرستاد و چون
نامشوست بهمد الله زین العابدین
هیچ اتفاقات نکرد چرا که در آن ایام
مردمان طایفه وین بر عبد الله
ذی یمن و من آمده بودند و او را
ایشان مشغول بودند و چون نامه بر
بخار و جواب نوشت که بکار خود

خبر او را تمام کرد و از کجای غده الکلب ابن ابی احرث که بلایا طال انطلق حتی نارف
عمر و ابن سعه بن العاص بالمدینه فبشره لا يقتل الحسين كما يدعيه من
عمر بن قيس قال جاوره فقتل امام حسين او كونه في قال عبد الملك و كبت
وسيرت نحو المدينه فالتقي رجلا من بني قيس فقال ما خبر عبد الملك
ناقل هي كانه نافي پرسو اردينه که چاه جب که چه و باز ششمی که زانو ایک مرد و قس
بنی قیس طایفه عراق و بهما جمعی و بهما قسبه ایا فقلت الخبر عند الکعبه
قتله قال انا لله وانا اليه راجعون قتل والله الحسين
جواب و یا چه و الله که زای میسی و اصبح بود جای گاه سکی بولا افسوس معلوم بود که
حسین این علی ایها السلام مارا گیمتا سفت من انا لله وانا اليه راجعون پرتبار
فلما دخلت على عمر و بن سعه قال ما وراءك فقلت فاستأذنت
قتل الحسين بن علي راوی اظهار کتابی روبروی عمر و بن سعه بنی او را که با
کس هم پرایا سنی جوابیدا وده امری جود امیر که خوش کریگا حسین ابن علی داشت که
بنی سرور فقال اخرجه فنادى بقتله فنادى فقام السبع والله وا حبه
قطر من الماء واعية بنه هاشم فمهم على الحسين بن علي فمهم
البناء بقتله وده بولا قوی نخل کی با هر جا خلق که با جرای روز عاشورا ساید و کتای
سینی که چه و باز این ندا کی جب حله بنی هاشمی آواز فریاد میری در گذری ناگهان
مرد بجا اورشون او ظاهر گردین ناله و فغان سی کرام و او چوئی اور بری و قتی شعی با
آئی او کی رقت پرور و دیوار بی قهر ای شمع که ای ایسا شکسته آه و زاری که بی بین پایا
که او سر روز ماقام امام حسین علیه السلام می نظر آیا هرگاه سماعتین او کی اینجا که فتنه

در خانه امام و در مدینه جدا گشت
سپاه خویش را از خود جدا گشت
ولایت عراق خواهی بود و
طی از مرز با نذر و اگر میفرستد
و بکده ای و چهره از مرز گاه بیرون
جدا زان با تشاق و رجوان

[illegible]

فردی که
بدنه فرستاده که در سید زید
فرستاده تا خبر بیاورد
مختار را خبر بده از احوال
اینها عجب چه و مختار را
مادت بود که خبر بده و خبر بده

[illegible][illegible]

السلام
 هلاک خداد بودند اما فی صفتی
 و بیرون در بادی
 امیر المومنین علی بر ابطا علی
 و در خضر حضرت
 چندی در مجلس الحرم کا جانشین میماند و آنقدره الفقه کا شود چرخ و چایا

سر کا کشا لاش سم توری روندی گئی و دو بوب بین عریان بی گور و کفن پُری رهی عباس
 چاک جان شاری بر قربان قاسم او عبد اسکدی و فاسی عاجری زبان افوس بر میانی
 علی اکبر کی یاد و نوجوانی چوئی انخی علی اصغر کی تشنه دمانی بین آنجهیں پیرانی هجوم اعلیٰ بین
 زینب او راتم کلمه متبلا افتاد ہوگی عارت خیمه سی امان زبان اب و برین بکیمان
 پنهان ہوگی برین و در سید شجاع کو بیاری میں طوف پنهان یازد خیمه سی باند با تازی کشیم
 اسیر سی شھر در شھر پیر ایانظم ملول فقه سی اب و فقه سی اندیشه پاک سینه سی و اندک
 جاگیر خلق جهان میں زمینی تھرا نور نامہ گلگون کیابی استخوان سی رخسار زانباک تنہا
 غرامین ابل میں کا نہیں ہی شوبہ مجلس میں قدیو نکو ملا اذان کشته اک بکو نکو نہ ہوں
 خیر اور علی ملول زہر اورانی قصر جان میں جو سر پہ خاک روح الامیں شیشہ سی ناظم کا
 تاسیدی ہی غیب کی ہر بیت صاف و پاک

چہ تفسیری کو فہم ہوا نہ ہو نا اہل الحرم کا اور خیر و جہد کے کام
 مرا بچی بلوی میں بی زاد یونکی دید ہوئی و روی جو حرم نہ بد کی تاک ہوئی و شیشہ ہوئی
 عجب زمانی میں شہید و ماقہ نہ کسی گہر میں ہوا عید ہوئی سراپا عے بر کشتہ نہ کیوں چرخ
 سنگار پیری و ہی ہی سر شیشہ تہ تلوار پیری و یکمانہ ہو خورشید فی سایہ جیکا و در او شیشہ ز
 سہ بازار پیری و باجی اتحاد ہی ماتم میں ہی ایذا میں ہی و زمان میں و کہہ بہتی ہی صحرای
 پیدا کروں کی دست بیدادی سی ہاں و دلین ہی پیرہنی ہی کتب پائیں ہی سراپا
 دیدار دم نزع کہانی بین علی و ایذا سی مجیز کہ چاقی بین علی و سلو سی شیون پیرہنی
 پہل ناک الموت سی آتی بین علی و تمہید بکا مصائب عبرت و سو لحد

ہاں شد و چشم میداشتند تا آن روز
 کہ عالمی با سید خود بان نامہ
 امدادہ اینہ پیرا دہ امیر مومنی نامہ
 فی منادہ ہونند پنهانی و باور گنبد
 کہ درون زنجبک ما مختار را کتہ
 پیش تو می آن ریم جس عاجمان اعتراف
 گفت کہ اگر کوئی نامہ بنود ہم در لشکر
 خداد نر د این پیرا دہ کی از دی بر رخ
 اعتراف گفت تو نام و باک ندارم از ہلاک
 خود را واد تو حاصل شود فاما از این چند
 اندیشہ دارم گفت از یہ چیز گفت خداد
 از آمدن تو خجریافتہ و مستعدی ہو گیا
 و از کوفہ میں و رازی اید و دم او ہوا جا
 کہ البتہ بر کسی کان عملہ و کار و
 نامہ اکاہ شود و ماران وقت و کار
 فہم بران دعا کہ گفت اندیشہ مار
 فہم بران دعا کہ گفت اول اسامی خداد
 فہم بران دعا کہ گفت و از ہر فہم
 و دران دہ دہم بہتان و از ہر فہم
 بجای بندہ و جامہ کہ نہ پیش و تہ
 سہارن شوہر نہ دیان کفہ و سی
 بجای ببار سر ہند و بار ہند
 چہ از انہ کہ سید نہ و نہ دختار بند
 ای کی دیدی بان خواہی گفت
 ای امیر ہنر عارف با باطلت تو
 دید چشم گرفت و گفت ای
 با فہم خطلت و فہم
 و اگر شیشہ و فہم
 اور قابل کہ و فہم

بنامی و هر چه تو بخواهی بکن
 کرفت و نکرده بود تا مرا بکنند
 آگفت قهر منی انبار می شفاعت کند
 نام من عفو کند دیگر چشم و زلف آید
 چندی مجلس کوفی الحرم کا جانبیام مجاوره الصند کا خروج میں ہو چکا

انہ گفتند خواب دیدم کہ مامون کے پاس
 برائے ان چارہ کہ کس مامون کے پاس
 ہوئے وہ وقت کی ہائی سارا ان کے پاس
 تکیں میاید کہ کھنڈ و لشکر ہوتے
 شاخواد کا بارہ بارہ کینہ و غم
 اشد کہ تیار از سر خلعت و از شان
 حکایت و سار ہر غم ان کشتہ
 ان خانہ زور و غم ہوتے
 جتنا راستہ باشد ہر ان کشتہ
 و در شرف انشت و در ان کشتہ
 نر دہشت کوفہ و در ان کشتہ
 کذاشت خود باشان دہ بکوفہ ہوا
 و شمار ببادت خویش و در ان کشتہ
 ہوا از دور و سپاہی دید چشتان
 چہ معلوم ایشان شد کہ ہاں ان کشتہ
 کہ بار اول پیش نشان ہوا و در ان کشتہ
 کہ تہذیب ان و در ان کشتہ
 انانہ میدان ان و در ان کشتہ
 خلعت دادہ ہوا و در ان کشتہ

عليه القصة والشنا بيان راه کا ساخه عثيه يا عين لا لمواجع اول
 چند معجزه بغير مصاب السبط دمك ضائع ولم تصد بالخطة
 الذية انت طامع سواي يا مصيبت مين غرضي کی اگر تو روی انور بادگر
 اور جزوہ نعیم آخر کجا بنایی او سکوین بنی بکاف و فیا عین ان کی الحسنین و ما جری
 علیه و ما جرت علیه الخذايع پس ای چشم رقت جوش مار و اعلی امام حسین السلام
 کی او بر مصائب او پر گزری ہن فرب اہل کوفہ و شام کی فکک مصائب کوفہ
 سر زہ ابنہ فاطمہ خنجر و سر زہ السبط و اللہ فاذع ساری محنت و بلائی و سیا
 نقابل غم و آفت ابن زہر اقلیل پلور و ہ انتلائی مظلوم کر ملا و اسہ کشیدہ انکیز سبک
 بہادی و جلیل ہن اپنی سوا امام حسین علیہ السلام کی غیری و کسی مدام یا دکتاہون اور
 جوافرا دستم و یکی و ہ نہیں ہوتا ہون بصیبت نیک کی ای جبر و اگر ہا میں فرار جہ و مادر
 چہ ایام صد نامی و قاصد بھی خانہ خدای و جدہ نصرت و امداد پر بلایا گرہ بی و فانی بجا
 راہ میں امام کو کھار وادی کر بلا تک اور مست جانیسی زمرہ ایام نری و کلد و دسری دن
 تقصیر کی آبادی سی و در دشت محنت میں او مارا ز غم ہن لشکر اعدائی چار طرف سی گیا
 شال طاری پر و بال کسی دن آب و دانہ بند کیا کوئی غدر نہ سنا طاعت ابنی زیاد کا بھائی
 جہتی تاریخ سی ما غم کی عمر سہ ہزار چار ہزار سپاہ غمہ قتال پر ایاد و زرات او کی نصرت کو ابن
 زیاد کی سردار و خوار کوفہ سی مع فوج ہجو ایاد ہن عاشور اکام بامیں الف پیادہ و در
 فتح عام ہوا میدان و ہوا کا داناں خیمہ و خرگاہ و اسب و شیر سپاہی ہزار قاتلان سادہ
 جو مل تازہ کی او تر تاغل و شور و غبار و ہتا تقار و شادی و ذہل و جملہ و اہمہ و خیال
 نال سی دل شہیت و ہتا اضطراب و اندیشہ میں البحر کم کا جگہ و چلتا ہوا جناب زینب

نامی و ہر چه تو بخواهی بکن
 کرفت و نکرده بود تا مرا بکنند
 آگفت قهر منی انبار می شفاعت کند
 نام من عفو کند دیگر چشم و زلف آید
 چندی مجلس کوفی الحرم کا جانبیام مجاوره الصند کا خروج میں ہو چکا

غبار از بی اختیار میگذشت
 این واقعیت است
 باید کار ایشان را بکشید و بکشید
 ایشان صلاح از خودی و کار دین
 چندیون مجلس کویدی الحزم کاشانم کو جانوده الصدق کا امداد پرانا

اگر کسی همچون وارث شوق علی اکبری امیدگانی که او یکی جوانی کو اندر بجای زبانت نوگر و دنیا
 کا هوارد علی اصغر کی پاس جانی او رستی مرگ ناگهانی سیری طفل بر نظر گاهی زینب خاتون و ام
 کاشوم جان برادر کی سلاسی سنایین که بختن سی بی مظلوم بجای او سیکس کی امدادین جدید
 بلائین که هر طرف سی هجوم بلایی جب کوئی مرد اقرار با همین باهری آنا سبب الهیت کا رنگ
 سنج اور جاد و مکی فراهم هونی او بر بختی که کوچه معاملت صلح پیراده روتا اور سنا افسوس
 درینک عمر سعد کسی غدر فرزند پیغمبر کو بنین مانای هاری قتل سادات سی خوشودی بر این
 زیاد و حکومت زنی کا وسیله جانتای ده خواتین مایوس و هراسان هوبین یگین و ناچار
 کوئی رویتین و اجمه واضطراب ایسا بر تن کا دل در شتابن کا خون کشتا بصوت انامین
 علیه السلام خیمه مین تشرف لاتی بانوان حریم کو سر سیمه و محزون پاتی شلی فراموشی بی بی کی
 راه رضای خدا و صبر و توکل بتانی خواهر و نو دلاری مین صوبت قتل کجائی دختر کو بیارینا
 چاقی سی لگائی بهر کی خبر سیار واری سنگائی و نهین زات ساری تحذرات بی چین و آرام
 تا که شب و روز عاشورا کو صدای انامین علیه السلام بکشی صبح سی و سیم رونا اور سپینا
 اینی بهر که پیاس مین ترشیا چو کافکا کافکا مانای سلم و علیل کی شون سی مانع نهین هونی تین
 جواد و جعفر کی لاشین هوبتین ساسی اتی تین ایک جان کجائی کی المی فرصت نهی تانی
 که بهتج کی صوبت شهادت قضا کجائی تانی ایک صوبت مائسی او نهی نهین پاتین که دو
 فرزند کی پیکر صد پاش پرچا این کجائین قاسم و عباس کی سنائی سی ابی رقت کاشور کم نهوتا
 کرموت اور تشنه دانی علی اکبر و علی اصغر کا غم جان کجوتا هر خطه مصیبت بی امانه نازده سی
 غش کر مین صدی اَقْتُلُوا الْحَبِیْبَ زبانی شمر و عمر برستین توشیت اندوه سی مرتین تانی
 هر کی آنو بهانی سی انهمین حوبی تین هر دم سینه کوئی پرچا تیان سلی نهین غلبه عظمی

که در دست داشت بچینا بیادین
 نینداشتند که آن مرد آزادی را
 بی غبار جان بر سینه یکی از بچه
 کس نیکو از نیتش بیرون ساهام
 هلاکت کس را برای چه کشتا
 چنان که کس را برای چه کشتا
 بر هیبت کس بود کشتای او
 نشانه بود کشتن تیان روانی
 دست ابراهیم را گرفت و نهان
 یکی از ایشان را گرفت و نهان
 خواه باشد ما بران بهر که آن را
 او پیشتر کشته که در جان سلامت بود
 ابراهیم گفت چه سبب بود کشتان
 برای آنکه ماه و شش و روز و نوزده
 بی ابراهیم خنجر کشید و بران نایال
 تان و نهین واصل شد
 که و کشت ای برادر دیدی که فریاد
 نکرم آنکه شکر خدای عزوجل کرد
 و ان اعراب را نزد خود خواندند و در
 بسپاه کرد و کشتای جوان و در
 دوست داد و دایم و در
 اول کس که آن را خطا کرد ابراهیم بود
 هزاره دینار و ده هزار درهم جویداد
 و هر کسی که مردان سپاه بود یا جویداد
 دادند چنانچه آن مردان را در دین
 جاها و نزد پنهان شدند و جویداد
 گفت ای برادر ما اینها را در دین

میکوم شرط آنکه هر یک که قبول کند
تا فراموش را که بتو دهم و بدست تو
بسیارم بخدا گفتم

[illegible]

کے بعد ان کے شہر میں آکر رہنے لگے۔
 وہ وہاں کے لوگوں کے ساتھ رہنے لگے۔
 وہ وہاں کے لوگوں کے ساتھ رہنے لگے۔

درآمد و بانک بر جلا
مستحق را نگهدار گفت میخیزد و دم
شهر من ابراهیم خان جلا دراک
کز نابینه

ای امیر ابراهیم وردیست زبیر دست
لاد و کشتن او شام شهرت
لاکه امشب که کشته هیچکس
نماند که کتوا بر ابراهیم بن مالک
استان نایب روز و روزگار
آیند بنوا

مرد آفریدی را حکم می‌دهند و فرار
و فریب می‌دهند و فرار
نکته‌های ایشان نیستند
را می‌بینند و فرار
اول هم
افغانی

و باطله باش کدام را بفرستد از این
تدلی نامید مایش که اگر از عیال
چیزی بماند است خا هم نیست که
باقی نیست کشتن شوم و شهید شد
ما شیم از وی گفت بل نامید توان
و بد جا کن و مشغول شدند با هم
ساعتی گفت آن میخاند و آن در خواب
رفت ساعتی گفت باک و دولت تو را هم گفت
ساعتی گفت که بد و است تو را هم گفت
ای برادر با که سخن میگوید بد و است
امام حسین علیه السلام بدان ای سید
چند خواب رفته جان زبانه را و در خواب
لباس پاکیزه پوشیده و در خواب
از آن روزی غم نمی برد که در خواب
ان و سلام بخواند و گوید که در خواب
سفره نشسته و گوید که در خواب
دستم در زخم و گوید که در خواب
خواب پیدا نشدم اگر هم شاد شدم
گفت ای برادر من قول امام مرا بگو
خضار آن حاجبید از این و آن
می بیند با خود گفت وای بر من که در خواب
قیامت چه کنم و چه جوابم و ختم
خدا و رسول و علی و فاطمه و حسن و حسین
صلوات الله علیهم باشند و اگر گویند
ما با تو چه کرده ایم که این کار
مار دی و خرد و ستان ما را
و در چند روز و در جواب گفت ای سید

آنجا کی و کمر صیبت مین جاگتی اور سوئی دوزات غلبه اندوهی اشک حسرت و آن
خوف اعدا این چکی چکی مشغول نامه و فغان توی چپال مظلوم که بلاک حال پراختلال
شیخ متعال سی که زاری که سپاه ضلال فی کوئی در بحر خواری و زاری او کی حق او نهی
رکهای بی چون ای ابل و لار واهی که بجای تنهاری مولاک گنبد ایستقلای آزار جو بود
جسای ابل کو ف و شام سی تشبیه کوچه و بازار بودم چند زمانی مین بهت خاندان برسد
تباہی کی آنی چون لاکن اسقدر صدمات کسی بشرتی کا هر یک و او تهای مین حشره یان
لاکرا بی و خیام را و دت و ضایکها یاد الا یام ای چشم هرگز نه و ناکسات کی
ویرانی اور خیام خالی سی که او کی باشند و کور نایه تلف اور میت کیا ستقام عالی سی
سبح لک موع علی الحسنین و حافظی سی ان یستزلک الحسنین اللوام لاکر
امام حسین علیه السلام پرانی بر شک بهمانا و درج و ملاست کر نیو الا تهمی و کی تو باز نه و آن
شبیب التریب معقرا و آنکی علی التریب الضعیف الدامی اوس بزرگ و مجبور
که مجروح زمین سی گرا خسار و نین خاک بهری اور اوس گردن بر صروف بکاسو که خجسته
اپنی لوسی لال بی و آنکی علی مصارح فتنه حکو بشیر لوال علی نظامه
گوئیس حاکم قلمگاه جوانان علی کی یاد مین شور و شین بزرگه اوان پیاسون فی شدت مین
حاجم شهادت پیا و آنکی عن نجات الحسنین خوا سیرا میسندن او جهنم
یا لاکه نام عورات عزیز امام حسین علیه السلام کی ذکر مین گریان سو که ده حب اسیری مین
جایتن کملی سرنی بخرمنه کو استین سیرا مین سی ناچار چپا تین و آنکی لایع العایدین
معتقد گرافی الا سیر تیشا کو اکتبه الا ستقام استخبار و مظلومی اور غریبی سی و آنکی
بیار کی و اسیری مین رحمت قدسی شکوه فرما تا نضره مارکی و آنکی لایع السیر تیشا مین

ایرا هم گفت ای برادر من و آنکی
لیکن از یزیدم که گفتند از من
بکلام تا هر جا که می رسید
ان خدا بقدر می دهم و هم که در دنیا
هیچ کس از حق دور نیست و در دنیا
هیچ کس را از حق دور نیست و در دنیا

کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار
 کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار

القیاد کالبدی بجای آوردن الاطلام رونی من زاری میا و اعلی سر من رند
 خیر توری کی جرمشال پذیرد میری من چکنا و بد پهرتا او پزیره چنکی دشمنان امام حراق
 شام تک جس قریه و شهر من جاتی بفار جاتی سهرای شهید ساسانه اسیر و فکی باز تو
 خود نگاه من لاکه ایک جانب عسرت طاهره کو تورو انوار جفا و تاری داکو برای جفا
 سحر قی چکی نوک پر سر سوتی اور هلاک دوس من خجوا چنکی قافله غارت زده کی خرو
 بزرگ زمین پر سینه چسرت سی چار طرف نگران رستی سامان تباہی پر زمان قید من تنگ
 هونی بی اختیار یکی آنسویتی آهسته رونی ساری گوگ اعدا کی سودا قی چنکی سیوه کمان
 پهنه و کینهی الحال ہی آرزو من و کی چپ رجائی هر روز ایسا ہی اسباب آزار میا تها تها
 در قی سحری حلا و تها ساسانه ر ماری قی دلایل النبوة و امالی ایضا انما فیها
 المسین علیه السلام و اجود کاشه و یحیی بر ایدیه الی یزید تمایلی
 انانی من اپنی سندی کها ہی که جب امام حسین علیه السلام کو شهید کیا اور سر تیره بر چنکی
 یزید کو میجا ہی فز لو انی اوکل حنظلہ فیسرونی النبیه و یکتبون بالوانس
 انما یسئلمهم پہلی منزل من دلا مان این زیاد سیران الی بنی کو ایجا کی اوتری اور سر تیره
 اطراف من سامان عشرت سی شراب کشا پانی کو پی پی فوجت عظیم کھنکھن
 الحائط و مہرہا قلم من جلد فکتب سطر بالدم ناکاه ایک لائے اندر کی
 باہر نکلا کہ او حسین کو ہیکا قلم و کمانی و یا لہوی ان اشعار کو صفحہ بیت پر کھلا اور پھر منور
 چنکی نظری غایب ہو گیا ارجو انما قتلت عیسا شفاعہ جرم قوم الشا
 یعنی جس گروہ ظالم فی حسین علیہ السلام کو مارا پراو کی سرواہم کو تشہیر کرتی ہیں گو
 روز قیامت ہیں او کی نامی امیہ شفاعت کہتی ہیں قال فزجوا و زکو الانس

کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار
 کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار
 کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار

کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار
 کاهان کاهان که شوق خواهد بود
 محمد صاحب میهار از زمین بکند
 دین و دیندار و دیندار و دیندار

سرچو او ده ملائین اس مجزه سی خوف میں گجھرائی سرکو و بان چھوڑکی فرار ہوئی اور پچھ
 دین میں چھرائی سر وکی الظنیر فی الخصاص ملا جاء و ابرائیس الحسن علیہ
 السلام و نزلوا منزلا یقال له قسطنزین کتاب خاص میں ظنیر فی فیانی سے
 یہ روایت کی ہے جب سپاہ گمراہ سر امام حسین علیہ السلام ملکی چلی ہی ایک منزل میں پہنچ
 دیر ضررانی کہ جب اکوئی وہ مقام قسطنزین تھا اوس میں کراست تازہ دیکھی اطلالی راہب
 عن صومعته الی الاراس و ائی نورا ساطعا یخرج من فیه و یصعد الی
 السماء و انما حایب صیانی اپنی خصوصیتی باہر نکلا دیکھنے نورد و بان بھربان ہی امام کی کھنا
 دیکھا کہ آسمان کو جانا نظر انداز شاہہ قدرت میں وہ عجب لانا قاتا ہر شے و الارواح
 و احدا الاراس و ادخله صومعته راہب دس ہزار فریم دیکھی لکھی کہ کو محافظ
 کیا و اپنی سب میں ایسا کی بڑی تو قیسی قبلہ نمایا جمع صوتا و امیرا شخصتا قال
 طوبی لک و طوبی لمن عرف خرمته ناگاہ اواز لانت کرساگر کو مینہ نظر
 نہ آیا جو وہ کہتا تھا عوض محبت طوبی و جنت کو تو پای گلا و جواس فی منہ کی حرکت کی
 بہشت میں حای کا فرقع الراہب و امہ و قال یا سریر یوحنا عیسیٰ و افر هذا
 ال اراس بالکسلس معنی راہب سر اپنا او اس کی دعا کا کی ای خاثر نہ لیا و بخر عیسیٰ لک
 اس میں مذکور کہ قدرت کلام دینا و زبان بھربان کہ کوئی دیر ہی تھہ اپنی سرگشت میں
 ہسٹن ہوئی فتکم الاراس و قال یا راہب ائی شیئہ تریدہ قال من انت
 دکان کراست طرانی فرمایا ای مروند او میا چاہتا ہی عرض کی ہی اپنا نام و سبیا و تم کو
 اور اچا کہای قال انا ابن محمد بن المصطفی و انا ابن علی المرتضی و انا ابن
 محمد مصطفیٰ بن ابی طالب ہوں میں و ابن علی مرتضیٰ و میری رسول شاہ مروان

دو قلم در دست داشت و می نوشت
و می خواند

[illegible]

حاکم کند و مقصود میان ایشان و کافران
 شدند بخت سخت و موفیق شد بکس از
 احوال مردم و غالب شدند و چهار صد کس از
 پیشین مجلس الحکم کذب گذراند و نصف کاخ و کج

دادند و خانه او را فاساد کردند
 پس چهار شصت کی بخت و دجای و
 آمد و مقصود میان او که بود
 و آنچه مقصود میان او که بود

لَمْ يَأْتِ بَشِيرًا هَلَكًا وَسَرَّ الْكُفَّةَ فَقَالَتْ وَاللَّهِ لَا يَذُنُ خَنَازِيرَ
 اللَّهُ مَا هُوَ فَاحْضُ بَشِيرَةَ اللَّهِ فِي سَكِّ جَوَابِ دِيَارِ بَنِي إِكْرَابِ ارَادَهُ مِيَا قَوْ سَارِي
 اور قبيله که مرنا و تنهای کوسول لیا و دره الصدق فی کما جمعی نیست پروا و بلا نصیب
 یعنی او سپهری را یا قال وَخَرَجَتْ دُرَّةُ الصَّدَقِ شَادِي فِي طَرَفِ جَلَدِ
 و از قمر تار او می که دره الصدق بیت سخن سی فریاد و کتی با هر کس که یک راه و گلی
 طلب کی کتری سوی دانی و بی چتری و می شادی باللسان است الحسن بن علی
 مِنْ ابْنِ طَالِبٍ يَأْتِيهِمْ لَصَافَةً وَلَا يَمُوتُ مِنْ يَمِينِهِ عَنْ تَارِ الْخَسِينِ
 و اناراه و احسانه و احسانه آواز جا که از سی چلاق ای طالبان و خواران
 حسین علیه السلام قدم بیا و فرزند فاطمه زهرا و شست که ملازمین بهو کا پیاس مار گریا
 او سکی و اعلی بهو بجا و ایتوم ناز و روز و قول نیست چون سطر رسول کی انتقام ی منبه و
 شفاعت پیغمبری محروم می که جو حیات است بین میرا ساسانه چو پری قمر است
 عَنْ وَجْهِهَا الْخُضْيَ وَخَرَجَتْ عَنْ دُفْرِهَا وَكَلَمَاتُ خَدَّيْهَا وَجَعَلَتْ
 تَقُولُ بَعْدَ زَلْزَلَةِ فَرْطِ غَمٍّ بِهَرَّةٍ تَابَانِ كِي تَقَابِ اَوْشَعِي مَالِ سِرِّ نَوْحِي اَوْ كَرْتِكِي
 صورت ماتم بنای سوسینه با تنوس سی بیست کی منبه و طایغی ری و منبه و منبه و منبه و منبه
 سَوَكَيْنِ اَوْ تَارِي اَوْ جَوٍّ وَدَقَقُوا اَوْ جَوٍّ اَوْ كَرْمٍ مَسْأُوقِ الْاَرَابِيِّ فَتَلَمَّ الْخَسِينِ
 وَمَا حَسِينُ بَشِيرَةِ اللَّهِ فِي خَيْرِ الْاَشْيَاءِ اَيَا وَه ظَالِمِينَ خَيْرُونَ حَسِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَشَرُّ
 خِيَا كَوْشِي كِي اَمِيْدُ شَفَاعَتِ كَبْتِي بَيْنِ اَيَا كَرْمِ سِرِّ و ارجوان خربت سید و اولاد است
 سبب به تر جز بین چاتی بین حسین کانی جرم و خطا کلا کلا با جرمستی کانی کانی
 او سکی برگزیده پیاری کابو بجایا عورت و اطفال پر کچه رحم نه کایا تکران دُرَّةُ الصَّدَقِ

ان بنوشت چیت مختار نامد و مقصود
 نفرمود تا سپاه او را بشهره آوردند
 و صحبت تمام او را بشهره آوردند
 سبب این خوار و فریاد آمدن مکرر بدیدن
 مختار رفت مختار چیت و رفت و بخت
 برخاست و در کاه رفت و بخت
 راست خود بشناسد عمل شصت گفت
 ای سید شکست خور کی کانی نصرت داد
 ۱۹۵
 خدای شکاک است از پند و اندیشه
 پس شصت خدمت کرد و در بخت
 ابراهیم گفت ای امیر زید بن ابی
 بوکایت موفیق فرست که او مرد
 کشتای برادر او را بهانه ست خفا
 و ستاد که آن را از بهر کاری فرستاد
 بموفیق و من و من و من و من و من
 یکم و خوب واکر هلاک نشود و من
 کم خواهد شد ابراهیم گفت خیر و من
 ای امیر و بعد از آن عهد الهم

استعد الخزان و اجواند و خلد و من
 و هزار مرد و با او همراه که
 بموفیق و من و من و من و من
 بمقدوم عبد الرحمن و من
 و من و من و من و من
 و من و من و من و من

[illegible]

[illegible]

فقیہ بن عمر و زفا کنت و
کثر زحوب صفین هـ

که دست حضرت مشت بر کد منت زد و
 بر او طهارت گفت اری و مرقد
 او بدین شد پس و مرقد حاضر بر رکعت
 کرده او نیز از این کس بود یکی از و غیش
 ایشان را که منت و سواران یکناشدند
 بر عبدالله و در آنجا او را شناختند

[illegible]

چینیوں مجلس داخلہ الحرم شہر حلب میں

انگشتہ

جان لکھنؤ

بسم الله الرحمن الرحيم

دانشگاه تهران

1. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 2. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 3. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 4. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 5. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 6. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 7. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 8. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 9. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$ 10. $\frac{1}{2} \log \frac{1}{2}$

الحمد لله الذي هدانا لهذا

$\frac{1}{n} \sum_{i=1}^n x_i = \bar{x}$

او را شناخت
 و بعد در آمدن بقیه گفت ای کاش
 مرا می شناسید و مرا گفت بل می شناسید
 خداوند رسول و بعد از آن یک
 و باین قافیه دانست که اینده مراد است از آن
 دانست که اینده مراد است از آن
 سینه یون مجلس یاد فی رکعات نماز نام شید کی نیامی او کز دلم فریادم

در بارین همی کشی بلای زینب « جاری هوی پشت بین سر شاه سی اسنگ ، باز و بند
 سر کبلی جوانی زینب ، حدیث ایزادی رکعات نماز و تقوی تکبیر
 از تکلم امام قتیل و کوهاره جنبانی جبرئیل ای حاضران جامع اندوه و کلاه
 او رشید یارین امام ارض و سما خوشا حال تبار از بهی گو کینه اقبال جنتی پایگاه سعادت
 فرزند و کلام مایه بر پا کرتی هو صنف طلال پروازات بیسته کی ذکر صحبت بین برقی بود
 صدق بیان سی شایسته مولو که سوخته که در جو جان کامل ملی چشم ایمان سی مصیبت
 افانی رویا که در جنت و رضوان حاصل رهی بمقاله نسبت صفحه محبت کو شاه ولایت
 صفا و نیای ، در ناله تعزیت عرصه رقت بین دل مرده که عارفه سکنه سی جلالت
 شکر خدا که جو بندگی سی امیر المومنین کی دنیا و دین بین نامور کیا احسان و کرم شنید
 بی انشا که او کی شادی بین سرور و غم سی و کواثر و یاقب عن حبیب الله
 سَلَامُ عَلَى الْعَاصِرِ عَنِ ابْنِ جَعْفَرٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ شَرَابِ شَايِبِ بْنِ عَدِيٍّ
 بن شایبان سی روایت کی سی که او سی که حضرت امام محمد باقر علیه السلام سی به حدیث
 سنی سی قال لما خرج رسول الله نزل بالصلوة عشرة ركعات فقلت
 من ركعتين فرمايكه جب رسول الله فی سراج بین قدم رونق عرش علاکو بزمی در
 ركعت نماز فریضه و اسلی است کی پانچ وقت بین لای فقر و فقر و فقر و فقر و فقر و فقر
 دو دو ركعت هی و اور چند مدت تکب و هی عبادت سی قلنا و ولد الحسن والحسين
 ثم ادرك رسول الله سبع ركعات شكرا لله فاجاز الله ذلک هرگاه که او
 حسین علیها السلام کی وجود کا ظہر ہو اسات رکعت کو شیعہ عقیدین فی نماز بین بر کوا و یا
 و زات بین بطور شکر از الہی کی عرض بین اس عطیہ غیر تناسی کی رضائی ہی اضافہ کج

بر پہلوی و ن تانند و بین سپهران
 کار کر نیامد خواست که خبر خبر
 در قاف او را حال زند و نیزه بر ناف
 سر که از پیش می ریزد غلام و سنان
 و از اسب بقیاد غلام و سنان
 فرود آمد و سوار را کوشش ناگهانی
 شایبان چرخان دیدند و سقا دانست که
 و تفسیر می نمایند و سقا دانست که
 در کنار شایبان نمانده بین سپاه
 در کنار شایبان نمانده بین سپاه
 شایبان نزد شایبان کی که در
 افتد شایبان چرخان دیدند
 رو به نیت نهادند و سپاه شایبان
 از عقب ایشان رفتند و سپاه شایبان
 ناهشت هزار و صد و هشتاد و هشتاد
 از ایشان بکشتند و هزار و دویست
 با خود او رسید و شایبان کی که در
 در جمل و صفین و کی با خود بکشت
 و دیگران را از او میگرد و در صفین
 خدا را شکر بیا و میگردد و در صفین

و بسیار بکویت و بین او
 و گفت از الله و ان الله
 و اصل گفت گفت و رحمة الله علیه
 گفتند یا امیرن بدانی و رحمة الله علیه
 گفت ای یاران اینا و ان الله
 گذارند و سقا و ان الله

دوايت شدم و بتو گفتم درسا
 و ابراهيم و دايع كرد پس ابراهيم
 سر زد بديگر خندان بيشتر كه او فرست
 يهود را و داد و كاه ها بياست
 راى حبيب و همان سر زد از كوچه
 كه تو مي گويى پس ابراهيم چنين
 كرد و آمد و خنك است

در شهر راستند و اطعمات را
بهان کرد بعد از ابراهیم بن مالک شتر
و انقاد سید گفتند شما چه کنید ابراهیم
گفت منم ابراهیم بن مالک شتر الحق
چون نام ابراهیم شنیدند فریاد ازین
فریاد کردند و احسان او حینا پس
فریاد کردند و مردان شهر
ابراهیم بر دستش گذاشتند که بیا
پیش ابراهیم

کما یا لعبان عند النبی صلی الله علیه وآله کفہ مغیرة حامة الیل
 کتاب مناقب ابن شمر آشوب بن علی ابن موسی الرضا وعلی مرتضی علیهما السلام نقلی
 کہ ایک روز حسین اپنی نانا رسول صلی الله علیه و آله کی پاس بازی میں مشغول تھے کہ
 بہت گدڑی اور اندھے بکریاں چائیں تو فرمایا کہ انہیں اڑھائی اڑھائی بعد از ان خیلوں کی
 فرماید و نوراحت جان و دل کو اٹھایا دی نور نظر اپنی والدہ کی پاس جا کر وہاں
 بیٹھ بیٹھ دیکھ دیکھ و فکرت برکت فہما زالت قصی لہا کفہ و کفہ
 فاطمہ جب فرزند زہرا کی شب میں علی تو مشعل برق او کی راہ میں عالم را قضا
 ایک بڑی روشنائی سامنی ہم طریق ہی تاکہ سواری شہزادوں کی زمین فاطمہ علیہ السلام
 پہنچی والنبی ینظر الی البرقة وقال الحمد لله الذی اکرمنا اهل البیت
 حضرت صفیر بن عیسیٰ کہ ایک دیکھا تو شکر داوڑ میں زبان نیازی کہا خداوس خدا کی جنتی پر
 الیہم کہ فخرم و کرم کیا اور تہ عود مشرف ساری عالم پر یا مگر عن ابی عبد
 قال بیئنا رسول الله فی منبر فاطمہ والسین فی حجرہ اذ انزل وحشر
 ساجد اسباب کامل الزیارتین ابی عبد اللہ صادق سی روایت کی ہے کہ ایک
 خلوت سرای فاطمہ زہرا شریف رسولی اسی غیرت منبر قرنی ۱۰۰ وقت آغوش
 رسول میں امام حسین جلوہ منافی ناگاہ سید نقیین حسرت سی رسولی اور کہ جس
 فرمایا فاطمہ یا بنت محمد ان العزل الاعلیٰ ترانی فی بیتک
 هذا ساعیہ ہذا فی احسن صورۃ و اھیا ہبیتہ پھر فرمایا فاطمہ
 نبیقت کہ اللہ تبارک و تعالیٰ فی اسد مجی دیکھا تری گہر میں احسن صورت اور بہترین
 جامہ نشاط پر میں اور پیرایہ زینت سر و کمر میں و قال فی یا محمد انک انت اللہ الذی

[illegible]

که در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه

این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه

این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه

این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه
 در این کتاب مصروف این شود تاگاه

[illegible]

دست بر خطه بود سپاه ابراهیم
فرستاد که در خطه کس
نیستد که در خیال این سپاه است
و گفت بدو که این سپاه است
خداوند ما است و تقوی

ابراهیم / انتی دارد و بطلب حق
 بنده می رود که خوال که این حکایت
 بنده گفت در سخن آن کتایت رسیده
 بدست شما میدادم ابراهیم گفت
 میدادی گفت تبارک که شما اینجا بایست
 او آمده بود و من و حق سر بر دست
 و چه این و از دست من سپردی گفت
 با اقلستان بکن گفت حق حق
 که که گفتان دست من کی بودی
 ابراهیم شاد شد گفت ای برادر من
 من در دهکده ما مانده که دی و سیدان
 حالا من و سیدان آن کجا که گفتی
 ابراهیم گفت باز که در آن دهکده
 اندام ابراهیم فرما بجا بیاورم
 آن که گفت آن سیدان و سیدان
 بر دست و خندان و سیدان
 ۹۱۱
 و گفت لا حول و لا قوة الا بالله العظیم
 با اهل العراق این زمان و در دهکده
 این ملعون است که حضرت امام
 در دست کرد که شهید کرد و در وزن
 نماندند او را اسیر کرد و در دهکده
 بکره بکره داند انداخته که جان
 در دست اوست که جان و جان
 کینه خواهان این کینه خواهان برنگردم
 شایسته همان کنید که من خواهم کرد پس
 تیغ برداشت بر سر بزرگواران کرد
 زد و بدیدگان میزدند تا همه بگریختند
 چنانچه یک را از ایشان زنده بگریختند
 ابراهیم گفت در حق و در حق
 بدهند دیانت حق و در حق
 بدین خوار دیگر را برده خود
 بخش که کو خوار دهان خوار کرد

اهل بیتیم چند روز از آن محنت من میبوسد که با قلم طغیان می شاربتم کایزید
 نامه که که ای امیر خوارش تقدیر نگوناری علم ابلت من بهاری تدبیر که که بودی او
 جنگ او را دایره خیر گری شمر شمر کی بخوبی سیر بودی حشیه ماری گوی تمام عقلی و خبری
 اب این محرمی نه حسینی و حیدری در که تا انتها جهان من کوئی جنبی بهری و سیاسی می گوی
 بهشتی و کوثری و بهو لا بهار رسولی کا گلزار کت کیا جس سی تخی خلش قها سو و خاویک
 و رباب و کانی حضرت خیر الانام بسوی شام اجازت چای و اسلی و کهانی سیر عیان
 دختران امام هر شهر کی از و حاکم کو حضرت مکی و اما یزید بن معاویه فاته کما
 و صلوات کتاب عبید الله و وقت حکمیه هرگاه این یاد که نوشته بشارت من
 قاصد یکی که این معاویه که و مختصر قتل حضرت طاهره پنجاهمین سرتا با پرا با جرح و زخم
 شده سی ماری جانی کی شه که هوا و شاد و بولانزار شکر برانی مری مراد باب و شمر
 جهان سی شایک قلم فساد بهیت نه کی تو خلق سی تیغ خاکی و سیر خورجی کی آن سیر
 آحاد البواب الیه یا مع فیله یحلمه راس الحسین و راء و من من قتل
 معه و حمله انقاله و نسیانه و عیاله راوی که تها بی بعد از اطلاع ضایع من
 اکین عبید الله که جواب که با و سر امام حسین عیبه السلام و سایر شهید و اهل محرم کی و آن که
 امر کیا قال دفع الیه زید راس الحسین الی ذوالنبره قتل و دفع الیه
 سر قس اصحابه و سرجه الی یزید بن معاویه و انهد معه ابا بردة بن
 هون الکندی و طایق ابن ابی ظبیان فی جملة من اهل الکوفة
 این یاد فی مطالب حکیم یزید محمد و زحلی کو بلا یزید و سوار دیگر او نکو خاقت الحسین
 طایفه جو و جفا تا یاد زحری قس کو سکی سرداری کار شه و یاد و قیال عرب کو ابل کو که

ابراهیم گفت در حق و در حق
 بدهند دیانت حق و در حق
 بدین خوار دیگر را برده خود
 بخش که کو خوار دهان خوار کرد

امام فخر بن محمد بن علی بن ابی طالب علیه السلام
بنده برادر ارجمند و درویش آلوده
سید الشهدا علیه السلام

[illegible]

۹۱۵
 باز بخود اذیت کند که بسیار این
 در کمال نیست با مشند و چیزی
 ان لب بکدام ایشان را هلاک
 خواهند که پس حاکم که مرا در
 هیئت شیطان بود او را بفرست
 و انچه پس از آن فرستاده باشم
 گشته بود پس زیاد او را بجای خود
 نشاند چنانکه هر که دید تو در
 که درین پس زیاد است ابراهیم
 چنانچه عاری را در شاه شد و
 عزیزان و سید

[illegible]

دیزا و آب یکدست شدند و سیاه
شام که کردند و آب که در
بالای تاراج لیسین بر روی تاراج
الله عیسی و خطه نیز خود را
باشین و سینه های از یک
یک

پیشانی خود را در برابر او میسوزانید
 هزار سالی بنود کای برادر شما
 بار ابراهیم رسید در ساعت خطابه
 زیاده را که آناه کیم در اسلام خیزانید
 چند ازین هم به یاد می دست
 و چندی سوزانید

مجلس شکر و درود بخدا رکعت کا و امام و

[illegible]

من انده و در این شهر که تمام ملک شام خصم
باز ای بی شمار سلیمان که شکار خوشی هم
میکنند و میگیرند و در این شهر که شکار خوشی هم
میکنند و میگیرند

کوفتی اگر ابراهیم پسر نریمان بود
کار او میباید ساخت و عمارت او
چرا شتر رفت و عمارت نهاده
بزرگ می پیش عصر سید دام
کرده باز

[illegible]

کہ ایک دستار پائندہ
بہار ہو کر رہے
اور ایک

داشت که قوی و بیدار و سوار ابراهیم
 استر را از در و آرد گفت و سوگند و
 که حیرت ابراهیم نروم بعد از آن حکم
 طغیان را گفت که بر ابراهیم ی و حکم
 که آن دیگری بودی برابر وی میرم و کی
 و بر ابراهیم با هم نان و نمک بسیار
 شوهر ده ایم بنادران پیش او میرم بیشتر
 شوهر را گفت تو پیش ابراهیم برو بیشتر که
 ابراهیم خدا و روزی ناز و ناز
 ۹۲۳
 قوی و بیدار و سوار ابراهیم
 استر را از در و آرد گفت و سوگند و
 که حیرت ابراهیم نروم بعد از آن حکم
 طغیان را گفت که بر ابراهیم ی و حکم
 که آن دیگری بودی برابر وی میرم و کی
 و بر ابراهیم با هم نان و نمک بسیار
 شوهر ده ایم بنادران پیش او میرم بیشتر
 شوهر را گفت تو پیش ابراهیم برو بیشتر که
 ابراهیم خدا و روزی ناز و ناز

Handwritten notes in Urdu script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is illegible due to the cursive style and orientation.

انتہی وین مجلس فضائل شاعر حفیظ بن عثمان اور مشتق مین داخلہ اسپان

اور امان سے وقت و بیک وقت

یَوْمَ تَقُومُ السَّاعَةُ وَيَحْمِلُونَهَا فِي يَدِهِمْ خَوَّافُونَ ۚ ذَٰلِكَ جَنَابُ النَّبِيِّ ۚ فَكَانَ عَلَى النَّبِيِّ حِجَابٌ لِّمَا يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ أُولِيَ الْأَبْصَارِ ۖ

ابن شہر بنیوہ

مختار فرم

ایمده و او را بعد از آن امام حسن و کشتن او را

از شیخ احمد ندو کو الٹی دادند
کہ ان روز از خود را بر تن
بیاریدے انداختہ بود و بجای
کم قاسم بخوار دادا کہ بر من و کسی
دہند کہ خود کہ بلانجود و من را ازاد
ہر گاہ و کس از شیخ بیاند و کاکی
بعضی ہم و کس کہ کرامت
بیرا در کہ بلانجود و کس

که نفاق گفت و دشمنی اهل بیت
ان روز که این ملعون دست مبارک

حضرت امام حسین را بخاند خوار کرد
ان سه مبارک را در سن بیست و نه سالگی

حال خیر نداشتیم چنانچه از آن
مرادید دست زبان

این ملعون
و پاپی که بان پیش من باز آمد و گفت
ای کوفیه را خیر بدم که بدان حکایت
بلانکه این است که نیست که تو او را بشناسی
و امام خود صیدانی و جانشان شدیم
خفیه خانه اشغال درین دین و ممالک
داده است بر تو نشان این است که سلطان
حیثیت که تو کار کردی نادانست و این
پیش بر تو کار کردی که نادانست
بر تو و بر تو که نادانست
۹۲۹
در آن سر را بدین که در آن سر را
نهادند ام چون بدیدم که در آن سر را
پیش بر تو که نادانست
کردم و از آن سر را بدین که در آن سر را
جلس بود و بگوید در آمدند و در آن سر را
ای خواهر خدا ای قتال دعای تو را شنیدم
که داند مختاران زن شادان
امام حق است و در حق تو بدیدم
امام حسین پیغمبر است که گفت در حق تو
نیک بود و در آن سر را بدین که در آن سر را
خود بدیدم مختاران زن شادان
که داند مختاران زن شادان
باز بان پیش بر تو که نادانست
سرش را از تن جدا کرد و در آن سر را
ده هزار دم بان زن مومنه
داد و خبر خلاص مختاران زن شادان

دین و ایمان کو عقیده این نیاو کی مانند بکار پیغمبر کی اولاد کی سرگشتی بوی اهل بیت
برستی بن بندهی بوی بنال قیدان کفار نرغ بین سپاه کفاری گرفتار قاشاک و خلق بین
هر دیار کی دلیل و خوار و اسطی ملاحظه نیرد کی نزدیک شام کفر مقام آبی اهل شهر کی از و حاکم
دیکه کی غیرت می گهسائی بکون ای اهل عزا در اغور کرد و اسب صیبت کی شد کوشیم بجای بکوه
اگر جاریان بنین بیسان شمشوک میانه بین گرفتار چون ننگی سپهر پی کپری مالون میانه
چسپای او شک جهاز پرسو ابرون بلوای حامین او کوه در بدر پهرین اینی و کوه پر و درون کوه
و همکاین میانه اندوه و الم می کوه سبک سها جای هرگاه کچه می قتل در بود کوه یکوه سهرائی و رانج
تسلیم و رضای سید الشهدا جان فدای وفا و ابتلا می مظلوم که بلا اینی خونهای نمانی است
دو زخمی چراتی بهاری نجات کوهس درجه بلا و محنت او و حنائی در بی کاسه که لا خاک می
بجای کاسه شامیز و کی نوک پر و هادی بی کی چکر کوه نقاب شرم می پرده ده بی موب کوه
می کاسه کاسه تابی پنهان کوه کا و کوه کوهی کوه و در اطراف و زنجیر می بیار پی بند می سار کوفیه
سرفه کی همراه شهر و بین بی تخرجه چادر پهری و جو خاتین بخاری نوز کی در شش بین و ده قید
تو ام غم و الم می بین چکی که کاسه و روح الامین هوا و کوه و کوه کوهی صفت نا حرم کوه
اگر اینی آفر باکی نامی روی تو و شش تازیا تو بی و همکاین تکی مانندی هرگاه زمین بر تو
تو طعن زن ماری بکاین ناوان بی روی بین چلای می تو شکر تر کی طایفی گکاین تیبانی
غریز و کوه بلاتین تو کوهی سهراب پهری و کوهی بی تو غم کوهان بیاس لگی خون جگر کوه
فریاد کوه تو بید و بهین چپ رین تو چپ رین و به حیف کوهان پرده نشینان کوه
او بازار کی تشبیه افوس بی کوه و خزان خاطر زهر نشینان کوه کوه اور بر بند و کوه
کوهی صاحب المناقب با سنا و عن زید عن ابی ابراهیم کوه کوه

خود بدیدم مختاران زن شادان
که داند مختاران زن شادان
باز بان پیش بر تو که نادانست
سرش را از تن جدا کرد و در آن سر را
ده هزار دم بان زن مومنه
داد و خبر خلاص مختاران زن شادان

گوئی داد و همدی بیاورند گفت تو مسلمان گفت بله
 و عتقاد هر روز دیگر فرمود تا بخوار
 بخوار گفت چگونه مسلمانان که سر فرزند
 بنیامین بر روی زمین بکین در شهر
 گوئی که انی گفت مسلمانان
 فرمودند بخوار گفت که تو مسلمانان
 و نه دیگران انکار فرمود که چه بپوشد
 اورا جلد کردند انکار فرمود
 و عتقاد

قَالَ حَرَجْتُ إِلَى بَيْتِ الْقُدْسِ حَتَّى قَوَّضْتُ الشَّامَ صَاحِبُهَا يَنْبَغِي
 بَأْسُهُ مَعْتَبَرُهُ زَيْدٌ وَأُسْكِي بَرْكَوْنَ هِيَ رِوَايَتِي كَيْ مَكَرَهُنَّ لِي سَعْدِي بِصِيْبَتِ عَرَبٍ
 شَكَلُهَا سَهْمِي هِيَ أَيْكَ سَالٍ مِثْنِ سَفَرٍ زِيَارَتِ بَيْتِ الْقُدْسِ كَيْ يَهْرَ اتْوَانَايَ رَاهٍ مِثْنِ
 شَمْرِ شَامٍ كَوِ يَهْرَ فَادَا النَّامِ مَدَّ يَتَرُ مَطْرُودُهُ الْأَهْوَارُ كَثِيرَةٌ الْأَشْجَارُ نَاكِهِ
 أَوْسُ مَدِينٍ بَانِي خَمْرٍ وَنَ كَا جَارِي وَبِهْجَا بَهَاغَاتِ كِي أَشْجَارُ كَوِ كَهْنَا سِيوَهُ بَهْرَ اتْوَانَا رَاهٍ
 وَقَدْ عَلَّمُوا السُّنُودَ وَالْجُبَّ وَاللَّيْلَ بِسَاحِجِ بِلَا خَانُونَ مِثْنِ بِرْدِي دِيَاكِي بَهْدِي
 سَامَانِ آرَايَشِ كُوشُونَ مِثْنِ حَرَقَمِ كِي دَهْرِي حَتَّى وَهُمْ فِي حَرِّ مَسْتَبْشِرُونَ هَرُوفِ
 عِلْمِ شَامٍ كِي بِرَحْمِ كَبَلِ هَوْنِي رَسْمَا رَنَگَ زَيْنِ اَوْرُ بَاجَامِ كِي كَهْوُونِ بِرُ كُوكِ جُرْجِي هَوْنِي زَيْنِ
 مَرْدِ بِلَاسِ فَخْرِ بَهْنِي بِهَرِي بِبُشْتِ بَامُ اَوْرُ دُوكَانِ مِثْنِ سِيَرِهِ تَمَاشَا كَرْتِي وَبِهْدَانِمْ شَامُ
 يَلْعَنُ بِالْأَفْرِفِ وَالطُّبُولِ اَوْكِي سَارِ عَشْرَتِ مِثْنِ عَوْرَتِي نَاجِي كَاتِنِ عَوْرَتِي
 دَفِ اَوْرِي كُو بَاجَانِ اَوْكِي بَامِ كَلِي اَعْلَى اَلْبَا كَهْتِي عِيدِي زِيَادَهُ حُوشِ عَيْشِي كَا دَمِ بِهَرِي نَقْلُهُ
 فِي قَهْقَرِي لَا تَرَى لَا تَهْلِكُ الشَّامُ عِيدُهُ لَا تَهْرَقُ حَتَّى مِثْنِ اَبْنِي وَلَمِينِ بِهَرِي بِهَرِي
 مَهَا كَرَامِ شَامِ مِثْنِ كُو عِيدِي كِي اَوْكِي بِهَرِي مِثْنِ هَامَا وَآيِنْتُ قُوَامَا بِهَرِي نَقْلُهُ
 فَهَلْتُ يَا قَوْمُ الْكُفْرُ بِالْشَّامِ عِيدُهُ لَا تَهْرَقُ حَتَّى نَاكِهِ اَوْكِي طَرَفِ خَلَايِي
 بِهَرِي كُو بَاتِنِ كَرْتِي دِيَهْ رَاهِي وَبِهْجَا بَهْرَايَ مَلِكِ مِثْنِ اَنِ دَنِ كَيْبِ اَتَقَرَّبُ كَا يَ هَوْنِي
 بِهَرِي بِهَرِي مَلِكِ مِثْنِ عَوْنِي كَا جِهَانِي قَالُوا يَا سَيِّحُ نَزَالُ عَمَّ يَسَاجِدُ اَبَا اِي كَا يَ سَيِّحُ قَالُوا
 تَوْ خَرِيبِ اَلطَّنِ كَهَانِي بِهَرِي اَسَاسِ مَاجَرَايَ خَلِيمِ كَا حِيرَتِي سَوَالِ كِي سَرَاغِ اَبْنِي
 وَقُلْتُ اَنَا سَهْلُ اَلْبَنِي سَهْلُهُ قَدْ سَرَايْتُ فَهَلْكَ سَيِّحِي بِهَرِي اَحْوِيَّتِ نَاكِهِ وَبِهَرَانِ
 نَامِ سِيرَا سَهْلِ اَبْنِي سَهْلُهُ سَهْلِي اَسَاسِ مَاجَرَايَ اَوْكِي سَرَايْتُ قَالُوا يَا سَهْلُ

[illegible]

اینی تها سیر پر خون نوار کی کو اوس پر بلند کنی تها یعنی شور و جوشین همبر کی بغور دیکھا تو ترس سہل امام
حسین علیہ السلام کو مانند آفتاب قیامت چمکا یا امام ساری خدائی بین رسول و دوسر کی نشانی
سی شب است مٹی چشم داروی خیر انوری کی صوت بعینہ کنھون میں پھر کی لاکھ فزنی سہا کر
تلوار و پتھر کی زخم موجود اور لب گلبرگ تر پائیں کی شدت سی کنھون بخارین مضید میں اہو کا
خضاب لگا با لون میں غبار صحر او یا با لون کر بلا بھر رضاری ماری عزالت کی پہول سی مرچا
پیشانی پر پشیمان تیر و شان خدنگ نظر ائی طاعت سہواری چہرہ تابان نمایان چہرہ
مجرور پر بانی کی روح بلا گردان خشک زبان سی ذکر الہی میں تر زبان سہا تہ نصاحت کی لاد
قرآن میں بلاغت کتابیان صحت انجاری او از روز پاک میں اس آیت کو پڑھا ام حبیب
ان اصحاب الکھف والزقنیم کما نوا من الایاتنا بھما کیون منجوا از لولا کی حرکت
تم ایسا گردن کی تھاپاتی تو مستعد آنسو بہا کی خاک حسرت سیر پر لواتی کر بلا میں ہوتی نشانی
بیدن و من پر کیسا مانم کرتی اہمیت کی دروازہ فحشہ پر کھنکھ ز صیب خانوں کو چسپا تھی
سید تھاد کو طوفی و زنجیری بند یا کھنکھ تو مار دشتیون کا خلی نہ سوچاتی و خاطر اور سنبھل کو
پد کی جیبی سیر پر بانی فساد طابخی ماری تو کھنکھ سی ہوئی نہ بپائی نام کھنکھ و زو حاربت امام
مظلوم کو سیر و بار بھند و کھنکھ ابھی کھنکھ کوئی چرا دلا کی اہنکھ کوئی انا کی عاتقنا
جان و مال سی دین نہ ہوا دای حق غلامی پر زین و فرزند سی شہنشاہ ہاتھ دھو تا خدا کا
من و سرائے را کینہ فتنو علیہ السلام بعینہ و طاپو راوی کھنکھ کی کھنکھ
سیرت واقفوس میں کھنکھ لگا گاہ سوار و کی غول سی چھپی جو سیر ہای شہد اکو لانا تھار
انجی کی عزالت سیر کا خاطر آتی دیکھا کہ انکھ کی تھاد و فحشہ پر یا تھاد کھنکھ کھنکھ
بحوم لال بر بھم دیکھنی سی او کی آشنای بیکار کو لال و کھنکھ کی شدت او گر سی

[illegible]

خبر از گفت که راست میگویی همان
 سالت مسجود بایست که آن روزی بگذرد
 عبد الله کا ملا گفت که آن روزی بگذرد
 بسیاری را آن غافلان چه بنم زند
 خود دشتی صبر نمائید حضرت امام
 از تشنگی خود را در دهان نشین
 زبان مبارک خود را یافت و باز
 نهادن تشنگی تشنگی یافت و باز
 رفت و بر هر کس حاکم کرد و هر کس
 داد و ناکاه این خادجی از بن سید
 و نیز بر نهی که او از دوازده سبب
 مومن در کینه استند مختار فرمود تا
 کوه کاشان را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها

رخساری سونلای عزیز و نکاح ابو عارض رشک هتتاب پرگامی پهلوی کبری و ده بیست
 بیلی ضربت از یازده اورکند نیز و نای بدین نلی ملاخون سی رخساری پهلوی پهلوی
 کثرت سی استخوان بین حلقی پری پهلوی لب خشک گره جری بال صوت تباہ فرشی زنی
 ابتهال آستین سی منبه چپای شدم کی ماری سر چپای چلی آتی بچو کو خوش بین چپای
 باقون سی بهلاق جانی عزت او یکسی او کی صورت بر سنی عاجری اور نا چاری کی سینه
 چپای پستی فک تو شستن اولاهم فکالت یا جانیه من است ساربان استوکی
 قطار کو اکی بر باقی مگر هجوم سی تماشای بنون بین ظن سحیایی راه پناهی حاجت زار کو
 ابتهال سینه ابرار کی شامی و گیتی ایک دوسر کیو بین شعی کا امام مظلوم کی پناهی و اول
 سیم انقلاب روزگار خدای یزید بدکاری کنه رسالت کاتب کا اس و کعبه بین کر سیم
 جنگو کعبه چشم بصیرت پهلوی ده رونی و جلیبر فیض اور عادت کعبه سی بهت خوش پهلوی
 راوی کعبه سی بین پهلوی کو هتایی پیشتر ایک لژی زهره شکر کو سب سی پهلوی او شت سورا
 پایا باد سی سلام کی افسوس سی ماجرا پهلوی صابرازی تو کو نای ای پنا نام است
 و قار شانه زادی کاتیری وضع سی پنا ماتی و چه به پیر کاجی تباری حیرت کعبه ملاحظه
 فکالت اناسه کعبه بنت الحسین علیه السلام بها اشی شیخ بین سیم امام حسین
 علیه السلام کی لا اونی بی بی جون جو و زانت با کی شهادت سی رونی پستی پهلوی چو بی بین
 ظالم فی صیف میمی بر پهلوی ایدانا رسوخداد ادا صلی مرتضی کا پاسر بخیا سیر پهلوی سیم
 در بر پهلوی بین نا محرمون کی دهبانی کو جهان هجوم پانی و مان پهلوی بین اگر ایسی
 شتمه بیان که رونی تو آسان و زمین کو سیم شکر خون سی رو اولون تو کو نای که خوشی پهلوی
 سلام کرتای صرانی سی نام و نسب پهلوی پختا حاجت کا دم پهلوی پهلوی که تو کمالی رسول اولون

خبر از گفت که راست میگویی همان
 سالت مسجود بایست که آن روزی بگذرد
 عبد الله کا ملا گفت که آن روزی بگذرد
 بسیاری را آن غافلان چه بنم زند
 خود دشتی صبر نمائید حضرت امام
 از تشنگی خود را در دهان نشین
 زبان مبارک خود را یافت و باز
 نهادن تشنگی تشنگی یافت و باز
 رفت و بر هر کس حاکم کرد و هر کس
 داد و ناکاه این خادجی از بن سید
 و نیز بر نهی که او از دوازده سبب
 مومن در کینه استند مختار فرمود تا
 کوه کاشان را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها

خبر از گفت که راست میگویی همان
 سالت مسجود بایست که آن روزی بگذرد
 عبد الله کا ملا گفت که آن روزی بگذرد
 بسیاری را آن غافلان چه بنم زند
 خود دشتی صبر نمائید حضرت امام
 از تشنگی خود را در دهان نشین
 زبان مبارک خود را یافت و باز
 نهادن تشنگی تشنگی یافت و باز
 رفت و بر هر کس حاکم کرد و هر کس
 داد و ناکاه این خادجی از بن سید
 و نیز بر نهی که او از دوازده سبب
 مومن در کینه استند مختار فرمود تا
 کوه کاشان را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها
 و زبان و لایتن را به بیابان و شیبها

خود بهمان شده و عذری نیز حاکم ظاهر
 جایست او میکند که عذرت و این عذر
 عذری نیز که بود و در صحبت حضرت
 پیغمبر صلی الله علیه و آله بیان بوده
 و با امیر المومنین یحییٰ صقیق فر
 بود عذر گفت بر وید او را که فتنه
 علیه السلام بخانه حکم از فتنه
 حکم بر طغیان را که فتنه و
 کینان فریاد او را و در و متشربستند
 خبر که ند که امارت را گرفته
 سوار شده

دست از روی باز نداشتند و میفرمودند
 خدا را این دعا بخوان
 در عهد الله کامله مدد و کفایت
 ای خلیفه امیر
 ۹۳۴
 حضرت علی بن ابی طالب علیه السلام
 از وی باز نیدارم که او کشنده و هلاک
 هست عکاسی گفت و من از تنی نزد امیر
 گاه خواهم کرد گفت هر کس گاه کن
 علمای نه ششم گفت و گفت اگر او اجابت
 دازد تنی خواستم از امیر غنا و نیکو شام
 حاجت دل روا کرد و پی عهد الله گفت
 والله که دروغی میگوید اگر این بیای
 من از غلامان خود خفته است که بر او
 از سینه ای میگذشت که او را
 او را گفته باشد و من در دست خود
 این حال تمام است که

آن جیلیم

عوض میں زرد دینا ہی مبینی اوسکو مطلب اپنا سمجھا یا کہ سید الشہداء علیہ السلام کی رائیں پہنچا
الہم رمی الی بڑا بارودہ مرد و دھوکہ دہنیز لگا کی پرسی بھلا بیست پیشہ جاکی اہستہ چلا دینی
نزد متوعد و اوسکو دیا ہجوم کو ہٹا کی خدمت اہلبیت کا قصد کیا یعنی اب تک میں کتاب ہی راہ
بینو کہنا ہی میری ہمراہ ایک مرد نصرانی مسافر تھا کہ شوق عقیدت سی نبی اللہ صلی علیہ وسلم کا
وہ بھی زائر تھا ہر روز پیادہ پاؤں خیر میں قطع مسافت کرتا تھا غلط راہ کو ایک تلواری
پوشاک میں چھپائی پھر تاجب اوس نے جانا کہ آہستہ پیغمبر کی نوا کئی شہید کیا ہی ہر نام
علیہ السلام کو بنات رسول کی ہمراہ واصلی بڑید کی چھپائی تھا شاد و بھینی کو اسیرانہم کی
طرف کیا وہ نو بیت غوری و زاری کی جو نظریں پیچیدہ ہوا ہند دیکھا کہ فراغ میں غریب
و کی جوشن سی رسم کہا کی انو کل آئی ناگاہ سیرا ہم حرم میں ہی ایجا زمین یہ است کو تلاوت
کرتی سنا و لا تحسبن اللہ غافل عما یعمل انظارا و فی معنی کان نکر و س بات کا
عمل یہ ظالموں کی غافل بہت ایک بار کہ آہستہ فرزند حضرت رسالت کے چھپنے
مقابل ہی نصرانی کی اوٹھ گئی ہر ایک کے ہاتھوں فی دروازی سعاد کے کھول لیں
صدقہ ال سی طے طیبہ کو پڑ لایا ہی تلواری کو خلاف سی نکالا و ریت بنی کی دشمنوں پر چھڑا
چھا وین بہت اشتیاقی مارا ہم و ہم لوگ اوپر تلے گری و جد ہا مارا و سپر ٹوٹا
چار طرف سی پھرا اور تیرا تلواری زخم لگی انحر کو وہ تازہ مسلمان شہید ہوا جان کو را
دین میں متہ بان کیا راوی کہنا ہی کہ میں پھر ساری حرم کی اونٹوں سی متہ بینا
آج کل شوم خواہرا ہم ظالموں فی پاس بلا کی پوچھا یا زار شام میں آج کی روز کیا ماجا گذرا
یعنی نصرانی کا قصد بیان کیا دینہ کی طرف رو کی مسر یا دکی نا نا پیغمبر سی رویدا و کھی
و اچھا کہ نصرانی حرم کو عزت رسالت کی بجالاتین اور مسلمان دشمن ہو کی گئی کا

که می‌داند و نگذازم از قوت آن
که فرار و راهی کم نیست شرط آن
چگونه زنده بگذارم اگر می‌خواهم
فی‌ایده کشنده عباس بن علی را
که حاجت تو بر نیارم و این‌که فرادشوار
در پیش نگذازم و گفت و منتهی

و کتب و نسخ و خط و کتابخانه

۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱

از حقیقت این
شهاب را در میان روز و روزگار
باقی بود از دست من نیست
چهار نکت تغییر شده گفت از
دوره این دو غلام که گشته شد
بهر خوار شنبید و دید که

[illegible]

کیند بوی ماه
 هر که گفتند فرمان برادر ایمین
 دستار از سینه خود برسان جهان سواد
 و گفت این را قبول کن که هیچ کس نستاند
 رویم از بابتی همدیگر را هم فرستاد
 پس عبد الله کا کلمه متوجه شد کا کلمه
 خدیجه کجوفه و میگوید که خداوند عالم بخواهد
 سینه را بر او در آید که او نیز سینه میباید
 آمدند و غنائان را با او بر سینه میباید
 ۹۴۱
 اوست میگردند و آن سینه را بر او گذارند
 حارث بن عوف و سیمان بن اثرب
 این ندان بر دهند و لشکر فرود آید
 و مردمان را بکند و شدند و وزیر
 و خندان هر دو را پیش خود خواند
 و در سوره بنی نوح را گفت ای بنی نوح
 کان بر دید که این دولت بر شما
 همیشه خواهد ماند خداوند عالم
 که فرستادن خداوند سوره بنی نوح
 مؤمنان از بنی نوح است
 فرستاد امام حسین علیه
 خرم

کہ عید اللہ زیادہ جگہ فرود
 آمدہ بود و در عرض سعدیہ
 بحسب حضرت امام حسین علیہ السلام
 السلام و پیغمبر و رسول
 کہ فرود کی بلای فرود نام و این روز

توسید ای که گفتار کسی را امان نمیدهد
 پس چرا بیای خود بگو حاملت را بخود
 هلاک کردانی و منزلت که مرا از آن
 خارج کردانی ایماحی گفت که اگر تو
 اوستا ایستایی مجلس رویت مارون مناقبت علیها السلام او حرم کا در غل شام

از حق طلب کند و بگوید اگر همان
 خواهی زبانی دار و در سخنان
 و نیز خواهی احق را زبانی دارم بیا
 که او را امان دهی عبدالله که همیشه
 بگویم امیدوارم که او طلب کند زبانی
 دید که عبدالله نزد بخار رفت و گفت
 ای امیر هر وقت میگوئید که اگر
 دانی از من بخواه اگر چه زبانی
 و اگر که گفت بسیار که حاجت زبانی
 بخار رفت حاجت داری عبدالله
 گفت که احق را بخت را بخت
 سرم و بگویم که
 حسن بعد از امان نیست لیکن در کار
 او تا خبر میگویم زیرا که امان را با امان
 از قاتلان بسیار مانده اند و دیگر عبدالله
 گفت با امیر احق را بر پیشانی باقی را
 اختیار داری گفت حاجت رو کرد
 و گفت که او را امان است و زبانی
 دادم عبدالله و بخار شد که بخار
 او را کرد و بخار جیله بر حاجت
 بکش احق را بخت را بخت
 کرد و انکشتی در دست عبدالله کامل
 دید گفت این انکشتی را بگویند و او

ابن ابیطالب او را یکی فرزند امام حسن و امام حسین علیهم السلام بی نص و عداوت برکتنا
 و لا والله ما ذلک کما یظنون قسم خدا کی ایسا بنین یحرف بجای جواسین
 خلق کو و هوکامی و لکن ولده هولا طالبا یدم الحسنین معتم فی
 الشهد و الجبر لکن بیه اوکی اولاد و خوخواهی امام حسین علیه السلام پرچم
 بهاری سانه کوه و بیابان مین ساری پر خاش روی حتی قتلنا قتلته ثم
 افضی الینا هذا الاخر تا بیه که بی لانی او بر شکسته حال در میان مین بر او
 قدسی امر خلافت بگو ملا فی الطنا هم فسد و نا و خرجوا حکینا فوا فطینه
 پس آینهش کی بهی حسنین او وضوح کیا مین اوکی راه بولدی مین اوکی حال
 چو و یا و الله لعنک الله ایماحی المؤمنین الهدی فی الی جعفر المنصور
 عن محمد بن علی بن محمد بن عبد الله بن عباس قال بینما نحن جسد و الله
 قسم خدا کی بیروایت پیچکوا پی آبا و اجداد عبدالله بن عباس کی بیان می که ایک رو
 مین خدمت رسو بخار مین حاضر قاتل و جان می اذ اقلکت فاطمة بنک ناگاه
 زهر اصد مین بیلا مین روتی بوی پدر کی پاس آیین فقال هذا السی ما یستلک
 پیغمبری پو نهما بقیرا بوا بنور و یدیه کیون شکبار هو قالت یا رسول الله ان
 الحسن و الحسين خرجا فوالله ما ادمر فی این سلاک عرض کی رسول خدا
 میری خند زنده و بلند حسن و حسین که بی با هر یکی بین و بی بوی سلاک مین که میری بین
 فقال السی لا یتکین فذلک اقول فان الله تعالی خلقهما و هو احم
 و نهما فرمایانی فی کرای و خیر جان پر تو تمیز فده او بطلوب که وقت نکرد تحقیق که هر
 او خوبید که بای و او پیر بیت هر بان و هر بلا مین نهان مای اللهم انکنا

بیاد تا به من عبدالله است
 بوی داد و بخت انکشتی و مینکو
 مینکو انکشتی است و مینکو
 استادی بود ما است که انکشتی
 ساخته آن یکی این از حق و

[illegible]

کرده باشم امیر بر و خوشتر
کرده باشم امیر بر و خوشتر
حاجب را میگویم با معالجه
گفته که گاه تو ایضا کنی
که دایم ایو عسر حاجب گفت
که صاحب تو را فرموده است
که من او را دوست دارم
راست گفتی این حاجب تو را دوست
امیر بر و حاجب و دوست
از تبه جدا کردی و نامش بر کاغذ
یکوشش نیست بعد از آن عبدالله
که مال از محله می کشد بان آمد
و گفت ای امیر و محبتا را بر کردیم
بناخته ما که ریا فتم و گفتیم پس
فرمود تا اسبهای را لور دند و زود
عبدالله بر زمین نهادند عبدالله
بر برادر زن خود را بدید گفت ای
که این غم از دل بر گرفته پس گفت ای
پسر اشک دشتی که می یا اهل بیت
من حضور تو احلال میرد غم
فان

[illegible]

[illegible]

دنيا هر کجا که ميرفتند و ملاقات
خدا را نميديدند که در آن روز
تقویر کند ابراهیم گفت و فرمود
دست از دست بردار که خداوند
ميايد و شما را دوست دارد و دوست
دارد و او را دوست دارد و دوست دارد

[illegible]

آنکه هر
پس از آنکه نبی آمدی بود و آن
و اما اینست نبود شاعر از عبد الله که
بسیار می رسید که او را بواجبی
شناخت می گفت او امیر مظهر
سیاه و مشوین است و هیچ
مظلم نمی داند و باید غم نماید
از این همه خندید و دانست
که این است ایشان که
در این است ایشان که

۹۵۱
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰
 ۱۴۰۱
 ۱۴۰۲
 ۱۴۰۳
 ۱۴۰۴
 ۱۴۰۵
 ۱۴۰۶
 ۱۴۰۷
 ۱۴۰۸
 ۱۴۰۹
 ۱۴۱۰
 ۱۴۱۱
 ۱۴۱۲
 ۱۴۱۳
 ۱۴۱۴
 ۱۴۱۵
 ۱۴۱۶
 ۱۴۱۷
 ۱۴۱۸
 ۱۴۱۹
 ۱۴۲۰
 ۱۴۲۱
 ۱۴۲۲
 ۱۴۲۳
 ۱۴۲۴
 ۱۴۲۵
 ۱۴۲۶
 ۱۴۲۷
 ۱۴۲۸
 ۱۴۲۹
 ۱۴۳۰
 ۱۴۳۱
 ۱۴۳۲
 ۱۴۳۳
 ۱۴۳۴
 ۱۴۳۵
 ۱۴۳۶
 ۱۴۳۷
 ۱۴۳۸
 ۱۴۳۹
 ۱۴۴۰
 ۱۴۴۱
 ۱۴۴۲
 ۱۴۴۳
 ۱۴۴۴
 ۱۴۴۵
 ۱۴۴۶
 ۱۴۴۷
 ۱۴۴۸
 ۱۴۴۹
 ۱۴۵۰
 ۱۴۵۱
 ۱۴۵۲
 ۱۴۵۳
 ۱۴۵۴
 ۱۴۵۵
 ۱۴۵۶
 ۱۴۵۷
 ۱۴۵۸
 ۱۴۵۹
 ۱۴۶۰
 ۱۴۶۱
 ۱۴۶۲
 ۱۴۶۳
 ۱۴۶۴
 ۱۴۶۵
 ۱۴۶۶
 ۱۴۶۷
 ۱۴۶۸
 ۱۴۶۹
 ۱۴۷۰
 ۱۴۷۱
 ۱۴۷۲
 ۱۴۷۳
 ۱۴۷۴
 ۱۴۷۵
 ۱۴۷۶
 ۱۴۷۷
 ۱۴۷۸
 ۱۴۷۹
 ۱۴۸۰
 ۱۴۸۱
 ۱۴۸۲
 ۱۴۸۳
 ۱۴۸۴
 ۱۴۸۵
 ۱۴۸۶
 ۱۴۸۷
 ۱۴۸۸
 ۱۴۸۹
 ۱۴۹۰
 ۱۴۹۱
 ۱۴۹۲
 ۱۴۹۳
 ۱۴۹۴
 ۱۴۹۵
 ۱۴۹۶
 ۱۴۹۷
 ۱۴۹۸
 ۱۴۹۹
 ۱۵۰۰
 ۱۵۰۱
 ۱۵۰۲
 ۱۵۰۳
 ۱۵۰۴
 ۱۵۰۵
 ۱۵۰۶
 ۱۵۰۷
 ۱۵۰۸
 ۱۵۰۹
 ۱۵۱۰
 ۱۵۱۱
 ۱۵۱۲
 ۱۵۱۳
 ۱۵۱۴
 ۱۵۱۵
 ۱۵۱۶
 ۱۵۱۷
 ۱۵۱۸
 ۱۵۱۹
 ۱۵۲۰
 ۱۵۲۱
 ۱۵۲۲
 ۱۵۲۳
 ۱۵۲۴
 ۱۵۲۵
 ۱۵۲۶
 ۱۵۲۷
 ۱۵۲۸
 ۱۵۲۹
 ۱۵۳۰
 ۱۵۳۱
 ۱۵۳۲
 ۱۵۳۳
 ۱۵۳۴
 ۱۵۳۵
 ۱۵۳۶
 ۱۵۳۷
 ۱۵۳۸
 ۱۵۳۹
 ۱۵۴۰
 ۱۵۴۱
 ۱۵۴۲
 ۱۵۴۳
 ۱۵۴۴
 ۱۵۴۵
 ۱۵۴۶
 ۱۵۴۷
 ۱۵۴۸
 ۱۵۴۹
 ۱۵۵۰
 ۱۵۵۱
 ۱۵۵۲
 ۱۵۵۳
 ۱۵۵۴
 ۱۵۵۵
 ۱۵۵۶
 ۱۵۵۷
 ۱۵۵۸
 ۱۵۵۹
 ۱۵۶۰
 ۱۵۶۱
 ۱۵۶۲
 ۱۵۶۳
 ۱۵۶۴
 ۱۵۶۵
 ۱۵۶۶
 ۱۵۶۷
 ۱۵۶۸
 ۱۵۶۹
 ۱۵۷۰
 ۱۵۷۱
 ۱۵۷۲
 ۱۵۷۳
 ۱۵۷۴
 ۱۵۷۵
 ۱۵۷۶
 ۱۵۷۷
 ۱۵۷۸
 ۱۵۷۹
 ۱۵۸۰
 ۱۵۸۱
 ۱۵۸۲
 ۱۵۸۳
 ۱۵۸۴
 ۱۵۸۵
 ۱۵۸۶
 ۱۵۸۷
 ۱۵۸۸
 ۱۵۸۹
 ۱۵۹۰
 ۱۵۹۱
 ۱۵۹۲
 ۱۵۹۳
 ۱۵۹۴
 ۱۵۹۵
 ۱۵۹۶
 ۱۵۹۷
 ۱۵۹۸
 ۱۵۹۹
 ۱۶۰۰
 ۱۶۰۱
 ۱۶۰۲
 ۱۶۰۳
 ۱۶۰۴
 ۱۶۰۵
 ۱۶۰۶
 ۱۶۰۷
 ۱۶۰۸
 ۱۶۰۹
 ۱۶۱۰
 ۱۶۱۱
 ۱۶۱۲
 ۱۶۱۳
 ۱۶۱۴

ایمانداران و فرزند پیغمبر را بکشند و آگاه
کنند که هر کس کشتن یا زخم زدن یا آزار رساندن
بمسلمانان و میکویم بنویسد

ما داحلاص کنے تاہم جاواں ووم
و کنست چین باشد

حضرت اول بیوک بر حضرت امام
سلام که بنده زده گفت

جینی حلیہ السلام
والسلام یوم بکرم

五

جوبی ادب کلام کیا مبالغہ پر یہ دینت معلوایہ حدیث الشیخ فامر بقسطہ
راوی کہتا ہی جب نریدنی یہ ماجرا مرد پیر کا سنا اوس بی سیرنی حکم قتل کا شیخ کی دیا
عن محمد الحلیۃ قال سمعت ابا عبد اللہ یقول لما اتی بعلمی بن الحسن
علیہما السلام یزید بن معاویہ ومن معہ جعلوا فی حبس عمر بن العاص
حضرت صادق سی روایت کی کہ ایک دن جناب فی یہ حدیث روبرو سیری کی جب
شہر و رو علی ابن الحسین علیہما السلام و سیر ابیہم نرید کو بھی مراد اوس ثانی شد کی
جو رابن زیاد سی پوری ہوئی حکم دیاللی علی کو سکان ویران میں اوتار دیا و دوسری
روایت میں سنائی مسجد میں رہنی و وجود راپارنا ادرستہ کو کھاتو او کو ساسی بلا لگا
پس ساربانوں فی جہار کو او دگر کنچا و داری پر خرابی کی او ٹوٹا کھول بیابا ہر ایک
کو سواری سی پیادہ کیلہ بار سیر بستہ جو و ظلم سا کر ہول دیا بیابا کر بلا کو جو ضعیف ہوئی
توت حرکت نہیں رہی اور پیر دن پر بندش بخیر سی ورم کی شدت ہی زینت خلوت و نام
ظلمت فی قدم بڑا یا بار باز و کرگی اوس نا توان کو خشی اوتار عام الحرم فی دایں کی نا کر فی
مدر قدم کہ ساری سکان کو مانند پنی دل کی ٹوٹا سحائہ کیار میں نیست و بزمین
سواری بھی جو کوئی و مان آرام کری متفق و دیواری ایک میں استواری ہوئی او کی ستار
بن شعیب بن خزیمہ میں جانی او کو کڑا بھر ہذا طاق اور حراست میں سواری شست کی کچرا بی
رہا دنیا و عمارت غریب الانہدام و دیوار کا افتاد کی نام مانند درون نہ رہتہ کہ
کہ کو شد میں سوران عمارت رجا و نہ نہاد اشجار و سحتہ میں کی چشم ل کا جاہ خانہ
کی تخیف زندان کا استہزاء و نہ ہو پیکر کی شہل پشی کلچن تمام ہوا تار کو
شتم کرتی اسواری پر تیز کا بن کر نہ نہ پانی نسیم نہ کی کہ غزوہ کا دل تازہ ہو جایا

[illegible]

Handwritten notes in Arabic script, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is partially obscured by the horizontal lines of the notebook paper.

کتابخانه
سید بنی هاشم بن ابی طالب
کتابخانه سید بنی هاشم بن ابی طالب
کتابخانه سید بنی هاشم بن ابی طالب

ایا پدر من به پیغمبر نزدیکتر
یا پدر من و برادر من چه کسی است
هین جن که واسطه این امامت
امام زین العابدین است و مرا
از دست نه از قتل من ببرد
و در ادلی قیود و دیگر امامت من

ازین کار بدار و اگر بر ندارد
بند خنجر نویسی که دست
کاسه ماء مهلت دادم که نام
و هوایستی بخواند و گفت ترا
حضرت امام حسین را می کشند
بمن شورش میکنند که خنجر بر خاگرد
بدان را نگاه باش که بر سر
ازین کار بدار و اگر بر ندارد

و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر
 و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر

مسایر بهایب آتش خوب روشن بود یکی او همین سی تهوری بقدر حاجت لی ایچی گمرین
 پیر مر حاجت کی رزم ضرورت بین سرگرم قصد مونی فلما صار الظهور و کان
 الوقت صایفا و قدرت و کان لها حادث بالقیامی له ساعته هر چه
 دوپهر کو وقت ظهر هوا ده موسیث شش کرمی کا تمام عورت غاب فیلور کی روز عا
 شقیه پر سر و هر کی ایک ساعت سوری و کذا هی تری طیفما کان الیقینه فامینه
 ناگاه عالم رو یابین بیدان هو لک و یحاکم عرصه شش پر یوم تیاست بر پا بود و در وقت
 گری کی حدت هجوم و انبوه خلایق بکثرت دار و گیر بین ملائکه عذاب کی سختی اور شدت
 عقوبات شور و شور بین لوک تباہ و زبان پر و فور غلش سی ناله و آه و تنگنا و نفسی و
 هوش ر باد و آفت و هشت بین گو یابی غلب کلام انسانی سی هو تا حصار کی راه بار یک
 اور پر خطری جی ند مال میزان کی تولی ناسپ و شدت عذاب کمال سب کی جان
 بی برنی کی آفت ہی بول گی و اذ انزلنا بک جهنم یصعب و نزلنا سلا
 من نار و هم یقولون یا زانیه غصبت الله عذابی و انزلنا بک
 نازلنا فی قعر جهنم ناگاه فرشته های با هیبت و خوف زبانه جهنم
 سائده و در می بند بختیر انشس سوزا کی لای اوس عورت کی سمت بڑی چاقی سی ای
 فاشه خدائی تیری او پر غضب نازل میا بی بک و اعلی قعر و درخ شین و الی کوسیا
 و فی شقیقت فلا نقاش و شقیقیر فلا تجا و حب عذاب ای بی
 پکار بی در و بی جانب سفر کینچا و ندو کار و بار که پکاری افریاده استغفار بین
 بهت جان ماری که بی بچا نیوا لانیایا بیکسی اور خارجی بین ایک حمایتی نه آیا حالت
 والله لقد صرنا خلا شتم بی جهنم و بیک سیرت کستی بی قسم کی

و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر
 و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر
 و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر
 و چون که در راه حصار رود و در دوی
 حصار بعل بر روی رحمت کلاه و نامه را
 حصار کلاه که دم تا نظر در کار و سر

و گفت لاهل و لائق الا بالله
 العلی العظیم بین گفت اوس و
 خرافند و اوس می افکند و بی
 خبر نیست و الله دانست

کوه دبیوی پسندیدیم و مستحق
از پی خلیفه بن شمال سید و مستحق
که ما به فرستاد نامیده شد
که قند و خلعت خاص بود
و ستاد ما پیچیدیم و دوستی کرد
از برای و از سال بود و گفت این
تقدیر و محبت و هفتاد
داشت پس با هم و هفتاد
دانش و هم سواران لشکر
را بخاند و هم سواران
جمع کرد و قصد و حکایت
بایشان گفت و گفت ای یاران
تا کی از حال شما وقت بگذرد
بلکه سید را با که میاید
نمی دانید که با که میاید
جمع کرد و در میان و در میان
و گفت که در میان و در میان
روز ۹ و ۱۳
میفرستاد پس هفتاد گفت ای یاران
باید که قنابل یک روی و در محقق
انچه پس و زاری اگر کسی مانع
شود عمر بن طلق نیز از پی خود
و شما ایشان را بعضی مشغول دارید
که نامد از پی هم بشمارید و در
شاهها بود و گفت غرض از این
از این خبر و از این خبر
کردند پس خبر از این خبر
چنانکه غرض از این خبر
در این مکتوب مکتوب شد
کان را بطن خوانند و در آمدند
پس هفتاد گفت ای یاران
عمر بن قیس و یک روز
همراه هفتاد بود و در یک روز

همی یکی چلی ناکه مارتی ستانی نما بهنم پرنی چاکه قهرین او ناکه گریه
پرتاک پادشاه گناهین جلا مین و آذایر جلا اقبل یصنع یهم خاوها
ناگاه جوان رخمانند حمت خدا پاکه حالت یاس و نویدی مین گوشه سی کایزبان
شفقت و مهربانی فرشتو کوه پکارا پیری رمانی کی و اسلی حکم فیض توام دیان ضعیفی
نراحت کمر و بخیرین کوه کی چو در و قالوا یا بن رسول الله و ما سببه
عرض کی ای فرزند رسول که سبب بی جواس زانیه پر رحم کما فی یوم جناب باری سینه
او کی غراب کوه فرمایا قمر مانی و لاتی و قال دعتم انما دخلت علی قوم یهود
عزائی و قد کذبت لهم لما را یخاؤون بها طعنا ما ارشاد میاید شک پیژان
عقوت توی چسپا که رب کریم فی نکو و کی حقیقت کی لاکن وده سیری غرا و کی گهر کی
جوبان حبیبیت پرچی روتی ای او زمین بی بی چلی پر کمانا پختا آو کی تیش کی
روشن کی غنچه آو کا اوس می طیار و امانه علی قاری و جوان استخوان بی کما استخوان
عفو و آمرزش کا لایب مقام عتاب او و روانه گناه باقی زما فقالوا که امه لاک
یا بن الشایخ و الشاتی فرشتون کی کما بهت غب ای فرزند شاه شمشیر پستی
تعلیل تیری ارشاد کی طاعت توی جو کوی وده مرضیاب الغرت بی قالت فقلت
من انت الای من الله علی یات زن زانیه کوی بی جب بی غمته بوناک کی
رمانی بانی و تم شرا جان مین جان مانی تو اوس بزرگی بی پونهای ای سیحای و در و بلا
عاجز و مینو ا شایع هر جرم و خطا کو کون جواس حالت یاس مین کام پایتیرگی طریقه
خانی همی آفرزیده فرمایا قال انا الحسین بن علی فرمایا مین حسین فرزند علی
هون و بلند رسول شهید که بلا بون فانتبهت و انا عمو یه و مضیت الی

چنانکه غرض از این خبر
در این مکتوب مکتوب شد
کان را بطن خوانند و در آمدند
پس هفتاد گفت ای یاران
عمر بن قیس و یک روز
همراه هفتاد بود و در یک روز

کعبه الله در بر دارد و دست بر گشت بر دارد
 طهید با سپاه خود آمد و پیراهن در بر
 که قند با نیش میگرداند که یال ناز است
 الحسین بر خطه علیها السلام دل فری
 چنانچه مجلس نیکو کا حاضری سر و کمانا اطمینان کا در بارین آنا

تشبیر بودی مکان خراب من اوتری نیزه بی اکابر قریش کی اکل و شرب من و سترخان
 بچوایا یوان سالاری حب هر حکم طعام لذیذ باطریسایا فاقبلک هو و صحن
 یا کاون و تشیر جون العیاض ای اصحاب کاسه لیس که همراه یکی مایه بی پربایا
 بریانی دل جهان و سباب جگر ایمان بی کمانا شرو ع کیا ندیمان بزم کفر کی ساهه سمانه
 نیکو که در عشرت من تیاجب و در حریض لقمه حرام کی خوشنوار بدست کو جام و تناسلا
 کر کی لیتا فکما و عواقر بالراس فوضع فی طست تحت سیر نیزه برگاه و
 باوه نوش شرم جو و ظلم سرخوش هوا و اسلی حاضری سیر انور کی اپنی روبرو خدام کی کما پس
 ایک طست طلا من سیر نو باوه پنیر کولای اور ساهه اوس سر و در شند کی روشنی افرا
 اصحاب بی ای کشب فارسی من کما بی که شمر و چالاک عیار تها در یافت ضمیر نیکو
 بی سنان کو سیر افره و یاکه تو اپنی مانه من سامنی لجه و ده مرد و دو فرق خون آلود کی با
 فخر و مهابت من ان انبات کو پر ما املاء مرگانی فضة آو د هبا ای قتل
 المکات الجنبای یعنی بهروی سیری بر کاب تک زر و سیم کام صلیکه مینی بی پری پادشاه کا
 سرتن سی او مارا قتل خیر الناس اما و ابا و خیر هم حنبا و نسبنا
 جوان باب سی بهترین خلائق تھا اوسی قل کیا افضل و اشرف حب و شنب کا شنبه
 مارا نیزه کی غضب من آیا بولا اگر ایسا جانتا تھا تو کیون لہو بجایا و مضبوط علیک و
 الشطرنج و جلس نیزه یلعب بالشطرنج اوسوقت سراطیطی کو بجا یا نیزه بی
 اپنی حریف سی تہہ بازی گایا دین کی نقد کو قمار من مارا و نیا کہ لہو و لعب کی دان
 جنت مارا وید کر الحسین و آباہ و جدہ و سیم نیزه یلعب کی ہم شکر جلا
 من امام حسین علیہ السلام اور جد و پدر کو بدست سی یاد کر تا داون مدوح خدا کی ذکر پرست خیر

در دست چرخ حقیقہ را بسوی میدند
 سید و دست چرخ حقیقہ را بسوی میدند
 فکشتارها التبت حقیقہ را بسوی میدند
 بسر زین در بر منی بودند که هرگز بر
 قتی رسید با خیل خویش با جامه های
 و کرا سبب اشوب سوار شده و جوها
 و نیزه میخورد و این عرور او از خوشه دست
 برآورد و بعد از آن انعام بزم را بدست
 مکان سپاه را میدیدند و تیرها در مکان اهد
 چنانچه از اسب که دیدند جلاله و دیگر
 اسبانی اسب که دیدند جلاله و دیگر
 که هزار سوار و دوی هزار سوار
 که در کشتارها التبت حقیقہ را بسوی میدند
 در دست چرخ حقیقہ را بسوی میدند
 فکشتارها التبت حقیقہ را بسوی میدند
 بسر زین در بر منی بودند که هرگز بر
 قتی رسید با خیل خویش با جامه های
 و کرا سبب اشوب سوار شده و جوها
 و نیزه میخورد و این عرور او از خوشه دست
 برآورد و بعد از آن انعام بزم را بدست
 مکان سپاه را میدیدند و تیرها در مکان اهد
 چنانچه از اسب که دیدند جلاله و دیگر
 اسبانی اسب که دیدند جلاله و دیگر
 که هزار سوار و دوی هزار سوار

دل شکسته شد که در میان ملک
 دل شکسته شد که در میان ملک
 دل شکسته شد که در میان ملک
 دل شکسته شد که در میان ملک

نامشین و قند و حلا که در آنجا حقیقت
 در میان انسانان ندارد
 حیرت کند که در جمیع عالمها
 چنانکه در این مجلس شریف شایسته این بزرگوار و در بر و نگاهان سر ما و عزت امام یک

بهیچ شکر و پشیمان فمکتی فی صراحیه تنال الفقاغ فشریبه ثلاث
 ثم صبت فضلتها لی الطست من الارض و بارشاد کومات کریم
 تو سپاه چهلکاک شربکامیتین جام چرباکی تر جبره اوس شست من و التاجمین
 سر امام حسین علیه السلام که از زمین پر در اها قال یا حسین لقد اسرعت
 الشیبه جب هو ارساره امام حسین علیه السلام کطرف جلی نجاس کی بال برینا
 کردی پشیدی نظر موی سبارک پر جو پری بختاب خوشی پی سفیدی دکمانی دی بولا
 یا حسین کجوه جلدی پیری فی گمرا از مانده فی ضیف اور پد با میا عین سهیل انبر سید
 قال و ضیع رأس المسین علیه السلام فی حقه و دخلوا علی یزید
 و دوسری بروایت من شعل انی سعدی که سر امام حسین علیه السلام کو ایک طرف من یزید
 روبرو لیجان رسها فذکلت منهم و کان یزید جالساً علی سرور و کل
 رأیه نأج مکنک بالذکر و الیافوت و حوله کثیر من مشایخ
 فوینی پس من بی و ان سرور کی سچی در بار نامکارین گمرا یزید سخت شوت پر میا اناج
 مضع موقی اور یا فووت کا پیری عقلا و سکی اطراف من صد مشایخ بنی امیه اور
 جلس و کجا هرگاه و دوسر پر نور مانده آفتاب روز فووت عرصه نگاه من چکا بزم اهل بار
 تاشی کو برهم و دهم بول هر ایک اپنی جاسی کجا بروکی اگی بر باد و او یلا عجب صورت کا
 دنیا من نظر بر افرق فو قین سلا خطه من سر عریان بانوان کی پر عبا از لطف معبر شای
 سی کیسوی بریشانی خاهران ابوین سر شاریشانی نورانی شکست سینه از زینب خان
 سی عکار ابروی بلال ناگجهر تدری اعداسی حرم کی ساجده ز خدار وید حق من سکنی
 چشم نانی شمسی مترو ح رخساره بخار طایفه عارضی فاطمه سی و اضرار و جروج پشینی

خدای عزوجل ایادان حیرت مکنید و اگر حقیقت
 و فرمان او را بشنیدند و اگر حقیقت
 در میان می آمد خلق بیاری از بخان
 کشته میشدند و چیت سینه برین حقیقت
 ان سپاه را که فرمان بردار حقیقت
 بازگشت حقیقت فانیان از عذر
 شاکست گفت که سید اکبر حسین
 گفت ای سید اکبر حسین که سید
 و درین ساعت اورا از ملک
 باور چنین خواهند کرد که با مردم ما
 ای خلیسان بدان که اگر این بزرگوار
 بودی نزد خدای عزوجل هرگز
 از وی بیلت شربتانی ندادی اکنون
 چاره نیست شمار ابر بار کشتن و کوا
 رفق خدای تعالی در شکار شایخ
 نکند هر حقیقت گفت امید دارم که
 صبر زینت بعد ازین منتظر من ماند شود
 سید فرمان بردارم پس بازگشت
 بصف لشکرگاه او و ندو بر بول
 که فرود آمدند بعد از آن
 اشرف که در جمیع که و مشهور
 که در کاران محمد حقیقت و گفت ای
 فرمان بردار من از شما چشم
 نداشتم که شمار این بزرگوار
 و چهره چنین بود چنانکه دیدم

[illegible]

سید باغی عیال پر بوی راحت سی مشام سده و دلهای گلبرگ شرافتال کی پر مردگی
بشدت خشک ادیکه دود بان دُج گوهر تلخ گوئی بد زبانون کی عصرت سی ناکام
علاقه دُق ریشک کوثر المیت کی غرقابی چاه یلاسی فاده بھر جیت گوش نظر
کمانکی شکاف سی اُم کلشوم کی خون آلوده گلوی سَور خوق سی گردن اولاد کی قطع رگ
جان مین فرسوده تھارن سفید بوج کی نیل تازیانه پشت سی سیاه خال جنبی تھارک
طعنہ دشمن کا آماجگاه صحت مبارک سلسل بونی سی زین العابدین کی حلقہ کامل مین
گرفتار قنای تارک سپی آتی مین اسیران عزم کی خیر الم سی دو چار خلاصہ شیر طبعان
تابنگی خورشید چهری اندامیاد کینسی اوس مهر فلک رسالت کی ششخص کوسکت بوا
جو مرد کم کیشم شفاعت نور الہدی خیر الوری سی کشتی ہی ضیای دیدہ مطہر کی کشتی
بیتاب روتی ہوئی او کو جو شبہ فی مرقصی کو ایمان پہنچاتی ہی صوبت سید الشہد اسکا
قلی مین جان بھرتی ہی **قَدْ اَدْخَلَ نِعْمَ الْاَسْبَابَ وَ ذِئَابُهَا وَ مَن تَحْتَکَ مِنْ**
اَهْلِهَا عَلٰی بَرٍّ وَّ فِیْہِمْ مَّقْرُونٌ فِی الْاَسْبَابِ اجدان نیردنی حکم دیا کہ خواہر و دختر
اولاد امام حسین علیہ السلام کو دربار مین لاو اور او کو اسیر و قتلای خواری و زاری
دوستو کو کہہ دو کہ بیان جنابشہ مسکان خواب مین جاکی چکاری دای ال رسول او ہو چلو
سبب اہل دربار نظر مین تھاری بعضی لوگوں سی ایران کی سنائی کہ قوم عرب مین دستور
جب اسیران خاندان امر و سلاطین کو روبروی حاکم لاتی مین تو چار و ارکانی اوہ
کمر مین برستی بانڈکی برائی مین ناظرین ناظرین اوکی غلبت قلیلہ کو جان مین برتی اور کشت
اسلام و دولت کفر کو پہچان مین استبدین فی آل طہ و یاسین کو ہی و سیلای خواریان
ساراقطہ ایک رس مین بانڈکی دارالفساد کو بڑایا یا بحر کم کو اندیشہ تھا کہ مین زیر

اور دادلہ وی فضیلت ہا
جہالت وی فضیلت ہا
اور ان فضائل و شرف و قد بزمستان
مہاراجہ بیت انزل فضائل ہا
کے خاصہ عنوارہ اور اکابر
القیسین و امام المتقین
ہفت علی ابن ابی طالب
الکرمین کہ فانی ہو درستی
و فضائل و

بدر و سید بهیمن در معلوم و این نیز از دست
که حاصل از تو زاهد و عالم بود
یعنی حضرت امام زین العابدین
عجله مصطفی ^ع اند و بعد از او
دکتر هر دو

[illegible]

که فاضلانه و زاهد و عالم بود
در علوم و اخلاق و معرفت
و در رسیدن به حقیقت و سیرت
مجلس حضرت امام زین العابدین
عجله مصطفی الله و بعد از آن
که این مرد

وافر زنده و در حضرت امام حسن
 و هر دادند و در دین یک حضرت امام
 حسین و در کربلا با مقتدا و در دین
 از فرزندان و برادران و خویشان
 و او را شهید کردند به شهادت معلوم
 و الله که این امت با وی نیک کرد
 و در حضرت عمو مصطفی و اهل بیت
 او باری گفت یا اهل مکة بدانید
 که بعید مادر و در خطبه صلوات
 بود با کافران قرین حضرت امیرالمومنین
 علی علیه السلام است و پدر و مادر و
 از همه شریف اند و شرف دارد و اگر
 حکومت میخواستی او را میسر بود
 و آنکه طلب دنیا میکند بدست
 کیست پس نیز را بدست بدست
 و در سوره یوسف که گفت بدانید که
 آنکه از آزار بدست و غلام
 شد و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان

خاتون او را تم کلشوم فی اکیو کنیر و ان کی بیچ من چپا یادیده نامحرمون سی سهند کو چپا یا فکلا
 و قفوا این بدید و هم علی التالال هرگاه مسافران کربلا کی صف روبرو
 تحت یزید شهری هر یک ظالم کی نظر او کی سر و صورت پریشان پر پی های های او
 حال تاه سی و بیجا خد کسی کا ایسا در جگر می جوا نکا بود شش جور و جفا دست و گردن و
 کمر من بند ما خا سهری پیر یک شبیه برادی او را نیز یکا مرغ کهنجا تناسلی کپی جا جاسی
 هوی بی چادر و خنجر و ر و بند سهر کپی هوی پرده رخسار کوبالی کپی ده هوی کرد و خاک را
 بهری و بوپ کی ماری رنگ عارض سولای کثرت کجاسی انکمون بین خلق پری سهند
 پری کپی کا گوش دریده و لوجا و کجاسی کا ماتھا شش زخم او جوا کجاسی کا فرق بھالی کی کپی
 پشاکسی کی او پر نشان نازیا تو کی نیل کتا سب کی سهند پری سغرا کی گپی هوی سهر می گردن
 سنجی زمین کو کجاسی شال غنایب تصویر خاموش بزرگ ساسله قید بلایین از غنایب
 او کی عیانی او رتھای بین نظر کو رفت سی فرصت نین سسر گردانی او را ناچار پری پشاکسی کجاسی
 ضبط کی خمت نین قالت فاطمة بنت الحسن علیہ السلام یا یزید بن ادریس
 رسول الله سبنا یا اوسدم سقرار و انشمار کجاسی فاطمه و خنجر امام حسین علیہ السلام
 کجاسی یزید یزید هجوم عام نامحرم سبنا او ر خانت زده رسوخا کجاسی سهند سبنا یزید
 بی چادر کجاسی سراو کی روبرو اوین ثانی اسیر ان کجاسی کجاسی هوی کجاسی و کجاسی پادین
 یزید کجاسی خوار و زار و کجاسی بین البیعت بنی با غم سی اس کجاسی مرق بین کجاسی الکلا
 و کجاسی اهل داره کجاسی عکت الاضواء یزید سکی ساری خنجر و بار سینه
 چاکری رود یاد و کجاسی یزید کی بی شون او ر فریادی کجاسی کجاسی وجود بی کجاسی سکو کجاسی
 زن و مرد شام منی نوحه او ر ناله کجاسی قال له علی بن الحسن استندت الله

و الله که این امت با وی نیک کرد
 و در حضرت عمو مصطفی و اهل بیت
 او باری گفت یا اهل مکة بدانید
 که بعید مادر و در خطبه صلوات
 بود با کافران قرین حضرت امیرالمومنین
 علی علیه السلام است و پدر و مادر و
 از همه شریف اند و شرف دارد و اگر
 حکومت میخواستی او را میسر بود
 و آنکه طلب دنیا میکند بدست
 کیست پس نیز را بدست بدست
 و در سوره یوسف که گفت بدانید که
 آنکه از آزار بدست و غلام
 شد و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان

و در حضرت عمو مصطفی و اهل بیت
 او باری گفت یا اهل مکة بدانید
 که بعید مادر و در خطبه صلوات
 بود با کافران قرین حضرت امیرالمومنین
 علی علیه السلام است و پدر و مادر و
 از همه شریف اند و شرف دارد و اگر
 حکومت میخواستی او را میسر بود
 و آنکه طلب دنیا میکند بدست
 کیست پس نیز را بدست بدست
 و در سوره یوسف که گفت بدانید که
 آنکه از آزار بدست و غلام
 شد و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان

و الله که این امت با وی نیک کرد
 و در حضرت عمو مصطفی و اهل بیت
 او باری گفت یا اهل مکة بدانید
 که بعید مادر و در خطبه صلوات
 بود با کافران قرین حضرت امیرالمومنین
 علی علیه السلام است و پدر و مادر و
 از همه شریف اند و شرف دارد و اگر
 حکومت میخواستی او را میسر بود
 و آنکه طلب دنیا میکند بدست
 کیست پس نیز را بدست بدست
 و در سوره یوسف که گفت بدانید که
 آنکه از آزار بدست و غلام
 شد و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان
 و با برادران و خویشان

بیت زبیدی و عیبه تو کشته
 من دلت شک نیست و اب سیاه
 بدو دیده تو هم خواهد آمدن این
 دینهای راست ما اما انجلیکند
 دوست ندانستم و دیگر که و صاف
 حضرت امیر المومنین علیه السلام
 ریافتیم هر چه گفتیم از قول خدا
 و از دشمن و نصیحت نموداری نیستی
 شنید از آنکه راست بنمودی
 دروغ عظیم است قولا نقال و نقال
 علی الدین و الثقیان و لا تمأی و لا تمأی
 علی الدین و الثقیان اما آنکه در الحشمت
 او شرم و العذر و ان اما آنکه در الحشمت
 بناسبتی این حکم خواست بد آنکه
 بدیده سحابی است و یکی بدیده
 کوه و وان توفی که بدیده و یکی
 و اینکه نام آنست و ان دو بر یک
 ۱۹۶۱
 آمده بود و در آنجا که در آنجا
 و اوران جنگ کما فی نور اذان
 مستوجب از بودند که امیر المومنین
 با ایشان حرب میکرد و از امیر
 راز هم پندار تر و پاکیزه و عابد تر
 میدانم بحق خدا که راست میگویی
 با یقین نیست شدن فکری و این
 بنایت دادن نداری و این
 که شایان او که بدو و این
 بیرون نبوده ان چنانکه
 بودند یا مومن بود و این
 بودند شایان را که شایان
 که بدو و ایشان را که شایان
 خدای بر شما و اینست که خدای
 عز و جل فرموده است من فکر
 مؤمنان را که در این
 خدای بر شما و اینست که خدای

یا یزید و ما ظنک رسول الله لو رانا علی هذه الحالة او موت سید
 سخاوتی یزیدی خطاب فرمایا ای ظالم چگونه کسی قسم دیتا ہوں پنج بند تیری گان میں کیا
 آتای اگر نانا خیر الوری تمکواس طور ذیل و خوار کبر ازین و مرد و عورت کورنی میں بند
 آتش و بیکانه کمال تماشای بکین تنہی کیا بکین و و بانی جہانہ پھر کی چپ ہو رہا
 ثم وضع رأس الحسنین علیہ السلام بین یدیک و اجلس النساء خلفہ
 لئلا یبصر من الید اس کلام امام سی محل ہو کی سیرتہ الشہد اعلیہ السلام کو اپنی پاس
 رکھو ایما و اور الحرم کو ملا کی پشت تحت بہایا تاکہ وہ سہرامام حسین علیہ السلام پر نظر نہ کرن
 او کی ل اور جگر و ز آتش حسرت میں زیادہ نہ جلین ثم اقبل یزید علی اہل علیہ السلام
 فقال ان هذا کان یختار علی بعد از ان اہل مجلس کو سنایا کہ یہ او سکا سکا
 سارا کتبہ سیر میں بکری جو میری اور فقر و سیامت کرتا تھا و یقول ابی خیر من
 اب یزید و ابی خیر من او ام فرمانا کہ سیر باب جبر و صفر و بہتری یزیدی پر
 اور مان فاطمہ الزہرا شرف و برتری یزیدی کی مادی و جگر و خیر من جگر و و انا
 خیر من فہذا الذی قتلہ ارشاد کرتا کہ نانا یہ افضل بشرنا موری جبرید
 اور میں حسین بن علی کال اور اعلی ہوں خود یزیدی پس کہیہ اب کیسا مار گیا سرور
 پھر لاش کو سم فرسب فی رو نگاہ بار نماز و فرزند کا قافلہ امیر ہو کس جسیت میں
 اشک سیر الایا و اما زہیر علی فاما انما راتہ اھوت جبینہا فتنہ
 راوی کہتای کہ زینب خاتون و خیر علی فرقتی علیہ السلام فی جو سیر برادر کو طشت
 مقابل تختہ یزید و یکھا شدت زاری اور حالت پیری میں و لکویاری ضعیفانہ
 دست اندر کہ میان پیران میں پیرا ابی خلیل جانہ سیر کیا مار و ننادت بصوت

خداوند فرمودہ است من فکر
 مؤمنان را کہ در این
 خدای بر شما و اینست کہ خدای
 عز و جل فرمودہ است من فکر
 مؤمنان را کہ در این
 خدای بر شما و اینست کہ خدای

با طبعان رسد الغصه خبر بخندارید
 که اشک بیدار است دید غنچه درون چشم
 و عید الله کامله با خاصان خودین از
 فند و ایشان را با جلد و علم
 انکالیسین عید محبته امام و در بار و درم نریزین و اعلیٰ عزت کرام

بت پرست کو با در کی کمالیت اشیاخی بیکدیگر شهید و اوجرج الخ زمره
 من وقع الالاسک کاش بزرگ باری شیخ قریش جو بزمین ماری گئی قبری بزرگ
 و پیچی که بنی هاشم بیرون سی بنی خزرج کی چونکه میان کرتی بی و آکلوا و استهکوا
 و حاکم قالو ایایا بید لا تشک عرش هوکی بیکدیگر کرتی او کتی سی بید تیرا با نه شل
 خیزینا هم بیکدیگر میمانا و آفتنا شک بیکدیگر فاعتدل عازیان بر
 جیسا میمانا من او سکا انتقام بیا جنگ من او کی او لا کو مارا به لا و سکا خوب برابر او مارا
 لست من خذف ان لم انتقم من جنبه احمد ما کان فکلم من توبی
 خذف سی نهون اگر ال احمدی ماری عوض نکردن + نظم لمو لغد مجلس و در و شام کی
 اند و نهاک بی و شرح بیان سی و مدین قن سر به خاک بی و این غم کی آینه بندی که او کجاست
 انجون من اشک لب به نهان سینه چاک بی + سوز جگر سی جن و کتب قیاری من + ماقم من
 شاهین کی عالم پاک بی و ای چرخ مجروش یی هم الم کی سانه آوار و جوده قوم خوشی سی
 پاک بی ناظم جانشاری و کر حسین من + عصیان سی روز خشر نین او سکو پاک بی +

انکالیسین عیدضایک معجی امام و در بار و درم نریزین اهل بیت کرام
 رباعی بیکدیگر غم من جان سب کهوتی من منی بمانی من تی پی پی من تی سوتی من و دریا
 جو سوتی من غم سرور من + و ده بی نین سوتی من سدار و تی من + رباعی بیکدیگر
 دلم او سکا بون + واحد جوی عید نیکنام او سکا بون + و نه پیچ بیکدیگر نون تو کمد و ن کا
 اینس + قیر کا جو مولای غلام او سکا بون + و با لکی کس کس طرح سی نمک و نه ریخ و الم
 خافل به شکر سی نه هم ایک دم بوی + من و دستو کی دینی سی تها بیت سرور

باختر از تمام تر شهر در او درمند
 با هر گوشه از طایفه و دامنند
 با هر یک که بشنود طبعان از اول تا آخر
 و غنچه را به صیغ هر زبان به شادمانی
 و بر طبعان ازین کردند و دیوان کی
 به و است و غنچه را به خلعت داد و کار
 و غنچه را به قوی شد و او را به دوشی نهاد
 و غنچه را به عید الله زیاد که سه ساله بود
 و غنچه را به عید الله زیاد که سه ساله بود
 و غنچه را به عید الله زیاد که سه ساله بود
 و غنچه را به عید الله زیاد که سه ساله بود

غنچه را از این همه عید و درم نریزین

مقام کند همه دعوی قیالک
 کرد و مردم بوی عید کند
 از راه کشتن کمال دیکار
 از راه کشتن کمال دیکار

امام زین العابدین علیه السلام
 ایستاده و سخن می شنیدند و در میان خود
 می گفتند که اگر اینک او را می بینیم
 چه قدر بر او می خیزیم و در بار و درم می بینیم و داخله حضرت کرام

افسوس ده مسافر ملک عدم بهی سراجی شجاع و کادوم سینه بین گیسو تابی رحمت شریفات
 اوسی یاد آتایی دیون ہوگی صحبت اوسکی بر ہم جیسی بر تصویر کا ایک ورق اولت جاتی ہے
 تمہید بکا فرایت ابوہریرہ و احیای زن حردہ ازادی غلام چہوی و کنیز
 امام کی یہودی عظمیٰ اللہ اُجور ناوا اُجور کم مضافاً بنا بالחסین جلنا
 وایاکم من الظالمین بشارت مع الام المہدی من ال محمد صلوات اللہ
 علیہم اجمعین حدیث میں وارد ہے جو شخص برادر من سی غزین ملاقات کرے یا بی
 آفاکی مقام مصیبت اور بیکامین ان کلمات کو حضرت سی کہی معاصی کبیرہ کی سزا و مغفرت بہر
 شفاعت پائی رسالت شہدای کر بلا کی بی سفارش جنت میں جائی جہان مولا و غلامان با وفا
 گوش غبت میں فضیلت آفاکی روایت حسن سنو چراغ ایمان کو خلوت میں کی و جان کی فخر
 سہرت سی روشن کرو صدق ارادت سی رونما اوسکی سر گذشت پر شعار ماقم ہی جی جنت
 لوازم تقریب سی ادا ہونا افتخار عالم ہی ب عن انس النبی فالک قال سأت
 الحسنین بن علی علیہما السلام مع جائز لا صکارہ فصلکنا معہ نماز
 نصب فخری میں انس ابن مالک سی روایت کی سی کہ اوسنی کہا امام حسین علیہ السلام کو
 اپنی مصاحب مروہ کی ہمراہ باہر قدم نکات شیخ خازنہ کی بی جماعت سلیمین ساتھ علی اوس
 امام کی چچی ہم سب فی نماز بیت پر ہی قلنا و عننا من الصلوة رأیت اباہم
 یقبض الثراب عن اقدام الحسنین و یمسح بہ و بچہ جب کہ فارغ ہوئی
 فریضہ توفی سی تو اباہم نیزہ کو نظر کی سینی خاک قدم امام حسین علیہ السلام کی تحت سی اوٹھا
 پاک اعتقاد سی نام مبارک پر دُر و پُر ہوتا چہری پر بصوت غادرہ ہنر و غالیہ شیک و
 بی پاک غدا آیتہ رضا کو خبا نصیلین سی فرزندہ لولا کی جلا کرتا فقال لہ الحسنین

کرد و نہ خاموش میتوانم نشست و گفت
 کیسے و ستاد بنزد محمد حنفیہ والہ
 سیکھنے و سولجا صلوات اللہ علیہ والہ
 کہ نہ دست و پائی نہ تبت تا بار بار
 کہ نہ چہ سول نہیں نہ بی با مملوہ
 بلزار محمد حنفیہ تبسم کرد و سولجا
 گفت باز کرد و بین نہ بیغیرہ بست
 خفیفہ بکفایت است شجاعہ بیغیرہ بست
 کہ حضرت جب تیار ہوئی نماز اکرانہ
 و خلیفہ کتبے بروی نماز کردہ و ان
 ۹۰۵
 حضرت امام حسین رضی اللہ عنہ
 امام حسین حضرت امام زین العابدین
 و از و بن رسیدہ تادست دست
 بر سام با مقام محمد ہدیہ صلوات اللہ
 صلوات اللہ علیہم اجمعین و و انکا
 نیست کہ این را بکسی در ہم ایہانکی
 و از خود اند و اگر ہر تقریب حضور
 اینک و فرجہ پیغمبر شریک
 کہ و اکرانہ و صلوات اللہ علیہ
 امام زین العابدین است و او را
 و امام زمان اوست و او را

زین بکشت پس از ہر اہم
 ازو باشد و سول باز کردید و پیوستہ
 کہ روح پیغمبر از تو خوشنود
 کہ او ز کثر از مجاہدہ ست باید
 نرہاو برو و تقریب او خواهد

و شماره معلوم است که فرجه مقدار از حد
کشید نام تا اول این شماره

و مردم و باین دیدن معاف
حسب کردم اکنون میترسم که حقیقه
ازو خیانت ندیده باشی و گفت ای عزیز
مکن که من ندانم علی ابن ابی طالب
زمانه است و آنچه زبان باو هست و عهد
که کرده کاردار کاری مکن که بدنام شوی
بقرین سید و عهد تو نکند
باز نهد

رم از کمالیه مومنانه
دوایم دست از کمالیه
ای صورت از انوار
پیرایه شایسته
۹۶۴
سیلابی که
بل توامی مومنانی
را اهل بیت او
تو را از او

بهیچدیگر
 قریب پیروزی دیگر نیست یا مسلمانان
 قوا را ولایت بودی که گفتی از حق بکشتم
 گفتی مستور گفتی من از حق میباشم
 ایست ای کافر

لیکن حق و باطل
باری کردن حق و باطل
حق تعالی میفرماید که در حق تعالی
الافق و الاخری و الاصل و الاصل

۱۶

لَمْ تَعْلَمْ هَذَا يَا أَبَا هُرَيْرَةَ إِمَامٌ حَسَنٌ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي أَوَّلِهِ لَوْ كُنَا كَارِهَا أَيْ
 يَفْعَلُ كَرِهِي كُوسَهَنَدَ بِرَمْنَا فَقَالَ دَعْنِي يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ فَوَاللَّهِ لَوْ كُنَّا
 الثَّاسُ مِنْهُمْ مَا أَهْلَكُنَا مِنْ فَضْلِكَ لَمَّا لَوْ عَلَا اخْتِدَافُهُمْ فَضْلًا
 أَخْبَارُهُمْ ^{بَنِي} فَرَزْدَقُ بْنُ سُوَيْدٍ أَجْمَعُ وَجُورٌ وَمَلَأَتْ نَكَرُ وَكَهْ تَهَارِي حَاكٍ بِاسِي خُصَا
 سِيرَانُورَا فَرَا هُوَ قَسَمَ خَدَاكِ جَمِينٍ وَاقِفٌ هُونِ كَرَامَتِ أَوْرَزِ كِي سِي تَهَارِي اَكْرُوكُ كِي
 اَوَسْكَاشْمَهْ جَانِي تَوَهْرَ آيَنَهْ اَنَّهُو كِي تَبَلِي بِرَبَّهَائِي رَكُونِ خُتِ قَدِيمِ شَرِيفِ جِهَكَا نَهْ
 يَا بَنَ رَسُولِ اللَّهِ فِي هَآئِي اَذْنِي سَمِعْتُ دَسْوَلُ اللَّهِ يَقُولُ عَلَيَّ هَمَزِدُ
 اِي سَبِيحُ صُلْطَنِي اِنْ دَوْنُكَ نَوَسِي اَبْنِي مِيْنِي كِي نَحْنِي اَلْوَرِي فِي عَشَةِ سَهْرِ رَاكِي مَحْ مِنْ فَرَايَا
 هَذَا وَلَدِي الْحُسَيْنِ سَيِّدُ شَبَابِ اَهْلِ الْبَشَرَةِ مِنَ الْخَلْقِ اَجْمَعِينَ
 يَهْ فَرَزْدَقُ بْنُ سُوَيْدٍ اَحْسَنُ سَهْرٍ دَارِ جَوَانِ اِنْ جَانِي اَوْرَسَارِي خَلَقِي مِنْ بَرَكَةِ خَوَانِي
 بِي وَرَاثَةُ مَيُوتُ مَذْبُوحَا عَشَا نَا مَطَاوُكَمَا لَعَنَ اللَّهُ مَنْ قَتَلَهُ فَتَحْتِي كُونِي
 عَلَيَّ وَخَاطَمُهُ اَجْرُ وَجَاسِي يَا سَامَا اَلْجَا كَا غَرِيبِ وَظَلَامِي خُونِي نَهَائِي كَا لَهْ
 اَوَكِي قَانُوكُو مِيرِي شَفَاعَتِي سِي مَحْرُومِ رَهْمِي اَوْنِ ظَالَمُوكُو مِيْبِ عَنْ اَبُو سَبِيحٍ
 اَصْبَحِي عَنْ اَبِي عَبْدِ اللَّهِ قَالَ اِنْ اَمْرَاةً كَانَتْ تَقْطُوفُ وَخَلْفَهَا اَلْجَا
 قَتَابِ تَهْدِيْبِ مِيْنِ اَبُو بِي اَحْنِي اَوْرَا بِي عَبْدَا بِي سِي سَامَلَهْ كِهَامِي كِهْ اَبَامُ نَوَا
 كِهْمِهْ مِيْنِ اِيَكِ عَوْرَتِ شَيْتَرِ جَانِي اَوَكِي يَحْيِي مَرَدَا مَحْرُومِ چَلَا آتَا تَهَا فَاَخْرَجَتْ اَلْجَا
 فَمَا لَ مِيْدَهْ حَتَّى وَضَعَهَا عَلَا ذِرَاعِيهَا نَا كَاهْ عَوْرَتِي اَبْنِي بَا نَكُو بَا مَرَكَا
 مَرَدِي كَانَهْ فِي بَا نَهْ بَرَا كِي بَا مَرَكَا لَ اَبَا كَانَتْ اَللَّهُ يَكِدُ الرَّجُلُ فِي ذِرَاعِيهَا
 حَتَّى قُطِعَ الطَّوَائِفُ قَدْرَتِ فَعْدَا لَاهَنْدَ اَوْرَهِنْجَا مَرَدُ عَوْرَتِ كَا جُو دَا كِي

[illegible]

اما بعد و مستور و دره قاضی
که داد مردمان که کشته شد
شما با ایران مایشان از سر
اما بعد و مستور و دره قاضی

کلمه محمد حقیقه گفتی ای قوم اورا که
 سید اید گفت اورا پس زیر زنده
 و اورا را که از اینها باشد که زنده و بی نبرد
 در آنکه با او اینها باشد که زنده و بی نبرد
 آنرا یسوی محبت زده امام و در بار یزیدین در حلقه عمرت نام

شکر اندازی را که مار الیز منتر ازاد
 پس پدر من مرا وصیت کرده که در
 فلان زمان از بیضا برون رود و
 بنده گفته شاید با شکر خدا اقبال ترا
 برساند باینکه که عده کرده است
 آنقدر وقت و فتنه من نزدیک شد
 و رسید و وقت آن روزی ببلبل
 که وقت باز گرد و پس زیر ریکو
 و اخذ از فلان ده که در سول و نیکو
 دود و بیاید و از آنکه میر و نیکو
 نازند و بایشه مرا بچینه جلیب و نیکو
 و پس در زیر کفست اورا امان دوم
 میکید پس در زیر کفست اورا امان دوم
 و پس در زیر کفست اورا امان دوم
 و پس در زیر کفست اورا امان دوم

و اصل امتحان کی در جایش و تا ایک سی بین تهورا سید کهون اگر و با یک است کو او
 تو حیرتم بگو وقت کردن فتبا عده و عنه فکان یتکلم مع احبیه هم
 حقه دهش و و که و جعل یهیم و لا یحب احدا و انصر فوا
 عنه حسب الامر سب فی نمازه کیار یک مرد و عاقل پوشیار کو حشر کی پاس چو و با
 جناب سیر الله و این وقی الله فی اب اعجاز کهونی قدری کلام راز و نیاز او کی سنا
 که ساعت سی ده دشت زده اور دیوانه هوکی فریاد کرنی گاه که کوکی پو پشته او
 دنیا نبوت بنام ساری لوک عاجز و پریشان سر و راضی سی جلهوی بر است
 بر حیران و از غوغا و فتنه چهری بر صدق مقال ہی حکم یتنا صعب و مستصعب
 لا یجمل الاما مک مقرب و اویته حوسله فرمایا که حدیث ہماری برت
 ہماری ہی نہیں او سکا تکل کر تا الای نرسن یا جو ملک مقرب یز و باری ہی قی
 عن یحیه انبراق الطویل قال کما عند الحسن اذ دخل علیه و شاک
 یکنی فقال له الحسن ما یتک کتاب مناقب من یحیی این اقم طویل سی
 روایت کی ہی کہ اوسنی کلام هم کی صحبت خدمت امام حسین علیہ السلام حاضر
 ہی ناگاہ ایک جوان ناله و آه کر تا هو اساسی آیا سید الشهدا فی من یلطف ہی با
 رقت اور بجا پو پشته قال ان والد فی قوفیت فی هذه الساعة و لم یکن
 عرض کی ایولا ہی میری مان و نیاسی گذر گئی اور کچھ وصیت اوسنی بنی کما
 مال و کانت قد اتممت ان لا احدث فی آخرها شیئا لعل احد
 بخیر هذا و سکا مال را و اسباب بہت ساتھ دتی وقت تاکید ہی کہ ای زو
 میر کوئی کام نہ کرنا سب پہلی مولو کو خبر دیا فقال الحسن قوموا عی حقه
 و سکا مال را و اسباب بہت ساتھ دتی وقت تاکید ہی کہ ای زو
 میر کوئی کام نہ کرنا سب پہلی مولو کو خبر دیا فقال الحسن قوموا عی حقه

اور سیر بر ساد و مردم را و سیر
 بعد از ان عهد حقیقه نامہ نوشت
 زین العابدین کہ یابن رسول الله
 وقت رفتن من کہ پد من اکتب
 رسید و فتنه کہ ہی با جانت شما
 فاصد رنج و مصیبت و فتنه
 بر و سیر فاصد رنج و مصیبت و فتنه
 ناچرخ مان دمی کہ و عده کرده
 شدہ نامہ را چکر کردہ و بعد از
 این با حمد را امام زین العابدین
 و سیر جواب کہ فتنه یار سید هم
 شب میر فتنه تا بند نہ گفتہ کہ ای
 بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید
 بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید

بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید
 بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید
 بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید
 بند نامہ محمد حقیقه را و سیر
 بند را عجب امام و گفتہ سید

ما را اعلام کرده و امر در هفت روز
که چنان است باز سعد گفت که
چنین است پس را پیش امام زین
العابدین بردند سعد زین عابدین
بهیچ سید و نامید امام داد انصاف
چنانچه نام را خاند و مود صدف
رسول الله پس جواب نامہ نوشت
که یا محمد بن علی و علی که در دست چو
که خدا اتعالی و علی که در دست چو
را امام قایل ال عهد بری سلام
برسان که در و در و بعد داد و سید
نامہ را مهر کرد و بعد حقیقی چنانچه
امام و نامہ را بداد و نام امام
چنانکه گفت و ما نیز دارم امام
چنانکه گفت و ما نیز دارم امام
و سید خن کارهای و وقت
و سید خن کارهای و وقت
و سید خن کارهای و وقت

تَصَبَّرَ إِلَى هَذِهِ الْحَرْجِ اِمَامُ حُسَيْنٍ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي صَحَابَتِهِ فَرَأَى اَوْسَ بْنَ جَلْدَةَ تَاكُرُ اَوَّلَ
يَاكُ عَوْرَتِ اَزَادِي خَبَرُوهُ فَقَضَاهُمْ حَتَّى اَنْتَهَيْنَا اِلَى بَابِ الْبَيْتِ
الَّذِي تَوَقَّيْتُ فِيهِ الْمَرْأَةَ مُسَجَّاهَةً هَمَّ سَبَّ حَضْرَتِ كِي سَاهَنَهُ كَرِي هُوَ
بُرِي تَاكُرُ اَوْسُ وَ دَارِي بِرَجُلِي كِهَرِين وَ هُفِيغَه مَرِي اَوْرُوكِي بُرِي هِي بُرِي فَاشْرَفَ
عَلَى الْبَيْتِ وَ دَعَا لِلَّهِ لِيُخَيِّرَ بَيْنَهُمَا حَتَّى تَوَقَّيْتُ بِدَاخِلُ مِنْ وَصِيَّتِهِمَا سَجَّ
فَكَانَ عَجَابُ زَيْبُ رُكَّانِ تَوَقَّيْتُ رُفُقَ اَفْرَاهِي وَ اَسْطَلَى جَلَانِي زَيْنِ عِيَانِ كِي اَلْفَا
وَ اَحْصَانُ رُخْدَايِي بُرِي تَاكُرُ كِهَرِين وَ هُمُ زَنْدَه هُوَ جَايِ بَابِي وَ صِيَّتِ جَوَايِ بَابِي خِيَا
اللَّهُ وَلَمْ يَزَلِ الْمَرْأَةُ جَالِسَةً وَ هِيَ تَقْتَضِي رَاوِي كِهَرِين كِي اَوْسُ قَبْلَهُ عَرُوشُ رُفُوكِي
سَجَّ جَاتِ اَبِي تَامِ نَهَرِي اَبِي كِهَرِين مَوْنَه زَنْدَه هُوَ كِي كِهَرِين شَهَادَتِ بُرِي كِي سِي شَمِ
ظَلَمْتُ اِلَى اَلْحُسَيْنِ فَقَالَتْ اَدْخُلِ الْبَيْتَ يَا مَوْلَايَ وَ قَوْفِي بِاَعْرَاسِ
پھر دیکھا اور کہتو مگر زیارت حسین علیہ السلام فوراً خدای فرمایا و او را شوق میں لب
تماسی عرض کی بیا مولا اندر کہ کی قدم عرش فرساکہو بھی اپنی ارشاد اور ہدایت سی زوہ
جاوید کرو فَدَخَلَ وَ جَلَسَ عَلَى عَجْدَةٍ ثُمَّ قَالَ لَهَا وَصِيَّتِي بِحُجَّتِ اللَّهِ اِمَامُ
ہی اندر چری کی تشریف فرما ہو قرین اعزاز بیٹہ کی عورت سی بولی ہاتھ اپنی
رحمت اور عظمت پہ بھی فرصت غنیمت ہی جو چاہی وصیت کر لی فَقَالَتْ يَا
رَسُولَ اللَّهِ اِنِّي مِنَ الْمَالِ كَذَا اَوْ كَذَا اِنِّي مَكَّانٍ كَذَا اَوْ كَذَا اَرْضٍ كِي مُزِيدُكَ
میں پوشیدہ کیا ہی میرا مال انا اور دکان و دکان وہ کہا ہی فَقَدْ جَعَلْتُ لَكَ
اَلِكُلِّ لَهْفَةً مَعَهُ حَيْثُ شِئْتَ مِنْ اَوْلِيَايَاكَ اَوْسُ فَقَدْ وَجَّهْتُ اَرْضِي لَكَ
نذر تم لو اپنی دوستوں میں جی چاہو عطا کرو وَ اَلْاَنْشَانِ لَا يَنْبَغِي هَذَا اِنْ عَلِمْتِ

چنانچه امام زین العابدین فرمایا اوس کی چلو تکرار اول
ایک عورت آزاد کی خبر لو فقہنا معہ حتی انتہینا الی الباب البیت
الذی توقیتی فیہ المرأۃ مسججۃ ہم سب حضرت کی ساہنہ کری ہو کی
برہی تاکہ اوس و داری پر جکی کھریں وہ ضعیفہ مری اور دکی پری ہی پری فاشرف
علی البیت و دعا للہ لیخیر باینہما حتی توقیتی بداخل من وصیتہما سج
فکان عجاب زب رکان توقیتی رفق افراہی و اسطلی جلانی زین عیان کی الفا
و احصان رخدای میں پری تاکہ نہ پھر زندہ ہو جای بابی وصیت جو چاہی بجا لائی خیا
اللہ و لم یزال المرأۃ جالست و ہی تقضی راوی کھریں کی اوس قبلہ عروش روف کی
سج جات ابی تمام نہری ہی کہ زین موندہ زندہ ہو کی کھہر شہادت پری کو سہی شم
ظلمت الی الحسین فقالت ادخل البیت یا مولای و قوفی باعراس
پھر دیکھا اور کہتو مگر زیارت حسین علیہ السلام فوراً خدای فرمایا و او را شوق میں لب
تماسی عرض کی بیا مولا اندر کہ کی قدم عرش فرساکہو بھی اپنی ارشاد اور ہدایت سی زوہ
جاوید کرو فَدَخَلَ وَ جَلَسَ عَلَى عَجْدَةٍ ثُمَّ قَالَ لَهَا وَصِيَّتِي بِحُجَّتِ اللَّهِ اِمَامُ
ہی اندر چری کی تشریف فرما ہو قرین اعزاز بیٹہ کی عورت سی بولی ہاتھ اپنی
رحمت اور عظمت پہ بھی فرصت غنیمت ہی جو چاہی وصیت کر لی فَقَالَتْ يَا
رَسُولَ اللَّهِ اِنِّي مِنَ الْمَالِ كَذَا اَوْ كَذَا اِنِّي مَكَّانٍ كَذَا اَوْ كَذَا اَرْضٍ كِي مُزِيدُكَ
میں پوشیدہ کیا ہی میرا مال انا اور دکان و دکان وہ کہا ہی فَقَدْ جَعَلْتُ لَكَ
اَلِكُلِّ لَهْفَةً مَعَهُ حَيْثُ شِئْتَ مِنْ اَوْلِيَايَاكَ اَوْسُ فَقَدْ وَجَّهْتُ اَرْضِي لَكَ
نذر تم لو اپنی دوستوں میں جی چاہو عطا کرو وَ اَلْاَنْشَانِ لَا يَنْبَغِي هَذَا اِنْ عَلِمْتِ

چنانچه امام زین العابدین فرمایا اوس کی چلو تکرار اول
ایک عورت آزاد کی خبر لو فقہنا معہ حتی انتہینا الی الباب البیت
الذی توقیتی فیہ المرأۃ مسججۃ ہم سب حضرت کی ساہنہ کری ہو کی
برہی تاکہ اوس و داری پر جکی کھریں وہ ضعیفہ مری اور دکی پری ہی پری فاشرف
علی البیت و دعا للہ لیخیر باینہما حتی توقیتی بداخل من وصیتہما سج
فکان عجاب زب رکان توقیتی رفق افراہی و اسطلی جلانی زین عیان کی الفا
و احصان رخدای میں پری تاکہ نہ پھر زندہ ہو جای بابی وصیت جو چاہی بجا لائی خیا
اللہ و لم یزال المرأۃ جالست و ہی تقضی راوی کھریں کی اوس قبلہ عروش روف کی
سج جات ابی تمام نہری ہی کہ زین موندہ زندہ ہو کی کھہر شہادت پری کو سہی شم
ظلمت الی الحسین فقالت ادخل البیت یا مولای و قوفی باعراس
پھر دیکھا اور کہتو مگر زیارت حسین علیہ السلام فوراً خدای فرمایا و او را شوق میں لب
تماسی عرض کی بیا مولا اندر کہ کی قدم عرش فرساکہو بھی اپنی ارشاد اور ہدایت سی زوہ
جاوید کرو فَدَخَلَ وَ جَلَسَ عَلَى عَجْدَةٍ ثُمَّ قَالَ لَهَا وَصِيَّتِي بِحُجَّتِ اللَّهِ اِمَامُ
ہی اندر چری کی تشریف فرما ہو قرین اعزاز بیٹہ کی عورت سی بولی ہاتھ اپنی
رحمت اور عظمت پہ بھی فرصت غنیمت ہی جو چاہی وصیت کر لی فَقَالَتْ يَا
رَسُولَ اللَّهِ اِنِّي مِنَ الْمَالِ كَذَا اَوْ كَذَا اِنِّي مَكَّانٍ كَذَا اَوْ كَذَا اَرْضٍ كِي مُزِيدُكَ
میں پوشیدہ کیا ہی میرا مال انا اور دکان و دکان وہ کہا ہی فَقَدْ جَعَلْتُ لَكَ
اَلِكُلِّ لَهْفَةً مَعَهُ حَيْثُ شِئْتَ مِنْ اَوْلِيَايَاكَ اَوْسُ فَقَدْ وَجَّهْتُ اَرْضِي لَكَ
نذر تم لو اپنی دوستوں میں جی چاہو عطا کرو وَ اَلْاَنْشَانِ لَا يَنْبَغِي هَذَا اِنْ عَلِمْتِ

سید گفت با ما بقایید آمدن اینها
 که میروم ان بجای عظیم است این
 شما را بفرم تا اینجا که بایزید
 بدانید که کارهای خود بفرمودید
 و در آن روز بفرمودید و در آن
 و همه اشب بدر سراسر و در آن
 پس همه باز گشتند و کارها بماند
 عبد الله عباس پسر خود را خواندند
 ای پسر با سید میروم و بهر جا که
 برو چشم از او بردار که با او بود
 عبرت است و هر چه ترا دیدم که
 هر جا را از تو دیدم باز کرد و هر چه
 مشکل میشود از تو دیدم باز کرد
 چنین کم پس سید را دیدم و هر چه
 سید رفت یاران دیگر نیز گشتند
 نیز با سید رفتند و هر چه
 سید از خانه بیرون رفتند
 پیوسته و همه سید را دیدند
 و بیکان حکامه بروی آوردند
 چنانچه شمشیر بپای خود داشتند
 مصحفی خواندند و قضاوت کردند
 که قضاوت بفرمودند و هر چه
 و سید اسیران بفرمودند و هر چه
 کردید و سید را آوردند و هر چه
 شهادت بفرمودند و هر چه
 و سید را آوردند و هر چه
 و سید را آوردند و هر چه

آنست که الهیات و اولیایان آورد و تهاوی و اصلی میری سیسی کی بی اگر جانکه
 و در تهاوی غلام او مصونین ثابت ری و آن کان خالقا فخذ الیات فلا
 حق لایعین فی اموال المؤمنین هرگاه معلوم بود که مخالفی ای او دشمن سمجید
 و ده بی اوس ترکی سی لی لو اپنی تصرف بین رکبوسا فحقن کاف اموال برینین کین
 بنوای بیولو ندی غلام کی پاس بود و آکا کو پنجهای قمر سالکته ان یصلی علیک
 و آن بتولی احوالها پسر و خواست کی شادین سی که میری جازری پر نماز پرنهانی
 تقنین بین متوجه رهنما تقنین عها یکرنا قمر صا سرت المراه صیتا کما کانت
 پس و ضعیفه و تقبیل بود کی جیسی بی مرده گری نصیر جان و روحانی بین افاکی ثانی
 حضرت فی اوسکی دولت کو موجب و صیت تقسیم کرد یا شیع جازری کی و اصلی اپنی
 اصحاب که همراه لید با طهارت غملا یا کین پینا یا کافور و لایا جهانت کی ساهند نماز
 برکی تابوت او نمایا با عزاز و اکرم قبرستان بین پنجا یا بی بین لسانی تقنین سناکی نماز
 همیشه ایسی رحمت بین پرستاری میخان و بیوه زنان او بیچارگی مصروف و حق
 نامانی امت پدر کی اهل ولایت کاسر انجام امور کرتی لاکن و دست جناسی فریاد
 ظالم احد کی بیدادی اشتیاقی ایسی امام رهنما پرورش کزینالی غرابا کوجب بیجا مارا
 لاش صد پاره بی سر کو کور و کی هم سی روند و دفن او کفن کاسمان در نماز سر کوزی
 چرمایا عیال و اطفال کو غارت زده اسیر و بی نوکیار ماتم غز اکامیا و کمره و آنسو
 بالین شهدا پر وونی نهین دیار و ده بدن نازنین حلقی ریت پر عریان پرا را با طبیعت کی
 مصیبت بین اتمام ایذا سی سوکما طعام حاضری کی جاکسینی ایک جره با بی کاب
 زینب کو سوگوار برادرین کوئی سخاوتی برساند یازین العادین سی باکی تفریت بین پنجا

سید گفت با ما بقایید آمدن اینها
 که میروم ان بجای عظیم است این
 شما را بفرم تا اینجا که بایزید
 بدانید که کارهای خود بفرمودید
 و در آن روز بفرمودید و در آن
 و همه اشب بدر سراسر و در آن
 پس همه باز گشتند و کارها بماند
 عبد الله عباس پسر خود را خواندند
 ای پسر با سید میروم و بهر جا که
 برو چشم از او بردار که با او بود
 عبرت است و هر چه ترا دیدم که
 هر جا را از تو دیدم باز کرد و هر چه
 مشکل میشود از تو دیدم باز کرد
 چنین کم پس سید را دیدم و هر چه
 سید رفت یاران دیگر نیز گشتند
 نیز با سید رفتند و هر چه
 سید از خانه بیرون رفتند
 پیوسته و همه سید را دیدند
 و بیکان حکامه بروی آوردند
 چنانچه شمشیر بپای خود داشتند
 مصحفی خواندند و قضاوت کردند
 که قضاوت بفرمودند و هر چه
 و سید اسیران بفرمودند و هر چه
 کردید و سید را آوردند و هر چه
 شهادت بفرمودند و هر چه
 و سید را آوردند و هر چه
 و سید را آوردند و هر چه

ایمان را این بار که در آن راه
و نیز در این بار و با وی هستند
رو و چو بد و در آن راه
سایه حجاز و کعبه پیش
و سپید رود سوزان بار و شعله دار
عجب خوب کرده بود و در آن راه

در حد جائیه از اطلب
و کنت ای پسر عیله تو هر جا که دانی برو
بان بیست دیگران آمده ام پس دو
الوام باز گردید پیش از آن که کششی
باید بدانی بیست کی گشتد کاریز
از دهه نیکدارم این بگفتد ویتها
هر پیش داد و گفتای باران شاربجا
۹۱۲

بندی بیای دایم نیست و نام ریاضی
 ان نیز اندکست بر ما هم مالیدن سبک
 تمام از اینها بر ریخت و من میگویم با
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت

میکوید گفت بدو را شد از بیان زارفت
 این کار در راه کعبه و شب شکست زین
 او را بدیدم من و خان کردم که آنحضرت
 فرموده بود بعد از حضرت پیغمبر
 ان برانگاشته اند و از خانه بیرون
 کردیم و صدای شیون او را می شنیدیم
 شنیدیم و بدیدیم را شکم و سینه دیدیم
 خبر ده شمس افاد و کن ندانست که یک
 گشت گفت مردم از خانه بیرون رفتند
 و من بدیدم که مردم و بچه ها و سینه دیدیم
 ۹۱۵
 این بدیده بودم بایشان گفتن و از آن راه
 هر که گفتند که ما با تو نیستیم میگویم آنرا
 همان ایمان آورده اند سید بنسبت میگویم آنرا
 و گفت هیچ دانشی که ان بر خاک بود
 گفت نه گفت بر ادم حضرت حق تعالی
 بود و بدیدم حضرت پیغمبر صلی الله علیه
 و آله بود و دیدم را و شمس بر دند و ضیافت
 از آن بدیدم من و خان کردم که آنحضرت
 و گفت اینها تو گفتی نیستی تو که
 میگوید و از دایم نیست و نام ریاضی
 ان نیز اندکست بر ما هم مالیدن سبک
 تمام از اینها بر ریخت و من میگویم با
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت
 گفت بدو را شد از بیان زارفت

نظم بقول خدای موسو بنی اسرائیل و فاهای یه عقد شهادت کی کو ایتی کهلاهی و احسان
 کسی که نیستی کنی کافر اموش العت کی لئی مال ہی کیا سر کو دیا هی و چون زکری در پیشگاه
 با خلاص جاگیر چنان کنج نعیم او سکا صله ہی غم کمانی سی شه کی جواوی شاد و کی باو کی
 و در تنه که جسی خلد سنایی ای ایل عزاد کو اس نرم کی جان و خاموش نه بهیو که پیوسته
 بجای غافل ہی و غافل که دم موت کو بولی و جینی کا بهر و سای کمان عرفای پنهن
 احادیث و روایات کو ناظم و کراهی رستم به مدو لطف حسنه ای

جلسه یازدهم کمالی از خلد حشر و فلاح که قتلای کی با جعفر و عیسی
 بسکه کان عقد اند و ملائک و مستکان صد هزاری و انتهای بیچارگان فصل جبر و جفا و استیلا
 منزل غازی و ابتلاء ناظران خواب حشر و پریشانی و ناظران حجت و برهان نیکی و سستی
 زمره اولیا کور و ارحمت و بلائین قاعده امتحان بلاغت و انصاحت می یون ثابت کنی
 که جیب شب تغزیت سحر الجبیت شرافع حشر بر خرابه و شوق مین گدیزی او صبر تعجب و شوق
 بدر و اسطی و اسوزی ال خیر البشر کی طاهر جوئی نرید بلیه یا سید فتنه اور بلیات سوتی جاگا
 لباس و تاج فقر و سباحت کو قتل عزت نبی کی مانگا و پر از بار که هزار سامان جانی نظام
 و یا نهاده رسوای کو با هم طغیان اور شمر است پر شور و فریاد و دشتارنج بی آسیه اور زنگار
 شام کو همان بلایار صبر تماشا مین یا میران که بلا و سهرهای شهید کی جا بجا کی سون پر بهایا و در
 نخوت مین باوه شقاوت کی پیانه پر ماهنه مارا خریف کفر کی سانه بساط شطرنج مین مهر و گنا
 نار و دراز و خام و دست و خواری پهنجانی کو در تیت سید انام کی بی مزاج قتلای تمام ساز و در
 غم ملک پرام حنین علیه السلام کی چنین عید قربان کا لازم تما قال لبنتی قال علیه

امام زین العابدین است
 متابعت او کنید اگر بهشت را
 میخواهید و ز دایم نیست
 حقیقت باید کرد که
 میخواهم رفته و امام زمان
 میخواهم رفته و امام زمان

[illegible]

الخطی و سائله بالطافه المملکة
 طامع بالدين و التقوى و حيا و املا
 البقية بن علی بن ابي طالب راعی
 اماره و گفت که من و انسی که
 سناختم و بعد از آن در موانع
 علی ابن ابی طالب ایمان او نه ام
 اینست ایمان مسکن ماست از آن
 اکثرا و در مجلس مبارک دین حرم کجا کلام و از امام سید سجاد فرما
 امام محمد مهدی علیه السلام
 شود

فی کتاب الآخر مروی آنه قال لزیب تکلمی فقال قلت هو انکم کلم
کتاب احمدین روایت کی ہی سرگذشت اہمیت برقت کی ہی ناگاہ کاروان غارت
مین نزدیک کجایا پڑی ایک زن بکنہ بالا کر خبیہہ پر نالہ و آہ دیکھی کہ مانند غل یا تم سر نہایا
غریبی جتنی جھوٹ مین او کی طہارت او عصمت رسول و رسول کی شان کتنی پوچھا تھا کہ
گوئی پر لقب ہوگا اس سبب ہی بڑی و خیر علی ابن ابیطالب زینب ہی کا خاندان سیان حرم کی
سرور و بیگار کر بلا کی پرستار پزیرنی زینب کو خطاب کیا جمہی باتیں کر دی جی پہلی جواب دیا
جو چاہتا ہی سید الشاہدین ہی پوچھ لی اس کلام سی زید طہید بتیاب ہوا غلطہ اسیر نہوی
بظرف غائب و دیکھا ایک جوان مانند پور شید یا بان کھڑا ہی قدر سرور بالا لنگر سی طوق و خنجر
و دھڑا ہی چھوٹا اور زناہت کی زردی پیری پر عیان غلبہ جفا و محنت مین تشریف کی تھو
پوست و استخوان ہر برہنہ بی عمامہ و روا عاجز و ناچار ہر سال اہمیت سی بندہ لایا
گرفتار و پوچھا یہ دلیر کا نام بتاؤ اس و سیکر کا نسب کہ ام تھا و کو فی بولی بقیہ و تشریف
سید نقیہ مین ہی علی فرزند بزرگ غلام حسین ہی فاشد التی شاد حضرت زین الساجدین
علیہ السلام فی طبع حزن سی یہ شعر تصنیف مین کی ہکا اذو کہیں مین الفاظ گزشتہ مین ہی
لا تظلموہو ان یحبوہنا فقلل مکرم و ان نکفہ الادی حکم و فود
ای سی امیہ ہرک طمع کر کہو حسب رشتہ جو مین بندہ مین کو تم مین دلیل کر و ہم ہمارا
رہیں و اللہ یعلم ان لا نخشکم و لا نلزمکم ان لا یحبوہنا فقلل مکرم
دوست نہیں کہتی اگر مین کر کہو تو دم بھر نہیں رہتی فقال صدقت یا عالم
ولکن اسرا د ابوال و جلالت ان یکوہنا امیرین و الحمد للہ الذی
قللہما و صدقت و ما تھا پزیرنی بسیار کہ بلا سی کا سبب ہی لاکن باب و لدا

فی کتاب الآخر مروی است کہ قال لزیب تکلمی فقال قلت هو النکمل
 کتاب احمد بن روایت کی ہی سرگزشت اہلبیت برقت کی ہی ناگاہ کاروان غارت وہ
 بین یزید کی نگاہ پڑی ایک زن بلند بالا کرشیدہ پر نالہ و آہ کہی کہ مانند غل نام ستر پانچ
 غم سی جتنی موت میں او کی طہارت او عصمت رسول و نبول کی شان نکلتی پونہا چلتا
 گون پر نقیب ہی کہ اسبب ہی بڑی و خیر علی ابن ابیطالب زینب ہی قاضیہ سیران حرم کی
 سرور و بیچارہ کر بلا کی پرستار یزیدنی زینب کو خطاب کیا عجمی بائیں کرچی پہلی جواب دیا
 جو چاہتا ہی رسید الشا جین سی پونہا پل اس کلام سی یزید طیبہ تیاب ہو اقلعہ اسیر و نہیں
 بنظر خطاب و کچھ دیکھا ایک جوان مانند پرخشیدہ با بیان کبرای و قد سر و بالا انگری طور و کچھ
 و دہرای مضمت اور نہا است کی نزدی پیری پر عیان و غلبہ جہاد محنت میں تشریف کی تشریف
 پوسنت و استخوان و سر بر ہنہ لی غامہ و روا عاجز و ناچار سلسلہ اہلبیت سی بندہ لایا
 گرفتار و پونہا یہ دگیر کا نام بتا داس و تکیہ کا نسب کہ ام جہاد کو فی بولی بقیہ و تشریف
 رسید تقنین ہی علی فرزند بزرگ سلطو حم سین ہی فاشدک التمشاد حضرت زین العابدین
 علیہ السلام فی طبع حزن ہی یہ شہر تقنین کی فکر اند و کہیں میں الفاظ رنگین غیر کی
 لا تظلموہ ان یمنو نا فکلمکم و ان نکلمکم الا ذی حکمکم و وہ
 ای ہی امیہ ہر طبع نہ کہو حسب رشتہ جو میں بندہ میں کہ تم ہمیں فیل کرو ہم تمہاری ساتہ
 رہیں و اللہ یعلم ان لا یحبکم و لا نکلمکم و ان لا یمنو نا تم حکم کی حکم
 دوست نہیں کہتی اگر ہمیں نہ کہو تو ہم ہمیں نہ کہتی فقال صدقت یا عالم
 و لکن اسراہ ابوک و جلالت ان یکو نا امیرین و للہ اللہ اللہ
 فکلمہا و صدقات و ما تھا یزیدنی بیار کہ بلا سی کہا پیچہ ہی لاکن باب و لا
 اہلبیت حضرت امیر المومنین علی بن ابی طالب

و وقت هرگاه بر خندند و آن سحر چون
 پیش می میرند از او از و بلند
 و غلظه ایشان کو شها کشند و
 و باران بیدار راه هر یک دهند و
 ایشان را دل بیدار و در روشن شد
 کید و چپین میرقم تار و در روشن شد
 چنان که هر که شسته بخت تر از بربا
 نکند شست باید که مارا الاله که آن
 انش چه و آن که بود بیدار گفتن آن
 که در آن شتر نشسته بود مارا بیدار بود
 راه راست می نمود و انش هم او بود
 و این سحر را چون بود ملک جنیان
 و کفشی بیدار هم هست اکنون بآگاه
 مصیبت نیست که از آن طرف جنیان
 کارند شب روز با سازن مؤن

چاهتی نمی که امیر بون حکمرانی خلاق سی برام تاج و تخت سلطت میسر او بسیار می شود
 جواونی و نو کو مارا شکافت او ترا و کی گهرین او را فقال علی بن الحسین
 علیه السلام اوس حجت کبرانی آیت قرآن سی جواب و یا قول ما ربی ما کونین
 کتاب من قبل ان نبراهان ذلک علی الله یسیر فقال یسیر
 لا یسیر خالد امر دد علیه او وقت خاله میانزید کا پهلوی من میا خا بای
 واسطی تو قول امام کی اشاره میا فکم یسیر خالد ما یرد علیه فقال که یسیر
 و قل خاله صراحت بر آن سی خلاف امام کی یزیدی بتیا که یه فقره یکی سنا
 ما اصابکم من مصیبه فمما کسبت انکم ویسیر معا و یسیر کسیر
 فقال علی بن الحسین یا بن معاویه و همد و یسیرم ترلی التوبه
 و الايمان لا بانی و اجد انی قبل ان تولد اوس امام حق و یسیر و ارث
 یسیر و یسیر بن العاص بن علیه السلام فی فرمایای یزید پسر معاویه او یسیر کسیر
 همیشه نبوت و خلافت رب العزت کی جاری اجد او کوری پیش از تیری پیدایش کی
 یه بزرگی همین حاصل می و لقد کان جدی علی بن ابی طالب فی یوم
 یسیر و الحیدر و الاحزاب فی یکوم و ایت رسول الله سیری و ادا علی بن
 کی ما یسیر علی السلام خیر الامام را که مارا جنگ بد و اجد و انساب من غیرت بد
 آفتاب بخیر و احوال و ایت و جدت فی ایت یسیر یا رایت الکفار او تیری بد
 جد خالی یزید مشرکین او ادا علی احمد بن یسیر و یسیر و یسیر علی و انش
 ثم جعل علی بن الحسین علیه السلام یقول پسر او س رویت قاسم بلا

و این سحر را چون بود ملک جنیان
 و کفشی بیدار هم هست اکنون بآگاه
 مصیبت نیست که از آن طرف جنیان
 کارند شب روز با سازن مؤن
 و این سحر را چون بود ملک جنیان
 و کفشی بیدار هم هست اکنون بآگاه
 مصیبت نیست که از آن طرف جنیان
 کارند شب روز با سازن مؤن
 و این سحر را چون بود ملک جنیان
 و کفشی بیدار هم هست اکنون بآگاه
 مصیبت نیست که از آن طرف جنیان
 کارند شب روز با سازن مؤن

و این سحر را چون بود ملک جنیان
 و کفشی بیدار هم هست اکنون بآگاه
 مصیبت نیست که از آن طرف جنیان
 کارند شب روز با سازن مؤن

۹۹۱
 خود و عصا آمد و دستار کشید و فرمود
 آمد و سلام کرد و بیاید جواب سلام داد
 و در دست روی خود دید و گفت
 یا علی و گفت و آیت و آیت و آیت
 به یاری خود و حبيب داشت و گفت
 در آن گشت که در آن گشت که در آن گشت
 یک نفر از خود و در آن گشت

باور باشد و یکمکان از خود دور
 میباید گفت یا راهب گفت یکمکان
 عبادت چنانچه خود را میباید
 میباید که درین راه را میباید
 در آن گفت که در آن راه را میباید
 در آن گفت که در آن راه را میباید

سال یکم از هجری ۱۰۰۰ و در روز شنبه ۱۰ محرم ۱۰۰۰
 ماه رمضان اینده اید انسخه بار اول
 و همان جمله نماید و در روز شنبه ۱۰ محرم ۱۰۰۰
 اید و در روز شنبه ۱۰ محرم ۱۰۰۰
 اید و در روز شنبه ۱۰ محرم ۱۰۰۰

توان و لیکن بکس و عاجز که شهادت و کیمین و در جوش اندوه من جیتی برین فلک حاکم
 لَیْلًا وَ نَیْلًا الْبُشْرَانِ وَ جَعَلَ یُخْرِجُ الْقَبْرَ وَ السَّجْدَ یُصَلِّی جَلادین عباد کون
 باغین پنجاه و باغی اول قبر کوفی بن فو خضالی زهر کی صرفت هوا بیا کر بلا یا و خدا
 رو قضا که شری هو بی صدق نیت شهادت پر نماز پیر منی لکی و اعیان که هرگاه اهل بیت پی
 و بچا تو علی بن الحسین علیه السلام کی زیست کا سهار از ما سب خواتین مضطر و پریشان نظر یا
 اسید پدید کی جانب و کیمین که شاید پشیمان هو کی قتل سید جادسی بازی اهل مجلس می
 ایک ایک کا سبب سختی بلکه امین کوفی خداترس شفاعت کری بجای کوفی درگاه خدا این
 و سبب التجار باقی اید و فی اورد خات سید کی دعا بیع واکا و سنانی بهی جانب بستان
 بیکر کی سحر که شهادت بیا کر بلا و کیمین و بی نا چاری اورد و اهلای صیبت پراخ و کوفی
 پیر میان و کیمین سحر که شهادت و شین و والد که بیان کیمین دست بسر زنان نامی
 و در سلطان هوای خدا کوفی تنها بجهان با و کی حالت زاری و استجاری پر حاضرین مجلس
 رقت آن لاکر خوف پیدا و اندیشه مضطرب شدید من کیمین زبان نه بلائی فلک اهر قضا
 صومعه ید من اهل القبر کوفی و شوق و دهش جلا دین بیا و کوفی زهر کی
 سحر چاهتا قمار کی با عجز و کرامت و سبب حمایت سی اید و کی سحر پراسا طایفه ملا
 مار که غش هوا این بیا و کیمین پیر کی و بی تم تو را قرآن خالده بن یزید و لیس و کوفی
 یقیناً حاله پیر زیدی فرزند امام شهید کی غریب او صحت و کیمین بستان من چاک
 شدید و نظری عزیز اعتقاد کوفی دست او ز علی جلا دین نزدیک کی گیمین با کی او
 مرد و کوفی و کیمین و صد سال سی و بیستم سحر با یا فانه لک الی ایه و قصه
 حکایت فخرید فی القبر خالده بن یزید کی پیر کی پاس پنجاه با جری کوفی

شده است تا اندک سالی چید
 سید بیا کر نیت کشتن زبانه
 سید کشتن و ششست که تا کوفی
 و این و عبد الرحمن کیمین است که تا کوفی
 و سبب خدا بستان ان ششست را بر سر کوفی
 کرده است تا هر سال یکبار سید بیا و در میان
 که کیمینش بدین سبب است چاه و ان در
 تا و بیا خدای و در سبب است که کیمین
 و در سبب است که کیمین و کوفی
 که سبب است که کیمین و کوفی
 مشیت کوفی با سبب است که کیمین
 ۹۹۳
 می شام سید کشتن اس راهب توانا
 از کجا شناخته کشتن اس راهب توانا
 که ششست و کشتن اس راهب توانا
 این و سبب است که کیمین و کوفی
 از اهل بیت و سبب است که کیمین و کوفی
 شوم و قوم خود را این سبب است که کیمین و کوفی
 که و در کتاب پیغمبران بدیدم که کوفی
 شود از زلف او را که کیمین و کوفی
 عله و در اینجا غایب شود و سبب است که کیمین و کوفی
 ان من در اینجا غایب شود و سبب است که کیمین و کوفی
 از زلف او را که کیمین و کوفی

است میگردیم راهب کیمین
 و زلف او را که کیمین و کوفی
 و زلف او را که کیمین و کوفی
 و زلف او را که کیمین و کوفی
 و زلف او را که کیمین و کوفی

خدا و سوگند یمن سیمین پاکیزه پانی سی سب ملکی غلامین رتخه کیه چکا غلبت آخرت یمنی
پنهانین بنواز که عورت و حرست سی او طمانین مزار شهدا و جوار علما یمن پنهانین کار پنهان
قبرین لسانین غلبین کین تختی برابر چپا یمن ترست بر پانی بجایین جادو گل او سپر چپا یمن
خاکه کار سوز جلا یمن شمس و چران کی روشنی لگانین فاخته خوانی کی و اهل کی لوگ یمن سوز
چاکم طعام رنگین کلامین ادرار که مر و غریب و مسافر که مرده نظر نری او کی قوم و خویش
چکانه یمن کو بی هم بین پنهانی تو اهل حمله و محاصره ترس که کانی آتی یمن تربیت که دوش پر او صاف
یمن خیل و کفن یمن شکر کایه جوی یمن دفن و عزایین برادر مسلمان کی جان که بی یمن
یمن قربان کسبی و مظلومی امام حسین علیه السلام او ر تنهایی و غمی شاد و شسته کام که او
حوائی که بلا که کچه میسر نبوا جودانی سهر و تن کی بعد لاش کو دفن و کفن ایکسانه ملازمید که
ربیت بر سیابان یمن پراختار سهر سوز که تیر و پریشان کی چرما خدادستوری تربیت که کینه
یمن نهشدا پانی یا شربت پلاقی یمن در حدیث جان کندی یمن خوشی کی خلد جوتا سیر
پایس بجایانی یمن بر لاکو شدت عطش یمن جوش آتی تو اعدای بی آبرو و گهوش آتی
ترسانی هر چند ضرر ساققت که خطه اشانا شاداب مخبر سی خلا سو که تیر کیار هم می که یزد
بدن پر رنج او شیت که گیس رانی که بی یمن ما و تالو جوی بی حیثیت که ناگوار بی تو ما تیر
هلاکی راحت و بی یمن اوست که یمن لاش امام حسین علیه السلام که کهوری و دژنی سب
شید و کی اعضا تو زکی خاک یمن دانی قاعده بی جکی که یمن کو بی سر جانی یا پنهان
هر ایک پر سادین که آتانی او طبیعت کی یا قیس عزیز می سر کتی خاک و خون یمن سادین
قبرین نهیسی که بی یمن جواد و پیر کشید که فرخار که که چری هر راضی آنکی تو این چکا کی کو
مار که بی یمن بطریق سلوک که مرین که او را کی خبر درک بین سنانی یمن فاخته در کوکات

[illegible]

ناتخذ احتمال مارا حظ از هر
در تدبیر دفعه چند زیاد می آید
دشمنان از محمد باک کریم و عزیز
فداست ساسا که علی راز
فرماندهای از روز

کشتن انسان را طوطی دهد و هلاک وی
 زیاد و دم قی در کوفه باشد امیدوارم
 ابراهیم گفت ایها الامیر و محبوبین
 ملک انز در حه الله دستند تا انچه بگوید
 این سخن گفت و همه چشم بر ابراهیم
 و این غم اردل مار یک در چرخ عباد
 بکشتن ان شجره ملعون عفتا گفت ایها
 السید انشاء الله تعالی کشتن را از
 دست فریاد و این خواب را باشد
 در دنا بسوزانی و طاعتی باشد که کشتن
 پیر زیاد بدیناد ابراهیم بنویسد که
 مومنان شادند بدینکه که بگوید که
 البته فتح و نصرت بود پس عفتا فرمودنا
 کاند باخند و او کرد تا آخر از جگر
 و ابراهیم سپردند تا آخر شکر بکند
 و این بیانها ماه برداشتند بعد از ان
 عظمه از روزی که دیده هان و ده هر به
 نزد ابراهیم رفت و با او گفت که
 تو آمدی تا من را خبر دهی
 ۹۹۱

پیر آهسته و باقی بین ده شصت و هجدهم
 از غیر و طوق بین دست و پا گردن باند
 رقت بین بکه چترانی بین آه و ناله
 ابراهیم کی چادر پوشش او تارلی
 خیمه رگزار و تیه بی میم بگو مان
 الفت سی سیتی بین یکینه و خاطمه
 زیور و لباس کو کونا در کی روتی
 تعزیت کشتی بین فاخته بزرگی
 المصلین کو اندر گهر بین جاک
 معمول زمانه بی شاه و گدای
 حمله او سکی ای بیجا چالیسوان
 ندی که آفر با کاجازه و فن
 ر بین رگوارم دنیا و سنت
 سبقت کری بهار مولانو و قوت
 چپ کوئی دوست ندیکه این دور
 نوز و خطاب کیا بی کلام رقت
 عمر که او سپر عمل کرو سینه
 شهد این آید هر ایک بانوی
 بجای بی کاجازه گلی سی لکایا
 این سخن را در ده شصت و هجدهم
 ابراهیم گفت ایها الامیر و محبوبین
 ملک انز در حه الله دستند تا انچه بگوید
 این سخن گفت و همه چشم بر ابراهیم
 و این غم اردل مار یک در چرخ عباد
 بکشتن ان شجره ملعون عفتا گفت ایها
 السید انشاء الله تعالی کشتن را از
 دست فریاد و این خواب را باشد
 در دنا بسوزانی و طاعتی باشد که کشتن
 پیر زیاد بدیناد ابراهیم بنویسد که
 مومنان شادند بدینکه که بگوید که
 البته فتح و نصرت بود پس عفتا فرمودنا
 کاند باخند و او کرد تا آخر از جگر
 و ابراهیم سپردند تا آخر شکر بکند
 و این بیانها ماه برداشتند بعد از ان
 عظمه از روزی که دیده هان و ده هر به
 نزد ابراهیم رفت و با او گفت که
 تو آمدی تا من را خبر دهی
 ۹۹۱

نام علم را راست کرد که در روز جمعه
 علم او را داشته و مردم با او دید که
 آغاز کردند و هر که در کماله
 و یک چندین دست هلاک بشد
 و این غم اردل مار یک در چرخ عباد
 بکشتن ان شجره ملعون عفتا گفت ایها
 السید انشاء الله تعالی کشتن را از
 دست فریاد و این خواب را باشد
 در دنا بسوزانی و طاعتی باشد که کشتن
 پیر زیاد بدیناد ابراهیم بنویسد که
 مومنان شادند بدینکه که بگوید که
 البته فتح و نصرت بود پس عفتا فرمودنا
 کاند باخند و او کرد تا آخر از جگر
 و ابراهیم سپردند تا آخر شکر بکند
 و این بیانها ماه برداشتند بعد از ان
 عظمه از روزی که دیده هان و ده هر به
 نزد ابراهیم رفت و با او گفت که
 تو آمدی تا من را خبر دهی
 ۹۹۱

و کہتے حضرت اہل اکو میں ملے کہ
اسن اسکینہ نام بھوشنری سید پیش
صف لشکر میرد ندان بران حبیب
و فتح و نصرت باقی و دیروں کے
و ہفتہ ان کرتے راجکلات کرتے
و بیشک و عزیز ہو میرا دی واپس
ان بہرہ و سکتے حضرت اہل اکو میں
علی علیہ السلام و و واقعہ قادیان
بیالکسیون مجلس حلقہ لاش امام سی اشعار فرمانا خانیہ زیرین جرم کا جانا
ت منقول است کہ حضرت
ابن سیدان

حضرت داشت منقول است
علی علیه السلام

حضرت داشتند که خردی می فرمودند
بنی برین می گوید که خردی می فرمودند
الواراد و استدلال می فرمودند
او دهان

و کجای که کا او را دوستند
و کجای که کا او را دوستند

و بجایه کماله
جلاله قواب بن سکه
مراد است دارد و کتب
قامت

چهارم در روز قیامت

او را دشمن دانم در روزی که خبری از او برسد

اولاد سید فیض
شفاعت فی فیض
کرامت فی فیض
احسان فی فیض

مقامه استوار و با خیر و برکت است

۹۹۹

۹۹۹
میں اور ادرک کا
رہیہ خاست

انکار خیلہ غلام بنیاد

میرزا محمد علی خان

میدرند که از یاد خدا و راه او
کنار گرفت و رفتند

و گفت ای نیکو دین من و اینها را

و انی علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب و علی بن ابی طالب

و از پی عظمی و از پی عظمی

وزیر اعظم محمد بن قاسم باجی خان

لومبر
یک ششماره از
روزنامه اوچون
با حیات

بیجان می روتی پیشتی مانند عشق بیجا، لبش درگاه آمدن پرستی حلقوم بریده می آواز بدیاری
 اس در شیک کی چند بیت بدو بجا انشا فرمائی، شعر شیعته می خواند شیرینم شاه
 عذاباً قاً ذکر و فی، او سوغتم لغم نسیب او شهید قاند بونی یعنی ای بیجان
 باد قاهرگاه سر دانی پیوسته میری او پر نوحه و افغان و شیون کرتی رهو آیتکم فی
 یوم عاشورا جهمیاً سطر و فی، کیت استسقی لطیفه قانوان پیوسته
 کاش روز عاشورا تم که ده ایل و لاکه بلاین بونی اور بهاری محنت و بلا کو حور احد ایست
 و بختی روتی دین طفل صغیر میوه اسلی کیکو بانی طلب که ماتھا و او اس لشکر برجم کا احکا
 میاطم سپه گذر ماتھا و سقوط دینهم یعنی جو عرض الماء المعین یا لایزال و لکضا
 حد ارکان الجونی او شش نایب کو بانی کی بدنی اب بیکان و یا سو بختی کو بانی کی
 درج کید اس صیبت من ارکان حریم کو دایره من آسمان من غم و ماتھ کو پیلا یا انا
 السبط الذی من غیر حرم قتلونی در بخوار فی الیل بعد القتل عدا
 سقونی مجله فرزند رسوخد کو بی جرم و گناه ملا بعد قتل کی لاش پر کهور و کوه و دریا
 من جروح کو نهل سمنده می رود ملا خاک و خون من بیدن جواره سوختا ساحت من اس بیا
 حسرت نشان کی شور و احسینا بلند بول حریم کی آواز شیون اور بختی فریادی قتل کو
 سر پادشاه یا ایک بیوه غمخیزه لاش سر بریده می گرم دیدار بختی ایک عاجزه کشته
 خود دیده می سر گذشت من جو کشتار بختی جیب مولا ان بی سیرنی سینه التحمل سنا یا
 هرنی بی کو جبر و اگر اگشته عزیز می چهر ایداد و از الو دارع و الفرق فی اصحاب بیجا
 شهید و کی دایره است بهمن می که غلبه در دجانی می عش آیانظم الحول فدای محبوبه و
 من چکی شیر کی، داد و در و فی سیری خانه تنگ کی اس صیبت من شش غلام بختی

و میگزشتند از یار و دستان
و پیمانی خدای اوردند
ظاهر بر منبر بر تفتاده اند که
و خندان داد جام میگرد و از پی او
عبد الله بن اکره با خیل
کیش بر

[illegible]

جوش مضطرب کا پاک کھان جب آہ فی تاثیر کی بہین بنی نالان علی کرتی ہیں بین ظہیر
ماقم ہی یہ فرزند خیر گیر کی بہا رہی نہ رکھ و سر پہ کی یار و ہم ہم یاد رکھو رات دن
ناظم فی جو تقریر کی شاد ہو روح جن بھر حسین وہ غم کرو ہو خدا راضی ملی فرودیں بھی
جائے اشک اہل شمعین دیکھو تم کا شرفی طرہ و کھنڈی فرقت بزم
رس بستان حلقہ تقدیر و محن دیکھان جلسہ تقسیم آفت نصیبان بزم دشمن و مصیبت
صحبت شیون بجا ہر ان طریق تسلیم و رضا و صابران سنگد امدہ و بلا کار و روان شبا
آہ و فریاد و زاری کہ دوبار تعزیت و سوگوار میں اس صورت ہی شکستہ حال آتی ایوان
اخران ہی محل اتہال میں جانی و بچینی ہیں کہ جب نیر بہ ترم آرائی مجلس عقیقہ کو رکھا رنگ
سامان جناسی ترتیب و یاد و اسباب تمسید دل آزار میں اولاد رسول حمید کی وہ دار
ان کو اکثر الکعباد فی اپنی ہم نواز و پیار کی ساتھ مایہ فرحت کہا یاد ہو گی پیاسو کی حشر
اسیر کو واسطی جہ خرد خاری پلائی کی سامنی بلایا خدا و ان باغی فی گل و عنقہ بستان سالک
مانند و نشہ ریحان رشتہ عدوانی ماند ہوا و بر قاطعان رہا پس ایمان فی نو خالان
خیالان نہر اکو شایع شجر مکتوہ کی لپی پیچ و تاب لطیفان میں کسا ایک سرانہ جھانک
دین کی مٹی زینب خاتون کی بازو میں بازو دوسری طرف شکلات کی دختر کھٹکی
شانی میں ہند پڑا جو اطفال رشتہ و ارحم کی چوٹی قدیمی او کی گلون میں رسن کو دلا
کمال ذلت و خواری میں وہ ساسیہ ال طو و یاسین کا کشتان کشتان بڑا ہر گاہ و بار
نیر ناچار میں پہنچیشال سنگد ان صف فعال میں کھڑی ہوئی اوس فی ایک ایک
خاتون کی نام و نسب کو پوچھا شمر فی بطور خوش آمد حدارت ہی سب کاپت کہا

امیر اہم بیان فرمودہ مبارک باد
کہتے کہ ماری بیض ترانیت
کہتے کہ درویم و صالح
کہتے کہ ہر جامعہ ان سب زیاد

عبد الملك هو وان يس نسر زاده
 باهشتاد هزار و پياده از قبل
 در آن ايام پسر زاده در سر قتل
 ز نبيد كه قتل لشكر كبر
 از اخبار

باید رفت
 که او باید باز کرد و او رفت و در
 همه احوال را معلوم باید
 بنامست این بکیت و روی را در میان
 که در این مجلس حرم کار و روی زید نامر شاهی کا فاطمه کوگانا
 بنامست این بکیت و روی را در میان

قَالَ قَتَلَ اللَّهُ ابْنَ عُرْجَانَةَ لَوْ كَانَتْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُ قُرَابَةٌ وَرَحِمَ مَا فَعَلَ
 هَذَا بِكُمْ وَلَا بَعَثَ بِكُمْ عَلَى هَذَا أَوْ سَمِعَ ابْنُ عُرْجَانَةَ يَكْفِي سِي يَمِيدُ فِي تَرْسِ كَهْمَا
 سَكَنَ كَا جَدِي تَبِهُ صُورَتِي أَوَّلِي سَنَهُ كَوَا يَدُ لَوَا خَدَارُ وَسِيَا كَرِي ابْنِ نَرْجَانَةَ كَا بَرِ اَعْلَمُ
 سَتَمُ كَرِ لَامِينِ بِي رَحْمَةِ سِيَا اِي اَهْلِيَّتِ اَكْرَقَهَارِي اَوَا وَاكِي دِيَا نِ قَرَابَتِ وَخُورَتِي كَا
 بُوَتَا فَوَ هَرِ كَرِ اِيَا قَرُ وُ بَرِ سَاوُ كَرِ تَا اَتَنِي دَنَتِ وَخُورِي مِينِ كَوَا نَهْ سِي جِيَا فَعَالَتِ
 بِنْتُ لَسِينِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَلَمَّا جَاسَا بَيْنَ يَدَيِ يَزِيدَ مَرَّتِي لَمَّا فَاطِمَةُ
 اَمَامَ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي كَهْمَا كَرِهَامُ اَبَامُ اَلْمَحْرَمِ كِي سِرُ وَا مَانِي كُو يَزِيدُ فِي كَهْمَا بَا نِي نَرْوَكِيَا
 بَلَاكِي كَهْمَا تَهَا يَا جَبِ وَا بَلِ نَحْرِي دَاوَسَ مَسِيَّتِ بِرِ مَسِيَّانَهْ هَرِ بَا نِي سِي رَقَّتِ مِينِ اَيَا اَوْرُجِيَا
 فَعَامَ الْيَوْمِ جَلُوسَ الشَّامِ اَحْمَدُ حُجُوقَتِ كَهْمَا سَبَا نِي غُرِي بَكْسِي مِينِ مَرَّتِي
 سِي مِ وَا سِي مِينِ مَرَّتِي حَسَنِي كِي خَا يَصَنَ مَوْتِي حَقِي چَارُ طَرَفِ سِرَا كِي غَا لَمُ كَا مَسْنَهْ كَتِي جِي جَوِي حَقِي
 رَحَا يَتِ جَانِبِ كَوَا تَرَتِي اَنَا كَا اِيَا كِي مَرُ وَا سِي مَوْتِي تَنَدُ وَا بَاوَتِي يَزِيدُ كِي اَوَا سَرُ وَا
 عَسَرَتِ شَاهِ شَهْدَا كُو جَوِ بَرَا دِي مِينِ بِنَلَا وَا كَهْمَا كَرِ نَهْ جَانَا يَكْتَبِ كَسَا هِي اَسِيرُ وَا كِي قَا لَمُ
 مَوْتِي رَسِي جَوِ مِينِ بِنَدَا هِي جَبِ اَوَكِي نَظَرُ خَرَا اَمَامَ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِرِ مَوْتِي اَوْرُ وَا
 بَقُولِ بِنْتُ سَيِّدِ الشَّهْدَا لَاقِي كِنِي رَا سَبَدُ كِي فَقَالَ يَا اَكْبَرُ اَلَا مَسِيَّتِي هَبْتِ لِي
 هَذِهِ الْبَارِيَّةُ بَعِيَّتِي هِي هَا يَا اَسِيرُ چَا تَهَا بَوْنِ يَهْ لَرُ كِي جِي خَشَنِي كِي بَا سِ رِي
 كَهْمَا كِي مِيرِي خَدِ مَتِ كَرِي وَكُنْتُ جَارِيَّةً وَصِنَةً قَا مَرِ عَدَّتْ وَطَنَتْتُ
 اَنَ ذَلَالَتِ جَا نِي لَمُ فَا طَرَفِ مَوْتِي مِينِ كَرَا وَا سِي مَرَّتِي مِينِ كَمُ عَزَمَتِي مِينِ دُرِي كِي سَابَدِي
 اَنِيَّةُ كِي نَرْوَكِيَا يَهْ بَا نِي مَوْتِي اَوَا وَا طَرَفِ نَرْوَكُو اَنِي اَوَا دِي بَا نِي قَتْلِ وَا سِيرُ
 كَرِي كِي سَابَا دَا نِيَا ظَلَمُ وَا هَا نِي قَا خَدَّتْ يَدَا سَبَ عَقَرَتِ زَيْبَ وَا كِي سِيرُ هِي نَرْوَكِيَا

باید رفت
 که او باید باز کرد و او رفت و در
 همه احوال را معلوم باید
 بنامست این بکیت و روی را در میان
 که در این مجلس حرم کار و روی زید نامر شاهی کا فاطمه کوگانا
 بنامست این بکیت و روی را در میان

باید رفت
 که او باید باز کرد و او رفت و در
 همه احوال را معلوم باید
 بنامست این بکیت و روی را در میان
 که در این مجلس حرم کار و روی زید نامر شاهی کا فاطمه کوگانا
 بنامست این بکیت و روی را در میان

سیاه و سیاه
دو از تو خالص بودی
روز سه شنبه سال شصت از هجرت
بنویس و بفرمودنایب حج
حکایت در کتاب روایت خانه حاجت نیک
در هر روز زیارت

اینجاست و اینک این کوفته جاسوس
 شسته و بیکار میرفت این را بر این
 بر کاشته بودند تا خبر از این
 چنان جاسوسان خبر را قتل
 پس زیاد خبر او زدند که ایضا
 ن یاد بایست مقدار سوار و پیاده
 بی و زامه و بلب و در خانه
 نزد ابراهیم بسیار شاد شد و گفت
 خدا استغالی او را بخند که کرد
 و بلب و در خانه بمقامش
 راجه را دید که سر از صفت
 ابراهیم گفت چه خبر دادی
 بسیار دارم که در شام
 خواهند بود در صحنه
 خدیوین و عروای و جاز
 از کجا میگوئی گفت از کتاب
 و دانایان و قوم میدانی که
 از خصوصیت این روز که
 چرا گفت

چنان میاید که بیاورد
باده هزار و بیاید و بیاید
باز که ایستاد مبارزه کرد
در لب

کلام بسیار ادعای جبر و رایج در ابراهیم کتب صحت
 معذرت می دهم که در اول نام العبود
 و در سخن اولم ابراهیم دانست که او را میگوید
 و از لشکرگاه ما صومعه یک لیلی میخیزد
 ابراهیم جان بگریز و چند کام برنت
 راهب از آن داد و گفت ایوان و چنین
 معلوم میشود که بسیار ادعای جبر و رایج
 و این ظفر از خواهد بود ابراهیم گفت خدا
 این گناه ترا راست کرد اند و چون گناه
 غارب و برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ابراهیم را برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ای برادران ابراهیم باقی چند طلب
 گفتند بشکر الله العظیم ابراهیم قصه
 راهب را از اول تا آخر گفت جمله شد
 و لشکرگاه اندند و با سپاه بزم گفتند
 کلام بسیار ادعای جبر و رایج در ابراهیم کتب صحت

وَتَبَّ بَدْرُ اللَّهِ وَدِينَ آتِي وَدِينَ آتِي أَهْلَكَ نَيْتَ أَنْتَ وَأَنْتَ حَلَّةٌ
 أَنْ كُنْتُ مُسْلِمًا مِنْ خَلْقِ نَبِيِّ دِينِ بَدْرُ اللَّهِ وَدِينَ آتِي وَدِينَ آتِي أَهْلَكَ نَيْتَ أَنْتَ وَأَنْتَ حَلَّةٌ
 تیری درایت پانی اگر اسلام و ایمان سی برهنه پو آسانی قَالَ كَذَبْتَ يَا عَلِيٌّ
 قَالَ لَكَ أَنْتَ أَهْلَكَ تَقْتُلُهُمْ ظَالِمًا وَتَقْتُلُهُمْ ظَالِمًا فَكَانَتْ إِسْتِخْبَارًا
 یزدنی رو قول میگردد که ای دشمن خدا نیستی زهرانی فرمای تو امیری جوست و قسم
 قهری کرناهی با دشمنی خود و سرین جبرانی خلافت رستایی سکی بیات چپ
 بهت شریای و وحیاء الشَّامِ مَعَالِيَهُ فَقَالَ هَبْ لِي هَذِهِ الْجَاوِيَّةُ
 پیر دوباره شامی فی و بی کلام میگردد ای امیر یزدنی میی عطا فرما فقال لَكَ يَزِيدُ
 وَهَبَ اللَّهُ لَكَ حَقًّا فَاضِيًا يَزِيدُ عَنِّي بَوْلًا وَرُوحًا مِنْ مِثْلِي أَمْرُودًا
 خدای گمانی موت دی اس آرزو من پیروز دین کری فَقَالَ الشَّامِيُّ مَنْ هَذِهِ
 الْجَاوِيَّةُ شامی فی سبیری کی چونما بسیار سب اس خدرا نام و نسب تا کس خاندان کی جان
 قوم خارجی یا اسلامی آتی فی فَقَالَ يَزِيدُ هَذِهِ فَاطِمَةُ بِنْتُ الْحُسَيْنِ وَهِيَ
 زَيْنَبُ بِنْتُ عَلِيٍّ زَيْنَبُ ابْنِ طَالِبٍ يَزِيدُ نِي بِنْتِي بِهَا جَنِي تُولَدُ لِي بَنَاتِي كَوَاجِهَاتِي
 و ده بی حسین کی جوگر بلا من مار گمیا یزید و دوسری جو بنلای ایذا و تعجب فی فرستاد
 علی زینب فی فَقَالَ الشَّامِيُّ الْحُسَيْنُ بْنُ فَاطِمَةَ وَ عَلِيٌّ بْنُ ابْنِ طَالِبٍ فَقَالَ
 فَعَمَّ شامی تعجب سی چکار که حسین بیبا فاطمه بنت مصطفی و اور فرزند و لبند علی ابن ابی
 شیر خدا یزدنی میباید که ان نواسه رسول و دوسر کا و بی بیار حضرت کبریا و خدای
 فَقَالَ الشَّامِيُّ لَعَنَكَ اللَّهُ يَا يَزِيدُ تَقْتُلُ عُرَّتِي نَيْتَ أَنْتَ وَتَقْتُلُ عُرَّتِي
 شامی چلایا که ای یزدی است کری تویی خدای تو ای اسقام و غضب که عورت ختم نمیکند

و در سخن اولم ابراهیم دانست که او را میگوید
 و از لشکرگاه ما صومعه یک لیلی میخیزد
 ابراهیم جان بگریز و چند کام برنت
 راهب از آن داد و گفت ایوان و چنین
 معلوم میشود که بسیار ادعای جبر و رایج
 و این ظفر از خواهد بود ابراهیم گفت خدا
 این گناه ترا راست کرد اند و چون گناه
 غارب و برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ابراهیم را برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ای برادران ابراهیم باقی چند طلب
 گفتند بشکر الله العظیم ابراهیم قصه
 راهب را از اول تا آخر گفت جمله شد
 و لشکرگاه اندند و با سپاه بزم گفتند
 کلام بسیار ادعای جبر و رایج در ابراهیم کتب صحت

کلام بسیار ادعای جبر و رایج در ابراهیم کتب صحت
 معذرت می دهم که در اول نام العبود
 و در سخن اولم ابراهیم دانست که او را میگوید
 و از لشکرگاه ما صومعه یک لیلی میخیزد
 ابراهیم جان بگریز و چند کام برنت
 راهب از آن داد و گفت ایوان و چنین
 معلوم میشود که بسیار ادعای جبر و رایج
 و این ظفر از خواهد بود ابراهیم گفت خدا
 این گناه ترا راست کرد اند و چون گناه
 غارب و برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ابراهیم را برادران ابراهیم باقی چند طلب
 ای برادران ابراهیم باقی چند طلب
 گفتند بشکر الله العظیم ابراهیم قصه
 راهب را از اول تا آخر گفت جمله شد
 و لشکرگاه اندند و با سپاه بزم گفتند
 کلام بسیار ادعای جبر و رایج در ابراهیم کتب صحت

[illegible][illegible]

اینها ازین طایفه بودند که اینها خود را
 ابراهیم میگویند و چون ازین طایفه
 ابراهیم با یاران خود که در طایفه
 بودند و در و نگاه کی شاهی گفت
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین

هوشین با خفیت سی پیرزاد و تنها ایک دو سر کما با تهری چلین جب مجلسی در واپی
 اندر جانی کین پرده دارنی و درکی زنان یزید و معاویه کو خبر شنیدی و در صورتین رشک
 مهر جو کلف مصیبت بین و چیمین و کی شرح سنائی ای بی بی کچه اسیر ملک حجاز کی در بادین
 جوی باب اسیرنی و در سب بهاری پاس برهنی کو همی غیو کی حالت سی بدر فخر و کجاست
 پادشاهون کی شان و شوکت او پیر سنرا و اری ایک خاتون بلند بالا خنده قامت سی
 ظاهر یکی سر داری ایک ترکی زهره شمایل و ده بی اونی شامی تیغ کی استخاری یکجا کون
 جود و خرا و کی چهر نیکی کسا خایان سی طرز وطن کون سی خاندان طائی کا و کی وضع پر عیان بی
 عورت بی آسینه سب استقبال کو درین شیرین و حجاز کی همی تیغ سکی رقت و کون
 کین جب نظر حیرت او نکاسه و سیما و یکجا تو عجب نقشه تعریف کا نگاه مین بهر اسب بی
 تعظیم سلام کیا پیش قدم که بعد جواب فرج پو پنجا و زبان حال سی سنا بهائی شد و کی مرگ
 فوجی بر هلاک رسو مین عزیز و کی گریبان صبر تابا س چاک جاسه و لباس کی بدن با کی بیا
 سامان و اساس مین گهر کی ویرانی و چادر و غیر کی عوض تیغ سر گردانی و در بند و نقاب بی
 زخم میانی آینه و کین کی صحنه حیرانی کین کی کو چتر قمر آسمانی و پنجه خنجر نه یا تمین گانی
 با و کجا و خنجر رنگ پریشانی عله خنجر غلام کی طبعانی پونس و پرستار و قات گران جانی
 دست بند و خنجر کی جوی مین حلقه رس و در و زور کی جابجاری شمشیر و طعنه دشمن
 کهانی کو خوان غریب مین مایه سخت جگر پی کی سبیل محنت مین زلال چشمی تر لبستر آرام مین
 نامور و کینه مایه نام پر و در کاز و بر سادی کی و دست ماقم خنجر مین کو هر دم لازم غم بهر پی
 خاکه بیابان و کی تکی کو ناله و افغان و خنجر سوار و از نو کجا بهار شکسته بتزل قیام زندان
 خراب و خسته و راه توشه فریاد و ده بدر و ستم کینه سپاه گمراه بی و اور ستم مین نیت و خوراک

اینها ازین طایفه بودند که اینها خود را
 ابراهیم میگویند و چون ازین طایفه
 ابراهیم با یاران خود که در طایفه
 بودند و در و نگاه کی شاهی گفت
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 اینها ازین طایفه بودند که اینها خود را
 ابراهیم میگویند و چون ازین طایفه
 ابراهیم با یاران خود که در طایفه
 بودند و در و نگاه کی شاهی گفت
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 اینها ازین طایفه بودند که اینها خود را
 ابراهیم میگویند و چون ازین طایفه
 ابراهیم با یاران خود که در طایفه
 بودند و در و نگاه کی شاهی گفت
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین

اینها ازین طایفه بودند که اینها خود را
 ابراهیم میگویند و چون ازین طایفه
 ابراهیم با یاران خود که در طایفه
 بودند و در و نگاه کی شاهی گفت
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین
 بیایید و مجلسی بگشایید که هر یک ازین

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
کتابخانه مرکزی

کتابخانه مرکزی
سازمان اسناد و کتابخانه ملی
وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی
مجلس شورای اسلامی

بر الاضلاع کیست که یکبار در آن
نزد یکبار تاراند که هم در آن
هر دو طایفه شمار دارند و هر دو
عرق شده و در وقت است ایستادن
نامش را قیل و نیز الاضلاع
دیدیم پس

گفت بدست منی که برادر من بود و
 از مانی با وی برگردم برادر را به پند
 گفت بدست منی که برادر من بود و
 از مانی با وی برگردم برادر را به پند

اینان حله چند سده و بدل شد پس
 من از آن حله چند سده و بدل شد پس
 من از آن حله چند سده و بدل شد پس

جمیع ناد و کجای منی که اگر حسین بن علی علیهما السلام کی عهد من هوئی بلا شک
 منی که اگر حسین بن علی علیهما السلام کی عهد من هوئی بلا شک
 منی که اگر حسین بن علی علیهما السلام کی عهد من هوئی بلا شک

او هنوز نفس است نکرده بود که خواهم
 او هنوز نفس است نکرده بود که خواهم
 او هنوز نفس است نکرده بود که خواهم

اینان حله چند سده و بدل شد پس
 اینان حله چند سده و بدل شد پس
 اینان حله چند سده و بدل شد پس

مردانه باشد و این طایفه را در میان
 خدا و رضای حق کشیدند و در میان
 اینچنین خلعت کردند و در میان
 ظفر نیا کشیدند و از یکدیگر جدا شدند
 و صاحب کردند چهار هزار و از آنجا
 فاصل داشتند و از آنجا
 ابراهیم چه کرد که شهید شدند
 از زمانی باز هر چه و از آنجا
 کشیدند و در میان
 از لشکرام بر سر آمد و از آنجا
 اهل عراق منهم که کشیدند و از آنجا
 میان ترستند و از آنجا
 باقی نماند و از آنجا
 صاحب قاصد و از آنجا
 گفت سبحان الله از آنجا
 خود را با هم کشیدند و از آنجا
 باقی نماند و از آنجا

حضرت فی پوچنیا فیض جوقتم که کرده اخلاص کیش با هم دیگر یک جابوقتی بهو بهاری
 فضایل و کرامات و اسطی اینی مژگی و از صیانت برای حزن و اندوه و از برای کنی
 بین عرض کی بی با مولا پیر میری جان اوران باب پیری فدا تهراری حال شادی غم
 همیشه روبروی ایل و لاک پرتها بهون اوراس خدمت می دنیا بین بفر و مهابات
 پهرت بهون قال ان یاک الجالس اجبرها فاحیوا اخرنا یا فضیل و الله
 من احیا اخرنا فرمایا ابی عبد الله ثانی امام مطلق صادق فی که اوس مجلس کو
 بین دوست بر تها بهون و اوران جمع بهونی و الوگو بهیت پیارا جانها بهون پیرن یاز
 سعی که بهاری تذکره فضیلت او بهیت کی به پاک فی بین به ایم که شش بین رهو
 پیار که سکر سرست او به و وقت کی ترانی بین روز است که می او سپهر بهو بهی
 بکت و به حضرت بهنچای او کو جواره طاعت و به ضایع علی یا فضیل است
 دگنا او ذکرنا عند فخر من عینه و مع منک جناح الدباب
 فخر الله و تو به و کو کانت اکثر من ذکیر البحر یا فضیل بهو بهی بهای
 احوال کو ذکر می پیار و روبرو او کی دوسر کی زبان پر آوی ده بهیت سکر و بهو بهی
 آن بهو بهی آن بهو بهی هر چند قطره اشک شال گوی کی پر کی بهوی تمام بهو بهو او کی خدا
 بخشی گایاک و آمر زیده که گیار هر چند خلا بین بکشت زیاده کف و ریاسی بهون او رده
 روایت بین که که یک صحرای براب بهون و قال ایضا من دمع عینه
 فینا دمع لدم سفک لنا اوفی لنا نقصنا او عرض اشک لنا
 اولاحد من شیعته انوالا الله لها فی الجنة حقها و دوسری حدیث بین
 حضرت صادق فی فرمایا جس مومن دینه را کی انچه سی اشک روان هوا و سبب که

قول خودم و عنوان قول خودم که دیده
 و تابعی و ان کشید که بر کردی و در
 ان ده شش جای او دیدم و حرمستان او
 نماند بجای خود ماند و ملک گفت ای
 برادر من یک میگوئی و ایک چه میگوید
 که نزد تو اقام زمان ساطع نیست
 ای برادر سلام زمان ساطع نیست
 امام زین العابدین است باز از آنجا
 او بهاد است که دنیا را نذر خدا کرد و
 میگوید هر که کافران نایک شریف
 اب ندادی ای تها که میباید رفت
 دصدم عمر خود را نذر کرد و رفت
 ملک یک نیست و دل پالت که بهیت
 ابراهیم آمد و به دست و با پای او
 افتاده و در رضا گفت و بهون
 شاهان و فتنه را نذر کرد و رفت
 باز که در سبب بی باقی است

و در سر راه آنکه میگرداند از دست
 و دشمنان بخوابد و طلب نماند
 دادان امام مظلوم شهید که بداران
 انی و زخای شیرین فدای الی عجلو

ایمان بر ناخ بار کشت و نهایی کرد
 و در کت ای شامیان شوم و ناخ و
 از خواب بیدار که و حال آن شامیان
 و بصورت کردن الی عجلو آدم کیست که
 او بسیار است و در الی عجلو آدم کیست که
 این دو سو آن دیگر به شامیان گفتند
 ما چه کرد و میگوید مردی بیرون آمد
 او را هلاک کند پس مردی بیرون آمد
 نام او هشام بن خرقه با سلاح نام و کت
 ای نهایی به سمت آمد و در و کت نام و کت
 داشتی و نه حرمت پس از آن و کت نام و کت
 ساد و سواری و بصورت را فضیلت

غم سب پرآه و فغان بود و اصلی ہماری خون ناحق کی جویایای یای عیانی هم از جویایان
 یا حرمت و عزت اهل بیت کی جویایان + اور ذلت و خواری + عداوت سی پستی
 یا محبوب کو ہماری دوست جانی ستایای اور الفت و اخلاص میں ہماری بیخ و دیا
 او کی اجر و ثواب میں خدا جنت عطا کر چکا همیشه و در خلعت میں وہ ساکن رہیگا قالہ
 سَئُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ مِنْ قَوْمٍ لَحِقَهُمُ الْعَوْرَةُ لَيْسَ يَكُونُ
 فَضْلَنَا أَهْلَ الْبَيْتِ إِلَّا حُضِرَتْ بِهِمُ الْآيَةُ وَحُضِرَتْ لَهُمُ الْآيَةُ
 مِنَ اللَّهِ تَعَالَى عَزَّ وَجَلَّ وَاسْتَعْفَرْتُ لَهُمُ الْآيَةَ أَنْ يَكُونَ لِي
 قَوْلٌ أَوْحِيَتْ فِيهِ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ لَهَا هِيَ كَرَسُو كَرَسُو عَمَلِي لَهُ عَلَيْهِ وَآلَهُ وَاسْطِنَ عَنْ الْوَلِيِّ
 فرمایای جس مجلس میں پاسِ محبت کو گرجی ہوئی ہیں اور میری اہلبیت کی فضائل
 مناقب بیان کرتی ہیں ملائکہ عظام او کی اطراف کو گھیر لیتی ہیں او کی اوپر رحمت و شفقت
 طبقات نازل فرماتی ہیں محبوب کی و اصلی فرشتہ گان پروردگار استغفار کرتی ہیں اہلبیت
 حسات میں اوس محکم کی مصروف ہوتی ہیں مادامی کہ وہ زمین پر خواست کرتی
 خارج ہوئی ہیں گہر کا راستہ ہیں و یبافہی ہوں اللہ فی الاقطار شامیان باریسی ہوں
 خاص کی نام فخر و مبارکات میں بیتا ہی اور شرف و ملائکہ پر او کو بزرگی و شرف
 و تباہی پس خوشحال تھا اگر محبوب اہلی فی اس صفت کی تفرمانی ہی اور مجلس میں
 انکی باعث خدایتعالیٰ ہی تہنی شرف و بزرگی پاتی ہی ہر چند کہ فقط صفی غم و الم
 انی اور بیہوشی ہی تہین قرار نہیں رہا بلکہ اظہار محبت میں بہت سی رحمت کو اپنی دہ
 لیا آرایش و لذت بد کو دل سی دور کیا سیاہ پوش ہوئی گریان کو دل دیا دلوں کا
 سونا دل کا چین و آرام ہو کر گری آفتاب میں غراخانوں سی سندھ میں سوار بھائی باپ کے

ای طعن و زنا و کفر و زور و جبر
 از کت ای شامیان شوم و ناخ و
 از خواب بیدار که و حال آن شامیان
 و بصورت کردن الی عجلو آدم کیست که
 او بسیار است و در الی عجلو آدم کیست که
 این دو سو آن دیگر به شامیان گفتند
 ما چه کرد و میگوید مردی بیرون آمد
 او را هلاک کند پس مردی بیرون آمد
 نام او هشام بن خرقه با سلاح نام و کت
 ای نهایی به سمت آمد و در و کت نام و کت
 داشتی و نه حرمت پس از آن و کت نام و کت
 ساد و سواری و بصورت را فضیلت

چون چنان دیدم که مردی با اسلحہ
 ان شامیان و کت ای شامیان شوم و ناخ و
 از خواب بیدار که و حال آن شامیان
 و بصورت کردن الی عجلو آدم کیست که
 او بسیار است و در الی عجلو آدم کیست که
 این دو سو آن دیگر به شامیان گفتند
 ما چه کرد و میگوید مردی بیرون آمد
 او را هلاک کند پس مردی بیرون آمد
 نام او هشام بن خرقه با سلاح نام و کت
 ای نهایی به سمت آمد و در و کت نام و کت
 داشتی و نه حرمت پس از آن و کت نام و کت
 ساد و سواری و بصورت را فضیلت

[illegible]

نام وی قیصر
وی کرد و گفت غیبتی نیستی که
چو کرد و کسی از او ایوب نیستی که
الا و این شک را ز دل دادی
و سرور را یاد و خلعت از پی
بستان قیصر خیر را پیش پیران

و گفت رضا می خواهم که بنده من
 و من و سران را حفظی ایام زند
 و گفت و سران را حفظی ایام زند
 و گفت و سران را حفظی ایام زند

گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار

ای محبان سید الشهدای موالیان علی مرتضی علیه التحیه و الثناء ایام رفتن و زاری و غم
 ناله و سیراری زیاده تر از عشره محرمین که اندون بین المصیبت پیغمبر خدا همراه سرهای قریبا
 در بدر گرفتار ایل ستم برین کبیری بی چاره و شعله سر و پا برهنه مانند اسیران ترک و ونگم کوچ
 بازارین پهرتی کبیری رس جور و جناسی بندگی شمال گمگار و کی و روبروی این زیاده و پیر
 کبری رشتی امام زین العابدین علیه السلام و چند طفل صغیر طوق و زنجیری بندگی توی غم
 رو کپری پستی خاک بگری زندانین قیدری فظلم الحول فیه دن و ده بین که مدینه بی کای
 ویران بی مدینه روح پیرترین و مالان بی سیر شک خون سی تر جی و انس کا و ان
 فلک چه زمره که و میان غروشان بی چینه پیوسته سر و سینه اور که و شیون که جبرک امین
 الم سی گریان بی بغف مین حیدر و زهر القین مین سحرین چمن نزار مین مصروفه افغان
 سبب عقل و خمره و جگر کوی قرار نه مین چنان مین مای حینا ستم کام کمان

گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار

محاسن تاسکینه خاتون بیست و سه ساله
 میمان دل پر و غریب و داسیران ساسد غم صیبت عاشقان ویدار طلب و جانان
 طریق او سبب که نشان خرابه انهدال در سینه زمان عده مال طفل سیر شک کو دانی
 سر شیون و کماکی یون ستر ایتی بین مروی آنکه لکنا تقدیم الله وال رسول
 علی یزید فی الشام کتاب قتل مین کماهی یخی بن نو ناسی نقل ییای که حسب شجره و نشین
 ایل خدا وال سبطی که جور این زیاده و دار کما و بار برید مین هر طوک کما جگر اولست بی کما
 سی او نگرندار و صیبت و ناری است که پیچیده و نرم ستم مانند حال المصیبت ستم موه
 او دم دارا و کما و اشته غولان یا فاسته العواء یزیدنی کم و یار یک مکان است

گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار
 گفت بیکار آمدی گفت بیکار

و گفت که بیکار آمدی گفت بیکار
 و گفت که بیکار آمدی گفت بیکار
 و گفت که بیکار آمدی گفت بیکار

چشمه حاصل شد بر ابراهیم بکر مبارک
 حکیمید مندم شام عجب سادگان کار
 ناله که با بنی قانی را بنده هماره
 آید که قن را بکشت حسین بن علی
 قن را بکشد و هزاران مردم بکشد
 قن بود از موی سبک نام و عصب
 از حسن بن علی و عفتی قن
 و سبانه نامان
 از آن که عفتی بنی سلال
 کردی است حرام ده گفت حلال
 از بنی غم را هم پس عفتی بر ابراهیم آمد و گفت
 مادر عفتی تو بشنید که مادران بنی عفتی
 میباید آمدن و بنی عفتی را میباید
 ای عفتی بسیار که میباید و عفتی را میباید
 عفتی را میباید و عفتی را میباید
 بنام قن که داشت نزد ابراهیم مبارک
 ۱۰۱۵
 بر سرش زد که سر و گردن و پیش
 بهای او در هر شکست و بدو
 فرستاد پس زیاد گفت و بدو
 خود را ابراهیم دست گزین هزاران بنی
 پس پس زیاد فرمود تا هزاران بنی
 ابراهیم حمله کردند و فریاد میکرد
 بگوئید ز این بنیان دور را بکشید
 پشت و پناه سپاه عفتی است
 این فرستاد تمام سپاه و لشکر
 چنانیای طرد کرد ابراهیم مبارک
 ای عفتی که از ابراهیم مبارک
 نمائید و قن را از ابراهیم مبارک
 و سفیان از ابراهیم مبارک
 لشکر از ابراهیم مبارک
 بودند که از ابراهیم مبارک
 میگردانیدند و قن را از ابراهیم مبارک
 تا بسیار را از ابراهیم مبارک

سجده خانی کبریا خانه زاده ای کی حرم محترم کو و بان ایحاکم که سب اسیر و نکو اوس و بران
 پراخی گهرین هرگاه پاسان لای زوایتین عرش نشین فی فرش خاک پریشیه کی داغ افرونگی چرا
 جلای بریار که باکی اطراف بین حلقه ماتم باند مادر اپنی عزیز و کی شهادت بیان کردی شور کایا
 سامان خانه داری بین اسباب پریشانی رخسار و لباس کی بدی جاگر گران جانی الطفال
 کی و سلی کهانی کو بخت جگر در یضیحال کی لای شربت پیای چشمین اشک غمگونی افیس و
 سحاب چنیا سوادای عزمت و بیکسی کی دایک و تکیه تنها فیروز حلقه زنجیر و تی کی زهر زان
 ناله و آه کی جواد سی باست کرین نه زهر باای سزای حسرت و یاس کرا و کی روبر و اپنا در و آقا
 کجین بر سر ادینی و الیهین جو که رقت کا چهری سی او عثای و لاسا کانی و الیهین جوش
 سیمیت کا عظم دل سی بعلای ناچار بهت رویت کی آپی چپ بود جانی بریانی بین جو کو چکا
 کاکای سحر جانی دوس خراب گهرین ثابت پیت اور دیوار نهی چو کتاب کی غارت سی دکن
 پناه ملتی و هو بی بدن و رخسار و نماز گنگ بدل می تمامه انا و سبب نهی او زنی پورگی
 سردی بین بدن لرز تا حلاج سی شام تک ازل هر کاسیر و تاشی کو چوم چون تابش قفل
 دروازه بند پاسان کنا افسه و شانت هوش کونا و آتیه کان و لونا السسین و طلیع
 رشت حشر هدا شکست سسوات رادی کهای حلقه اسیر این الهیت بین ایک بی
 اقام بین علیه السلام کی که خاتمی او زین برس کی عمر بین دیو می و بی پدی سی داغ دانی
 و سوزی که بهی او لاد که بان باب بر ابرار کتی بین روح حس ناز و نعم او عثا کی هر دم
 که بی بین سینه سی اقام بین علیه السلام کو بی انت سی و ده بی باب کی شیدا و فریاد
 و زان پدر کی سنی بر بستر ارام و ایک عثی کی دوری بین رونی عثی سی کلام و عثی
 انشده السسین علیه السلام ما ترا قطعیم ذلک و کبریا و کبریا

نمائید و قن را از ابراهیم مبارک
 و سفیان از ابراهیم مبارک
 لشکر از ابراهیم مبارک
 بودند که از ابراهیم مبارک
 میگردانیدند و قن را از ابراهیم مبارک
 تا بسیار را از ابراهیم مبارک

[illegible]

گفت ای ایمن بد آنکه ابراهیم در
حقیقت نیز میزد روی به پیش ز یاد کرد
اجبار کرد که انقباض سپاهش
باد گشت و

دولت و فخری کو شمع و دیارین پیرایابی چادر و شمع سحر خاکی سهند مارا کهلا تھاد شرم نامہ حرم
روقی استین اور ماتہ رخسارون پر دھار تھار جالتا قتلوا و اطفالنا ذبحوا و
اموالنا نہبوا ظلماً و عدواً فی ہماری پردہ و برادر سب عزیزنی شہریت مرگ سیاہ
پہوئی بھی حتی شمع رخا کو بھی فوج کیا مال و سبب کو بھی جلاکی لوٹا نہنہ چپانی کو بھی و
رو مال نہیں چوٹا ظلم و ستم کی سنگی سحر و پاوری ہی نکال دے تھی ہی باندہ ماطوقی میں گر کر ڈال
الھم اوکی ہمراہ روقی سرسپت کی تین کرنی ہیں ہنگامہ ماتم میں سب شہری مقتدر آہ
بحرین فلما سمع بنو بدہ ذلالت حال ارق قتلوا راس ابنہا و حننہ بنی
یکہما و استظفوا لکسیر و کسیر فی یہ حبیب یزید فی یہ کلام حسرت فرجام کو سنا نہ سناؤ
سیرجی سی ملازمو کو حکم دیا اور کھانگی جلدی اوکی باجھا سر اجاؤ و چیتہ ناداکی و در و کھو و
پردہ کھا و مردہ و زندہ میں و طفل تیز کرگی رو فیسی اس کھری چپائی کی بجاء و ارا لوت
الشہر بنی الیہا مخطی ہوندا یلک ذی بقی ملازمان یزید رو فی شعل ہاتھ لیک فرما
الطیب بن ابی سیر نور امام حسین علیہ السلام شہید ہوا و مال عیسیٰ پوشیدہ لای اوقو مع
بنی یکہما و کشف الفطاء عنہ حرم سیکہ و در اندہ میں چار کی دہ سراپا ماتم
اور شمع غم و الم سکھنے کی رو بردہ و ارق قتالہ لاس اوسنی جانا ہلاقی کو کیا
ایسی شاید بجا ہو کا پیاسا مقتدر کیا ہی حبیب نافذ کی خوان پوش کو اٹھا لیا سر بریدہ
کر لاکو لہ دیا و اس مصدومہ فی اسکیارہ جو فطری پاش پاش حیرہ و کجی کی دگرگمان پہنچ
حسرت پوچھا خون میں ڈوبا خوان میں سرکھارہ خون ہی پشمانا کہ میں اٹلہا کو کھانا
واری میں لگا کسا ہی اور میری پاس کیوں لاکے کھا ہی فقط اٹلہا راس اسیاب جویا
ای بی بی ذرا غوری و بھویدہ تھاری باب کا سر ہی اسی پوچھا تو جسکی فراق میں خود گیسریاؤ

[illegible]

میرزا ابهریم میهنه خود را به پسران خود
نیز یاد از ختم گرفت و میفرمود که
من این را از ابراهیم میگیرم نه بهر
کس که در این راه خود را بگذارد
بهر خود ابراهیم
میرزا ابهریم میهنه خود را به پسران خود

خود را بیدار و میانه را بختیتم بدید و خود در لشکر شوم
 برای بر فتن داد و خود در لشکر شوم
 خود را بیدار و میانه را بختیتم بدید و خود در لشکر شوم
 برای بر فتن داد و خود در لشکر شوم
 خود را بیدار و میانه را بختیتم بدید و خود در لشکر شوم
 برای بر فتن داد و خود در لشکر شوم

خاک و خون بجزی تصویر بی و فوخته من خالصت له ^{کلمه فقیران کن} سخیضه مضطرب سیکر جلدی بود
 آتی پدر کی چشم چرخ سی آنجه ملائی جب صوت امام حسین علیه السلام خوب بچان بی بابا
 همگی دل پر دمی سینه یاد آه کی دور کی سیر فزیده خاطر زهر که نهی ما تنوین او صفا یا
 دهری کو کپکپی یار و بخت مین سینه سی گایار کو بهی بونشون کی حسرت مین بوی لیتی بضاً
 جروح پر اپنا سینه ملتی کبھی اوس خضاب وار بی کو کجیتی گاه بگما و حیرت طعن بریده گوی
 خنجر بیتابی شوق مین بلاین لیتی سیر شک چشمی پدر کی سر کو عمل می بر کرتی کی دوس یانگی
 غبار صحر کو پونجیتی بلوکی خنجر آتیهون سی چتر کی روق و دهری تقول یا آبا ه من ذی اللہ فی
 خضبتک ید ملانک یا ابتاه من ذی الذی طلع راسک و و سیر یدای سیر
 کنتی ای بابا و کون غلام صاحبی نهاری سر کی اوسی ریش نقش کو بهر اوده گیانی بر هم نکار
 چهر می گردنی کر کو جگماید یا ابتاه من ذی الذی آسبتنی حله صغر سینه کون
 جلا و تھا که می تن برس کی عمرین اوسن خیم نایاب مین تنای مین والا چه بی چون پر زنگ
 یہ سر شام توار و پتھر کی ضرب سی پشایی تھیل کی خاک و خون مین اما ہی یا ابتاه من یقوی
 بعدک تو جو ای پدر بعد از تمھاری کس سی امید لطف و کرم بر کو گوی کی سہاری نیایش
 رہو گی جہر شیم شمع کیم بات کون پونجی کجا محبت و ناز برداری کا خیال کر کجا چار سی اپنی چہا
 پر کون سلائی کا هر خیر خفہ اور میوہ کہا نیکو لایکا یا ابتاه من اللیتہ یتیم خٹکے یکلڑا
 تمھاری تنہی فرزند و کو شال پدر کون پالیکا و نکل حمایت و سر پرستی کا بار او تھا لگا
 یا ابتاه من اللتسا و الحار سرات یا ابتاه من لا راصل اللیتہ یات یحی
 اسیر و جنگی سر مین کون او نکار و گاری جو اطفال صغیر کی پر دھین کون پرستای یا ابتاه
 من اللعینون البائیات یا ابتاه من اللتسا یدات العریات ای باجو تھلا

این و لمعون خود را در نیستت صفین که
جای خورشید از ناظران ریخته
و سپاه بهریت رفتند و سپاه را یکجا کنید
چون باید چرخ جان بدیده شیب
اطلاق را باد و هوا کس گری
مکان روزگار بخاند باده

[illegible]

حرم محترم روتی بین اوکی اچون سی آنو کون پونجی کا جو چاری مان پوپی کی ہر گنجه
 ہوش کہوتی بین اون غریبوں کو شکین کون دیگا اپکی شہادت سی تمام کتبہ عارت و دربار
 بی نقاب و چادر و نئون بر سوار شھر و دیار میں پھر امیری بندی چین لی کان دو کوثر
 بجی بجائی سید شجاد کو زنجیر و طوق پہنائی پوپی زینب و ام کلثوم کو تازیانی لگائی تہائی
 لاش پر و فیس جی مارا و ادخ کو کہہ سنائی میں رائد و کھا ہاتھ پیچھا کھا ہکار و کی نہا
 ہمیں تھی میں باز و دربار بن زیا ویزید میں نگلی سر کھ کھیا تہائی بعد ہمارا سر پرست
 غمرا کو فی زہد ملک غرت میں وارث و بدکار ہو کون ملاد و دراز و طن بر باد و ملک
 ہوئی تہائی ماتم میں گریبان صبر چاک ہوئی ساری عزیز و اقربا کر بلا میں ماری گئی پھانسی گویا
 یار و آشنا باقی نہ رہی رفاطہ نہ رہی کہ پوپی کو و اسنادی و الہینین ہسارت میں قیدی لا
 نہیں محنت و بلا میں جب دشمنوں سی التجا کرتی بین جبر و قیدی میں کوڑی اوٹا کی کھڑکی
 اہلیت اپنی کہہ میں عاجز و ناچار رہ جاتی بین بیکر سیاسی میں تہائی مظلومی کو یاد کر گئی
 بین ہم بچو کی گئی گذران ابتدای حسرت و ناکامی ہی اسی تیم چو کہو ہر ایداد بی آزاری ہی
 یا ایتاہ لیسینخی کنت قبل ہذا الیوم جمعیاً یا ایتاہ لیسینخی و سداش
 العزى ولا اذن شیکک مختصاً بالذمنا و ای پدکاش تم سلامت رہتی رہتی
 جان کہوتی تہا راکلا کستا سیری گردن بدن سی جلد ہوتی پدکاش میں سی بیشتر کہوتی
 روتی جاتی تہا ری خون جبری صورت نظر آنی پدکاش میں زندہ نہ رہتی خاک میں ملتی تھی
 تخاسین سفید کہوتی جبری نہ کہنتی ای پدھر ہرمان ای مایہ جان فطیم فصیحہ تم قتل ہوئی
 خون کی دریامین خضائی و زندان میں الفت سی ملاقات کوئی کہنتی ہی پوپی پانکی لکھی کو
 سدا ساری معلوم ہوا پیاس میں بابا گئی ماری میں جانتی ہی دیکھو نگلی نکوب سلامت سودی

[illegible]

[illegible]

مظفری
چنان دیدن برید و
چگونه از داد و گفت که
در میان شکوه افروخته و فانی
جمعیت عبداللہ مولانا
خاندان است شکر گفت و مرید
و جان فدای این کار کرد
گفت عطای بی نیست گشت
دادم او را یک سیه و عرق کار
و غیر

و گفتن از اهل عراقی تا از بنو عجم
 ابراهیم گفت آن کدام است گفت
 شما را به بیعت عبد الملک مروان می
 تیتا آلتیوین مجلس مشرق بین وفات سکینه خاتون

و گفتن از اهل عراقی تا از بنو عجم
 ابراهیم گفت آن کدام است گفت
 شما را به بیعت عبد الملک مروان می
 تیتا آلتیوین مجلس مشرق بین وفات سکینه خاتون

واقف کار که جای قبر و قرار بنای در باب بنت امیر القیس سکینه کی مان که بر اصد در بوی کجا
 گری می کی لاش کو چپا تیشی گکا یاز میب خاتون سی زبان حال بین آنسو بجایا کار یک
 بادل سقیر ایون کجای و ارث اسیران الهیت تهرای بجان کی پیدای سفر آخرت گئی
 امام حسین علیه السلام کی لسانی جنت بین جابی سیری اغوش تناسالی هونی دل جلالی
 امید اب که فی باقی سرب می نام کثوم شتانی سی امام زین العابدین علیه السلام کی پاس گین
 وفات سکینه کی سر گذشت سناکی رونی لگین بزبان حال بولین ای مننه زند بر گسینه
 مخفین کی تدبیر کرد اس چو پی میتیت که او نمناکی کمین لیچا وای ابل عزایمانی عترت پیغیر
 میو کریان کردن پریشانی و مصیبت آل نبی کس زبان سی کون در یای سیر شک بکاین
 لاش کو نمنا بیا پرده چشم حسرت و غیرت سی کفن پنهان یا رخت سینه نام کا تابوت بنایا کار
 آه سهر می خنود که دیار دوش غم و الم بر جانده او نمنا لیدانه فاک فرسا کا شناسیا سبیا
 زمین عسرت و محنت بین خبر کودی خاک کلب و طاهرین بیت بر کدی دایغ و کی چرخ کلا
 ناسیدی ویاس کی پول بزمی و کل من خضر من اهلک و مشیق قضی و اقم
 یوفی ذلالت الیوم الا بالای و باکیه راوی هتای سبایل شام با و از بند رو
 وه ماجرا سنگی شال زن فرزند مرده نالان هونی کوئی گهر نزدیک و دور کا باقی زماجو
 اوس راگو سکینه کا نام و لان بر پانچیا بجایا باب بی بی کی الفت کا چرچا بکیری
 عورت و مرد کا شور و بجا هوش کونامه خرامام حسین علیه السلام کی دوست و دشمن عزادار
 زینب خاتون فی حسب حال یہ میں شہر بار کئی فوج و احسرت و درد و اهو فی جانی
 مظلوم پدر پر هونی قربان سکینه ای لاؤنی صدق تری الفت کی مری جان با خوش
 پدر میں گئی نالان سکینه لا شعی مان هونی کبری کتی بین تیری بسو طرح کی دین ہی امان

ز نیش در بود و در بالای سر برده
 بر زمین زد که اندامش منور شد
 بر سپاه شام حمله کرد و ده ماهه جنگ
 کشت و باز کشت از آنکه روی بیکار
 چیت شمشیر طلایه بیرون کردند
 منی را بسوی لشکر شام فرستادند
 حجاب علیه الفخیران سپاه لشکر شام
 و در میان او و ابراهیم دوخته بودند
 پیغام فرستاد و گفت ای برادر در دستهای
 اگر قبول کنی خواب واک کشتی
 بدانکه پدر زیاد زندق است و برادر
 کنده خاندان حضرت پیغمبر است
 متاجرت کردن از روی شریعت است
 خواب داشته باش و بر ما یکبارش را
 که از صلاح دو جهان درمان باشی
 رسول تو عیسی خدا که کشته کا
 و پیغام ابراهیم گفت او نیز با جانت
 و گفت باز کرد رسول با کشت ابراهیم
 احوال گفت ابراهیم شادمان و شاد

از دوام گفت چندی کم خبر زول
 اید و اجم گفت چندی کم خبر زول
 باز کشت عمر و خاست و زول
 زیاد آمد و هر چه از رسول ابراهیم

حب کردن فریضه میداند از آنکه اگر کسی
 شهید کند و درین سبک دینم را کشت هرگاه
 میکند که بداند و در کشتن بود کسی که
 او چنین باشد با او میدادند داشت
 ابراهیم گفت راست میگوی سبک دینم
 ولایت قبول کنایه کشت و بجا
 رفت و فرمودند اسپان خود را
 هر صبح میدادند بکند از دهان
 فرمودند و سبک دینم
 بفرمودند

نفرین و توطئه
و تکیه گفتند و در دشت کردستان
اکا که در دوازدهمین آستان و سیاه چهر
بخت بد و عمری گفت ای پسر اینجای تو که
و جوانی سر در روز و دستان و سیاه چهر
که زندگانی او بسوزد و ابراهیم بابا
بزند و در سیاه چهر و سیاه چهر
و سیاه چهر که زندگانی او بسوزد و ابراهیم بابا
نام او سیاه چهر و سیاه چهر
۱۰۲۵
این سال در دیر گشت گفتند که
ست و چهره پدید آمدند از سر
بود که در برقی خوش و زیست از سر
کرد که یا اهل العراق هر که مراد و ملک
و هر که داند بداند از هم و سیاه چهر
مبارک که برابر و ابراهیم چهره
گفت ای ملوک و هر که داند از سر
نیست زیرا که هر که داند از سر
زاده اند و هر که داند از سر
و از سیاه چهر که داند از سر

داشته نامش ایان نیز جالو قو و در ادب
بخواست و در ادب

[illegible][illegible]

از آن ملعونان عیسی که از آمدن نام و در
 از سپاه شام مردی دیگر آمد نام و در
 چو الیوسر مجلس یوفانی دنیا و شوق من پیدا الساجدین کا خطیر بنی

تو همیشه ناگو ار اور میں همیشه تجھی بیزار تھا اب کوئی طرح کا ساتھ دیتا ہی رفیقوں انا
 وَنَبَاتٍ فِي قُبُورِكَ وَيَوْمَ حَشْرِكَ خُتْمُ عَرْصِ اَنَا وَانْتَ عَلَى مَرَاتِكَ
 وہ اقرار کرتا ہی خاطر جمع رکھنا اور نہ گھبرائیں روزِ حشر تک قبر میں مصاحب ہوئی
 تاکہ بھی تیری ہمراہ خدا کی پاس لچائیں جو مقام تعین ہو اسی ومان پنجائیں خنجر
 خَلِيطًا مِنْ فِضَالِ اَتْنَانٍ قَرِينٌ فِي الْقَبْرِ مَا كَانَ تَعْمَلُ اِیْ هُوَ اِلٰی یَیْ
 اختیار کرنا رفیقِ عملِ ثواب کا جو دوست گو رہیں انیس و بار ہو نیک بڑی خدا کا فان
 كُنْتُ مَسْغُولًا بِشَیْءٍ فَلَا تَكُنْ بِرِغْبِیِّ الَّذِیْ یَرْضٰی بِهٖ اللّٰهُ تَشْفَعُ لَكَ
 کام پر تو مشغول ہوتا ہی تو رضای الہی کا وہ بیان رکھنا اور بغیر او کی مرضی کوئی نہیں
 ہرگز ضرور نہ ہوتا آیہ الْاِنْفَاكِ السَّكْرَانِ اَمَّا تَقَطُّ مَوْتِ الْاَحْبَبِ
 الاقان ای غافل نہ رہنا کہ نہیں ہر سبب کیوں بخیر دار نہیں ہوتا اور دوست و دشمن
 ہر قسم کی غیبت نہ مانا اپنی فکر مروت پر نہیں چمکتا ہر طرف فی مَرُوحَاتِ الْاِنْفَا
 وَتَمُوتُ فِي جُجُوعٍ لَّا تَحْسَنُ فَلَنْ مَاتَ اِذَا كُنْ مَرَكْسِیْ جَالِسِیْ خَلَاوَتِیْ
 قمر نہ نہیں دیکھنا اور بار وکی زبانِ فلان شخص مریا نہیں سا آیت الْاَبَاءِ الْاَكْبَارِ
 آیت الْاَبْنَاءِ الْاَصَاغِرِ ایا وہ آبا و اجداد پیر مرد کیا ہوں چھوٹی جی جو بھٹی جی کھا جی
 آیت الْخَلِیْطِ وَالْمَعَاشِرَةِ اِنْتَلَفَسْتُمْ وَاللّٰهُ الْجَمْرُ وَالْمَقَارُ وَوَسَّانِیْ
 اختلاط کہ ہر چپ رہی بخیر کہ قبروں فی سکو کہا یا جو فنا ہوں کو کشف عظم
 الْاَحْلَامِ اِنْ بَعْدَ یَوْمَیْنِ اَوْ ثَلَاثِ اِنْ تَخْصِدُ پَرْدُہ کا اذ شہا کی دیکھیں دو تین روز
 چوئی فن برکی دہر نہ ہیں لَآ اَیَّتِ الْاَحْضَاقِ عَلَی الْخُدُودِ سِلَاطِہٖ اَوَّلَ الْاَلَمَانِ
 مِنْ ضَبِیْقِ الْخُودِ خَالِیَہٗ ہر آئینہ انجو کی تہیان رخساروں پر ہی نظر آئیں افسوس

کیست پیر زیادہ مردی را بخانی نام
 وی عجمی خلیفہ و کھت میدان دو
 و نیکو نیکو کہ ان سوار کا ابراہیم
 باوی حبیب کی واکا ابراہیم نیست
 عمر بنی خلیفہ در سلاخ غرق شدہ ہو
 اسد چنٹ ابو المصطفیٰ اور ایدیدین و
 و کھت ای حوالہ سکین کہ باوی ہدایت
 امدادی عجم کھت مادت برایت
 شہید باد با نیست نالیاں ہم
 سوار کی کہ با کس حسب حکیم
 ۱۰۲۶
 بروی ز و کھت ای سلاخ و بندہ
 ہستم اول قہندہ را جواب کو چوں
 باوی برو عجم کھت باز کرد از پیش
 ابو المصطفیٰ کھت باز نیک دم ناست
 اشتہار عجمی ملک کرد و کھتانی
 ابراہیم را کھتہ کہ این سوار را
 ولین قاتل امام است ابراہیم کہ این
 شہید خودان سر برد کھت
 از بدنی نیز و ز کرد و سوار شد و زین
 برداشتہ و میدان امد و جیو زین
 شام و روی افتاد کھتہ اید ابراہیم
 میدان امد عجم کھت با بر خالو
 کھت نام کہ الایت حرم از برای
 کہ میاید و شہد عجم کھت

اینکه بایرون و لایب نیت
از کشته شسته ها میلخت تا وقت
از هم رخسار آمد علم بر نیل داشت
زبان پیش رسید هر یک حکیم واقع شد خجالت داشت
خود را بر سینه اش کار اینها هم
فراتر از اینها دیده
وای

[illegible]

و الله که بعد از این رسول بفرستد که
 را خواهم زد و بجای آن رسول بفرستد که
 با اهل بیت پیغمبر که فرموده توان کرد
 کرده و الله که فرستد را در خلاف کنم
 تا آنکه من و تابعان تر بر باد دهم رسول
 را بخضایان مملو شده بود و بگفتند
 مرد و سپاه بر این یکدیگر در روزی
 و در شب افتادند و در روزی که در
 عرب بود که قبا یل عرب جابجاء
 و الله که بعد از این رسول بفرستد که
 را خواهم زد و بجای آن رسول بفرستد که
 با اهل بیت پیغمبر که فرموده توان کرد
 کرده و الله که فرستد را در خلاف کنم
 تا آنکه من و تابعان تر بر باد دهم رسول
 را بخضایان مملو شده بود و بگفتند
 مرد و سپاه بر این یکدیگر در روزی
 و در شب افتادند و در روزی که در
 عرب بود که قبا یل عرب جابجاء

[illegible]

۱- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۲- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۳- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۴- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۵- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۶- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۷- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۸- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۹- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی
 ۱۰- در بیان حقیقت آنکه خداوند تعالی

و در ویکل و معمار این باغ نام و بداند که این کوشتن را جهاد و شربت تواند کرد نام از خود گفت ایما را چه این باغ را می کشانی و تو ترا از مال دنیا نتواند کشود ابراهیم گفت آری خدا را می کشایم

در دست خزینه دوا دل امیران است
 در دست باغ اندام کور پناه را بفرست
 که درین باغ کلان با ایستد و خوبین
 بایدر هارے کلان با ایستد و خوبین
 در کجالت باور با کشاید و پهنیز
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پاش
 ستام و دروانه هار اکلام تا سپاه
 تن درایند و هر چه خواهی بکن اراهم
 سپاه را بر درهای نرنگ بداشت
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کنت بنی با اراهم بهوم تا آنکه در کشید
 بشود اراهم پیاده شد و تیغ و کشید
 و سپهر به پیش رو آورد آنرو پیش
 میرفت و اراهم از عقب و نماند
 شد و چندی در هیز رسید جای تاریک
 بجا آمد و از آن تاریک جای تاریک
 دست از آن تاریک
 که در دست خزینه دوا دل امیران است
 که در دست باغ اندام کور پناه را بفرست
 که درین باغ کلان با ایستد و خوبین
 بایدر هارے کلان با ایستد و خوبین
 در کجالت باور با کشاید و پهنیز
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پاش
 ستام و دروانه هار اکلام تا سپاه
 تن درایند و هر چه خواهی بکن اراهم
 سپاه را بر درهای نرنگ بداشت
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کنت بنی با اراهم بهوم تا آنکه در کشید
 بشود اراهم پیاده شد و تیغ و کشید
 و سپهر به پیش رو آورد آنرو پیش
 میرفت و اراهم از عقب و نماند
 شد و چندی در هیز رسید جای تاریک
 بجا آمد و از آن تاریک جای تاریک
 دست از آن تاریک

حَجْرُ وَ زَاوَا سِینَ الْقَفَا سِینَ هُونِ فَرْزَنْدَا سِکَا جَوْمُ غَیْبِ قُلْ هُوَ یُحْیِی
 قَفَا سِی گِردَن سِی کَا گِیاهِی اَنَا اَبْنُ الْعَطْشَانِ کُتْهَ قَضِی اَنَا اَبْنُ طَرِیجِ کَلَا
 سِینَ هُونِ سِیَا اَو سِکَا جَوْمِی دَمِ کِکِ پِیَا سَارِیَا اَو سِیْدَانِ کِ بِلَا سِینَ زِینِ سِی گِیاهِی اَنَا
 اَبْنُ مَسَاوِیْبِ الْعِجَامَةِ وَالرِّدَا اَنَا اَبْنُ مَنْ بَکَتْ عَلَیْهِ مَلَائِکَةُ السَّمَاءِ
 اَو سِکَا عَمَّاسَه وَ رَوَا پِیَا سِ اَو مَارِ لَیْلَاسِ صِدْ پَاشِ کُو دِ هُوبِ سِینَ سِیْدَنِ رِهِنِ دِیَا پِو
 مَلِکِ آسَمَانِ گِریَا سِی تَغْرِیْبِ سِینَ تَغْرِیْبِ خَدَا کِی اَنَسُوبِی اَنَا اَبْنُ مَنْ نَاحَتْ عَلَیْهِ
 اَلْحِیْثُ فِی الْاَسْرَیْنِ وَالطَّیْرُ فِی الْهَوَا سِینَ اَو سِکَا حَقِی هُونِ حِکِی مَاتَمِ رِزِ سِینَ کِی کُتْهَ
 نَوْحِ پِیَا و رِغَا سِینَ هُوَا کَا شُورِ کِی سِی خَوْفَا بَرَا اَنَا اَبْنُ مَنْ رَأَسُهُ عَلِی السِّدْنِ
 یَهْدِی اَنَا اَبْنُ مَنْ حَرَمُهُ مِنَ الْعِرَاقِ اِلِی الشَّامِ قُتْسِی اَو سِکَا سِی رِیُونِ
 سِی رِیُونِ کِی شِیْرُو سِینَ پِیَا سِی هِیْ لَای اَو رَا کِی حَرَمِ حَرَمِ سِی رِیُونِ کِی عِرَاقِ سِی کُتْهَ
 اَنِی اِی گِریه حَاضِرِیْنِ جَا سِی شِکِری کِی حَقِی تَعَالِی فِی هِمِ اَلْهَبِیْ طَارَتِ کُو بِلَا سِینَ اَو مَاتَمِ
 اَو زِشَانِ دَیْتِ وَ تَقْوِی سِی رِیُونِ کِی کُتْهَ بَرَا اَنَا اَبْنُ مَنْ رَأَسُهُ عَلِی السِّدْنِ
 بِالْبُکَاوِ وَالْغَیْبِ وَ حَتِی یَزِیْدَانِ یَکُوْنُ فِشْنَه یُونِ سِینَ وَ هِجِیْرَتِ خَدَا حَاضِرِی
 اَنَا اَبْنُ سِی رِیُونِ کِی حَاضِرِیْنِ سِی رِیُونِ کِی اَو زِشَانِ دَیْتِ وَ تَقْوِی سِی رِیُونِ کِی کُتْهَ بَرَا
 فِشْنَه وَ اَشُوبِ هُوَا جِیْیَا فَا هُوَا الْمَوْفُورُ فَقَطَعَ عَلَیْهِ الْکَلَامَ قَا مَاتَمِ قَالَ الْمَوْفُورُ
 اَللّٰهُ اَکْبَرُ اَللّٰهُ اَکْبَرُ قَالَ عَلِی لَاشَیْءَ اَکْبَرُ مِنَ اللّٰهِ وَ هِیْ اَقَاتِ جَانِیْرِیْ
 مَوْفُورِ سِی بُولَا اَو زِشَانِ دَیْتِ وَ تَقْوِی سِی رِیُونِ کِی کُتْهَ بَرَا اَنَا اَبْنُ مَنْ رَأَسُهُ عَلِی السِّدْنِ
 کَمَا سِی شِیْرُو کِی کُتْهَ بَرَا اَنَا اَبْنُ مَنْ رَأَسُهُ عَلِی السِّدْنِ
 اَنَ لَا اِلَهَ اِلَّا اللّٰهُ قَالَ عَلِی لَاشَیْءَ اَکْبَرُ مِنَ اللّٰهِ وَ هِیْ اَقَاتِ جَانِیْرِیْ

که در دست خزینه دوا دل امیران است
 که در دست باغ اندام کور پناه را بفرست
 که درین باغ کلان با ایستد و خوبین
 بایدر هارے کلان با ایستد و خوبین
 در کجالت باور با کشاید و پهنیز
 شوی و کلید آندره های نرنگ از پاش
 ستام و دروانه هار اکلام تا سپاه
 تن درایند و هر چه خواهی بکن اراهم
 سپاه را بر درهای نرنگ بداشت
 و خود بر منت های قس و وایت کند
 کنت بنی با اراهم بهوم تا آنکه در کشید
 بشود اراهم پیاده شد و تیغ و کشید
 و سپهر به پیش رو آورد آنرو پیش
 میرفت و اراهم از عقب و نماند
 شد و چندی در هیز رسید جای تاریک
 بجا آمد و از آن تاریک جای تاریک
 دست از آن تاریک

کد که پناه هزاره و هشتاد و پنج دارم کفر
 ابراهیم زبیران و صد و هشتاد و هشت
 کد که پناه هزاره و هشتاد و پنج دارم کفر
 ابراهیم زبیران و صد و هشتاد و هشت
 کد که پناه هزاره و هشتاد و پنج دارم کفر
 ابراهیم زبیران و صد و هشتاد و هشت

سیدنا محمد بن ابی طالب کسری عرب و عمر بن خطاب قال فمن امته
 قال امته فاطمة بنت محمد یهودی فی کہا او کی والدہ کا اسم بتا چندی کہ فاطمہ زہرا
 رسول خدا فقال الخیر یلینحان الله فہذا البنت بنت نبیکم قتلتموه
 فی ہذا الشرحہ موسیٰ تعجب سی جلا یا سبحان اللہ فرزند کا اپنی یہ درجہ بنایا بی کا
 نو اسما مارا ہوگا یا سہ ایسی جلدی علت مصطفیٰ کی بعد از انوار جاہانہ یا سہما حلف ہو
 فی ذریتہ اولاد و عبرت رسول ماری کی تہنی تری رعایت و پاسداری کی و اللہ
 لو انک منکم من موسیٰ بن عمران سبطا من صلبہ لظننا انکما تعبدا
 من دون سربنا و اللہ صلب موسیٰ بن عمران سی ہر گاہ بیابا بق رہتا ہو اچھا
 ہمارا شخص او سکونہ کرتا و آئندہ اتما فارقمکم نبیکم بالامین قوتہم
 علی انہ قتلتموه سوہ لکم من امۃ ہی دو روز قبل تہا را بنی گدا فرزند
 او کی دوری اور جان سی مارا بد گروہ زبول ہون ضررین است علی تم بکو قال فاروبہ
 یزید فوجی فی خلقہ ثلاثا راوی ناقل ہی یزیدی او کی قتل کا حکم و یاہین باجلا
 پیری کا و اگر کیا فقام الخیر و هو یقول ان شہدتم فاضر موتی و ان شہدتم
 فاقولونی او اللہ سرفی و فی احدی فی التورۃ پس وہ ملائی حضرت اہو کی جولای
 معاندان خاتم چاہو بھی مارو قتل کرو یکہ چور و وینی توریت میں ہی کبھا ان من قتل
 ذریتہ بنی لایزال ملعونا ابدا ما بنی فاذا مات یصلیہ اللہ ناکرہم
 تحقیق کہ جو ذریتہ بنی کو شہید کریگا ہمیشہ مادام زندگی ملعون رہیگا اور جب وہ شہید دیا سی گدا
 تو خدا نارد و زمین اوی جا دیا قویب رجلا من الشیعۃ قال کیف ہذا یا
 رسول اللہ قال فممن فیکم مکرلہ ہی اسرا بیل فی ال قوتہم

ابراهیم چند نامہ را بخواند بسم کرد و
 کنت در و میگوئی یا ملعون انکہ در
 کنت باز کرد و او را بگوئی زو و یا بنی
 آں کا اجل تو ہم زبیرک دیدہ ست تو
 بکنم و بالک ندارم رسول یا ملعون جواب
 بیاور و زبیر زیاد و رحمت شد و پادرا
 کہ مستدی جلد کید پس و وزیدیک
 از موصی بید و زبیر را بھیم چھ بھان
 و ابراهیم زبیر و سیدنا
 خود و قتل اسکا را بھیم چھ بھان
 کرد کہ اس موصیان بکرو زبیرک سیدنا
 کہ عینک پس زبیرک سیدنا و او را
 علی زبیرک سیدنا و او را
 و با بیکر سیدنا و او را
 پس سیدنا و او را
 و انہم سیدنا و او را
 کنت کجای سیدنا و او را
 کجای سیدنا و او را
 کجای سیدنا و او را
 کجای سیدنا و او را

ابراهیم زبیر و سیدنا
 ابراهیم زبیر و سیدنا
 ابراهیم زبیر و سیدنا
 ابراهیم زبیر و سیدنا

اوس حال میں ایک دوستدار عزت المہارگی بڑا باجا چشم شہار و دل نگار پونچھایا منہ نہ
 رسوخ کیا نقشہ ہی تمہارا ہو گیا وہ شخص منہ بال بن عمرو طائی تھا یا فحول صاحب خیر الی
 دنیا ہمارے گذران تم کو کون میں شال بنی اسہ ایل گذری ہی قوم فرعون میں یکہ چون
 ابناءہم ویستحقون نساءہم و فی ذالکم بلائ من مرتکم عظیم جوہر
 اولاد بغیر کی فوج کرتی رہی عورات بیوہ کو قید و بند میں رکھتی تھی اس میں بلائی خانی سخت
 ہوتی اور قوم و غضب الہی سی نہیں دتی قال و نقل عن ہند منہ وجہ نزدیک
 قالت کنت اخذت مصبغی وایت با با من السماء قد فحش الملائکۃ
 یزلون ککایب ککایب الی راس الحسن علیہ السلام زبانی ہند روچہ کی
 نقل ہی جو اوس کہا ایک شب میں مستی رام پر سوتی تھی ناگاہ خواب میں دیکھا اسی
 دروازہ آسمان کا بھلائی فوج فوج ملائکہ خدا کا سر امام حسین علیہ السلام پرورد ہو ناہی
 وہم یعولون السلام علیک یا ابا عبد اللہ السلام علیک یا ب
 رسول اللہ وہ سب تعظیم سلام بجاتی ہیں ادب میں یا ابا عبد اللہ یا بن رسول اللہ
 کہتی جاتی ہیں بقیۃنا انا کذلک لاذہ فطرش الی صحابہ قد نکلت من السماء
 و فیہا رجال کثیرون یکما یک نظر افسینہ ابر کا کراہہ میں پر آسمان ہی اور بہت
 نورانی مرد و عورتیں بھی آئی ہر مظلوم کو ہر لاپرواہ کو رتی روتی ہوئی بھوم لائی و فیہم جلا
 دہری اللہون قہری الوجہ فاقبل بیعی جتہ انکب علی شایا الحسن
 علیہ السلام نقب اہل اون ہر کو اور بن میں ایک سردار سفید رنگ ماہ رخسار بھرا ہوئی
 دیکھا کہ سر امام حسین علیہ السلام پر جا کی گڑا ہندہ سی ہندہ ملائی انجھون سی ملا ہوئی ہوئی
 بوسی لیتا تھا وہو یقول یا ولدی قتلوہم اتر اہم ماعرفوہ و من شہر

چنانچه چنان دیدید
استوار کرد و میدان آمد و
حمله کردی شامیان را از جای
ناگاه سواری تاخت نیز دایه ابراهیم
آباد و گفت جاسیاده که ما در لایق
خواهیم شد بزرگداشت شعیر که گفت این
بشت ماسوران بسیار می آیند چون
بگاه که سوار بسیار دید که هر غرض
نیده و نیزه ها را است که در غرض
شکر و ایدار مارا در میان گیرند
کار به است تو با جماعت خود نزدیک
باین جماعت جنگ کن و و با جماعت
ای امید فتح ما نزدیک شده جو حلا
شکر دیگر بدیدی پی نیا آمده است
اسید بخند ایا بد داشت و بنام فغان
باید که شید و تن و جان را در او
خج میاید کرد ابراهیم گفت ای برادر
تو می بینی سپاه برو و مرا می رانند
میکنم که دوست تا قیام است بگویند
ارباب سپاه که با جماعت خود
آمد و

کاکا گشته شوم بهتر ز خدمت
حمله بر لشکر شام کرد و در میان
میگردد و زرقا چندین سپاه و سرب
دارا هم نزد سپاه پیروزید
پس و زرقا

ان دستانان را بخت را بخت داد
که این مبارک آری مردم را
داده و خیار و طاعت
دستش وی بر بند و دستم
مخیرگان هجانب بر وی
نموده

میگرد و می گفتند که حق را بکشید
وای پشت و پناه و دین و دایم پس
میرفت تا با پنج سید کشته شد
پس نباید جلوی زار و دیار را گرفتند
بودند چنان نفسان و شکر خندان و سحر کار
دیده عیان باز پس کشید و گفت
گفت خدای تو باد ای صاحب آگاه
از اسب تو درآمد و سجده شکست
از گفت که خدای تو باد ای صاحب آگاه
عنه و غیره شکست

نعمه واحسين عليه السلام كاشور مچا ياد اپنی بچکانی کی نوحہ و فریاد فی پایہ عرش کو بلایا +
 فَلَمَّا كَانَ يَوْمُ الثَّامِنِ دَعَاهُمْ يَزِيدٌ وَاعْرَضَ عَلَيْهِمُ الْمَقَامَ فَأَمَّنَ
 وَأَمَرَادُوا الرَّجُوعَ إِلَى الْمَدِينَةِ وَزَاتُ بَكُورَتِي كَذَرَجِبَتْ أَهْوَانِ أَوْسِ حَبِيبَتِ
 غم کا ہوا یزید فی براہِ نداشت و عذر خواہی اہلبیت کو بلایا اور کہا احترام سی شام میں منی
 سردار اہل حم سے اونچا یادون غریبون فی سکونت کوند مانا اپنی وطن مدینہ میں جا بچا
 قَالَ وَدَعَا يَزِيدٌ يَوْمَئِذٍ عَلِيَّ بْنَ الْحُسَيْنِ وَعَدُوَّهُ وَبَنِي الْعَسَنِ عَلَيْهِمُ
 السَّلَامُ وَقَالَ لِعَلِيِّ بْنِ الْحُسَيْنِ أَذْكُرُ حُلَّاتِكَ الثَّلَاثَ الْأَوَّلَى وَهَذَا
 بِقِصْصِ الْأَوَّلِ دوسری طریق سی راوی نے ذکر کیا ہی کہ ایک روز یزید فی امام زین العابدین
 غزوہ ابنِ احسن علیہم السلام کو بلایا ہی کہا بنیان کر واپسی تین حالتیں جنگی برائیکہ وعدہ ہوا
 کہ میری پاس تہاری واسطی ہر طرح کا سامان ہیامی فَقَالَ الْأَوَّلَى أَنْ تَرْيِبَنِي
 وَجَهَ سَيْدِي وَأَبِي وَمَوْلَايَ الْحُسَيْنِ فَأَتَرَدَّدُ مِنْهُ وَأَنْظُرَ إِلَيْهِ
 وَأَوْدَعَهُ فرمایا اول مجھی والد بزرگوار امام حسین علیہ السلام کا سرہ انور دکھا دی کہ سر
 ہون بھرہ ثواب پاؤں پچاتی سی گھاؤں مکی و داع و امین کروں والثانیۃ
 أَنْ تَرُدَّ عَلَيْنَا مَا أَخَذَ مِنَّا دوسری جو سامان اہلبیت کو بلایا تو مای و دہریا
 لشکر کی پاس ہوگا پیروین کہ اوسمیں بزرگوں کا پتا ہی والثالثۃ أَنْ كُنْتُ
 عَزِمْتُ عَلَى قَتْلِ أَنْ تَوَجَّهَ مَعَهُ هَؤُلَاءِ الشُّعْرَفُ مِنْ يَدِ مَنْ إِلَى الْحِمِّ جَدِّهِ
 تیسری اگر میری ہی قتل کا ارادہ ہی تیرا پس ان عورات کو روضہ شہد و الانبار میں کشتی
 ہر اچھا فَقَالَ أَسَا وَجِبَائِكَ فَلَمْ تَرَاهُ أَبَدًا وَأَمَّا ثَلَاثُ فَهَذَا حَقُّكَ
 عَنَّا تیرے پر حجاب میں بوللا کہ اکی والد کا سر تو کبھی نہیں لیکلا اور لاکت ہی تیرے

رسید مردم که در شمار ایشان میروند
 و در روز که رسول ابراهیم بکوفه زید
 آمد که در دست فاصد داده و شهادت
 لعین را با انحصار به خدمت خود می
 ان شایان بخت و مردم و سران
 چو انیسویین مجلس شام سی حضرت ابراهیم

مینی و آتیه او ضایا راست بجهاد و نو امر کا خیاال نبی و دین هرگز نه کنه و امّا النساء
 فما یزید یمن الی المدینة غیرک و امّا ما اُخذ منکم فانا اُهو صکم
 عنه اضعاف یقینیه یا علی حرم محترم که سوای تنهاری کوئی نهین لیجا بجا اور
 اسباب غارت ہو گیا او کی بدنی مضاعفت دو گنا فقال و امّا ما لک فما
 یزید و هو موو و علیک و امّا اُخذت ما اُخذت لانا فیه مغزل
 فاطمة بنت محمد و معتقته و اولادتها و قبیصتها سید سجادی و فرایای
 یزید بر تنه مال میں نهین چاہتا چون دوه تنهی زیاد ہو میں اپنا سامان خارج کا گھتا ہوں
 کہ او میں خیر و برقع و کلوئید فاطمہ زہرا بنت رسول خدا ہی اوس تبرکات قبول خدا و سب
 اجداد کا د بیان برای فاکر برود ذلک و زاد علیہ ما فی دنیا حکم شام
 وہ اشیا کو مسترد لانی میں تاکید کی اور علاوہ او کی دو سو تیار ہی برسم نذر مرید کی
 فَاخَذَ هَاسَنَ بَنَی الْعَیْدِیْنِ وَ قَرَمَ هَاسَنَ الْفُقَرَاءِ وَ الْمَسَاکِیْنِ امام زین العابدین
 علیہ السلام فی وہ زریکی خرا و مساکین شام کو پہنچا یاد اوس مال سی کچھ اپنی پاس باقی نهین
 بجایا شتم امور برد الا ساری و سبایا البسبویل الی اوطانهم یزید بن محمد بن
 پس یزید فی ضروریات سفر کو و اطلی البسبویل کی پہنچا یاد اوس مال سی کچھ اپنی پاس باقی نهین
 قبول میں جانچا حکم دیا و امّا الرأس الشریف فقد اخذت فیه قوی آ
 اُخذ فلرفن بکر بلا مع جسدہ الشریف و کان علی الطایفة علی هذا
 المعنی الشارح البیر لاک سر حضرت سید الشہداء این روایات فی اختلاف کیای قول
 مستبرکہ کہ اپنی جسد شریف کی ساتھ کہ بلا میں دفن ہوای کوئی محبت خزانہ بنی انیسویں پر لایا
 تربت طهرین بدن مبارک سی ملا دیا ہی ایک ذکر نقش کا بیان نہاد کہ البسبویل فی شام

و ان در روز که رسول ابراهیم بکوفه زید
 رسید مردم که در شمار ایشان میروند
 و در روز که رسول ابراهیم بکوفه زید
 آمد که در دست فاصد داده و شهادت
 لعین را با انحصار به خدمت خود می
 ان شایان بخت و مردم و سران
 چو انیسویین مجلس شام سی حضرت ابراهیم
 و ان سر را پیش منی شمار میبرد آمد
 مردم بروی لخت میگردند و صلوات
 بر آل علی میفرستادند
 سران ملعون را برادر کردند و جو از برای
 ابراهیم باز فرستاد و کشت لخت
 این و زنده کار ایشان بکوفه کردید
 و ان سر را پیش منی شمار میبرد آمد
 مردم بروی لخت میگردند و صلوات
 بر آل علی میفرستادند
 سران ملعون را برادر کردند و جو از برای
 ابراهیم باز فرستاد و کشت لخت
 این و زنده کار ایشان بکوفه کردید
 و ان سر را پیش منی شمار میبرد آمد
 مردم بروی لخت میگردند و صلوات
 بر آل علی میفرستادند
 سران ملعون را برادر کردند و جو از برای
 ابراهیم باز فرستاد و کشت لخت
 این و زنده کار ایشان بکوفه کردید

حضرت امام حسین علیه السلام
 در کس با وی مانده بودند
 بکن جفا شرفت و هم محبت
 و این و غیر محبت
 جسد پش متعصب میباشند
 و این

اگر کسی می بیند که در میان ما و تو چیزی نیست
 و در میان تو و من چیزی نیست و در میان من و خدا چیزی نیست
 و در میان خدا و من چیزی نیست و در میان من و تو چیزی نیست
 و در میان تو و خدا چیزی نیست و در میان خدا و من چیزی نیست

این است که در میان ما و تو چیزی نیست
 و در میان تو و من چیزی نیست و در میان من و خدا چیزی نیست
 و در میان خدا و من چیزی نیست و در میان من و تو چیزی نیست
 و در میان تو و خدا چیزی نیست و در میان خدا و من چیزی نیست

سبط رسول شهادت بین درجه اعلی باین راوی ذکر و باکی و زایر حق جنت الما و ابواب
 هر چه از حق در دوازده رحمت کلامی بر جسته توفیق رفیق بود اندک توسل مذکور پیدا کردی
 و یکی بنظر حقین منظر عنایت و کرامت خدا که در ثواب غیر شک عزا و قدیم می زیارت کرد
 حدیث و روایت سابقه لوامع حسنت بین آوریده می باشد حارث لاسقه جامع علیات این
 مروی مسند ابن حجر بن مسلم عن ابی جعفر علیه السلام قال لو علم
 الزائر ما فی زیارة قبر الحسین من الفضل لما تشوقا و تقصمت
 أنفسهم حسرات محمد بن مسلم اورا من امام محمد باقر علیه السلام می روایت کی فرمایند که
 زیارت جانی فضیلت زیارت کورست امام حسین علیه السلام و القیسه کی هر آینه غلبه شوق می گنج
 دگر و کسی هرگز چنین آن قلمت و ما فی راوی که میانی پوینها او حسین ثواب میانی
 قال من اتاه تشوقا علیه کتب له الف حجه مقبوله و الف عمره و الف حجه مقبوله
 و اگر الف شهید من شهداء بکر بر کما چو شوق بین او کی هزار مرتبه
 الله تعالی او کی و اسلم مقبول اجر هزار حجه که تاسی هزار عمره و کاسه و تاسی هزار شریک
 ثواب شل شهید بزرگی مقدر کرامی و اگر الف صائم و ثواب الف صدقه
 مقبوله و ثواب الف شهید از دیدن ما و حبه الله هزار دعا صوم و هزار صدقه مقبول
 خدا بود هزار بنده از او که یکی چرا که راه الهی می گامی و کم یزکل محفوظا ستمه
 کلا آفت اهوها الشیطان اوس برسین مدام حله آفات می محفوظی گام
 خفیف ده بلای که شیطان سی چکاری گام و و کلا به ملک کریم یحفظ من بین
 یدیه و من خلیفه و عن یمینه و عن شماله و من فوق رأیه و من تحت
 اقدام او را یک فرشته کریم کو خالق اجازت و یکارا پیشرو او می دانی باین او پر نجیب

این است که در میان ما و تو چیزی نیست
 و در میان تو و من چیزی نیست و در میان من و خدا چیزی نیست
 و در میان خدا و من چیزی نیست و در میان من و تو چیزی نیست
 و در میان تو و خدا چیزی نیست و در میان خدا و من چیزی نیست

[illegible]

و امام فریاد برافروخته و هرگاه امام بیادش بود
و هرگاه بخیرایشان دعوی احسان میکرد
و بعد از آن از فرزندانشان اوست
که امامت از علی بن ابیطالب است
و همچنین کار است و

و نه بدینار تا با میری چه رسد از د

و خداوند
اینها را بران می آمدند و عقاب نیز بودند
ناسر این ده بیر و گز زدنند

[illegible][illegible]

از پس وی عبد الرحمن بن
علامه حسن بن محمد در سید یک کرا

که سید الشهدای و امان مدتی پایا دوس زمین مقدس کوه دانی بلغ بهشت بنایا و زیارت
رسول خدا قال قال رسول الله من انا انی زارکاً وحبته له شفاعة
ومن وحبته له شفاعة وحبته له الجنة پیغمبر خدای کها جو سیری زیارت کویا
او سکی بائی واجب ہی شفاعت میری او سکیو شفاعت پیغمبی او سکیو حبته لازم همری و فی
جملة اخری من الاخبار من زار رسول الله کمن زار الله فوفی عرشه
دوسری همری بین حبش کی گایا پی جینی زیارت رسول خدا کی او سنی عرش پر اسکیو پایا پی
و فی جملة اخری منها قال رسول الله من زارنی او زار واحد من رسلی
مرد و نه یوم القیامة قال فقد ندم من اهل الجنة خدای من اس حضرت پی کر گویا
که پیغمبر پی کها پی جینی میری روضه بین کی او ای شیت کی گویا کسی ضرابا و لادیم زیارت کی
روز قیامت بین او سکی ملاقات کر و ن کلا و احوال عشر کی زحمت سی پیرا و و شاد و فی
خبر عن الباقر ابدء و ابرکه و اختموا اینا حدیث ایک روایت بین بنیامین
علیه السلام پی نقل کیا پی پی پی یون فرمایا پی پستانای سفر بین جانب که گویا
چلیدا و در بهاری زار و ن پرانا ختم کر و فی خبر عن الصادق من زار قبر ائمه
المؤمنین طارفاً یحقم غیر متبحر ولا متکبر کتب الله له اجر مائة الف
شهادت پی ابی عبد الله سانی سی روایت کی پی حضرت پی کها جو امیر المؤمنین کی زیارت کر
او خالی و جو جبر و کبر سی او سکی اجر لاکه شهید کا و عقیق الله ما نقضتم من ذنبا
وما تاحروا به و من الامم و هو من حلیه الحساب اید گویا ان که شهید
سب بخشد پی کها و اینه کا پی مواخذہ فکر نگار و فرشته کشیں و ارام سی او شاد گویا که سید
اور سانی بین حساب سی نجات پایا کا و الله تعالی الله الاذلة فاذا انصرفتم

بهتداریانید
 سوار که در موضعین بود مدعی بیایید
 پنج کردند که سپهر را در باجستان و در این
 او سر زد و نام خود را بلند کردند شایسته را
 باشید که خدایان شایسته و اینچنین و این
 کرد و دل سپردید پس در گفتند و این
 و بر سر بگردن و اینچنین و این
 و در حال حبس الله را اینچنین و این
 و فرستاد و گفت اگر لشکر مصلحت را
 اینچنین و این
 ۱۰۵۳
 جلایه فرستاده بود و از طلایه عبد الله
 عبد الرحمن نام فردی بیرون آمد تا آن
 که طلایه مصلحت را در یاد با صدوسی
 و نه اند و با اسلحه تمام پس عبد الرحمن
 ای یاران طلایه مصلحت پیشتر از شما
 اند که اعدای شما باشند و پیشتر از شما
 کنید اگر چه پیر و کوه ظفر یا بید و لیل
 فتح است چنان ساحتی بگذشت طلایه
 مصلحت نزد ایشان رسیدند و در میان
 که کردند و از ایشان سوارای تاخت و
 تلبات مصلحت به وقت و گفت ای یاران
 میان که گفتند مصلحت را در

الی منزله روحه من آنکی وقت ملاکه استقبال کرتی بن اور هنگام مراجعت و رشتی
 که تک پنجای بن فان عرض داد و و ان مات شیعه و بالاسه غفار الی
 قبره پس گریه نمود و قدس عیادت کو آیین درگاه و جای استغفار گویان خار و فربک
 یجائین و فی خبر اخر عنة قال علیه السلام یا ماردین زار جدی طارفا بجمه
 کتب الله لکم کل خطوة حجة مقبولة و عمره مبرورة و دوسری روایت من
 اوسی جانب سی ذکر هر که فرمایا ای ماردین زار جدی طارفا بجمه
 اور معرفت رکنها و اوکی اضل مراتب کی را در تعالی اوکی نامه اعمال من به شرف کبری
 که عرض هر قدم ثواب حج مقبول و عمره مبرور می و الله یا ماردین زار جدی طارفا بجمه
 قدما تغیرت فی زیارت امیر المؤمنین ما شیئا کان اوزا کما بعد فی
 این ماردین زار جدی طارفا بجمه که فرمایا ای ماردین زار جدی طارفا بجمه
 امیر المؤمنین من ایکی یا ماردین زار جدی طارفا بجمه که فرمایا ای ماردین زار جدی طارفا بجمه
 ماردین زار جدی طارفا بجمه که فرمایا ای ماردین زار جدی طارفا بجمه
 مگفتی فیما ینکر خبر یزید بن عبد المکات عن ابیه عن جدیه اما زیارت
 فاطمه زهرا صلوات الله علیها پس کافی بی او سین خبر یزید بن عبد المکات جو او سی باپی
 و او سی ماردین زار جدی طارفا بجمه که فرمایا ای ماردین زار جدی طارفا بجمه
 طلبت البرکة کما هی خدمت من بول عذراکی ایک دن من گیاره می خاطر واری
 بهائی و نمیکس تشویش و در فکر من توی بتلا و لاجیر و برکت کا هوایا طلبت لاجیر
 ابی و هو ذالک من سلم علیه و علی ثلاثة ایام اوجب الله له الجنة فرمایا
 میری والدنی خبر دی اور دوسری که از پدر چهارمیرتین روز سلام کی بهشت من جانا

[illegible]

[illegible]

علم گفته بود و نه تا گفت که گویند
 چو گفتند ایصال با ما آمد کار است
 پس ایشان را آمدند تا بر سر چشمه نهاد
 شد در بر و روی را بخواند نام و خوشی
 بر کف اف و صد و دوازده و ابرو
 زدی بود میان زبند و کفشای برادر
 صد و دوازده و دست راست بود
 و چنان با آن ناز و تکبر بشمار
 را بهار آنگاه که بگذرد که کسی بکند
 و مستند بین جادو را طبلید و کرد
 سوار همراه وی فرستاد که فوراً چهار آنگاه
 از طر فحسب و گفتند هر که از ایشان
 او را بقتل آرد و خود را بر ایشان
 بودند و جز از غنم نداشتند که ناگاه بگرد
 ایشان در آن غنم نداشتند که ناگاه بگرد
 بلند کرد و در آن وقت و کرد و او را
 جانب را ایشان در آن وقت و کرد و او را
 ۱۰۵۶

استانی که او بر عهد و پیمان قسم با هم بود جانی اثری بهت اختیار و ابروای حیدر کرار کرد
 بگری و درین سپنجای جنی مع بنی آسینه و بر نیاری الهیبت اطهار اطهار نه کی فوراً جلا و یاب
 بود و از این ال خیر الانام که دادم سامان بضاعت لو تا جاتا و جسم و جان کواندیش
 علف نام شاه خجی گکار بهمار تهریزه داری بین سوگ نشین ماقم زندگانی هونی قصد
 زیارت پر بنجای حدین بر بادوی عیال و اطفال کور و تی بهر ایکب خلیفه بنی آسینه فی قهر
 اسکان المهرم او را و کی حدین کو تا یار انوار کینه و حدی بنی عباس فی بی حق ایردین
 اگر ظاهر بین تلوار و نیزی سی پیاسا بنین مارا تو خنجر ادا سی زهر کی قطع رشته حیات گیاه
 خرابی تربت طمعه من انواع تدبیری کاوش کی راه آمد و رفت من زوار و کی بندش کی
 اطراف خاصه من بین کنبان بتهای که جو که بلا جای اوسی جاسوس بلا کپلای شهنشاست
 او کی طی مرتفع جلای آخر کو ایسی غضب کا حکم بود که کو فی مرقه سینه الشهدا پرا تار است
 قدی سی اوسکا لانه کا تا جاتا یک شخص غلبه شوق بین گیاه از مان خلیفه کو باز و حوالی گیاه
 و سری بر سر جد به الفت فی اوس محبت یدانه کا شانه بلا لیکه حیث اسباب یارتت کفایت
 موجود او را و نو فی قدم روانه بنین بر پای پس جانی که بلا یا حدین کتا سر زد و عینه سپهر جلا حبیب
 مجاور و نکو فراموش طریق و یکجا بایان ما نه بهی راه مولاین کو او یار دانه خنجر و ابروای تهریزه
 کافی ده معاندین بدین تنگ ای کو فی طرح افسانه آمد و رفت کی فتوبات نه پای ایک
 و زار و تهریزان بارگاه کو خلوت بین بلا یار و با سبب تهریزه داری و آمد و رفت زارین کی شتر
 مشوره بهما یا کسینی کهای امیر خلاق کی پاس جنس جان بهت از ان موجودی حبیب نو چار
 راه محبت الهیبت بین نقد و یکی لاکن مال مفضو وی بهر بهر کی رحمت بین کچه پیدا هو جانای او
 کبی ایسی جبر که میر نهی انا ای اگر تو سنا سبب جانی تو به حکم جاری کردی که جوار و مندر تهریزه

گفت ای هم کسیند و این چاشنی است
 که در آنکه ما افاده است امیر و زبید
 اب دهن بر روی وی فکنه و گفت
 قالک الله تعالی اس معلقه تنی اخیه
 نده که عقار تر از این که دید خط تعال
 این بر تو حرام کرده است و در یکچه
 باشد که بپاشید و در کین مسلمان باشد
 این بکشت و فیه حق تا اس با هم
 بر بلند و مالک است و در بی مصلحت
 و حق بسیار کشتند و در بی مصلحت
 باز کشت و چنانچه خبر آخیر
 ان کی کرد و بهر چه نام مالک است
 چنانکه را بنایان و پیغمبران و سکان را فکند
 حاسب بهار آنگاه که فکند و نه

[illegible]

تَوَسَّطَهُ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ زید کی حیثیت و حسرت میں قرآن سے کیست چکا
وَذَلِكَ أَنَّ الْوَرَثَاتِ حَوَتْ سَبْعَ عَشْرَةَ عَمَّ وَالْقَبْرِ يَجْعَلُ إِلَى حَالِهِ
دما قین مامور فی سترہ مرتبہ اپنا عمل زراعت و کھایا اعجاز و کھیت سے مزار کو کھیر
ہر شور پایا، فَلَمَّا نَظَرَ الْوَرَثَاتِ إِلَى ذَلِكَ آمَنَ بِاللَّهِ وَجَلَّ الْجَنَّةُ فَخَبَّرَ النَّبِيَّ
فَأَمَرَ بِقَبْرِهِ مِمَّ كَمَا هِيَ مَجَارِئُ رَجُلٍ كِي سَامِعِي كَذِبًا وَصَدَقِي إِيْمَانِ هُوَ الْقَرَارُ وَالْإِيْمَانُ
يَبْنُوهُ كَوْنُهُ دِيَا جَبَابُ تَوَكَّلْ فِي شَاوَدَا كَمَا سَوَّيَا قَالَ وَكَانَ يَزِلُّ الْمَوْتُ كُلُّ يَأْمُنُ
بِحَبِيْثِ قَبْرِ الْمُسْلِمِينَ أَمِنْ يَنْتِ مَرْوَلِ اللَّهِ مُدَّةً قَسِيْمَةً مِنْ سَبْعَةِ عَشْرِ سَنَةً وَالْقَبْرُ
فَلِ حَالِهِ لَمْ يَتَغَيَّرْ وَلَا تَحَالُ قَطْعًا مِنَ الْمَاءِ وَنَقُولُ بِنِي مَامُ بِيْهِ يَنْتِ مَرْوَلِ اللَّهِ
وَمُسْتَكْمَلُ قَبْرِ الْمُسْلِمِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ كَرَارَاتِ بِيْهِ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ بِيْهِ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ
كُوْنُ بَارِكُ الْإِنْسَانِ حَالِ الْإِنْسَانِ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ بِيْهِ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ بِيْهِ بِرَأْسِ كَرَارَاتِ
زید جنوں واقعہ کے بلائیں مہر سے پہلے خرابی قبر کو روکا تھا اور بعد میں پہنچا جانے کے لیے چھوڑ دیا
سازدہ سامان دیکھ کر اس قدر حسرت و توبہ سے بھر پور ہوئے کہ ان کا دل چاہا کہ وہ اپنے
بڑے کو سامنے لایا اور دعا مانگا، اے اللہ براہ غنیمت و کفایت تھیں اے اللہ کو اپنے غنیمت سے
دواویا مقام ہو غنیمت و آخوند کے دنیا میں غنیمت و کمال طایفہ حلیہ
تسبیحہ حلیہ فی کسب طرفہ ذن قلم بڑا لایندہ کو لایا بجاری طاعت پہنایا و کمال
لَا أَطْلُبُ مَا تُرِيدُ قَالَ أَوْ يَدُ عَنَانَ قَبْرِ الْمُسْلِمِينَ وَكَانَ لَا يَسْتَعِزُّ أَحَدٌ
لِزَوَّارِهِ بِوَجْهِ كَوْنِ حَاجَتِ هُوَ مَا كُوْنُهَا أَرْوَمِي تَعْبِيرُ بِسَيِّدِ الشَّهَدَةِ قَبْرِ الْمُسْلِمِينَ
زید کی دہل و بان آئین او کھانسل و توبہ موقوف ہو کہ ایذا پہنچا میں فاکر کہ یہ اللہ
خُجَّاجَ مِنْ عِنْدِي قَحَا مَسْرُودَا حَلِيفَةُ الْإِنْسَانِ سَبَبُ الْمَوْتِ كَذِبُ الْوَقُولِ وَنَقْلُ الْمَوْتِ

بر روی گهفت نه ایضا باشم نه بالیه
صواب است که کجی فرودم چرا که
بایسان نان و فلتن خود دهام
اگر ایضا باشم حسیب باید که در این
روان بود حالا کجی فرودم تا بنزد

[illegible]

و حضرت عباس (ع) فرمود که ای علی (ع) ایضا
 و از اسب در گردید و از اسب فرود
 آمد و سرش را برید و گفت که ای
 که او را بکشم پس بر من طعن و سرش
 خنجر برد و گفت ای امیر و زاریاد
 و اگر همین خنجر را بکشم ایضا
 او گفته شد که از قاتلان حضرت

و منشا اینست میگردد و در جواب
فرمود و سلام خداوند و در جواب
اگر برین نظر کن ادمه ملائکه
عقوبت گفت او را بگو که
تا وقت زو سالی امد و از آن
در کار کنی خواه که وقت گفت
بندگی کن و بخوانا و در جواب
۲۱

بنفوذ ملکه که عمر و دواخرج کرده گفت
بلخند داشت غمناک از آنکه است بجان او
که چندگاه پیش از حجاز بی و نه آمده
عمر بن خطاب بنی طالب علیه السلام

خبر پس رفت با مصعب ملاقات

نمود و او صد هزار دم بوی خنید عرو

ملازم مصعب انصاری داد و داد

جمله بعام جلا خوا مید هر هیا مصعب

نبرد نارد دست خوب و قاتل زند

هر صبح و صید ضم و فتح و کشتن

درد و بخار منورم کشته باشن هر کس

پیتا لیبی جلیس شامی اما البیت کا کر لایم روز اعزای سید الشهدا

چار طرف پهرتی زبنتی زفوس که آج سوای داغ مرگ عزیزان کونی نوس و پرستار همراه بنین
علی اصغر و سینه کی بدلی دوش و سزارین حسرت لی تبین بسب خرد و بزرگ عمارتی نجای
سی او ترکی سیاه علی تاکه اوس زمین محنت اثر کی برابر پیچکی لی فرط قی من او دری +
رشته بجا کی پندی گلی من گلی دو مقام و بجا جهان قاسم ضرب تیغ و تبر سی چو پال تهم تنور
هو اتعاب اس کی با نه کی بدنی پر تیر و کی بو چهار بونی سرین عمو و گکاتھا علی اکبری شیشو
سنائی جراحات من بر پی کهای تی لاش پاره پاره خون و جگر کی خاک و خون بر کوی
تبی علی اصغر شیره خوار کا گلکاد هفت ناوک جها هوا تعاب عبداللہ ابن حسن آغوش من چکانی
سیا تعاب جانی بیو کی لاشین او پر تی بی گوزنی من پری رین مان بنین روتی پیستی پیری
پایسی چاکر کبری تبین اوس جاکو و بجا جهان امام حسین علیه السلام تنهای من استغاث
فرمانی پانی بیکسی اور عطش و ظلومی سی اید کو سنائی لشکر کی همی کی زین سی گرای تعاب
شروینان و خونی فی زخمی کو مار تعاب هو تنها هو اسر کو نیری پر پیر لایم سوار دن کی کوی
دورانی جنازی کور و نداده میو کی او پر هجوم لانا اعدا کا دوه زیور و لباس کی لو تن من بچنا
صحر اکا بچون کا دہشت سی ناله و تیرار من تر نیا یاد آید ازیر خیر خوار نام زین العابدین
بیار کا صد نه آتھون من بیار وادی کتھای کی عورات کی آه و زاری سی ده و بوم بونی
جو شورش محشر کی اوسدم حقیقت زری خواهر ان شهیدان و آغا بکار تین و خزان تیم های
بابا کا نعره داری من رز و جات مظلمات کی لب پروارث کا نام تعاب مراد و غمیده کا ذکر و
کام تمام تعاب گریبان عبودیت اندوه چاک بر سر بانوان پر دشت سو گوی کی خاک ابرس خاک
کاروان غارت زده قتل شهیدان من دار و مو که زمین و زمان کو او کی شیون و فغان فغان
زنا و جحد و جبار بر بن عبد اللہ الاضار و بیجا حقه من بنی هاشم و مر جاکا

اشغال خود و دوم هر هیا غداران قتل
زاد و بربار و فغان آمدند و با یکدیگر
مشورت کردند چنان ماجران نیست
خواهیم غدار کشت شاید زنده از مصعبان
قوم و عشیرت جلا قتل که ملازم مصعبان
کشته و سوارهای ایشان ویران کرده اید
ان شمار مصعبان امان دھان جلا حید
ند دهند و در بخاری و زاری یکسکه و
خاک نایم سلطان قلعه من و
بجز از ان ستم و کلمات و کلمات
کشته ما را بیدال طاعت نماند و ان
کلمات بیرون زدیم که ما اندکیم و ما
و ایشان بسیار غدار و چند میکشید
برادران بیوفای میکشید و این را فرمان
کو فای بیوفایانکه با امام مصوم علیه
السلام بیوفای کردند نسبت بقتل ابرار
بیوفای بیایا و ستم و او را تنها آتش
و ان تنها حبس کردند و نیت و باز کرد
و کوشش و ستم و ستم و ستم و ستم
و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم و ستم

و خشیان شان آن و غمیده
نزد مصعب حاضر شدند و ان
خوار شاکا چکند از سیدان
جای منی که او را عبد اللہ
خان خواست و دیدم

تا بکار دیگر باها دروب کنیم هیچکس از
همینچنان دید که هیچکس قصد جنگ را نداشت
و می بیند و بر یکدیگر شک و گمان ندارند
و آدمی که با خوار بودند و از هفتاد هزار
با او همراهی می نمودند بیست و هفت کس
حاکم و مجری

[illegible]

۱- این تمام آن شش هزار
 ۲- که کشته و بر زمین افتادند
 ۳- بجای و قتال کشید که هر یک
 ۴- او را کشته شد و ولعی
 ۵- باقی نماند غنای راجه بسیار
 ۶- برچشم او رسید و این شانادی
 ۷- و در بر غنای چکه که در آن
 ۸- و در و شد و منزه است چنانکه
 ۹- ۲۵

ان ميگويم كه تو ميگوي دست از باز
 داشته ديكر را گفت تو چه ميگوي او
 كه كاي پسر تو غدار از ده كس را
 هر دو از دست مضعيب حاضر كردند مضعيب
 كه با تو ميگوي دست از باز
 چهره اش چنان چست از شام و كبر باسي مدينين با درد و الم

رقتي شور خسته پيا هر يك محبتي كسي چاك چاك جگر بون به نازي سمين ازل
 خاك خرا بهي مقام تضرع هي او عطاي كريم بكي بن باب اجابت بروي ازل دعا بر خوار
 تو سبكي حاجت كو بهي چنين پاك جگر دي روا بهي خصوص ناظم دخته و كشته دين و يك
 هندي او سكو بهي كه بلا پيچا +

چهارمين مجلس في ايات اندون و بجا و در نيزه عجل حضرت الشهدا

سر بايحه اب خواب سي چونك وقت بيداري هي + لي زا و سفر كو چكي كشايي هي + در
 پهنخي بين مسافر و مان تك + به قبر كي منزل هي بهت بهاري هي سراحي كه بهت و چيد
 مقابل كعبه + اس و سي پناه كاهي سايل كعبه + سر ركعتي و در علي به كنهاي + دير + اينجا
 بربت كعبه سراحي ظاهرين تو در ياب به عسل در گهي + باطن بين و ده كو شكي طلب گهي تهايج
 بين و راي شهادت يال + دو واته بين اس پايي اس با گهي سراحي عاب جو اتمانك
 رخ و ايد آني غل تماك و طن بين شاه + والا آني به مجريان آئين كو كهها حضرتاني كچه بينا
 بهاري با با آني + تمهيد بكا ثواب غم حاشو ايكاي بيمار كو بلا و شدت
 الم واقعه سيد الشهدا السلام عليك يا ابا عبد الله السلام عليك
 يا بن رسول الله السلام عليك وعلى جدك و آبيك و امك و اخيك
 و ذريهيك و بنيك السلام على سيد السجاده و اسير اهل العباد
 السلام على زينب النعمية السلام على ام كلثوم المرتضيه السلام على
 سكينه المصيبة السلام على فاطمة و زقية السلام على السادات الهادي
 السلام على النساء الهاشميه السلام عليكم و على اسر و احكام و على اجدادكم

و اياكي بود و يقين ميدانم كه غداران
 اهل بهت است با حضرت امام حسين
 عليه السلام او را در بهشت خستگند
 مضعيب ز بهر محكم كرد در كشتن ان زن
 و اين بهر خوب غدار و مضعيب دخته الله عليه
 و مضان المبارك هر روز دينه بود بعد از
 نماز ظهر غدار عليه الرحمة شهيد شد سال
 هفتاد و سه و او هم بنوي صل الله عليه و آله
 و سلم بعد از غدار پسرش ثابت نام حروف
 كرد و خون پدر سرخ و طلب
 نمود بعد از اينكه
 بايد بود

۱۰۶۲
 ما شاء الله
 اما بعد پس در تحقيق حال غدار است
 اينكه روايات در باب مدح و تهنيت
 و تهنيت و در شده است كتي بهر دست
 تهنيت و در شده است تهنيت امام جعفر
 و تهنيت با سنان و خداوند حضرت امام جعفر
 صادق عليه السلام و روايت كرده كه حضرت
 فرمود كه غدار با امام زين العابدين عليه
 و آله و سلم و تهنيت حضرت امام محمد
 باو عليه السلام و روايت كرده كه غداران
 پيش حضرت امام زين العابدين عليه السلام
 و آله و سلم و تهنيت حضرت امام محمد
 باو عليه السلام و روايت كرده كه غداران

فردا در نيزه عجل حضرت الشهدا
 و اياكي بود و يقين ميدانم كه غداران
 اهل بهت است با حضرت امام حسين
 عليه السلام او را در بهشت خستگند
 مضعيب ز بهر محكم كرد در كشتن ان زن
 و اين بهر خوب غدار و مضعيب دخته الله عليه
 و مضان المبارك هر روز دينه بود بعد از
 نماز ظهر غدار عليه الرحمة شهيد شد سال
 هفتاد و سه و او هم بنوي صل الله عليه و آله
 و سلم بعد از غدار پسرش ثابت نام حروف
 كرد و خون پدر سرخ و طلب
 نمود بعد از اينكه
 بايد بود

ان ميگويم كه تو ميگوي دست از باز
 داشته ديكر را گفت تو چه ميگوي او
 كه كاي پسر تو غدار از ده كس را
 هر دو از دست مضعيب حاضر كردند مضعيب
 كه با تو ميگوي دست از باز
 چهره اش چنان چست از شام و كبر باسي مدينين با درد و الم

در وقت بیابان رسول خدا

این مقام از حق مدتی یافته که چون
 که رجعت امور و قلوب مویدین
 و بیدار شود و غایت خواهد
 باشد و آخرت را نجات

[illegible][illegible]

پس جو تئو سن اب خوشگوار نوش کر نیکو پائی چاہی کہ ششہ کامی امام حسین علیہ السلام کے
 یاد اور نعت ادا کر زبان پر لائی اوکسی نامہ اعمال میں سونہر ثواب کو خدا کلمی باور جیدہ خطا
 لاکھ جرم کو بخشے و دفع لہ مائۃ الف دس جہ و کان کائما احقق مائۃ الف
 شتمۃ ایزد تو انابر لائی گا اوکسی واسطی لاکھ درجہ عزت کو اور گویا اونی آزاد کنی سونہر
 شقیۃ دلت کو و حشرہ اللہ یوم القیامۃ شلیج الفوار سوز و گداز محشر میں اللہ
 اوکسی دلو برف کی مانند سر و کچھلا اور فریز کبری پناہ امن و امان میں سہر و مطین کج
 شرفی عن الصادق علیہ السلام ائہ قال ان ذین العاریدین علیہ السلام
 لکن علی آئینہ از بعین سمنۃ صائمۃ انان و قائمۃ لیلۃ حضرت صادق علیہ
 السلام سی روایت کی سی جو بعد شہادت امام حسین سید الشاہدین علیہما السلام کی چالیت
 گندی سی کہ چالیس برس تک دیکو روزہ کبھی رات بھر قیام نماز و دعا میں سبک کرتی ہر دم
 قائم سی والدہ بزرگوار کی روتی شدت غم و الم سی نزدیک تھا کہ جان کو قتی فاذا احکمت
 الإفطار جاءہ علامۃ بطعامہ و شرابہ فیضعہ بین یدیکہ فیقول
 کل یا مولائی جب ہنگام افطار آتا ملا حضرت پاس جاتا تا طعام خاصہ نان جو کوزہ
 آب لاتا و ہر دو ہر کی عرض کرتا سی مولاناوش فرما فیقول قیل انبزدسول اللہ
 جلیما قیل انبزدسول اللہ عطشاننا جب ذین الظہیرین سہر و سونہر میں کہانی
 اور پانی پر حسرت سی و کبھی آہ سہر و نالہ پر دوسی والدہ بزرگوار و سایہ زربانی یا دین سنا
 کہتی کہ لای فریزہ رسوخ و انیسی ہوجا گذار شہادگی وقت پایا تھا پانی غلاما سخت را
 قال یزال یکرمہ ذلک وینکی خے یبک طعامہ من دموعہ ثم ینزع شکرہ
 یدمویہ بار بار ہوی گفتار کی تکرار کرتی نام پر درو آفر باہتی اور شدت حزن و الم سے

[illegible]

لحق است سوزانید و اموال و آنستند
عداوت از آنجانی نسبت از آنستند
از بعضی روایت که در بعضی روایت
که امام علیه السلام فرمود میشود
اول در خود نیز عقابت
و

مِنَ الْغَمِّ وَذَهَبَ بَصَرٌ مِنَ الْبُكَاءِ وَابْتَدَأَ فِي دَارِ الدُّنْيَا الْمَفْزَاقَ أَوَّلُهُ
 اسْتِثْنَانِ كَأَنَّهُ صَدْرُهُ هُوَ اِجْرَاءُ بَالُونِ كُوَسْفِدِ رَشْتِ كُوَسْفِدِ هِيَ كَمَا كَثُرَتْ رَقَّتْ مِنْ كُجُو كَمَا
 نَزَّ جَانَا رَا بَا وَجُودِ اِكْسِ جَوْخَلَفِ اَوَّلُكَ دُنْيَا مِنْ زَنْدِه تَحَا وَ اَنَا فَقَدْ دُتْ اَبِي وَ اَحَى
 وَ سَبْعَةَ عَشَرَ مِنْ اَهْلِ مَنِيْ صَرَخِي مَقْتُولِيْنِ مَنِيْ نُو سَا كَلْبِه وَ شَبْتِ
 كَر بِلَا مِنْ سَبْتِ جَنَاسِي غَايِبِ هَوْتِي دِي جَاهِي وَ الدَّ بَرَكُو ر بَرَادِيْنِ نَا مَدَا كَر اَبِي نِي
 سِي كُو دِي هِي بِي سِي سَانِي اَوْ نَخَا سَرْتِي سِي اَوْتَا دَا شَرَه جَوَانِ عَزِيْزِ اَوْتُو كُو اَكْبَانِي بِي بِي
 زِيْنِ پَر كَرَا خَاكِ دَخُوْنِ مِيْنِ لُوْشَا اَوْ خُوْجُوْ رَا بِي كَا بِلَا پَاشِ پَاشِ صَحْرَا مِيْنِ رَا بَا مَنِيْ
 فَكَيْفَ يَنْقُصُ حُزْنِيْ وَ يَبْقَى لِيْكَ اَبِي سِي رَا لِيْ وَ غَمِّ كِيْ دَكْرَا جَانِيْ سَكِيْنِيْ فِيْ بِي
 اَوْتُو كَر مَانِ سِي اَبِي يَرُوْمِ جَاهِي كَر بِلَا كُجُو كِيْ دُو رُو دَا تَاهِي اَوْتُو دَا عَطَشِيْ جَوْمِ دُو سَتَا
 پَر كَرَا دِيْمَانِ كَانِ سِي نِيْمِيْنِ جَانَاهِي عَنِ عَمْرِ اللّٰهِ مَبْرُ الْفَضْلِ قَالَ قُلْتُ
 لَا اَبِي عَمْرٍ اللّٰهُ يَا بَنَدَ سُوْلِ اللّٰهِ كَيْفَ صَادَرَتْ يَوْمَ عَاشُوْرَا اَيُّوْمَ مُصِيْبَةٍ
 وَ قَدْ وَجَّعَ وَ بَكَءَ كَاتِبُ عَلْلِ الشَّرِيْفِ مِيْنِ عَمْرِ اَمْرِ اَبِي فَصَلِّ سِي رُوَايَتِ كِيْ هِي اَوْتُو
 كَمَا مَنِيْ يَرَا بَتِ حَضْرَتِ صَادِقِ عَلَيْهِ السَّلَامُ سِي پُوْجِيْ دِي كِيْ اَيَاتِنِ رَسُوْلِ اَللّٰهِ كُو يَوْمِ عَاشُوْرَا
 مُصِيْبَتِ اَوْتُو اَوْ رَقَّتْ كَا دُوْنِ هِيَا دُوْنِ الْيَوْمِ الَّذِيْ قُبُضَ فِيْهِ رَسُوْلُ اللّٰهِ
 وَ الْيَوْمِ الَّذِيْ صَارَتْ فِيْهِ فَاطِمَةُ الزَّهْرَاءُ مُقَابِلَةً مِيْنِ اَوْسِ رُوْزِيْ جُو رُوْجُوْ
 صَلَوَاتُ عَلَيْهِه وَ اَلْفِيْ دَارِ جَا دُوْنِ مِيْنِ رَحَلَتِ كِيْ اَوْتُو فَاطِمَةُ زَهْرَا صَلَوَاتُ عَلَيْهَا فِي
 عَالَمِ فَا نِيْ جَنَّتِ كِيْ رَاهِيْ وَ الْيَوْمِ الَّذِيْ قُبُضَ فِيْهِ اَمِيْرُ الْمُؤْمِنِيْنَ وَ الْيَوْمِ الَّذِيْ
 قُبُضَ فِيْهِ الْحَسَنُ بِالْاَتَمِّ اَوْسِيْنِ كِيْ كَرْتِيْ رَضِيَ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِيْ دَرَجَةِ شَهَادَتِ پَايَا
 اَوْ حَرِيْ مَنِيْ عَلَيْهِ السَّلَامُ كُو زِيْر جَنَاسِي مَارَا شَرَبَتْ دَا بِلَا يَا اَقْعَالِ اِنْ يَوْمَ قُبُضَ اَلْحَسَنُ

[illegible]

[illegible]

در طلب مال و دین
 طلب ریاست و شکر کار
 طلب مطر و سست و در کار دین
 در اینچو در دم او وار دگشته
 در جبارت و سب و شتم
 در کتاب و دین و علم
 در طلب مال و دین

کتاب مقتل شهید کربلا که در آن احادیث و روایات است
 منشی سید ابوالحسن که در آن احادیث و روایات است
 کتاب مقتل شهید کربلا که در آن احادیث و روایات است
 منشی سید ابوالحسن که در آن احادیث و روایات است

و ده خاک همی سوختی که اینی پاسبان کهنه اس شیشی بین حفاظت سی بھر کی روز نظر کرتی ره بوج
 او سنین و کچینا نیر تربت کا خون تانده بنابرین لانا که امام حسین اسکھری شہید ہوا ہو گیا
 قَالَتْ اُمُّ سَلَمَةَ فَعَمَلْتُ مَا عَرَفْتُ فَعَلَمْتُهَا فِي جَانِبِ الْبَيْتِ خَرَقْتُ
 السَّيْفَ وَجَرَلِي مَا جَرَلِي اُمُّ سَلَمَةَ سَيِّدَتِي وَ سَيِّدِي اَبُو جَعْفَرٍ صَادِقٌ فِي كَمَا قَتَلَا
 شیشی کو ایک جانب جھری کی او زبان دہر تا کہ حریت خیر لوری کا ساغہ اور باقی چرا
 کہ راہم کما حرج الحسنین من المکہ بنکہ الی العراق وَاَنْتُمْ لَا وَدَعْتُمْ
 جب وہ روز ہوا کہ حسین علیہ السلام سفر عراق کو مدینہ سی نکلا میں رحمت کی و اعلیٰ جو
 پاس کی رو دیا مدینہ سی او کی پانچ ملا و س مسافر دشت غربت فی کہا زبان جھری
 اسی تہم پہر ہوا کہ یوں شیشہ تربت کی راہی ہمارے کی ہوا لای سی قسبت
 اَوَّلُ قَبْرِهَا وَ اَخْلَصَ لَهَا الْيَوْمَ الْكَرِيمَ وَالْكَرَامَاتُ دَلِيلٌ بِقِرَارِ وَ جَنِّمِ اشجار
 و عدو سید ابراہیم سی روزات میں دوین باراد سکود بھی خند دست گدڑی فکنا
 كَانَ الْيَوْمَ الْعَاشِرُ مِنَ الْحَرَمِ قُرْبُ الرِّوَالِ اخَذَتْ بِنْتُ رَسُوْلِهِ مِنَ الْعَفْرِ
 فَهَمَّتْ هَبْسَهُ تَاكَ رَفْرَفِ سَوِيْنِ مَحْرَمٌ كُو قَرِيبٌ رُوَالِ كَا مَسْكَاهُ ہوا قُرْبُ رَسُوْلِهِ
 اللّٰهُ فِي مَنَاجِيْ وَ اِذَا هُوَ اَشْعَثُ اَخْبَرُوْهُ عَلٰی كَرِيْمَةِ الْعَبَاوِ الْتَرَابُ
 ناگاہ رسول اللہ کی عالم بویا میں تباہ حالت پائی کہ خدا ترا تاجس پریشان فرما دے
 گرد پڑی نظر اتنی فقلت یا ربی انت و اخی ما بی ازالہ یا رسول اللہ مہتر
 اَشْعَثُ مَا هَلَا الْعَبَاوِ الْتَرَابُ اللّٰہی اراہ علی کربلا و جبراک
 عرض کی اسی حبیب کہ وہ کار اندوہ و غم کا سبب کیا ہی جو آپکا چہرہ شقیہ کی بھرئی غصہ
 غباکان سی بھر ہی فقال لی یا اُمُّ سَلَمَةَ اَنْ اَزِلْ مِنْكَ اللّٰہُ اَحْزَنَ مَرَلَتْ

کاشی قدم و احباب رانی تکلیف
 غیبتی قدم و احباب رانی تکلیف
 امر عظیم مانع می امام وانی تعرض
 و اظہار رسوا و خود را در مسلمانان احباب
 کہ پردہ و رقبہ از رخ بر افکند امام احباب
 سوال شان کردم و مطیع و متقاد از
 کہ دیدیم و ما فی اللہ و خود را ظاہر نمود
 یہ کار و کار احباب و خدا را سوسل
 نہا کہ انامہ و حبیب و احباب
 اتش ہم و خصم و احباب
 و از اظہار فضیلت او و تقاد و ہوا
 می و مرزیدند او را منسوب با تقاد
 امامت محمد بن حنفیہ می ساختند
 و تقرب خالی را و ارا تلمیذ کردند
 با وجود انکہ قبرش بقرب مسجد
 واقع و در نظر مرکز از درون مسجد
 بنزد خلیفہ و در نزد اہل بیت و ہوا
 مثلاً ہم ساطع و کوہست و ہوا
 انکم و یقین بنافذ کردہ و تقیہ انکار
 و مسلمانان و احباب و ہوا
 در راہ خالی و رضای حضرت ہوا
 جلاد و در و رضای حضرت ہوا
 و دوق خواش و ولاد ہوا
 و دوق خواش و ولاد ہوا
 کہ انار یا کبھی در ان جہان ہوا
 سعادت از ان دوان سبب ہوا

[illegible][illegible]

استیصال میکرد و میگفت نواز میشد و درگاه
 خود گفت مرا در نینین کن و درگاه
 او بگذارد و گفت که شایسته است که
 تو گیتی گشت و گشتی را چنانکه
 در آنجا بود و بدین شکر گشته شایسته
 و در آنجا بود و بدین شکر گشته شایسته
 و در آنجا بود و بدین شکر گشته شایسته

پیش از آنکه جبره را قاعه خواند و فریاد بر او میآید الهیت که عاری و مملی او تارکی
 حضرت پریایا و قال یا بشیر مریم الله ابانک لقد کان شاعرا فخره قد
 علیه شی منی بشیر کو این پاس بلایا اوس بتلای یاس کو فرمایا تیری والد کو رحمت کردی
 جوده این شاعر با طبع رسا تمام یا تو بی اوس من دخل رکنهای او و مضمون مکنون نظم
 رکنهای او فاست بلی یا بن رسول الله انی لشاعر عرض کی ای شاعر قصیده
 صبر و شکیبایی در مقابل قافیه بجا در مضرع شاه بیت صدق و صفای
 بندش کلام چیست که با هر دو یوان خیال من بحر فکری قرن چهارم تا هجری فاکتور
 المذنبه فانیع ابا عبد الله الله ارشاد کرد ای بشیر جاری وطن درین جا کی شورش
 چهارم و سکه شهاب و بی این عبد الله شین کی خبر سنا قال بشیر فو کنت فی سینه
 و در گشت گشتی که کنت المذنبه فانیع ابا عبد الله الله ارشاد کرد ای بشیر جاری وطن درین جا کی شورش
 صوفی بالکجا و بشیر تهای که من سوار بودی فرس کو اثر گاتا شهر من نوحه که تا ایام
 با که صبحی بر وضه رسول من سر پیشا رفته می پلایا و انشأت اقوال ایشان را که
 قصید من بجا و در میان قبر من کو پروا یا یا اهلک یثرب لا مقام لکم بر سر
 قریات السین فادهجی هذا را ای مروم یثرب کیانی خبر بگویم که مقام از من
 را با می آید و منی که انوشیروان که حسین فرزند خیر مار گیاهی الجهم منی بگراند
 مضرع و الزاس منی علی القنایه یذار بدن او بخماره پاره پاره می کرد
 بدین پزارهای او سر کشانی بر چو مار در بزمهای حال ثم قلت هذا علی
 بن الحسین مع اخوانه و عثمیه قد حکوا لیا حکتم و ترکوا فیما انکم بشیر
 که این روکی بولا ای ایل و لاساری جوانان او او بشیر شید هی و این قطعه را این

عنان پیدا خواهد شد نام او چیست
 و دعوی پیغمبری خواهد کرد و دولت
 و ملکات عمر را بدخواهد داد و لا حیران
 میکنم که او بظهور دنیا اینز که گفت است
 خبر از گمهای مروج و کفر مقله و تیر
 چرا بیکجا جان را میکشی و اگر مقله و تیر
 کویان ست پس حق تعالی او را میکشی و امر
 خواهد کرد و تو تنالی که او را میکشی و امر
 او تعالی شایسته جاری خواهد شد اگر چه
 او تعالی شایسته جاری خواهد شد اگر چه
 غیبت کیست و غیبت باقی نماند شایسته
 دست کشید غنار گفت ای خواجه
 تقدیر الهی را نیست که من سر صد و
 ششاد و سه هزار آدمی را از میان
 من کشید و تو را خواهر من خواهی
 خواهد داشت با تو از گشتن و یاد
 که ایند زو که قول و رسول خدا است
 و شکی و دینی در آن نیست شایسته
 بکشید این را بخدا گفت این شایسته
 و این شایسته اند گشتن این شایسته
 بار و بیای و بکشی تا این که حق تعالی
 و وفای را مصلحت ساخت

دست بگذار و نماز عبد الله
 و وفای را مصلحت ساخت
 و وفای را مصلحت ساخت
 و وفای را مصلحت ساخت

کشتن نامه دیکر نامه مختار
 آنکه او را مکتب بنی حجاج و بعد الملک نوشت که
 که ملا نیه اظهار دشمنی با ملک
 و میگوید که چندین هزار از اوصال
 عبد الملک جواب نامه فرستاد که
 عجب مرد جاهل و احمق که او
 بهایستون مجلس بخت ابله است بی شیره کاخبر لانا خلق مدینه کا شور و غل اچانا

فاجعاً میری مولا حسین کی سانی لایا پیغام شهادت نبی و الله که او کی میں سیل حسین
 در و هوا صفت اہمال پر ہمارا و الله فعینی خود اربالہ موج واسیکبار وجودا
 بد مع بعد دمعکما معای رونو الی آنسو معانی سیہر ساتھ دوراوری
 استغاری کو اپنی ہم دغم غمور و ثم قالت ایہا الثاخی جددت حزننا
 بانی عبد الله و خدشت متا قرو حالمات تد ملہ پھرونی ای محبت
 کہ پیام اندوہ لایا تو فی ہماری خلق کو ایسا بیا یاد ذکر صحت یتہ الشہداسی وہ رنج و لم
 پنہا یاد کہ ہرگز با دام حوۃ کہی نہیں ہو لیکہ ناخن تعزیت سی اما کہ از ہم گایا کہی
 مرہم سلی سی کہی اچھا ہو گیا فمن انت رکت الله پس بھی اپنا اسم و تاسما
 کون ی بھی رکت کری خدا فقلت انما یسیر یوسف جلدیم و جہتی مولائی
 علی بن الحسین علیہ السلام می بہا میرا نام شیرانی جلدیم کہہا ہی را و کہوئی
 ابن الحسین علیہا السلام فی بیجا ہی و هو نازل فی موضع کذا و کذا مع عیال
 ابی عبد الله و فیما ہم اوس جاب کا خارج شہر من ویرہ ہوا ہی اور سب عیال
 ابی عبد الله فی وہن دم لیا ہی قال فکرونی مکانی و باد شرفی راوی ہوا
 یسکی اہل مدینہ فی بھی چور اگر کہی سب فی جانب بحر خارج شہر نہ ہوا فصریحت
 فوسی خیر رجعت الیہم فوجدت الناس قد اشد و الطرق
 و الموضع منہم منی ہی کہو کیو مارا بیخہ کاہ کیطرف اپنا مرکب پیرا کہوئی
 کثرت خلاقی سی راستہ بند پاتا تھا کہ زن و مرد کا ہجوم چلا جاتا تھا فقلت من
 و منی و نظمت و قاب الناس خیر و ثبت من باب القسط طابا
 سواری ہی او زارو کہی از و خام سی عاجز ہونا کہ از رخنہ پر قدم رستی کی بڑا تارو

بالجائید پس ما کہی نہ ماکرتہ است
 نظر بھی کسی کہ خدمت ماکرتہ
 بیجا پیریم و اگر راست ست پر سیاہی
 مار و دش او کہی نہ با مسلط رہا شو ہوا
 فوعون حضرت موسی را پر و دش گزنا کہ
 برو مسلط شد حجاج غمار را مطاق الغنا
 کرد و امر غمار قہمیکہ شاد شد و کشت
 و دم از حضرت سیدہ العباد پسندید
 کہ جاب امیر علیہ السلام ان طاعتی
 بل و مودتہ سال بعد از او و
 فلان روز سر عبد الله بنہ زیاد و
 شیرازی اللوش در غلن فلان روز
 خواہد آمد و ما دران وقت چاشت
 مینویزدہ باشیم و سروروی گذارے
 شود و ما خواہیم دید چہ روز و زو
 او و طبیقی انجہ امام فرمودہ بود آمد
 حضرت با عصاب خود فرمودہ شد
 غمزید کہ دشمنان شازنبہ اسبہ
 کشتہ میشود خوش باشید انصاف
 کشتہ بجایا فرمودہ شد فلان موج
 غناد قتل میکند و غفریب دوی
 در فلان روز خواہند آمد روز
 موی خود و قہمیکہ بنام امام از
 بقیات صلاۃ فارغ شدہ
 رای تناول طعام با عصاب
 خود نشسته بود کہ در ماکرتہ

[illegible][illegible]

جناب خبر ما بدست قبول کلام
 حضرت فرمود که جان الله فاعله
 بدین من مواخذه کرده که او شک
 نزد فاعله دختر علی حاضر میشد
 سخن میگفت و خوش خواب برای او
 میکرد و باز مکرر فرمود خدا بر این
 رحمت کند که حق ما را بزرگ احادی مکرر
 مکرر آنکه طلب کرد و گشتند کان ما
 گشت و عوض خون ما گرفت و در کجا
 مذکور از حضرت امام جعفر صادق
 علیه السلام و نسبت که فرمود هیچ
 هاشمیه موی خود را شانه نکرد و خط
 نسبت تا هنگامیکه غنای سره تان
 حسین را پیش ما فرستاده و در کتاب
 مسطور از آنست که علی بن ابی طالب
 و فتنه ۱۰۹۳
 و گفت شکر خدای را که انتقام ما را
 اعدا گرفت و غنای را بجای خود دهد
 و از آنجایی که بیایانه منقول است که
 مختار در بران مبارکه جناب امام
 علیه السلام فرستاده دیدم که دست
 مبارکش و سرش میکشیدند و میگویند
 یا کس یا کس ازین جهت او را کشت
 میکشیدند و کینه ای بد و منسوب اند
 چنانچه واقفیه میسای نیزه جعفر صادق
 بر او را و اسعد بن هاشم و دیگران
 از آن حضرت مثال فرمود و نسبت که گفت

وَجَاءَ اللَّهُ وَوَالِدُ الْفَجَائِعِ وَمُضَاضَةُ الْأَوَانِ وَجَلِيلُ الرَّزْءِ وَالْغَيْمِ
 الْمَصَائِبِ الْفَاطِمَةُ الْكَاطِبَةُ الْفَادِحَةُ الْجَالِيَةُ بِنُحْلِبِ بْنِ خَلِيبِ بْنِ كُشَيْبِ بْنِ
 فَرْزَنْدِ نَبِيَّتِ دُرُومِ نَقَرَاتِ بَرْبِي دُرُومِ هَلِي مِينِ اِيَسِي مَضَامِينِ سَائِي جَوْشِي شَانِ
 عِبَارَاتِ رِي اِيَهَا النَّاسِ اِنَّ اللهَ وَلَهُ الْحَمْدُ اِنْ تَلَانَا بِمَصَائِبِ حَلِيلَةِ
 وَلَمَّا فِي الْاِسْلَامِ عَظِيْمَةٍ اِي كَرُوهُ سَامِينِ سَائِي هِي هِي هِي هِي هِي هِي هِي هِي
 اعظمی آن مایا و اوس رخنه اسلام کی آفت مین بلاكش آتم بنایا قَتِلَ اَبُو عَبْدِ اللهِ
 وَخَيْرَتُهُ وَسَبِي فُسَاوُحُ وَصِدِّيَّةُ اِي مَجَاورانِ رُوخَهُ خَيْرُ ثَوَرِي رُوخَهُ
 دشت کربلا مین سپهر وانه و پانی بندر ناپهیر کا پایا سپهر کا نوا سا اَبُو عَبْدِ اللهِ مَارِ كِيَا
 مَرْتِي دَمِ تَكِ در غم و الم کو اپنی صبر مین سها بهاری روبرو ساری عزیز و رفقای
 کُشِي رَضِدِ پاره بدن شهنا خاک و خون مین اِي كِه پُورُو كِي شَمِ فِي اَجْسامِ اِلِ رَسُوْلِ كُو رُوخِ
 كَرِيْمِيهِ و پهلُو نُو مَادِ شَكْرِ تَمِ اِلِ بِلِيْتِ كُو خِيْمِيهِ مِينِ اِي كُو نَا بَحْرَاتِ اِمَامِ حَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ
 بَخَا كِي اَسِيرِ بُو مِينِ وَ خَرَاتِ تَمِ فِي جَادِ وَ خَمَرِ قِيدِ مِينِ رَسْمِ سِي بِنْدِ مِينِ بِرْمِ مَحْمُودِ كُو اَنْدُوهِ
 مِينِ تَارِيَانِه اَلْكَايَا جَمِي حَالِ بِيْمَارِي وَ ضَعْفِ مِينِ رُخْبِرِ وَ طَوْقِ بِنَا يَا اَتَمِ كَلْشُمِ وَ فَا طَمِ كِي
 بِنْدِي اَو تَارِي اَلْفَا لِ صَغِيرِ كُو رُونِي پَر طَائِحِي مَارِي وَ دَا اَمْرُو اَبْرَا سِي اِمَامِ فِي الْبَلَدِ
 مِينِ قَوِي حَامِلِ اَلْاِسْتِثْنَانِ سِرْفِزِ نَدَبُوْلِ سِي سَا بَرِ شَهْدِ اِي كُو كِ نِيْزُونِ پَر چَرُ كَا يَا
 بَهْرَاهِ عَشْرَتِ رَسُوْلِ كِي تَهْمَرِ و دِيَارِ مِينِ تَهْمِيرِ كُو مَحْمُودِ اِيَا دِيَارِ زِيَادِ و يَزِيدِ كِي دِيَارِ مِينِ وَ
 خَارِي كَذَرِي دَمِ تَكِ زَنْدَانِ كُو فِدِ وَ مَشَقِّ مِينِ حَالِ رَقَّتِ وَ زَارِي طَارِي سِي
 نَبِي جِي بِيْمَارِي بَهْرُوكِ پِيَا مِينِ خَاكِ پَر كَرْتِي اِيَهِي بَهْرِي كِه كُو فَرَا قِ عَزِيْزُونِ مِينِ يَا كُو
 وَ هَذِهِ الرَّسْمِيَّةُ لَشَهَادَةِ اَسْرِيَّةِ اِي حَسْبِ بِيْمَارِي اِيَسِي بَهَارِي تَمِي كُو سِي شَهْدِ

هر سال در موی سر حج زیارت حج
 کعبه دیدن سید العابدین علیه السلام
 مشرف میشدم چنانچه سال بخت
 او رسید دیدم که بران مبارک
 او طفل نشسته است بابت و
 او طفل نشسته است بابت و
 او طفل نشسته است بابت و

و در یک درگاه از این بزرگوار و درگاه کلام کلامه
 بالسمندر و میفرمود پناه میبرد از
 الهام با اضطراب و درید و خیز از اسرار
 پسر افند و ضرب شد بدرسید
 چنانکه بیرون مجلس اعلیت و سید جادو کار و دینیه و ناسخ کلامی بیان سیار و نا

ساری نیامی سینی نهی می آیتها الناس فانی رجالات منكم سترون
 بعد قتلهم ام آیه اعین منكم تحس دمعا و قص عن انزالها ای گروه
 خلائق اس حادیه عظمی کی بعد تبهاری در میان کون لوگ هوکی جوشادی کرنیکی او کی
 آنجور سی شهادت امام حسین علیه السلام پر سوگواریه این آنسو نهی بیگی آیتها الناس
 اصبحنا مطرودین مشردین مذودین شاسعین عن الاضداد
 کانا اولاد ثلث و کابل من غیر جرم اجار مناه و لا مکره و انکنا
 و لا ثلث فی الاسلام لکنها هم حرث خیر الانام و من سی کنای هو ی بریشان
 در بدر پامال عدوان سلسله جویین بندی هو ی ایام بسیر کرتی و در تهمیل کو ف و نسام
 کفار ترک و کابل سی بدتر تبهاری زده ناکام بلو این همی هر چند بی کوئی ناه صدف
 نهیین هو هرگز عمل کرده ظهورین نهیین آیا کوئی رننه بدعت اسلام بین نهیین سی حلال
 حرام کاکم خلاف نهیین یا آیتها الناس ای قلب لا یصدع لقتله ام ای
 فواد لا یخنی الیه ام ای سمع سمع هذه الشلته الیه تلک فی
 الاسلام ای محبان سید ابرار کسک دل بی رحم تاب ضبط کیمیکاجا و اقه سیدیه
 اندوه و حسرت سی نهیین کیمیکاجا کون بشر کاجک می که خبر اون صدمات کی پائی کا
 اور ناله و فریاد سی نهیین بیٹ جائیکاجکی ساحت میں یہ ماجرا شست اسلام کا
 لاخاکه بی چین هوکی ذکر حسین علیه السلام سی شک خوین بهائیکا فلقد بکت
 السبع الشدا لقتله و بکت الحار بما واجها و السموات ما کبرها
 تحقیق که ابی عبد الله کی صیبت شهادت سی شش جهت میں رونا پیلار اور ریا
 تلاطم موج سی اوٹھا شور و اویلا ساتون آسمان میں غلغلہ کاجا عا عالم اسکان میں آنکھ

و بعد کاسه کو فخر عن کردم کابیز او
 خواهد شد فرمود علی قسم بخدا اینکه
 زنده بمانی این دستاره اگر بعد از من
 خواهی دید که ظالمان او را بکشند و بفک
 بپارند باز نقش بر آید و در کاسه
 بود که کشند باز میماند و در کاسه
 عرض کردم که این طفل کیت گفت بند
 پسر منست و کی که و فرمود حال این
 بیان میکنم شبی در حال بقیام بود
 و در کعبه و مسجد مصروف و مشغول
 بودم در خواب رفتم در عالم رؤیا دیدم
 آنجا میباشم و حضرت باقی
 را با یکی از صحابه کردم و نزدیک
 رفت با او مقاربت کردم و بستم
 سید الشهدا و غصه نمودم و بگریستم
 ها تنی او از داکه ترا مبارکباد که
 پس من بدنام از این خودی متبرکه
 میشود پس بیدار شدم و طهارت
 کردم و نماز صبح خواندم که جائز
 حلقه دسزد بر اندام دیدم که جائز
 معجزی بر او انداخته همرا او رده
 و سبب ستمش در سه دست و سه
 میباید علی ابن الحسین را معفو
 گفتن منم گفتند و فرستاده
 و شکلا دم گفته و عرض فرموده
 که این جاری در دنیا جایز نیست
 جمله قبه صلواتی بر خدیجه و ام
 حضرت در مصروف جانید

در این کتاب شانه با شمع نیکو کردن در این کتاب شانه با شمع نیکو کردن

و در بیضا داد من خواش نوشتن کار
 کنیز پر سیدم چنانم داری گفت
 و شب با او که ساندیم و بهین بید
 و آنچه از حال استقبال او گفتیم ظهور
 خواهد رسید و خواه دیدن او شود
 بخدا که هر چه از آن بخواهد زیادت
 بود معاینه کردم و از آن بخواهد
 کشید مفید طایفه است سلام علیک
 ایراد فرموده و آن نیست السلام علیک
 ایها العبد الصالح سلام باد بر تو ای
 بنده مکیو کار السلام علیک ایها العبد
 الناصح سلام باد بر تو ای ابراهیم
 دهنده السلام علیک ایها العبد الناصح
 السلام علیک ایها العبد الناصح سلام
 باد بر تو ای ابراهیم

بهنجا والارض باسرها و الاستیاض باخصارها زمین و قوالمی کونیا
 زلزله آید اشجار کونوموم غم غی خاک پگرایا و الجیطان و لُحج البصار و الملائكة
 المقرَّبون و اهل السموات لجمعون جانوران صحرائی اضطراب پرمائی پیا
 بحار کوصدات بقیرای بوی بهت ساری دلاکله افلاک سباند و نهناک بوی تمام پها
 هر طریکی و اعی پیچی ما سیمعنا هدا فی ابائنا الاقوالین ان هذا الا اختلاف
 والله لو ان التبی قد مر الیهم فی قتالنا کما تقدّم الیهم فی الوصایة
 بنا لما اشدّ داء و اعلی ما فعلوا لنا قسم خدا کی بر حاد شده گذرا و الله که بلا جوگی نیای
 بهی صنا بهین کیا و الله اگر پیغمبر جاری ماری کوفاتی چسب که همیشه عزت و حرمت پنا
 بخانی در آینه جو سلوک همی کیا هرگز عمل بین نه لاتی او در شدت عدوت سی یاده پنا
 فان الله و انما الیه راجعون حالت کرب و فقی حدی زیاده برمی بد و روکی
 سیر خارج پیری پس زار و نالان کرسی پیری او ترا می چورت و مرد حذر خواهی که جویم
 خیمه بین جرم مخترم کی پاس هر ایک خاتون اهل و زن جاک پنا نشین و فابوقی و کر شهاد
 سکی شک غراسی سینه و بوقی سیرت کی جان بوقی قال الموت شئ کثیر فالت
 لی فاطمة بنت علی قلت لا یجوز ان یتب فکد و جب علینا حق هدا الله
 صحتیه لنا فلهذا لیت ان تصدله حشر ابن کعب فی میان جای که دینی فاسه
 و خبر علی فرقتی علیه السلام کی زبانی ساهی جو فرمایا که اپنی بن زینب خاتون سی کهما
 پیشتر فی تمام راه بین جاری طاعت سی حق خدمت ثابت سید یا کچه موجودی که انما
 دین او را و سکی و کفر خوش او رسا و کام کین قالت قتالت و الله ما لنا فلهذا
 الا ان نطیب حلیتنا جوابیا و اسد مال نیاسی باقی بهین را بهی اعدای که دلا پنا

۱۰۹۵
 کیده با کاوان فاجران السلام علیک
 ایها الخالص لله فی طاهیه و زینب
 الطاهره فی حقیقه سلام باد بر تو
 ای کسیکه خلص بوده برای خدا
 در طاعت او و برای امام و القاد
 علیه السلام در محبت السلام علیک
 یا فخره و عفته التی المختار و قیم
 المنة و الثار و کاشف الکرب و الهم
 و قایما مقام امام یحیی الیه احدی
 الامّة سلام باد بر تو ای کسیکه راضی
 شد از وی و خندا و فقیه کشته شده
 جنت و دوزخ و دینی کشته و فقیه
 و شداید و ای کسیکه فایز شد
 از بهر و صفای که کیم بان و تبه
 فسیده السلام علیک یا فخره
 بکمال نفسه فی رضی الامّة
 فی صفی الطاهره و

والله وعن اهل بيته عليهم السلام سلام
والاخذ بنارهم من العصابة الملعونة
چهارمین مجلس نیزین حجت حرم علیه صلوات الله
بر روی کسیکه نفس خود را در خشونت

ایتمه بسبب حضرت کردن عزت طاعت
و در حق مقام از ذوق ملعون ناممور
اول در ذکر نسب غدار و سبب
مقتید شدن و در هاشدن و از زندان

نیلان
نیلان
نیلان

اوت لیا هی کرد و چارچیزین جوستر و پانی بین زبوری و او تارکی سیدین اور غدا
لا مین و یه مختصر کی فاختت سیواری و دملجی و سوار اخی و دملجی
و بعثنا بها الیه و اعتدنا من قلیتها پس منی اپنی اور پیش کی بازوب
اورنگن هیچ کی عطایین ناداری و محلات کی اسباب طاهر کی و طنا هدا بعض
جرات لک حسن صحتک ایا ناهما که یہ تہو اعوض ہی ساوگ رفات کا باقی
و عدہ جزای جید زگوار سی شفاعت کا فقال لو کان الذی صنع لالدنیا
کان فی دون هذا رضائی بیشین رضی کی اگر تہاری پاسداری و اعلی دنیا کی
سیری مانتہ سی تہو میں آتی تہو آئینہ اسقدر عطا بلکہ تہو ہی بھی احسان مند بناتی
ولا کن و الله ما فعلتہ الا لله و قرآنکم من رسول الله لکن صدق نبی
نہا ہون قسم پروردگار کی ہی ہونی یہ رعایت رضای خدا و قرآن بت خیر توری کی و اعلی
کی ہی اون سادات فی جواب و یا کہ ہم اہلبیت کی بخشش حکم باران رحمت رکھتی ہی ہا
نازل ہو جای پھر ہمیں ایک بوند پھر فی ہا نگاہ محمد ختمہ مبرار و استخارہ ہاں آئی ایم
تقریب و ماتم ہی کی بجالی اتم سلمہ و اتم کتبین و اتم لقمان عورت ہی ہا شرم کی ہمراہ کی
ملین بعد از شیون و لوحہ خواہران و زواج و دختران امام شہید کو اوٹھا کی روئے پھر
چیلین ثم قال و اما اتم کلثوم فین تو جہت الی المدینہ جعلت
سبکی و نقول او سوبت ام کلثوم فی روکی شہر مدینہ کو خطاب فرمایا یہ مرثیہ جاسوز
اینا قضین با جیم پرآب سنا یا مدینہ جیدہ نالا نقبلنا ہا و الحسنات
و الاخران چینا ای مدینہ جید زگوار کی سکین واداد اوقف رہنما ہا شہرین
قدم رکھنا گوارا اگر تاکہ حسرت واذ وہ سائتہ لای ہیں اور دست بلا وطنیان ہی پھر کی

ست بد آنکہ در دزدانہ و ضلالت
کہ غدار پیر ابو عبیدہ بن جراح
بود کہ در زمان عمر سپہ سالار شد
عراق شد و در واقع سپہ سالار شد
فیلکشتہ شد و این مدلیہ الرحمہ
کہ غدار پیر ابو عبیدہ بن جراح
بود و از حق باقی نقل کردہ کہ او پیر
الرحمہ نقل کردہ کہ او پیر
بودہ بعض قصہ المدینہ و حبس
او بابینہ لقب ابیست کہ چہ
صاحب لشکر او کیان نام داشت
فخماں بلقب بلقب شدہ و بعض
میکویند کہ او بنام کیان غلام علی
ابن طالب علیہ السلام موسوم کردہ
و بعضی قصہ المدینہ چون امیر المومنین
علیہ السلام اور کتبین فرمودہ ازین
جہت او کیان میکویند اما
افستہ کہ غدار را طلب خون اما

اسلام و غدار کار غدار بود کہ
کراں قاتلان لچائی شہید
و خانہ داخراں خبیثہ
مکتوبت و خانہ داخراں خبیثہ

از من صبا قبل از آن یقین
شباب و ولادت قامت بشارت
قبلا از آن کبریا
آن بزرگوار که
کدام گوینده میگوید
و چون طالع مقرر شد باز خواهم
از من صبا قبل از آن یقین
شباب و ولادت قامت بشارت

وَتَنْذِبُ عَلَيْهِمْ يَنْذِبُ التَّوَكُّلِ وَتَسْأَلُ عَنْهُمْ أَهْلُ الْمَنَاهِلِ
شیر مادر من زنده مرده اپنی صاحب کی تقدیر پناہ و نذر کرتی کہ جو جانی سی وار تو کی
درو دیوار بیتاب و توان ترقی پائید و روند سی باعث او کی پھر نہ آئی کا پوچھتے
وہ صدر نشین کیا ہوئی جو ہماری درسیان ہی رہتی و تَمَیِّجُ اخْرَاجُ عَلَا
مَصَارِيعِ قِتْلَةٍ وَتَسْأَلُ دَعْوَى لَاجِئِهِمْ وَاتِّكِلَاحُ حَزْنٍ وَالْمَوَاطِنُ اَوْ شَهْدَةٍ
جو خاک و خون میں گری ہی ہر دم پڑھتا اوس صیبت عظیم ہی ہر طاق و محراب
رشتہ و اتکلا پڑھتا وَتَقُولُ يَا قَوْمُ اَعْدُوْنِي عَلَى السِّيَاحَةِ وَالْعَوِيلِ
وَاسْأَعِدُوْنِي عَلَى الْمَصَائِبِ الْجَلِيلِ وہ خانہ تحریر کا شانہ بہت
ایجا ضربیں بھی فوج و فہرہ یاد و ملازم یاد و کردار و سوگ میں کربت شہادت کی سیر
ساتھ دو قَاتِ الْقَوْمِ الدِّينِ اَنْذِبُ لِقَائِهِمْ وَاجْعَلْ لِي كَرَمَ اخْلَاقِهِمْ
کاتوا استماد لیلی و نہاری و انوار طلعی و استخاری و اطناش فی
و افتخاری و اسباب قوتی و امضاری حقیق وہ لو کہ حکم منہ ان و درو کی
میں فوج کہ ہوں اور جلوس و قیام و اخلاق کرام کو یاد آور ہوں پیری و زاری
مونس و باعث شرف و افتخاری اسباب قوت و تحمل نہ پیری کی انوار و پائیدگی
کَا عَلِيٍّ بْنِ مُحَمَّدٍ عَنْ سَهْلِ بْنِ زِيَادٍ عَنْ مُحَمَّدِ بْنِ أَحْمَدَ عَنِ الْحُسَيْنِ
بْنِ عَلِيٍّ عَنْ يُونُسَ عَنْ مَصْقَلَةَ الْقُرْآنِ قَالَ سَمِعْتُ أَبَا عَبْدِ اللَّهِ يَقُولُ
لَمَّا قُتِلَ الْحُسَيْنُ أَقَامَتِ امْرَأَتُهُ الْكَلْبِيَّةُ عَلَيْهِ مَا قَامَتْ مَصْقَلَةُ طُحَانَ
بنی عبد اللہ صادق ہی روایت کرتا ہی کہ سنائی میں حضرت فی ہما جب انہیں
علیہ السلام کو شہید کیا اور کاروان غارت زدہ مدینہ میں آیا ہی زو جسیہ شہدائی

[illegible][illegible]

خواهش دارد خود را خلاص کند
 تعبیه نماید و بنشیند و بنویسد که در
 این دنیا خانه بزرگ و سرای بزرگ است
 بهمانند که در دنیا بزرگ و سرای بزرگ است
 بهمانند که در دنیا بزرگ و سرای بزرگ است

عزای شوهرین بستر نامحبب یا اپنی بگیا کی کو نم کجا یکی و سلی با چشم بلبا و بگفت
 و بگفت النساء و الحکم و ده بی بی آب رونی اورا و کی همراه ساری عورت که بران
 اشک بجاتی رین درسم سوگوری مین و برادر پسرین نصیب کی باتین مین جیت
 جعت دمو عمن و ذهبت یهان تک جو انهنو مین آنو باقی زهی و بر بصر گیا او
 ویده شک سیخت جگر بی قسیتا هی کذ لک اذا اسرت جادیه من جانها
 تنگی و دمو عمن قسید اس حال مین یک نوئی کو اپنی و بیکار زاری و گریه
 چشمونی در بای سر شک برتاها فد عتها فقالت لها ما لک انت من بیننا
 قسید دمو عمن حلت اوسنی نزدیک بالیا پو پنجا گیا بی جو جاری و بیان آید و بیز
 بنین سوکهای قال لانی لانا اصحابی الجهد شربت شرابا سوئی
 بولی جیب رفیعی غیرت میمون کو بند پایا شو بول کی ایک پلانیه پیا جانی به پال
 بهایا قال فاحرب بالطعام و الاسوقه و اکلک و شربک و اطمعت
 و سقت راوی که تنهای یسکی اوس خاتون غمگینی تیاری شوا و طعام کو اکر گیا
 سب حاضرین مین بانما اورا پک بهایا و قال انت ائما تریدین لک ان تنقوی
 علی البکاء علی الحسنین فراتی تهن اس پخت و قسیم می اراده تقویت هی
 نام حسین علیه السلام پر از روی مزید رقت هی دای ابل و لاشنی و شور دنیا و بیکار جو مین
 صاحب غرابتها اپنی نصیب کجا بیان رو بروی حاضرین لانا سکو معین میون سلا
 دل سی و لانا و ده بی بی مخزون و زات کهری بودی خداجا بتانی زبان حال سی قوا
 شهادت اور سبطی کی ابتلا فرماتی ائما الناس بهار لولا خوف الله لاسی من چو کی
 خانه خدایین پناه یگیا و لانا رهنانه لانا کو فیان پرده خانی بوعده نصرت طلب کیا و

در اینجا با صفت ای اوجا جان بر چشم
 شده او گفت این زخم چشم
 چه رسیده گفت وای که لک او را
 ز باریست حقیقتا وای که لک او را
 و بند بندش جلالتگر و عروص خون
 همام نقد سر و در را خواهم گشت کرد
 عروص خون چرخه بندگی تا بقیه رسد
 آینه افتاده در آرزو بود و دست و پا
 فان مجیدانان کرد و دست و پا
 معالی ساخت و در میان و کجا
 و نهد و کجا و کجا و کجا
 و نشان و عین و ذیشان و کجا
 در عروص خون فی ذلک میخیزد و کجا
 و قسم میخورم و صفت میخیزد و کجا
 و جلیه که قوم بنه کینه و کجا
 میخیزد را داخل حجم و نیست و کجا
 خواهم نمود و در دوازده که معنی شده
 و بدین حال و مقال زمان بسر کرد
 تا زید پدید رسیدت هستی ببار کرد
 اسفل کشید و صاحب روی و کجا
 گفته دمان زمان که سوز از مندا شد
 به و در آمدن بجایه های غیر عرق و کجا
 کرده بقدر آمد
 و از انجا خرو و کجا
 و بعد از قتل مسلم رو زنی و کجا
 و اینز یاد باغیر و غیر و کجا
 ازین گفت که این زنی و کجا

و پس از آنکه امام حسین علیه السلام را در کوفه میدادند که خبر عطا
 بود هیچکس را در کوفه میدادند که خبر عطا
 و پس از آنکه امام حسین علیه السلام را در کوفه میدادند که خبر عطا
 بود هیچکس را در کوفه میدادند که خبر عطا

و پس از آنکه امام حسین علیه السلام را در کوفه میدادند که خبر عطا
 بود هیچکس را در کوفه میدادند که خبر عطا

بنیو این چار طرفی لشکر اعدای گهرا یاران بی وفای حمایت و امدادی سندی
 عمر سعدی چند روز و شب دانه پانی کچه ندیا عاشو کو نیره و تیره و شمشیر کی رضه بین یا
 هر یک اصحاب و اقربای مظلوم کو مار خاک و خون مین غلطان سر و کون سی اوقا
 رحم و مروت کا قتل سادات پر سنه سوزا طفل صغیر و چه شیر خوار تک جیانشه و
 فرزند رسول کو زین سی گرایا امام حسین علیه السلام کا سر لوبو پتا نوک مسلمان پر پهر یا
 بهم المیت ذریه تنول پر دوری خیمه جلایا دست جفا سی اسباب لو ما جور است پر
 نکالار و بند و چادر و تخر و زور باقی نچو مارا لاشون پر وارثون کی رونی اور بی نیای
 ضرب تازیانه جوری بدن خسته و جگر نغمه و کهای یکسی و غربت مین رخ مینون طایخی
 ماری ده عاجز و مضطرب کی روح عزیز و شکو پکاری دایک جوان علیل سید سجاد حسین
 جانتا اوسی بھاری طوفی آهمن پنهان یا زخمیر مین بند با بی محل و عماری مثل کینه و غلام
 بگو اونون پر پنهان یا جو خاتون یار کجانی متنه اربو اگر پرا بھا لون سی دریا یا اسیر و
 بر شهر و قریه مین لقب خارجی سی پھر ایاد و بارین زیاد و نیدین روبرو کھر کھا بلوی
 عام کو دکھا یار را و شحات سی المھر کم کو نھاردن طمعه وی با بی انصاف کینه جاکست
 آل رسول سی عوض ای زین العابدین کو شھر و ابن زیاد و نیدین اراده قتل کیا پھر
 بیونس ویاورنی لبت کی منت و عاجزی سی جیالیا سر سید الشهدا کو و نو عالم فی حو
 خیزان لکانی لیب و دمن چری سی کولا جیو امیر المؤمنین علیه السلام مسلمانان زخم زندان
 کوفه و دوش مین کھاری بند قید ری و دتون خاک پر سینه پیو ک پیاس کی انولع کھر
 سنی رسته حد و ان سی پھت کی صھرای کربلا مین با حیرت و ماران آبی گور غم مین
 تدقن برادر و سدر زند پر سنه یار و دشمن مین اشک بھای ملو غم کی جگر مین آب

و پس از آنکه امام حسین علیه السلام را در کوفه میدادند که خبر عطا
 بود هیچکس را در کوفه میدادند که خبر عطا

و پس از آنکه امام حسین علیه السلام را در کوفه میدادند که خبر عطا
 بود هیچکس را در کوفه میدادند که خبر عطا

دیندار را عجبوس و بی اختیار ساخته
 ظاهره دراز میکند و حرکات را شایسته
 کرد بان طبع و شتم نسبت به عزت
 از روی در وجودی اید و از جمله افعال
 مقلات کتاب اخبار نام خلقت لوح و شتم و عرش خاتم

أَفَلَا تَبْصُرُونَ كَمَا نَصَّلَ رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى فِكْرًا يَنْبَغِي لِي أَنْ أَوْسَمَ فِعْلَ ثَوَابٍ وَنَهَاهُ تَسْبِيحًا
 نظر آتایی اما فکر موجودات کاینات میں خدا کی صورت بصیرت ربی اور ہی اس آیت اور
 اشغال میں واضح دلالت کرتی حدیث میں آیا مَصْنُوعَاتِ وَصَفَاتِ اِلهِی سِی فِکْرِ دُکْر
 مستحق کہو اور ذات سر ایا حیات ایزدی میں ہرگز و بیان اور کلام نہ کرو و فی
 کَلَامِ جَزْءٍ مِنَ الْمَصْنُوعَاتِ دَلَالَةٌ كَافِيَةٌ وَعِبْرَةٌ شَافِيَةٌ بِرَبِّهِی کہ او کی
 ہر جزو مصنوع میں دلالت کافی و عبرت شافی ہے کہ طاعت و بندگی عبد و شایع ہو
 بران وافی سی قَاتَ اللَّهُ تَعَالَى كَانِ فِي الْآخِرِ وَحْدَهُ وَلَيْسَ مَعَهُ شَيْءٌ
 تحقیق کہ اللہ تعالیٰ کی ساتھ کچھ نہ تھا اور ازل میں ہمیشہ تنہا و مجبور و مقرر خالق ماخلق
 میں شیت و ارادہ باری فی چاہا مقرر کمال و کما فی فعل قدرت سی عالم پیدا کری جو چاہا
 جائی بخدای تبارک فی لوح محفوظ کو و بیضا سی بنایا اور اس کا سطح صفہ باجوبت امری خلق بنایا
 پھر قلم کو اتی بڑی جوہری ایا و کیا ہی کہ طول پانچ سو برس کی راہ لمبا ہی پس نظر نسبت فی او
 توجہ کی وہ دو نصف شد ہوا نور کا دریا اوس میں سی نکلا اور چھ اجزاء کو کھسکا لکھ
 رَحْمَةُ اللَّهِ تَعَالَى اَنْزَلَ اَوْسَى لِكَلَامِهِ بَارَهُ خُطَابَ کِیَا شِیْتِ کہ جو کہی ہوئی والا ہی تار و زیادت
 اور اس میں تقریر امر پر جاری قلم کو کہتا تاکہ واقعات کان و ناکون کو سبکو کہتا سنگام پکارش و کیا
 او از ترجیح تسبیح میں مانند زہد کلی اور ساری خط سیر نوشت کی ہر سطری سبکی پس و کما
 جو ہر سیر تبارق خلق فرمایا کہ وصف نہیں ہو سکتا جتنے بڑا و زانی تھا او کی قافیہ
 بنائی ہر ایک سی دوسری تک فاصلہ بقدر پیکر ان مرغ تیز پر جو ہر ابر میں اوڑی وہ عرش
 اعظم کی کہ ستر ہزار تون بخوری ہر یوم رنگ بدنائی کو فی مخلوق کو ممکن نہیں جو اس
 نظر کری اور ہزار سال میں وہ تسبیح کہ تابی مروی سی جو خیر و برہمیں الہی ایا و ہوی آ

دیندار را عجبوس و بی اختیار ساخته
 ظاهره دراز میکند و حرکات را شایسته
 کرد بان طبع و شتم نسبت به عزت
 از روی در وجودی اید و از جمله افعال
 مقلات کتاب اخبار نام خلقت لوح و شتم و عرش خاتم
 دیندار را عجبوس و بی اختیار ساخته
 ظاهره دراز میکند و حرکات را شایسته
 کرد بان طبع و شتم نسبت به عزت
 از روی در وجودی اید و از جمله افعال
 مقلات کتاب اخبار نام خلقت لوح و شتم و عرش خاتم

خداوند را عجبوس و بی اختیار ساخته
 ظاهره دراز میکند و حرکات را شایسته
 کرد بان طبع و شتم نسبت به عزت
 از روی در وجودی اید و از جمله افعال
 مقلات کتاب اخبار نام خلقت لوح و شتم و عرش خاتم

دکتر هاراکوت رفت
ساخت ویران چنان قللند
زیرزمین بوده خلد زنجیر
حسب حکم

دیر ضلعیہ دہر زہید علی شاہ و دیگر
الحی بخش جو اساتذہ کرام
دعوتی کرسی بی نظیر یافتہ

[illegible]

و حله جنت و پیرایه نور پنا یافت تخت و تاج پر نهاده و شلایک پراوخت و یا ابرکیا اطرافت کسانانی
بهر این عجایب مخلوقات و صنع باری دکما بین هرگاه ابوالنسر کو اسدی جانسته تی دیار ساری
فی بام خالق او کو سجده تعظیم کیا ایلیس فی بزمی چند و تکبر جانب آدم سر کو نهین جبرکی باغضیب خدا
صف لایکری کما لکما یس فاضل خلقت آدم علیه السلام سی خلقت خادوی او ایکس وایت وایت
یون ایکر خانی حضرت صفی پر خاب کو تسلط فرمایا طرف چپ سی استخوان پهلوی کما لکما لکما لکما
آدم کی بنا جو ق حلیفه الله جاکی نظر جانب خاثری او کی طرف رغبت قنبت بزی تالی فی و
هیچ ای آدم اول نقد نهاده و پیر او کو تصرف کرو و پو چاه و ده کیا ای سیری صیب کی نام پر دوه و ده
هیچ سول کیا ای تعلیم فرمایا پر دوه و ده کا سجده و ای کو اللهم صل علی محمد و آل محمد حضرت ابوالنسر
تین بار صلواتی بیج تب و سالی ر و ج بطوره و کی اجازت ملی اسدی فی دق کی تم و تو حسین
باغ بهشت مین ره و لاک شجره شمیم کی باس نهاده و نوش نکر و شلایک کین کین بی هزار تیس شلایک او
سازش بار و طایرس مین اندر پنجاه و سوقت آدم تو فی ایلیس گوشین شو کی اس رخت کای کای
تو همیشه دار خد کی مجاور و بود و این اسپر ختی و فرامیست خدای عز و جل فی قسم کرائی چه هیچ شیخ ابا
هرگاه او کی خوشی بیو کی مایا و ده خدمت لایک شو هر که بکلا ده سی ای بیو شنی استکبار کای کای
اب الازم و وری مین نهایی سیری و جا کر یا ای بس عجایب کیا او نه بر و ج و اول کتاب بقوله
الم افککنا عن الارحام النحر فانی نه و طایرس که مران مین ارشد و سلب نور سیار الی اخر
بهشتی ای ای آدم که سار نه سید و خاثر نه عریه عربی ایس ابقره قیه نهاده و یا باده اجنه سار
طایرس از نیل مین و وری تا شنی قدر سیان قدر و خامو بر کما چو نه و نه عرقه کک مین با چرم
طایرس بر و ق قیام بر و دایس بی آدم سار نه نه صیبت تا سسل شیطان اغوی فساد مین
ابوالنسر پر تار و زهر سار نه خرنیایم بقیه رنه عاشره شعبه ای حصول روزی کرنا و صفت میخا

[illegible]

ہوئی کہ وہ سات ہفتہ پہنچا میں شریشہ کو زمان و خراسان و نیشاں اور قول ثانی طواف شام
راہ مصر میں حضرت ابراہیم کی طرف سے دعوت کرتی میں تیرس رہی آخر کو وہاں
طافہ چھپیریل سے اولٹا کیا ۔
استبدال ینام عربی و عبرانی سے مرکب ہی ابتاع اخو نہی سمع و ایل اسمم خداسی یعنی
نبدہ شونہ خدا والا کو لگوں پادشاہی سارہ کو بخشا تھا حضرت نے اجازت نہ وجہی
ہاجہ کو تصرف کیا فرزند سولہ ہوا تو سہی خاوم کا حق نہ گیا اور وہ کو کچا آبادی
دو راجا کی جہوڑ و ناما حضرت ابراہیم وادی مکہ میں لائی اور صاحب کی ہاجرہ
صحرایں پہر ہی تیس میل فی جو زمین پر پیر اپنی کر لڑی چندہ فرغتم ظاہر ہوا پانی کی ہونی کی
قبیلہ جبرہیم نے دان سکونت کی جب اسماعیل جبرہیم کو اپنی کوئی عورت سے شادی کی
ہر ایک سے چار اولاد ہوئی ایک سوسیس اور سات برس کی بعد رحلت فرمائی کہ جبرہیم
جبرہیم کی طرف فرماں ۔
پس خلیفہ کیست او کی ابواسیراکل ہی ایک سوسیس برس کی عمر میں والد کی پیلا ہوئی اور
سارہ و نوسی اور چہرہ یک تیس جہورت میں شاہ اپنی والد کی ایسی ہوئی کہ لوگ وہو کا
عجائی ہی الامحاسن ابراہیم کو خدا نے سفید کیا کہ درسیان پدر و پسر فرق رہی ایک
اسی برس کی عمر میں فوت ہوئی ۔
ذوالقرنین اور کھانا مہیا شرفوت میں اختلاف ہی مگر وجہ شہرت اس لقب ہی
بیان کرتی ہیں خواب دیکھا نور و ملک کو نصیحت کیا اور دو قرن و نیامین زندہ رہی
اور ساری دنیا کی ملک ہوئی ستہ یا تھج و با تھج باندھی ابرو و عدد و برق و دہو افغان
ہی آئینہ میں چہرہ لکھراؤی کی جہیت ہی گج کو گئی حضرت ابراہیم سے ملی او کی والدہ

[illegible][illegible]

۱- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۲- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۳- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۴- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۵- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۶- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۷- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۸- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۹- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۱۰- در این کتاب که در این کتابخانه است

سکرتیز سبب بوقریں قال
فلا بد من رعا و تعبد بعد ابد الحیدر
ابن جعفر علیہ السلام انا غیاث المذنب
ابو البقری فی الزلزال و الدار الاخری
حسبنا الله و نعم الوکیل
فی صیغ فصلین شیخ حلی
سابق تاسیس سال ۱۳۰۲
حداد مصطفی کاظمی
۱۳۰۲

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

وكان في عام ١٩٥٤
يواصل اوديس سال وفاس

وینکلیت ایشیای صغریه ای که از آنجا شروع شد و در آنجا رسید
 بهین ای که از آنجا شروع شد و در آنجا رسید
 مراد از آنجا شروع شد و در آنجا رسید

در وقت مشاهده این درخت که در آنجا
درختی است که در آنجا
درختی است که در آنجا

پیش از آنکه در این کتاب به بحث بپردازم، لازم است که ابتدا به بررسی کلیات و مفاهیم اساسی بپردازم. در ادامه، به تحلیل و تفسیر متن می‌پردازم و سعی می‌کنم تا حد امکان، دیدگاه خود را بیان کنم.

در فصل اول، به معرفی موضوع و اهمیت آن پرداخته شد. در فصل دوم، به بررسی روش‌های مختلف تحقیق پرداخته شد. در فصل سوم، به تحلیل داده‌ها پرداخته شد. در فصل چهارم، به نتیجه‌گیری و پیشنهادات پرداخته شد.

این کتاب با هدف آشنایی بیشتر خوانندگان با موضوع مورد مطالعه تدوین شده است. امیدوارم که این کتاب بتواند به عنوان یک منبع معتبر برای پژوهشگران و دانشجویان مورد استفاده قرار گیرد.

با تشکر از شما که به این کتاب توجه فرمودید.

نویسنده: [نام نویسنده]

تاریخ انتشار: [تاریخ انتشار]

[illegible]

وہ دینیال سے پہلے کیا حضرت اوسین چہرے شیطان فی پچی کوشہ جامہ باہر نکالا درخت باہم
لا آخ کو آتہ سے امت فی دو مارہ کا *

حفظه بعوث ہوئی صحاب رس پر جنوں فی مین پیغمبر کو مارتا ہلا و انطاکیہ یا حفر
نوت میں رہتی بت پرستی کرتی مرد و لواط عورات با ہم مساحقہ میں مصروف پرتی
اور معتبر یہ پایا ہی کہ رس خطر تن نہائی آذربایجان نزدیک کمرنید بارہ شہر کنار بہر
مذکور پر موسوم آبادی درود و فیروز دین بن آردینی بہشت خرد و آدموز و مرد آذین
و شہر نو زہر و خست صنوبر اور بارکہ و ختر کی پرستش کرتی ہی جب نخرین پیغمبری شہر
سوکھا و حفظہ کو قفس زمین میں بند کیا اور تہ دریا میں کاڑا ہر کاہ نبی فی شہادت پائی
تو خدا سی آگ شل شعلہ کو گر و خست قدم سی نخلی سلو بلا دیا و دوسری پہلی میں ہی مرغ کر
دراز الوان رنگ آ یا جسی غنقا کہتی ہن الحفال کو نخلت حلالی کو مارتا گیا ۔

در کربلا مقتدی الکابری اسرائیل و ذکر توبت و قتل نذرو و ای نبوت القدس می ایک
 بنیس برس آرزوی فرزندی عمر گزری او کی زوجه چنانچه با او شایع همیشه حسنہ ما در
 قریتم اور بقولی خواهر مریم دو کم سو برس کی ہوئی ایک دن همراه زوجه منج کو دیکھا اپنی
 بچہ کی منہ میں دانہ بہراتا ہوا و تاریخ اول محرم ہی اوس دن اشتیاق پیدا ایشہ
 اولاد کا بڑا نالہ زاری میں دعا کی فی الحال زوجه کو حقیقت آیا طہارت پاکی مشہور ہی
 ہم بستر ہوین حمل سا اور بقولی بشارت ملا کہ سی بعد پانچ سال کی حیثی وجود میں
 آئی قتل کر گیا علیہ السلام کو محنت لکھا ہی کہ جب مریم چاہتو تین تو صلا می بیور و فی او کو
 زنا می ہتھان کیا اسوا سلی کو بغیر از مرد پیش رہنا خلاف عادت دیکھا او کو کئی
 مرد بیگانه سواری کر گیا خیاب مریم کا صاحب ہتھادہ خوف می قوم کی قہر کدہ

[illegible]

[illegible]

اور دنیا میں ان صفات پر ہونا یا نہ ہونا
اور دنیا میں ان صفات پر ہونا یا نہ ہونا
اور دنیا میں ان صفات پر ہونا یا نہ ہونا

[illegible][illegible][illegible]

حالات انبیاء

[illegible][illegible]

مجلس وادارہ
مفتوح کیا
جانب سے کیا
الغیر

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

خلافت نبینا

انتقال کیا یہ بھی قول ہی کثرت بسبب تقسیم زر و مال ہوتی نہ فرزند زینب جنگجو ابوالکلام
 ابن ربیع سی کھیر میں منسوب کیا او کی حق میں فرما دیا حدیثی قصہ تھی و وعدنی نوفا ز
 دھتہ قبل اسلام عبداللہ کتب سی تزیج ہوتی بعد نزول آیت بتی بدی پدر کی اگر
 طلاق دی ہمراہ خدیجہ با و مطہر ایمان لائیں عثمان بن عفان کو کین توڑی دینے و اگر
 ام کلثوم سخیل بیٹی خدیجہ بی کی عثمان بن عفان سی شادی ہوتی قاطبہ زہراء
 دینہ میں نہ رہا علی ابن ابی طالب فولد تہ الحسن و الحسین زینب و عثمان و ام کلثوم
 اور عبداللہ ابن زبیر بن عثمان وہ عیشہ کی پیدا ہیں جو ہمراہ والدین پر کی آئے
 چار خواہ چہ بزرگی گھر میں بازی کرتی تھی انکے میں پیدا کثیر ائمہ کتب ورم طرما اس
 وکھسی و گدیری علی و امانہ سپر و دختر زینب بنت ابی طالب و فرزندان ابوالعاس جسکاب
 مالہ انتہیت خدیجہ بی و او پر ملا ہی اور ان کے کو بعد وفات سیدۃ النساء اولیاء بنوی
 حیا و پس از ان معاویہ فی سوم زار و دہم ہی و در خواست نکاح اپنی سادگی و بیوہ
 و حیث شوہر مال طرفہ خیرہ بن نوفل بن الحارث ابن عبد المطلب سی ہو تین و بیوہ کنیز
 امام حسن بن فاطمہ زہرا سخی اولاد زید و حسن المثنی سی ہی امام حسین جو شیر و نبات
 او کی سرور و ن پرین زینب کبیری بنت سیدۃ النساء اربعہ ابی جعفر علیہ السلام ابن
 ابی طالب سی منسوب ہوتی فولد تہ لہ جعفر و احسن و الاکبر و ام کلثوم و علی و حسن و حسین
 علی سی باقی ہم نام کلثوم بنت زہرا جو قصہ او بخا باختلاف میں عامہ و خاصہ و ایر سی
 تحقیق بن فاطمہ مبارکست جدول مصر یہ کہانی قیل قبل بل قیل خدیجہ و الصخر ان قات
 انتہای خدیجہ ایسی منسوبست بی بی نیست گراہ بایہ قول ہی شیخ جمال الدین یوسف
 بن عبد اللہ و المدنی البغلی کا بی انعام و عا دتہ نوفل بن الحارث و عبد اللہ

ابن ربیع سی کھیر میں منسوب کیا او کی حق میں فرما دیا حدیثی قصہ تھی و وعدنی نوفا ز
 دھتہ قبل اسلام عبداللہ کتب سی تزیج ہوتی بعد نزول آیت بتی بدی پدر کی اگر
 طلاق دی ہمراہ خدیجہ با و مطہر ایمان لائیں عثمان بن عفان کو کین توڑی دینے و اگر
 ام کلثوم سخیل بیٹی خدیجہ بی کی عثمان بن عفان سی شادی ہوتی قاطبہ زہراء
 دینہ میں نہ رہا علی ابن ابی طالب فولد تہ الحسن و الحسین زینب و عثمان و ام کلثوم
 اور عبداللہ ابن زبیر بن عثمان وہ عیشہ کی پیدا ہیں جو ہمراہ والدین پر کی آئے
 چار خواہ چہ بزرگی گھر میں بازی کرتی تھی انکے میں پیدا کثیر ائمہ کتب ورم طرما اس
 وکھسی و گدیری علی و امانہ سپر و دختر زینب بنت ابی طالب و فرزندان ابوالعاس جسکاب
 مالہ انتہیت خدیجہ بی و او پر ملا ہی اور ان کے کو بعد وفات سیدۃ النساء اولیاء بنوی
 حیا و پس از ان معاویہ فی سوم زار و دہم ہی و در خواست نکاح اپنی سادگی و بیوہ
 و حیث شوہر مال طرفہ خیرہ بن نوفل بن الحارث ابن عبد المطلب سی ہو تین و بیوہ کنیز
 امام حسن بن فاطمہ زہرا سخی اولاد زید و حسن المثنی سی ہی امام حسین جو شیر و نبات
 او کی سرور و ن پرین زینب کبیری بنت سیدۃ النساء اربعہ ابی جعفر علیہ السلام ابن
 ابی طالب سی منسوب ہوتی فولد تہ لہ جعفر و احسن و الاکبر و ام کلثوم و علی و حسن و حسین
 علی سی باقی ہم نام کلثوم بنت زہرا جو قصہ او بخا باختلاف میں عامہ و خاصہ و ایر سی
 تحقیق بن فاطمہ مبارکست جدول مصر یہ کہانی قیل قبل بل قیل خدیجہ و الصخر ان قات
 انتہای خدیجہ ایسی منسوبست بی بی نیست گراہ بایہ قول ہی شیخ جمال الدین یوسف
 بن عبد اللہ و المدنی البغلی کا بی انعام و عا دتہ نوفل بن الحارث و عبد اللہ

[illegible][illegible][illegible]

ایمان آید خدایا
تو که گویی در زمین و آسمان
ایمان آید که تو را
سپاس و باریک آید

[illegible]

知

[illegible]

آنم ولد سی پدایہوی حسین الملقب بالآشعث اولی بہائی طلحہ اور بہن فاطمہ کی ماوراءم تھی نسبت
بن عبد اللہ بن شیبہ بنی و ابو بکر جو یوم عاشوراماری گئی اور ام عبد اللہ فاطمہ دام سلمہ و رقیہ بہت
مختلفی طبعی تھیں و اما حسن بن امام حسن علیہ السلام الملقب بالمشق و اسطی خواستگاری
نسبت امام حسین علیہ السلام اپنی چچا کی پاس حاضر ہوئی فرمایا جسکو چاہو میں منسوب کروں وہ
شرما کی چپ رہی امام فی ارشاد کیا میں تہذیبی اپنی بیٹی فاطمہ تجویز کی وہ اکثر صفحات میں شیبہ
والدہ اکثر زہر ہسی ہی اور شادی کردی پیش اور پنج برس کی عمر میں شامہرا وہ فی حلت
فرانی دوسے ابراہیم بن محمد بن طلحہ قنات الحسن بن الحسن علیہ السلام حضرت شامہ و بنت طلحہ
نسبت الحسین بن علی علیہما السلام علی قبرہ قضا و کانت تقوم اللیل و تقوم النهار ابراہیم
ابن محمد بن طلحہ فی روایت کی ہی جب حسن ابن امام حسن علیہ السلام فی وفات پائی ہی اولی
زوج فاطمہ نسبت امام حسین علیہ السلام فی قبر مشہور چرخہ بر پاکیا و زرات غار و زمین گذر تا عم و
ما تم کہ رسم و بکار وقت سی آرام نہ لیا و کانت تشبہ بانحور العین صحابہ و خاتون خمر و جمال
کمال میں غیر تیز العین تین اپنی دادی زہرہ کی مثال ہر دم زاری و اہتہال میں بسر کرتی
قالت کانت رائس الشیخ قالت لکمالیہا اذا اظلم اللیل تقوم منذ انما القضا ہر گاہ مدت ایک سال
یوہن گزری تو اپنی ملازمین سی یہ بات کہی جب رات کا اندھیرا چھایا و یکہر تو یہ چرخہ او کہہا
مقام سکونت میں ایچہ وقتا اظلم اللیل سمعت قالا لیسول بل و عبد و ما قصد و افاجابہ انتم تقول بل
میسوا فقلو احوین طلعت مشبہ فی جہان کو گہرا لطف کی آواز کو سنا کہتا ہا یا تمی گچم شہدانا
یا جسی بہت ڈھونڈا دوسری فی جواب دیا بلکہ مایوس نہ آسید ہو کی سہنے پھرا یا اندھا ہوا
و عبد اللہ ابن الحسن کی سائبہ بنت الشہدانی سیکندہ اپنی دختر کو قبل مہر کر عاشورام ز و کیا جودہ
شہید کر بلا ہوی بیاہ کا سر خنام تا نام رہا اولاد زبیری نخلج بند ہا یہ دو نور وایت کو

[illegible]

این کتب را در کتابخانه خود در اختیار داشته و در صورت لزوم
 به کتابخانه خود اهداء نماید و در صورت لزوم به کتابخانه خود
 اهداء نماید و در صورت لزوم به کتابخانه خود اهداء نماید

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

احادیث و معین بر تعداد باره امام علیه السلام
تنها و گرنی جب علامه اهل خلاف فی جستجو کی تو ظاهرین پتانیا و فضیلت حضرت ائمه که کسبه
شرب برین کا زمانه ایسا باره شیعه خاص شرفیاب هوتی عراض جاتی توفیق جواب اتی بعد از
وه باب سه و دو هم گیاره و رابع سی کتاب اعلام النوری کی ذکر قسم اولین پنهان شوی
او پر اخبار نبوت خلافت باره امام کی جو روایتین متواتر این کتب حدیث میں اہل سنت و
جاعت کی ہی وہ بہت پائین و منها عن الشیعی عن مسروق قال کما عند
عبد الله ابن مسعود فقال له رجل احدثکم نبیکم صلی الله علیہ
وسلم کم یكون بعدہ من الخلفاء فقال له عبد الله نعم و ما النبی عنہا
احدث فلما قال انت لا تحدث القوم سنا سمعته صلی الله علیہ و الہ یقول
یکون بعدی من الخلفاء عدۃ نقباء بنی اسرائیل اثنا عشر خلیفۃ کلہم من
ویش و منها عن عامر بن سعد بن وقاص قال کتبت الی جابر بن سمرة
فلاکی نافع ان اخبر فی شیئی سمعته من رسول الله صلی الله علیہ و کتبت الی
سمعت عن رسول الله یوم الجمعة عشیة نجم الاسی یقول لا یرال هذا
الذین قائما حتی تقوم الساعة و یكون علیکم اثنا عشر خلیفۃ کلہم من
ویش و سمعته یقول انا القوط علی الخوض و واه مسلم فی الصبیح عن ابی بکر
بن ابی شیبہ و شیبہ بن سعید منہا حدیثا شخصین عن جابر بن سمرة قال کتبت
مع ابی علی عن رسول الله صلی الله علیہ فقال لی ان هذا الامر لا یفقی او فی بعضی
یکون فیکم اثنا عشر خلیفۃ ثم قال شیئاً لم اسمعہ فقاتلہم فقالوا یقول لا یحدث
هذا الذین من نوا و حتی یقوم اثنا عشر خلیفۃ کلہم من ویش و منہا حدیثا
جابر بن سعید العیسی حدیثا یوسف بن ابی یوسف عن عنون بن ابی جحیفۃ

[illegible]

كتاب الأحكام الخافض للسلطان
والأحكام الخافض للسلطان
والأحكام الخافض للسلطان

[illegible][illegible]

جَدَّوَلِي وَلَا هَدِي سَنَ رَكَايَاتٍ وَائِمَّةٌ هُدَاتٌ عَلَيْهِمُ السَّلَامُ وَالصَّلَاةُ

[illegible]

جدول ولادت و کیفیت نام و کنیت حضرت علیہم السلام و الصلوٰۃ

[illegible]

جدول نسب قریش و سرور انبیاء علیہ السلام و سادات اکرام

جدول ذیل این اسم آدم علیه السلام می باشد یسار بقید هند نام پسر تحریر کیا و سیاحتی سری طریقی ناصر بعد از آن فرزند قافی کی تحت این اسم

آدم	شيث	انوش	قینان	مهله	الیا	خنوخ	شیخ	لیک	نوح	سالم	اخنوخ	شالغ	حازر	فالغ	ارغاد
آد	حدنان	معد	زاروکیکی	بابایا	مصر										

مالا ۳۳۰

فیر ۳۳۱

قال ۳۳۲

لوی ۳۳۳

کمر ۳۳۴

میر ۳۳۵

کلاب ۳۳۶

سعد ۳۳۷

سعد زهره ۳۳۸

هاشم حارث ۳۳۹

وکیل عبد عبد الشمس ۳۴۰

حسن قحط امیه ۳۴۱

عمر عبد عبد الله ۳۴۲

هاشم حارث ابو حنه هو عتبه قنم زید صراند ۳۴۳

هاشم حارث ابو حنه هو عتبه قنم زید صراند ۳۴۴

هاشم حارث ابو حنه هو عتبه قنم زید صراند ۳۴۵

هاشم حارث ابو حنه هو عتبه قنم زید صراند ۳۴۶

[illegible]

دنیای جنوبی	دنیای غربی	دنیای شرقی	دنیای شمالی	دنیای مرکزی	دنیای جنوبی
بهارا	کوه پور تارک	پندرہ سیلہ زرافت	امریکا	آئیرن	۳۹۰۰
ہند	کوه ہمالیہ	پندرہ سیلہ زرافت	امریکا	سینسین	۴۰۰۰
ہند	کوه ہمالیہ	۲۳۹۲۹	چین	گیلیسی ہمالیہ	۳۰۰۰
ہند	کوه چین لنگھا	۲۸۱۴۸	مصر	رودیل	۳۰۰۰
ہند	کوه سفید ہمالیہ	۲۶۸۶۲	چین	ہونگٹانگ	۲۶۲۰
افغانستان	کوه ہندوکش	۲۰۳۹۳	چین	ین نین	۲۹۰۰
افغانستان	کوه ایورسٹ	۲۹۰۰۲	روس	اوسبے	۲۵۵۰
ایران	کوه البندرز	۱۸۲۹۳	امریکا	نایکرا	۲۳۰۰
افغانستان	کوه بابا	۱۸۰۰۰	چین	انوز	۲۳۰۰
افغانستان	کوه قندیل	۱۲۰۰۰	امریکا	تیکن زنی	۲۲۰۰
ایران	کوه دماوند	۱۲۴۰۰	امریکا	لای لانا	۲۳۰۰
افغانستان	کوه ہماٹ	۳۰۳	روس	ڈالھا	۲۲۰۰
گورنمنٹ	کوه کال سینس	۱۰۰۸	امریکا	پاراکوٹ	۲۳۰۰
شام	کوه شیمان	۷۰۴	امریکا	سینٹ لارنس	۲۰۰۰
افریقہ	کوه ایتیشا	۱۵۰۰۰	روس	ڈونٹ	۱۸۰۰
عرب	جبل شمع	۱۰۰۰۰	امریکا	اوری ٹوٹو	۱۸۰۰
عرب	جبل طعن	۸۵۹۳	امریکا	مدینا	۱۸۰۰
عرب	جبل موسی	۷۴۹۸	حاران	فرات لغو مانی خوش	۱۸۰۰
روس	کوه یو مال	۶۶۶۰	چین	سینڈ	۱۷۰۰
افغانستان	کوه یاسمان	۹۶۰۰	ہند	گنگا	۱۶۵۰
افغانستان	کوه خستہ آدم	۶۱۵۲	ہند	سین پیر	۱۶۰۰
افغانستان	کوه جہرہ	۳۰۳	ہند	ایزادونی	۱۶۰۰
افغانستان	کوه ابراہیم	۱۰۸۷۲	خوارزم	امو نین	۱۲۰۰
افریقہ	کوه اوری دابا آشی	۱۷۳۷۳	بنیاد	خستہ	۱۱۲۰
امریکا	کوه ایتیشا	۱۹۱۲۶	ہند	سینٹ	۱۰۰۰
امریکا	کوه کولمبیا	۱۸۸۵۸	ہند	سینٹ	۱۰۰۰
امریکا	کوه کولمبیا	۲۲۹۱۰	سینٹ	سینٹ	۸۵۰
افغانستان	کوه کولمبیا	۱۳۲۳۰	امریکا	ایزادونی	۸۰۰
امریکا	کوه کولمبیا	۱۸۳۱۲	ہند	جنا	۷۹۰
امریکا	کوه کولمبیا	۱۹۶۲۵	الہب	الہب	۶۹۰
امریکا	کوه کولمبیا	۲۱۲۸۶	پرو	پرو	۲۳۰
امریکا	کوه کولمبیا	۲۲۲۵۰	ایرو	ایرو	۲۲۰
امریکا	کوه کولمبیا	۱۶۳۲۰	ولاویر	ولاویر	۳۰۰
کوه کولمبیا	کوه کولمبیا	۵۲۰۰	لہستان	لہستان	۳۱۵

[illegible]

٩
 وَجَعَلْنَا مِنْكُمْ اُمَّةً يَهْدُونَ
 اٰمُرًا مَّا صَبَرُوا وَكَانُوا اِلٰيَّ
 رَافِقِينَ
 اَتُفَوِّضُ اِلَى النَّارِ وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ

لا یخبرون بحکم شایسته و حکم عالم با این
 این آیه در کتاب تفسیر این احادیث و احادیث
 و در کتاب تفسیر این احادیث و احادیث
 و در کتاب تفسیر این احادیث و احادیث
 و در کتاب تفسیر این احادیث و احادیث

قل هو الله وایک مرتبه انا اعطینا ک الکوثر پس نماز عصر بخوانی بعد از آن سو مرتبه سوره
 و سو مرتبه قل هو الله و سو مرتبه آیه الکرسی و سو مرتبه سوره الفاتحه و سو مرتبه سوره
 و لقمان و یاسین و الصافات و حم سجده و حم حق و حم دخان و انا اختار و اذ وقت
 سائر الی الذی سیده الملک و نون و القلم و اذ التهار انشئت و اگر چه نهی که عرض می فرماید
 می بیند ان الله و لکن الله و لا اله الا الله و الله اکبر و سو مرتبه سوره حمد و سو مرتبه
 آیه الکرسی و سو مرتبه اللهم صل علی محمد و آل محمد و هر مرتبه سوره قل هو الله بعد از آن
 دعای ثواب ذکر کوثری اس حال من روزی که می بیند که خوار خاک پرده می آید و می
 اللهم انت سبحانک و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و صد که می گویند و فخر فی الیک یا رب ارضانی بروایت من اور دعای من ذکر من اقصا
 روزی که می بیند و پنج شصت هزار ثواب عظیم برکتی است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 اسدن ادب و دعای صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 حوت جاک باره که است نماز صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 و قل اعوذ برب الناس و قل هو الله و قل یا ایها الکافرون و انا انزلناه و آیه الکرسی هر یک
 سالت مرتبه بعد و ما کوثری که است الله الذی لم یستحق صلیحه و لا ولدا و لم یکن
 له شریک فی الملک و لم یکن له ولی من الدن و کنه و تکبیر اللهم انت
 اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و یا ربنا انت اعظم الاعظم و ذکرک الاعظم الاعظم و یا ربنا انت اعظم الاعظم
 التامات کما ان فضل علی علی و آل علی و کان شعار فی ما انت اهله
 پس هر حاجت چایی طلب کردی و هر روز سو مرتبه و هر مرتبه که روزی که می بیند

و سو مرتبه قل هو الله و سو مرتبه آیه الکرسی و سو مرتبه سوره الفاتحه و سو مرتبه سوره
 و لقمان و یاسین و الصافات و حم سجده و حم حق و حم دخان و انا اختار و اذ وقت
 سائر الی الذی سیده الملک و نون و القلم و اذ التهار انشئت و اگر چه نهی که عرض می فرماید
 می بیند ان الله و لکن الله و لا اله الا الله و الله اکبر و سو مرتبه سوره حمد و سو مرتبه
 آیه الکرسی و سو مرتبه اللهم صل علی محمد و آل محمد و هر مرتبه سوره قل هو الله بعد از آن
 دعای ثواب ذکر کوثری اس حال من روزی که می بیند که خوار خاک پرده می آید و می
 اللهم انت سبحانک و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و صد که می گویند و فخر فی الیک یا رب ارضانی بروایت من اور دعای من ذکر من اقصا
 روزی که می بیند و پنج شصت هزار ثواب عظیم برکتی است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 اسدن ادب و دعای صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 حوت جاک باره که است نماز صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 و قل اعوذ برب الناس و قل هو الله و قل یا ایها الکافرون و انا انزلناه و آیه الکرسی هر یک
 سالت مرتبه بعد و ما کوثری که است الله الذی لم یستحق صلیحه و لا ولدا و لم یکن
 له شریک فی الملک و لم یکن له ولی من الدن و کنه و تکبیر اللهم انت
 اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و یا ربنا انت اعظم الاعظم و ذکرک الاعظم الاعظم و یا ربنا انت اعظم الاعظم
 التامات کما ان فضل علی علی و آل علی و کان شعار فی ما انت اهله
 پس هر حاجت چایی طلب کردی و هر روز سو مرتبه و هر مرتبه که روزی که می بیند

و سو مرتبه قل هو الله و سو مرتبه آیه الکرسی و سو مرتبه سوره الفاتحه و سو مرتبه سوره
 و لقمان و یاسین و الصافات و حم سجده و حم حق و حم دخان و انا اختار و اذ وقت
 سائر الی الذی سیده الملک و نون و القلم و اذ التهار انشئت و اگر چه نهی که عرض می فرماید
 می بیند ان الله و لکن الله و لا اله الا الله و الله اکبر و سو مرتبه سوره حمد و سو مرتبه
 آیه الکرسی و سو مرتبه اللهم صل علی محمد و آل محمد و هر مرتبه سوره قل هو الله بعد از آن
 دعای ثواب ذکر کوثری اس حال من روزی که می بیند که خوار خاک پرده می آید و می
 اللهم انت سبحانک و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و صد که می گویند و فخر فی الیک یا رب ارضانی بروایت من اور دعای من ذکر من اقصا
 روزی که می بیند و پنج شصت هزار ثواب عظیم برکتی است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 اسدن ادب و دعای صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 حوت جاک باره که است نماز صوم سی مرتبه است و هر مرتبه که روزی که می بیند
 و قل اعوذ برب الناس و قل هو الله و قل یا ایها الکافرون و انا انزلناه و آیه الکرسی هر یک
 سالت مرتبه بعد و ما کوثری که است الله الذی لم یستحق صلیحه و لا ولدا و لم یکن
 له شریک فی الملک و لم یکن له ولی من الدن و کنه و تکبیر اللهم انت
 اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون و انت اعلمت قلوبهم و انهم لا یحسبون
 و یا ربنا انت اعظم الاعظم و ذکرک الاعظم الاعظم و یا ربنا انت اعظم الاعظم
 التامات کما ان فضل علی علی و آل علی و کان شعار فی ما انت اهله
 پس هر حاجت چایی طلب کردی و هر روز سو مرتبه و هر مرتبه که روزی که می بیند

من مقام من تحرير بين آي سند حسنة
سند حسن او كذا قول مولانا ابو
غنية الطالبين فاملا لا
فوقه فافهم في قوله فافهم
الماضي واحلة والملاح

رسولنا حق وصاحبه الميرة
 ما سمعنا والعبودية منسوبة الى الله
 على صفة رجل والعبودية منسوبة الى الله
 في ذلك الصلوة والعبودية منسوبة الى الله
 ولكن شبه هذه الصور والصفات
 الى المصداق الصوري فيقول الله
 في المصداق الصوري فيقول الله
 في المصداق الصوري فيقول الله
 في المصداق الصوري فيقول الله

السلام عليك يا ابن علي المرتضى السلام عليك يا ابن فاطمة الزهراء السلام عليك
 يا ابن حجة الكبرياء السلام عليك يا نارا لله وابن نار و الوتر الموشور
 شهيدك قد اقمتم الصلوة واتيت الزكوة واوتت بالمعروف ونهيت
 عن المنكر واظمت الله ورسوله حتى اناك اليقين فلعن الله امة قتلك
 وكنى الله امة ظلمتك ولعن الله امة سمعت بذلك فرجعت به يامولا
 يا ابا عبد الله شهيدك اناك كنت نور في الاضلال الشاخصة والاسحاح
 المظلم لم ينجسك الجاهلية باجاسها ولم تلينك من مذمات شياها
 وشهدك اناك من دعاتهم الذين فازك ان المؤمنين وشهدك اناك الامام المير
 القمي الرضي الذي الهادي المهدي وشهدك ان الاية من اولادك كلمة
 التقوى واعلم المدي والفرقة الوثيق والنجاة على اهل الدنيا وشهدك الله
 وملائكته واسمايه ورسوله اني انا يا علي بن ابي طالب
 ديني وحياتي على وقلبي علىكم سلام واوتيكم مني صلات الله
 عليكم وعلى امرؤاحكم وعلى اجسادكم وعلى اجسامكم وعلى شهودكم
 وعلى غائبكم وعلى ظاهركم وعلى باطنكم پس دوركت نازيرات كبري
 اور بهر ي ك نازكو پلي اوكري وهرگاه دورسي زيارت مولا سجا اي توحي بن الحسين
 والشاكون سلام بيجاي السلام عليك يا ابن رسول الله السلام عليك
 يا بن نبي الله السلام عليك يا بن امير المؤمنين السلام عليك يا بن
 الحسين الشهيد السلام عليك ايها الشهيد وابن الشهيد السلام
 عليك ايها الظالم وابن الظالم لعن الله امة ظلمتك ولعن الله

لم يمت وان يبع قلب يوم القيامة
 والشهادة التي منتم والمقصود
 القائلون ان الله فرض تدبيره على
 الامة وان الله قد افاض على
 العالم تدبيره واما الافضل
 عشر فقه التي تفرعت عنها القطبية
 كانت لهم على مذهب الشيعة وهو
 ساقوا الامامة الى علي بن ابي طالب
 القائل المستطرد والاشيائية يقولون
 من الشيعة لان دفع اليه رايه بالمعنى
 والاشيائية وهم اصحاب كبري
 ان القائل الحسن محمد بن عبد الله
 بن الحسين وانهما صلي الله
 عليهما وسلم

من الشيعة لان دفع اليه رايه بالمعنى
 والاشيائية وهم اصحاب كبري
 ان القائل الحسن محمد بن عبد الله
 بن الحسين وانهما صلي الله
 عليهما وسلم

[illegible]

صلواته وان الايمان قول بلا علم منها
 البهيمية منسوبة الى جهنم منسوبة
 وكان يقول الايمان هو المعرفة بالله
 رسوله وجميع ما جاء من عنده فقط
 الصالحية فانما سميت بذلك لقولها
 يذهب الى الحسن الصالح وكان
 يقول الايمان هو المعرفة والكفر الكفر
 التهمة منسوبة الى الجهنم منسوبة
 هو المعرفة والحجة والمضوء والارادة
 بانه واحد ليس كمنه ثمة البهيمية
 الى يونس النوري وعلم الايمان هو
 والمضوء لله وان من ترك فضله منها
 هو كافي اليقونة منسوبة الى يونس
 هو كافي اليقونة منسوبة الى يونس
 ان الايمان هو المعرفة والارادة
 وما يجوز في العقل لا يفعله التجار
 منسوبة الى الحسن بن محمد الجبار
 منسوبة الى الحسن بن محمد الجبار
 منسوبة الى الحسن بن محمد الجبار
 منسوبة الى الحسن بن محمد الجبار

اللهم صل على محمد وعترته واحشرنا في زمرة المؤمنين وبقينا معك ذوا الكرامة
 وحمل الإقامة اللهم وكما اكرمنا بمعرفته فاكرمنا برفقه وارزقنا
 رزقه وساقته واجعلنا من خيار المؤمنين ولا تفرقنا عنه
 عند ذكره وعلى جميع اوصيائه وافله اضطفائيه المكدودين منك بعد
 الاشق عشر اليوم الزهري والجميع على جميع البشر اللهم وهب لنا في
 هذا اليوم خير موهبة وانج لنا في كل طلبة كما وهبت الحسن لمحمد
 جلده وعاد فطرس مبهمة فحقنا عايدون بقدره من بعده شهدتنا
 ونشيطا او بنه بنكاه شام سلع شهر شوال كونهما صيام يراه رمضان بكر
 مع آية وضعت روبر بربري وعاي لال فضل يولي حيفة كاطي وقت روت
 الهامكي اشاره جانب فكري اور يري ايها الناق المطيع الدائب سهر في
 في منازل التقدير المتصرف في فلك التدبير امتت من قودك الظلم
 واصح بات البهم وجمالك اية من ايات ملكه وقلمك من علامات
 سلطانه وامتقناك بالزيادة والنقصان والظاوع والاقول والاناة
 والكتوف في كل ذلك انت له مطيع والى ايراده سميع بصير ما
 ماد برقي امرت والظف ما صنع في شراك جمالك مفتاح شهر خات
 لا يحدت فاستل الله نبي وديات وظالقي وحالناك ومقدرك
 ومقدرك ومصورك ومصورك ان يصل على محمد وآله وان يهلك
 هلاك بركة لا يفسد الايام وطمان لا تدنسها الايام هلال امين
 الايام وسلامة من الشياطين هلال سعيد لا تحسن فيه ومن لا سلك

الايان هو المعرفة بالله
 ٢٣
 وروى ان العلم جودت الاشياء
 خذروى العلم بالتوحيد هو العلم بالانسان
 الشيعية فهم اصحاب علي بن ابي طالب
 زعموا ان الايمان هو الاقاراد بالله
 بحدائهم ونفي الشبهة عنه وزعموا
 ان الايمان كان في الميس وانما هو لا سلك
 الكيفية فهم اصحاب ابو حنيفة فكان
 ثابت زعموا ان الايمان هو المعرفة
 والاراد بالله ورسوله وما جاء من عنده
 جله على ما ذكره الجوهري في كتاب الشوق
 الكيفية منسوبة الى الجوهري في كتاب الشوق
 يقول من ترك طاعة الله يقال انه
 ولا يقال انه فاسق والافاق ليس
 جلدوه ولا في يفسدون الايمان
 الى بشر الرقيقة يفسدون الايمان
 هو الصديق يكون بالعلم والارادة
 وال هذا كان يذهب الى الارادة

سبب والذين بنى هذا الجدار واكثر شيكوا
 منهم بالشرق واولوا حراس العقلة
 القديسة واما هؤلاء العقلة لا تعلم
 الحق وقيل لا تعلم اولئك المسلمين لان
 الناس كانوا مختلفين في ترك الكعبة فقال
 بعضهم هم مضمون بما هم ولا يعلمون
 بعضهم كانوا فطحت واولئك
 قولا لثاؤنا فان المسلمين واحترقوا
 فقال ما هم يومئذ المسلمين واحترقوا
 العقلة وقيل انهم كانوا في عقلة
 مجلس الحسن المصطفى وقال لا تعلم
 مدعي العقلة والجميع
 قدروا في ملأ العدا
 ادم قضاة الله
 وقالوا قضاة الله
 وقالوا قضاة الله
 وقالوا قضاة الله

باسم ربك الرحمن الرحيم
 يا أيها الذين آمنوا اذكروا الله الذي
 خلق لكم الجبال فتمتعوا بها
 ثم كسرها ولا تؤذوا أنفسكم
 بشيء مما أنعم الله عليكم
 فكل من أتى مثله بعد ذلك
 كان من المفلين
 يا أيها الذين آمنوا
 لا تأكلوا أموالكم بينكم
 بالباطل فكل من فعل ذلك
 لم يقبل منه الله ولا يقبل
 من عمله
 يا أيها الذين آمنوا
 لا تأكلوا أموالكم بالباطل
 ولا تأكلوا أموالكم بالباطل
 ولا تأكلوا أموالكم بالباطل

انهم انما يقولون ان
الانسان لا يولد الا
بالبطالة والفساد
والله اعلم بالصواب

فقد أدى المدعى
سعيًا جديرًا والتفتت عليه
إلى ما تسمى بالتبليغ وكان ابهام
يجوز أن يكون المكلف قادرًا وهو
لا يكون فاعلاً ولا ماداً فيعاقبه
على فعله المتبعية من ثم لا تفت
والذي تفت عليه الفسق الثلاث
ان الله جهم وأنه لا يجوز أن يعاقب
الأجانب والذين غاب عليهم التفت
الافضل والارضية التفت
قد ترون الاقدار الشبهة
تجمل ويمكن ويقوم ويقعد الصانعة
منسوبة الى مقادير سليمان يحكم
عنه انه قال ان الله جسم وأنه جهم على
صوت الانسان لم ودم ولا جلد
واعضاء من لسان وراس وعق في
جميع ذلك الاشياء الاشياء والاشياء
الواشيه الالهيه تفرج جهم
صفوان وكان ياتي ان يقول الله
شبهه ويقول جهم وشبهه الله
ان يقول ان الله كان عالماً بالاشياء
يقول ان الله كان عالماً بالاشياء

منوبة العطار وكان يقول
بل وقيل به والحق في قوله
ممن من غيرهم
يعنيان ويثنى الصفات وكان
فلكا كان يقول

و كان يقول لا اقول صفات هي هوكلا
 الله تعالى ليست بتقديرية ولا محدثة
 هذا الله بن كلاب فكان يقول صفات
 بالحق القرآن الخلائق منسوبة الى
 هذا الفاعل كان ثبت هذه الفاظها
 الباطنية منسوبة الى الحسين ابن
 علي بن ابي طالب كان يقول صفات
 لمحات كتاب جابر ما تم دعوى اول وقت شب رمضان المكرم

امير المؤمنين و ذرا نوبه حتى اوردية كلمات بنى اللهم لك صفنا و على مريدك
 افطرنا فقبلكه و ثنا انك السميع العليم اوردية منسوبة اليه صحيح بين حضرت صادق
 بن يوسف بن كبر شرب اس و عاكر بين اللهم اني اسألك ان تجعل فيما تقضه
 و تقدر من الامر الخشوع في الامر الحكيم من القضاء الذي لا يرد ولا
 يبدل ان تكلمني من حجاج بيتك الحرام المبرور بحجهم المسكور سعيهم
 المأمور ذو يوم المكرم عن سيئاتهم وان تجعل فيما تقضه و تقدر
 ان تطيل عمري في خير و عافيه و توسع في رزقي و تجعلني ممن ينصرون
 لهديك و لا تستبدل في عمري اوردية اخرى و عافيه و اوردية اخرى
 برحمتك في الصالحين فاذ خلنا وفي علبتين فاذ فعنا و بكاس من عنب
 من عين سلسيل فاسقنا و من العور العين برحمتك و رجاء من
 الولدان الحلالين كما هم لؤلؤ سكاوون فاذ خلنا و من ثمار الجنة و من
 الطير فاطعمنا و من ثياب السندس و الحرير و الاسنبرج و الكسنا
 و كيلة العندبر و حج بيتك الحرام و قلنا في سيئاتك هو في لنا و صلاتك
 الدعاء و المسئلة فاسقبت لنا و اذا جمعت الاولين و الآخرين
 يوم القيامة فاطعمنا و ابراء من النار فاكذب لنا و في جهنم فلا
 تغلنا و في عذابك و هو انك فلا تبطلنا و من الزقوم و الصبر
 فلا تطعمنا و مع الشياطين فلا تجلنا و في النار على وجوهنا فلا
 تكسنا و من ثياب النار و سراويل الطران فلا تكسنا و من كل
 سوء يا لا اله الا انت سبح لا اله الا انت فتمنا دعوى منسوبة الى

و كان يقول لا اقول صفات هي هوكلا
 الله تعالى ليست بتقديرية ولا محدثة
 هذا الله بن كلاب فكان يقول صفات
 بالحق القرآن الخلائق منسوبة الى
 هذا الفاعل كان ثبت هذه الفاظها
 الباطنية منسوبة الى الحسين ابن
 علي بن ابي طالب كان يقول صفات
 لمحات كتاب جابر ما تم دعوى اول وقت شب رمضان المكرم
 و كان يقول لا اقول صفات هي هوكلا
 الله تعالى ليست بتقديرية ولا محدثة
 هذا الله بن كلاب فكان يقول صفات
 بالحق القرآن الخلائق منسوبة الى
 هذا الفاعل كان ثبت هذه الفاظها
 الباطنية منسوبة الى الحسين ابن
 علي بن ابي طالب كان يقول صفات
 لمحات كتاب جابر ما تم دعوى اول وقت شب رمضان المكرم

و كان يقول لا اقول صفات هي هوكلا
 الله تعالى ليست بتقديرية ولا محدثة
 هذا الله بن كلاب فكان يقول صفات
 بالحق القرآن الخلائق منسوبة الى
 هذا الفاعل كان ثبت هذه الفاظها
 الباطنية منسوبة الى الحسين ابن
 علي بن ابي طالب كان يقول صفات
 لمحات كتاب جابر ما تم دعوى اول وقت شب رمضان المكرم

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible][illegible]

بیاوردی اما در حق و التماس است
غرض یعنی علامه بانی سیع و بیجا و معلوم است
مستخرج من روایتی که در این کتاب است

مجموع کتاب اخبار امام زمانه علیه السلام

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
مجموع کتاب اخبار امام زمانه علیه السلام
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

ان صلي على محمد وال محمد وان تدخلني في كل خير ادخلت في كل خير
وال محمد وان شئت من كل سوء اخرجت منه محمد وال محمد صلوات
عليه وعلية السلام اني اسألك خير ما سألكت به عبدا لك الصالحون والنفوس
يا ذا الاستغفار منه عبدا لك المحضون اما شهر ذيقعد وروايتهم
به ماههای حرام این که امین روز بخشنده و جمعه و شنبه کوتهی روزی که ثواب روزی
کی عبادت کا دلاهای است و پنج ذیقعد که حضرت امام رضا علیه السلام فی ضیای
که رحمت خدا این پر نازل بوی و ابراهیم علی نبینا وعلیه السلام کا پیدایا و کعبه کی
سجده کا پسینا و طهر قیام ال محمد علیهم السلام سدن بی جو روزه بی ستر برکی عبادت کا
ابر بانی اما شهر مبارک و پنج کی نهایت فضیلت بی حق تعالی منه ماهی قرانی
واذکر الله فی ایام معدودا و ذاکر الله فی ایام معدودا
علی ما سألهم من بهیمة الانعام حدیث بین ایام معلومات و در
ابتدای ماه و پنج کی بین اور معدودات روزیاز و هم و روز و هم و سیزدهم که در
عبادت محبوب خدای ساتون که اس حبیبی کی تسلیم علی الرضی فی شهادت پانی
اوی روز احرام حج کو عمره سی بدل کی سینه الشهدا علیه السلام فی مکه سی و احرام حج
نوحه فرمائی نویں کو عرفه می راندن بین و روز و یک سی ایام حسین علیه السلام
بسکاتوب حجاب کهای او شب عید فصحی و نخل اول چار نیالی کی بی جمل اخبار
تو که کهای حبس اور نماز تلاوت قرآن و دعا و زیارت سلطان که بلا جلالا و حب
آمرین نمایان گذشت و آینه او بعض کی اعتقاد بین و حب بی بر سر و عای
صیغه کالید اول او سکای بی اللهم یا اوتوم مبارک بعد از نماز عید کی سنت بی گوشه
مبارک

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
مجموع کتاب اخبار امام زمانه علیه السلام
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
مجموع کتاب اخبار امام زمانه علیه السلام
بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

بسم الله الرحمن الرحيم

ادامعنا
الحسن المجيد

سُبْحَانَكَ يَا مَنْ لَا يَمُوتُ وَلَا يَمُوتُ

السيد الذي
ما في اليوم والشمس
رفعة و...

وَجَعَلْنَا
لَهُمْ
الْأَنْبِيَاءَ

ملفوظات کتاب اخبار مائتم و عامی قربانی

افکار کری حیوان قربانی بی عیب و تشدد است هر که اوی ششہ اطراحت بین رود قبل از نماز
ای با تہی گردن پرچہ چلائی خواہ تہاب کا مددگار ہودی دعا فی ربانی
وَسَبِّحْ وَحَمِّدِ الَّذِیْ فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ حَیْثُمَا مَسَّیْنَا
مِنَ الشَّمْسِ کَیْنِ اِنْ صَلَاتِیْ وَنُسُکِیْ وَنَحَّیْ اَوْ کَمَا فِیْیَ لِلّٰهِ رَبِّ الْعٰلَمِیْنَ
لا شَرِکَ لَہٗ وَبِذٰلِکَ اٰیٰتِہٖ اُفْرِیْتُ وَاَنَا مِنَ الْمُسْلِمِیْنَ اَللّٰهُمَّ مِنْکَ وَلَکَ
بِسْمِ اللّٰهِ وَاللّٰهُ اَکْبَرُ پس فوج کری اوی اَللّٰهُمَّ تَقَبَّلْ مِنِّیْ جَنَکَ مِنْ فَرِیْقَہٗ
سرحد انگریز ایک حصہ آپ و اہل و عیال کہا میں اور ایک ہمایہ و ایک حصہ قزاق
پنجاب میں پوست و کتہ و پائی وغیرہ تہاب کو مذئی آپ صرف میں نہ لای تہاب کے
مساکین کو خوار فرمائی اما اٹھارہ روزین ماہ و نیم کے عید غدیر نبوی اوس دن ابراہیم علیہ السلام
فرمودی خدائی ربائی دی اور و اوی غدیر خم میں امیر المؤمنین کو رسوخہ اصلی اللہ علیہ و آلہ
باتفاق سند خلافت علی اوس روز رسمیت افزو میں روزہ رکنا خیرات و دعوت و عطا
سرمہ بنائیں روز تک نسا و ولی با ہم ملنا اور یہ کلمات طیبات سمنا لازم ہی المسلم
لِلّٰهِ الَّذِیْ جَعَلَنَا مِنْ اٰمِلِیْمَہٖ یُوَلِّیْہِ اَمِیْرَ الْمُؤْمِنِیْنَ وَالْاَمِیْرَ عَلَیْہِمْ
السَّلَامُ شَہِیْم و فرخاک پھر چاہی حضرت صادق علیہ السلام فی منہرہ یا کہ روزہ
غیر کا برابر روزہ عید و ثواب سوچ و سوچہ ہی اور جو کوئی مؤمن کو طعام افکار
گویا و دہ قیام کو کہلایا ہی کہ ہر قیام قدر سو خرادی ہیں اما روز نسبت و چار صوم کو عید
اوس دن روزہ رکنا و شہادتانی کرنا علامت احبائی آل عباسی کہ اوسہ کی کرت
پختہ کو خدائی عالم پر ظاہر کیا ہی اما روز نسبت و پنجم اسدن تا نہایت میں روزہ رکنا
روئی فقیر کو دیکھی پانی سی روزہ کو لائے فی سورہ نزل آتی نازل کیا ابراہیم علیہ السلام

[illegible]

و کتابی که در دستش بود و در آن
در آنجا که در دستش بود و در آن
در آنجا که در دستش بود و در آن

در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت
 در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت
 در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت

قرب و منزلت کا و یا پس بومنین کور و زده کننا بهت سرور و عبادت میں رہنا لازم
 اتنا شکر کرم محرم که عالم کی و اعلی ایام با تم و عجمی بجان امام اتم کو زیاده تر و برت نغ
 الام ای امین هر دم مصیبت مولا کو یا و کرنا رواهی و ذرات رقت و آه ناله میں مصروف بنا
 بجای زیارت و نوحه و مرثیه پڑھنا ترک لذات لباس و خوراک و آرام جان میں قدم
 شمار محبت ہی جب حضرت کا نام یا سر گذشت محنت ہی کلام در بیان آئی یہ الفاظ
 زبان پر لای درجہ شہدای یا لکینتی گفت معہم فافوز فوزا علیما اور جب
 کسی برادر و یوں ہی اوقات شبانہ روز میں ملی تلو لازم واقعہ مذکور و طلال میں قرینت
 ہی عظم الله اجورنا و اجورکم بمصابنا یا لکسین علیہ السلام و جعلنا
 و یا لکم من الذل البین بیان مع امام المہدی من ال محمد علیہم السلام
 روزہ اول و دوم و سوم ماہ محرم کی روایات ہیں لکن تا کی روایتی عوار کی نیا
 بین روز و شب عاشورا کو ہزار مرثیہ ہی اللہم العن قتلہ الحسین علیہ السلام
 و اقصایہ اتنا روز عاشورا جب آفتاب قدری بختہ ہوئی بادل حزین گریاں
 مصیبت زدہ کی صورت استسیر کنی تک پڑھائی صحران خواہ سیدان یا پشتہ نامہ
 جانی اول و دوم گشت نماز زیارت کی پڑھنی طرف قبیلہ کثر ایہ کی قیمت زیارت
 کری زیارت امام حسین علیہ السلام و درسی کرتا ہوں قرینہ الی اشہد انک کبالاتی
 اور دہنی بائیں جانب دیکھی ہاتھ اوٹھائی انکشت شہادت ہی اشارہ کرتا ہے
 اور بادیدہ گریاں حضور قسب ہی کی السلام علیک یا ابا عبد اللہ السلام
 علیک یا بنت رسول اللہ السلام علیک یا بن اصحابہ المؤمنین و ابن
 سیدہ الوصیین السلام علیک یا بنت فاطمہ الزہراء سیدہ نساء

در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت
 در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت
 در وقت ماه و تجارت و زراعت
 کتاب چهاردهم طریق سفر و زیارت

اور دہنی بائیں جانب دیکھی ہاتھ اوٹھائی انکشت شہادت ہی اشارہ کرتا ہے
 اور بادیدہ گریاں حضور قسب ہی کی السلام علیک یا ابا عبد اللہ السلام
 علیک یا بنت رسول اللہ السلام علیک یا بن اصحابہ المؤمنین و ابن
 سیدہ الوصیین السلام علیک یا بنت فاطمہ الزہراء سیدہ نساء

أَهْلَ الْأَسْلَافِ وَجَدْتُمْ وَعَلَيْكُمْ مَصِيبَاتُكَ فِي السَّمَوَاتِ عَلَى هَذِهِ

[illegible]

آینه و کعبه یا کعبه که از او باطل و من شأنه
چرا حسن که خصلت بی سلاقی و
مهره زنی و عجز اینه و قتل از منسوب و
عزال و نه خد و غیره کی سبانی نهی
طی الزاری کاب سیم و ادب
کلام

ادب طعام مبین جب بہائی نوشت
طعام ہو کہ تہہ دیو کی واما
شہیہ چو

ملفوظات کتاب اخبار ما ثم زیارت عاشورا و اعمال محرم

الْخَوْفَ وَالْكَرَاهَةَ مِنْ أَسَسِ أَسَاسِ الظُّلُمِ وَالْجَوْرِ عَلَيْكُمْ وَأَبْرَأَ إِلَى اللَّهِ
 وَإِلَى رَسُولِهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ وَسَلَّمَ مِنْ أَسَسِ أَسَاسِ ذَلِكَ وَفِي
 عَلَيْهِ نُبَيَّانُهُ وَجَرَى فِي ظُلْمِهِ وَجَحَرَ عَلَيْكُمْ وَعَلَى أَشْيَاءَ عِلْمَ بَرْتِ إِلَى
 اللَّهُ وَالْيَكْمَ مِنْهُمْ وَأَنْفَرْتُ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ إِلَيْكُمْ مَوْلَايَكُمْ وَمَوْلَاةُ وَلَيْكُمُ
 وَالْكَرَاهَةَ مِنْ أَعْدَائِكُمُ وَالنَّاصِبِينَ لَكُمْ الْحَرْبَ وَالْكَرَاهَةَ مِنْ أَشْيَاءِ
 وَأَبْرَأَكُمْ وَأَوْلِيَاءَهُمْ يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ إِنِّي سَلِمْتُ مِنْ سُلَامِكُمْ وَخَرَجْتُ مِنْ
 حَارِبِكُمْ وَوَدَّعْتُ مِنَ الْوَالِدِ وَعَدْتُ مِنَ عَادَاكُمْ فَاسْأَلَنَّ اللَّهَ الَّذِي كَرِهْتُمْ
 بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَعْرِفَةُ أَوْلِيَاءِكُمْ وَرَدَّ فِي الْكَرَاهَةِ مِنْ أَعْدَائِكُمْ أَنْ يَجْعَلَ لَكُمْ
 فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَنْ يَنْتِجَ لِي عِنْدَكُمْ قَدَمَ صِدْقِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ
 وَاسْأَلُهُ أَنْ يَجْعَلَ لِي الْقِيَامَ الْمَسْهُودَ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ وَأَنْ تَرْتَضَوْهُ
 طَلَبْتُ دَارِي مَعَ أَمَامٍ مُهْتَدِي ظَاهِرٍ نَاطِقٍ بِالْحَقِّ مِنْكُمْ وَأَسْأَلُ اللَّهَ أَنْ يَجْعَلَ
 بِالْإِنْسَانِ الَّذِي لَكُمْ عِنْدَهُ أَنْ يُعَلِّمَنِي مُصَاحِبِي بِكُمْ أَصْلًا مَا يُعْطِي مَصَاحِبِي
 مُصِيبَةً يَأْكُلُ مُصِيبَتَهُ مَا أَعْطَاهَا وَأَعْطَاهُ سَرِيحَتَهُ فِي الْإِسْلَامِ وَفِي
 جَمِيعِ أَهْلِ السَّوَابِ وَالْأَرْضِينَ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي فِي مَقَامِي هَذَا مِنْ تِلْكَ
 مِنْكَ صَلَوَاتُكَ وَرَحْمَتُكَ وَمَعْرِفَةُ اللَّهِ أَجْلُ عِيَالِي عِيَالِي وَالْحَمْدُ
 وَلِكُلِّ مَاتَ فَحَمْدُكَ وَالْحَمْدُ صَلَوَاتُكَ وَسَلَامَاتُكَ عَلَيْكَ اللَّهُمَّ إِنَّ هَذَا
 يَوْمٌ بَرَكْتُهُ بِمَوَاسِمِهِ وَابْنُ أَكَلَةِ الْأَكْبَادِ الْعَيْنِي ابْنُ الْعَيْنِي عَلَيْكَ
 لِسَانِي وَلِسَانُ سَيِّدِي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ فِي كُلِّ مَوْجِعٍ وَجَوْزٍ قَبِيلَةٍ
 عَلَيْكَ صَلَوَاتُكَ عَلَيْهِ وَآلِهِ اللَّهُمَّ

وہ کہ جس کی طرف توجہ ہے
جہاں کما اٹھا وہ جہاں کو کسی سامان اول
جس دست درکاری اور غریب ہی ہاتھ لگتا
وہ دنیا ہی بعد فراغت

ہزارہاں کے لئے اور آخر سب
دست درازی بعد فرشتہ

دیکھ کر ہندو اور مسلمان بڑھاپے کی حالت میں

ماہنامہ دیوبند
بیت اللہ سی جی ایس خضارہ کوہستان
پڑھائی اسکول ہرگز فائدہ
کے

الحکمہ تعلیم و تربیت، لاہور

نہی کہ ایک افسون لپیٹ کر اسے بچا دے۔

نسخه ضمیمه
کتابخانه عمومی

بسم الله الرحمن الرحيم

ازاد و ما با همی
ازاد و ما با همی

بی بی اب اشاپیہ فی

پیرایہ کعبہ وینر فرانسہ و پارانہ

یہ کتابت بھی صلاوات

فصل في بيان

بیتا کا شکر پالانہ

خوار و فرات

حضرت مولانا محمد امجد علی صاحب

و غریب که می گویای او را

10/10/1944

ان بیکو فو ادره ای میفرستد و الله اعلم
که زیادتی ایمان نباشی

بیا که ما عادت حال
استقلال خود را از کلام
تو را می بینم و گوشت

۱۹
 رفو چاہت ہوئے ہیں
 قیامی بخواب کی خدمت کی کہ نہیں ہو سکے

[illegible]

4

۱- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۲- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۳- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۴- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۵- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۶- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۷- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۸- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۹- در این کتاب که در این کتابخانه است
 ۱۰- در این کتاب که در این کتابخانه است

کلمه اولیٰ خورشید میں ہند کی آواز سنائی جیسی
 کلمہ دہائی اور صفائی ظوف معلوم ہونے پر نالہ کی
 کہ کلمائی کہ پس بلان کو جو دیکھی جان کہ ہین کی کہ
 تہہ و چارہ دو کو کہ آہستہ کی کہ
 گوشت سر

وَسَيَسْأَلُكَ الْمَلِكُ بِحُجُودِكَ وَكَرَمِكَ نَبْطَ أَكْلٍ وَالنَّجَافَ عَمَلٍ
وَقَوْلَ قَلْبِكَ عَلَى وَكَنْهِمْ وَالزَّيَادَةَ فِي آيَاتِي وَسَيَلْبَغِي ذَالِكَ الْمَشْهَدَ
وَأَنْ يَجْعَلَكَ مِمَّنْ يَدْعَى فَيُجِيبُ إِلَى طَاعَتِهِمْ وَمَعُولَايِهِمْ وَصَفَرِهِمْ
وَيُرْسِي ذَالِكَ فِي سَائِرِ عِلَاقَتِي أَلَا تَكُنْ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا بِسُكُونِ
خَالِكِي أَوْ عَمَلِي آسَانِ كِي طَرَفِ نَهْرٍ بِلَايٍ أَوْ كَيْهِ أَعُوذِيكَ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الَّذِينَ لَا يَرْجُونَ أَيَّامَكَ فَأَعِذْنِي يَا إِلَهِي بِرَحْمَتِكَ مِنْ ذَلِكَ أَوْضَعُ
جَوَاجِرَ ثَوَابِ جَانِي تَوْهَرًا مَتَبِّهِ سَوْرَةً أَمَا أَنْزَلْنَاهُ كَوْثَرِي حَبِيبِي وَارِدِ دُجُوبِي
كَمْ رُزْءٌ حَاشُوا بِهَرَاكِسٍ وَكَأَكْوَابِي كَا بَعْدَ نَفَازِ دُزِيَارَتِي كِي سَالِ لَيْلِي كَسْ كَرِي
أَمَانَ خَائِنِي رَمَى كَا أَلَلَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَسَلِّمْ عَلَى جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ
وَالْمُرْسَلِينَ سُبْحَانَ اللَّهِ مَلَأَهُ الْمِيرَانُ وَمُسْتَهَي الْعِلْمُ وَمَبْلَغُ الرِّضَا
رُتَبَةُ الْعَرْشِ لَا مَلْجَأَ وَلَا مَنَافَةَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ سُبْحَانَ اللَّهِ هَدَى
الشَّفْعَ وَالْوَزْنَ وَحَدَّ كَلِمَاتِهِ الثَّمَانِيَةِ أَسْأَلُهُ السَّلَامَةَ بِرَحْمَتِهِ
وَالْحَوْلَ وَالْقُوَّةَ يَا اللَّهُ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ صَلِّ اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ
وَالِهِ الطَّاهِرِينَ بَعْدَ اسْكِي دَسْ بِارْصَلَةِ بَرِي بِهَرِي وَمَالَاوَتِ كِي يَا فَارِدِ
كَسْبِ رِي التَّوْنِ يَوْمَ حَاشُوا يَا جَامِعِ شَمَلِ يَعْقُوبَ يَوْمَ حَاشُوا
يَا كَاشِفِ خَمَرِ أَيُّوبَ يَوْمَ حَاشُوا يَا غَاوِرَ ذَنْبِ دَاوُدَ يَوْمَ حَاشُوا
يَا جَامِعِ دَعْوَقِ مُوسَى وَهَارُونَ يَوْمَ حَاشُوا يَا زَحَنَ الشَّيْءِ وَالْآخِرَةِ
وَنَجِيهِمَا وَصَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَسَلِّمْ عَلَى جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ وَالرُّسُلِ
وَأَقْضِ حَاجَاتِي فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَخَوِّلْ عُمَرِي فِي طَاعَتِكَ رِضًا

[illegible]

[illegible][illegible]

اللهم رب العالمين رب محمد وآل محمد
 من كل داء وسقم واد وجميع الامراض
 احملها عنا فداؤنا واسقنا من ماء
 من كل خوف الله مني محمد واهل بيته
 معصت كتاب جاء ما تم بعين كوزارت الامم

اهل الشقاق والتفارق وحمة الاوزار المستوحين التار فجاهاهم
 فيك صارا محتسبا حقه سوف في طاعتك دمه واستبشح حرمه
 اللهم فالعنهم لعنا ونيلا وعدهم مدايا الينا السلام عليك يا
 رسول الله السلام عليك يا ابن سيد الاوصياء اشهد انك امين
 الله وابن امينه عشت سعيده ومصيت حميدا وميت فقيدا اطلوا
 شهيدا واشهد ان الله سبحانه ما وعدك ومهلك من خذ لك وعده
 من ملك واشهد انك وفيت بعهده الله وجاهدت في سبيل الله
 حقه اناك اليقين فلعن الله من ملك ولعن الله من ظلمك ولعن الله
 امه سمعت بذلك وصيت به اللهم اني اشهدك اني ولي لمن والا
 وعد ولمن عاداه باي انت وامي يا ابن رسول الله اشهد انك كنت
 نورا في الاضاليل الشاعرة والاحرام الطاهرة لم تسخط الناصية
 بالباطلها ولم تلسك المذمات من ثيابها واشهد انك من دعائم الدين
 واركان المسلمين ومعقيد المؤمنين واشهد انك الامام المرسل
 الركن الطارد المهدي واشهد ان الائمة من ولدك كلمة التقوى والهدى
 الهدى والعروة الوثقى والجمعة على اهل الدنيا واشهد اني بكم مؤمن
 يا اياكم مؤمن بشرايع ديني وخواتيم علمي وقلبي لعلكم تسلموا واولادكم
 مشفقون ورضاعيكم معدة حقه ياذن الله لكم فمعكم الامع عدوكم
 صاوات الله عليكم وعلى اولادكم واجسادكم وشاهديكم وعاينكم
 وظاهركم زيارتكم امين رب العالمين

اللهم رب العالمين رب محمد وآل محمد
 من كل داء وسقم واد وجميع الامراض
 احملها عنا فداؤنا واسقنا من ماء
 من كل خوف الله مني محمد واهل بيته
 معصت كتاب جاء ما تم بعين كوزارت الامم
 اللهم رب العالمين رب محمد وآل محمد
 من كل داء وسقم واد وجميع الامراض
 احملها عنا فداؤنا واسقنا من ماء
 من كل خوف الله مني محمد واهل بيته
 معصت كتاب جاء ما تم بعين كوزارت الامم
 اللهم رب العالمين رب محمد وآل محمد
 من كل داء وسقم واد وجميع الامراض
 احملها عنا فداؤنا واسقنا من ماء
 من كل خوف الله مني محمد واهل بيته
 معصت كتاب جاء ما تم بعين كوزارت الامم

حضرت رسول شوق هم که جو جاعه
 و ملاست که در صراط و داخل جنت است
 و ملاست که در صراط و داخل جنت است
 و ملاست که در صراط و داخل جنت است

ادب نکاح دایمی اگر عورت باکره و بالغ و مردی بالغ ہو و اصالۃ چائے
 باہم صیغہ ایجاب و قبول از او کریں اول مبلغ ہنہ کو سکھ و نقدادی قرار دی عورت کہی
 مَرُوْجَاتُ نَفْسِي عَلَى صَدَاقِ مِائَةِ اَلْفِ مَرْقُوبَةٍ مَوْضُوفًا مَرْدُوْجًا
 قِلْتُ لِنَفْسِي عَلَى الصَّدَاقِ الْمَعْلُومِ بِمَعْرِتِ كَيْ اَلْكُتْ نَفْسِي عَلَى الْمَرْ
 الْمَعْلُومِ مَرْدُوْجًا دِي قِلْتُ لِنَفْسِي بِمَعْرِتِ كَيْ مَرُوْجَاتُ نَفْسِي صَالَةً
 وَوَكَالَهٗ عَنْ اَبِي وَعَنْ جَدِّي بِالْمَرْ الْمَعْلُومِ مَرْدُوْجًا دِي قِلْتُ التَّرْجُ
 لِنَفْسِي بِمَعْرِتِ كَيْ اَلْكُتْ نَفْسِي مِنْ نَفْسِي بِالْمَرْ الْمَعْلُومِ مَرْدُوْجًا
 قِلْتُ النِّكَاحُ لِنَفْسِي بِمَعْرِتِ كَيْ مَرُوْجَاتُ نَفْسِي عَلَى الْمَرْ الْمَذْكُوْر
 مَرْدُوْجًا دِي قِلْتُ لِنَفْسِي لَازِمَةً اَصْطِلَابِي كَعَمْرَتِ بَابِ دَادِ اِی اجازت کما
 حاصل کری و در سری صورت عورت و مرد کی وکیل دو گواہ خواہ زیادہ کی و روبرو
 جواو کی واقف ہون قرار پائیں نقد و بیع و سکھ رائج بعد تعین و بیان الاثنی عشر
 و اصیقلی طلیت عربیت و وقوف خبر و انا و قرات مخارج حروف کی مہارت
 فضیلت شایہ وکیل زن اول خلیعہ پری بسم اللہ الرحمن الرحیم الحمد لله الذی
 خَلَقَ مِنَ الْمَاءِ بَشَرًا جَعَلَهُ نُسَبًا وَصَحْرًا وَكَانَ رُبًّا عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا
 وَصَلَّى اللّٰهُ عَلٰی اَسْرَفِ الْمُسْلِمِیْنَ مُحَمَّدٍ وَآهِلِیْہِ الْبَیْتِ الذِّیْنَ اَوْهَبَ اللّٰهُ
 عَنْہُمُ الْوِجْہَ وَظَرَّہُمْ ظَہِیْرًا اَمَّا بَعْدُ فَقَدْ قَالَ اللّٰهُ تَبَارَكَ وَتَعَالٰی
 وَقَوْلُهُ الْحَقُّ اِنَّکُمْ اِلَآہَ اٰیٰمِ مِنْکُمْ وَالصَّالِحِیْنَ مِنْ عِبَادِکُمْ وَاَمَّا سَلَامُ
 اَنْ یَکُوْنُوْا فُقَرَاءُ یُعْیْنُہُمُ اللّٰهُ مِنْ فَضْلِہٖ وَاللّٰهُ وَاسِعٌ عَلِیْمٌ وَحَالُ
 رَسُوْلِ اللّٰهِ صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْہِ وَاٰلِہٖ وَسَلَّم تَنَاجَوْا وَاَسْأَلُوْا تَکْثُرُ وَاَقْبَلُوْا

حق را در کونین می رود و در او که نظم کوی
 مانع می رسد و آن مال می مهره نوری
 بختی تنها بی یار چو خنجر می در خاک
 زاری پایتختی هنگام آفتاب
 جو در کی امکان بی یاری سحر رخ
 رسم و سلوک و تدبیر که تیره زاری چو سحر
 همچو ناله تیرگی که در شب مال و حکومت پایتختی

[illegible]

مُتَعَدِّ شُوهر جوادی قِلَتِ لَفِیْہِ و ہر گاہ و کالت سی طرفین کی ہو تو وکیل عورت جاتا
و کالت پاکی سہمائی نکو شہہ میں دیا ہوں ظان شخص کی اس دلت تک اتنی مبلغ پر شدہ
کہ میراث اور تقسیم کیا لی مانند کج دایلی کا دعویٰ کر و جب راضی ہو تو وکیل مردی بھی مُتَعَدِّ
نفس مَوکَلَّتِ زَیْبَ مِنْ مَوکَلَّتِ مِنْ اَلانِ اِلِی طَلُوْعِ الْفَجْرِ یا شمسِ اَرْدِجِ
مرویتہ وکیل مرد جوادی قِلَتِ لَو کَلِّ و اگر پس از ہمد مقدمہ میں دلت و مبلغ وکیل عورت
کسی مُتَعَدِّ نفس مَوکَلَّتِ مِنْ مَوکَلَّتِ فِی الدُّعْوِ الْمَعَاوَرَةِ یا اَبْنِ الْغُلَامِ وکیل
مرد مردی جوادی علاوہ اکل بعد تقرر شروط یوں بھی سَرَفَتْ نفس مَوکَلَّتِ زَیْبَ
مَوکَلَّتِ لَمْ تَمُتْ شُوہر اکا و لا تَلْشِیْنِ مَرْوِیۃً قَصِیًّا اِکْا حَافِیۃً سِرْجِ
عَلٰی کَاسِ اللّٰهِ وَ سَمِعْتُ رَسُوْلَہٗ عَلٰی اَنْ لَا تَرٰہَا و عَلٰی اَنْ عَلِمَ الْاُخْرٰۃُ
وَلٰہُ اَنْ یَعْرِی وکیل مرد جوادی قِلَتِ عَلٰی الشَّرْطِ الْمَذْکُوْرِ اگر مرد وکیل ہو
اصلاً خود ہی جوادی اور جائز جانا ہی کہ زبان ہندی میں عورت کئی شہہ میں دیتی ہو
اپنی تین و اعلیٰ تہا ہی اس وقت سی طلوع آفتاب تک یا پھر وہ یہ کہ مرد کی قبول کیا ہی
اپنی اپنی طرف سے لہذا عروسی و نہی فاف و لہذا اُنھیں میں بیان کیا ہی لکن اگر
دو روزہ عورت پر غالبہ کری و لاوت ہنر زدن دشواری پڑی تو ان آیات کو پوست پر بھی
واجبی ران پر چا کر کی باندھی لب از وضع قبول اِلٰی اِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ کا ہم یوم
یرون مایو عہد و ن لَمْ یَلْبَسُوْا الْاِسْمَاعِیْلَ مِنْ نِّہَا و کا ہم یوم یرو نھا لَمْ یَلْبَسُوْا
الْاِسْمَاعِیْلَ و ضَعِیْبًا اِذَا قَالَتْ ا فَاَوَ اَعْمَرَانِ دَبَّ اِلٰی نَدْرَسَتْ لَت
ما فی بطنی مَحْضَرًا علاوہ انکست خدہ نقش کند کا دور سی کہ میں عورت کی باندھنا
موجب سہولت و نکات پایا ہی جب فرزند متولد ہو تو بعد دایہ و سس جاو شیر پانی

خواب گویا کسی کا دل پر چڑھ گیا ہے
 زنی جو حسن مدام و شائستگی کے مرکب کو سراہے
 اختیار دیا ہے کہ میں نے دامن کو
 زنی کو توں قالی و دند و زینت
 قلاب و دہانہ کی خوشبو کی سکان میں اور نہ

و این کتاب از حضرت علی (ع) است که در آنجا که میفرماید که هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد

فَقَصِّرْ عَمَّا كُفِرْتَ بِهِ تَقَرُّطًا وَمَعَاطَى مَا نَهَيْتَ عَنْهُ تَعَزُّزًا كَالْجَاهِلِ
 يُقْدِرُ لَكَ عَلَيْهِ أَوْ كَالْمُنْكَرِ فَضْلًا إِحْسَانًا لَكَ إِلَيْهِ حَتَّى إِذَا الْبَسَخَ لَهُ جَدُّ
 الْهَدَى وَنَقَشَتْ عَنْهُ سَوَابِغُ الْعَسَى احْتَلَى مَا ظَلَمَ بِهِ نَفْسَهُ وَفَكَرَ
 فِيمَا خَالَفَ بِهِ رَبَّهُ فَرَأَى كَيْفَ عَصِيَانِهِ كَيْفَ أَوْجَلِيكَ فَمَا لَقِيَهُ جَلِيلًا فَمَا
 لَحَوْلَ مَوْلَاكَ مُسْتَحْيَا مِنْكَ وَوَجَّهَ دَعْوَتَهُ إِلَيْكَ ثَقَّةً بِكَ فَمَا
 بَطَعْتَهُمْ بَقِيَّةً وَفَضْلَكَ خَوْفُهُ إِخْلَاصًا فَلَمَّا خَلَا طَمَعُهُ مِنْ كُلِّ مَطْمَوعَةٍ
 فِيهِ غَيْرُكَ وَكَوْنُهُ دُونَكَ مِنْ كُلِّ مَحْذُورٍ مِنْهُ سَوَالَ فَمَسَكَ بِيَدِكَ
 مَضْرُوعًا وَعَمَضَ بَصَرًا إِلَى الْأَرْضِ مِنْ مُخْتَبَعًا وَطَاطَأَ رَأْسَهُ لِعِزِّكَ مُدَلِّجًا
 وَأَشْيَاكَ مِنْ سِرِّهِ مَا أَنْتَ أَهْلُهُ مِنْهُ خُتُوعًا وَعَدَدَتِ مِنْ دُونِهِ مَا أَنْتَ
 أَحَقُّ لَهُ خُتُوعًا وَاسْتَعَاثَ بِكَ مِنْ عَظِيمٍ مَا وَفَّقَ بِهِ فِي عِلَالِكَ وَ
 قَسَمَ مَا فَضَّلَهُ فِي حُكْمِكَ مِنْ دُونِ أَدْرَكَتْ لَكَ أَشْيَا فَلَمْ تَهْبِتْ وَ
 أَكَامَتْ مَعَاثِرَهَا فَلَمْ تَمُتْ لَا يُنْكِرُ يَا إِلَهِي عَدْلَكَ إِنْ عَاقَبْتَهُ وَلَا
 يَسْتَعِظُمُ عَهْوُكَ إِنْ عَفَوْتَ عَنْهُ وَمَرَجَّتْ لَكَ الرُّبُوبُ الْكَلِمَةُ الْإِلَهِيَّةُ
 لَا يَنْفَعُ ظُهُمُ عَصْرَانِ الذَّنْبِ الْعَظِيمِ اللَّهُمَّ فَمَا آذَا قَدْ جُمِلَتْ مَطْمَعِي
 لَا أَعْرِضُ فِيمَا كُفِرْتُ بِهِ مِنَ الدَّعَاءِ مُسْتَجِيرًا وَعَدَدَتِ مِنْ دُونِ الْإِخْلَاصِ
 إِذْ تَقُولُ فِي أَدْعَاؤِي اسْتَجِبْ لَكُمْ اللَّهُمَّ فَضْلَكَ عَلَى كُلِّ وَدَّاهٍ وَالْقَبْرِ
 مِنْهُ نَبَاتٌ كَمَا لَقِينَاكَ يَا وَرَائِي وَإِنْ عَفَيْتَ عَنْ مَصَارِيحِ الدُّنْيَا حُكْمًا
 وَصَفَتْ لَكَ نَفْسِي وَاسْتَرْفَيْتَ سِرِّي كَمَا تَأْتِيَتَنِي عَنْ الْأَمْرِ الْعَظِيمِ
 اللَّهُمَّ وَتَوَسَّلْتُ فِي طَاعَتِكَ بِنَبِيِّ وَاحْتَكَمْتُ فِي عِبَادَتِكَ بِجَهَنَّمَ بَرِّي وَوَلَّيْتُ

و این کتاب از حضرت علی (ع) است که در آنجا که میفرماید که هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد

و این کتاب از حضرت علی (ع) است که در آنجا که میفرماید که هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد و هر کس این کتاب را بخواند خداوند او را از آتش نجات دهد

[illegible]

دیوار و دریا و درخت چو بختی
 زار چو کمان و بوم چو کمان
 خنک کمان و بوم چو کمان
 خنک کمان و بوم چو کمان

[illegible]

واصل تمام کنی بعد از آنکه او یکی از صفوی احکام
 آن تازیان را که در عهد و عورت علی جانب است
 می بیند این اگر خنایه و فحاشی است
 و عورت نام او را که اگر عورت او خنایه
 و عورت او را که اگر عورت او خنایه
 عفت است نام این را که عفت و عفت
 اگر در کوی علی جانب است که عفت و عفت
 این جانب کا عفت است و عفت و عفت
 عفت که عفت است و عفت و عفت
 این که عفت است و عفت و عفت
 عفت که عفت است و عفت و عفت

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

والتحفة دوسری دما ہے کہ تصنیف جناب الامام
 صلی اللہ علیہ وسلم کی ہے اور وہی اگر سب دلائل و
 حجتیں علیہ الصلوٰۃ والسلام میں ہیں یہ دعا ہے کہ چند مہینے میں ہے
 بہشتی نفع و تقدس و تہلیل کی حالت اور
 لافحات کمال بخار نام عمل یوم نور روز

وَمِنْ شَوْءِ الْأَظْلَمِ وَمَنْ أَنْ يَلْعَبَ بِنِ الشَّيْطَانِ فِي الْيَقْظَةِ وَالنَّامِ
 وَمِنْهَا أَوْ بِي أَوْنِ حَضْرَتِ سَيِّدِ الْمَوْجِبِ جَوْشَنِ اسَايْتِ كُوْبَرِي نَوْجُوْتِ شَبِطِي طَابِي
 بِيَدَارِ بُوِي قُلْ لَمَّا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ مِّنْ كَمَا
 يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِمْ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا
 وَمِنْهَا صَادِقِ الْبَيِّنِ فِي فَرَاغِ جَاهِ رَسُوْلِهِ الْكَوْغَابِ مِيْنِ دِيْمِي لَعْدِ نَارِ عَشَاكِ نَارِ طَبِ
 وَطَارَتِ عَمَلِ كَرِي چار كھت نماز ہر واحد مین حمد و سوره تہ ایت الکرسی و آخر ہر دو كھت
 قَبْلِ كَرُوْعِ قُوْتِ بَاتَشِدِ و سلام كرو دو كھت جدا ہوں پڑھی بعد ازاں ہزار مرتبہ صلوات
 پغیر اور ال نہی بطریق ہر سہی بالای ہستہ پائینہ جبکہ کہی حلال یا حرام جامع کنیا ہو دہنی ما
 کو رخصت کہی کہی سہی اور سوره اس و دعا کو پڑھی سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ وَلَا
 إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ اور سوره فہم کہی مَا شَاءَ اللَّهُ أَحْمَدُ
 نَوْسَرِ نِ ہر چند آ مین اختلاف کنیا الاستہور پڑھی کہ پہلوان جانی کتاب کا بیچ عمل
 اوس یوم کو روز و سہی جب نماز ظہر و عصر مانا فاعل کہ کہی چار كھت ہر دو کی بعد سلام
 اول حمد و س مرتبہ انا انزلناہ و دوسری مین حمد و س مرتبہ قل یا ایہا النکستین
 تیسری مین حمد و س بار قل ہو اللہ احد چوتھی مین حمد و س و اللہ علی العزیز رب العزت
 عز وجل اعوذ برب الناس پڑھی سجدہ شکر مین اس دعا کی تلاوت کری اللَّهُمَّ صَلِّ
 عَلَیْ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ الْاَوْصِيَاءِ الْمَرْضِيِّينَ وَعَلَیْ جَمِيعِ اَنْبِيَائِكَ وَسَلِّمْ
 بِاَصْلَابِ صَلَوَاتِكَ وَبَارِكْ عَلَیْهِمْ بِاَفْضَالِ بَرَكَاتِكَ صَلِّ عَلَیْ اَنْبِيَائِكَ
 وَخَلْدِہِمُ اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَیْ مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ لَنَا فِیْ یَوْمِنَا هَذَا اللَّهُمَّ
 قَسِّمْنَا وَکَرِّمْنَا وَشَرِّفْنَا وَعَظِّمْنَا حَکْمَہُ اللَّهُمَّ بَارِكْ فِیْ اَنْبِیَائِکَ

بہشتی نفع و تقدس و تہلیل کی حالت اور
 لافحات کمال بخار نام عمل یوم نور روز
 ۹۶
 کو صلوٰۃ جہان کی کشتی پوری اور دوسری کشتی پوری
 ہر ی اور و عو کوئی اور کشتی پوری اور کشتی پوری
 اور جہان کا ہر کشتی پوری اور کشتی پوری
 مانڈ کوئی اور کشتی پوری اور کشتی پوری
 جہان کی گیلہ ہوں اور کشتی پوری اور کشتی پوری
 تیسری باد چوتھی سونا یا سیاہی و سہرہ یا عذرا
 سنا و قوس ہر جہاں یا پائون جوہر کہ کشتی
 دین کی مانڈ شرب و بوندہ و خیرہ کی کشتی
 جہنم را قوس مستحاضہ آئین خدای قوس
 مردہ بی عمل کا دوسری گیلہ یا عذرا کہ کشتی
 حادہ و مالور کشتی پوری اور کشتی پوری
 گیلہ آئین گیلہ یا عذرا کہ کشتی پوری
 اور دوسری کشتی پوری اور کشتی پوری
 و عو کیا یا عذرا کہ کشتی پوری
 جہان کی گیلہ ہوں اور کشتی پوری
 تیسری باد چوتھی سونا یا سیاہی و سہرہ یا عذرا
 سنا و قوس ہر جہاں یا پائون جوہر کہ کشتی
 دین کی مانڈ شرب و بوندہ و خیرہ کی کشتی
 جہنم را قوس مستحاضہ آئین خدای قوس
 مردہ بی عمل کا دوسری گیلہ یا عذرا کہ کشتی
 حادہ و مالور کشتی پوری اور کشتی پوری
 گیلہ آئین گیلہ یا عذرا کہ کشتی پوری
 اور دوسری کشتی پوری اور کشتی پوری
 و عو کیا یا عذرا کہ کشتی پوری

[illegible]

كَارَهُ مُدْرِكُ صَدْرِي يُسَبِّحُ بِهَذِهِ وَهُوَ عَلَى مَا مَوْعَلِيهِ فِي عَزْرِ
 صِفَاتِهِ كَانَ قَرِيبًا قَبْلَ وُجُودِ الْعَدُوِّ وَكَانَ عَلِيمًا قَبْلَ الْخِيَادِ الْعِلْمِ
 وَالْعِلْمُ يَزِيلُ سُلْطَانًا إِذَا لَمْ يَكُنْ مَلِكًا وَلَمْ يَزَلْ مُجَانًا عَلَى كَيْفِ
 الْأَحْوَالِ وَجُودُهُ قَبْلَ الْفَقْرِ فِي أَوَّلِ الْأَزَالِ وَتَبَاوُحُ بَعْدَ الْبَعْدِ
 مِنْ غَيْرِ انْقِيَالٍ وَلَا مَرَوَالٍ غَنِيٌّ فِي الْأَوَّلِ وَالْآخِرُ مُسْتَعِينٌ فِي الظَّاهِرِ
 وَالْبَاطِنِ الْآخِرُ فِي قَضِيَّتِهِ وَالْأَوَّلُ فِي مَشِيئَتِهِ وَلَا ظُلْمَ فِي تَقْدِيرِهِ
 وَلَا هَرَبَ مِنْ حُكْمِهِ وَلَا مَلْجَأَ مِنَ سُلْطَانِهِ وَلَا مَجْنَاءَ مِنْ رِقَابَتِهِ
 سَبَقَتْ رَحْمَتُهُ غَضَبَهُ وَلَا يَفُوتُهُ أَحَدًا إِذَا طَلَبَ رُوحَ الْمَلِكِ فِي
 التَّكْلِيفِ وَسَوَّى التَّوْفِيقَ بَيْنَ الضَّعِيفِ وَالشَّرِيفِ مَكَّنَ آدَاءَ
 الْمَأْمُورِ وَسَهَّلَ سَبِيلَ اجْتِنَابِ الْخَطَرِ وَلَمْ يُكَلِّفِ الطَّائِفَةَ الْإِفَادَةَ
 أَوْ سَمِعَ الطَّائِفَةَ سُبْحَانَ مَا بَيْنَ كَرَمِهِ وَاعْلَى شَأْنِ سُبْحَانِهِ مَا جَلَّ مَنَاجِلُهُ
 وَأَعْظَمَ أَحْسَانُهُ وَبَعَثَ الْأَنْبِيَاءَ لِيُشِيرَ عَدْلُهُ وَنُصَبَ الْأَوْصِيَاءَ
 لِيُظْهِرَ طَوْلَهُ وَفَضْلَهُ وَجَعَلْنَا مِنْ أُمَّةٍ سَيِّدَ الْأَنْبِيَاءِ وَأَفْضَلَ الْأَوْصِيَاءِ
 خَيْرَ الْأَوْلِيَاءِ وَاعْلَى الْأَزْكَاءِ مُحَمَّدٌ الْمُصْطَفَى صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَآلِهِ
 وَسَلَّمَ أَمَنَاءُ وَمَادَامَا نَالِ الْبَيَّةِ وَالْقُرْآنِ الَّذِي فِيهِ أَنْزَلَ عَلَيْكَ وَصِيَّتَهُ
 الَّذِي فِيهِ نَصَّبَ يَوْمَ الْغَدِيرِ وَأَشَارَ بِقَوْلِهِ هَذَا عَلَى الْبَيْتِ وَاشْهَدْنَا
 الْأَمَّةَ الْهُدَى الْإِبْرَارَ لِلْإِقْدَاءِ وَالْأَخْيَارَ بَعْدَ السُّؤْلِ الْمُتَخَارِجِ فَامْرُغِ
 الْكُفَّارَ وَمِنْ بَعْدِهِ سَيِّدُ أَوْلَادِهِ الْحَسَنُ بْنُ عَلِيٍّ عَلَيْهِ السَّلَامُ أَمْرُ السَّبْطِ الشَّامِخِ
 لِمَرْضَاتِ اللَّهِ الْحُسَيْنِ ثُمَّ الْعَالِيَةِ عَلَى سَمِّ الْبَابِ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَالضَّارِقِ جَعْفَرِ

[illegible]

مستندہ غار قبول درگاہ اہل بیت علیہ السلام کو
ماہرین طب و کیمیا و کائنات و آسمانوں کو
حاجت برائے چاروں درجہ داروں کو
لکھنؤ اور پور و گڑھ شاعری چاروں
خداوندی و مصلیٰ اوچکے چاروں کو
درویشی کو جو تیسرا خاک و زب پیکار کو
نہی لکھی جاتی ہیں جناب صادق علیہ السلام
یہ عالمی چاروں پر اویسے ہر دینی و دنیوی خطہ

[illegible]

[illegible]

اور سر انگریزی ہون کی جانب قیصر کے
اولیٰ ایک بابت آپ سے دور رہے
اولیٰ ان تمام عالی کوی اور پادشاہی
دو ہاتھ راؤ پڑھنے والی رانڈ کی
قیام میں جاری کسبہ کی طرف
پس ہر مزار

علم اجماع کی جنت ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے

روئی لپیٹ کی رہیں منقول ہی جتیک اس میں بنی راستی ہی سیت کو عذاب نہیں ہوگا
 وقت سوال تنگہ و کثیر جو مرد و اوہتا ہی دہ نو نعل میں اس لکڑی پر گئیہ کرتا ہی چتر
 ہنلائی کا سایہ میں سرازیر چپائیں او کی پاس خواہی ایسا گر پاگو دین کہ پانی ہی
 وہین جذب ہو لباس سیت جانب قدم سی او تار کی قلدہ رنگ باندہ کی سوزی ہر
 تحاسن کو آشتان و صف برگ سبز خواہ میں ملکی و ہر میں ہنلائی والا تیلی کپڑی
 ہاتھ پر چڑیا کی فوطہ و عورت سیت کو اچا شست و شو کی ملا سیت سی ہاتھ
 سر و پیرین کہ اگر فضیلت بول و بزانہ خارج ہوئی والا ہو تو نکل جای اور جو برآید
 اوسے دھو کی جسم پر طہارت کو پانی خوب بھائیں حتی الاسکان جب مردی کو پاکیزہ
 پس ہنلائی والا اپنی ہاتھ کبھی تک دھوی سیت کا مقام مسج سوکھا کی وضو کرانی
 ساتھ نیت کی اگر خطہ ہو کہ ناپاک مرابی احتیاطا سیت دفع جنابت سی غسل ہی بعد از
 قدری نیرنگی ہی جو سات ہی کم چون ملکی ایک طرف پانی میں ہنلائی کی ڈالے پھر
 قلیل کا فورہ چرا کر کی دوسری کوزہ پر آب میں ملائیں پس غسل دینی والا کبھی تک
 ہاتھ دھو کی نیت باندھی ہنلا تا ہوں اس سیت کو آب سبز سی واجب فورہ
 اتنی اٹھ اور پانی ڈالنی والا ہی قصہ کری اول نیرنگی کی شوگی پانی میں تھپ
 یا ایک دفعہ سر و گردن دھوئی پھر بائیں کر وٹ سی داہنی بدن پر پانی کو آشتا
 تا ناخن پا جاری کری تین دفعہ پس داہنی پہلو لٹا کی بائیں جسم آدھا و سیاہی ہی
 احتک و نو اپنی نیت پر باقی رہیں ملائم ہاتھ پیر تا جای کہ پانی ساری اعضا کو
 پہنچی یونہی ہاتھ دھو کی ساتھ نیت مذکور آب کا فورہ کا دوسرا غسل دین سبب
 اوسے وضو پر خالص پانی ہی ہنلائیں نیت کیرن غسل دیا ہوں اس سیت کو آب

اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے

اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے
 اور دوسرا سجدہ شروع کرے اور ہاتھ کی
 بائیں ہاتھ کی پٹھانہ ایک سالن میں ہے

جہاں کہیں کہیں وہ صبر و ضبط ہو کر رہی
 کہیں کہیں وہ صبر و ضبط ہو کر رہی
 کہیں کہیں وہ صبر و ضبط ہو کر رہی
 کہیں کہیں وہ صبر و ضبط ہو کر رہی

اور جو شخص کہ اللہ کی صفات کے
سوی قسم اللہ و اللہ خیرا اوجب مردوسی
یعنی ای اور خدای بیشه شریف
لا اله الا الله و اسما ان محمدی

رسول الله ﷺ السلام عليكم ورحمة الله وبركاته

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

ملفوظات کتاب اخبار ما تم اداب دفن "یاقین بیت"

تافین سب

[illegible][illegible]

بادشاه کی بیعت کا سلسلہ مختصر کیا جاتا ہے
 بہت ہیں مگر سبب نشانیوں کی کہ ملک کو
 عطا کر دیا جائیگا اور اس کو ادب و مہارت سے
 طلب کیا گیا قبول کرے گا اگر سوال کرنا چاہیے
 ہزارہا مانے اور سکے پر لکھا میں جو
 اور وقت

[illegible][illegible]

[illegible]

وَهَٰذَا لَا يَأْتِي بِكَ إِلَّا خُفَاءً
وَهَٰذَا هُوَ خُفَاءٌ لِّمَا كُنْتَ
وَهَٰذَا يَكُونُ بَارِئًا مِنْكَ
أَمَّا تِلْكَ فَتَكُونُ نَفْسًا
عَلَى نَفْسٍ وَأَنْفُسٌ إِلَى أَنْفُسٍ
الَّتِي هِيَ مِنْكُمْ

اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے

و حضرت امیر صبح کا زمین حواہرات کنون سی وارا و فیض کی تیرہ نظم کی بندش پر ہج
 سرایت المصروفی ورو دیوار و شرکی نیایش میں پروین و منبلہ صرف مارخصاقت
 بلاغت معانی صوت اعجاز و شکوت و شہاست الفاظ کنگر عرش پر کند انداز وضع
 ہر قطعہ تہید ہر منت بہت سی رنگین اور صبح افراذ کی پایہ پر جنت جہنم شہرت رہین +
 دو ایک کی اسلوب کو اکسب سہجہ حلقہ جوش و کشش رات خطا سکے پر زمانہ ہرگز
 ہر قطعہ شغفات رخا پری نظر کا شکیں خالی اور پیش زریرو پراغراب زریرو تاج تخت
 ہمایا مال حرکات اربعہ خاصہ کی معین اعتدال اور سخاوت سی متراکبتی کو استدلال
 ساوکی تمکلات پر حسن شباب فرشتگان مضمون و آراستہ کی بھارتی ہمار خانہ فکر و فکر
 حقیقت میں کاتب قدرت فی ہر صفحہ کی تعریف و رقی سبزہ و طوبی پر گہنی اور کلفت
 ناطق مطلق نیلے ہر ورق کی تو صیف و زہان این روح اللہ کی رکھی ہر جزو کی کشش
 کل بیان کا مرقع و ہم و نیال سادہ و دل فاضل سی ابواب بیان کا دہان و جمال
 میں کشادہ و فطاس کا دامن اشک بیزی کی رنگ ہی چشم پر پی ہر ایسی اور رنگ
 طاقت ہر کردہ سخن کا شور نگیری باقم کو زبان قلم پر دہری کی کتاب ناسیب و شہاد
 اہلیت کا شیرازہ مار نظر ملک سی بند ہار اور مضاب مراتب و تواریف آل حکما
 اہازہ اویرہ گوشن فلک ہمار اقم اقم فی اس مجموعہ ضخام کو چند سال کی حتمت
 ۱۲۸۵ ہمارہ سوانہ اور پانچ بین ضبط تنوید کیا اور باوجود عدم مہارت و ہمت ہر ایک
 رحمت یکہ و تہنہ احوال بی اسبابی میں ربطا سائید و یا جب و یکہ کہ یہ ذخائر ہر ایک
 ہر شہر و دیار میں آنوار ایمانی کو شہاد اور قیمت کاغذ و اہریت کتابت پر مہر و ہمت
 ہر شخص کو قصداً اگر نسخہ مرتبہ اہل طبع کو پہنچائی گئی ہوئی دونوں سہرا پانچ کر سیکے

اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے

اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے
 اے اللہ! میں نے تجھ کو سب سے زیادہ دعا کی ہے اور میں نے تجھ کو سب سے زیادہ پسند کیا ہے

دستور العاديات چو کي پنداره در شير چو کي کنگه
خفت شير چو جبهه کي باني کوار کور و جوجون
سور و اوجا - در سر اي ان عده که سور و بل و اوجا
کونام کور اگر سور و اوجا سور و بل و اوجا
دور و اوجا - در سر اي ان عده که سور و بل و اوجا

[illegible]

عزیز و محترم ہونے کے لیے دعا کرتا ہوں۔

غاطر نامہ کتاب اخبارات

صفحه ۲۱۲	سطر ۱۳	صحبہ	صحنہ ۳۸	سطر ۲	غلط	صحیح	صفحه ۲۲	سطر ۱۶	غلط	صحیح
۲۱۳	۹	شرفہ	شرفہ	"	"	شرفہ	۲۳	۲	شرفہ	شرفہ
۲۱۴	۱۶	وہو	وہو	"	"	وہو	۲۴	۴	وہو	وہو
۲۱۵	۱	سید کم	سید کم	۱۳	"	سید کم	۲۵	۱۲	سید کم	سید کم
۲۱۶	۲۰	فیضہ	فیضہ	۱۴	"	فیضہ	۲۶	۱۳	فیضہ	فیضہ
۲۱۷	۴	اطیب	اطیب	۱۵	"	اطیب	۲۷	۹	اطیب	اطیب
۲۱۸	"	اکثر	اکثر	۱۶	"	اکثر	۲۸	۱۴	اکثر	اکثر
۲۱۹	"	فاحطہ	فاحطہ	۱۷	"	فاحطہ	۲۹	۱	فاحطہ	فاحطہ
۲۲۰	۱۱۲	ان کیون	ان کیون	۱۸	"	ان کیون	۳۰	۳	ان کیون	ان کیون
۲۲۱	۱۵	یادہ	یادہ	۱۹	"	یادہ	۳۱	۸	یادہ	یادہ
۲۲۲	۵	فاحطہ	فاحطہ	۲۰	"	فاحطہ	۳۲	۶	فاحطہ	فاحطہ
۲۲۳	۱۱۳	اتی	اتی	۲۱	"	اتی	۳۳	۹	اتی	اتی
۲۲۴	۱۳	اطیب	اطیب	۲۲	"	اطیب	۳۴	۱۵	اطیب	اطیب
۲۲۵	"	حسن	حسن	۲۳	"	حسن	۳۵	"	حسن	حسن
۲۲۶	۱۷	سات	سات	۲۴	"	سات	۳۶	۱۶	سات	سات
۲۲۷	۱۸	فاحطہ	فاحطہ	۲۵	"	فاحطہ	۳۷	۱۷	فاحطہ	فاحطہ
۲۲۸	۶	یہو	یہو	"	"	یہو	۳۸	۴	یہو	یہو
۲۲۹	۱۳	بعضا	بعضا	۲۶	"	بعضا	۳۹	۵	بعضا	بعضا
۲۳۰	"	بعضا	بعضا	۲۷	"	بعضا	۴۰	"	بعضا	بعضا
۲۳۱	"	لاؤ دوما	لاؤ دوما	۲۸	"	لاؤ دوما	۴۱	"	لاؤ دوما	لاؤ دوما
۲۳۲	۱۵	ان آری	ان آری	۲۹	"	ان آری	۴۲	۶	ان آری	ان آری
۲۳۳	۱	ان آری	ان آری	"	"	ان آری	۴۳	۹	ان آری	ان آری
۲۳۴	۱	تیرہ	تیرہ	۳۰	"	تیرہ	۴۴	۱۲	تیرہ	تیرہ
۲۳۵	۲	مبارک	مبارک	۳۱	"	مبارک	۴۵	۱۴	مبارک	مبارک

[illegible]

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۸۴	۳	رِسْمَانَا	رِسْمَانَا	۹۲	۱۱	رِسْمَانَا	رِسْمَانَا	۹۲	۱۱	رِسْمَانَا	رِسْمَانَا
۸۵	۵	رَاو	رَاو	۱۲	۱۲	رَاو	رَاو	۱۲	۱۲	رَاو	رَاو
"	۱۱	بَرَلِ الْبَرَوِي	بَرَلِ الْبَرَوِي	۱۳	۱۳	بَرَلِ الْبَرَوِي	بَرَلِ الْبَرَوِي	۱۳	۱۳	بَرَلِ الْبَرَوِي	بَرَلِ الْبَرَوِي
"	"	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۱۴	۱۴	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۱۴	۱۴	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا
۱۵	۱۵	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۱۹	۱۹	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۱۹	۱۹	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا
۸۶	۱	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۹۲	۳	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا	۹۲	۳	كَمِثَانَا	كَمِثَانَا
"	۱۰	وَأَمِنْ الْبَرَوِي	وَأَمِنْ الْبَرَوِي	"	"	وَأَمِنْ الْبَرَوِي	وَأَمِنْ الْبَرَوِي	"	"	وَأَمِنْ الْبَرَوِي	وَأَمِنْ الْبَرَوِي
"	۱۱	عَنْ كَلِمَةٍ	عَنْ كَلِمَةٍ	"	"	عَنْ كَلِمَةٍ	عَنْ كَلِمَةٍ	"	"	عَنْ كَلِمَةٍ	عَنْ كَلِمَةٍ
"	۱۲	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۳	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	۱۹	۱۹	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	۱۹	۱۹	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۰	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	۹۲	۲	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	۹۲	۲	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
۸۷	۳	مُسْتَقِيمٌ	مُسْتَقِيمٌ	"	"	مُسْتَقِيمٌ	مُسْتَقِيمٌ	"	"	مُسْتَقِيمٌ	مُسْتَقِيمٌ
"	۴	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
"	۹	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۲	لَا يَزِيدُ	لَا يَزِيدُ	۹۵	۱	لَا يَزِيدُ	لَا يَزِيدُ	۹۵	۱	لَا يَزِيدُ	لَا يَزِيدُ
"	۱۰	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
"	۱۹	سَكِينًا	سَكِينًا	"	"	سَكِينًا	سَكِينًا	"	"	سَكِينًا	سَكِينًا
۸۸	۲	إِسْلَامًا	إِسْلَامًا	"	"	إِسْلَامًا	إِسْلَامًا	"	"	إِسْلَامًا	إِسْلَامًا
"	۱۲	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
۸۹	۲	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ	"	"	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ	"	"	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ
"	۳	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ	"	"	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ	"	"	مُتَوَدِّعٌ	مُتَوَدِّعٌ
"	۴	عَلَمًا	عَلَمًا	"	"	عَلَمًا	عَلَمًا	"	"	عَلَمًا	عَلَمًا
۹۰	۲	وَأَمِنْهَا	وَأَمِنْهَا	۹۱	۴	وَأَمِنْهَا	وَأَمِنْهَا	۹۱	۴	وَأَمِنْهَا	وَأَمِنْهَا
۹۱	۱۸	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ	"	"	أَوَّلِ النَّاسِ	أَوَّلِ النَّاسِ
۹۲	۵	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا	"	"	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا	"	"	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا
"	۸	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا	"	"	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا	"	"	بَعْدَ مَوْتِهَا	بَعْدَ مَوْتِهَا

صفحة	سطر	خط	صحيح	صفحة	سطر	خط	صحيح
١٣٩	١٣	عبد الرحمن بن عبد الرحمن بن	١٥٣	٦	أشقي الشار	أشقي الشار	عائقة
		عليه السلام	١٥٣	٦	بترقم	بترقم	أحسن
١٤٠	٣	نكرة	١٥٨	١٦	جند	جند	يخري
١٤٢	٢	انخفي	١٦٢	٦	المقتدى	المقتدى	حتى يقتل
١٤٣	٤	عظيم الأجر	١٦٢	١٢	ينوي	ينوي	عليه
١٤٤	١	يا ابتاه	١٦٥	٣	رواها جلا	رواها جلا	حسن
	٢	خزنا		١٥	ضايقة	ضايقة	النسائي
	١٣	يخسرها		١٠	أهلى	أهلى	أبو يعقوب
١٤٥	١٢	مهاجرين		١٤	سيدة النساء	سيدة النساء	أطه
١٤٦	٦	السلام	١٦٤	٣	التي تفتدي	التي تفتدي	يخري
	١٧	فأثوه		٦	أنا أحسن	أنا أحسن	عليه
١٤٧	٣	الأولاد		١٠	التي تفتدي	التي تفتدي	أهلى
	٤	انخفي		٤	يخسرها	يخسرها	أهلى
	٨	والتي تفتدي		١١	والتي تفتدي	والتي تفتدي	ثم وقصير
	١٢	أهلى			والتي تفتدي	والتي تفتدي	دست سعي
١٤٨	١	فقطنا		١٢	فأفردا	فأفردا	سيكاي
	٣	يخسرها		١٥	فأفردا	فأفردا	جدا فان
	٦	أهلى		١	رسول الله	رسول الله	أهلى
١٤٩	١٢	والتي تفتدي		٤	أهلى	أهلى	أهلى
	١٠	والتي تفتدي		٩	أهلى	أهلى	أهلى
	١٣	يخسرها		١٠	أهلى	أهلى	أهلى
١٥١	٢	أهلى		١٣	أهلى	أهلى	أهلى
	٤	أهلى		٥	أهلى	أهلى	أهلى
		أهلى			أهلى	أهلى	أهلى
١٥٢	١	أهلى		٨	أهلى	أهلى	أهلى
	١٦	أهلى			أهلى	أهلى	أهلى

صفحہ	سطر	غلط	صحیح	صفحہ	سطر	غلط	صحیح
۲۱۱	۸	السلام	السلام	۲۱۳	۸	وہم جن نابت	وہم جن نابت
"	"	یا بختیہ	یا بختیہ	"	۱۲	وہم جن نابت	وہم جن نابت
"	۱۳	وہم جن نابت	وہم جن نابت	"	۱۵	تصغیر حسن	تصغیر حسن
"	"	وہم جن نابت	وہم جن نابت	"	۱۶	عن ابن عباس	عن ابن عباس
"	۱۹	وہم جن نابت	وہم جن نابت	"	"	نزیب بنت	نزیب بنت
"	"	نمرۃ	نمرۃ	۲۱۵	۳	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۰	نمرۃ	نمرۃ	"	۹	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۹	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
۲۱۲	۱۲	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	"	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۵	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۶	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۷	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۸	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۱۹	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۰	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۱	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۲	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۳	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۴	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۵	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۶	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۷	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۸	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۲۹	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۰	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۱	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۲	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۳	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۴	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۵	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۶	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۷	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۸	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۳۹	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۰	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۱	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۲	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۳	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۴	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۵	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۶	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۷	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۸	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۴۹	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ
"	۵۰	نمرۃ	نمرۃ	"	"	نمرۃ	نمرۃ

[illegible]

صفحة	سطر	غلط	صحيح	صفحة	سطر	غلط	صحيح	صفحة	سطر	غلط	صحيح
٢٨٠	١١	الفتح	الفتح	٢٨٠	٥	على أن يجاروا	على أن يجاروا	٢٨٠	٥	الفتح	الفتح
٢٨١	١٢	بقيا	بقيا	٢٨١	١٢	ديرة	ديرة	٢٨١	١٢	الحرب	الحرب
٢٨١	٢	الحرب	الحرب	٢٨١	١٥	ديرة	ديرة	٢٨١	٢	الحرب	الحرب
٢٨٢	٩	فصلوا	فصلوا	٢٨٢	١٠	انفصلوا	انفصلوا	٢٨٢	٩	فصلوا	فصلوا
٢٨٢	٣	استشهد	استشهد	٢٨٢	١١	وديتها وشيها	وديتها وشيها	٢٨٢	٣	استشهد	استشهد
٢٨٢	٤	نسخ ونسخ	نسخ ونسخ	٢٨٢	١٤	نسخ ونسخ	نسخ ونسخ	٢٨٢	٤	نسخ ونسخ	نسخ ونسخ
٢٨٢	٤	يملك فلولك	يملك فلولك	٢٨٢	٢	ان لا املكه	ان لا املكه	٢٨٢	٤	يملك فلولك	يملك فلولك
٢٨٢	٩	لا يفتوني	لا يفتوني	٢٨٢	١٤	كرهتي ولا اكره	كرهتي ولا اكره	٢٨٢	٩	لا يفتوني	لا يفتوني
٢٨٢	١٠	او اصل	او اصل	٢٨٢	٣	ولا اطر	ولا اطر	٢٨٢	١٠	او اصل	او اصل
٢٨٢	١٥	يا سيدنا	يا سيدنا	٢٨٢	٤	فاطمة	فاطمة	٢٨٢	١٥	يا سيدنا	يا سيدنا
٢٨٢	١٤	والتشاور	والتشاور	٢٨٢	١٦	ولشم	ولشم	٢٨٢	١٤	والتشاور	والتشاور
٢٨٢	١٤	تمهاري	تمهاري	٢٨٢	٥	ما خلفنا ربنا	ما خلفنا ربنا	٢٨٢	١٤	تمهاري	تمهاري
٢٨٢	١٢	سطح	سطح	٢٨٢	٨	لا يفتوني	لا يفتوني	٢٨٢	١٢	سطح	سطح
٢٨٢	١٨	يزيد	يزيد	٢٨٢	١١	خديجة	خديجة	٢٨٢	١٨	يزيد	يزيد
٢٨٢	٢	ان اذكر	ان اذكر	٢٨٢	٢٧	يشكو	يشكو	٢٨٢	٢	ان اذكر	ان اذكر
٢٨٢	١٠	أفدرك يملك	أفدرك يملك	٢٨٢	٨	وخصه	وخصه	٢٨٢	١٠	أفدرك يملك	أفدرك يملك
٢٨٢	١١	يجي ببيت	يجي ببيت	٢٨٢	٥٠	جبريل	جبريل	٢٨٢	١١	يجي ببيت	يجي ببيت
٢٨٢	١٤	دخول	دخول	٢٨٢	١٢	طوعه	طوعه	٢٨٢	١٤	دخول	دخول
٢٨٥	٨	شعرين	شعرين	٢٨٥	١٢	المرأة	المرأة	٢٨٥	٨	شعرين	شعرين
٢٨٥	٩	رضان	رضان	٢٨٥	١٥	وتسأله	وتسأله	٢٨٥	٩	رضان	رضان
٢٨٥	١٠	ابل الكوفة	ابل الكوفة	٢٨٥	١٥	شعرين	شعرين	٢٨٥	١٠	ابل الكوفة	ابل الكوفة
٢٨٥	١١	قيس بن عتبة	قيس بن عتبة	٢٨٥	١٢	بجدة بن	بجدة بن	٢٨٥	١١	قيس بن عتبة	قيس بن عتبة
٢٨٥	١٢	بن	بن	٢٨٥	١٥	فانيا	فانيا	٢٨٥	١٢	بن	بن
٢٨٥	١٣	وعارة بن	وعارة بن	٢٨٥	١٤	يوسف بن	يوسف بن	٢٨٥	١٣	وعارة بن	وعارة بن
٢٨٥	١٤	يافاني	يافاني	٢٨٥	٢٧	عن ذلك	عن ذلك	٢٨٥	١٤	يافاني	يافاني
٢٨٥	٢	الكتب	الكتب	٢٨٥	١٢	يافاني	يافاني	٢٨٥	٢	الكتب	الكتب

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۳۱۰	۴	تو اُجلی	و اُجلی	۳۲۹	۱۹	بہو الناس	بہو الناس
۱۵	۱۵	بلاک البصرۃ	بلاک البصرۃ	۳۳۰	۱	و اُن ظلمتہم	و اُن ظلمتہم
۱۶	۱۶	عظمتہ معتبرۃ	عظمتہ معتبرۃ	۳۳۱	۳	و حدّہ	و حدّہ
۳۱۲	۱۹	والرؤۃ	والرؤۃ	۳۳۲	۱۱	و صرّح اُجلی	و صرّح اُجلی
۳۱۳	۴	محمد بن یحییٰ	محمد بن یحییٰ	۳۳۳	۱۸	و یوسف	و یوسف
۱۸	۱۸	یستباح یزید	یستباح یزید	۳۳۴	۱	و یوسف	و یوسف
۳۱۴	۲	ابن یحییٰ	ابن یحییٰ	۳۳۵	۱۹	و یوسف	و یوسف
۴	۴	الظّر	الظّر	۳۳۶	۱	و یوسف	و یوسف
۵	۵	ابن یحییٰ	ابن یحییٰ	۳۳۷	۱۶	و یوسف	و یوسف
۱۳	۱۳	ای سروان	ای سروان	۳۳۸	۱۸	و یوسف	و یوسف
۱۶	۱۶	بسد	بسد	۳۳۹	۱	و یوسف	و یوسف
۳۱۵	۳	ابن یحییٰ	ابن یحییٰ	۳۴۰	۱۱	و یوسف	و یوسف
۵	۵	عکک	عکک	۳۴۱	۱۸	و یوسف	و یوسف
۱۶	۱۶	توجہ	توجہ	۳۴۲	۱	و یوسف	و یوسف
۳۱۶	۱۱	الی یزید	الی یزید	۳۴۳	۱۹	و یوسف	و یوسف
۳۱۷	۱۶	اکش	اکش	۳۴۴	۱	و یوسف	و یوسف
۳۱۸	۱۵	فصل اولاد	فصل اولاد	۳۴۵	۱۱	و یوسف	و یوسف
۳۱۹	۴	و صریح	و صریح	۳۴۶	۱۸	و یوسف	و یوسف
۳۲۰	۱۰	المرکبۃ	المرکبۃ	۳۴۷	۱	و یوسف	و یوسف
۱۲	۱۲	من یزید	من یزید	۳۴۸	۱۹	و یوسف	و یوسف
۳۲۱	۹	یخبر	یخبر	۳۴۹	۱	و یوسف	و یوسف
۳۲۲	۱۱	مریم	مریم	۳۵۰	۱۸	و یوسف	و یوسف
۳۲۳	۹	و کان ظر	و کان ظر	۳۵۱	۱	و یوسف	و یوسف
۳۲۴	۹	ارۃ ابل بیک	ارۃ ابل بیک	۳۵۲	۱	و یوسف	و یوسف
۱۵	۱۵	حافظ الخلیف	حافظ الخلیف	۳۵۳	۱	و یوسف	و یوسف
۳۲۵	۲	فرغیۃ	فرغیۃ	۳۵۴	۱	و یوسف	و یوسف

صفحه	سطر	عاط	صحیح	صفحه	سطر	عاط	صحیح
۳۳۷	۳	ان تاتی	ان تاتی	۳۳۵	۱۸	والذوات و	والذوات و
۶	۶	فتوح	فتوح			والاخبار و	والاخبار و
۷	۷	شبی	شبی	۳۳۶	۱۳	وفاطمة الزهراء	وفاطمة الزهراء
۱۳	۱۳	الشف	الشف	۳۳۷	۴	والم تر	والم تر
۱۴	۱۴	و فیدی	و فیدی	۳۳۸	۱۰	مفیده	مفیده
۱۹	۱۹	احدی	احدی	۳۳۹	۱۵	فان كنت	فان كنت
۲۰	۲۰	الایضی	الایضی	۳۴۰	۱	واو یستم	واو یستم
۳۳۸	۵	شوة	شوة	۳۴۱	۶	فلقینی ساع	فلقینی ساع
۱۵	۱۵	شدة	شدة	۳۴۲	۷	فما خبر	فما خبر
۱۶	۱۶	اؤل	اؤل	۳۴۱	۳	لنسا	لنسا
۱۹	۱۹	عبدی	عبدی	۳۴۲	۴	خبر	خبر
		زاد	زاد	۳۴۳	۱۵	امر	امر
		اقبال	اقبال	۳۴۴	۱۶	شوات	شوات
۱۵	۱۵	من	من	۳۴۳	۱۷	حتى	حتى
۳۳۹	۱	الایضی	الایضی	۳۴۴	۱	صبا	صبا
۷	۷	الایضی	الایضی	۳۴۵	۱۰	اکشرد	اکشرد
۸	۸	فلا یقول	فلا یقول	۳۴۶	۱۴	خبر	خبر
۱۵	۱۵	نسایر	نسایر	۳۴۷	۳	خبر	خبر
۳۴۰	۴	تعدتی	تعدتی	۳۴۸	۷	یقطر	یقطر
۵	۵	یا فیه	یا فیه	۳۴۹	۶	فمن احب	فمن احب
۸	۸	لنا نیر	لنا نیر	۳۵۰	۱۳	طاعة	طاعة
۱۳	۱۳	بنت عمرو	بنت عمرو	۳۵۱	۱۶	علی	علی
۳۴۱	۲	الحقی	الحقی	۳۵۲	۲	الانقاص	الانقاص
۳۴۲	۱۳	تعدتی	تعدتی	۳۵۳	۱۱	طاعة	طاعة
۳۴۳	۱۵	و انسا	و انسا	۳۵۴	۱۵	و انسا	و انسا
۳۴۴	۱۸	و انسا	و انسا	۳۵۵	۱۸	و انسا	و انسا
۳۴۵	۱۱	و انسا	و انسا	۳۵۶	۱۱	و انسا	و انسا
۳۴۶	۱۵	و انسا	و انسا	۳۵۷	۱۵	و انسا	و انسا
۳۴۷	۱۸	و انسا	و انسا	۳۵۸	۱۸	و انسا	و انسا
۳۴۸	۱۱	و انسا	و انسا	۳۵۹	۱۱	و انسا	و انسا
۳۴۹	۱۵	و انسا	و انسا	۳۶۰	۱۵	و انسا	و انسا

سفر	سطر	صحيح	خط	سفر	سطر	صحيح	خط	سفر	سطر	صحيح	خط	سفر	سطر	صحيح	خط	سفر	سطر	صحيح	خط
٣٩٥	١٢	المرحومون المبرورون	المرحومون المبرورون	٣٩٣	٤	حتى نزل	حتى نزل	٣٩٢	٤	حتى نزل	حتى نزل	٣٩١	١٥	استودعكم	استودعكم	٣٩٠	١٥	استودعكم	استودعكم
٣٩٦	١٢	حتى انزل	حتى انزل	٣٩٤	٨	على شاطئ القران	على شاطئ القران	٣٩٣	٨	على شاطئ القران	على شاطئ القران	٣٩٢	٥	طاهر لهن	طاهر لهن	٣٩١	٥	طاهر لهن	طاهر لهن
٣٩٧	٣	هذا الصراط	هذا الصراط	٣٩٥	٨	وهستقنا	وهستقنا	٣٩٤	٨	وهستقنا	وهستقنا	٣٩٣	١٠	الحسين	الحسين	٣٩٢	١٠	الحسين	الحسين
٣٩٨	٢	عبد الله بن الحر	عبد الله بن الحر	٣٩٦	١٨	والكيفية	والكيفية	٣٩٥	١٨	والكيفية	والكيفية	٣٩٤	١٣	شخصيات	شخصيات	٣٩٣	١٣	شخصيات	شخصيات
٣٩٩	٨	غيره	غيره	٣٩٧	١٢	الف عام	الف عام	٣٩٦	١٢	الف عام	الف عام	٣٩٥	١٤	وفاطمة	وفاطمة	٣٩٤	١٤	وفاطمة	وفاطمة
٣٩٩	٨	غيره	غيره	٣٩٨	٣	مسكين	مسكين	٣٩٧	٣	مسكين	مسكين	٣٩٦	١٩	الزمان	الزمان	٣٩٥	١٩	الزمان	الزمان
٣٩٩	١٠	غيره	غيره	٣٩٩	٤	اول روضه	اول روضه	٣٩٨	٤	اول روضه	اول روضه	٣٩٧	١	واخره	واخره	٣٩٦	١	واخره	واخره
٣٩٩	١١	لشباب	لشباب	٣٩٩	٨	وفضل سكن	وفضل سكن	٣٩٨	٨	وفضل سكن	وفضل سكن	٣٩٧	١٣	الف حجة	الف حجة	٣٩٦	١٣	الف حجة	الف حجة
٣٩٩	١٤	اول	اول	٣٩٩	١٢	سنة	سنة	٣٩٨	١٢	سنة	سنة	٣٩٧	٨	منقبليات	منقبليات	٣٩٦	٨	منقبليات	منقبليات
٣٩٩	١	وفريته	وفريته	٣٩٩	٢	اوليا	اوليا	٣٩٨	٢	اوليا	اوليا	٣٩٧	١٥	مقصد	مقصد	٣٩٦	١٥	مقصد	مقصد
٣٩٩	٢	اوليا	اوليا	٣٩٩	١٩	يوم	يوم	٣٩٨	١٩	يوم	يوم	٣٩٧	٢	فصله	فصله	٣٩٦	٢	فصله	فصله
٣٩٩	٨	ولم	ولم	٣٩٩	٨	آخر	آخر	٣٩٨	٩	آخر	آخر	٣٩٧	٩	القبيل	القبيل	٣٩٦	٩	القبيل	القبيل
٣٩٩	١٤	عبد الله بن الحر	عبد الله بن الحر	٣٩٩	٣	ليست	ليست	٣٩٨	٣	ليست	ليست	٣٩٧	١٣	الى عمر بن سعد	الى عمر بن سعد	٣٩٦	١٣	الى عمر بن سعد	الى عمر بن سعد
٣٩٩	١	البحر	البحر	٣٩٩	٨	فباشر	فباشر	٣٩٨	٢	فباشر	فباشر	٣٩٧	٢	الى عمر بن سعد	الى عمر بن سعد	٣٩٦	٢	الى عمر بن سعد	الى عمر بن سعد
٣٩٩	٤	او شمر	او شمر	٣٩٩	٨	مضى ياتي فبر	مضى ياتي فبر	٣٩٨	١٩	مضى ياتي فبر	مضى ياتي فبر	٣٩٧	١٩	ولعن الامان	ولعن الامان	٣٩٦	١٩	ولعن الامان	ولعن الامان
٣٩٩	١٢	بضائع	بضائع	٣٩٩	٨	الحسين	الحسين	٣٩٨	١	الحسين	الحسين	٣٩٧	١	ما بعد الكرم	ما بعد الكرم	٣٩٦	١	ما بعد الكرم	ما بعد الكرم
٣٩٩	٤	يزيد	يزيد	٣٩٩	١١	المستحق	المستحق	٣٩٨	٣	المستحق	المستحق	٣٩٧	٣	المستحق	المستحق	٣٩٦	٣	المستحق	المستحق
٣٩٩	١٣	اشهد	اشهد	٣٩٩	١٥	ملاكمه	ملاكمه	٣٩٨	١٥	ملاكمه	ملاكمه	٣٩٧	٤	حتى ارجع	حتى ارجع	٣٩٦	٤	حتى ارجع	حتى ارجع
٣٩٩	١	فجمع	فجمع	٣٩٩	١٠	دروزي	دروزي	٣٩٨	٩	دروزي	دروزي	٣٩٧	٩	يعطون	يعطون	٣٩٦	٩	يعطون	يعطون
٣٩٩	٥	ولا يبارك	ولا يبارك	٣٩٩	١٨	ان يكرم	ان يكرم	٣٩٨	١٨	ان يكرم	ان يكرم	٣٩٧	١٩	ان تخرجهم	ان تخرجهم	٣٩٦	١٩	ان تخرجهم	ان تخرجهم
٣٩٩	٤	بالفازك	بالفازك	٣٩٩	٥	لحق الله	لحق الله	٣٩٨	٥	لحق الله	لحق الله	٣٩٧	٩	لا تسع	لا تسع	٣٩٦	٩	لا تسع	لا تسع
٣٩٩	١٥	والخاضعة	والخاضعة	٣٩٩	١٥	ولكم كن	ولكم كن	٣٩٨	١٥	ولكم كن	ولكم كن	٣٩٧	١١	اشي	اشي	٣٩٦	١١	اشي	اشي
٣٩٩	١٧	فليس	فليس	٣٩٩	٤	وجعلنا	وجعلنا	٣٩٨	٤	وجعلنا	وجعلنا	٣٩٧	١٩	و لا دام	و لا دام	٣٩٦	١٩	و لا دام	و لا دام
٣٩٩	٤	لا بد اسم	لا بد اسم	٣٩٩	٩	وعلم بالحق	وعلم بالحق	٣٩٨	٩	وعلم بالحق	وعلم بالحق	٣٩٧	١	هذا الليل	هذا الليل	٣٩٦	١	هذا الليل	هذا الليل
٣٩٩	٨	فجدد	فجدد	٣٩٩	٢	شرك	شرك	٣٩٨	٢	شرك	شرك	٣٩٧	١٥	سبينا	سبينا	٣٩٦	١٥	سبينا	سبينا
٣٩٩	١٣	وليس	وليس	٣٩٩	٩	فلم	فلم	٣٩٨	٩	فلم	فلم	٣٩٧	١٤	وسبينا	وسبينا	٣٩٦	١٤	وسبينا	وسبينا

صفحہ	سطر	خط	صحیح	صفحہ	سطر	خط	صحیح
۳۹۵	۱۶	وَلَمْ يَزَلْ	وَلَمْ يَزَلْ	۳۹۵	۱۹	وَلَمْ يَزَلْ	وَلَمْ يَزَلْ
۳۹۶	۱۷	مِنْ جَانِبِ	مِنْ جَانِبِ	۳۹۶	۲۰	مِنْ جَانِبِ	مِنْ جَانِبِ
"	۱۸	لَا رِشْقَ	لَا رِشْقَ	"	۲۱	لَا رِشْقَ	لَا رِشْقَ
۳۹۷	۸	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	۳۹۷	۲۲	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ	عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ
"	۱۲	أَعْتَرَلْ	أَعْتَرَلْ	"	۲۳	أَعْتَرَلْ	أَعْتَرَلْ
"	"	إِلَىٰ دَرِّ غَضَارِي	إِلَىٰ دَرِّ غَضَارِي	"	۲۴	إِلَىٰ دَرِّ غَضَارِي	إِلَىٰ دَرِّ غَضَارِي
۳۹۸	۱۷	خَلَبْ	خَلَبْ	۳۹۸	۲۵	خَلَبْ	خَلَبْ
۳۹۹	۱۱	لَا يَجُوزُ	لَا يَجُوزُ	۳۹۹	۲۶	لَا يَجُوزُ	لَا يَجُوزُ
"	"	أَلَا وَجْهَ السَّيْرِ	أَلَا وَجْهَ السَّيْرِ	"	۲۷	أَلَا وَجْهَ السَّيْرِ	أَلَا وَجْهَ السَّيْرِ
۴۰۰	۱۶	وَمَا انْقَرَضَ	وَمَا انْقَرَضَ	۴۰۰	۲۸	وَمَا انْقَرَضَ	وَمَا انْقَرَضَ
۴۰۱	۱۲	شَرَفِي	شَرَفِي	۴۰۱	۲۹	شَرَفِي	شَرَفِي
۴۰۲	۱۸	بِالْبَقِيَّةِ	بِالْبَقِيَّةِ	۴۰۲	۳۰	بِالْبَقِيَّةِ	بِالْبَقِيَّةِ
۴۰۳	۹	خَلَبَتْ	خَلَبَتْ	۴۰۳	۳۱	خَلَبَتْ	خَلَبَتْ
۴۰۴	۱۳	أَبْنِ زَيْدٍ	أَبْنِ زَيْدٍ	۴۰۴	۳۲	أَبْنِ زَيْدٍ	أَبْنِ زَيْدٍ
۴۰۵	۱	أَتَانِ	أَتَانِ	۴۰۵	۳۳	أَتَانِ	أَتَانِ
۴۰۶	۵	رَبِّهِمْ	رَبِّهِمْ	۴۰۶	۳۴	رَبِّهِمْ	رَبِّهِمْ
۴۰۷	۱۱	عَمَّ إِلَىٰ	عَمَّ إِلَىٰ	۴۰۷	۳۵	عَمَّ إِلَىٰ	عَمَّ إِلَىٰ
۴۰۸	۱۷	أَوْ لَمْ يَكُنْ	أَوْ لَمْ يَكُنْ	۴۰۸	۳۶	أَوْ لَمْ يَكُنْ	أَوْ لَمْ يَكُنْ
۴۰۹	۱۵	سَبَّحُونَ	سَبَّحُونَ	۴۰۹	۳۷	سَبَّحُونَ	سَبَّحُونَ
۴۱۰	۱۵	عَمَّقِي	عَمَّقِي	۴۱۰	۳۸	عَمَّقِي	عَمَّقِي
۴۱۱	۱۵	وَيْدِ خَلْ	وَيْدِ خَلْ	۴۱۱	۳۹	وَيْدِ خَلْ	وَيْدِ خَلْ
۴۱۲	۷	لَا يَفْقَهُنَّ	لَا يَفْقَهُنَّ	۴۱۲	۴۰	لَا يَفْقَهُنَّ	لَا يَفْقَهُنَّ

صفحہ	سطر	عاط	صحیح	صفحہ	سطر	عاط	صحیح
۴۶۰	۵	اَنَا	مِنْ ذِكْرِ مَصَابِيَا	۴۶۳	۱۱	مِنْ عَمَلِ الْعَوْنِي	مِنْ ذِكْرِ مَصَابِيَا
۴۶۱	۶	يُحْسِنُونَ	وَجِبَتْهَا	۴۶۴	۱۳	أَخُوهُ	وَجِبَتْهَا
۴۶۲	۷	تَشْتَبِ	بِمَصَابِيَا	۴۶۵	۱۴	أَبُو كُرَيْبٍ الْعَدَنِي	بِمَصَابِيَا
۴۶۳	۸	زَيْتُون	وَجِبَتْهَا	۴۶۶	۱۵	بَنَاتُ دُرَّجِي	وَجِبَتْهَا
۴۶۴	۹	وَالْتَبَاكِي	عَفَان	۴۶۷	۱۶	عَلِيَّ بْنَ عَقِيْبَةَ	عَفَان
۴۶۵	۱۰	وَعَمِيرُ ذِيكَ	أَيَات	۴۶۸	۱۷	عَبْدُ اللَّهِ	أَيَات
۴۶۶	۱۱	الْأَبْرَسَم	كَانَ أَهْلُ الْخَالِدِيَّةِ	۴۶۹	۱۸	مُؤَاتِجِي	كَانَ أَهْلُ الْخَالِدِيَّةِ
۴۶۷	۱۲	مُتَوَاتِرَةً	فِي مَضَارِبِنَا	۴۷۰	۱۹	وَشَهْدَةُ الْعَطَشِ	فِي مَضَارِبِنَا
۴۶۸	۱۳	الرَّأَاةُ	الْإِنْقِضَاءُ	۴۷۱	۲۰	فَرْقُ الْمَنَاءِ	الْإِنْقِضَاءُ
۴۶۹	۱۴	فِي مَوْضِعٍ	يَوْمَ الْعَاشِرِ	۴۷۲	۲۱	الْمَنَاءُ	يَوْمَ الْعَاشِرِ
۴۷۰	۱۵	لَا يُؤْخِرُ الْمَاءُ	أَنَّ تَكُنْ	۴۷۳	۲۲	الْمَنَاءُ	أَنَّ تَكُنْ
۴۷۱	۱۶	كَانَ كَرْنُ الْيَمِينِ	أَتَشْتَبِ	۴۷۴	۲۳	بَنُ طَلْعَمٍ	أَتَشْتَبِ
۴۷۲	۱۷	فَرَقْنِي نَفْسًا	فَارِسْمِنْ أَيْنَ	۴۷۵	۲۴	فَرَقْنِي	فَارِسْمِنْ أَيْنَ
۴۷۳	۱۸	إِعْرَاجِي وَأَهْلِي	فِي الْبَادِيَةِ	۴۷۶	۲۵	فَلَمْ يَكُنْ	فِي الْبَادِيَةِ
۴۷۴	۱۹	حَتَّى شَبَّ بَحْبُورُهُ	عَمْرُنَ	۴۷۷	۲۶	وَسَمَاءُ بَنِ عَمْرٍ	عَمْرُنَ
۴۷۵	۲۰	صَنَعَ	بَنَاهُ بِلَى	۴۷۸	۲۷	وَعَمْرٍ	بَنَاهُ بِلَى
۴۷۶	۲۱	وَلَمْ يَكُنْ	تَوَلَّدَهُ	۴۷۹	۲۸	الْفَطْحُ بَيْتُهُ	تَوَلَّدَهُ
۴۷۷	۲۲	يُودِجُ	أَوْجَعُ	۴۸۰	۲۹	رَسُولُ اللَّهِ	أَوْجَعُ
۴۷۸	۲۳	بَنَتْ	سَقَطُ	۴۸۱	۳۰	رَسُولُ اللَّهِ	سَقَطُ
۴۷۹	۲۴	أَبْنُ قَبِيلٍ	يَسْمُجُونُ	۴۸۲	۳۱	وَلَدَهُ	يَسْمُجُونُ
۴۸۰	۲۵	أَبُو الْفَرَجِ	بَنِيكَ	۴۸۳	۳۲	سَيِّدُ الشَّهَادَةِ	بَنِيكَ
۴۸۱	۲۶	مِنْ بَهْمَانٍ	قَلْبُهُ	۴۸۴	۳۳	فَلَمْ يَكُنْ	قَلْبُهُ
۴۸۲	۲۷	بَنُ حَسَنٍ	قُرَّةُ عَيْنِي	۴۸۵	۳۴	الْحَبَّاسُ	قُرَّةُ عَيْنِي
۴۸۳	۲۸	قَتْلُ بَنِي بَنٍ	بُورِكُ	۴۸۶	۳۵	ثُمَّ إِنَّ بَيْتَهُ	بُورِكُ
۴۸۴	۲۹	وَجَبَتْ	وَكَاكِي نَاصِبَةٍ	۴۸۷	۳۶	الشَّرِيفُ	وَكَاكِي نَاصِبَةٍ
۴۸۵	۳۰	أَبُو كُرَيْبٍ	نَارُهُ	۴۸۸	۳۷	وَلَمْ يَكُنْ	نَارُهُ

صفحة	سطر	عاط	صحيح	صفحة	سطر	عاط	صحيح
٥٠٥	٣	فاقره اسلام	فاقره اسلام	٥٢٥	٣	سكتني	سكتني
٨	٨	او يكون الرائي	او يكون الرائي	١٦	١٦	لما وقع	لما وقع
		كنايه	كنايه	٥٢٦	٤	بسيط	بسيط
"	"	حسن التصور كنايه	حسن التصور كنايه	٥٢٨	١٣	انهمي	انهمي
"	"	دو وضع اليد كنايه	دو وضع اليد كنايه	٥٢٩	١٩	من ترثها	من ترثها
٥٠٦	١	وعاير	وعاير	٥٣١	١٣	عن سلمان	عن سلمان
"	٣	بصيا وان	بصيا وان	٥٣٢		منزلهم	منزلهم
"	٥	سبيتي شيا	سبيتي شيا	"	٦	اجتبه	اجتبه
"	٨	رايا	رايا	٥٣٣	٢	احدهما	احدهما
"	١٢	قصة اشد	قصة اشد	"	١٨	وقصه	وقصه
٥٠٤	٦	حله اخمين	حله اخمين	٥٣٣	١٣	وانما تسفع	وانما تسفع
"	١٨	تحرر	تحرر	٥٣٥	٢	بجربيل	بجربيل
٥٠٨	٦	بدية	بدية	"	٣	يرضي	يرضي
٥١٣	١٤	ابن علي	ابن علي	"	٩	الملك بنج	الملك بنج
٥١٦	١٩	احسين	احسين	٥١٦	١٥	يسل	يسل
٥١٩	١١	اخر	اخر	٥٣٩	١	شبه الناس	شبه الناس
٥٢٠	١٨	سأل	سأل	"	٨	ليصرفنا	ليصرفنا
٥٢١	٢	طفت بجمع الارض	طفت بجمع الارض	"	١٥	يحبك	يحبك
"	٣	مثل	مثل	"	١٦	ولم تحفظ	ولم تحفظ
"	١٤	طفت	طفت	٥٢٠	١٤	علي بن	علي بن
"	١٨	مثل	مثل	"	١٩	اطعنكم	اطعنكم
٥٢٢	٨	سأل	سأل	٥٢٢	١٥	خاتم	خاتم
"	١٨	استغفرت	استغفرت	٥٢٣	٢	قام	قام
٥٢٣	٢	افخر	افخر	"	٩	يا ابناء	يا ابناء
"	٤	يزيد	يزيد	"	١٠	اسلام	اسلام
"	١١	تجيبك	تجيبك	"	١٥	منقذ من فرقة	منقذ من فرقة

۱۸۴۱	۱	سحر الکلی	لغز الماس	۲	۹۳۰	لغز قال	لغز قال	۱۰۰۰	۳	لغز	لغز	۱۸۴۲
۱۸۴۲	۲	سوره	سوره	۱۳	۹۳۳	بیکیک	بیکیک	۱۰۰۱	۶	لغز	لغز	۱۸۴۳
۱۸۴۵	۱۱	آنی بی	آنی بی	۳	۹۳۶	سین سین	سین سین	۱۰۰۵	۱۰	لغز	لغز	۱۸۴۴
۱۸۴۶	۴	عشقک	عشقک	۱	۹۵۱	وکیلتر کیم	وکیلتر کیم	۱۰۰۸	۱۳	لغز	لغز	۱۸۴۵
۱۸۴۷	۱۲	توقه	توقه	۱۹	۹۵۳	یقع	یقع	۱۰۱۰	۱۵	لغز	لغز	۱۸۴۶
۱۸۴۸	۱۵	گلورجید	گلورجید	۱۴	۹۵۰	لغز	لغز	۱۰۱۱	۱۱	لغز	لغز	۱۸۴۷
۱۸۴۹	۲	وصالح	وصالح	۱	۹۵۲	عصب	عصب	۱۰۱۲	۱۲	لغز	لغز	۱۸۴۸
۱۸۵۰	۱۳	سلمان	سلمان	۱۵	۹۵۴	محل	محل	۱۰۱۳	۱۳	لغز	لغز	۱۸۴۹
۱۸۵۱	۱۵	بیط	بیط	۱۳	۹۵۸	بیکیک	بیکیک	۱۰۱۴	۱۵	لغز	لغز	۱۸۵۰
۱۸۵۲	۱۰	لغز	لغز	۱۵	۹۶۰	توقیت	توقیت	۱۰۱۵	۱۰	لغز	لغز	۱۸۵۱
۱۸۵۳	۴	القصه	القصه	۳	۹۶۹	توقیت	توقیت	۱۰۱۶	۴	لغز	لغز	۱۸۵۲
۱۸۵۴	۵	توقیت	توقیت	۱۸	۹۸۱	لغز	لغز	۱۰۱۷	۵	لغز	لغز	۱۸۵۳
۱۸۵۵	۱۲	بیکیک	بیکیک	۳	۹۸۲	لغز	لغز	۱۰۱۸	۱۲	لغز	لغز	۱۸۵۴
۱۸۵۶	۱	یقع	یقع	۱۸	۱۰۲۶	لغز	لغز	۱۰۱۹	۱	لغز	لغز	۱۸۵۵
۱۸۵۷	۱۳	فوق آسمان	فوق آسمان	۱۰	۱۰۳۵	لغز	لغز	۱۰۲۰	۱۳	لغز	لغز	۱۸۵۶
۱۸۵۸	۱۱	تاکلی عشق	تاکلی عشق	۶	۱۰۳۹	لغز	لغز	۱۰۲۱	۱۱	لغز	لغز	۱۸۵۷
۱۸۵۹	۱۵	بیاسی	بیاسی	۸	۱۰۴۰	لغز	لغز	۱۰۲۲	۱۵	لغز	لغز	۱۸۵۸
۱۸۶۰	۱۱	فصل	فصل	۹	۱۰۴۱	لغز	لغز	۱۰۲۳	۱۱	لغز	لغز	۱۸۵۹
۱۸۶۱	۲	یقع	یقع	۱	۱۰۵۲	لغز	لغز	۱۰۲۴	۲	لغز	لغز	۱۸۶۰
۱۸۶۲	۱۵	لغز	لغز	۱۵	۱۰۵۳	لغز	لغز	۱۰۲۵	۱۵	لغز	لغز	۱۸۶۱
۱۸۶۳	۱	لغز	لغز	۱۲	۱۰۶۰	لغز	لغز	۱۰۲۶	۱	لغز	لغز	۱۸۶۲
۱۸۶۴	۱۲	لغز	لغز	۱۱	۱۰۶۱	لغز	لغز	۱۰۲۷	۱۲	لغز	لغز	۱۸۶۳
۱۸۶۵	۴	لغز	لغز	۱۵	۱۰۶۲	لغز	لغز	۱۰۲۸	۴	لغز	لغز	۱۸۶۴
۱۸۶۶	۸	لغز	لغز	۱۳	۱۰۶۳	لغز	لغز	۱۰۲۹	۸	لغز	لغز	۱۸۶۵
۱۸۶۷	۳	لغز	لغز	۱۱	۱۰۶۴	لغز	لغز	۱۰۳۰	۳	لغز	لغز	۱۸۶۶
۱۸۶۸	۱۳	لغز	لغز	۱۹	۱۰۶۵	لغز	لغز	۱۰۳۱	۱۳	لغز	لغز	۱۸۶۷

